ພຣະລັກ ພຣະລາມ

ຫຼື

ພຣະລາມຊາດົກ

ພາກທີ ໒

ຮຽບຮຽງໂດຍ

ດຣ. ສັຈຈິດາບັນດະ ສະຫາຍ

ພິມໂດຍ

ກົມການສັມພັນວັທນະທັມອິນເດັງ ນິວເດນຮີ

ພຣະລັກ ພຣະລາມ

ຫຼື

ພຣະລາມຊາດກ

ພາກທີ ໒

ຮຽບຮຽງໂດຍ

ດຣ. ສັຈຈິດາບັນດະ ສະຫາຍ

ພິມໂດຍ

ກົມການສັມພັນວັທນະທັມອິນເດັ່ຽ ນິວເດນຮີ

1973

THE PHRA LAK PHRA LAM

OR

THE PHRA LAM SADOK

A Lao version of the story of Rama

Part II

Edited by

Sachchidanand SAHAI

Membre Correspondant de L'École

Française d'Extrême Orient

Published by

THE INDIAN COUNCIL FOR CULTURAL RELATIONS, NEW DELHI

1973

ສາຣະບານ

		ໜ້າ
๑.–	ບັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນຫຼົ້ນຊູ້ກັບເມັ່ງພຣະບາອິນ	๑–๖๐
๖.–	ບັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນເອົາ (ນາງສີດາ) ລູກສາວ ແຫ່ງຕົນໄປໄຫຼນ້ຳເສັ່ງໃນແມ່ນ້ຳຄຸງຄາເກາະດອນຫີ່ນັ້ນ	๖๐–๖ຊ
ມີ.–	ບັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນເອົາ (ນາງສີດາ) ລູກສາວ ແຫ່ງຕົນໃສ່ແພໄຫຼນ້ຳໄປເຖິງເຈົ້າຣັສສີເອົາມາລ້ຽງ	๖ຊ–๕ຈ
๔.–	ບັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນໄປຂໍເອົານາງສີດາບໍ່ໄດ້ ແລ້ວແລຄືນໜີເມືອ	๕ຈ–ຊມີ
๕.–	ບັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນໄປເອົານາງສຸທໂທເປັນ ຣາຊເທວີ	ຊມີ–ຈມີ
ຝີ.–	ບັ້ນທ້າວພຣະລັກພຣະລາມເອົານາງສີດາໜີຈາກ (ເຈົ້າຣັສສີ)	ຈມີ–๑๖๕
ກ.–	ບັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນມາລັກເອົານາງສີດາໜີ ເມືອເມືອງລັງກາ	๑๖๕–๑๔๖
ຊ.–	ບັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນເອົານາງສີດາໜີ ໄປຢູ່ຜາ ສາດນອກເມືອງ (ລັງກາ)	๑๔๖–๑๔๕
ຈ.–	ບັ້ນພຣະລາມບັງເກີດເປັນລີງໃນງ່າໄມ້ນີໂຄດ	๑๔๕–๑๕ຈ
๑๐.–	ບັ້ນທ້າວສັງຄືບໄດ້ສເວີບເມືອງກາສີມະຫານະຄອນ ທ້າວພຣະລີຈັນໄດ້ເປັນວັງໜ້າ	๑๕ຈ–๑ຝີ๕
๑๑.–	ບັ້ນຫຸລລະມານເກີດມາເປັນລູກລີງທອກທ້າວພຣະລາມ	๑ຝີ๕–๑ຈຝີ
๑๖.–	ບັ້ນທ້າວສັງຄືບໄລ່ຂ້າ (ທ້າວພຣະລີຈັນ) ນ້ອງຊາບ ແຫ່ງຕົນໜີຈາກເມືອງກາສີ	๑ຈຝີ–๖๖ຝີ
๑ມີ.–	ບັ້ນນາງແພງສີກິນໝາກນີໂຄດເກີດເປັນຄົນ	๖๖ຝີ–๖ມີກ
๑๔.–	ບັ້ນທ້າວສັງຄືບຕາບເພີ່ອວ່າທ້າວພຣະລີຈັນຜິປອງຂ້າ	๖ມີກ–๖๔๕
★๑๕.–	ບັ້ນທ້າວຂວັນເທົ້າຟ້າເກີດເປັນລູກພຣະລາມ	๖๔๕–๖๕๐

ຫນ້າ

★๑ຝີ.- ບັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນໃຫ້ກຳລັງລີພົນມະຫົນລະໂຍທາອັກ
ໂຂເພນີ ນຶ່ງແກ່ພຣະລາມ ๒๕๐-๒ຝີ

★๑ຄ.- ບັ້ນພຣະລາມແຕ່ງທ້າວຫຸລລະມານ ແລະທ້າວຂວັນ
ເທົ້າຟ້າເປັນທູດໄປສືບເບິ່ງນາງສີດາ ๒ຝີ-ນີ๐๐

★๑ຊ.- ບັ້ນທ້າວຫຸລລະມານແລທ້າວຂວັນເທົ້າຟ້າຊອກຫາ
ບ່ອນນ້ຳຕົ້ນໃນນ້ຳມະຫາສມຸດເພື່ອຈະຂວ້ານໄປ ນີ๐๐-ນີ๐๕

★๑ຈ.- ບັ້ນພຣະລາມຍົກກຳລັງລີພົນແຕ່ເມືອງອິນທະປະຖານະ
ຄອນໄປເຖິງບ່ອນນ້ຳຕົ້ນ ນີ๐๕-ນີ๐ຈ

★๒๐.- ບັ້ນທ້າວຣາພພະນາສວນແກວ່ງທ້າວພິກພີ ທ້າວອິນ
ທະຊີແລະທ້າວເຊຕຕະກຸມມານໄປຕົກຕໍ່ຫນ້າກອງທັບ
ພຣະລາມແລະຂຸນຊິວຫາແລບລົ້ນອອກກ່ານເປັນຂົວແຕ່
ເກາະດອນລັງກາທີບເຖິງຊຸມພູທີບ ນີ๐ຈ-ນີ๑๒

★๒๑.- ບັ້ນຂຸນຊິວຫາຕາຍແລະບັ້ນພຣະລາມຕ້ອນຮັບທ້າວພິກພີ ນີ๑๒-ນີ๒๐

★๒๒.- ບັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ທ້າວຂວັນເທົ້າຟ້າ ທ້າວອັຄຄີທະ
ນາທ້າວຊາຕາພຣະຍາແລະທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາໄດ້
ແປງຂົວຊະພານເພື່ອຕໍ່ກັບລັງກາທີບ ນີ๒๐-ນີ๒๔

★๒ນີ.- ບັ້ນສົງຄາມໃນລັງກາທີບ ນີ๒๔-ນີຊ๒

★๒๔.- ບັ້ນທ້າວພຣະລາມກັບຈາກລັງກາທີບເມືອສູ່ຈັນທະບຸລີ
ສີສັຕຕະນາກ ນີຊ๒-ນີຈຝີ

★๒๕.- ບັ້ນພຣະຍາລາມມະລາດລົງໂທດເຖິງຕາຍແກ່ນາງສີດາ ນີຈຝີ-๔๐๒

★๒ຝີ.- ບັ້ນທ້າວພຣະຮູບເກີດເປັນລູກນາງສີດາແລະຕໍ່ສູ້ກັບ
ພຣະຍາລາມມະລາດ ๔๐๒-๔๑ຝີ

★๒ຄ.- ບັ້ນພຣະພຸທທະເຈົ້າຊັກເອົາອະຕີຕະທັມເທສນາມາປຽບ
ທຽມປັຈຈຸບັນນະໃນກາລະບັດນີ້ ๔๑ຝີ-๔๑ຈ

★๒ຊ.- ໃບແກ້ຄຳຜິດ ๔๒๑

★ ບັ້ນທີ່ມີກາດວງດາວຢູ່ຂ້າງນີ້ຂຽນຕາມຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຮຽບຮຽງ
ເພາະວ່າຜູ້ແຕ່ງເຣື່ອງພຣະລັກພຣະລາມບໍ່ໄດ້ແບ່ງອອກເປັນບັ້ນ

ແບບແຜນທີ່ສະແດງເຖິງການແບ່ງອອກເປັນມັດແລະຜູກຂອງໃບລານຕົວທັນເດີ

ມັດ	ຜູກ	ໜ້າຂອງປັ໊ມນີ້
ສາມ	๑	▲ ๑ – ๑๗
"	๒	๑๗ – ๓๗
"	๓	๓๗ – ๕๕
"	๔	๕๕ – ๗๗
"	๕	๗๗ – ๙๗
"	๖	๙๗ – ๑๒๕
"	๗	๑๒๕ – ๑๖๕
"	๘	๑๖๕ – ๑๘๗
"	๙	๑๘๗ – ๒๐๗
"	๑๐	๒๐๗ – ๒๒๗
"	๑๑	๒๒๗ – ๒๕๕
สี่	๑	๒๕๕ – ๒๗๕
"	๒	๒๗๕ – ๒๙๔
"	๓	๒๙๔ – ๓๐๗
"	๔	๓๐๗ – ๓๒๙
"	๕	๓๒๙ – ๓๔๐
"	๖	๓๔๐ – ๓๕๒
"	๗	๓๕๒ – ๓๗๔
"	๘	๓๗๔ – ๓๙๗
"	๙	๓๙๗ – ๔๐๓
"	๑๐	๔๐๓ – ๔๒๓
"	๑๑	๔๒๓ – ๔๓๙

▲ ปั๊มนี้เล่มแต่หน้า ๑๔ ของผูก ๑ มัดสาม ถ้าบั้นหน้าที่ ๑ ของปั๊มนี้เป็นหน้าที่ ๑๔ ของใบลานผูก ๑ มัด ๓

ระดับความลึก (เมตร)	ค่าความเค็ม (ppt)	ชนิดของตะกอน
๐ – ๑๐	๓๕	"
๑๐ – ๒๐	๓๐	"
๒๐ – ๓๐	๒๕	"
๓๐ – ๔๐	๒๐	"

ພຣະລັກ ພຣະລາມ

ຫຼື

ພຣະລາມຊາດົກ

ທີນີ້ຈັກຈາເຖິງພຣະບາລາມມະຣາດແລເຈົ້າອຸປປຣາດທ້າວພຣະລັກອັນ ສເວີບຣາຊສັມປັຕຕິໃນເມືອງຈັນທະບຸຣີສີສັຕຕະນາກທີ່ນັ້ນກ່ອນແລ ໃນເມື່ອກຸມາຣ ກຸມາຣີອັນເປັນລູກແຫ່ງເຈົ້າທັງສອງຂຶ້ນໃຫ່ຽມາໄດ້ ຊຶ່ແລ້ວ ພຣະບາລາມມະຣາດ ແລເຈົ້າອຸປປຣາດທ້າວພຣະລັກກໍ່ຜູກແຂນໃຫ້ລູກແຫ່ງຕົນເປັນຜົວເມັຽກັນ ຄືວ່າ ທ້າວອິງຄົດອັນເປັນລູກນາງສີພິມພາຣາຊເທວີ ນັ້ນກໍ່ໃຫ້ເປັນຜົວນາງປະທຸມມາອັນ ເປັນລູກນາງເທວະດາຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງທ້າວວະຣະຍົດອັນເປັນລູກນາງພິມມະສອນ ຄອນລາດນັ້ນກໍ່ໃຫ້ເປັນຜົວນາງນາຣີກາ "[1]ອັນເປັນນາງເທວະດາຫັ້ນແລ" ສ່ວນດັ່ງ ທ້າວທົດຊະກັນອັນເປັນລູກນາງທິພພະອາດຊານມົນນັ້ນ ກໍ່ໃຫ້ເປັນຜົວນາງພິມມະ ສອນ "[1]ອັນເປັນນາງເທວະດາຫັ້ນແລ" ສ່ວນດັ່ງທ້າວພາວເສືອອັນເປັນລູກນາງຄຳ ເພົ່ານັ້ນ ກໍ່ ໃຫ້ເປັນຜົວອຸທທະຣາອັນເປັນລູກນາງທິພພະຫຼໍ່ ເຫຼົ າງາມຫັ້ນແລສ່ວນ ດັ່ງທ້າວໄຫ່ນຄຳເພື້ອຝັ້ນອັນເປັນລູກນາງຄຳຊາວນັ້ນ ກໍ່ໃຫ້ເປັນຜົວນາງສາຣັຕຖີ ອັນເປັນລູກນາງອຸຊຸລີກາຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງທ້າວຈັນທະປັດໂຊດອັນເປັນລູກນາງສີກັນ ບາກໍ່ໃຫ້ເປັນຜົວນາງສີລີສາ ອັນເປັນລູກນາງເທວະດາຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງທ້າວທິພ ພະໂສດໃສແສງ ອັນເປັນລູກນາງສາກົນ ຈາວ ຈໍ່ນັ້ນໃຫ້ເປັນຜົວນາງບຸດຊະບາອັນ ເປັນລູກນາງແອດໄຄ້ຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອພຣະບາລາມມະຣາດທ້າວພຣະລັກໄດ້ປູກ ແປງ ລູກຫຼ ານແຫ່ງຕົນໃຫ້ເປັນຜົວເມັຽກັນແລ້ວ "[2]ເຈົ້າທັ້ງ ๔" ຈົ່ງໃຫ້ຄົນທັງຫຼາບ ປຸກຜາສາດ ຊ ຫຼັ້ງ ເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ຢູ່ແກ່ເຈົ້າທັງ ๑ຝ ຄົນ ຜົວເມັຽ ຄື ວ່າຄົນແລຫຼັ້ງເພື່ອດັ່ງນັ້ນແລ

ບັດນີ້ຈັກຈາເຖິງທ້າວຣາພພະນາສວນແລນາງຈັນທາ ອັນຢູ່ໃນເມືອງ

---

๑ ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ອັນເປັນລູກນາງເທວະດາຫັ້ນແລ"

๒ ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ເຈົ້າທັ້ງ ๒" ຈົ່ງຖືກ

ອິນທະປະຖະນະຄອນທີ່ນັ້ນ ໃນເມື່ອພຣະຍາທັງ ๔ ຄືວ່າ ພຣະຍາຕັບບໍ່ຣະເມສວນ ແລນາງພຣົຫມສົງກາກັບທັງພຣະຍາວິຣຸລຫະແລນາງມະລິກາ ພາກັນໜີ ໄປ ແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ທ້າວຣາພພະນາສວນກໍ ລີ້ງເຫັນພຣະຍາປູ່ແລຍ່າກັບທັງພຣະຍາ ທັງສອງອັນເປັນພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງຕົນ ໄປເອົາພຣະຍາທັຕຕະຣັຕຖະ ກັບທັງນາງ ວິສຸທທິໂສດາອັນເປັນພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງນາງຈັນທາ ໜີ ໄປຢູ່ໃນເຂົາຍຸຄັນທອນທີ ນີ້ ແລ້ວແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນເມື່ອນັ້ນທ້າວຣາພພະນາສວນ ກໍຊ້ຳຄຽດໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະ-ລັກພຣະລາມມາກນັກຍິ່ງກວ່າເກົ່າດ້ວຍຄຳວ່າ ສ່ວນດັ່ງພຣະຍາທັຕຕະຣັຕຖະ ອັນເປັນພໍ່ເມັ່ງແຫ່ງກູນີ້ກໍ ດີ ເມື່ອວ່າຈັກໜີ ໄປໃນທີ ໃດທີ ນີ້ງກໍ ດີເປັນດັ່ງລີ ຈິ່ງບໍ່ ໄປຜູ້ ນີ້ງຄົນດຽວນີ້ຈາ ພອຍເລົ່ານາເອົາພໍ່ແມ່ປູ່ຍ່າແຫ່ງກູໄປຢູ່ກັບດອມນີ້ຈາ ບັດ-ນີ້ບໍ່ຄວນກູພຣະອົງຢູ່ ໃນທີ ນີ້ແລ ກໍທໍ່ຄວນກູພຣະອົງໜີ ໄປຢູ່ ທີ ອີ້ນພຸ້ນໃຫ້ພົ້ນ ຈາກເຂົາຝູງນີ້ເທີ້ນ ກໍທໍ່ຄວນກູພຣະອົງຈັກໜີໄປຢູ່ໃນທີ່ໃດນີ້ຈາ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ທ້າວຣາພພະນາສວນຈິ່ງລີ້ງແລດູກໍ ຈິ່ງເຫັນເກາະລັງກາບໍ່ມີຄົນຢູ່ ເປັນທີ່ສຸກຂະ ສຳຣານມາກນັກແລ້ວ ເຈົ້າຈິ່ງບອກເຕີ້ນຄົນທັງຫຼາຍວ່າບັດນີ້ເຮົາພຣະອົງຈັກ ຍ້າຍເມືອງໜີ ໄປຢູ່ເກາະລັງກາໃນທ່ຳກາງນ້ຳສມຸດກ້ຳຝ່າຍໃຕ້ພຸ້ນເທີ້ນ ສ່ວນດັ່ງ-ເກາະລັງກາທີ່ນັ້ນກໍເປັນອັນຍິດຍາວຄາວໄກມີປຣະໝານວ່າ ຝີເດືອນຈິ່ງໄປຮອດຫັ້ນ ແລ ເມື່ອນັ້ນຝູງຂ້ອຍຂ້າຄົນເຮືອນໃນເມືອງອິນທະປະຖະນະຄອນທັງມວນ ເຂົາກໍ ເປີດໜ່າຍຊັ້ງເຈົ້າເຮືອນມາກນັກເຂົາຈິ່ງພ້ອມກັນລັກໜີໄປຢູ່ໃນທີ່ສສະທັງມວນທົວ ທຸກແຫ່ງທຸກພາຍ ຈິ່ງໄດ້ຊື່ວ່າ ຂເມນ ເພື່ອດັ່ງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຣາພພະນາ ສວນຈິ່ງບອກເຕີ້ນຄົນທັງຫຼາຍແຕ່ງຊະເພົານາວາບໍ່ຣະບວນແລ້ວ ເຂົາຈິ່ງພ້ອມ ກັນຫາບຂົນເອົາເຂົ້າຂອງເງິນຄຳຊ້າງມ້າງົວຄວາຍໄປໃສ່ຊະເພົາ ບໍ່ອາດຈັກນັບ ອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຣາພພະນາສວນແລທ້າວພິກພີ ກັບທັງທ້າວອິທ ທະຊີ ກໍບອກເຕີ້ນນາງເຮືອນຫຼວງກວງຜາສາດລົງສູ່ຊະເພົາບໍ່ຣະບວນແລ້ວ ກໍ ລວດພ້ອມກັນຍ້າຍອອກໄປຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງເມືອງອິນທະປະຖະນະຄອນ ທັງມວນ ກໍເປັນອັນສູນເສົ້າເປົ່າເສັ່ງ ບໍ່ມີຂຸນນາຍອັນຈັກເປັນເຈົ້າເມືອງ ກໍທໍ່ຍັງແຕ່ຂ້ອຍຂ້າ ຄົນເຮືອນ ອັນເປີດເໝັນໜ່າຍເຈົ້າເຮືອນນັ້ນອອກມາຢູ່ກິນສີບແທນບ້ານເມືອງທີ່ ນັ້ນ ຈິ່ງໄດ້ຊື່ວ່າ [๑]ຂ້າເໝັນເມືອງປຣະທາຍ ເຫດວ່າຄົນທັງຫຼາຍອໍຣະທາຍຫາຍ

---

๑. ເຜົ່າຊົນຊາດຂເມນ ແຫ່ງເມືອງພນົມເປັນ

ໜ້ໜ.ວ.ສ້ຽງທັ້ນແລ ເມ້ືອນັ້ນທ້າວຣາພພະນາສວນ ແລທ້າວພິກພິກັບທັ້ງທ້າວ
ອິທທະຊິ ທ້ັງສາມພ້ີນ້ອ້ງກໍເອ້ົາໄໜ່ພ້ົນໃບທ່ານ ໄປດ້ວຍຊະເພ້ົາໃນທ່ຳກ.ວ.ງນ້ຳສມຸດ
ທ້ີນ້ັນ ເຈ້ົ.ກໍ.ຫ.ງ.ວ.ຄ.ືນມ.ລ.ຳ.ລ.ິ.ງ.ຖ.ບ.ານ.ເ.ກ.ົ.ແ.ຫ.ງ.ຕ.ົ.ນ.ສ.ຸ.ດ.ຊ.ິ.ວ.ຕ.ວ.ຍ.ມ.ໍ ເ.ມ.ືອ.ນ.ັ.ນ.ທ.ົ.ວ
ຣ.ວ.ພ.ພ.ະ.ນ.ວ.ສ.ວ.ນ.ກ.ໍ.ເ.ອ.ົ.ໄ.ໜ.ໍ.ພ.ົ.ນ.ໃ.ບ.ທ.ວ.ໄ.ປ.ດ.ວ.ຍ.ອ.ັ.ນ.ລ.ຳ.ດ.ັ.ບ.ວ.ັ.ນ ຄ.ືນ.ມ.ຶ.ນ.ນ.ວ.ນ.ໄ.ດ.ເ.ດ.ືອ.ນ.ນ.ໍ.ງ
ຈ.ົ.ງ.ໄ.ປ.ຣ.ອ.ດ.ເ.ກ.ວ.ະ.ດ.ອ.ນ.ອ.ັ.ນ.ລ.ວ.ງ.ກ.ວ.ວ.ງ.ໄ.ດ.ຮ.ອ.ຍ.ໃ.ບ.ດ.ຊ.ນ.ະ ອ.ັ.ນ.ປ.ູ.ໃ.ນ.ທ.ຳ.ກ.ວ.ງ.ນ.ໍ.ຳ.ສ.ມ.ຸ.ດ.ທ.ີ.
ນ.ັ.ນ.ທ.ັ.ນ.ແ.ລ.ສ.ວ.ນ.ດ.ັ.ງ.ເ.ກ.ວ.ະ.ດ.ອ.ນ.ອ.ັ.ນ.ນ.ັ.ນ ກ.ງ.ນ.ບ.ອ.ມ.ເ.ຕ.ັ.ມ.ໄ.ປ.ດ.ວ.ຍ.ນ.ວ.ງ.ເ.ທ.ວ.ະ.ດ.ວ.ອ.ັ.ນ.ທ.ວ.
ພ.ິ.ວ.ບ.ໍ.ໄ.ດ.ປ.ູ.ໃ.ນ.ທ.ີ.ນ.ັ.ນ.ບ.ໍ.ອ.ວ.ດ.ຈ.ັ.ກ.ນ.ັ.ບ.ອ.ວ.ນ.ໄ.ດ.ທ.ັ.ນ.ແ.ລ ເ.ມ.ືອ.ນ.ັ.ນ.ສ.ວ.ນ.ດ.ັ.ງ.ນ.ວ.ງ.ເ.ທ.ພ.ພ.ະ.ດ.ວ
ທ.ັ.ງ.ຫ.ງ.ວ.ຍ.ປ.ງ.ນ.ັ.ນ.ອ.ັ.ນ.ປ.ູ.ໃ.ນ.ຜ.ວ.ສ.ວ.ດ.ແ.ລ.ຄ.ືນ.ແ.ລ.ຫ.ງ.ວ.ງ ປ.ວ.ດ.ປ.ັ.ງ.ປ.ວ.ຍ.ເ.ຕ.ັ.ມ.ເ.ກ.ວ.ະ.ທ.ີ.ນ.ັ.ນ.ທ.ັ.ນ
ແ.ລ ເ.ມ.ືອ.ນ.ັ.ນ.ຄ.ືນ.ທ.ັ.ງ.ຫ.ງ.ວ.ຍ ອ.ັ.ນ.ເ.ປ.ັ.ນ.ໄ.ໜ.ໍ.ພ.ົ.ນ.ໃ.ບ.ທ.ວ.ໄ.ປ.ທ.ວ.ທ.້.ວ.ຣ.ວ.ພ.ພ.ະ.ນ.ວ.ສ.ວ.ນ.ຈ.ອ.ດ
ຊ.ະ.ເ.ພ.ົ.ວ.ໜ.ົ.ດ.ສ.ັ.ງ.ແ.ລ.ວ.ກ.ໍ.ລ.ວ.ດ.ດ.ໍ.ານ.ຶ.ດ.ທ.ັ.ນ.ແ.ລ ສ.ວ.ນ.ດ.ັ.ງ.ນ.ວ.ງ.ເ.ທ.ພ.ພ.ະ.ດ.ວ.ທ.ັ.ງ.ຫ.ງ.ວ.ຍ.ກ.ໍ.ໄ.ດ
ບ.ິ.ນ.ສ.ງ.ວ.ປ.ວ.ກ.ຈ.ວ.ແ.ຫ.ງ.ຄ.ືນ.ທ.ັ.ງ.ຫ.ງ.ວ.ຍ.ອ.ັ.ນ.ປ.ູ.ໃ.ນ.ທ.ວ.ນ.ະ.ທ.ີ.ນ.ັ.ນ ເ.ຂ.ົ.ວ.ກ.ໍ.ພ.້.ອ.ມ.ກ.ັ.ບ.ລ.ິ.ງ.ມ.ວ.ຈ.ວ.ກ
ຜ.ວ.ສ.ວ.ດ.ມ.ວ.ຄ.ອ.ບ.ດ.ູ.ກ.ໍ.ລ.ວ.ດ.ເ.ຫ.ັ.ນ.ບ.ິ.ງ.ຊ.ວ.ບ.ເ.ຖ.ົ.ວ.ແ.ກ.ໍ.ຊ.ະ.ອ.ວ.ກ.ວ.ນ.ມ.ິ.ນ.ວ.ກ.ມ.ີ.ຫ.ງ.ວ.ຍ.ເ.ຂ.ົ.ວ.ກ.ໍ.ເ.ຫ.ັ.ນ
ຜ.ູ.ຊ.ວ.ບ.ອ.ັ.ນ.ເ.ປ.ັ.ນ.ບ.ວ.ວ.ໜ.ຸ.ມ.ເ.ນ.ື.ອ.ກ.ງ.ງ.ຊ.ຸ.ມ.ໃ.ສ.ມ.ວ.ງ.ວ.ນ.ງ ເ.ຂ.ົ.ວ.ກ.ໍ.ບ.ິ.ກ.ຄ.ົ.ວ.ຟ.ວ.ກ.ເ.ຊ.ົ.ວ.ຊ.ວ.ບ ເ.ຂ.ົ.ວ.ກ.ໍ
ລ.ືມ.ຄ.ຳ.ອ.ວ.ບ.ປ.ູ.ບ.ໍ.ໄ.ດ ເ.ຂ.ົ.ວ.ຈ.ົ.ງ.ເ.ອ.ັ.ນ.ໃ.ຈ.ວ.ັ.ງ.ນ.ຳ.ຊ.ວ.ບ ເ.ມ.ືອ.ນ.ັ.ນ.ຝ.ູ.ງ.ບ.ວ.ວ.ນ.ອ.ັ.ນ.ຊ.ວ.ບ.ຣ.ວ.ມ.ໃ.ນ
ຊ.ະ.ເ.ພ.ົ.ວ.ທ.ັ.ນ.ນ.ັ.ນ ເ.ຂ.ົ.ວ.ກ.ໍ.ພ.້.ອ.ມ.ກ.ັ.ບ.ເ.ຂ.ົ.ວ.ໄ.ປ.ໃ.ນ.ເ.ກ.ວ.ະ.ທ.ັ.ນ.ນ.ັ.ນ ເ.ພ.ົ.ວ.ວ.ວ

ພະດາທ້າວຫຼ້ວງກໍພ້ອມກັນອຸ້ມເອົາບ່າວນ້ອຍ ໜຸ່ມຊາຍຮ່ວມທ້າວຫຼ້ວງໃນຊະເພົ້າທີ່ ນັ້ນທະບານໜີໄປເໜືອອາກາດກວ້າງຫ່າວທຸກແຫ່ງທຸກພາບທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນ ທ້າວຫຼ້ວງອັນປູ່ໃນຊະເພົ້າທີ່ນັ້ນອັນເປັນພໍ່ແລແມ່ ກໍເຫັນບ່ວ່າເທພພະດາອຸ້ມເອົາ ລູກແຫ່ງເຂົາເຕັ້ນທະບານໜີທ່ວທິສສະທ້ວມວນເຂົ້າກໍບໍ່ອາດຈັກ ໄປນຳເອົາຄືນມາ ໄດ້ເຂົາຈົ່ງໄປຖວາຍເຫດອັນນັ້ນແກ່ທ້າວຣາພພະນາສວນວ່າ ເທວະຂ້າໃຫວ້ມະຫາ ຣາຊເຈົ້າ ບັດນີ້ນ່ວເທວະດາກໍອຸ້ມເອົາລູກຊາຍແຫ່ງຝູງຂ້າທ້ຫຼ້ວງໜີ ໄປນີ້ປຣະ ໝານວ່າສອງພັນຄົນກໍຂ້າແລ ຂໍແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າຈົ່ງໄປໄຕ່ຕາມເອົາລູກຫຼ້ວງ ແຫ່ງຝູງຂ້າ ທ້ຫຼ້ວງນາແດ່ກໍຂ້າເທົ້ານ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຣາພພະນາສວນໄດ້ຍິນຄົນ ທ້ຫຼ້ວງນາຖວາຍເຫດການອັນນັ້ນ ເຈົ້າກໍຮູ້ແຈ້ງວ່ານ່ວໄປທີ່ໃດ ກໍວ່ານ່ວເທວະດາ ນາເອົາລູກເຂົາໜີເສັ່ງດ້ັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງກລ່ວເຊີ່ງຄົນທ້ຫຼ້ວງວ່າ ດູຣາທ່ານທ້ຫຼ້ວງ ຫຼ້ວງສ່ວນດ້ັ່ງນ່ວເທວະດາເອົາລູກຊາຍແຫ່ງທ່ານທ້ຫຼ້ວງໄປນັ້ນກໍບໍ່ເອົາໄປດ້ວຍ ເຫດອັນໃດກໍບໍ່ນີ ກໍທໍ່ເອົາໄປເປັນຜົວນັ້ນສ່ີງດ່ວແລ ເຂົາຈັກເອົາໄປທີ່ ໃດກໍຕ່ານ ເຂົາເທ້ານ ວ່າດ້ັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍລວດບ່ໄປເອົາຄືນນາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນສ່ວນດ້ັ່ງນ່ວເທວະ ດາທ້ຫຼ້ວງເອົາຜູ້ຊາຍທ້ຫຼ້ວງໄປລ້ີ ຢູ່ໃນເກາະດອນນ້ຳສມຸດທີ່ນັ້ນນີປຣະໝານ ສອງພັນດອນແລ້ວ ກໍລວດບ້ັ່ງເກີດໄດ້ລູກເຕົ້ານ່ວງເຫ ຼ້ນສ່ີບໆກັນນາ ກໍ່ຈົ່ງເປັນທ່ີ ນ້ອຍໄດ້ສອງພັນທ່ີບທ້ຫຼ້ວງ:ທ້ຳກາລະບັດນ່ີແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທ້ຫຼ້ວງສາມພ່ີນ້ອງ ອັນມີທ້າວຣາພພະນາສວນເປັນຕ້ົນ ກໍບອກເຕ່ີນໄໝ່ພົນໃບທາເຂ້ົາສູ່ຊະເພົ້າແລ້ວ ກໍລວ:ມາກັບຍ້ານອອກໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທ້ຫຼ້ວງສາມກໍໄປຕາມແມ່ນ້ຳສມຸດທ່ີ ນັ້ນ ເຈົ້າກໍລ່ີງເຫັນປາອານົນຕ່ວນ່ຶ່ງອັນລອຍມາຜ່ານໜ້າຊະເພົ້າທ່ີນັ້ນ ເປັນດ້ັ່ງພູ ຜາອັນພ້ົນຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນແລ ໃນເມ່ືອຊະເພົ້າເຈົ້າທ້ຫຼ້ວງສາມໄປໃກ້ຮອດດ້ັ່ງນັ້ນ ສ່ວນດ້ັ່ງປາຕ່ວນັ້ນກໍບໍ່ຫຼຸບຈົນລ່ີງທ້າວຣາພພະນາສວນ ຈ່ີງທ່ວຍມ່ືເຕາະຕ່ອຍ ສາຍທະບູ ອັນມີສ່ງອັນດ້ັ່ງເນ່ືອງນັ້ນ ສນັ້ນກ້ອງ ເໝ່ືອນດ້ັ່ງຟ້າຜ່າໄດ້ ໜ່ືນເທ້ົ ແສນທ່ີນັ້ນແລ ເມ່ືອປາອານົນຕ່ວນັ້ນນັ້ນກໍ່ຕ່ືນທະບູອັນນັ້ນ ນັ້ນຈ່ີງບໍ່ທ່ວງຝ່ານ້ຳ ແລ້ວແລ ຫຼຸບລ່ີງບໍ່ນ່ີນ່ວງທ້ັ່ງແລໃນເມ່ືອ ປາອານົນຕ່ວນັ້ນ ຈົນລ່ີງດ້ັ່ງນັ້ນນ້ຳສມຸດ ກໍຂ່ຳ:ຂ່ືອກເ່ືອກກ່ືຟ່ອງ ເປັນດ້ັ່ງຊະເພົ້າຈັກຫ ້ມຂວ່ີດລ່ີງນັ້ນແລ ເມ່ືອນັ້ນຄົນທ້ຫຼ້ ຫຼ້ວງ ຫຼ້ວງ:ຊ່ວງຊາຍນ້ອຍໃຫ່ງ່ກ່ເຫັນຊະເພົ້າເປັນດ້ັ່ງຈັກຂວ້ຳຂວ່ີດລ່ີງດ້ັ່ງນັ້ນເຂົ້າຈ່ີ ພ້ອມ

ກັນຮ້ອງໄຮຫັ້ນແລ ເຈົ້າທັ້ງສາມກໍໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນອັນນຶ່ງລວງກວ້າງໄດ້ ສອງຮ້ອຍໂຍດຊນະ ສ່ວນດັ່ງເກາະອັນນັ້ນ ເຕັມໄປດ້ວຍເທວະບຸດໜຸ່ມທັ້ງຫຼາຍ ບໍ່ມີນາງເທວະດາອັນເປັນຜູ້ ບິງຢູ່ດອນຫັ້ນແລສ່ວນດັ່ງເທວະບຸດທັ້ງຫຼາຍຝູງນັ້ນກໍ ພ້ອມກັນລົງມາອາບນ້ຳທີ່ນັ້ນໃນເມື່ອຊະເພົາເຈົ້າ ທັ້ງສາມໄປຮອດໄປເຖິງທ່າທີ່ນັ້ນ ແລ້ວ ກໍລວດພາກັນຈອດເຊົາຢູ່ແຄມຝັ່ງນ້ຳທີ່ນັ້ນສ່ວນດັ່ງເທວະບຸດທັ້ງຫຼາຍອັນຢູ່ ໃນແຄມນ້ຳທີ່ນັ້ນ ເຂົາກໍເຫັນຜູ້ບິງທັ້ງຫຼາຍອັນຖ່ຽວໄປມາໃນທີ່ນັ້ນ ສ່ວນດັ່ງເທວະ ບຸດທັ້ງຫຼາຍກໍພາກັນມາຫຼ້ຽນກັບດອນບິງ ຮວມສາວນ້ອຍໃນຊະເພົາທີ່ນັ້ນກໍມີແລ ພໍເມື່ອຮາວີຄືນອັນນັ້ນແລ ຮຸ່ງພຣະສຸຣິຍະອາທິດໜຸ່ງ ຂຶ້ນມາດັ່ງນັ້ນ ທ້າວຣາພພະ ນາສອນຈົ່ງບອກ ເຕືອນຄົນທັ້ງຫຼາຍໃຫ້ເຂົ້າມາສູ່ຊະເພົາແລ້ວ ກໍລວດຍ້າຍ ອອກໄປ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນສ່ວນດັ່ງຜູ້ບິງທັ້ງຫຼາຍອັນຢູ່ໃນຊະເພົາທີ່ນັ້ນ ກໍເອີ້ນເທວະດາທັ້ງ ຫຼາຍແລ້ວກໍລວດໄປດ້ວຍອັນລຳດັບວັນຄືນໃນແມ່ນ້ຳທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັ້ງ ສາມຈົ່ງໄປເມື່ອໜ້າກໍຈົ່ງໄປເຖິງຫາດຊາຍອັນນຶ່ງລວງກວ້າງໄດ້ໂຍດຊນະນຶ່ງ ສ່ວນ ດັ່ງຫາດທີ່ນັ້ນອັນເຕັມໄປດ້ວຍໃຂ່ເຕົ່າແລປາຝາແລໃຂ່ນົກທັ້ງຫຼາຍ ທ້າວຣາພພະ ນາສອນຈົ່ງເອົາໃບຫາທັ້ງຫຼາຍໄປດ້ວຍອັນລຳດັບວັນຄືນມື້ນບນາງໄດ້ ມີ ເດືອນ ເຈົ້າ ຈົ່ງໄປເຖິງເກາະອັນນຶ່ງກວ້າງໄດ້ຮ້ອຍໂຍດຊນະຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັ້ງ ມີ ເອົາໃໝ່ ພົ້ນໃບຫາໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ກໍລວດພາກັນຈອດເຊົາເປັນຄາວນອນຫັ້ນແລ ເມື່ອ ນັ້ນສ່ວນດັ່ງ [1]ເກລະ ອັນນັ້ນ ບັງມີນາງກິນນະລີ ๑๐ ຄົນ ອັນຢູ່ໃນຜາສາດໄມ້ນິ ໂຄດໃນທີ່ຈົ່ມໃກ້ແຄມນ້ຳທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງນາງກິນນະລີ ๑๐ ຄົນນັ້ນ ກໍພ້ອມ ກັນລົງຈາກຜາສາດເພື່ອວ່າຈັກໄປອາບນ້ຳໃນທ່າທີ່ນັ້ນແລ້ວ ນາງທັ້ງ ๑๐ ຈົ່ງ ໄດ້ເຫັນຊະເພົາຈອດປູ່ໃນທ່າທີ່ນັ້ນ ນາງກິນນະລີທັ້ງຫຼາຍກໍມີເພດລັກອາຍນາກ ນັກ ກໍລວດພາກັນຫນີຄືນເມື່ອເໝືອນບໍ່ຮູ້ບໍ່ເຫັນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບັງມີຄົນ ๑๐ ຄົນ ອັນເປັນຄົນດີ [2]ຫະທະບາດແຫ່ງທ້າວຣາພພະນາສອນກໍມາກັນອອກໄປຄ່ວາ ສແວງຫາດອກໄມ້ເພື່ອວ່າຈັກເອົາມາທັດທອງຫັ້ນແລເມື່ອນັ້ນນາງກິນນະລີທັ້ງ ๑๐ ໄດ້ຍິນສຽງຄົນທັ້ງຫຼາຍກໍນັກໃຄ່ປາກເຫັນຄົນທັ້ງຫຼາຍຝູງນັ້ນ ກໍໃຊ້ນາງຜູ້ນຶ່ງໃຫ້

---

๑ ຄຳວ່າ "ເກລະ" ໃນຕົ້ນສະບັບນັ້ນ ສົງສັຍວ່າຄົງຈະເປັນ "ເກາະ"

๒ ຕົ້ນສະບັບວ່າ "ຫະທະບາດ" ຄວນເປັນ ຫັຖບາດ (ຫັ๓ຖບາທ)

ໄປຈອບຟັງດູ ຄັນວ່ານາງກິນນະລີຜູ້ເປັນຄົນໃຊ້ໄປເຖິງທີ່ຈິມໃກ້ຊາຍທັງ ๑๐ ຄົນນັ້ນ
ແລ້ວ ກໍຈອບຟັງດູຫັ້ນແລເມື່ອນັ້ນຍັງມີຊາຍຜູ້ນຶ່ງມັນກໍຈິງຫຼຽວເຫັນນາງກິນນະລີ
ຜູ້ນັ້ນ ມັນຈິງທ້ວງວ່າດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍ ຄົນຜູ້ໃດມາລັບລີ້ໃນທີ່ນັ້ນ ມີຄຄາວ່າຜີລີ
ຮູ້ວ່າແມ່ນຄົນນີ້ຈາວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງກິນນະລີໄດ້ຍິນຊາຍຜູ້ນັ້ນທ້ວງວ່າດັ່ງນັ້ນ
ນາງຈິງເຂົ້າໄປປາກຕ້ານຈາຣະຈາກັບດອມຊາຍທັງ ๑๐ ຄົນວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູທັງ
ຫຼາຍ ບັດນີ້ເຈົ້າກູລຸກແຕ່ທີ່ໃດມາເຖິງຝູງຂ້າທັງຫຼາຍອັນຢູ່ໃນທີ່ນີ້ກໍຂ້າຈາ ເມື່ອ
ນັ້ນຊາຍທັງ ๑๐ ຄົນ ຈິງຂານວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍເຮົາພີ່ກໍເດີນມາແຕ່ເມືອງ
ອິນທະປະຖະນະຄອນຊຸມພູທີບພຸ້ນມາແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກິນນະລີຈິງຖາມວ່າ ເຈົ້າກູ
ມາແຕ່ຊຸມພູທີບມາເຖິງທີ່ນີ້ແລ້ວເຈົ້າກູຈັກພາກັນໄປທີ່ໃດກໍຂ້າຈາເມື່ອນັ້ນຊາຍທັງ
ສິບຄົນຈິງຂານວ່າ ເຮົາພີ່ຈັກໄປເມືອງລັງກາ ເພື່ອວ່າຈັກໄປສ້າງແປງເມືອງຢູ່ທີ່
ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກິນນະລີຈິງກລ່າວວ່າ ຜີວ່າເຈົ້າກູທັງຫຼາຍຈັກໄປສ້າງບ້ານ
ແປງເມືອງໃນເກາະລັງກາດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກູຈິງໄປປາມຝູງຂ້າທັງຫຼາຍໃນຜາສາດທີ່ນີ້
ແລ້ວ ຈິງພາກັນໄປກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນຊາຍທັງສິບຄົນຈິງພ້ອມກັນຂານວ່າເອີ່ງ
ຕູຂ້າທັງຫຼາຍກໍຫາກຈັກໄປແລວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມກັນເມືອສູ່ຜາສາດນາງ
ກິນນະລີບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຂົາທັງສິບຄົນໄປຮອດແລ້ວ ກໍລວດພາກັນຂຶ້ນສູ່ຜາ
ສາດແຫ່ງນາງກິນນະລີທັງຫຼາຍຫັ້ນແລເມື່ອນັ້ນຊາຍທັງສິບຄົນຈິງພ້ອມກັນກລ່າວ
ເຊີ່ງນາງກິນນະລີທັງສິບຄົນນັ້ນວ່າດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍ ບັດນີ້ພີ່ກໍໄດ້ມາຈວບພົບກັນ
ກັບດ້ວຍເຈົ້າທັງຫຼາຍໃນຜາສາດທີ່ນີ້ແລ້ວ ພີ່ກໍບໍ່ປາກໄປກັບດອມທ້າວຣາພພະນາ
ສວນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງຫຼາຍຈັກຜິປອງເອົາຕູຂ້າຢູ່ກັບດ້ວຍນາງໄດ້ດັ່ງນັ້ນ ຕູຂ້າ
ທັງຫຼາຍກໍຈັກຢູ່ໃນທີ່ນີ້ແລ ພີ່ກໍບໍ່ໄປກັບດອມທ້າວຣາພພະນາສວນແລ ວ່າດັ່ງ
ນັ້ນນາງທັງສິບຄົນຈິງກລ່າວວ່າ ຄັນເຈົ້າທັງຫຼາຍຈັກມັກໃຄ່ຈັກຢູ່ກັບດອມຂ້າທັງ
ຫຼາຍແທ້ດັ່ງນັ້ນກໍບໍ່ຍາກສັງແລ ເຮົາທັງຫຼາຍຈິງພ້ອມກັນໜີຈາກທີ່ນີ້ໄປຢູ່ໃນເກ
ລະ [๑]ທີ່ອື່ນພຸ້ນເທີ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງກິນນະລີທັງສິບຄົນຈິງພ້ອມກັນເອົາຊາຍ
ທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນທະຍານໜີໄປຢູ່ໃນເກລະທີ່ ອື່ນພຸ້ນກໍມີແລໃນເມືອຣາຕີຄືນອັນນັ້ນ
ແລຮຸ່ງສາຍສຸຣິຍະພຸ່ງຂຶ້ນມາແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນທ້າວຣາພພະນາສວນຈິງບອກເຕືນຄົນ

---

๑ ໃນ ໃບ ລານ ຈານກ່ຳຂຽນ "ໃນ ກຼາ ທີ່ອື່ນ"

ทัๆหฺๆายบ้ายชะเพาไปบ่นางแลเมื่อนั้นเจ้าทัๆสามพี่น้องกำพาไพ่พันใยหา ทัๆหฺๆายไปถ้วยอันลำดับแม่น้ำแล ๆาดชายเจ้าจิๆไปรอดไปเถิๆท่ำภาๆแม่น้ำที่ ๑ เจ้าจิๆหฺๆองเหันสัพพะทัๆมวนอันกองกันขึ้นแต่แผ่นดินตาบต่ำเท้าพื้นแม่น้ำสองสูๆ ขึ้น"เป็นอัน" [๑]ถันถูถั้งพูแลดอบตันขวาๆหันหาๆปู่บ่อาดจักเอ็นไปที่ใดได้ถันว่าชะเพาไปเถิๆกำลอดข้องาปู่เป็นแยๆแก่นแหน้น ๆามากนักหั้นแลเมื่อนั้นท้าวธาพพะนาสอน จิๆบายถาบ [๒]ทะบูสีบออกมาบิๆใส่ถันพูดอบกองหอบทัๆหฺๆาย ฝูๆนั้นกำลอดมุ่นผิๆแตกเร่งู่รอายไปทิวทุกแห่ๆทุกพาย ชะเพาทัๆหฺๆายจิๆไปได้หั้นแล เมื่อนั้นเจ้าทัๆสามจิๆไปรอดเกาะดอนอันบึๆลอๆกว้างได้ห้าร้อยโยดชะ กำลอดพากันจอดเซาปู่เป็นถาวบอนหั้นแล เมื่อนั้นนั้นถินทัๆหฺๆายหมายมิบิๆชายเป็นตั้นเอิาจิๆออกไปลองถ่ๆองหฺๆน ในท่ำภาๆดอนที่นั้น เอิาจิๆไปรอดไปเถิๆเรือนพี่บ้าสองผัวเมิๆอันปู่ในท่ำภาๆที่นั้นหั้นแล เมื่อนั้นยักติวเป็นผัวกำเหันบิๆชายอันเอ้าไปในที่นั้น มันจิๆลิๆเรือนแล้วแลเต้นไล่ใต่ตาม ถินทัๆหฺๆายฝูๆนั้นถืนมาเถิๆชะเพาหั้นแล เมื่อนั้นผียักกำไต่ตามนำถินทัๆหฺๆายตาบต่ำเท้าเถิๆท่าชะเพาที่นั้น เมื่อนั้นถินทัๆหฺๆายกำเหันผียักมาเถิๆที่นั้นเอิากำมีใจอันป้านกัวบิๆนักหั้นแล เมื่อนั้นท้าวธาพพะนาสอนได้ยินถินทัๆหฺๆายร้องไห้สันนั้น เจ้าจิๆออกจากชะเพามา เจ้ากำเหันผียักอันชอกใช้ถินทัๆหฺๆายในแถมน้ำที่นั้นแล้วท้าวธาพพะนาสอนจิๆเอิ้นว่า ดูธาท่านยักเถ้าแก่เทดสันใดท่านจิๆไล่ใต่ตามไพ่พันใยหาแห่ๆเรานั้นจา เมื่อนั้นผียักจิๆขานว่า ดูธาท่านผู้เป็นขุนเป็นนายเรากำเหันอาหานของกินอันแซบดีนั้น เราจิๆเต้นไล่ใต่ตามมาเถิๆที่นี้แลแม่นว่าถืนแห่ๆท่านกำเป็นอาหานแห่ๆ เรานั้นแล ท่านจิๆออกจากชะเพามาหาเราท่องพลันเทื้น เรากำไล่ใต่ตามใยหาแห่ๆท่านกำบ่ได้ จักถืน เรากำจักกินติวท่านอันเป็นนายนั้นแล เมื่อนั้นท้าวธาพพะนาสอนจิๆขานตอบว่าเอิๆ ถันว่าท่านกินเราได้กำจิๆมากินเทื้น ถันว่าท้าวธาพพะนาสอนกล่าวสันนั้นแล้ว ผียักจิๆเอ้าไปในชะเพาเพื่อว่า

---

๑ ใบ ใบ ลาบ จานก่ำ ขวบ " เป็น อิๆ "

๒ ใบ ใบ ลาบ จานก่ำ ขวบ " บาย เอิาทะบูสีบ "

ไว้ขั้ง ๆ ถังว่าท้าวธาพพะบาสวบบีมีดส้าๆ ๆ ปๆ ข้าบเมืองๆ ข่ธะบวบ ๆ ล้ว ท้าวธาพพะบาสวบจึๆ ใส่ฉุ๊เมืองๆ ลัๆ ภาทั้ง ๆ ล ธีพิบโยทาทัๆ ซ้าย เขิาภ๋พ้อมภับย้ายฉะเพิา ออภไปตามแต่เฉ้าเท้าเฤๆ ถ่ำมืดแล้ว เขิาจึๆ ไปเฤๆ เมืองๆ ลัๆ ภาทีบั้บ ภ๋ลวดพาภับจอดเฉิาปู่ใบท่าทีบึๆ เปับปะจิดภับ ไปแต่ซาๆ เมืองๆ ตาบต่ำเท้าเฤๆ ซ้วเมืองๆ ภ๋จึๆ ซ่ิดส้ๆ ๆ ฉะเพิาสามแสบ ๆ ซ่ิบเซ้ั้มบั้บ ๆ ล ถังว่าถิบทัๆ ซ้ายจอดเฉิาซ่ิดส้ๆ ๆ ๆ ล้ว บาๆ จับทาจึๆ ไป อัๆ เฉิบเอิาท้าวพิภพีแลอิบทะฉี ถังว่าขึ้บสู่ผาสาดถิบแลซ้ัๆ ซั้บ ๆ ล ถังว่า ท้าวทัๆ สอๆ ขึ้บสู่ผาสาดแล้ว ส่วบดั่ๆ ถิบทัๆ ซ้ายฝูๆ บั้บ เขิาภ๋พ้อมภับ ไปปู่เรือบตามใจมัภแซ่ๆ เขิา แม่บว่าบุถละผู้ใดไปปู่ใบเรือบซ้ัๆ ใดภ๋ เปับอับสุภขะสำธาบ ทๆ บย่อมมีเลั้มสาๆ เสื้อผ้าอาพอบเข้าเปือภเข้าสาบ เถื้อๆ ส้มขอๆ ซวาบ ผ้าวตาบบ่ำอาดจัภบับอ่าบได้ เปับดั่ๆ เมืองๆ แต่บูธาบ พุ้บแล ส่วบดั่ๆ เมืองๆ ลัๆ ภาทีบั้บลวๆ ภว้าๆ ได้ ๑๒ โยดฉบะธอดทุภภ้ำทุภ พาย อับเตัมไปด้วยแม่ภาดลาดลีอับฉี้แลขาย ฝูๆ ยิๆ ฉายแลสาวบ่าว ทัๆ มวบ เขิาภ๋ไปล่วๆ ซ้ึบภับดอมภับใบเรือบแลภาๆ บ้าบ บ่ำอาดจัภปาภ ภล่าวต้าบผิดฤๆ ๆ ภับซั้บแล อับบึๆ ส่วบดั่ๆ ถิบทัๆ ซ้ายอับปู่ใบเมืองๆ ทีบั้บ ภ๋บ่ำบัๆ เภิดมีใจอับถิดล้ๆ ว แลลัภเอิาเข้าขอๆ แซ่ๆ ท่าบ ถึบุถละผู้ใดเอิา ไว้ทีใดภ๋ยัๆ ปู่ใบทีบั้บซั้บแล ส่วบดั่ๆ เมืองๆ ลัๆ ภาทีบั้บทๆ บย่อมสุภขะเสิม ด้วยเข้าบ้ำโพฉบะอาซาบ แลเสื้อผ้าอาพอบเๆ ิบถำแก้วแซวบแสบสีๆ แลข้อยข้าทัๆ มวบ ภ๋เปับอับลีฉาผาภิดใบทีว [๑]สุฉุมพูทีบทัๆ มวบ ถังว่า บุถละผู้ใดไปเซับ ภ๋บ่ำอาดจัภซ่ิถิบเมืองเมืองๆ แซ่ๆ ติบซั้บแล ส่วบดั่ๆ ลูภถ้าทัๆ ซ้ายอับมาแต่ฉุมพูทีบทัๆ มวบ ถังว่าเขิาได้มาเฤๆ เมืองๆ ลัๆ ภา ทีบั้บแล้ว เขิาภ๋ไปลอๆ ฤๆ ๆ วซ้ึบภับดอมยิๆ ฉายแลสาวบ้อย อับปู่ใบเมืองๆ ที บั้บแล้ว แลติดแปดภับด้วยภับมาภบัภ ภ๋ลวดพาภับปู่ใบเมืองๆ ทีบั้บ บ่ำอาด จัภถึบเมืองได้ แม่บว่าถิบทุภไร้ภ๋บัๆ เภิดเปับดี ทๆ บย่อมได้เปับเสดฤีแล ทวยถ้า แม่บว่าเปับลูภภ๋ำพ้าภ๋ได้เปับมะซาเสบา บ่ำอาดจัภมีโสภาแลทุภ

๑- ตั้บสะบับว่า "ใบทิ่วสุฉุมพทีบ" ถวบเปับ "ใบทิ่วฉุมพูทีบ"

ໂສກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເສນາອາມາດທັງຫຼາຍໝາຍມີຂຸນເມືອງເປັນຕົ້ນ ເຂົາກໍຈົ່ງ
ບອກເຕືນຊາວເມືອງມາສຸມນຸມກັນແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງປຸກຫໍສົງແລຮາງລິນບໍຣະບວນ
ແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງໄປອັງເຊີນທ້າວຣາພພະນາສວນ ກັບດອມນາງຈັນທາມາສູ່ຫໍສົງ
ແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງຊ້ຳໄປຣາທທະນາເອົາທ້າວພິກພີ ກັບທັງນາງຄຳສີມາສູ່ຫໍສົງແລ້ວ
ເຂົາກໍຊ້ຳໃຫ້ຣາທທະນາເອົາທ້າວອິທທະຊີກັບທັງນາງຄຳກົມ ມາສູ່ຫໍສົງທັງ
ຫົກພຣະອົງແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງພ້ອມກັນອຸສສະພິເສກດ້ວຍນ້ຳຫອມບໍຣະບວນແລ້ວ
ເຂົາຈົ່ງແຫນແຫ່ເຈົ້າທັງ ຝີ ຂຶ້ນສູ່ຜາສາດຣາຊມຸນທຽນ ແລ້ວຈົ່ງເບີກບາສີເຈົ້າ
ທັງສາມພີນ້ອງແລ້ວ ຈົ່ງພ້ອມໃສ່ຊື່ທ້າວຣາພພະນາສວນຕົ້ມແຖມຂຶ້ນໄປວ່າ
ພຣະບາຣາພພະນາສວນຫັ້ນແລ ແມ່ນວ່າທ້າວ [๑]ອິນທະຊີ ອັນເປັນນ້ອງເຈົ້າ
ອຸປປຣາດ ທ້າວ [๒]ພິກພີ ນັ້ນກໍດີ ເຂົາກໍໃສ່ຊື່ວ່າແສນເມືອງອິທທະຊີ ເປັນຜູ້ແຕ່ງ
ຕາງຕົນ ພຣະບາຣາພພະນາສວນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຂຸນເສນາທັງຫ້າອຸສສະພິເສກ
ເຈົ້າທັງ ມີ ພີນ້ອງສເວີຍຣາດບ້ານເມືອງນານໄດ້ສາມປີແລ້ວ ນາງຈັນທາຣາຊ
ເທວີກໍທຣົງຄັພພະນານໄດ້ ๑๐ ເດືອນແລ້ວ ກໍປຣະສູດໄດ້ ລູກຊາຍຜູ້ນຶ່ງ ຊື່ວ່າທ້າວ
ເຊຕຕະກຸມານຫັ້ນແລ ແມ່ນວ່ານາງຄຳສີງອັນເປັນຣາຊເທວີແຫ່ງເຈົ້າອຸປປຣາດ
ພິກພີນັ້ນກໍ ດີ ກໍປຣະສູດໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າ ທ້າວຫານຊະດ່ອງຫັ້ນແລ ແມ່ນ
ວ່ານາງຄຳກົມ ອັນເປັນຣາຊເທວີແຫ່ງແສນເມືອງທ້າວອິທທະຊີນັ້ນກໍ ດີ ກໍ
ປຣະສູດລູກຊາຍຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າ ຄອງແກ່ຕາຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອຣາຊກຸມານທັງ ມີ ຂຶ້ນ
ໃຫ່ຽມາໄດ້ປີ ๑ ແລ້ວ ພຣະບາຣາພພະນາສວນກໍຄະນິງໃນໃຈວ່າ ບັດນີ້ ກູ
ພຣະອົງກໍໄດ້ສເວີຍຣາດບ້ານເມືອງແລ້ວ ແລໃນເມື່ອກູຍັງເປັນຣາຊກຸມານກໍບໍ່ອາດ
ຈັກຜາບແພ້ທ້າວພຣະລັກພຣະລາມ ບັດນີ້ຄວນກູຈັກໄປຮຽນເອົາສາຕຕະສິນ
ອາຄົມໃນທີ່ໃດ ຈົ່ງຈັກຜາບແພ້ທ້າວພຣະລັກພຣະລາມນີ້ຈາ ກໍທໍ່ກູພຣະອົງໄປ
ຮຽນເອົາໃນສຳນັກພຣະບາອິນ ຈົ່ງຈັກຜາບແພ້ທ້າວພຣະລັກພຣະລາມນັ້ນແລ
ຄັນວ່າຣາພພະນາສວນ ຄນິງໃຈສັນນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວເຊີງເຈົ້າອຸປປຣາດ
ວ່າ ດູຣາ ທ້າວພິກພີນ້ອງຮັກບັດນີ້ພີ້ຈັກໄປຖ່ຽວຫຼົ້ນຕາມ [ມີ]ອາຊະໄສໃຈແຫ່ງ
ເຮົາກໍຈັກຄືນມານັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຢູ່ຣັກສາບ້ານເມືອງແຫ່ງເຮົາກໍພີເທີ້ນ ວ່າດ້ຳນັ້ນ

---

๑ ລາງບ່ອນເປັນ "ອິທທະຊີ" ບໍ່ຄືກັນຈັກບ່ອນ

๒ ພິກພີ ຄືຊື່ແມ່ນ ພິເພກ

ມີ ຕົ້ນສະບັບວ່າ "ອາຊະໄສ" ຄວນເປັນ "ອັຊຊາສັຍ"

ແล้ว ท้าวพิภพิผู้บ้ອງจึ๋ງภล่าวว่า ข้าแก่ติบพีเจ้าจักไปฤ่วหึ๊บใบทีใด บั้บภํข้าจา เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบจึ๋ງภล่าวว่า ภูพีจักไปฤ่วหึ๊บ บั้บ ภํบ่ํแภวดภิดหมายว่าจักไปใบทีบั้บทีบี้ได้แล เรีาพีภํจักไปตาม[๑]อับฉะ-ไสใจแห่ງเรีาพีแล้ว แลจักถึบบั้บแล ถับว่าพระยาธาพพะบาสวบ ภล่าวสับบี้แล้ว เจ้าอุปปธาดท้าวพิภพิจึ๋ງภล่าวว่า เจ้าผู้พีไปฤ่วหึ๊บ สับบั้บยาได้ปู่เหึ๋ງบาบภํข้าเทึ๊บ ว่าดั่ງบั้บแล้วเจ้าอุปปธาดท้าวพิภพิจึ๋ງ เลิภลาหบีไปหั้บแล ถับว่าเจ้าอุปปธาดท้าวพิภพิหบีไปแล้ว พระยาธาพ พะบาสวบ จึ๋ງใฉ้พวภบ้อยไปทับเอิาท้าวแสบเมื่อๆอิททะฉี มาสู่สำบัภ แห่ງติบ เจ้าจึ๋ງภล่าวว่า ดูธา เจ้าบ้อๆรักแก่พี บัดบี้ภูพีภํจักไปฤ่วหึ๊บแล้วเรีาพีภํจักถึบมาโดยพลับบั้บแล เมื่อบั้บท้าวแสบเมื่อๆอิททะฉี จึ๋ງฤามว่าเจ้าอ้ายจักไปฤ่วหึ๊บใบทีใดภํข้าจา เมื่อบั้บพระยาธาพพะบา สวบจึ๋ງภล่าวว่า ดูธาเจ้าบ้อๆเรีาพีภํจักไปฤ่วหึ๊บใบฉุมพูทีบพุ้บแล้ว เรีาภํจักถึบมาบั้บแล เมื่อบั้บท้าวแสบเมื่อๆอิททะฉีจึ๋ງขาบว่าดี ๆ แล ว่า ดั่ງบั้บแล้วภํลวดเลิภลาหบีหั้บแล เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบจึ๋ງภล่าว เฉึ๋ງบาๆจับทาธาฉเทวีว่า ดูธาเจ้าเทวีบ้อๆรักพี บัดบี้พีจักไปฤ่วหึ๊บ แล้วพีภํ่จักภับถึบมาบั้บแล เจ้าจึ๋ງปู่ล้ๆลูภแห่ງเรีาใบผาสาดทีบี้ตาบต่ํ เท้าพีถึบมาภํพีเทึ๊บ เมื่อบั้บบาๆจับทาจึ๋ງภล่าวว่าเทวะข้าแก่มะหา ธาฉเจ้า เหดดั่ງลีเจ้าภูจึ๋ງรู้ฤ่วไปมาภํข้าจา มิถถาว่าเจ้าภูทุภยาภแล้ว แลไปฤ่วถ้าขายใบบ้าบบ้อยแลเมื่อๆใหญ่ เพื่อให้ได้เข้าขอๆมาล้ๆฉีวิด ติดภับด้วยผู้ยิๆทัๆหาย อับเป็บลูภธาฉุภระภุบ แลถิบทุภไร้บั้บลี เมื่อบั้บ พระยาธาพพะบาสวบ จึ๋ງภล่าวเฉึ๋ງเมัๆแห่ງติบว่า พัทเทดูธาบาๆ เรีา พีภํบ่ํไปประโยดฉุบะด้วยเข้าขอๆ แลลูภเมัๆภํพีบาเรีาภํมีใจอับบ่ํสะบายใบ ภายะเบื้อติบด้วยเหดว่าบ่ํได้ไปฤ่วหึ๊บบั้บแล ถับว่าเรีาพีไปฤ่วหึ๊บแล้ว แลถึบมาหั้บแล เมื่อบั้บบาๆจับทาจึ๋ງภล่าวว่าข้าแก่เจ้าภูผู้ข้าภํป้าบภิว ท้าวพระลัภพระลามมาเอิาผู้ข้าหบีจาภเจ้าภู เหมือบดั่ງเมื่อภ่อบบั้บแล ใบเมื่อเจ้าภูบอบใบภาละเมื่อภ่อบแต่ปู่ใบเมื่อๆอิบทะปะฤะบะถอบบั้บ ท้าว

๑ ถวบเป็บ "อัฉฉาสัย"

ພຣະລັກພຣະລາມກໍມາເອົາຜູ້ຂ້າໜີເສັ້ງ ແມ່ນວ່າເຈົ້າກູໄປຣົບເລວເອົາກໍບໍ່ໄດ້ ຜູ້ຂ້າຄືນມາ ບັດນີ້ເຈົ້າກູກໍໄປກລ່າວຕ້ານໂອມເອົາກໍຈົ່ງໄດ້ຜູ້ຂ້າຄືນມາແທ້ ດີຫຼືທີ້ນີ້ຮ່າວວ່າຈັກໄປຖ່ຽວຫຼົ້ນ ໃຫ້ທ້າວພຣະລັກພຣະລາມມາເອົາຜູ້ ຂ້າໜີເສັ້ງ ແລ້ວ ເຈົ້າກູຈົ່ງຈັກໄປເອົາເມັ້ງຜູ້ໃໝ່ນັ້ນກໍຂ້າລີ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຣາພ ພະນາສວນຈົ່ງກລ່າວວ່າ ພັທເທ ດູຣານາງ ເຫດດັ່ງລີເຈົ້າຈົ່ງມາກລ່າວຄຳອັນ ບໍ່ດີບໍ່ງາມໃສ່ຕົນຕົວແຫ່ງເຈົ້າກໍພີຈາ ເຮົາພີກໍໄດ້ໄປກລ່າວຕ້ານໂອມເອົາແ ລ້ວເຫດດັ່ງ ລີທ້າວພຣະລັກພຣະລາມຈົ່ງຈັກມາເອົາເຈົ້າໜີນັ້ນຈາ ບາມເມື່ອທ້າວພຣະລັກ ພຣະລາມເອົາໜີໄປເມື່ອກ່ອນນັ້ນ ກໍດ້ວຍເຫດອັນກູພີໄປໂຄບຊຶ່ງເອົານາງມານັ້ນ ແລ ນາງບາໄດ້ຢ້ານກົວເທີ້ນ ແມ່ນວ່າທ້າວພຣະລັກພຣະລາມຈັກເອົາເຈົ້າໜີໄປທີ ໃດກໍດີເທີ້ນ ເຮົາພີກໍຈັກໄປເອົາຄືນມາຕາບຕໍ່ເທົ້າໃຫ້ໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງ ຈັນທາໄດ້ຍິນຄຳພຣະບາກລ່າວສັນນັ້ນ ນາງຈົ່ງລວດຢູ່ບໍ່ປາກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະບາຣາພພະນາສວນກໍຕ້ານຈາ ກັບດອມນາງຈັນທາຣາຊເທວີບໍຣະບວນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງທະບານເຫາະຫອບຂຶ້ນສູ່ອາກາດກາງຫາວແລ້ວ ລວດຂຶ້ນເມື່ອພາຍບົນ ແລ ຄັນວ່າເຈົ້າຂຶ້ນໄປມີປຣະໝານວ່າໄດ້ຮ້ອຍໂຍດຊນະດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງເຖິງຜາສາດ ເທວະດາຕົນນຶ່ງອັນຕັ້ງຢູ່ເໜືອອາກາດທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຣາພພະ ນາສວນຈົ່ງອອກຈາກຜາສາດນາງເທວະດາຕົນນັ້ນ ແລ້ວຈົ່ງເມື່ອພາຍບົນດ້ວຍອັນ ດັບອາກາດກາງຫາວທີ່ນັ້ນ ມີປຣະໝານວ່າໄດ້ຮ້ອຍໂຍດຊນະແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງໄປເຫັນ ຜາສາດເທວະດາອັນຕັ້ງຢູ່ເໜືອອາກາດທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າໄປຮອດແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງໄປຈອດເຊົາຢູ່ໃນຜາສາດທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າກໍໄປຖ່ຽວຫຼົ້ນກັບດອມນາງເທ ວະດານ້ອຍໝຸ່ມ ອັນເປັນຍິດສັກປະຣິວານແຫ່ງເທວະບຸດຕົນນັ້ນ ແລ້ວເຈົ້າກໍລວດ ກາບໄປເມື່ອໜ້າ ຄັນວ່າພຣະບາຣາພພະນາສວນໜີຈາກນາງເທວະດາແລ້ວ ເຈົ້າກໍເຫາະຫອບຂຶ້ນເມື່ອພາຍບົນ ດ້ວຍອັນດັບອາກາດກາງຫາວທີ່ນັ້ນ ມີປຣະ ໝານວ່າໄດ້ພັນໂຍດຊນະແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງໄປຮອດໄປເຖິງຜາສາດເທວະບຸດຕົນນຶ່ງ ມີ ຍິດສັກປະຣິວານໄດ້ໝື່ນນຶ່ງຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງຜາສາດຫຼັ້ງນັ້ນລວງກວ້າງໄດ້ຮ້ອຍ ໂຍດຊນະ ທຽນຍ່ອມເຕັມໄປດ້ວຍສະພັງວັງ ໂບກຂຣະນີທັງມວນ ອັນມີສວນ ອາດອຸທທິຍານແລສັພພະເຄື່ອງທິບທັງມວນ ກໍຢູ່ເຕັມຜາສາດທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ້ວ

ถังอ่าเจ้าไปรอดไปเถิงแล้ว เจ้ากໍเหับบาງเทอะดาอันไปหูับปู่ในสอบ
อากอุดทิบาบ ทับั้นเจ้ากໍลอดไปหูับ กับดอมบาງเทอะดาหัวหูายฝูางบั้ บ
ทั้นแล้ว กໍลอดภายหมิแล้วกໍลอดภายเมิ่อหน้าทั้นแล ในเมิ่อพระบา
ธาพพะบาสอบหมิจากบาງเทอะดาแล้ว เจ้ากໍเหาะอึ้นเมิ่อพายบินตามภิบ
ฝ้าเมกแลหนอกเหมิบหัวมอบจิาไปรอด ไปเถิาอิมาบผาสาดแห่าเทอะบุด
ตินมิยิดสักปะธิอาบได้สอางหมื่นหั้นแล ถังอ่าเจ้าไปรอดแล้ว เจ้าจิา
ไหอ้ถามเทอะบุดตินบั้บว่า ข้าไหว้สัมมุตติเทอะธาดุเจ้าตินประเสิดล้าเลิด
กอ่าโลกา ในเมิ่อเจ้าภูได้สเอ็บสุกปู่ในอิมาบผาสาดทิบี้ เจ้าภูบ้าปู่ถิหา
พบาดบ่ได้กໍข้าลี เมิ่อบั้นบั้นเทอะบุดตินมิยิดสักปะธิอาบอันมาก เจ้า
จิาออกปากถ้าบจาธะจาอ่า ดูธาเจ้ามาบะอะดายหนุ่มเจ้าภูมิประโยดดุบะ
เบ็อาใดกໍจิามาเถิาผาสาดอิมาบทิบี้บั้นจา อันบ๋าเจ้าภูเดินมาแต่เมิ่อาใด
เจ้าภูมาแต่เมิ่อาถินลีรู้อ่ามาแต่เมิ่อาฟ้าบั้นจา เมิ่อบั้นพระบาธาพ
พะบาสอบจิาอาบอ่า ข้าแก่เจ้าภูตินหาทุกบ่ได้ ผู้ข้ากໍลุกแต่เมิ่อาลัา
ภาพุ้บมาเพิ่อจักมิประโยดดุบะจักเมิ่อเมิ่อาฟ้ากໍข้าแล ถังอ่าพระบา
ธาพพะบาสอบกล่าวเชิาเทอะบุดบໍระบอบแล้ว เทอะบุดตินบั้นจิาบลก
แก่บาງเทอะดา อันเปันลูกเต้าหูานเหูบันแห่าตินอ่า ดูธา ท่านหัวหูาย
อันเปันลูกบิาธามแลสาอบ้อย บัดนี้ท่านมาบะอะดายหนุ่มผู้นี้กໍลุกแต่
เมิ่อาลัาภาอึ้นมาเถิาเรา เพิ่อจักเมิ่อเมิ่อาฟ้าดาอะถิาสาพุ้บ อ่าดั้บบั้บ
บัดนี้ท่านมาบะอะดายหนุ่มผู้นี้กໍมาแอ่เชิา ปี้ปามเราอันปู่ในหินหาางบี้แล
อ่าดั้บบั้นแล้วพระบาธาพพะบาสอบ กໍลอดลาเทอะบุดตินบั้บไปเมิ่อหน้า
หันแล ถังอาพระบาธาพพะบาสอบหันเทอะบุดตินบั้นแล้อ เจาจา
เหาะอึ้นเมิ่อพายบิบ บໍ่บางเท้าใดจิาไปรอดไปเถิาลิมมิดแดหูอา อันมิเต
ชะอิทหิอันมาก แม่บอ่าลิมมิดแดหูอาหากพักติถ้อบประภาบสับใดกໍถิ
กบໍ่อากจักฟ้าเพื่อบหอันโหอไปมาได้ เจ้ากໍลอดภายลิมมิดแดหูอาอัน
บั้นอึ้นไปพายบินกໍลอดมิ้มลิมหูอาอันบั้นแล้ว เจ้าจิาอึ้นไปเถิาเมิ่อา
แดบบໍ่มิบางหั้นแล ถังเจ้าไปรอดไปเถิาแล้อ เจ้าจิาไปเชิาปู่ในสาลา

ພາຍນອກເມືອງທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈິງລີງແລດູເມືອງຈາຕຸມມະຫາຣາຊິ ກາອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງພຣະຍາແຖນທັງ ກ ພຣະອົງ ອັນມີແຖນເຖິກເປັນຕົ້ນ ແລ້ວ ເຈົ້າຈິງເຫັນຜາສາດຣາຊມຸນທຽນ ແລປ້າວເຮືອນ ແຫ່ງຊາວເມືອງທັງ ຫຼາຍ "ເປັນພັກເປັນຫຼັງ" ๑ ເປັນຊັ້ນເປັນຫຼືບຢູ່ຫັ້ນແລ ເຈົ້າກໍເຂົ້າໄປໃນທ່ຳກາງ ເມືອງຈາຕຸມທີ່ນັ້ນກໍລວດກາຍໄປຫັ້ນແລ ດັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນໄປດ້ວຍ ອັນລຳດັບໃນທ່ຳກາງເມືອງທີ່ນັ້ນ ກໍລວດໄປເຖິງຂ່ວງຄຸ້ມແຫ່ງພຣະຍາແຖນເຖິກ ແລ້ວ ພຣະຍາແຖນກໍບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນທ້າວລຸລລຸ ອັນຕົນໄດ້ຫຼໍ່ລຽງຂວັນໃນກາລະເມື່ອ ລົງໄປເກີດນັ້ນ ກໍຈິງຖາມວ່າດູຣາທ່ານຜູ້ມີຮູບອັນດີງາມທ່ານມາແຕ່ບ້ານໃດເມືອງ ໃດຈິງມາເຖິງເຮົາທີ່ນີ້ນັ້ນຈາ ມີຄຄາວ່າທ່ານມາແຕ່ເມືອງຟ້ານັ້ນລື ຮູ້ວ່ານາແຕ່ ເມືອງຄົນນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈິງຂານວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ຜູ້ຂ້າລຸກແຕ່ລັງກາທີບພຸ້ນມາ ເພື່ອຈັກເມື່ອເມືອງຕາວະຕິງສາ ທີ່ພຸ້ນກໍຂ້າແລ ພຣະຍາແຖນຈິງຖາມວ່າ ດູຣາຜູ້ມີຮູບອັນດີງາມ ທ່ານກໍມາແຕ່ ເມືອງລັງກາແລ້ວແລຈັກເມື່ອເມືອງຕາວະຕິງສາ ດ້ວຍເຫດດັ່ງລີນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈິງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ຜູ້ຂ້າຈັກຮຽນເອົາສາຕຕະ ສິນອາຄົມກັບດອມພຣະຍາອິນແລ ๖"ພຣະຍາຈິງກລ່າວວ່າ" ສ່ວນດັ່ງເຕຊະຣິທທີ ແຫ່ງເຈົ້າກໍມີມາກຫຼາຍ ທ່ານຢູ່ໃນເມືອງລັງກາພຸ້ນກໍຍັງຈັກເມື່ອເມືອງຕາວະຕິງ ສາໄດ້ ເຫດດັ່ງລີເຈົ້າຈິງໄປຮຽນສາຕຕະສິນອັນໃດ ຈິງຈັກປຸນປານສາຕຕະສິນ ແຫ່ງທ່ານນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຈິງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າ ກູສ່ວນດັ່ງສາຕຕະສິນແຫ່ງຂ້າຝູງນີ້ ຂ້າກໍບໍ່ໄດ້ຮຽນໃນສຳນັກປຸຄລະຜູ້ໃດ ກໍ ເກີດມີກັບຕົນຜູ້ຂ້າແຕ່ທ້ອງແມ່ພຸ້ນແລ ມ[1]ພຣະຜີວ່າຈັກຕາມປູ່ຢ່າຕານາຍຜູ້ຂ້າເທົ້າ ສືບໆ ມາ ວ່າຜູ້ຂ້າເກີດມາແຕ່ຊາດກ່ອນນັ້ນ ບໍ່ມີແຂ່ງຂາຕີນມື ຄົນທັງຫຼາຍຈິງ ຮຽກຜູ້ຂ້າວ່າທ້າວລຸລລຸ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ພຣະຍາອິນຈິງເອົາຜູ້ຂ້າຂຶ້ນເມືອຫຼໍ່ລຽງໃນຊັ້ນ

---

๑ ສົງສັຍວ່າ "ເປັນພັກ ເປັນຫຼັ້ນ"

๖ ສົງສັຍຂໍ້ຄວາມຕົກຫຼົ່ນ ຄວນເປັນ "ພຣະຍາແຖນຈິ່ງກລ່າວວ່າ"

ມ "ພຣະຜີວ່າຈັກຕາມປູ່ຢ່າຕານາຍຜູ້ຂ້າເທົ້າສືບໆມາ" ຄວນເປັນ "ຜີວ່າຈັກຈາຕາມ ປູ່ຢ່າຕານາຍຜູ້ຂ້າເວົ້າສືບໆມາ"

ฟ้าถาวะติๆสาพุ้ยแล้ว จึๆไห้ [๑]ผู้ข้าลิๆมาเกิดใบเมืองๆอิบทะปะถุะบะ
ถอบ ใบฉุมพูทีบพุ้ยแล ผู้ข้าจึๆมีเตฉุะธิททีปุบปาบถั่ๆบี้ภ่ข้าแล เมื่อบั้บ
พระยาแฤบเฤิก ได้ยิบพระยาธาพพะบาสวบภล่าวอ่า แม่บท้าวลุลลุอ่า
ถั่ๆบั้บ พระยาแฤบเฤิกจึๆภล่าวอ่า ดูธาเจ้าลูกรักแก่พ่ ส่วบถั่ๆท้าวลุลลุ
ผู้บั้บภ่แม่บลูกแท่ๆพ่ปี้แล ลูกรักเกิดมาใบฉาดอับบี้มี ฉุถั่ๆลิภ่พ่จา เมื่อบั้บ
พระยาธาพพะบาสวบจึๆขาบอ่า ข้าแก่พเปับเจ้า ผู้ข้าบ ฉุอ่าท้าวธาพ-
พะบาสวบแลอ่าถั่ๆบั้บ ส่วบถั่ๆถ่าอับบั้บภ่ ลิฉุาผาภิดไปเฤิๆบาๆสบิมทัๆ-
ฐาย อับมี ใบโรๆฉุอ่าเทวีบั้บ เขิาภ่ได้ยิบข่าวสาบอาภาบลุลลุลิๆไปเกิด
ใบเมืองๆอิบทะปะถุะบะถอบพุ้บรฺภท้าวธาพพะบาสวบ ภ่ฉุ้าฑิบขึ้บมาปู่
ใบผาสาดพระยาเจ้าแท่ๆเธิาบั้บอ่าถั่ๆบั้บถาย เจ้าทัๆฐายจึๆพ้อมภับไป
ล่ำดูเท้าวับเท็บ ถับอ่าเขิาจาภับสับบั้บแล้ว เขิาจึๆพ้อมภับเขิ้าไปผาสาด
พระยาแฤบ บ่อาดจักบับอ่าบได้ เขิาจึๆภล่าวอ่า เจ้าลูกรักแม่เกิดมาใบ
ฉาติอับบี้ ภ่เปับอับดีๆามมาภบัก ภ่บ่เปับลุลลุเฒื่อบถั่ๆเก๊า เจ้าจึๆปู่ใบ
เมืองๆทีบี้ ยาได้ถึบเมื่อเมืองๆถิบภ่แม่เท็บ อ่าถั่ๆบั้บทุภๆถิบภ่มีแล เมื่อ
บั้บบาๆสบิมทัๆฐายฒายมีบาๆ สะพาธาฉุเทวีเปับติ้บ ภ่ลวดพ้อมภับ
เลิภลาฒี ไปสู่ทีปู่แท่ๆติบทุภแท่ๆทุภพายทั้บแล ส่วบถั่ๆถ่าอับบั้บภ่ลิฉุา
ผาภิดไปรอดไปเฤิๆพระยาแฤบทัๆ ฝิ ภ่ได้ยิบข่าวสาบอาภาบอ่าท้าวลุลลุ
ไปเกิดเปับท้าวธาพพะบาสวบ ฑิบถึบมาเฤิๆทีบี้แล อ่าถั่ๆบั้บภ่มักใถ่ปาภ
เทับมาภบัก เขิาจึๆพ้อมภับเขิ้าไปสู่ผาสาดพระยาแฤบแล้ว เขิาจึๆเทับ
ท้าวธาพพะบาสวบอับเปับผู้ดีผู้ๆามมาภบักทั้บแล ทีบั้บพระยาธาพพะ-
บาสวบจึๆสั่ๆอำลาพระยาแฤบ ออกไปฉาบมิบผาสาดแล้ว เจ้าภ่เทาะ
ทอบขึ้บเมื่อพายบิบพุ้บภ่มีแล เมื่อบั้บเจ้าจึๆไปเฤิๆผาสาดเทวะบุดติบบี้ๆ
อับมียิดสัภ [๒]ประธิวาบได้แสบบี้ๆ อับมีผาสาดวิมาบตั้ๆปู่เฒื่ออาภาดภาๆ
ทาวทีบั้บภ่มีแล ถับอ่าเจ้าไปรอดไปเฤิๆแล้ว เจ้าจึๆจอดเฉิาปู่ภับดอมเท-
วะบุดติบบั้บแล้ว เจ้าจึๆเขิ้าไปพายใบผาสาดทีบั้บแล้ว เจ้าจึๆไทว้อ่าข้า

---

๑ จิบผูภ ๑ มัดสาม

๒ ถวบเป็บ ปะธิวาบ ประธิวาบ บ่ฤิกตามพาสาลาวฑิบาลี

ແກ່ເจ้ำภูติบหาทุภบ่ได้ยัๆถ่อยสวัสสะถึภ่ข้าลึ ເมื่อบั้บเทวะบุถติบบั้บจึๆ ขาบว่าถึๆ เรำภ่ถ่อยสวัสสะถึบั้บแล ท่ำว่าท่าบมาแต่ทีใถจึๆ ๑จักมาเถิๆ เรำทีบี้บั้บจา ເมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบจึๆขาบว่า ข้าแก่เจ้ำภู ผู้ข้า ภ่ลุภแต่เมื่อๆแถบพุ้บมา ເพื่อว่าจักเมื่อเมื่อๆตาวะติๆสาพุ้บแล ເมื่อบั้บ เทวะบุถติบบั้บจึๆฉ้ำถามว่า ท่าบจักเมื่อเมื่อๆตาวะติๆสาถ้วยเหถสับใถ จา ເมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบจึๆขาบว่า ผู้ข้าไปรๅบสาตตะสิบภับถอม พระยาอิบแล ເมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบภ่ลวถสั่ๆอำลาเทวะบุถติบ บั้บแล้ว ภ่ทะยาบขึ้บไปถ้วยอับลำถับอาภาถภาๆหาวทีบั้บแล้ว เจ้ำจึๆ เมื่อรอถเมื่อเถิๆฉุ้บฟ้าตาวะติๆสาบ่ระบวบบ่ำบาบหั้บแล ถับว่าเจ้ำไปรอถ ไปเถิๆแล้ว เจ้ำจึๆไปท่ๅวหึ้บใบฉุ้บฟ้าตาวะติๆสาทีบั้บทีวทุภแห่ๆทุภ- พาย เจ้ำภ่เหับเทวะบุถเทวะถาทัๆหูายอับทๅวไปมาใบฉุ้บฟ้าตาวะติๆสา ทีบั้บลึลุถลึล้าย บาๆพ่อๆเลียย่าๆย้ายมาถาม ເมื่อบั้บพระยาธาพพะบา- สวบจึๆเข้ำไปเถิๆข่วๆถุ้มแห่ๆพระยาอิบแล้ว เจ้ำจึๆขึ้บสู่ผาสาถหั้บแล ถับว่าเจ้ำไปรอถไปเถิๆแล้ว เจ้ำเหับเทวะบุถเทวะถาทัๆหูายอับมาถิมธิบ บิบไหว้พระยาอิบทีบั้บมีมาภบัภ บ่อาถจักบับอ่าบได้หั้บแล ເมื่อบั้บพระ- ยาอิบภ่เหับพระยาธาพพะบาสวบบั่ๆยู่ใบทีบั้บ เจ้ำจึๆถามว่า ถูธาท่าบ ฉายหุ่ม ลุภแต่ทีใถมาเถิๆเรำทีบี้บั้บจา ເมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบ จึๆขาบว่า ข้าแก่เจ้ำภู ข้าภ่ลุภแต่เมื่อๆลัๆภาทีบพุ้บมาภ่ข้าแล ເมื่อบั้บ พระยาอิบจึๆถามว่า ท่าบภ่ลุภแต่ลัๆภาทีบพุ้บขึ้บมาเถิๆทีบี้แล้ว ท่าบ จักไปทีใถบั้บจา ເมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบจึๆขาบว่า ใบเมื่อผู้ข้ามา เถิๆสำบักเจ้ำภูทีบี้แล้ว ผู้ข้าภ่บ่ไปทีใถ ภ่ท่ำมาข่รๅบเอิาสาตตะสิบใบสำ- บักแห่ๆเจ้ำภูทีบี้ ผู้ข้าภ่จักถึบเมื่อภ่ข้าแล ເมื่อบั้บพระยาอิบจึๆภล่าวว่า ถูธาท่าบผู้มีรูบโสมอับถือับๆาม ผีว่าท่าบบ่ำมีใจถิถล้ๅวทำเวบแก่เรำ ภ่จัภ สอบสาตตะสิบอาถิมทัๆมวบให้แก่ท่าบบั้บแล แม่บว่าท่าบมักใถ่ให้มีรูบ โสมเหมือบถั่ๆเรำอิบทาภ่ถึ เรำภ่จักหู่ลๅๆให้ผู้ถึผู้ๆามเหมือบถั่ๆเรำบี้แล ເมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบจึๆขาบว่า ข้าแก่เจ้ำภูภะทำสับใถถึ เจ้ำภู จึๆภะทำให้แล้วประโหยถ ๖ แห่ๆผู้ข้าแถ่เหิบถับว่าพระยาธาพพะบา-

---

๑ "จัภ" ถวบตัถถึ้ม

๖ ส่วบหูายใบใบลาบเพิ่บขๅบ "ประโยถฉุบะ"

ສວນກล่าวสับบั้บแล้ว พระยาอิบจึๆบอกใช้ วิสุภัมมะเทวะบุกไปเอาเบ้า
แลราๆมาแล้ว พระยาอิบจึๆซ่ำลๆๆพระยาธาพพะบาสวบใบเบ้าราๆอับ
เถียซ่ำลๆๆรูบพระยาอิบแต่ก่อบบั้บบำระบวบแล้ว พระยาธาพพะบาสวบ
ลวดมีรูบอับผ่อๆพายสายๆามมากบัก แม่บว่าปากต้าบจาระจากำเปับถั่ๆ
พระยาอิบบั้บสีๆดๆวซั้บแล ถับว่าพระยาอิบซ่ำลๆๆพระยาธาพพะบาสวบ
บำระบวบแล้ว พระยาอิบจึๆสอบสาตตะสิบอาถิมทัๆมวบใช้แก่พระยา-
ธาพพะบาสวบบ่ำเสดฉะซ่ำ แม่บว่าจักบีมีดเปับสับใดได้ทุกสีๆซั้บแล ถับ
ว่าพระยาอิบซ่ำลๆๆรูบ เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบได้รๆบเอาสาตตะ-
สิบกับดอมพระยาอิบบางได้ ปิ ถึบบำระบวบแล้ว พระยาธาพพะบาสวบ
จึๆไปฤๆวซ็ำบกับดอมบาๆเทวะดาทัๆซ้ำาย อับได้สอๆตี้ปาย ๕ ล้าบ อับมี
บาๆ [๑]สุฉุฉาดา เปับตึ้บ บ่ำเสดฉะซ่ำจักบาๆซั้บแล ส่วบถั่ๆบาๆทัๆซ้ำาย
อับเปับเมัๆพระยาอิบ ได้สอๆตี้ปาย ๕ ล้าบบั้บ [๒]ภำบ่ำใส่ใจว่าพระยาธาพ-
พะบาสวบแม่บพระยาอิบทุกถิบๆ เทดว่าพระยาธาพพะบาสวบ ได้ซ่ำ-
ลๆๆรูบโสมใบเบ้าแลราๆแซ่ๆพระยาอิบบั้บ บาๆทัๆซ้ำายจึๆบ่ำรู้แจ้ๆว่า
แม่บผู้อื่บ ภำท่ำใส่ใจว่าเปับพระยาอิบสีๆดๆว เทดถั่ๆบั้บพระยาธาพพะ-
บาสวบไป [๓]สู่ฉุมกับด้วยบาๆผู้ใด ภำลวดได้สู่ฉุมด้วยๆ่าย เพื่อถั่ๆบั้บแลใบ
เมื่อธาตีถึบฤ้วบ ๔ บั้บ พระยาธาพพะบาสวบภำไปสั่ๆอำลาพระยาอิบ
ว่า เทวะข้าแก่มะหาธาฉุเจ้า บัดนี้ผู้ข้าภำได้รๆบสาตตะสิบกับดอมเจ้าภู
บำระบวบแล้ว ผู้ข้าภำจักเมื่อหาเมื่อๆแซ่ๆข้าก่อบแล ว่าถั่ๆบั้บ เมื่อบั้บ
พระยาอิบขาบว่าดีๆแล ถับว่าท่าบจักเมื่อภำจึๆเมื่อเทื่บ ถับว่าพระยาอิบ
ภล่าวสับบั้บแล้ว ภำลวดถ่ำมีดเสัๆซั้บแล เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบ
ภำฉ้ำมีใจอับถิดล้ๆวบ่ำเฉิา ภำลวดเข้าไปทำมีดสาจาบกับดอมเมัๆพระยาอิบ
ทัๆ [๔]๕ อับมีบาๆสุฉุฉาดา แลบาๆสุทัมมา บาๆสุจิดตา กับทัๆบาๆสุบับทา
เปับตึ้บแล้ว ภำฉ้ำไปฤๆวซ็ำบเสบสิมกับดอมบาๆทัๆซ้ำายอับได้ ๖ ตี้ปาย

---

๑ ถวบจะเป็บ สุฉาดา

๒ "บ่ำ" ถวบตัดออก ใบใบลาบจาบก่ำขๆบ" ภำใส่ใจว่า " (มัด ปิ ผูก ๖ ซ้ำ ๖)

๓ ถวบจะเป็บ สู่สิม

๔ ถวบจะเป็บ "ทัๆ ๔" เพาะเมัๆพระยาอิบมี ๔ ถิบ

๕ ล้าบ บ่ํเสดฉะหํ ๊ จักถิบแล้ว พระยาธาพพะบาสวบภํ ริบลิๆจาภฉุ้บฟ้า ตาวะติๆสา มาเฤๆเมือๆลัๆภายามดๆวภํบ่ํมีบาบหั้บแล เมื่อบั้บบาๆจับหา ภํเหับพระยาธาพพะบาสวบขๆวถึบมาเปับอับฟ้าวริบสับบั้บ บาๆจึๆฤาม ว่า สามี ข้าแก่เจ้าภูอับเปับผิวรักแห่ๆข้า เจ้าภูไปฤ่ๆวหึ ๊ บใบหี ใดเปับ อับเหิๆบาบบักแล้วแลขๆวถึบ เข้ามาสู่ผาสาดเปับอับฟ้าวยิๆหบักหบา เปับ ดั่ๆถิบขี้ลักแลไปหึ ๊ บฉู้ภับด้วยเมัๆห่าบบั้บจา เมื่อบั้บพระยาธาพพะบา- สวบได้ยิบบาๆจับหาภล่าวดั่ๆบั้บ เจ้าจึๆภล่าวเฉิๆบาๆว่า พัหเห ดูธาบาๆ แก้วแก่บแม่บแห้แล ภล่าวสับบั้บแล้ว เจ้าภํลวดบอบปู่ตาบต่ํเห้าธุ่ๆแจ้ๆ หั้บแล เจ้าภํสเวียเข้าบ้ำไพฉุบะอาหาบภับดอมลูภเมัๆแห่ๆติบหั้บแล เมื่อบั้บเจ้าอุปปธาดห้าวพิภพีแลแสบเมือๆอิหหะฉี ภํรู้ข่าวสาบอาภาบว่า พระยาธาพพะบาสวบไปฤ่ๆวหึ ๊ บแล้ว แลถึบมาเฤๆผาสาดแล้ว แลว่า ดั่ๆบั้บเจ้าหัๆสอๆพ้อมภับขึ้บไปเฤๆผาสาดพระยาธาพพะบาสวบ อับเปับ พี่ฉายแห่ๆติบแล้ว เจ้าหัๆสอๆจึๆพ้อมภับขาบไหว้ว่า เจ้าอ้ายไปฤ่ๆว หึ ๊ บใบหี ใดจึๆขๆวถึบเข้ามาเฤๆผาสาดภํข้าจา เมื่อบั้บพระยาธาพพะบา- สวบจึๆขาบว่า ดูธา เจ้าบ้อๆหัๆสอๆ เรัาพี ขึ้บไปรๆบสาตตะสิบภับดอม พระยาอิบใบฉุ้บฟ้าตาวะติๆสาได้ทุภสิๆแล้ว เรัาจึๆขๆวถึบมาใบหี บี้แล ถับว่าเจ้าหัๆสอๆมักใถ่จักรๆบเอิาสาตตะสิบภับดอมผู้เปับพี ภํมารๆบเอิาภํ พี่เห็บ ว่าดั่ๆบั้บห้าวพิภพีผู้เปับอุปปธาด ภํรๆบเอิาสาตตะสิบอับติบตีแผ่บ ดิบแตภยะเปับหว่าๆบั้บแล ห้าวแสบเมือๆอิหหะฉีบั้บภํรๆบเอิาสาตตะสิบ อับหึบทำแผ่บดิบใต้ไหวหวั่บไปมาภับดอมพี่ฉายแห่ๆติบหั้บแล เมื่อบั้บ ฉุบหัๆห้าภํได้ยิบข่าวสาบว่า พระยาธาพพะบาสวบไปรๆบสาตตะสิบใบ ฉุ้บฟ้าตาวะติๆสามารอดแล้ว แลว่าดั่ๆบั้บเจ้าจึๆพ้อมภับมาสู่สำบักพระ ยาเจ้าแห่ๆเขิา เขิาภํลวดพ้อมภับรๆบเอิาสาตตะสิบแลถิบแลอับบี่ๆ ถือว่า [๑]พระจับ รๆบเอิาถาฤาอับสิบเสภใส่ตึ้บก้วยบัๆเภิดเปับถิบหั้บแล เมื่อบั้บ พระยาภาๆ จึๆรๆบเอิาถาฤาอับสิบเสภใส่ตึ้บไม้แลเถือเข้าเฤิาวับหัๆมวบ

---

๑ ถวบเป็บ พระยาจับ

ให้ບ້ງເກີດຊູ່ອັນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາເມືອງຂວາຈົ່ງຮຽນເອົາຄາຖາສົບເສກໃສ່ໄມ້ອ້ໄມ້ເລົາໃຫ້ເປັນລຳຕານຫັ້ນແລ ເມື່ອນພຣະບາເມືອງຊ້າບຈົ່ງຮຽນເອົາຄາຖາສົບເສກໃສ່ຫີນໃຫ້ບ້ງເກີດເປັນຄ້າບຄູຮົ້ວວຽງທັງມວນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຊິວ-ຫາ ຈົ່ງຮຽນເອົາຄາຖາອັນສົບເສກໃຫ້ສົບແລລົ້ນຄາງແຫ່ງຕົນບ້ງເກີດເປັນອັນໃຫ່ຽແລບາວມາກນັກຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຂຸນແລເສນາອາມາດທັງ ๕ ຮຽນສາຕຕະສິນແລຄົນແລອັນແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນກໍລວດພ້ອມກັນເລີກລາຈາກພຣະບາຣາພພະນາສວນ ໜີ ເມື່ອສູ່ທີ່ປູ່ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ກລ່າວບັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນຫຼົ ນຊູ້ກັບເມັ່ງພຣະບາອິນ ກໍແລ້ວເທົ່ານີ້ກ່ອນແລ

ທີ່ນີ້ຈັກຈາເຖິງພຣະບາອິນ ອັນປູ່ໃນຊັ້ນຟ້າຕາວະຕິງສາພຸ້ນກ່ອນແລ ໃນເມື່ອພຣະບາຣາພພະນາສວນໄປລັກ [๑]ສູ່ຊົມລູກເມັ່ງພຣະບາອິນ ອັນມີນາງສຸຊຊາດາເປັນຕົ້ນແລ້ວ ແລເຕັ້ນທະບານໜີ ໃນຣາຕີ ຄືນອັນນັ້ນ ພຣະບາອິນກໍເຂົ້າໄປຫານາງສຸຊາດາ ເພື່ອຈັກສູ່ຊົມຕາມຄອງໂລກສົງສານ ດັ່ງນັ້ນຄັນວ່າ ພຣະບາອິນເຂົ້າໄປເຖິງນາງສຸຊາດາແລ້ວ ນາງຈົ່ງຖາມວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະ-ຫາຣາຊາເຈົ້າ ຕົນເປັນເຈົ້າເປັນຜົວແຫ່ງຜູ້ຂ້າ ໃນກາລະເມື່ອກ່ອນ ເຈົ້າກູທຽນ ບ່ອມມາສູ່ຊົມແລນອນດອມຝູງຂ້າທັງຫຼາບອັນເປັນເມັ່ງແຫ່ງເຈົ້າກູ ๖ ຕົ້ປາບຫ້າ ລ້ານນາງນີ້ແລ ຕັ້ງແຮກແຕ່ສອງສາມວັນມານີ້ ເຈົ້າກູເລົ່ານາສູ່ຊົມແລນອນດອມ ຝູງຂ້າທັງຫຼາບ [๖]"ເທື່ອທີ່ນີ້ເຈົ້າກູຈົ່ງມາສອງເທື່ອ ກໍບໍ່ເໝືອນດັ່ງແຕ່ກ່ອນນັ້ນກໍຂ້າ ຈາ" ເມື່ອນັ້ນພຣະບາອິນຈົ່ງກລ່າວວ່າ ພັທເທ ດູຣານາງ ກູພີກໍບໍ່ໄດ້ທ່ຽວມາຫາ ນາງທັງຫຼາບທຸກວັນໆ ພີກໍມາເໝືອນດັ່ງແຕ່ກ່ອນນັ້ນແລ ຮອບວ່າ ພຣະບາຣາພ-ພະນາສວນມາລັກຫຼອນບໍ່ປ່າຊະແລ ເຫດວ່າພຣະບາຣາພພະນາສວນຜູ້ນັ້ນອັນກູ ພີຫາກຫຼໍ່ ລຽງໃຫ້ມີຮູບໂສມອັນງາມເໝືອນດັ່ງກູພີ ນານໄດ້ ມີ ວັນ ๔ ວັນນີ້ ກາລະ ບັດນີ້ ພຣະບາຣາພພະນາສວນມັນກໍໜີເມື່ອເມື່ອງລັງກາແຕ່ຣາຕີ ຄືນນີ້ແລ ເມື່ອ ນັ້ນນາງສຸຊາດາຣາຊເທວີກໍຮ້ອງໄຫ້ມາກນັກ ນາງຈົ່ງກລ່າວວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະ-ຫາຣາຊເຈົ້າ ພີວ່າເຈົ້າກູບໍ່ມາຫາຝູງຂ້າທັງຫຼາບເໝືອນດັ່ງກລ່າວແລ້ວນັ້ນກໍຫາກ ແມ່ນພຣະບາຣາພພະນາສວນມາລັກຫຼອນຝູງຂ້າທັງຫຼາບບໍ່ສົງໄສກໍຂ້າແລ ບັດ-

---

๑ ຄຳວ່າ "ສູ່ຊົມ" ຄວນເປັນ "ສູ່ສົມ"

๖ ໃນໃບລານ ຈານກ່ຳ ຂຽນ "ແລເທື່ອທີ່ນີ້ເຈົ້າກູຈົ່ງມາທຸກວັນໆ ກໍບໍ່ເໝືອນດັ່ງແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ກໍຂ້າຈາ" ມັດ ມີ ຜູກ ๖ ໜ້າ ກ

ນ້ຜູ້ຂ້ານ້ຳຊ່ວ່ານາງສຸຊາດາ ກໍຈັກຂໍພອນດອມມະຫາອາຊເຈ້ົາລົງໄປເກີດໃນເມືອງລງ-
ກາທ້ົນນ້ັ ๑ຖນອງຕອມໄຊ້ເວນແກ່ມັນໃຫ້ແລ້ວກ່ໍຂ້ານ້ເທ້ົນ ວ່າດ້ັງນ້ັ ເມ້ືອນ້ັນພຣະ
ນາອິນຈ້ົາໄຊ້ພວກນ້ອຍ ໃຫ້ໄປທັນເອ້ົານາງຟ້ານ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງ ๕ ລ້ານ
ນາສຸ່ສ້ານ້ກແຫ່ງຕົນແລ້ວ ພຣະນາອິນຈ້ົາຖາມນາງຟ້ານ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຟ້ານ້ົ້ງນ້ັ້ວ່າ ພັທ-
ເທ ດູຮານາງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງ ບ້ັດນ້ີ້ພຣະນາຮາພພະນາສວນຮງນສາດຕະສິນກ້ັບດອມ
ເຮົານາງໄດ້ສາມອ້ັ ๔ ອ້ັນນ້ີ້ແລ້ວ ນ້ັນກ່ໍນາລ້ັກຫ້ອນສູ່ຊ້ົມນາງສຸຊາດານາກນ້ັກແລ
ໃນກາລະບ້ັດນ້ີ້ພຣະນາຮາພພະນາສວນ ບ່ໍ ໄດ້ ໄປລ້ັກຫ້ອນສູ່ຊ້ົມນາງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງ
ເໝ້ືອນດ້ັງນາງສຸຊາດານ້ັ້ນລ ເມ້ືອນ້ັ້ນນາງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງຫ້ົ້ງ ๖ ຕ້ົ້ປານ ๕ ລ້ານນ້ັ້ນ
ກ່ໍພ້ອມກ້ັບກ່ລ່ານ ເທວ ະຝູງຂ້ານ້ໃຫ ວ້ມະຫານາອ ຊເຈ ້ົ ແມນ ວ່ານ ຝູງຂ້ານ ້ົ ້ງຫ ້ົ ້ງຫ ້ົ ້ງ
ກ່ໍເໝ້ືອນດ້ັງນາງສຸຊາດານ້ັ້ນແລ ນ້ັບແຕ່ສາມອ້ັ ๔ ອ້ັນຂວ້ານມາແລ້ວ ນານ້ີ້ກ່ໍທ່ໍ
ທ່ຽວມາສູ່ຊ້ົມແລນອນກ້ັບດອມຝູງຂ້ານ ້ົ ້ງຫ ້ົ ້ງຫ ້ົ ້ງຫ ້ົ ້ງຫ ້ົ ້ງຫ ້ົ ້ງນ ້ົ ້ງ ໃນເມ ້ົ ້ອຝ ູ ງຂ ້ ານ ້ົ ້ງຫ ້ົ ້ງ
ໃຈດ ານ ດ ູ ດ ້ ັ ງ ນ ້ ັ ້ ນ ກ ່ ໍ ນ ານ ້ ົ ້ ຮ ູ ບ ໂ ສ ມ ມ ະ ຫ ານ ອ າ ຊ ເ ຈ ້ ົ ້ ກ ່ ໍ ຂ ້ ານ ້ ົ ້ ແ ລ ຂ ໍ ແ ກ ່ ມ ະ ຫ ານ ອ າ ຊ ເ ຈ ້ ົ ້
ຈ ້ ົ ້ ໄ ຜ ດ ຜ ານ ້ ົ ້ ຝ ູ ງ ຂ ້ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ແ ດ ່ ກ ່ ໍ ຂ ້ ານ ້ ົ ້ ເ ທ ້ ົ ້ ນ ຄ ັ ນ ວ ່ ານ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ກ ່ ລ ່ ານ ວ ດ ້ ັ ງ ນ ້ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ
ນ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ກ ່ ລ ່ ານ ວ ເ ຊ ິ ງ ນ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ວ ່ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ເ ຮ ົ ານ ່ ໍ ໄ ດ ້ ອ ານ ຣ ິ ຕ ິ ຕ ງ ນ
ນ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ເ ຫ ດ ວ ່ ານ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ບ ່ ໍ ຮ ູ ້ ວ ່ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ພ ຣ ະ ຣ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ພ ພ ະ ນ ານ ້ ົ ້ ງ ສ ວ ນ ນ ້ ັ ້ ນ ແ ລ ນ ານ ້ ົ ້ ງ
ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ກ ່ ໍ ໃ ສ ່ ໃ ຈ ວ ່ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ແ ມ ່ ນ ເ ຮ ົ ານ ້ ົ ້ ງ ພ ຣ ະ ອ ິ ງ ສ ົ ງ ດ ງ ອ ນ ນ ້ ັ ້ ນ ແ ລ ບ ັ ດ ນ ້ ີ ້ ນ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ສ ຸ ຊ າ ດ ານ ້ ົ ້ ງ ກ ່ ໍ ນ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຂ ໍ
ພ ຣ ະ ພ ອ ນ ກ ັ ບ ດ ້ ວ ຍ ເ ຮ ົ ານ ້ ົ ້ ງ ພ ຣ ະ ອ ິ ງ ວ ່ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຈ ັ ກ ລ ົ ງ ໄ ປ ຕ ອ ມ ຖ ນ ອ ງ ๑ ພ ຣ ະ ນ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ພ ຣ ະ ຣ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ພ ພ ະ ນ ານ ້ ົ ້ ງ
ສ ວ ນ ໃ ຫ ້ ແ ລ ້ ວ ເ ສ ັ ງ ເ ທ ້ ົ ້ ນ ວ ່ ານ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ຫ

ນ້ຳໂພຊນະອາຫານບໍຣະບວນແລ້ວ ນາງສຸຊາດາຈົ່ງກົ້ມຂາບໄຫວ້ພຣະບາອິນວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ໃນເມື່ອຜູ້ຂ້າລົງໄປເກີດໃນເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນ ເຈ້າກູ ບາໄດ້ປຣະວາງຜູ້ຂ້າເສັ່ງໃຫ້ເປັນທຸກບາກຂືນໃຈ ດ້ວຍເຫດອັນຄົນທັງຫຼາຍຈັກທຳ ຮ້ານແກ່ຜູ້ຂ້ານັ້ນດາຍ ຄັນວ່າຜູ້ຂ້າໄດ້ຖນອງຕອບພຣະບາຣາພພະນາສວນດັບຊີ-ວິດຕາຍໄປແລ້ວ ຜູ້ຂ້າຈັກຫຼົບຄືນມາຫາເຈົ້າກູເມື່ອພາຍລຸນແທ້ດາຍ ເຈົ້າກູບາ ໄດ້ເປີດໜ່າຍຊັງຜູ້ຂ້າວ່າ ນາງສຸຊາດາໄປຫຼົ້ນຊູ້ສູ່ຜົວທ່ານທຸກແຫ່ງນັ້ນດາຍ ເຫດ ວ່າຜູ້ຍິງທັງຫຼາຍອັນບໍ່ມີກຳລັງອັນຈັກຕອບຖຽງຜູ້ໃດໄດ້ແລ ຄັນວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດເອົາ ໄປກໍທ່ຽງວ່າຈັກໄດ້ເປັນເມັ່ງຜູ້ນັ້ນທົວກາງກາດນັ້ນແລ ຊາຕິຜູ້ຍິງທັງຫຼາຍເກີດມາ ໃນໂລກນີ້ ບໍ່ຫ່ອນໄດ້ດັ່ງຄຳມັກແຫ່ງຕົນແທ້ ດີຫຼີ ດາຍ ທຽນຍ່ອມເປັນທີ່ຜູ້ຊາຍທັງ ຫຼາຍມາຕົວະພາງໃຫ້ເສັ່ງຄຳຈານັ້ນແລ ຈົ່ງໄດ້ ຊື່ວ່າຍິງມັກດາຍຊາຍມັກໄດ້ເພື່ອ ດັ່ງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາອິນຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣານາງສຸຊາດາເມັ່ງຮັກພີ ໃນເມື່ອ ນາງລົງໄປເກີດໃນເມືອງຄົນທີ່ນັ້ນ ພີ່ກໍປຣະໄປ່ວາງໄລຕາມອະຊາໄສແຫ່ງນາງນັ້ນ ແລ ຄັນວ່າພຣະບາອິນກລ່າວເຊິ່ງນາງສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງສຸຊາດາກໍລວດຈຸຕິຕາຍ ສູນຫາຍເສັ່ງບໍ່ເຫັນຊາກເນື້ອຕົນໃນທີ່ໃດ ເປັນດັ່ງລັບລີ້ບັງເລືອມຢູ່ຫັ້ນແລ ນາງກໍ ລົງມາຕາມອາກາດກາງຫາວກໍລວດເຖິງເມືອງລັງກາບໍ່ນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງ ສຸຊາດາລົງມາເຖິງເມືອງລັງກາແລ້ວກໍລວດເປັນ [1]ເລົາອັນຄ່ຳມືດບໍ່ເຫັນຮຸ່ງທາງໃດ ຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອຣາຕີ ຄືນອັນນັ້ນເຖິງແຖໃກ້ທ່ຽງແລ້ວ ນາງສຸຊາດາກໍລວດເຂົ້າໄປ ເອົາປະຕິສົນທີໃນທ້ອງ [2]ແຫ່ງນາງ ກໍລວດເຫັນນິມິຕຕະຄຳຝັນວ່າ ຍັງມີແກ້ວ ລູກນຶ່ງ ສະເດັດລົງມາແຕ່ຟ້ານາກ້ຽວກອດ ລະວຽນແວດລ້ອມອ້ອມຕົນຕົວແຫ່ງ ນາງມີ ຮອບ ຄອບ ມີ ທີແລ້ວ ກໍລວດເຂົ້າໄປຢູ່ໃນທ້ອງແຫ່ງນາງມີປຣະໜານຄາວ ນຶ່ງແລ້ວ ແກ້ວລູກນັ້ນຈົ່ງສະເດັດອອກຈາກທ້ອງແຫ່ງນາງຫັ້ນແລ ອັນນຶ່ງຝັນວ່າ ແກ້ວລູກນັ້ນອອກຈາກທ້ອງນາງແລ້ວ ກໍລວດເປັນສາຍກ້ຽວກອດເອົາພຣະບາຣາພ ພະນາສວນອັນເປັນຜົວແຫ່ງນາງບໍ່ອາດຈັກແກ້ລົດປົດຫຼດອອກໄດ້ ກໍສູນຫາຍຕາຍ

---

[1] ເຂົ້າໃຈວ່າຄົງຈະເປັນ "ກໍລວດເປັນອັນຄ່ຳມືດ"

[2] ໃນທ້ອງແຫ່ງນາງ ຄວນຈະມີຊີ່ ສົງສັຍວ່າອາດຕົກໄປ ຖ້ານີ້ຊີ່ຄວນຈະເປັນ "ໃນທ້ອງ ແຫ່ງນາງຈັນຫາຣາຊເທວີ" ຊີ່ງເປັນເມັ່ງຂອງພຣະບາຣາພພະນາສວນ

ເສັ່ງຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະບາຣາພພະນາສວນຕາຍໄປແລ້ວ ແກ້ວລູກນັ້ນກໍລວດສະ-
ເດັກອອກໜີໄປບ່ໍ ຄືນມາຫັ້ນແລ ຄັນວ່າບາງຈັນທາເຫັນນິມິຕຕະຄໍ່ຝັນນິປຣະ-
ໝານປານດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດຮຸ່ງແຈ້ງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບາງຈັນທາແລພຣະບາ
ຣາພພະນາສວນກໍພ້ອມກັນລຸກຈາກທີ່ນອນມາແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນໄປສໍາຣະສະສິງ
ນ້ໍາຈັນນັ້ນຫອມແລ້ວ ຈິ່ງພ້ອມກັນສເວີຍເຂົ້ານ້ໍາໂພຊນະອາຫານອັນປຣະໜີດດີ
ງາມແລ້ວ ບາງຈັນທາຈິ່ງບໍ່ມີ ໃຫ້ພຣະບາຣາພພະນາສວນແລ້ວແລກລ່າວກິຈ-
ຈະເຫດອັນບາງນິມິດຄໍ່ຝັນໃຫ້ພຣະບາຮູ້ແຈ້ງ ແຕ່ເຄ້ົາເທ້ົາເຖິງປາບຫັ້ນແລ ຄັນ
ວ່າພຣະບາຮູ້ເຫດຄໍ່ຝັນແຫ່ງບາງທຸກອັນແລ້ວ ພຣະບາຈິ່ງກລ່າວເຊີ້ງຄົນທັ້ງ-
ຫຼາຍໃຫ້ໄປທັ້ນເອົາເຈ້ົາອຸປປຣາດພິກພີມາສູ່ສໍານັກແຫ່ງເຮົາເທ້ົ່ນ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັ້ງ-
ຫຼາຍເຂ້ົ້າໄປສູ່ຜາສາດເຈ້ົ້າອຸປປຣາດທ້ົາວພິກພີຫັ້ນແລ ຄັນວ່າໄປເຖິງແລ້ວເຂົ້າຈິ່ງ
ຂາບໄຫວ້ວ່າ ເທວະຂ້ົ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈ້ົ້າ ບັດນ້ີ້ພຣະບາຣາພພະນາສວນກໍ ມີ
ພຣະຣາຊອາດຍາໃສ່ຫົວຝູງຂ້ົ້າທັ້ງຫຼາຍວ່າ ໃຫ້ມາອັ້ງເຊີ້ນເອົາເຈ້ົ້າກູໄປສູ່ສໍານັກ
ແຫ່ງພຣະບາປ່າຊ້ົ້າປ່ານານກໍຂ້ົ້າແລ ເມື່ອນັ້ນເຈ້ົ້າອຸປປຣາດທ້ົາວພິກພີ ຈິ່ງກລ່າວ
ວ່າ ທ່ານຈິ່ງເມ້ືອເສັ່ງກ່ອນເທ້ົ່ນ ເຮົາຫາກເມ້ືອຕາມຫຼັງທ່ານຊະແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນ
ແລ້ວເຂົາກໍລົ່ງຈາກຜາສາດຄືນເມ້ືອຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈ້ົ້າອຸປປຣາດທ້ົາວພິກພີກໍລົ່ງ
ຈາກຜາສາດແຫ່ງຕົນ ໄປເຖິງຜາສາດພຣະບາຣາພພະນາສວນບ່ໍ່ນານຫັ້ນແລ ຄັນ
ວ່າເຈ້ົ້າອຸປປຣາດທ້ົາວພິກພີໄປຣອດແລ້ວ ກໍລວດຂ້ົ້ນສູ່ຜາສາດແລ້ວແລຂາບໄຫວ້
ພຣະບາຣາພພະນາສວນອັນເປັນພີ່ຊາຍແຫ່ງຕົນວ່າ ເທວະຂ້ົ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊ
ເຈ້ົ້າອັນເປັນໃຫ່ງແກ່ຝູງຂ້ົ້າທັ້ງຫຼາຍ ເຈ້ົ້າກູມີປຣະໂຍດຊຸນະເບ້ືອງໃດ ໃຊ້ທັ້ນເອົາຜູ້
ຂ້ົ້ານາເຖິງທ່ີ້ນ້ີ້ກໍຂ້ົ້າຈາ ເມ້ືອນັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນຈິ່ງກລ່າວວ່າ ບັດນ້ີ້ນາງ
ຈັນທາຣາຊເທວ້ີກໍເຫັນເຫດນິມິຕຕະຄໍ່ຝັນໃນຣາຕ້ີ ຄືນນ້ີ້ ເປັນອັນຫາກໜັກໜາ
ເຮົາພ້ີຈິ່ງໄດ້ໃຊ້ໄປທັ້ນເອົາມາ ເພ້ືອຈັກໃຫ້ທວາຍນິມິດຄໍ່ຝັນແຫ່ງນາງຈັນທາຣາຊ
ເທວ້ີ ນັ້ນແລ ເມ້ືອນັ້ນເຈ້ົ້າອຸປປຣາດທ້ົາວພິກພີຈິ່ງຖາມພຣະບາຣາພພະນາສວນ
ອັນເປັນພ້ີຊາຍແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້ົ້າແກ່ພ້ີເປັນເຈ້ົ້າ ສ່ວນດັ່ງຄໍ່ຝັນແຫ່ງພຣະຣາຊເທວ້ີ
ເປັນອັນຫຼາກໜັກໜານັ້ນເປັນ [1]ສ່ິງໃດ ມະຫາຣາຊເຈ້ົ້າຈິ່ງເລົ່າແກ່ຂ້ົ້າແດ່ກໍຂ້ົ້າ-

---

๑ ຄວນຈະແມ່ນ "ສັ່ນໃດ"

ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງບອກເລົ່າແກ່ນ້ອງແຫ່ງຕົນແຕ່ເຄົ້າເທົ້າ
ເຖິງປາຍ ຕາມນາງຈັນທາຣາຊເທວີຫາກເລົ່າແຕ່ກ່ອນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າອຸປປ-
ຣາດທ້າວພິກພີ ໄດ້ຮູ້ຄຳຝັນອັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງເອົາແປ້ນກຣະດານມາຂີດດູຕາມຫູ
ຣາອັນຕົນໄດ້ ຖືມາແຕ່ຟ້ານັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງທວາຍວ່າ ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງ
ຄຳຝັນແຫ່ງພຣະຣາຊເທວີເຈົ້ານີ້ກໍບໍ່ຮ້າຍບໍ່ ດີກໍຂ້າແລ ທໍ່ວ່າພຣະຣາຊເທວີເຈົ້າ
ຈັກທຣົງຄັພພະລູກໃນຄືນນີ້ບໍ່ສົງໄສແທ້ດາຍ ສ່ວນດັ່ງລູກນາງຜູ້ຈັກເກີດມານັ້ນ
ແມ່ນຍິງ ຄັນວ່ານາງຜູ້ນັ້ນເກີດມາແລ້ວ ມັນຈັກກະທຳຮ້າຍແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າບໍ່ຄາດ
ບໍ່ຄາ ພີວ່າຈັກຕັດຕາມກົງຊາຕາວ່ານາງເກີດມາທຳເວນແກ່ພີ່ນັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງ
ນາງຜູ້ຈັກເກີດມານັ້ນ ກໍ່ບໍ່ແມ່ນຄົນຍົວະຍານສາມານເປັນຜູ້ຖ່ອຍຮ້າຍສັງແລ ກໍ
ຫາກແມ່ນນາງເທວະດາ ອັນເປັນຣາຊເທວີແຫ່ງເທວະບຸດຕົນເປັນໃຫ່ຽກວ່າເທວະ-
ບຸດທັງຫຼາຍອັນຢູ່ໃນຊັ້ນຟ້າຕາວະຕິງສາລົງມານີ້ແລ ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າພີວ່າຈັກ
ທວາຍຕາມຫູຣາເສດຖ້ານກົກ ວ່າພີ່ເປັນເຈົ້າໄປລັກຫຼອນກະທຳຮ້າຍແກ່ເຂົາແຕ່
ກ່ອນບໍ່ສົງໄສ ເຂົາຈົ່ງມາເກີດໃຊ້ເວນຕອບຖນອງປອງກະທຳຮ້າຍແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້ານັ້ນ
ແລ ຄັນວ່າພີ່ເຈົ້າຫາກລ້ຽງນາງຜູ້ນັ້ນໄວ້ ຊີວິດພີ່ເປັນເຈົ້າກໍບໍ່ໝັ້ນຢືນຍາວ ຫາກ
ຈັກຕາຍເສັ່ຽຄອບນາງຜູ້ນັ້ນບໍ່ສົງໄສ ຄັນວ່ານາງຜູ້ນັ້ນເກີດມາແລ້ວ ພີ່ເປັນເຈົ້າຈົ່ງ
ເອົາໄປໄຫຼນ້ຳເສັ່ຽກໍຍັງແຄວນດາຍ ຮອບວ່າເອົາໄປຖິ້ມປ່ອຍເສັ່ຽແລ້ວ ພີ່ເປັນເຈົ້າ
ຫາກຈັກໄປນຳເອົາຄືນມາ ຍາມເມື່ອພຣະຣາຊາຕາຍກໍບໍ່ມີ ໃຜມ້ຽນຄາບສົງສະການ
ຮອບວ່າຂ້າຜູ້ນີ້ແລ ທ້າວເຊຕຕະກຸມານກໍຈັກໄດ້ໝີຈາກເສັ່ຽແລ້ວ ພຣະຍອດແກ້ວ
ຈົ່ງຈັກຕາຍພາຍຫຼັງກໍຂ້າແລ ຄັນວ່າເຈົ້າອຸປປຣາດທ້າວພິກພີທວາຍຕາມກົງຊາ-
ຕານັ້ນແລ້ວ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣາເຈົ້ານ້ອງ ຂ້າຜູ້ພີກໍເຫັນ
ນິມິຕຕະຄຳຝັນໃນຣາຕີ ຄືນນີ້ວ່າ ຍັງມີເທພພະດາຕົນນຶ່ງມາບອກວ່າ ດູຣາທ່ານ
ຣາພພະນາສວນ ໃນເມື່ອປີ້ນທະນູສິນແຫ່ງທ່ານນີ້ ຄັນວ່າໄດ້ ຍິງໄປໃສ່ ໃຫ້ ຖືກ
ບຸຄລະຜູ້ ໃດ ຄັນວ່າບໍ່ໄດ້ເອົາຫົວໝອນພຣະຍາກາລະນາກແລໄມ້ຫູລິງກັບທັງ [1]ຂວີ
ງົວອຸສຸພຣະຣາຊມາຝົນທາບໍ່ ດີເສັ່ຽແລ້ວ ທ່ານຢ່າໄດ້ ໄປເວົ້າແລບົນບອກແກ່ບຸຄ-
ລະຜູ້ ໃດນັ້ນເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນກໍພີ້ນາ ອັນນຶ່ງພີ້ກໍຊ້ຳຝັນວ່າ ຍັງມີເທວະດາຕົນນຶ່ງມາ

---

[1] ຄວນເປັນ ຂົ້

ບອກວ່າ ດູຣາທ່ານຣາພພະນາສວນ ທ່ານນີ້ມີຣິທທິເຕຊະອະນຸພາບມາກນັກແທ້ ແລ້ວ ກໍບໍ່ມີບຸຄລະຜູ້ມາກະທຳໃຫ້ທ່ານຕາຍດ້ວຍໜ້າໄມ້ແລປົ້ນໄຟໃນເມືອງຄົນທີ້ ນີ້ ທໍ່ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ບຸຄລະຜູ້ມີເຕຊະຣິທທິແລ້ວແລ ດຳລອດສອດພົ້ນນ້ຳໄປເອົາປົ້ນເຫມ ແກ້ວວະຊິຣະເພັດອັນປູ່ໃນພົ້ນນ້ຳມະຫາສມຸດພຸ້ນ ມາຍິງໃສ່ທ້າວຈິງຈັກຕາຍຊະ-ແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນກໍພີນາ ເຈົ້ານ້ອງຢ່າໄດ້ບອກແກ່ບຸຄລະຜູ້ໃດນັ້ນກໍພີເທີ້ນ ພີກໍເຫັນ ນິມິດຄຳຝັນມີສັນນີ້ແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๖ ພີນ້ອງຕ້ານຈາຣະຈາເຊິງກັນໄປມາສັນ-ນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດເລີກລາໜີຈາກກັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຈັນທາກໍທຣົງຄັພພະລູກ ໄດ້ ๑๐ ເດືອນແລ້ວ ກໍປຣະສູດອອກມາເປັນຜູ້ຍິງຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອນາງຜູ້ນັ້ນປຣະສູດ ອອກມານານໄດ້ ນຶ່ງປີແລ້ວ ກໍ ຮູ້ປາກຕ້ານຈາຣະຈາແລຍົກຍ່າງໄປມາເປັນແລ້ວ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນຜູ້ເປັນພໍ່ກໍມັກໃຄ່ປາກເຫັນລູກຕົນມາກນັກ ແລ້ວພຣະຍາ ຈິງໃຊ້ພວກນ້ອຍໄປທັນເອົານາງຈັນທາຜູ້ເປັນແມ່ ໃຫ້ເອົາລູກແຫ່ງຕົນມາສູ່ສຳນັກ ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍເຫັນລູກແຫ່ງຕົນມີຮູບໂສມ ອັນດີງາມສັນນັ້ນ ພຣະຍາຈິງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ພໍ່ ເຈົ້າເກີດມາກໍມີ ຮູບໂສມຕະໂນມພັນວັນນະເນື້ອຕົນອັນງາມມາກນັກສັນນີ້ ເຫດດັ່ງລີໜໍ່ຫູຣາຈິງ ກລ່າວວ່າເຈົ້າລູກຮັກຈັກກະທຳຮ້າຍແກ່ພໍ່ນີ້ຈາ ຮອຍວ່າໜໍ່ຫູຣາທວາຍບໍ່ຄົ້ວແລ້ວ ແລ ກລ່າວເປົ່າດາຍກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນກລ່າວສັນນັ້ນ ແລ້ວ ເຈົ້າຈິງອູ້ມເອົານາງຜູ້ນັ້ນມານັ່ງຢູ່ເໜືອຕັກແຫ່ງຕົນແລ້ວແລ ຈູບຊົມດົມ ຂມ່ອມມາກນັກໜາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຜູ້ນັ້ນກໍບາຍເອົາມີດດ້ຳແກ້ວແຂ່ວຄຳອັນ ຢູ່ໃນຂັນໜາກທີ້ນັ້ນ ມາແທງດູກຂ້າງພໍ່ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພ ພະນາສວນກໍເຫັນລູກຕົນກະທຳກັມອັນບໍ່ດີ ອັນ ຈັກເສັ່ງຊີວິດອົນທີແຫ່ງຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈິງມີພຣະຣາຊອາດຍາວ່າ ສູ່ທ່ານທັງຫຼາຍຈົ່ງເອົານາງຜູ້ນີ້ໄປໄຫຼນ້ຳເສັ່ງຢ່າຊ້າ ຢ່ານານເທົ້າວັນເທີ້ນ ຄັນວ່າພຣະຍາມີພຣະຣາຊອາດຍາສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈັນທາ ຜູ້ເປັນແມ່ຈິງຟ້າວຣີບໄປອູ້ມເອົາລູກແຫ່ງຕົນລົງຈາກຜາສາດພຣະຍາແລ້ວ ກໍລວດ ໄປເຖິງຜາສາດແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງໄປເຖິງຜາສາດແຫ່ງຕົນແລ້ວ ນາງ ຈິງເອົາລູກແຫ່ງຕົນໄປຊຸກເຊື່ອງໄວ້ ເພື່ອວ່າຢ້ານຄົນທັງຫຼາຍເອົາລູກຕົນໄປໄຫຼນ້ຳ ເສັ່ງຕາມພຣະຣາຊອາດຍາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍກໍເຫັນພຣະຣາຊອາດຍາ

ตักอากาสสับนั้น เอิาจิ๎ยาบถวายว่า เทวะข้าแก่มะหาธาตุเจ้า ขอเจ้าภู
พิจาธะนาถูบ้ากิจจะเทถภาบหั๎ตถายให้แจ้ก่อนก่อข้าเหั๊น ผิว่าตามถั๋ว
ฝูงข้าหั๎ตถายธำเพิ๎งถูบั๊นนา ธอยว่านางผู้นั้นถิ๎ มิถแล้วแลชูถมิ๎ติภถิ๎ภถูภ
ข้างแห่งเจ้าภูก่บ่รู้ได้ก่ข้าแล ขอแก่เจ้าภูจิ๎อิถล้างไว้ก่ข้าเหั๊น เทถถั๋ลี๊
นางผู้นั้นจักกะทำร้ายแก่มะหาธาตุเจ้าได้ก่ข้าจา แม่นว่านางผู้นั้นจักกะ
ทำเปั๋นแม่ทับกำลังมาธิบเลอมะหาธาตุเจ้าก่ถิ ฝูงข้าหั๎ตถายก่จักธับ
พะทานอาสาไปตายถางมะหาธาตุเจ้าแล แม่นว่านางผู้นั้นก่บ้างเปั๋นถิน
เถ็กน้อยก่บ่ ๑รุนถึบคำอันใถอันบ๎างแท้ ถิหิ๎ ก่บ่สิมถอนว่าจักถึ๎ถาบถอางก้า
พ้าถอางถิมมาฟั๋นเจ้าภูได้แท้ ถิหิ๎ แล เมื๋อนั้นพระบาธาพพะนาสอนจิ๎ง
ภล่าวว่า ดูธาท่านถันว่าเธิาหั๎ตถายบ่เอามันไปใชูน้ำเสังแต่หิอหิ๎ดั๋งนั้น
เมื๋อพายหน้ามัน จักกะทำร้ายแก่เธิาบ่สิงใส แม่นว่ามันบ่มิแม่ทับกำลัง
บ้างเปั๋นเถ็กน้อยก่บ้างจับมิถแถงเธิา ถันว่ามันใหญ่มามิแม่ทับกำลัง เทถ
ดั๋งลี๊จิ๎งมีนตาต่ได้ บั๊จะ ถันว่าสูท่านหั๎ตถายบ่ฟังคำภูแล บ้างถืนเอาไว้ดั๋ง
นั้น ภูจักฟั๋นหิอสูท่านหั๎ตถายกับเก้างางผู้นั้นให้ตายพ้อมกันบ่ป่าชะแล
เมื๋อนั้นเสนาอามาถหั๎ตถายได้ยินพระบาตักอากเถิงสองหิ๎แล้ว ดั๋งนั้นเอิา
จิ๎งได้ให้ถืนหั๎ตถายไปติ๎กแต่งแผบอะบวนแล้ว เอิาจิ๎งพ้อมกันไปเถิงพา-
สาถนางจันทาธาตุเทอิ๎แล้ว เอิาจิ๎งพ้อมกันภล่าวว่า เทวะฝูงข้าใทว้พระ
ธาตุเทอิ๎เปั๋นเจ้า บั๊จนี๊พระบาธาพพะนาสอนก่มีพระธาตุอากบาให้ฝูงข้า
หั๎ตถายมาเอานางกุมาธิไปใชูน้ำเสัง ถันว่าบ่มาเอาตามพระธาตุอากบา
ดั๋งนั้น เจ้าก่จักฟั๋นเสังให้ตายมอะนาถบ่อากจักปู่ได้ตามใจก่ข้าแลว่าดั๋ง
เมื๋อนั้นนางจันทาจิ๎งได้ยินคำเสนาอามาถหั๎ตถายภล่าวว่า จักมาเอิา
ลูกถืนไปใชูน้ำเสังดั๋ง. นั้นนางจิ๎งเอ็นใส่ห้าวเขตตะภุมานว่า ดูธาเจ้าเขต
ตะภุมานลูกธักแก่แม่บัณนี๊พระบาพ่แห่งเจ้าก่มีพระธาตุอากบาให้ถืนหั๎
ถายมาเอาบ้องเจ้าไปใชูน้ำเสังแล้ว "แก่แม่เธียมาแม่เหั๊น๖ " ว่าดั๋งนั้น

---

๑ คำว่า "ก่บ่รุนถึบคำอันใถอันบ๎าง" สิงใสว่าจะเปั๋น "ก่บ่รู้หิบคำอันใถอันบ๎าง" หมายถวามว่า บ่รู้ญาสา ในใบลาน จานก่ำยง "บ่รู้หิ๎ถ้อยคำอันใถอันบ๎าง" (มัถ ฌ ยูภ ๖ หน้า ๑๙)

๖ ในใบลาน จานก่ำยง "แก้วแม่เธียมาแม่เหิ๊บ" จิ๎งถูก (ยูภ ๖ มัถ ฌ หน้า ๖๑)

ເມື່ອນັ້ນທ້າວເຊຕຕະກຸມານ ແລທ້າວຫານຊະດ່ອງ ກັບທັງທ້າວຄອງແກ່ຕາ ພ້ອມ
ກັນມາທັງສາມພີ່ນ້ອງຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ມີ ມາຮອດແລ້ວ ກໍຖາມເສນາອາ-
ມາດທັງຫຼາຍວ່າ ດູຮາເສນາອາມາດທັງຫຼາຍ ເຫດດັ່ງລີ້ພຣະຍາພໍ່ຈົ່ງໃຫ້ທ່ານ
ທັງຫຼາຍມາເອົານາງໄປໄຫຼນ້ຳເສັ່ງດ້ວຍງ່າຍນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນເສນາອາມາດທັງຫຼາຍ
ຈົ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ພຣະຣາຊບຸດເປັນເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງນາງຜູ້ນີ້
ກໍບໍ່ໄດ້ທຳຜິດພຣະຍາເຈົ້າເປັນອັນມາກອັນຫຼາຍ ທໍ່ວ່ານາງໄດ້ເອົາມີດມາແທງດູກ
ຂ້າງແຫ່ງພຣະຍາເຈົ້າທໍ່ນັ້ນແລ ບັດນີ້ພຣະຍາກໍ່ມີ ໃຈໂກທາບໍ່ແລ້ວ ກໍຈົ່ງບອກ
ໃຫ້ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍມາເອົານາງຫນໍ່ແກ້ວໄປໄຫຼນ້ຳເສັ່ງກໍ່ຂ້ານາ ຂໍແກ່ພຣະຣາຊບຸດ
ເຈົ້າຍາໄດ້ກີ້ວໂກດໂກທາແກ່ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍແດ່ກໍ່ຂ້າເທີ້ນ ໃນເມື່ອເຮົາທັງຫຼາຍບໍ່
ໄປໄຫຼນ້ຳເສັ່ງຕາມພຣະຣາຊອາດຍາສັນນັ້ນ ພຣະຍາເຈົ້າກໍ່ຈັກຂ້າເຮົາທັງຫຼາຍໃຫ້
ຕາຍເສັ່ງຄອບນາງຜູ້ນີ້ຊະແລ ແມ່ນວ່າພຣະຣາຊເທວີເຈົ້າອັນເປັນແມ່ແຫ່ງນາງ
ກໍ່ດີ ຍາໄດ້ຄຽດບັງບຽດແກ່ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍວ່າກະທຳຮ້າຍແກ່ເຈົ້າກູກໍ່ຂ້າເທີ້ນ ຂໍ
ໃຫ້ເຈົ້າກູທັງ ມີ ທັງ ๔ ພຣະອົງ ເອົານາງໃຫ້ແກ່ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍໄປໄຫຼເສັ່ງດຽວນີ້ກໍ
ຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງຈັນທາໄດ້ ຍິນຄຳເສນາອາມາດທັງຫຼາຍກລ່າວສັນນັ້ນ ກໍບໍ່
ອາດຈັກຫ້ານຫວງໄວ້ ໄດ້ ນາງຈົ່ງໄປອູ້ມເອົາລູກແກ່ນໄທ້ອອກມາ ນາງກໍ່ມີຫນ້າ
ອັນເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳຕາແລ້ວແລຮ້ອງໄຫ້ ນາງຈົ່ງອູ້ມເອົາລູກແຫ່ງຕົນລົງໄປຈາກ
ຜາສາດທີ້ນັ້ນແລ້ວ ຄົນທັງຫຼາຍກໍ່ລວດພ້ອມກັນໄປກັບນາງຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອຄົນ
ທັງຫຼາຍແຫນແຫ່ນາງຈັນທາອູ້ມເອົາລູກແຫ່ງຕົນລົງໄປເຖິງທາງທ່ານາແລ້ວ ເສ-
ນາອາມາດທັງຫຼາຍຈົ່ງໄປອູ້ມເອົາລູກແຫ່ງນາງໄປໃສ່ໃນແພບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນນາງຈັນທາກໍ່ເຫັນຄົນທັງຫຼາຍມາອູ້ມເອົາລູກແຫ່ງຕົນໃສ່ໃນແພເພື່ອຈັກໄຫຼເສັ່ງ
ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ແລ້ວແລເອີ້ນສັ່ງລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ຄ່ອຍໄປດີເຍີ ເຈົ້າອຸ່ນຫຼ້າສີດາ
ກຳພ້າແມ່ເຮີຍ ເຈົ້າແມ່ບໍ່ທັນຕາຍຄົນທັງຫຼາຍເລົ່າເອົາໄປໄຫຼນ້ຳແມ່ນໍ ແມ່ກໍ່ເປັນ
ທຸກຊ້ຳເຫຼືອໃຈແມ່ນາ ເມື່ອນັ້ນນາງ [๑]ສີໄວຫນຸ່ມນ້ອຍ ເຈົ້າກໍ່ໃຫ້ຈ້ອຍໆໃນແພ ເລີຍ
ເລົ່າຕາຫຼິງແລຫາແມ່ ເຈົ້າກໍ່ເອີ້ນແຜດໆຂານຄວາມວ່າ [๒]ຄ່ອຍດີເຍີແມ່ເຮີຍ ເອົາ

---

๑ ຄວນເປັນ ສີດາ

๒ ຄວນເປັນ ຄ່ອຍຢູ່ດີເຍີ

ແຕ່ບຸນຫາກເຄີຍເຫັນໜ້ານາດາຕົນແມ່ ບັດນີ້ລູກກຳພ້າບົງໄວທໍ່ຈັກໄຫຼລ່ອງໄປຕານ ນ້ຳກໍບໍ່ຮູ້ ກີບກ້ຳທາງໃດ ອັນຈັກເປັນຄົນຕໍ່ ໄປກໍດູຍາກຢ້ານແຕ່ແຮ້ງ ກາ ລາກຈີກກີນ ເຫດວ່າເປັນຄົນຍີງເດັກນ້ອຍ ກໍທໍ່ໄຫ້ຈ້ອຍໆໃນແພແມ່ເຮີຍ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍ ຈຶ່ງຂຽນໜັງສື ໃສ່ໃນແພໄວ້ວ່າ ບຸຄລະຜູ້ ໃດມາເຫັນນາງຜູ້ນີ້ ອັນເປັນລູກພຣະຍາ ຣາພພະນາສວນ ໄຫຼນ້ຳໄປຮອດທີ ໃດຍາໄດ້ເອົາອອກມາລ້ຽງໄວ້ ຄັນວ່າບຸຄລະຜູ້ ໃດແລເອົາອອກຈາກແພໄປລ້ຽງໄວ້ດັ່ງນັ້ນ ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນເຈົ້າໄດ້ ຮູ້ແຈ້ງແລ້ວ ກໍຈັກເອົາໄປຂ້າເສັຽຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຄົນທັງຫຼາຍຂຽນໜັງສື ໃສ່ໃນແພ ໄວ້ສັນນັ້ນແລ້ວ ເຂົາຈຶ່ງຊຸກໄສແພໄຫຼອອກໄປກາງວັງຫັ້ນແລເມື່ອ ນັ້ນນາງຈັນທາ ກໍນັ່ງຢູ່ແຄມຝັ່ງນ້ຳທີນັ້ນ ລີງດູລູກແຫ່ງຕົນຕາບຕໍ່ເທົ້າສຸດແສງຕາ ນາງຈຶ່ງຮ້ອງ ໄຫ້ ຄືນເມື່ອຫາຜາດແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງເມື່ອເຖິງຜາສາດແຫ່ງຕົນ ນາງກໍດູຍັງທີນັ່ງທີນອນລູກແຫ່ງຕົນແລ[1] ກລ່າວບັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ເອົາລູກສາວແຫ່ງຕົນໄປໄຫຼນ້ຳເສັຽໃນແມ່ນ້ຳຄຸງຄາເກາະດອນທີນັ້ນກໍແລ້ວທໍ່ນີ້ແລ

ບັດນີ້ຈັກຈາເຖິງພຣະຍາອິນອັນຢູ່ໃນຊັ້ນຟ້າຕາວະຕິງສາທີນັ້ນກ່ອນແລ ໃນ ເມື່ອຄົນທັງຫຼາຍເອົາລູກນາງຈັນທາໄປໄຫຼນ້ຳເສັຽແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນພຣະຍາອິນລີງເຫັນ ເຈົ້າກໍສຣະເດັດລົງມາເຖິງບໍ່ນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະຍາອິນລົງມາແລ້ວຈຶ່ງເຂົ້າໄປ ສູ່ແພແຫ່ງນາງແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ພັທເທດູຣານາງສຸຊາດາເມັຽຮັກພີ ໃນ ເມື່ອເຈົ້ານາເກີດໃນເມື່ອງລັງກາທີ ນີ້ແລ້ວ ເຈົ້ານາງນ້ອຍລືມຂ້ອຍຜູ້ພີແລ້ວລີ ເມື່ອ ນັ້ນນາງຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ໃນຊາຕິອັນນີ້ຜູ້ຂ້າກໍບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້າເປັນຜົວຂ້ານັ້ນ ແລ ໃນເມື່ອຜູ້ຂ້າໄດ້ເປັນເມັຽເຈົ້າກູໃນຊາຕິກ່ອນນັ້ນຊື່ວ່ານາງສຸຊາດານັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາອິນຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ໃນຊາຕິກ່ອນນັ້ນເຈົ້າກໍໄດ້ ຊື່ວ່ານາງສຸຊາດານັ້ນແລ ຄັນ ວ່ານາງເກີດມາໃນຊາຕິອັນນີ້ ຈຶ່ງຮຽກຊື່ວ່ານາງສີດານັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶ່ງ ກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ທີ ນີ້ເຂົາກໍເອົາຜູ້ຂ້ານາໄຫຼນ້ຳເສັຽສັນນີ້ ເຫດດັ່ງລີ້ຜູ້ຂ້າ ຈຶ່ງຈັກມີອາຍຸໜັ້ນຍືນເມື່ອໜ້າກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະອິນຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ພັທເທດູ- ຣານາງເຈົ້າຍາໄດ້ຮ້ອນໃຈກໍພີ້ເທີ້ນ ຄັນວ່າພຣະຍາອິນກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍາ ອິນຈຶ່ງນີ້ມີດເປັນຊະເພົານ້ອຍເຫຼັ້ມນຶ່ງແລ້ວ ພຣະຍາອິນຈຶ່ງນີ້ມີດເປັນຜາສາດຫຼັ້ງ ນຶ່ງຕັ້ງຢູ່ເໜືອຊະເພົາເຫຼັ້ມນັ້ນ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍເຂົ້ານ້ຳໂພຊນະອາຫານຂອງທິບ

---

[1] ໃນໃບລານ ຈານກ່ຳຂຽນຕື່ມວ່າ "ທຸກແຫ່ງທຸກພາຍກໍບໍ່ເຫັນລູກແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ" (ມັດ ມີ ຜູກ ๖ ໜ້າ ๖๔)

ทัวมอบมิบ่อากจักบับได้แลพระยาอินจิ่งสอบถาถาอันเป้นที่รักแห่งคิมทัว ฐาบอันปู่เหนือแผ่นดินทัวมอบนั้นแล้ว พระยาจิ่งกล่าวว่าพัทเทฎูธางาง ส่วนด้วยจะเพิ่งเหตุ้มนี้ คันอ่างางมักใส่จักไปที่ใด นางจิ่งบอกให้มันไปก่พี้เท็น คันอ่างางมักใส่ให้มันปู่ก่จิ่งบอกปู่ตามใจมักนั้นก่พี้เท็น ผิอ่างางหากไปรอดไปเถิงประเทดที่ใดเป้นที่สุกขาสำธางด้วยนั้น จะเพิ่งบ้อยเหตุ้มนี้หากจักติดข้องปู่ แม่บอ่างบอกมันไปที่ใดมันก่บ่ไปด้วยนั้น ส่วนด้วยประเทดที่นั้นก่เป้นที่ถึกเบื่อเพิ่งใจแห่งนางมากบักแล นางจิ่งออกไปที่นั้นเท็น คันอ่าพระยาอินกล่าวเชิ่งนางสันนั้นแล้ว พระยาอินจิ่งเอาน้ำทิบให้นางกินมิประมานกินบ่างแล้ว พระยาอินจิ่งขงนหนังสือให้นางลิงดูนางกลอดรู้แจ้งทุกติวหนังสือ ได้ร้อยเอ็กพาสาบ่เสจจุตุ์หั้นแล คันอ่างางสีดารู้แจ้งในติวหนังสือทังร้อยเอ็กพาสาแล้ว พระยาอินจิ่งบอกให้นางรู้แจ้งอ่าฎูธานางผิอ่าเจ้าไปรอดไปเถิงบ้านเมืองที่ใดก่ดี เจ้าจิ่งขงนหนังสือไปไว้ที่ทางท่านั้นเท็น คันอ่าบุคลละผู้มาเหันหากจักมิใจรักเหมือนด้วยลูกแม่ดงอเอินั้นแล คันอ่าพระยาอินกล่าวสันนั้นแลอ เจ้าจิ่งสะเดักเมื่อสู่เมืองตาวะติงสาด้วยเก่าก่มิแล เมื่อนั้นส่วนด้วยนางสีดาก่มิใจอันทายโสกเสร้าโสกาด้วยเดทอันพระยาอินมาสังคะหานางนั้นแล เมื่อนั้นนางจิ่งบอกให้ชะเพิ่งบ้อย คันอ่า [1]ฤานที่ใด บังสุกขาสำธางด้วยนั้น ชะเพิ่งเจ้าภูจิ่งพาผู้ข้าไปในสะฤานที่นั้นเท็น คันอ่านางกล่าวด้วยนั้นแล้วชะเพิ่งแก้วแห่งนางสีดาก่ลอดผันไปในทิสสะก่ำตาวันออกแล้ว ก่ลอดไปเถิงท่าน้ำที่บ่างบ่มีนางหั้นแล เมื่อนั้นบังมีบิางบ้อยผู้บ่างอันปู่ในบ้านที่นั้นมันก่หาบคุบ้าลิงมาตักในท่าที่นั้น เพื่อว่าจักหาบเอาน้ำเมื่อกินด้วยนั้น มันจิ่งเหันชะเพิ่งบ้อยแห่งนางสีดาอันใส่มาจอดเชิ่งปู่ในที่นั้น คันอ่าบิางผู้นั้นเหันแล้วมันก่มิใจมักใส่ปากไปล่าลิงดูมากบักมันจิ่งบิกย่างไปเถิงที่จิ่มใก้แล้วมันจิ่งเอ็นถามว่าอ้าแก่เจ้านางชะเพิ่งเหตุ้มบ้อยผู้ข้า เจ้าภูเอาวัตถุเข้าของอันใดมาขายจ่ายนั้นจา คันอ่าผู้ข้าเหันของดีกกก่จักล่ำแยง เหันของแพงก่จักโยมจากับ

---

๑ คำว่า "ฤานที่ใด" สงสัยว่าจะเป้น "สะฤานที่ใด"

ดอมเจ้า ขໍใหัข้ายขะเพົาเจ้าบอกมากໍอ้าเหั้น เมื่อนั้นนางสิดาได้ยินคำ
จาแห่งบิดาน้อยผู้นั้น นางจิ่งกล่าวถ้อยคอามอางว่า ข้าแก่เจ้าพี่อันเป็น
ที่รักแก่ข้า ข้อยกໍบ่มีวัตถุเข้าของอันใดพ่มาขายจ่ายแล ข้านี้เป็นลูก
กำพ้าทุกขมอกอิ่นใจ ผู้ข้ากໍบ่มีวัตถุเข้าของอันใดมาขายให้แก่พี่เป็นเจ้า
นั้นแล เมื่อนั้นส่อนถ่ำนางพิมพาอันมาตักน้ำที่นั้น ได้ยินคำนางสิดากล่าว
เป็นอันม่อนเพาะเสาะใสแก่ตินถ่ำนั้น มันจิ่งคะนึงใจว่า ส่อนถ่ำขะเพา
นางเหั้มนี้ กໍบ่มีคินผู้ใหญ่พ่เป็นแก่นเป็นสานพาเอ็ามานั้นลิ เหดถ่ำลิจิ่ง
ได้ยินแต่สยงปากเด็กน้อยนี้จา ถันว่านางพิมพาคะนึงใจสันนั้นแล้อ มัน
จิ่งเข้าไปในขะเพาน้อยเหั้มนั้น กໍจิ่งเหันนางสิดานั่งปู่ผู้ญาว มันจิ่งถาม
ว่าดูธาเจ้านางน้องอันมีรูบโสมอันผู้ดีผู้งาม เจ้าน้องลุกแต่ที่ใดมากໍอ้าจา
มิดถาว่าพ่อแลแม่แห่งเจ้านี้ ไปซื้อแลขายวัตถุเข้าของอันใดอันบิ่งแล้ว
จิ่งให้เจ้านางน้องปู่เป้าขะเพาน้อยเหั้มนี้กໍพิลิ เหดถ่ำลิเจ้านางน้องจิ่ง
ปู่ในที่นี้ผู้ญาวกໍพีจา เมื่อนั้นนางสิดาจิ่งเชัดน้ำตาแล้วกล่าวว่า ข้าแก่พี่
เป็นเจ้าข้านี้เป็นลูกกำพ้าถินพอยดอกแล้อ กໍจิ่งมาผู้ญาวอยๆบ่มีใผเพื่อน
ข้างเหดถ่ำลิพี่เป็นเจ้าจิ่งถามหาพ่อแลแม่แห่งข้านั้นจา เมื่อนั้นนางพิม
พาจิ่งถามอ่าดูธาเจ้านางน้อง เหดสันใดเจ้าจิ่งกล่าวเป็นกำพ้าบ่มีพ่อแล
แม่มากอมนั้นจา มิดถาว่าพ่อแลแม่แห่งเจ้าตายเสันั้นลิเจ้าจิ่งมาผู้ญาว
นั้นจา เมื่อนั้นนางสิดาจิ่งกล่าวว่า ข้าแก่พี่เป็นเจ้าข้านี้เป็นลูกนางจันทา
อันเป็นธาดเทวีแห่งพระยาธาพพะบาสอบ อันสเวียธาดสันปัตติในะเมืองา
ลังกาที่นั้นกໍข้าแล ส่อนถ่ำพระยาพ่อแห่งข้ากໍเป็นอันเปิดหน่ายแลชัง
ผู้ข้ามากนัก เจ้าจิ่งเอาผู้ข้าใส่แพโตนน้ำไปเถิงท่ำกางน้ำสมุกพุ้นแล
พระยาอินจิ่งลิงมานิมิดเป็นขะเพาเหั้มนี้ไว้ให้แก่ข้า กໍจิ่งมีที่ปู่ในภาละบัด
นี้แล เมื่อนั้นนางพิมพาได้ยินคำนางสิดากล่าวว่า พระยาธาพพะบา
สอบเอาไปโตนน้ำเสัง ว่าถ่ำนั้นนางกໍมีใจอิดภูบามากนัก นางจิ่งถามว่า
ดูธาเจ้านางน้อง พิแลมิถ่ำนั้นเจ้านางน้องมีชื่อว่าลินั้นจา เมื่อนั้นนางสิดาจิ่ง
ขานว่า ข้าแก่พี่เป็นเจ้าข้านี้ชื่อว่านางสิดา ถันว่าผู้ข้าเกิดมาได้ปีญวพ่อแล

ແม่ຈົງເອົາໄປໄຫຼນ້ຳມານີ້ແລ ເຫດດັ່ງລີ້ຂ້າຜູ້ນ້ອງຈົງ [๑]ເປັນຄົນສິບຕໍ່ໄປເມື່ອຫນ້າ
ໄດ້ ຍາມເມື່ອຂ້າຜູ້ນ້ອງພັດພາກຈາກແມ່ໃນວັນນີ້ແຕ່ເຊົ້າ ຕາບທໍ່ເທົ້າເຖິງຄ່ຳໃນ
ກາລະບັດນີ້ ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍຢາກກິນນົມມາກນັກ ທໍ່ວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງໄດ້ກິນເຂົ້ານ້ຳໂພຊນະ
ອາຫານຂອງທິບອັນພຣະຍາອິນນີມິຕໄວ້ໃນຊະເພົາທີ້ນີ້ ກໍຍັງພໍບັນເທົາເອົາເສັ້ງ
ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງພິມພາໄດ້ຍິນສຽງນາງສີດາກລ່າວຄຳທຸກຍາກລຳບາກມາ
ເຖິງແກ່ຕົນສັນນັ້ນ ນາງກໍຍິນອີດູແລຮ້ອງໄຫ້ກັບດອມນາງສີດາມາກນັກແລ້ວ ນາງ
ຈົງອູ້ມເອົານາງສີດາມາຈູບຊົມດົມຂມ່ອມແລ້ວ ນາງຈົງກລ່າວວ່າດູຣາເຈົ້ານາງຜູ້
ນ້ອງຮັກແກ່ພີ້ ເຈົ້າຢ່າໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ແລຢ້ານກົວທຸກມາເຖິງແກ່ຕົນນັ້ນເທີ້ນ ທີ້ນີ້
ເຈົ້າຜູ້ນ້ອງຈັກໄປທີ່ໃດກໍພີ້ຈາ ແມ່ນວ່າເຈົ້າຈັກຢູ່ກັບດອມຂ້າຜູ້ ພີ້ ໃນທີ້ ນີ້ກໍດີ ຂ້າ
ຜູ້ພີ້ກໍບໍ່ໄລປະລະໃຫ້ຫອດຫົວຕາຍກໍພີ້ນາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່
ພີ້ເປັນເຈົ້າ ແມ່ນວ່າຂ້າຈັກຢູ່ກັບດອມພີ້ເປັນເຈົ້າໃນທີ້ນີ້ກໍດີ ເມື່ອຫນ້າກໍດີຂ້າກໍບໍ່
ກົດຫນາຍວ່າໄດ້ແລ ຂ້າກໍຈັກໄປໃນຊະເພົານ້ອຍເຫຼັ້ມນີ້ຕາມບຸນຊະແລ ຄັນວ່ານາງ
ສີດາກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງພິມພາຈົງຖາມວ່າ ໃນວັນນີ້ເປັນອັນຄ່ຳແລ້ວເຈົ້າ
ຈັກໄປນອນໃນທີ່ໃດນັ້ນກໍພີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າ
ຄັນວ່າຄ່ຳໃນທີ່ໃດຂ້າກໍນອນໃນຊະເພົານ້ອຍເຫຼັ້ມນີ້ເປັນທີ່ເພິງແກ່ຂ້ານັ້ນແລ ເຖິງ
ເມື່ອວັນຫນ້າເຊົ້າພີ້ເປັນເຈົ້າຈົງມາເບິງຄອຍດູຂ້າຜູ້ນ້ອງແດ່ເທີ້ນ ຄັນວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງ
ຫາກຫອດຫົວນົມຕາຍເສັ້ງກໍດີ ເຈົ້າຈົງມາເລີກຊາກສົງສະການຂ້າຜູ້ນ້ອງ ຢ່າໃຫ້
ເປັນອັນໂສກຮ້ານແກ່ຄົນທັງຫຼາຍແດ່ເທີ້ນ ຄັນວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງຕາຍໄປແລ້ວ ຂອງ
ອັນໃດມີໃນຊະເພົາທີ້ນີ້ ພີ້ເປັນເຈົ້າຈົງມາເອົາເມື່ອສິບຕາມໄວ້ໃນເຮືອນແຫ່ງເຈົ້ານັ້ນ
ເທີ້ນ ຄັນວ່ານາງສີດາກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງກໍຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍອັນໄດ້ເຖິງທຸກພັດ
ພາກແມ່ມາແຕ່ນ້ອຍນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງພິມພາກໍເຫັນນາງສີດາຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍ
ເຫດອັນຄິດຮອດເຖິງແມ່ແລ້ວແລພັດພາກກັນມາດັ່ງນັ້ນ ນາງພິມພາຈົງບາຍເອົາ
ແຂນນາງສີດາເຄາະຄ່ອຍວ່າ ເຈົ້າຢ່າໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍເຫດອັນຢ້ານກົວນັ້ນກໍພີ້ເທີ້ນ
ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງພິມພາຈົງອອກຈາກຊະເພົາໄປອາບນ້ຳ ແລ້ວແລຟ້າວຄືນເມື່ອ
ຫາເຮືອນແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອຮອດແລ້ວຂຸນເຕຊະຜູ້ເປັນພໍ່ຈົງຖາມວ່າ ດູຣານາງ

---

๑ ຄຳວ່າ "ຈົ່ງເປັນຄົນສິບຕໍ່ໄປເມື່ອຫນ້າ" ສົງສັຍວ່າຄົງຂຽນຕົກຄວນເປັນ "ຈົ່ງຈັກເປັນ
ຄົນສິບຕໍ່ໄປເມື່ອຫນ້າ"

ພິມພາລູກຮັກພໍ່ ສ່ວນດ້ວງເຈ້າລູກຮັກໄປຕັກນ້ຳໃນວັນນີ້ ເປັນດ້ວຍີ້ຈ້ຳຢູ່ເທົ່ງນານບໍ່
ນາກໍ່ພໍ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງພິມພາຈ້ຳກລ່າວເຊີ້ງພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈ້ົ
ໃນເມື້ອຂ້າຜູ້ລູກໄປຕັກນ້ຳໃນວັນນີ້ ຂ້າກໍໄປພົບນາງສີດາອັນພຣະບາຣາພພະນາ
ສວນໃຫຼນ້ຳນາຄ້ານຢູ່ໃນທ່າທີ່ນັ້ນ ຂ້າຜູ້ລູກກໍຕ້ານຈາຣະຈາກັບດອມນາງຜູ້ນັ້ນກໍຈ້ຳ
ເທົ່ງນານກໍຂ້າແລ ສ່ວນດ້ວງນາງນັ້ນກໍຍ້ັງເດັກນ້ອຍມີອາຍຸໄດ້ປີ໋ງ ຄັນວ່ານາງເຫັນ
ຜູ້ຂ້າໄປເຖິງແລ້ວ ນາງກໍໃຫ້ແຍ່ວວອນເພື່ອປາກໄດ້ຜູ້ຂ້າໄປບອນເພື່ອນໃນຊະເພົ
ທີ່ນັ້ນກໍຂ້າແລ ຄັນວ່າຜູ້ຂ້າວ່າຈັກໄປບອນເພື່ອນດ້ວງນັ້ນ ນາງຜູ້ນັ້ນຈ້ຳຊົມຊື່ນຍິນດີ
ນັ້ນແລ ບັດນີ້ຜູ້ຂ້າກໍຈັກຄືນໄປບອນເພື່ອນນາງຜູ້ນັ້ນກ່ອນແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນເຕຊະໄດ້
ຍິນຂ່າວສານອາການວ່າ ນາງສີດາມາເຊົ້າຢູ່ທາງທ່າທີ່ນັ້ນວ່າດ້ວງນັ້ນ ກໍບ້ັງເກີດ
ມີໃຈອັນຮັກແພງນາງຜູ້ນັ້ນນາກນັກ ເໝືອນດ້ວງລູກອັນເກີດມາໃນອົກໃນທ້ອງນັ້ນ
ແລ້ວນັ້ນຈ້ຳກລ່າວເຊີ້ງນາງພິມພາອັນເປັນລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຮານາງພິມພາລູກ
ຮັກພໍ່ ເຈ້ົາເອົາພີ່ຍິງແຫ່ງເຈ້ົາຊື່ວ່ານາງສຸຊານັ້ນໄປບອນເພື່ອນນາງຜູ້ນັ້ນກັບດອມ
ເຈ້ົາອັນໜ້າເຊົ້າຈ້ຳພ້ອມກັນມາກໍພໍ່ເທີ້ນ ວ່າດ້ວງນັ້ນແລ້ວນາງທ້ົາສອງຈ້ຳຖ້ືເອົາ
ຜ້າຫົ່ມແລຜ້າສະໂບລ້ຳໄປທັ້ງແລ ຄັນວ່ານາງທ້ົາສອງໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ນາງ
ສີດາກໍມີໃຈອັນຊົມຊື່ນຍິນດີນາກນັກ ເມື່ອນັ້ນນາງສຸຊາແລນາງພິມພາກໍບໍ່ເມ້ືອຫາ
ເຮ້ືອນແຫ່ງຕົນກໍທໍ່ຢູ່ກັບດອມນາງສີດາເພື່ອວ່າຈັກບອນເພື່ອນນາງທັ້ງແລ ໃນເມ້ືອ
ຣາຕ້ຶຄືນອັນນັ້ນເຖິງແຕ່ໃກ້ທ່ຽງແລ້ວ ນາງສີດາກໍໃຫ້ແຍ່ວນາງພິມພາວ່າ ເຈ້ົາ
ເອ້ືອຍເຣີ ຂ້າຜູ້ນ້ອງປາກບອນວ່າດ້ວງນັ້ນທັ້ງແລ ເມື່ອນັ້ນນາງພິມພາຈ້ຳກລ່າວ
ວ່າເຈ້ົາຈ້ຳໄປບອນເສັ້ງກ່ອນກໍພ້ີເທີ້ນ ພ້ີກໍຈັກໄປບອນກັບດອມນ້ອງຊະແລ ເມ້ືອນັ້ນ
ນາງສີດາກໍບ້ັງໃຫ້ແຍ່ວດ້ວຍຄຳວ່າປາກໄປບອນຢູ່ໄຈ້ໆທັ້ງແລ ເມ້ືອນັ້ນນາງພິມພາ
ຈ້ຳກລ່າວວ່າດູຮາເຈ້ົານາງຜູ້ນ້ອງພ້ີ ຍາມເມ້ືອເຈ້ົາປາກຈາກອຍກລ່ວຍາມເມ້ືອ
ເຈ້ົາປາກດອມບ່າວກໍບ້ັງເປັນນັ້ນເດ ເຫດດ້ວຍ້ເຈ້ົາຈ້ຳໄປບອນບໍ່ໄດ້ເລີຍໃຫ້ແຍ່ວວອນ
ນ້ີຈາ ເມ້ືອນັ້ນນາງສີດາຈ້ຳກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພ້ີເປັນເຈ້ົາຍາມເມ້ືອຂ້ານ້ໍປາກເວ້ົ
ນັ້ນ ເອົາກໍດູໝິ່ນດູແຄລນເອົາກໍຄວາບາຍແຂນແລອຸ້ມກອດນັ້ນຄັນວ່າປາກອອດໆ
ຂານຄວາມ ເອົາຈ້ຳເວ້ົາຄ່ຳຖາມຊົ້ນຊ້ອຍ ຂໍແກ່ພຣະພ້ີຂ້ອຍນານອນທ່ຽວເທີ້ນ
ເມ້ືອນັ້ນນາງພິມພາແລນາງສຸຊາ ກໍອຸ້ມເອົານາງສີດາເຂ້ົາໄປບອນແລ້ວລວດຫ້ັບ

ໄປ ນ້ອຍນຶ່ງນາງສີດາກໍລວດຝັນວ່າຕົນໄດ້ນອນກັບດອມນາງຈັນທາຜູ້ເປັນແມ່ແຫ່ງ
ຕົນໃນຜາສາດທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ອັນນຶ່ງຝັນວ່ານາງຈັນທາຜູ້ເປັນແມ່ອຸ້ມເອົາເຈົ້າດູດກິນ
ນົມ ອັນນຶ່ງຝັນວ່ານາງໄດ້ດູດນົມແມ່ສອງທີສາມທີນ້ຳນົມກໍບໍ່ອອກ ເຈົ້າກໍມີໃຈອັນ
ຄຽດກໍລວດຂົບນົມແມ່ແຫ່ງຕົນ ອັນນຶ່ງຝັນວ່ານາງຈັນທາຜູ້ເປັນແມ່ ກໍມີໃຈອັນຄຽດ
ດ້ວຍເຫດອັນເຈົ້າຂົບນົມນັ້ນແລ້ວ ແລເອົາຝາມື ຕີເຈົ້າຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ດັ່ງນັ້ນ ນາງ
ພິມພາຈົ່ງຊັກປຸກນາງສີດາຕື່ນແລ້ວກໍຍັງຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງພິມພາ
ກໍກລ່າວວ່າ [1]ເຈົ້າສັນໃດຈົ່ງຫຼົງໄຫຼຮ້ອງໄຫ້ກໍພີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງ [2]ສວດ
ຮູ້ເມື່ອຄືງແລ້ວ ນາງຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້າຜູ້ເປັນນ້ອງກໍຝັນວ່ານາງ
ຈັນທາອັນເປັນແມ່ເອົາຝາມື ຕີຂ້າຜູ້ນ້ອງ ດ້ວຍເຫດອັນຂ້າຂົບນົມແມ່ແຫ່ງຂ້ານັ້ນ
ແລ ອັນນຶ່ງຝັນວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງຮ້ອງໄຫ້ວ່າດັ່ງນັ້ນ ກໍລວດຫຼົງໄຫຼຮ້ອງອອກປາກຫັ້ນ
ແລ ຄັນວ່ານາງສີດາກລ່າວແກ້ຄຳຝັນໃຫ້ນາງພິມພາຮູ້ແຈ້ງແລ້ວ ນາງພິມ-
ພາຈົ່ງອຸ້ມເອົານາງສີດາລຸກຈາກທີ່ນອນມາແລ້ວ ນາງຈົ່ງເອົາຝ້າຍມາຜູກແຂນ
ແລ້ວແລເອີ້ນຮຽກຂວັນວ່າ ມາເຍີຂວັນນາງນ້ອຍສີດາ ຍາໄດ້ເດີນໄປມາ ໃນປ່າ [3]
ຍາໄດ້ໄປຄຸ່ງວຄວ່າດອມຜີ ຍາໄດ້ເດີນດົງຫນີ້ດອມເພື່ອນ ຍາໄດ້ກົງເກືອນໃຫ້ເຮຮົນ
ໃຫ້ເຈົ້າຫຼົບຄືນມາຫາພີ ບັດນີ້ເອື້ອຍກໍປັ້ນເຂົ້າຈົ່ງເອີ້ນຫາເອື້ອຍກໍມີປາດ່ອນໃຫ່ງ
ເອື້ອຍກໍມີ້ເຂົ້າກັບໄຂ່ເອີ້ນຫາ ຂໍໃຫ້ນ້ອງຄືນມາກິນເຂົ້າ ເອື້ອຍກໍຍັງຮັກເຈົ້າສີດາ
ນ້ອງແກ້ວພີ້ນາ ຄັນວ່ານາງພິມພາຜູກແຂນນາງສີດາແລ້ວ ກໍລວດຮຸ່ງແຈ້ງເມື່ອ
ນັ້ນນາງພິມພາຈົ່ງຖາມນາງສີດາວ່າ ດູຣາເຈົ້ານາງຜູ້ເປັນນ້ອງໃນວັນນີ້ກໍເປັນອັນຮຸ່ງ
ແຈ້ງມາແລ້ວແລ ບັດນີ້ເຈົ້າຈັກຢູ່ໃນທີ່ນີ້ກັບດອມຂ້າຜູ້ພີ້ນັ້ນລີ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າຈັກໄປເມື່ອ
ຫນ້າກໍພີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງເອົາມີ້ເຊັດນ້ຳຕາແລ້ວແລ ກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີ້
ເປັນເຈົ້າຜູ້ນ້ອງກໍຈັກໄປເມື່ອຫນ້າພຸ້ນແລ ຄັນວ່ານາງສີດາກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງ
ຈົ່ງບາຍເອົາໂອຄຳສອງຫ່ວຍໂອເງີນສອງຫ່ວຍກັບທັງຂັນເງີນຂັນຄຳ ອັນເຕັມໄປ
ດ້ວຍເຄື່ອງເງີນເຄື່ອງຄຳແລເສື້ອສາດສນາລົ້ວແຮແພຈີນທັງມວນ ຄັນວ່ານາງເອົາ
ອອກມາແລ້ວນາງຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງເຂົ້າຂອງທັງຫຼາຍຝູງ

---

[1] ຄຳວ່າ "ເຈົ້າສັນໃດຈົ່ງ" ຄວນເປັນ "ເຈົ້າເປັນສັນໃດຈົ່ງ"

[2] ຄຳວ່າ "ສວດ" ຄວນເປັນ "ຊວດ ຫຼື ຊວາດ"

[3] ໃນໃບລານ ຈານກ່ຳ ຂຽນ "ໃນປລາ"

ນີ້ ອັນພຣະຍາອິນຫາກແຕ່ງແປງໃຫ້ແກ່ຂ້າຜູ້ນ້ອງທຸກສິ່ງທຸກອັນ ພີ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງ
ຫາບເອົາເມືອຊື້ຈ່າຍກິນຕາມໃຈມັກແຫ່ງເຈົ້ານັ້ນເທີ້ນ ຄັນວ່ານາງສີດາເອົາເຂົ້າ
ຂອງທັງຫຼາຍມາໃຫ້ແກ່ນາງສຸຊາແລນາງພິມພາທັງສອງພີ້ນ້ອງແລ້ວ ນາງທັງ
ສອງຈົ່ງພ້ອມກັນເອົາເຂົ້າຂອງທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນແລ້ວ ຈົ່ງກລ່າວແກ່ນາງສີດາວ່າ
ດູຣາເຈົ້ານ້ອງອັນເປັນທີ່ຮັກແກ່ຂ້າ ເຈົ້າໄປເມືອຫນ້າ ພີ້ຍັງມີຊີວິດບໍ່ຕາຍເສັ່ງດັ່ງ
ນັ້ນ ໃນເມື່ອເຈົ້າເປັນຂ້ອຍຂ້າທາສາແຫ່ງທ່ານກໍດີ ເຈົ້າຈົ່ງດຸ່ງເດີນມາຫາຂ້າຜູ້ພີ
ນັ້ນເທີ້ນ ພີ້ກໍບໍ່ປຣະໄລເຈົ້າໃຫ້ເປັນຂ້ອຍຂ້າແຫ່ງບຸຄລະຜູ້ໃດໄດ້ແລ ຄັນວ່າເຂົ້າ
ຂອງແຫ່ງຂ້າຜູ້ພີ້ມີທໍ່ໃດພີ້ຫາກຈັກເຂາະຂອດໄຖ່ເອົາເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວສາທຸດີຫຼວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີ້ທັງສອງ
ຄັນວ່າເຈົ້າທັງສອງຫາກເປັນຂ້ອຍຂ້າທາສາແຫ່ງບຸຄລະຜູ້ໃດກໍດີ ເຈົ້າພີ້ທັງສອງ
ຮູ້ຂ່າວວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງຢູ່ບ້ານໃດເມືອງໃດກໍ່ດີ ເຈົ້າພີ້ຈົ່ງດຸ່ງເດີນໄປຫາຂ້າຜູ້ນ້ອງນັ້ນ
ເທີ້ນ ຄັນວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງບໍ່ຕາຍເສັ່ງ ເຂົ້າຂອງມີທໍ່ໃດຫາກຈັກໄຖ່ເອົາເຈົ້າພີ້ທັງສອງ
ຄືວ່ານາງສຸຊາແລນາງພິມພາໃຫ້ໄດ້ຫັ້ນແລ ບັດນີ້ຂ້າຜູ້ນ້ອງຈັກລາເຈົ້າທັງສອງ
ໄປກ່ອນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາກໍລວດບອກຊະເພົາຍ້າຍອອກໄປຕາມຄໍາມັກແຫ່ງ
ຕົນຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງຊະເພົານ້ອຍແຫ່ງນາງສີດາກໍລວດເລາະລ່ງບເກາະລັງກາໄປ
ກໍ້າຕາວັນອອກໄປທີ່ນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດພົ້ນຈາກເກາະລັງກາທີ່ນັ້ນແລ້ວ ຊະເພົາ
ນ້ອຍກໍໄປທໍ່ຳກາງນ້ຳສມຸດເປັນດັ່ງ [1]ປຸ້ມປວກອັນພຸ່ງໄປຕາມນ້ຳນັ້ນແລ ແມ່ນວ່າ
ເທພພະດາອາຮັກແລເງືອກງູພີເສື້ອນ້ຳແລຈີ້ແຂ້ມັງກອນທັງຫຼາຍ ມາເຫັນນາງ
ສີດາອັນໄຫຼໄປຕາມແມ່ນ້ຳທີ່ນັ້ນກໍບໍ່ອາດຈັກກະທໍາຮ້າຍໄດ້ ຄັນວ່າສັດຕົວໃດມາເຫັນ
ກໍມີໃຈອັນອີດູກູນາເໜືອນລູກເກີດຮ່ວມທ້ອງພໍ່ແມ່ອັນດ່ຽວກັນນັ້ນແລ ແມ່ນວ່າລະ
ລອກຟອງນ້ຳສມຸດອັນລົມຫາກຟາດຕີລົບລວດເອົາສັດທັງຫຼາຍ ໝາຍມີຄຸດນາກ
ຈີ້ແຂ້ມັງກອນທັງຫຼາຍ [2]ສວ່ານເສັນຊະເດັນໄປຮອດເໜືອຝັ່ງນ້ຳແລຫາດກໍດີ ສ່ວນ
ດັ່ງລະລອກຟອງນ້ຳອັນນັ້ນກໍບໍ່ຕ້ອງບໍ່ຖືກຊະເພົາແຫ່ງນາງໄດ້ຫັ້ນແລ ອັນນີ້ກໍເປັນ
ດ້ວຍເຕຊະແລຄາຖາອັນພຣະຍາອິນສອນໃຫ້ແກ່ນາງນັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງນາງສີດາ

---

[1] ຄໍາວ່າ "ປຸ້ມປວກ" ຄືຊີແມ່ນ "ຈອມປວກ ຫຼື ຈູມປວກ"

[2] ຄໍາວ່າ "ສວ່ານເສັນ" ຄົງເປັນ "ສວ່ານເຊັນ"

อัง!ปากขะยะเพิาก็บั้งกดิ ก่บ่มีใจอันละบ๋าว่าจักไปในทิ่นั้นทิ่นี้ได้แล ก่ท่ำ
เอาแก่ขะเพิาหากพาไปตามกระแสแม่น้ำทั้งมวน บ่อากจักลิ้วเหันแถม
ฝั่งน้ำในทิสสะก้ำใด้ก้ำเหมือก้ำวันตกแลวันออกได้แล ถันว่านางหากลิ้ว
ไปในทิสสะก้ำใดกดิเหมือนถ้วแล่นขึ้นเมือบินนั้นแล เมื่อนั้นขะเพิาแห่ว
นางจิ๋ไปเถิงเกาะดอนทิ่นน้อยอันน้ำ ลวงยาวได้ร้อยโยดขุนะหนึ่งแล
ส่วนถ้วเกาะดอนอันนั้นมีถินปู่ ๕ บ้าน ถือแลบ้านแลมีป่าไม้ถิ่งดอนทิ่าใร่
นาเป็นห้องปู่โยดขุนะน้ำ จิ๋มีบ้านสิบต่ำกันไปด้วยลำดับไปเหมือนถ้วถ่งกันนั้นแล เมื่อนั้นขะเพิาแห่วนางกไปจอดเซิาปู่ในหิวดอนก้ำเหมือหนึ่งแล
ถันว่าขะเพิาแห่วนางจอดเซิาปู่พ่ปะหนานถาวน้ำถ้วนั้น เมื่อนั้นย้ามีชาย
ผู้น้ำชื่อว่าท้าวถ่ำฟอๆ มีอายุได้ ๒ ปีหนึ่งแล ถันว่าชายผู้นั้นไปถ่องเที่ยวในท่ำภาวบ้านทิ่นั้นเป็นอันเมื่อยแถนมากนัก ชายผู้นั้นจิ๋ลิ้วไปหาวท่าเพื่อว่าจักอาบน้ำหนึ่งแล ถันว่าชายผู้นั้นลิ้วไปเถิงแถมน้ำแล้วมันจิ๋เห็นอเหันขะเพิาแห่วนางสีดา มาจอดเซิาในทิท่านั้นแล้ว ชายผู้นั้นจิ๋ละบ๋าใจว่าส่วนถ้วขะเพิาเหลี้มนี้เป็นอันถ่ามมากนักแท้บ่ ถันว่ามันละบ๋าใจสันนั้นแล้ว มันจิ๋เอิ้นถามว่าข้าแก่เจ้างายร้อยขะเพิาน้อย เจ้าภูท้าวหลายบอบบ่ทันต๋นลิ เจ้าภูหนีไปทิ่ใดนี้จา เมื่อนั้นนางสีดาได้ยินชายผู้นั้นเอิ้นถามสันนั้นนางก่เห็นอดูในห้าป่องเบ้าขอนขะเพิาทิ่นั้น ก่จิ๋เหันชายผู้นั้น นางจิ๋ขานเป็นมาบาปอกหลี้นว่า ข้าแก่เจ้าอ้ายขะเพิาเหลี้มนี้ชื่อว่าแม่นขะเพิาแม่หน้ายไปหาผิว น้องนี้เค้านิกถิวกางจุ่ม น้องนี้เค้านิกอุ้มงายต่ำ เจ้าอ้ายมาบ่ถ่เอิ้นร้อง เชินเจ้าเข้าสู่ห้องข้าขะเพิาหองเหลี้มน้องขอวิหม่ผู้ถิเรียอังเชินอ้ายมาหมมสองรงางู บาได้ปีกปู่แถมชิน นางกล่าวสันนั้นแล้ว
ท้าวถ่ำฟอๆจิ๋เข้าไปในขะเพิาทิ่นั้น ก่จิ๋เหันนางสีดาเป็นอันผู้ถิผู้งาม
เจ้าจิ๋ถามว่า ข้าแก่เจ้าตินน้องอันเป็นทิ่รักแก่ข้าผู้พิ เจ้าปู่บ้านใดเมืองใดจิ๋เดินมาเถิงทิ่นี้นั้นจา เมื่อนั้นนางจิ๋กล่าวว่า ข้าแก่พิ่เป็นเจ้า ข้าผู้น้องก่ลุกแต่เมืองลังกาพุ้นมาแล เจ้าอ้ายปู่ในทิ่นี้ก่บ่างถ่อยปู่ถิ่ล เมื่อนั้นท้าวถ่ำฟอๆจิ๋กล่าวว่าข้าแก่นาง ข้าผู้พิปู่ในทิ่นี้ก่บ่างเป็นได้[๑] โดยอันหา

---

๑ ถวนจะเป็น "เป็นไป"

ໂພຍໂພບໍ່ໄດ້ນັ້ນແລ[1] ໃນເມື່ອເຈົ້າມາແຕ່ເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນເຫດດັ່ງລີ້ຈົງເຫັນຜູ້ດຽວ
ນີ້ຈາ ຮູ້ວ່ານາງມາກັບດອມພໍ່ແມ່ເຈົ້ານັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນນາງຈົງຂານວ່າຂ້າແກ່ພີ່ເປັນ
ເຈົ້າຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍບໍ່ໄດ້ມາກັບດອມບຸດລະຜູ້ໃດແລ ຂ້າກໍທໍ່ມາແຕ່ຜູ້ຂ້າອັນເປັນກໍາພ້າ
ຄົນດຽວນີ້ແລ ເຫດວ່າຂ້າໄດ້ກະທໍາຜິດພຣະຍາພໍ່ແຫ່ງຜູ້ຂ້າ ພຣະພໍ່ແຫ່ງຂ້າຈົງ
ໄດ້ເອົາໄຫຼນ້ໍ້ມາເຖິງທີ່ນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຈົງຖາມວ່ານາງໄດ້ກະທໍາຜິດພຣະຍາພໍ່
ແຫ່ງເຈົ້າເຍື່ອງໃດ ຈົງໄດ້ເອົານາງໄຫຼນ້ໍ້ມານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງຈົງກລ່າວວ່າຂ້າ
ແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າ ຍາມເມື່ອຜູ້ຂ້າໄດ້ກະທໍາຜິດພຣະຍາພໍ່ເປັນເຈົ້ານັ້ນ ກໍທໍ່ຂ້າໄດ້ເອົາ
ມີດນ້ອຍມາຖີ້ຫຼົ້ນແລ້ວແລຫຼດມີ້ຕົກຖີ້ກຂ້າງພຣະຍາພໍ່ແຫ່ງຂ້ານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ທ້າວກໍໄດ້ຍິນຄໍ່ານາງກລ່າວສັນນັ້ນເຈົ້າຈົງກລ່າວວ່າດູຣານາງ ຜິແລມີດັ່ງນັ້ນແທ້
ເຈົ້າຢ່າໄດ້ໄປທີ່ໃດ ເຈົ້າຈົງຢູ່ກັບດອມພີ່ໃນທີ່ນີ້ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງຈົງກລ່າວວ່າຂ້າ
ແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າ ແມ່ນວ່າຂ້າຈັກຢູ່ໃນ ທີ່ນີ້ ຂ້າກໍບໍ່ກົດໝາຍໄດ້ແລ ແມ່ນວ່າຂ້າຈັກໄປ
ເມື່ອໜ້າກໍດີ ຂ້າກໍບໍ່ກລ່າວເປັນໝັ້ນທ່ຽງໄດ້ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄໍາຟອງຈົງຖາມວ່າ
ດູຣານາງໃນວັນນີ້ກໍເປັນອັນຄໍ່ານີ້ດແລ້ວ ເຈົ້າຈັກໄປນອນທີ່ໃດກໍພີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງ
ຈົງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າ ໃນເມື່ອຂ້າຜູ້ນ້ອງຈັກນອນໃນທີ່ໃດ ຂ້າກໍບໍ່ກລ່າວໄດ້
ແລເຫດວ່າຂ້າເປັນຜູ້ນີ້ງຄົນດຽວບໍ່ມີໃຜມານອນກັບດອມເປັນໝູ່ ແມ່ນວ່ານອນໃນທີ່
ໃດກໍຜູ້ດຽວ ແມ່ນວ່າຢູ່ໃນທີ່ໃດກໍຢູ່ຜູ້ດຽວ ຈົງບໍ່ກລ່າວຈັກຢູ່ທີ່ນັ້ນນອນທີ່ນີ້ໄດ້ເພື່ອດັ່ງ
ນັ້ນແລ ທ້າວຄໍາຟອງຈົງກລ່າວວ່າ ດູຣານາງຜິວ່າເຈົ້ານອນຜູ້ດຽວດັ່ງນັ້ນເຈົ້າໄປຫາ
ຜູ້ໃດມານອນເພື່ອນເຈົ້ານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າຂ້າ
ກໍບໍ່ໃຫ້ຫາບຸດລະຜູ້ໃດມານອນກັບດ້ວຍຂ້າໄດ້ແລ ເຫດວ່າຂ້າເປັນກໍາພ້າພັດພາກ
ພໍ່ແມ່ເດີນມາ ຄັນວ່າບຸດລະ ຜູ້ໃດອີດູກູນາມານອນເພື່ອນຂ້າງດັ່ງນັ້ນ ຂ້າກໍ
ສາທຸການກັບດອມບຸດລະຜູ້ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄໍາຟອງຈົງກລ່າວວ່າດູຣາ
ນາງ ຜິວ່າຂ້າຜູ້ພີ່ມານອນກັບດອມເຈົ້າດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຍັງຈັກໃຫ້ຂ້າຜູ້ພີ່ມານອນເພື່ອນ
ນັ້ນລີ້ຮູ້ວ່າບໍ່ໃຫ້ມານັ້ນກໍພີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າຄັນວ່າ
ເຈົ້າກູມີ ໃຈອີດູກູນາແລມານອນເພື່ອນຂ້າງດັ່ງນັ້ນ ຂ້າກໍສາທຸການກັບດອມເຈົ້າກູ

---

[1] ຈົບຜູກ ๖ ນັດ ມີ

มาภนักแล ท้าวถ่ำฟอๆจิ๊ๆภล่าวอ่าพันทเทถูธาบาๆ ผิว่าเจ้าจักใท้ข้าผู้ พี่มาบอบเพื่อบเจ้าถ้ำบั้บข้ากำจักเมื่อบอกแก่พ่อแลแม่แท่ๆข้าก่อบแลท้าว ถ่ำฟอๆกำเมื่อเถิๆเรือบแท่ๆถิบหั้บแล เมื่อบั้บขุบสวัสสะถีอันเป็บพ่อท้าว บั้บ ภำจิ๊ๆถามลูกแท่ๆถิบว่า ดูธาเจ้าลูกธักพ่อไปถ่ๆองหู้บในที่ใดเป็บอันบาน มาภนักภพ่อจา เมื่อบั้บท้าวภำขาบถ่ำพ่อแท่ๆถิบว่า ข้าแก่พ่อเป็บเจ้าข้าผู้ลูก ภ่ไปในท่าบั้บข้าภ่ไปเห็บนางผู้บ่ๆอันงั๊บงาม ชะเผ่าเหู้บบ่ๆมาจอดเซ่าปู่ใบ ท่าที่บั้บ ข้าภ่ไปจาหู้บภับถอมบางผู้บั้บเป็บอันเท่ๆบานนักภำจิ๊ๆเป็บอันถ่ำ มืดบ่ไก้มาภำข้าแล บักบั้บางผู้บั้บภ่ช้ำอ่อบไหว้ผู้ข้าไปบอบเพื่อบในชะเผ่า ที่บั้บภ่ข้าแล เมื่อบั้บขุบสวัสสะถีไก้ยิบถ่ำท้าวถ่ำฟอๆอันเป็บลูกแท่ๆถิบ ภล่าวอ่างางสีดามาจอดเซ่าปู่ใบท่าว่าถ้ำบั้บ ขุบสวัสสะถีภ่บ้ำเกิดมีใจสเบ หาธักบางผู้บั้บเหมือบถ้ำลูกถิๆแท่ๆถิบบั้บแล มับจิ๊ๆภล่าวเซิๆลูกแท่ๆถิบ ว่าตาตะดูธาเจ้าลูกธักแก่พ่อ ผิว่ามีถ้ำบั้บแท้เจ้าจิ๊ๆไปเอาพี่บ่ๆเจ้าผู้ชื่อว่า บางบุบภอๆไปบอบเพื่อบบางผู้บั้บ ภับถอมเจ้าภ่พ่อเท็บว่าถ้ำบั้บเมื่อบั้บท้าว ถ่ำฟอๆจิ๊ๆเอิ้บเอาบางบุบภอๆมาสู่สำบักแท่ๆถิบแล้ว ข้าท้ำสองถิบพ้อม ภับไปเถิๆชะเผ่าใบท่าที่บั้บหั้บแล บางบุบภอๆภ่เห็บบางสีดามีรูบอันงามแลบ้ำบ้อบอ่อบสับบั้บ บางจิ๊ๆเข้าไปอู้มเอาบางผู้บั้บมาจูบชิมถิมอม่อม มากนัก เมื่อบั้บบางสีดาภ่ภล่าวว่า ใบที่บี้ข้าจักเอาพี่เป็บเจ้าเป็บแม่แท่ๆ ข้าบั้บแล แม่บว่าท้าวถ่ำฟอๆอันเป็บบ้องแท่ๆเจ้าบั้บข้าจักเอาเป็บพ่อแท่ๆ ข้าบั้บแล เหตว่าข้าไก้บาอาไสเจ้าท้ำสองข้าภ่จิ๊ๆไก้เอาเป็บพ่อแลแม่ เพื่อบ้ำบั้บแล ถับว่าเจ้าท้ำ ป จาเซิๆภับสับบั้บแล้ว ภ่ลวดพาภับบอบ หั้บแล ถับว่าบางสีดาบอบภับไปแล้วบางจิ๊ๆฝังเหับถิบผู้บ่ๆย่างเข้ามา หาบางแล้วแลถามบาๆ บามเมื่อบางไก้พักพาภจากพ่อแม่มาสับบี้ บ้ำถึด เถิๆบั้บลือว่าบางภ่ต้าบจาละจาตอบถิบผู้บั้บว่า ข้าแก่เจ้าภผู้ข้าไก้พักพาภ พ่อแลแม่แท่ๆข้าบางไก้ ป-๔ อับแล้วข้าภ่บ้ำถึดรอดถึดเถิๆบั้บแล เมื่อ บั้บถิบผู้บั้บจิ๊ๆถามอ่าดูธาบางๆ ใบเมื่อพ่อแลแม่แท่ๆบางเอาใหูบ้ำมาสับบี้ บางภ่ถึดสงดจ้าตอบบั้บลือว่าถ้ำ บางภ่ฝังว่าบางไก้ภล่าวเซิๆถิบผู้บั้บว่า

ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜູ້ຂ້າກໍຄິດຄຽດນາກນັກແລ ທໍ່ວ່າຂ້າຈັກຍົກເອົາບຸນແຫ່ງພໍ່ແມ່ມາ
ປົກເກົ້າງໍາຫົວທໍ່ນັ້ນແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນຄົນຜູ້ນັ້ນຈຶງເອົາຝາມືມາລູບຫົວໃຈນາງຫັ້ນແລ
ໃນເມື່ອຄົນຜູ້ນັ້ນເອົາຝາມືມາລູບຫົວໃຈນາງສັນນັ້ນ ກໍເປັນອັນເປັນມາກນັກ ນາງ
ຈຶງຮ້ອງໄຫ້ກໍລວດຫຼົງໄຫຼອອກປາກມາກນັກຫັ້ນແລ ຂາທັງສອງຈຶງຊັກຊັ່ນປຸກ
ນາງສີດາແລ້ວ ນາງຂານວ່າຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້າກໍຝັນເຫັນຄົນຜູ້ນຶ່ງເອົາມືມາ
ລູບຫົວໃຈແຫ່ງຂ້າເປັນອັນເປັນມາກນັກ ຂ້າຈຶງຮ້ອງໄຫ້ຫຼົງໄຫຼມາກນັກ ພີ້ເປັນ
ເຈົ້າຈຶງໄດ້ປຸກຂ້າຜູ້ນ້ອງຊະດຸ້ງຕື່ນແລ້ວ ກໍລວດຫຼົງລືມພໍ່ແມ່ບ້ານທັງມວນຫັ້ນ
ແລ ໃນເມື່ອຣາຕີຄືນອັນນັ້ນແລຮຸ່ງ ສາຍສຸຣິຍະພຸ່ງຂຶ້ນມາດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າທັງ ມີ ກໍ
ພ້ອມກັນລຸກສວ່ານຫນ້າຊໍາຣະເນື້ອຕົນແລ ສເວີຍເຂົ້ານ້ຳໂພຊນະອາຫານບໍຣະບວນ
ແລ້ວ ກໍຕ້ານຈາຣະຈາເຊຶ່ງກັນໄປມາແລ້ວແລຊົມຊົ່ນຍິນດີມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນສ່ວນດັ່ງຄໍາອັນນັ້ນກໍເປັນອັນລືຊາຜາກົດໄປທົ່ວບ້ານທັງຫຼາຍ ອັນໄດ້ຫ້າບ້ານໃນ
ທໍ່ກາງດອນທີ່ນັ້ນດ້ວຍຄໍາວ່າ ນາງສີດາມາຜູ້ດຽວຈອດຊະເພົາຢູ່ໃນທ່າບ້ານເໜືອ
ເປັນຜູ້ດີຜູ້ງາມມາກນັກ ທໍ່ວ່ານາງນັ້ນເປັນເດັກນ້ອຍເກີດມາໄດ້ສອງປີນີ້ແລ້ວ ວ່າ
ດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຂົາກໍພ້ອມກັນໄປເບິ່ງດູນາງຜູ້ນັ້ນເປັນອັນມາກນັກ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄໍາ
ຟອງຈຶງຖາມນາງສີດາວ່າ ດູຣາເຈົ້ານາງອັນເປັນນ້ອງ ໃນທີ່ນີ້ເຈົ້າຈັກໄປເມືອຫນ້າ
ນັ້ນລື ຮູ້ວ່າເຈົ້າຈັກຢູ່ໃນທີ່ນີ້ກໍພີ້ຈາຖ້າວ່ານາງຈັກຢູ່ກັບດອມພີ້ໃນທີ່ນີ້ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ພີ້
ຈັກຂົນຂວາຍຫາເຂົ້າຂອງມາລ້ຽງເຈົ້າກໍບໍ່ໃຫ້ທຸກຍາກອົດປາກອັນໃດກໍພີ້ນາ ເມື່ອ
ນັ້ນນາງສີດາຈຶງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າໃນເມື່ອຂ້າຜູ້ນ້ອງມາເຖິງເຈົ້າທີ່ນີ້ກໍ
ເປັນອັນສຸກຂາສໍາຣານຍິ່ງນັກ ແມ່ນວ່ານອນກາງຄືນເຈົ້າພີ້ທັງສອງກໍມານອນ
ເພື່ອນ ບັດນີ້ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍຕະເດີນໄປຫນ້າກ່ອນແລ ກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງຈຶງເອົາ
ເຂົ້າຂອງເງິນຄໍາອັນມີ ໃນຊະເພົາທີ່ນັ້ນ ຍື່ນໃຫ້"[1]ແກ່ທ້າວຄໍາຟອງແລນາງບຸນກອງ
ບຸນກອງອັນພໍ່ແມ່ແຫ່ງຕົນ"ຕາບຕໍ່ເທົ້າພໍແຮງຕົນຫັ້ນແລເມື່ອນັ້ນທ້າວຄໍາຟອງແລ
ນາງບຸນກອງທັງສອງພີ່ນ້ອງ ກໍແຕ່ງຫາບເອົາເຂົ້າຂອງພໍປຣະຫນານແຮງຕົນຫາບ
ໄດ້ນັ້ນແລ້ວເຈົ້າທັງສອງຈຶງເອີ້ນສັ່ງນາງສີດາວ່າຄ່ອຍໄປດີເຍີສີດານ້ອງໃຫ້ເຈົ້າຫາຍ
ໂສກແລ້ວເທັ່ງຣະຄາຍາໄດ້ເຈັບຫູຕາແລປວດທ້ອງ ຍາໄດ້ໂສກຕ້ອງເຖິງຕົນກໍພີ້

---

[1] ຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ຄວນເປັນ "ແກ່ທ້າວຄໍາຟອງແລນາງບຸນກອງອັນເປັນພໍ່ແມ່ແຫ່ງຕົນ" ໃນໃບລານ ຈານກໍ່າ ຂຽນ "ທ້າວຄໍາຟອງແລນາງບຸນກອງ ອັນເປັນພໍ່ແມ່ລ້ຽງແຫ່ງຕົນ" ມັດ ມີ ຜູກ ๖ ຫນ້າ ๔ກ

ເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງບອກຊະເພົານ້ອຍຍ້າຍອອກໄປຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຊະເພົາ
ແຫ່ງນາງກໍໄປໃນທີສສະກ້ຳຕາວັນອອກເປັນດ້ງມີຈິຕຕວິນຍານນັ້ນແລ ຊະເພົາ
ແຫ່ງນາງກໍໄປດ້ວຍອັນລຳດັບແມ່ນ້ຳຄຸງຄາທີນັ້ນແລ້ວ ນາງແກ້ວກໍຊົມຊົ້ນຍິນດີຫັ້ນ
ແລເມື່ອນັ້ນຍັງມີດອນທີບນ້ອຍນຶ່ງລວງຍາວໄດ້ ๖ ຮ້ອຍໂຍດຊນະລວງຂວາງໄດ້ຮ້ອຍ
ໂຍດຊນະ ສ່ວນດ້ງເກາະອັນນັ້ນອັນເຕັມໄປດ້ວຍໝູ່ຄົນທັງຫຼາຍ ອັນເປັນບ້ານເປັນ
ເມືອງແລໄຮ່ນາ ບໍ່ອາດຈັກນັບໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນສ່ວນດ້ງຊະເພົາແຫ່ງນາງກໍໄປ
ຮອດໄປເຖິງແລໄປຈອດເຊົາໃນຫາງດອນກ້ຳໃຕ້ຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຊະເພົາແ ຫ່ງ
ນາງຈອດເຊົາແລ້ວ ນາງຈົ່ງອອກມາຢູ່ຫົວຊະເພົາທີນັ້ນຄອຍດູບ້ານເມືອງ ກໍບໍ່
ເຫັນບຸຄລະຜູ້ ໃດລົງມາໃນທ່າທີນັ້ນ ນາງຈົ່ງຂຽນໜັງສືແລ້ວເອົາໄປຜູກແຂວນ
ໄວ້ເໜືອຝັ່ງນ້ຳທີນັ້ນມີປຣະໝານຍາມນຶ່ງແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີລູກແມ່ໜ້າຍສອງ
ຄົນສ່ວນດ້ງລູກແມ່ໜ້າຍສອງຄົນນັ້ນຍິງທັງສອງ ຜູ້ພີນັ້ນຊື່ວ່າສີທາ ຜູ້ນ້ອງນັ້ນຊື່
ວ່າຄຳພາເປັນລູກຝາແຝດ ເກີດມາພ້ອມກັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງສອງອັນເປັນ
ລູກແມ່ໜ້າຍນັ້ນມີອາຍຸໄດ້ ๔ ປີ ທັງສອງຂານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຄຳພາອັນເປັນ
ລູກຫຼ້າແຫ່ງແມ່ໜ້າຍກໍລົງມາອາບນ້ຳໃນທ່າທີນັ້ນ ກໍຈົ່ງເຫັນນາງສີດານັ່ງຢູ່
ເໜືອກຣະບານຫົວຊະເພົາທີນັ້ນແລ້ວ ນາງທັງສອງຈົ່ງຖາມນາງສີດາວ່າ ດູຣາເຈົ້າ
ນາງຜູ້ເປັນນ້ອງອັນເປັນທີຮັກແກ່ເຮົາພີ ນາງລຸກແຕ່ທີໃດມາເຖິງທີນີ້ກໍພີຈາ ມີຄຄາ
ວ່າພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງເຈົ້າໜີ ໄປຂາຍເຂົ້າຂອງໃນບ້ານເມືອງທີນັ້ນ ກໍທໍ່ຍັງແຕ່ເຈົ້າ
ຢູ່ເຝົ້າຊະເພົາທີນີ້ຜູ້ດຽວນັ້ນລີ ເຈົ້າຢູ່ເຝົ້າຊະເພົາຜູ້ດຽວສັນນີ້ ນາງບໍ່ຢ້ານກົວຈີແຂ້
ແລເງືອກງູອັນຢູ່ໃນແມ່ນ້ຳທີນີ້ມາຂົບກິນເຈົ້ານັ້ນລີອັນນຶ່ງເຈົ້າບໍ່ຢ້ານຄົນທັງຫຼາຍມາ
ໂຄບຊິງເອົາເຂົ້າຂອງແລຈັບເອົາເຈົ້າໄປຂາຍກໍພີລີ ເຈົ້າເປັນເດັກນ້ອຍສັນນີ້ເຫດດ້ງ
ລີ ຈົ່ງຢູ່ເຝົ້າເຂົ້າຂອງເງິນຄຳໄວ້ຖ້າພໍ່ແມ່ເຈົ້າໄດ້ນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວ
ວ່າຂ້າແກ່ພີເປັນເຈົ້າ ນັບແຕ່ຂ້າຜູ້ນ້ອງເດີນມາໄດ້ ๔ ເດືອນປາຍ ๗ ວັນນີ້ກໍຂ້າແລ
ບໍ່ມີບຸຄລະຜູ້ ໃດມາກະທຳຮ້າຍແກ່ຂ້າຜູ້ນ້ອງຈັກເທືອ ວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງເປັນລູກກຳພ້າ
ດຸ່ງເດີນມາຜູ້ນຶ່ງຄົນດຽວ ກໍບໍ່ມີຜູ້ມາດອມເພື່ອນຂ້າງ ເຫດດ້ງລີພີເປັນເຈົ້າຈົ່ງ
ກລ່າວເຊິງຂ້າຢູ່ເຝົ້າເຂົ້າຂອງໄວ້ຖ້າພໍ່ແມ່ນັ້ນ ນາງທັງສອງພີນ້ອງຈົ່ງຖາມວ່າ
ດູຣານ້ອງອັນເປັນທີຮັກແກ່ເຮົາພີ ໃນເມື່ອພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງເຈົ້າບໍ່ມີສັນນັ້ນ ເຫດ

ດ້ງລີເจ้าจึๆบ่ปู่ภับดอมปู่ย่าตาบายบั้บจา ເปับด้ๆลิเจ้าจึๆดุ่ๆเดิบมาผู้ดๅอ
สับบี้ภํพี้จา ເมื่อบั้บบาๆสีดาจึๆภล่าวอ่า ข้าแก่พี้เปับเจ้า ส่อบด้ๆปู่ย่าตา
บายแซ่ๆข้าปู่บ้าบเมื่อๆหีใด ข้าภํบ่รู้ได้แล บาๆหัๆสอๆจึๆถามอ่าดูธาบาๆ
ผิอ่าเจ้าบ่รู้แจ้ๆปู่ ย่า ตา บาย ปู่บ้าบบั้บเมื่อๆบี้แท้ด้ๆบั้บ ส่อบด้ๆพ่ํแล
แม่แซ่ๆเจ้าปู่บ้าบใดเมื่อๆใด จึๆบ่รู้จักปู่ ย่า ตา บายบั้บจา ເมื่อบั้บบาๆ
สีดาจึๆภล่าวอ่า ข้าแก่พี้เปับเจ้าแม่บอ่าพ่ํแลแม่แซ่ๆข้าปู่บ้าบใดเมื่อๆใด
ภํบ่รู้แจ้ๆได้แล ເมื่อบั้บบาๆหัๆสอๆจึๆถามอ่าดูธาเจ้าบาๆบ้อๆ เจ้าบ่รู้
แจ้ๆอ่าพ่ํแม่ปู่ย่าตาบายปู่บ้าบบั้บเมื่อๆบั้บสับบี้ เจ้าเกิดใบหีใดบั้บจา
มิถถาอ่าเจ้าบาๆเกิดใบท้อๆถิบบั้บลิรู้อ่าเกิดใบโภบไม้บั้บจา ເมื่อบั้บบาๆ
สีดาจึๆภล่าวอ่า ข้าแก่พี้เปับเจ้าข้าผู้บ้อๆบ่ได้เกิดใบโภบไม้ใบหีใดหีบี้ๆ
ภํบ่มี ท่ํเกิดใบท้อๆถิบสึๆดๅอแล ท่ํอ่าข้าผู้บ้อๆบ่รู้แจ้ๆอ่าเกิดใบหีบั้บหีบี้แล
พ่ํแม่ปู่ย่าตาบายปู่บ้าบบั้บเมื่อๆบี้จักสึๆจักอับ "ถับอ่าข้าผู้บ้อๆบ่รู้ [๑]จักพา
สาภํท่ํปู่ใบฉะเพิาบ้อยหีบี้สึๆดๅอบั้บแล" ເมื่อบั้บบาๆหัๆสอๆจึๆถามอ่าดูธา
เจ้าบาๆผู้เปับบ้อๆ ใบหีบี้เจ้าจักไปหีใดบั้บจา ເมื่อบั้บบาๆสีดาจึๆภล่าว
อ่าข้าแก่พี้เปับเจ้า ข้าผู้บ้อๆภํบ่รู้แจ้ๆอ่าปู่หีบั้บไปหีบี้ได้แล ถับอ่าเถิๆยาม
แลๆถ่ำมืดมาแล้วข้าภํบอบ ถับอ่าเถิๆอับซ้ำเฉ้ามาแล้วข้าภํเดิบไป ถับ
อ่าเซับบ้าบเมื่อๆหีใดปู่ดีภิบดีมีผู้เพิๆพาอาไสแลรักแพๆ ข้าภํปู่ใบหีบั้บ
แล ใบเมื่อข้าผู้บ้อๆดุ่ๆเดิบไปใบภาละบัดบี้ภํดี ข้าภํบ่ถืดอ่าจักไปปู่ใบบ้าบ
เมื่อๆหีใดแล ภํท่ํดุ่ๆเดิบไปตามภระแสแม่บ้ำภํบ่รู้ทาๆใด ขํใช้พี้เปับเจ้ามี
ใจอับอีดูภูบาข้าผู้บ้อๆอับซาหีเพิๆบ่ได้ บี้ภํข้าเหิบ ເมื่อบั้บบาๆหัๆสอๆภํได้
ยิบบาๆสีดาภล่าวอ่าซาหีเพิๆบ่ได้ด้ๆบั้บ บาๆหัๆสอๆจึๆภล่าวอ่าดูธาเจ้า
ถับอ่าเจ้าซาหีเพิๆหีอาไสบ่ได้ด้ๆบั้บ บาๆทุกยากด้วยอัตถุเข้าขอๆ
อับใดภํพี้จา รู้อ่าเจ้าเปับข้อยข้าแซ่ๆท่าบบั้บลิ รู้อ่าเจ้าทุกยากด้วยอับ
ดุ่ๆเดิบไปบั้บจา ເมื่อบั้บบาๆสีดาภล่าวอ่าข้าแก่พี้เปับเจ้า ข้าผู้บ้อๆภํบ่ทุก
ยากด้วยอัตถุเข้าขอๆแลเปับข้อยแซ่ๆท่าบแลดุ่ๆเดิบไปซ้ำบั้บแล ข้า
ผู้บ้อๆภํเปับทุกด้วยอับบ่มีถิบมาปากจาดอมข้าบั้บแล ເมื่อบั้บบาๆหัๆสอๆ

---

๑ "บ่ํ"ถวบจะตัดออก ใบใบลาบ จาบก่ำขๅบ "ถับอ่าข้าผู้บ้อๆรู้จักพาสาถิบภํซาภปู่
ใบฉะเพิาบ้อยหีบี้สึๆดๅอบั้บแล" มัด มิ ผูก มิ ซ้ำ ๔

ຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣານາງ ຄັນວ່າເຈົ້ານ້ອງເປັນທຸກດ້ວຍອັນບໍ່ມີຄົນຜູ້ໃດມາປາກຕ້ານ
ຈາຣະຈາກັບດອມເຈົ້າດັ່ງນັ້ນ ຂ້າຜູ້ພີກໍຈັກມາປາກຈາກັບດອມນັ້ນແລ ນາງສີດາ
ຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີເປັນເຈົ້າ ໃນເມື່ອພີເປັນເຈົ້າມາປາກຈາກັບດອມຂ້າຜູ້ນ້ອງ
ທີ່ນີ້ ກໍເປັນອັນຊົມຊົ່ນຍິນດີມາກນັກແທ້ດີຫຼີແລ ທໍ່ວ່າເຈົ້ານາງພີມາປາກຈາກັບ
ດອມຂ້າຜູ້ນ້ອງສົ່ງນີ້ ກໍທໍ່ມາປາກຈາຫຼົ້ນແຕ່ເມື່ອກາງວັນສົ່ງດຽວ ໃນເມື່ອກາງຄືນ
ນັ້ນກໍຫາບຸຄລະຜູ້ໃດຈັກມາປາກຈາຫຼົ້ນກັບດອມຜູ້ຂ້ານັ້ນກໍບໍ່ມີ ຂ້າຜູ້ນ້ອງຢູ່ຜູ້ດຽວ
ກໍເປັນອັນປ້ານມາກນັກແລ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງສອງຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣາເຈົ້ານາງຜູ້ເປັນ
ນ້ອງ ພີວ່າຂ້າທັງສອງຈັກມານອນກັບດອມເຈົ້ານາງອັນເປັນນ້ອງດັ່ງນັ້ນ ຍັງຈັກ
ເພີ່ງໃຈເຈົ້ານັ້ນລີຮູ້ວ່າບໍ່ເພີ່ງໃຈ ຄືວ່າເດັກນ້ອຍເໝືອນດັ່ງດຽວກັນເຈົ້ານາງນ້ອງຈົ່ງ
ໃຫ້ມານອນນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າພີທັງສອງ "[1]ຄັນຄ່ຳ"
ເຈົ້າພີມານອນກັບດອມຂ້າຜູ້ນ້ອງແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍມີ ໃຈອັນຊົມຊົ່ນຍິນດີມາກ
ນັກແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຄຳພາຈົ່ງຂານວ່າຂ້າຜູ້ພີກໍຫາກຈັກມານອນກັບດອມເຈົ້າໃນ
ວັນນີ້ຊະແລ ທໍ່ວ່າຂ້າຜູ້ພີຈັກເມື່ອກ່ອນພີຈັກມາໂດຍພລັນແທ້ດາຍ ເມື່ອນັ້ນນາງສີ
ທາຜູ້ເປັນພີຍິງຈົ່ງຖາມນາງຄຳພາຜູ້ເປັນນ້ອງວ່າ ດູຣາເຈົ້ານາງຜູ້ນ້ອງສ່ວນດັ່ງເຈົ້າ
ໄປອາບນ້ຳໃນວັນນີ້ກໍເປັນອັນເຫິງນານມາກນັກແທ້ດັ່ງນັ້ນ ນາງຄຳພາຈົ່ງຂານຄຳ
ພີຍິງແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພີເປັນເຈົ້າ ໃນເມື່ອຂ້າຜູ້ນ້ອງໄປອາບນ້ຳໃນວັນນີ້ ຂ້າກໍ
ໄປເຫັນນາງຜູ້ນຶ່ງອັນມີອາຍຸອັນໄດ້ປີນຶ່ງປາຍ ຝີ ເດືອນ ຂວີຊະເພົາເຫຼັ້ມນຶ່ງມາຈອດ
ເຊົາຢູ່ໃນທ່ານ້ຳທີ່ນັ້ນ ຂ້າກໍໄດ້ໄປປາກຕ້ານຈາຫຼົ້ນກັບດອມນາງຜູ້ນັ້ນກໍລວດຄ່ຳເສັ່ງ
ເພື່ອດັ່ງນັ້ນແລ ທີ່ນັ້ນນາງຜູ້ນັ້ນກໍຍັງແອ່ວວອນໃຫ້ຂ້າຜູ້ນ້ອງໄປນອນເພື່ອນໃນຣາຕີ
ຄືນອັນນີ້ວ່າດັ່ງນັ້ນກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີທາໄດ້ຍິນຄຳນາງຄຳພາກລ່າວສັນນັ້ນ
ມັນຈົ່ງກລ່າວເຊົ່ງແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າຍັງມີນາງສີດາຜູ້ນຶ່ງມາ
ເຊົາໃນທ່ານີ້ນັ້ນ ມີເນື້ອຕົນອັນງາມມາກນັກທໍ່ວ່າຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ ກໍບໍ່ຮູ້ຖ້ອຍອັນໃດ
ສ່ວນດັ່ງນາງສີດາຜູ້ນັ້ນກໍມາແອ່ວວອນເອົານາງຄຳພາອັນເປັນນ້ອງແຫ່ງຂ້າໄປນອນ
ເພື່ອນໃນທາງທ່ານີ້ນັ້ນ ແມ່ເປັນເຈົ້າຍັງຈັກໃຫ້ໄປລີຮູ້ວ່າບໍ່ໃຫ້ໄປນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນ
ນາງວິທະວາແມ່ໜ້າຍຈົ່ງກລ່າວເຊົ່ງລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ຕາຕະ ດູຣາເຈົ້າລູກຮັກ

---

[1] ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຄັນວ່າ"

ແກ່ແม่ ส่วนดั่ງนาງสีดาผู้นั้นมาแต่ทีใดแม่จา เมื่อนั้นนาງสีทาจึ่ງกล่าว
ว่าข้าแก่แม่เปันเจ้า ข้าผู้ลูกกํบ่ํรู้แจ้ງว่ามันมาแต่ทีนั้นทีนี้ ได้แลว่าดั่ງ
นั้น เมื่อนั้นนาງผู้เปันแม่จึ่ງกล่าวว่า ดูธาเจ้าลูกธักแม่ทัງสอງ ผิว่ามีดั่ງ
นั้นแท้เขือทัງสอງจึ่ງพากันไปนอนเพื่อนนาງผู้นั้นกํแม่เทีน เมื่อนั้นนาງทัງ
สอງจึ่ງพ้อมกันขานถำแม่แท่ງตินว่าสาทุดีๆแล ถันว่าแม่เปันเจ้าใท้ไป
ดั่ງนั้นเผือข้าทัງสอງกํจักไปนั้นแล ถันว่านาງทัງสอງกล่าวเจึ่ງแม่แท่ງ
ตินสันนั้นแล้ว นาງทัງสอງจึ่ງเอาผ้าทีมแลผ้าจะไบได้แล้วกํพ้อมกันไปทั้น
แล ถันว่าไปรอดไปเถึ่ງแล้วเจ้าทัງ ปิ จึ่ງพ้อมกันนอนปู่ในจะเพาทีนั้นเปัน
สุภขาสำธานมากนักทั้นแล เมื่อนั้นยัງมีนิกพืด[๑] ๒ ติวผิวเมังไปจะยกทา
ภึ่นปาในแถมน้ำนั้น ถันว่านิกพืดสอງติวมาเถึ่ງทีนั้นแล้วมันกํบินจับทัງจะ
เพาทีนั้นแล้วแลร้อງมีสงๆอันถวนพลึกสาเพึ่ງกิวมากนัก เมื่อนั้นนาງสีดา
ได้ยินสงๆนิกพืดร้อງในทีจึ่มใก้สันนั้น นาງจึ่ງร้อງใท้นาງกํมีใจอันป้านแล้ว
ร้อງใท้ เมื่อนั้นนาງสีดาจึ่ງฝันเทันจายผู้นึ่ງ อันมีรูบโสมอันงามมากนักเข้า
มาทานาງในจะเพาทีนั้นอันนึ่ງนาງกํฝันว่าจายผู้นั้นถามว่า เจ้านาງน้อย
ไปทีใดกํพีจา ว่าดั่ງนั้นนาງจึ่ງขานว่า ข้าผู้น้อງกํบ่ํรู้ว่าจักไปทีนั้นทีนี้ได้แล
กํทํ่ถุ่ງเดินไปตามถำมักแท่ງตินถันว่าหมิดจีวิตในทีใดกํลอดตายในทีนั้นทั้น
แล อันนึ่ງนาງกํฝันว่าจายผู้นั้นเอามีจีบอกนาງว่า ดูธานาງเจ้าจึ่ງไปในทีส
สะก้ำตาวันออกทีนั้น ทากจักไปพบเจ้าธะสีติบนึ่ງในแถมฝั่ງน้ำสมุดก้ำตา
วันออกนั้นแลถันว่านาງไปรอดแล้วเจ้าธีสีติบนั้นทากจักล้งๆดูเจ้าบ่ํอาดจัก
มีถำภัງวินอินตายอันใดอันนึ่ງแล ถันว่านาງหมีจากดอนอันนี้ ไปหน้าจักไป
เทันดอนภาງน้ำมีปธะหมาน ปิ ดอน ถันว่าภายทีนั้นไปแล้วจักเทันเจ้าธีสี
ลิ่ງมาอาบน้ำในท่านั้นแล อันนึ่ງนาງกํฝันว่าจายผู้นั้นเอารวดแก้วยื่นใท้
แก่นาງทั้นแล นาງจึ่ງยื่นมีไปเอาจายผู้นั้นกํฤิกหมีเสังบ่ํใท้แก่นาງทั้นแล
ในเมื่อพธะสุธิบะอาทิดออกมาแล้วเจ้าทัງปิกํพ้อมกันลุกจำระเนื้อติบสธะ
สิ่ງด้วยขอງทอม แล้วแลสเวียเข้าน้ำโพจุบะอาทานบํธะบวนแล้วกํจุมจึ่บ
ยินดีเจึ่ງกันทั้นแล นาງทัງสอງจึ่ງกล่าวเจึ่ງนาງสีดาว่าดูธานาງผู้เปันน้อງ

---

๑ ในใบลานจานก่ำขงบ "นิกพืด"

ใบอับบี้ภ๋ะเปับอับธุ่ๆแจ้ๆมาแล้อ บาๆจักปู่ภับดอมข้าผู้พีใบบ้าบเมือๆทีบี้ลิธู้ อ่าเจ้าจักไปเมือซ้าบั้บจาเมือบั้บบาๆสีดาจึๆกล่าวอ่าข้าแก่พีเปับเจ้าผู้ข้า ภ๋จักดุ่ๆเดิบไปพายซ้าพุ้บแล เจ้าพีทัๆสอๆจึๆถ่อยปู่สอัสสะดีป่าได้มีโพย ไพอิบตายมาบัๆบๆดได้บั้บเท็บบาๆสีดากล่าวสับบั้บแล้วบาๆจึๆเอิาอัตถุเข้า ขอๆใช้แก่พีทัๆสอๆบ่อาดจักบับอ่าบได้ บาๆทัๆสอๆแต่ๆเอิาเข้าขอๆตาม ใจแซ่ๆติบแล้วภ๋พาภับถึบเมือซั้บแล เมือบั้บฉะเพิาแซ่ๆบาๆสีดาภ๋ไปตาม ภระแสแม่บ้ำภ้ำตาเวับออกพุ้บ บาๆภ๋ไปด้วยอับลำดับวับถึบ บาๆจึๆเซับ พระยาบาภติวบึๆอับพึ้บออกมาแต่พึ้บบ้ำทีบั้บ มีติวอับใซ่ๆแลยาวมาภบัก ถับว่าบาๆเซับแล้วบาๆภ๋มีใจอับฉะดุ้ๆติภใจภิว ซบัๆซิวพอๆเสั้บขิบลุภยึๆ ซบักซบา บาๆจึๆร้อๆไซ้มาภบัก พระยาบาภได้ยิบสๆๆอับบาๆร้อๆไซ้ มีสๆๆอับซ๊าภสับบั้บ พระยาบาภจึๆลึๆเซับฉะเพิาแซ่ๆบาๆเข้ามาซาติบ สับบั้บ พระยาบาภจึๆถะบึๆใจว่าบุถละผู้ใดมาร้อๆไซ้ปู่ใบฉะเพิาบ้อยทีบี้ เซ็อบดั่ๆเดัภบ้อยผู้ยิๆแท้ดีซี๊ รอยว่ายิๆบ้อยผู้บั้บซ๊ๆวเซับภูอับเปับเๆือภ ๆใซ่ๆยาวสับบี้มับภ๋ป้าบภิวแล้วแลร้อๆไซ้บ่ป่าฉะแล ถับว่าพระยาบาภ ถะบึๆใจสับบั้บแล้ว เจ้าภ๋บีมิดเปับฉายซุ่มผู้บึๆอับมีรูบโสมอับๆามมาภบัก เปับดั่ๆเทวะบุดอับลวดลิๆมาแต่ฟ้าแล้ว เจ้าภ๋ฉ้ำบีมิดเปับเรือบ้อยเซ๊ม บึๆแล้ว ภ๋ขึ้บขวีเรือบ้อยเซ๊มบั้บพายเข้ามาซาบาๆซั้บแล เมือบั้บบาๆ ภ๋เซับพระยาบาภบีมิดเปับฉายซุ่มพายเรือเข้ามาซาติบสับบั้บ บาๆจึๆ ถามว่าข้าแก่เจ้าผู้มีรูบโสมอับดีๆาม เจ้าบ่ป้าบเๆือภบ้ำออกมาใบทีบั้บภ๋ ข้าลึ เมือบั้บฉายซุ่มผู้บั้บจึๆขาบถอบว่า พัทเทดูธาบาๆ พีภ๋ได้ยิบสๆๆ เจ้าร้อๆไซ้ด้วยอับป้าบๆูติวบั้บ พีจึๆรีบพายเรือเข้ามาซาเจ้าภ๋พีบา บัด บี้เๆือภติวบั้บมับไปทีใดภ๋พีจา ถับว่าฉายซุ่มพระยาบาภภล่าวเฉึๆบาๆ สับบั้บแล้ว เจ้าจึๆพายเรือเข้ามาจอดแทบใภ้ฉะเพิาบ้อยแซ่ๆบาๆแล้ว ฉายซุ่มพระยาบาภจึๆเข้าไปอู้มจูบฉิมดิมขม่อมแล้วจึๆภล่าวว่า ดูธา เจ้าบ้อๆรักพีแต่บี้เมือซ้าเจ้ายาได้ป้าบภิวเๆือภๆูติวบั้บภ๋พีเท็บ ถับว่า พระยาบาภภล่าวสับบั้บ เจ้าภ๋บีมิดเปับฝ้ายขาวฟาวบ๋ริสุด มีประซาบ

ສານເສັ້ນແລ້ວ ຈົ່ງເອົານາຜູກແຂນນາງສີດາດ້ວຍພຣະຣາຊຄາຖາວ່າ ໂຊຍະຕຸ
ພະວັງໆດັ່ງນີ້ ຄັນວ່າຊາຍໜຸ່ມພຣະຍານາກຜູກນາງແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຖາມວ່າດູຣາ
ນາງອັນເປັນນ້ອງຣັກພີ ເຫດດັ່ງລີເຈົ້າຈົ່ງເດີນມາຜູ້ນຶ່ງຄົນດຽວບໍ່ມີໃຜມາເພື່ອນ
ຂ້າງກໍພີຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າ ເຫດດັ່ງລີຂ້າຈົ່ງ
ບໍ່ມາຜູ້ນຶ່ງຄົນດຽວນັ້ນຈາ ເຫດວ່າຂ້າບໍ່ມີພໍ່ແມ່ພີ່ນ້ອງ ຄັນວ່າຂ້າຮູ້ຈັກພາສາ
ຄົນມາກໍທໍ່ເຫັນຢູ່ໃນຊະເພົາທີ່ນີ້ກໍຂ້ານາ ເມື່ອນັ້ນຊາຍໜຸ່ມພຣະຍານາກຈົ່ງຖາມ
ວ່າດູຣານາງ ຄັນວ່າເຈົ້າບໍ່ມີພໍ່ແມ່ພີ່ນ້ອງດັ່ງນັ້ນ ນາງຈັກດຸ່ງເດີນໄປຫາບຸຄລະຜູ້
ໃດນັ້ນຈາ ນາງຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ຜູ້ຂ້າກໍບໍ່ດຸ່ງເດີນໄປຫາບຸຄລະຜູ້ໃດຜູ້
ນຶ່ງນັ້ນ ກໍເດີນໄປຕາມກຣະແສນ້ຳຕາບຕໍ່ເທົ້າໝົດອາຍຸແຫ່ງຂ້ານີ້ແລ ຄັນວ່າ
ໄປເຫັນບຸຄລະຜູ້ໃດມີໃຈອັນອີດູກູນາແລລ້ຽງດູບໍ່ໃຫ້ທຸກຍາກລຳບາກດັ່ງນັ້ນ ຂ້າຜູ້
ນ້ອງກໍຈັກຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ປຣະການນຶ່ງຄັນວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງໄປຈວບພົບຄົນຜູ້ມີໃຈ
ອັນໜ່າຍແລຊັ່ງ ປ້ອຍດ່າຂ້າຕີບໍ່ມີໃຈອັນອີດູກູນາດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຂ້າກໍຊ້ຳດຸ່ງເດີນໄປ
ພາຍໜ້າຕາມເວນແຫ່ງຕົນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊາຍໜຸ່ມພຣະຍານາກໄດ້ຍິນຄຳນາງ
ສີດາກລ່າວດັ່ງນັ້ນເຈົ້າກໍມີໃຈອີດູກູນາມາກນັກ ເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວວ່າ ພັທເທດູຣານາງ
ອັນເປັນທີ່ຣັກແກ່ເຮົາພີ ຄັນວ່ານາງບໍ່ມີທີ່ເພິ່ງທີ່ອາໄສດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງໄປຢູ່ກັບ
ດອມຂ້າຜູ້ພີ່ໃນເມືອງນາກພຸ້ນເທີ້ນ ພີ່ນີ້ເປັນພຣະຍານາກອັນຢູ່ໃນພື້ນນ້ຳພຸ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງເມືອງນາກອັນເປັນທີ່ຢູ່
ແຫ່ງພີ່ເປັນເຈົ້າຢູ່ພື້ນນ້ຳດັ່ງນັ້ນ ເຫດດັ່ງລີຂ້າຜູ້ນ້ອງຈັກໄປກັບດອມພີ່ເປັນເຈົ້າໄດ້
ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍານາກຈົ່ງກລ່າວວ່າ ພັທເທດູຣານາງເຈົ້າຍາໄດ້ຢ້ານກົວວ່າ
ຈັກໄປບໍ່ໄປນັ້ນຈາ ພີ່ຫາກຈັກເອົານາງໄປໃຫ້ຣອດບໍ່ຍາກສັງແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາ
ຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າໃນເມືອພີ່ເປັນເຈົ້າຈັກເອົາຂ້າຜູ້ນ້ອງໄປຢູ່ກັບດອມ
ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຄັນວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງມັກໃຄ່ຢາກໄປເມືອໜ້າເຈົ້າຈົ່ງເອົາຄືນມາສົ່ງໃນທີ່ນີ້
ແທ້ດາຍເມື່ອນັ້ນຊາຍໜຸ່ມພຣະຍານາກຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຄັນວ່າຄຳມັກເຈົ້ານີ້ດ້ວຍປຣະ
ການສັນໃດ ນາງຈົ່ງບອກໃຫ້ແກ່ພີ່ເທີ້ນ ພີ່ຫາກຈັກເອົາຄືນມາສົ່ງໃນທີ່ນີ້ແລ ຄັນ
ວ່າພຣະຍານາກກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງສີດາຈົ່ງບອກຊະເພົາວ່າ ດູຣາທ່ານຊະ-
ເພົາກູຈັກລົ່ງໄປໃນເມືອງນາກທີ່ນັ້ນກ່ອນທ່ານຈົ່ງຢູ່ໃນທີ່ນີ້ຕາບຕໍ່ເທົ້າກູມາຣອດມາ
ເຖິງນັ້ນເທີ້ນ ຄັນວ່ານາງສີດາກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍານາກຈົ່ງອູ້ມເອົານາງ

ลิๅมาจากฉุะเพิ่าบ้อยไปเฤๅบ้ำแล้ว พระยาบากจึๅกล่าวเฉุๅบาๅว่า พัท
เทดูธาบาๅ เจ้าจึๅซ้ำตาเสังบ้อยบึๅแล้วจึๅมึบกำพีเท็บ ว่าดั่ๅบั้บแล้ว
บาๅกำลวดซ้ำตาถาวบ้อยบึๅแล้ว บาๅจึๅมึบตาไปมากำจึๅเซ้บบ้าบเมือๅ
อับประเสิด ประกอบด้วยถิบทัๅซ้ายยิๅฉายบ้อยใซ่ๅทัๅมวบซั้บแล ถับ
ว่าพระยาบากเอิาบาๅสีดาลิๅไปรอดเมือๅบากทีบั้บแล้ว พระยาบากจึๅ
ใซ้บาๅสีดาไปก่อบแล้ว พระยาจึๅยิกย่าๅเมือซั้บแล เมือบั้บถิบทัๅซ้าย
ใบเมือๅบากทีบั้บ เอิากำเซ้บพระยาบากเจ้าแซ่ๅเอิา ได้บาๅบ้อยอับผู้ดีผู้
ๅามมากับดอมติบสับบั้บ เอิาจึๅไซว้ฤามพระยาบากว่า เทวะอ้าแก่เจ้า
ภู ส่วบดั่ๅบาๅผู้บี้เจ้าภูไปเอิาทีใดมากำอ้าจา เมือบั้บพระยาบากจึๅกล่าว
ว่า พัทเทดูธาเพือบทัๅซ้าย ภูพระอิๅกำออกไปแอ่วซ้ำบใบเมือๅถิบทีบั้บ
ภูพระอิๅจึๅไปเซ้บบาๅผู้บี้ ขึ้บขวีฉุะเพิ่ามาผู้ดๅวตามกระแสแม่บ้ำทัๅมวบ
อับซาทีเพิๅทีอาไสบ่ได้ดั่ๅบั้บ ภูพระอิๅจึๅได้เอิาบาๅผู้บี้มาล้ๅๅไว้ตามจิด
ใจแซ่ๅบาๅ ผิว่าบาๅมักใถ่ถึบเมือเมือๅถิบ ภูกำจักเอิาไปสิๅใซ้รอดใซ้
เฤๅ ผิว่าบาๅมักยู่ใบบ้าบเมือๅทีบี้ กำใซ้บาๅยู่ตามใจมัก อับบึๅผิว่าบาๅ
มักใถ่จักไปยู่ใบเรือบบุถละผู้ใด กำจักใซ้บาๅไปยู่บ่ใซ้มีบุถละผู้ใดมาขัด
ขวาๅได้แล เมือบั้บถิบทัๅซ้ายได้ยิบถำพระยาบากกล่าวสับบั้บ เอิากำมา
ซาบาๅมากบัก เมือบั้บบาๅสีดากำเซ้บถิบทัๅซ้ายมาซาว่าจักจูบจักฉุมดั่ๅ
บั้บ บาๅกำมีใจอับป้าบกิว เซดว่าบาๅบ่เถียเซ้บถิบทัๅซ้ายอับเปับผู้เฤ้า
ผู้แก่บั้บ ส่วบดั่ๅถิบทัๅซ้ายอับเปับผู้เฤ้าผู้แก่บั้บ เอิากำมาเซือบดั่ๅแต่
ก่อบ เจ้าจึๅบอกใซ้ยิๅฉายบ้อยซุ่มอับมีอายุได้ ๔ ปี อับสิมถวบปากจา
กับดอมบาๅบั้บซั้บแล เมือบั้บพระยาบากกับทัๅบาๅสีดากำพากับไปใบท่ำ
ภาๅทีบั้บ กำลวดเฤๅ "ข่วๅถุ้มมาซั้บแล"[๑] เมือบั้บยัๅมีลูกสาวพระยาบาก
ผู้บึๅ มีอายุได้ ๔ ปี ฉุ็ว่าบาๅบัพพาวับ ส่วบดั่ๅบาๅผู้บั้บกำลิๅจากผาสาด
แซ่ๅติบมาเฤๅทำภาๅข่วๅถุ้มทีบั้บ บาๅกำเซ้บบาๅสีดาอับเข้ามากับดอม
พระยาพ่ำแซ่ๅติบสับบั้บ บาๅจึๅฤามว่า อ้าแก่พ่ำเปับเจ้า ส่วบดั่ๅบาๅผู้บี้
พ่ำเปับเจ้าไปได้แต่ทีใดมาบั้บกำพ่ำจา เมือบั้บพระยาบากจึๅขาบถำลูก

---

๑ ถวบเปับ "ข่วๅถุ้มพระยาบากซั้บแล"

ແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຮາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ພໍ່ ບັດນີ້ພໍ່ກໍໄປແອ່ວຫຼ້ຽນໃນເມືອງຄົນທີ່ນັ້ນ ພໍ່ກໍໄປເຫັນນາງຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ດີງາມນາກນັກ ພໍ່ຈຶ່ງເອົານາງຜູ້ນີ້ມາກາລະບັດນີ້ແລ ເຈົ້າລູກຮັກຈຶ່ງເອົານາງຂຶ້ນເມືອສູ່ຜາສາດແຫ່ງເຮົາກໍພໍ່ເທົ້ານ ເມື່ອນັ້ນນາງບັພພາວັນໄດ້ຍິນຄຳພໍ່ຕົນກ່າວສັນນັ້ນ ກໍຈຶ່ງເອົານາງສີດາຂຶ້ນເມືອສູ່ຜາສາດກັບດອມພຣະບາພໍ່ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຄຸລິກາຣາຊເທວີຕົນເປັນແມ່ ກໍເຫັນນາງບັພພາວັນເອົານາງສີດາຂຶ້ນມາສູ່ຜາສາດສັນນັ້ນ ນາງຈຶ່ງຖາມວ່າເຈົ້າລູກຮັກໄປໄດ້ນາງມາແຕ່ທີ່ໃດນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງບັພພາວັນ ຂານຄຳແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ອັນມະ ຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າ ຂ້າຜູ້ລູກກໍໄປຣັບເອົານາງຜູ້ນີ້ກັບດອມພໍ່ແຫ່ງຂ້າແລ ຄັນ ນາງບັພພາວັນກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງຄຸລິກາຈຶ່ງຖາມພຣະບານາກອັນເປັນຜົວ ແຫ່ງຕົນວ່າ ສາມີ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຕົນເປັນຜົວຣັກແຫ່ງຂ້າ ບັດນີ້ເຈົ້າກູໄປໄດ້ນາງຜູ້ນີ້ມາແຕ່ທີ່ໃດກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະບານາກຕົນຊື່ວ່າໂອຕຖະລິກາ ຈຶ່ງຂານຄຳ ເມັ້ງແຫ່ງຕົນວ່າ ພັທເທດູຮານາງເທວີນ້ອງຣັກພີ ໃນເມືອກູພີ້ໄປແອ່ວຫຼ້ຽນໃນຊຸມ ພູທົບທັ້ນ ກູພີ້ຈຶ່ງໄດ້ໄປເຫັນນາງຜູ້ນີ້ໃນຊະເພົານ້ອຍເຫຼ້ມນ້ຳ ກູພີ້ຈຶ່ງເອົານາງ ຜູ້ນີ້ມາເປັນລູກແຫ່ງເຮົາໃນກາລະບັດນີ້ແລ ຄັນວ່າພຣະບາໂອຕຖະລິກາກ່າວດັ່ງ ນັ້ນແລ້ວ ນາງຄຸລິກາຣາຊເທວີຈຶ່ງໄປອຸ້ມເອົານາງສີດາມາຈຸບຊິມດົມຂ່ອມນາກນັກ ແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງຖາມນາງສີດາວ່າ ຕາຕະ ເຈົ້າລູກຮັກແກ່ແມ່ ເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້າລູກ ຮັກຈຶ່ງຂວີຊະເພົາມາຜູ້ດຽວກໍແມ່ຈາ ນິຄາວ່າເຈົ້າລກຮັກບໍ່ມີພໍ່ແມ່ປູ່ຍ່າຕາຍາຍ ນັ້ນລີ ເຈົ້າລູກຮັກຈຶ່ງດຸ່ງເດີນມາຜູ້ດຽວຕາມກຣະແສແມ່ນ້ຳນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີ ດາຈຶ່ງຂານວ່າ ອາມະ[1] ຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າ ຂ້າຜູ້ລູກກໍບໍ່ຮູ້ວ່າພໍ່ແມ່ປູ່ຍ່າຕາຍາຍ ແຫ່ງຂ້າປູ່ທີ່ໃດແລ ແມ່ນວ່າພໍ່ແມ່ແຫ່ງຂ້ານິກໍດີບໍ່ນິກໍດີ ຂ້າຜູ້ລູກກໍບໍ່ຮູ້ເຈົ້າໄດ້ ແລ ຄັນວ່າຂ້າຜູ້ລູກຮູ້ຈັກພາສາຄົນມາແລ້ວກໍທຳເຫັນແຕ່ຊະເພົານ້ອຍອັນຂ້າຂວີນາ ນັ້ນສ້ວງດຽວກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນນາງບັພພາວັນ ອັນເປັນລູກສາວພຣະບານາກ ຈຶ່ງ ພານາງສີດາອອກໄປແອ່ວຫຼ້ຽນກັບດອມເດັກນ້ອຍທັ້ງຫຼາຍ ອັນເປັນລູກເສນາອາ ມາດແລຊາວບ້ານຊາວເມືອງທັ້ງນວນ ຄັນວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດມາເຫັນກໍເປັນທີ່ຮັກແພງ ແລ້ວແລມາອຸ້ມເອົາຈຸບຊິມດົມຂ່ອມ ເປັນທີ່ຮັກແກ່ເດັກນ້ອຍຊາວບ້ານຊາວເມືອງ

---

๑ ຄວນຈະເປັນ “ອັນມະ”

ທັງມວນ ບ່ອາດຈັກມີບຸຄລະຜູ້ໃດກະທຳຮ້າຍດ່າຕີນັ້ນແລ ອັນນີ້ກໍເປັນແຕ່ກຸສລະ ບຸນອັນນາງກະທຳຮັກສາສີນພາວະນາແຕ່ກ່ອນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາກໍນັກໃຄ່ ເພື່ອປາກໄປພາຍຫນ້ານາກນັກ ນາງຈິງກລ່າວເຊີງນາງບັພພາວັນອັນເປັນພີຍິງ ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພີເປັນເຈົ້າບັດນີ້ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍມາຢູ່ກິນກັບພີເປັນເຈົ້າໃນເມືອງ ນາກທີນີ້ ກໍເປັນອັນສຸກຂາເສີມເຕີມຄອງມາກນັກ ບັດນີ້ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍຈັກອຳລາຄາ ຈາກພີເປັນເຈົ້າໄປເມືອຫນ້າກ່ອນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງບັພພາວັນຈິງຖາມນາງສີດາ ດູຣາເຈົ້ານາງຜູ້ເປັນນ້ອງ ພີກໍມີໃຈຮັກເໝືອນດັ່ງເກີດຮ່ວມທ້ອງແມ່ດຽວກັນ ເປັນ ດັ່ງລີເຈົ້າຈັກໜີຈາກຂ້າໄປເມືອຫນ້າຜູ້ດຽວນີ້ຈາ ມີຄຄາວ່າ ເຈົ້ານີໃຈອັນຄຽດແລ ຊັງຂ້າຜູ້ພີດ້ວຍເຫຕອັນປ້ອຍດ່າຕີເຈົ້ານັ້ນ ລີຮູ້ວ່າເຈົ້ານີໃຈຄຽດແກ່ພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງ ຂ້ານັ້ນພີຈາ ອັນໃດອັນນີ້ງນັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີເປັນເຈົ້າ ໃນເມື່ອຂ້າຜູ້ນ້ອງມາຢູ່ກັບດອນພີເປັນເຈົ້ານັ້ນ ๑๔-๕ ປີມາແລ້ວ ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍບໍ່ ເຫັນພີເຈົ້າກະທຳຮ້າຍດ່າຕີອັນໃດອັນນີ້ງກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງໄປສັ່ງອຳລາ ພຣະຍານາກອັນເປັນພໍ່ແມ່ລ້ຽງແຫ່ງຕົນວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ບັດນີ້ ຂ້າຜູ້ລູກກໍຈັກອຳລາຄາຈາກເຈົ້າທັງສອງອັນເປັນພໍ່ແລແມ່ເມືອຫນ້າກ່ອນແລ ເມື່ອ ນັ້ນພຣະຍານາກທັງສອງອັນເປັນພໍ່ແລແມ່ຈິງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ພໍ່ ມີຄຄາວ່າຄົນຜູ້ໃດອັນມີໃນເມືອງທີນີ້ກະທຳຮ້າຍແລຂ້າຕີແກ່ເຈົ້ານັ້ນລີ ຮູ້ວ່ານາງ ບັພພາວັນອັນເປັນພີແຫ່ງເຈົ້າ ກັບທັງເພື່ອທັງສອງອັນເປັນພໍ່ແມ່ນີ້ກະທຳຮ້ານ ດ່າຕີແກ່ເຈົ້ານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງກລ່າວວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ໃນເມື່ອຜູ້ຂ້ານາຢູ່ກັບດອນເຈົ້າກູທັງສອງໃນເມືອງທີນີ້ ຂ້າຜູ້ລູກກໍບໍ່ເຫັນບຸຄລະຜູ້ໃດ ມາກະທຳຮາວີດ່າຕີ ດ້ວຍເຫດອັນໃດອັນຄົນທັງຫຼາຍກໍບັງເກີດມີສເນຫາທຳຄຳ ຮັກ ກໍບໍ່ບັງເກີດມີຄຳກັງວົນອັນໃດອັນນີ້ງມາບຽດບຽນຖືກຕ້ອງກໍຂ້າແລ ທໍ່ວ່າຂ້າ ຈັກໄປຕາມກຳແຫ່ງຂ້າກໍຈິງໄດ້ອຳລາເຈົ້າທັງສອງ ອັນເປັນພໍ່ແມ່ຫນີໄປເພື່ອດັ່ງນັ້ນ ແລ ພຣະຍານາກກໍອູ້ມເອົານາງສີດາລົງຈາກຜາສາດໄປຮອດຄ່ວງຄຸ້ມແລ້ວ ພຣະ ຍານາກຈິງເອົານາງບອກວ່າ ພັທເທດູຣານາງ ເຈົ້າຈິງຫຼັບຕາເສັຽນ້ອຍນີ້ງກ່ອນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງກໍລວດຫຼັບຕາຄາວນ້ອຍນີ້ງແລ້ວ ນາງຈິງມືນຕາດູກໍຈິງ

ເຫັນຊະເພົານ້ອຍອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນເມື່ອກ່ອນຫັ້ນແລ ພຣະຍານາກຈົ່ງເອົາ
ນາງໄປໄວ້ຊະເພົາທີ່ນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍານາກຈົ່ງສັ່ງນາງວ່າຄ່ອຍໄປດີເຍີ ນາງອັນ
ເປັນລູກຮັກແກ່ພໍ່ ພໍ່ກໍຈັກຄືນເມືອເມືອງອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງພໍ່ກ່ອນແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນ
ແລ້ວ ພຣະຍານາກກໍລວດຄືນເມືອຫາເມືອງແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາ
ຈົ່ງບອກໃຫຊະເພົານ້ອຍໄປຕາມກຣະແສແມ່ນ້ຳກ້ຳຕາວັນອອກພຸ້ນກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນ
ຍັງມີຊະເພົາພໍ່ຄ້າໝູ່ນຶ່ງລຸກແຕ່ເມືອງກະປິລວັຕຖຸພຸ້ນມາ ເພື່ອວ່າຈັກໄປຂາຍລ້ວ
ແຮແພຈືນຕາມຄໍາມັກແຫ່ງເຂົາຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຊະເພົາຊາວລູກຄ້າທັງຫຼາຍມາ
ເຖິງຊະເພົາແຫ່ງນາງແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງເອີ້ນຖາມວ່າເຈົ້ານາຍຮ້ອຍຊະເພົານ້ອຍມາ
ຂາຍສັງເດວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາໄດ້ຍິນຄໍາລູກຄ້າທັງຫຼາຍເອີ້ນຖາມສັນນັ້ນ
ຈົ່ງອອກຈາກຊະເພົາມາ ແລ້ວຈົ່ງຂານຕອບວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້ານາຍຮ້ອຍທັງຫຼາຍ ຂ້າ
ກໍບໍ່ ມີວັຕຖຸເຂົ້າຂອງອັນໃດມາຂາຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫຼາຍແລວ່າດັ່ງນັ້ນ ລູກຄ້າທັງ
ຫຼາຍກໍລວດກາຍໄປເມືອໜ້າຫັ້ນແລ ແມ່ນວ່ານາງສີດາກໍບອກໃຫ້ຊະເພົານາງໄປ
ໃນກ້ຳຕາວັນອອກຕາມໃຈມັກແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊະເພົາແຫ່ງນາງກໍໄປດ້ວຍ
ອັນລໍາດັບວັນຄືນນານມາກນັກແລ້ວ ນາງຈົ່ງໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນອັນນຶ່ງອັນ
ເຕັມໄປດ້ວຍຄົນມາກນັກເດັ່ຽຣດາດໄປລຽບນ້ຳທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງສີດາເອົາ
ຊະເພົາໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວນາງຈົ່ງຈອດຊະເພົາຢູ່ໃນທ່າທີ່ນັ້ນ ມີປຣະໝານຄາວ
ນຶ່ງແລ້ວ ຍັງມີຍິງຜູ້ນຶ່ງອັນມີອາຍຸໄດ້ ๑ຝີ ປີ ຊົ່ ວ່ານາງຄໍາຜິວ ອັນເປັນລູກແຫ່ງ
ກວານບ້ານຜູ້ນຶ່ງຊົ່ວ່າ [๑]ຂຸນບຸຣົມມະຈັກຫັ້ນແລສ່ວນດັ່ງນາງຄໍາຜິວຜູ້ນັ້ນກໍຖືຫາບ
ຄຸລົງໄປທາງທ່າເພື່ອວ່າຈັກອາບນ້ຳແລ້ວແລ ຫາບນ້ຳເມືອກິນ ດັ່ງນັ້ນມັນຈົ່ງລົງ
ໄປຮອດທ່າທີ່ນັ້ນ ກໍເຫັນຊະເພົານ້ອຍແຫ່ງນາງຈອດເຊົາຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ມັນຈົ່ງເອີ້ນ
ຖາມວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້ານາຍຮ້ອຍຊະເພົາ ເຈົ້າກູເອົາສັງມາຂາຍນັ້ນກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນ
ນາງສີດາໄດ້ຍິນສຽງນາງຄໍາຜິວຖາມຕົນສັນນັ້ນ ນາງຈົ່ງອອກຈາກຊະເພົາມາແລ້ວ
ຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້ານາງພີແຫ່ງຂ້າກໍບໍ່ມີວັຕຖຸເຂົ້າຂອງອັນໃດມາຂາຍໃຫ້ແກ່
ເຈົ້າແລ ຂ້າກໍມາແອ່ວຫຼົ້ນເພື່ອປາກເຫັນຫຼາຍບ້ານເມືອງຕາງໃຫ້ມີຄໍາເວົ້າເມືອ
ໜ້າແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຜູ້ນັ້ນກໍເຫັນນາງສີດາອັນມີຮູບໂສມອັນງາມແລມີສົບປາກອັນ

---

๑ ຊົ່ນີ້ ເໝືອນຊົ່ ຂຸນບູຣົມ ແຫ່ງປວັດສາດລາວ

ອ່ອນຫວານສັນນັ້ນ ນາງຈິງຖາມວ່າດູຮາເຈ້ານາງຜູ້ນີ້ຮູບໂສມອັນງາມຫາຜູ້ຈັກ ປຽບທຽມບ່ໄດ້ ເຈ້ານາງຜູ້ເປັນນ້ອງມາກັບດອມບຸຄລະຜູ້ໃດ ນິຄຄາວ່າເຈ້ານາກັບ ດອນຜົວແຫ່ງເຈ້ານັ້ນລືວ່າເຈ້ານາກັບພໍ່ແມ່ແຫ່ງເຈ້ານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງ ກ່າວວ່າ ເທດວ້ັ້ລືເຈ້ານ້ອຍຈິງຖາມຫາພໍ່ແມ່ລູກຜົວແຫ່ງຂ້ານັ້ນຈາ ນັບແຕ່ ຂ້າເກີດນາມີອາຍຸໄດ້ ๑๔-๑๕ ປີ ຂ້າກໍບ່ເຫັນໜ້າພໍ່ແມ່ລູກຜົວ ຄັນວ່າຂ້ານຸ້ຈັກ ພາສາຄົນນາແລ້ວກໍທ່ຢູ່ໃນຊຸະເພົາທີ່ນ້ັ້ສ້ຽງດຽວແລ ເມື່ອນ້ັ້ນນາງຄຳຜົວຈິງຖາມວ່າ ດູຮາເຈ້ານ້ອງຮັກພີ ຜົວ່າເຈ້ານາງຮັກພີ່ບ່ມີພໍ່ແມ່ລູກຜົວສັນນັ້ນ ເຈ້ານ້ັ້ຈັກດຸ່ງເດີນ ໄປຫາບຸຄລະຜູ້ໃດນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງກ່າວວ່າຂ້ານ້ັ້ເກ່ພີ່ເປັນເຈ້ານ້ັ້ຂ້ານ້ັ້ ນ້ອງກໍບ່ດຸ່ງເດີນໄປຫາບຸຄລະຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງອັນນີ້ໃນບ້ານເມ້ືອງທ້ີນ້ັ້ແລ ຂ້ານ້ັ້ກໍທ່ດຸ່ງເດີນ ໄປດ່ຽວຄ່ວ່າສແວງຫາທ້ີເພ້ືງທ້ີອາໄສນ້ັ້ນແລ ຄັນວ່າຂ້ານ້ັ້ຜູ້ນ້ອງໄປພົບໄປຈອບບຸຄ ລະຜູ້ໃດອັນນ້ີໃຈອ້ືກຸ້ນາແລ ບ່ກະທຳຮ້ານແກ່ຂ້ານ້ັ້ແທ້ດ້ວ່ງນ້ັ້ນ ຂ້ານ້ັ້ກໍຈັກປ່ກັບດອມ ບຸຄລະຜູ້ນ້ັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງສີດາກ່ລ່ວຫາທ້ີເພ້ືງທ້ີອາໄສບ່ໄດ້ສັນນ້ັ້ນ ນາງຄຳ ຜົວກ້ມ້ີໃຈອັນອ້ືກຸ້ນານາງສີດາມ່ກນັກ ນາງຈິງກ່ລ່ວວ່າ ດູຮາເຈ້ານ້ອງຮັກພ້ີ ຄັນວ່າເຈ້ານ້ັ້ຫາທ້ີເພ້ືງທ້ີອາໄສບ່ໄດ້ສັນນ້ັ້ນເຈ້ານ້ັ້ຈ້ຳໄປປ່ກັບດອມຂ້ານ້ັ້ຜູ້ພ້ີໃນເຮ້ືອນແຫ່ງ ເຮົາພ້ີພຸ້ນເທ້ືນ ເມື່ອນ້ັ້ນນາງທ້ັ້ງສອງກໍພ້ອມເມ້ືອເຖ້ິງເຮ້ືອນບ່ໍ່ນານຫ້ັ້ນແລ ເມ້ືອ ນ້ັ້ນຂຸນບຸຣິມນະອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງນາງຄຳຜົວກໍເຫັນນາງສີດານາຕາມລູກແຫ່ງຕົນສັນ ນ້ັ້ນ ຂຸນບຸຣິມນະຈິງຖາມລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຮານາງຄຳຜົວລູກຮັກພໍ່ ເຈ້ານລູກຮັກ ໄປອາບນ້ຳໃນວັນນ້ີເຈ້ານ້ັ້ໄປໄດ້ນາງສາວທ້ີໃດນາກໍ່ພ່ຳຈາ ເມ້ືອນ້ັ້ນນາງຄຳຜົວຈິງຂານ ຄຳພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້ານ້ັ້ແກ່ພໍ່ເປັນເຈ້ານ້ັ້ ໃນເມ້ືອຂ້ານ້ັ້ຜູ້ລູກໄປອາບນ້ຳໃນວັນນ້ີຂ້ານ້ັ້ຜູ້ ລູກກໍໄດ້ໄປພົບໄປຈອບນາງຜູ້ນ້ັ້ຂ້ວ້ີຊຸະເພົານາ ຮອດແລ້ວກໍຈອດເຊ້ືາຢູ່ໃນທ່ານ້ັ້ ທ້ັ້ງນ້ັ້ນແລ ຄັນວ່າຜູ້ລູກໄປຮອດແລ້ວກໍໄຕ່ຖ້ອບຖາມດູນາງຜູ້ນ້ັ້ທຸກເ້ືອງທຸກປຣະການ ນາງຜູ້ນ້ັ້ກ່ລ່ວວ່າຫາທ້ີເພ້ືງທ້ີອາໄສບ່ໄດ້ ຄັນວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດລ້ຽງດູບ່ໃຫ້ທຸກຍາກ ອ້ືດຢາກ ກໍຈັກປ່ກອມບຸຄລະຜູ້ນ້ັ້ນວ່າດ້ວ່ງນ້ັ້ນ ບັດນ້ີຂ້ານ້ັ້ຜູ້ລູກກໍໄດ້ເອົານາງຜູ້ນ້ັ້ນມາສູ່ ສ້ຳນັກພໍ່ເປັນເຈ້ານ້ັ້ໃນກ່ລະບັດນ້ີແລ ທ້ີນ້ັ້ພໍ່ເປັນເຈ້ານ້ັ້ຈັກເອົານາງຜູ້ນ້ັ້ລ້ຽງໄວ້ນ້ັ້ນລືຮູ້ ວ່າຈັກໃຫ້ນາງຜູ້ນ້ັ້ຫ້ືໄປບ່ໃຫ້ປ່ກັບດອມກ່ຂ້າຈາ ເມ້ືອນ້ັ້ນຂຸນບຸຣິມນະຈິງຂານລູກ ແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຮາເຈ້ານ້ັ້ລູກຮັກແກ່ພໍ່ ບັດນ້ີກູພໍ່ກ່ສ່ານ້ັ້ທຸກ່ານກັບດອມລູກຮັກພໍ່

ຄຶດຄອມຄຶດແມ່ນແລ້ວແລເອົານາງຜູ້ນ້ອງມາລ້ຽງໄວ້ນັ້ນກໍພໍ່ແລ ທໍ່ວ່ານາງຜູ້ນີ້ຍັງ
ຈັກຢູ່ກັບດອມເຮົາຕາບຕໍ່ເທົ້າໝົດອາຍຸນັ້ນ ລືຮູ້ວ່າຍັງ ຈັກໄປເມືອໜ້າກໍພໍ່ຈາ
ເມື່ອນັ້ນນາງຄຳຜິວຈຶງຂານຄຳພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າ ໃນເມື່ອຂ້າຜູ້ລູກ
ໄດ້ຖາມນາງຜູ້ນີ້ແຕ່ປະຖົມມະຫົວທີນັ້ນ ນາງຜູ້ນີ້ກລ່າວເຊຶງຂ້າວ່າ ຂໍໃຫ້ພີ້ເປັນ
ເຈົ້າລ້ຽງດູຂ້າຜູ້ນ້ອງໄວ້ຕາມໃຈມັກແຫ່ງຂ້ານັ້ນເທີ້ນ ຄັນວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງມັກໃຄ່ຢາກໄປ
ເມືອໜ້າດັ່ງນັ້ນ ພີ້ເປັນເຈົ້າຍາໄດ້ຫ້ານຜູ້ນ້ອງໄວ້ບໍ່ໃຫ້ໄປນັ້ນດາບ ຄັນວ່າເຈົ້າ
ນາງຜູ້ເປັນພີ້ໃຫ້ຂ້າຢູ່ກັບດອມຕາບຕໍ່ເທົ້າໝົດອາຍຸດັ່ງນັ້ນ ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍຈັກໄປເມືອ
ໜ້າບັດດຽວນີ້ແລ ຂ້າຜູ້ນ້ອງບໍ່ຢູ່ກັບດອມພີ້ເປັນເຈົ້າແລ ວ່າ ດັ່ງນີ້ກໍຂ້ານາ ເມື່ອ
ນັ້ນຂຸນບຸຣົມມະຈຶງກລ່າວວ່າ ພັທເທດູຣານາງຄຳຜິວລູກຮັກພໍ່ ຄັນວ່ານາງຜູ້ນີ້
ຫາກຈັກຢູ່ດອມເຮົາ ກໍເອົາແຕ່ຄຳມັກແຫ່ງນາງເປັນກໍພໍ່ເທີ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຂຸນ
ບຸຣົມມະຈັກກໍຈຶງກລ່າວວ່າ ພັທເທດູຣານາງລູກຮັກພໍ່ ຕັ້ງແຣກແຕ່ນີ້ເມືອໜ້າ
ເຈົ້າລູກຮັກພໍ່ຈຶງຢູ່ເປັນຄູ່ຫຼົ້ນກັບດອມນາງຄຳຜິວກໍພໍ່ເທີ້ນ ເຈົ້າລູກຮັກທັງສອງ
ຈຶງສືບແທນເຂົ້າຂອງໃນເຮືອນທີ້ນີ້ກໍພໍ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶງກລ່າວວ່າ ຂ້າ
ແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າຂ້າຜູ້ລູກກໍບໍ່ປຣາຖນາວ່າ ຈັກຢູ່ສືບແທນເອົາວັຕຖຸເຂົ້າຂອງເງິນທອງ
ພໍ່ເປັນເຈົ້າ ອັນນີ້ງກໍຂ້າແລ ຂ້າກໍຂໍຢູ່ກັບດອມພໍ່ເປັນເຈົ້າຕາມຍ່ານຄາວ ນານມາກ
ເທົ່າໃດຂ້າກໍບໍ່ກົດໝາຍວ່າໄດ້ກໍຂ້າແລ ຄັນວ່າຂ້າຜູ້ລູກມັກໃຄ່ຢູ່ກັບດອມພໍ່ເປັນເຈົ້າ
ດັ່ງນັ້ນຂ້າຈັກຢູ່ ຄັນວ່າຂ້າຜູ້ລູກມັກໃຄ່ຢາກໄປເມືອໜ້າດັ່ງນັ້ນ ຂ້າກໍຈັກຂາບລາພໍ່
ເປັນເຈົ້າໄປເມືອໜ້າແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນບຸຣົມມະຈັກຈຶງຖາມນາງສີດາວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກ
ຮັກແກ່ພໍ່ ສ່ວນດັ່ງຊະເພົານ້ອຍແຫ່ງເຈົ້ານັ້ນ ບຸຄລະຜູ້ໃດຢູ່ຮັກສາກໍພໍ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນ
ນາງສີດາຈຶງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າສ່ວນດັ່ງຊະເພົານ້ອຍແຫ່ງຂ້ານັ້ນບໍ່ອາດ
ຈັກເດືອດຮ້ອນເຄືອງໃຈກັບດ້ວຍມັນແລ ຄັນວ່າຜູ້ຂ້າໜີຈາກມັນແລ້ວມັນກໍຢູ່ຖ້າຕາບ
ຕໍ່ເທົ້າຜູ້ຂ້າຄືນມາຫາມັນນັ້ນແລ ປຣະການນີ້ງຄັນວ່າຜູ້ຂ້າໃຫ້ມັນຢູ່ມັນກໍຢູ່ ຄັນວ່າ
ຜູ້ຂ້າໃຫ້ມັນໄປມັນກໍໄປຕາມໃຈມັກແຫ່ງຂ້ານັ້ນແລ ແມ່ນວ່າເຂົ້າຂອງອັນໃດມີໃນທີ
ນັ້ນກໍດີບຸຄລະຜູ້ໃດບໍ່ອາດຈັກໄປລັກເອົາໄປທີ່ໃດໄດ້ແລ ຂໍແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າຢ່າເຄືອງໃຈ
ກັບດ້ວຍມັນກໍຂ້າເທີ້ນ ຄັນວ່ານາງສີດາກລ່າວດັ່ງນັ້ນຂຸນບຸຣົມມະຈັກກໍມີໃຈຊົມຊຶ້ນ
ຍິນດີມາກນັກແລ ຂຸນບຸຣົມມະຈັກຈຶງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ພໍ່ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ເມືອ
ໜ້າເຈົ້າລູກຮັກກລ່າວວ່າພໍ່ນີ້ເປັນພໍ່ເນື້ອພໍ່ຄືງແຫ່ງເຈົ້າກໍ່ພໍ່ເທີ້ນ ແມ່ນວ່ານາງຄຳ

ผิวอับเปับพียิๆแท่ๆเจ้าบั้บภ่ดิ เจ้าลูภรักจิๆภล่าวอ่าเปับเอื้อยถิๆ แท่ๆ
เจ้าภ่ผ่ำเท็บ อับบึๆเอ้าออๆอับใดมีใบเรือบทีบี้ภ่ดิ ภูผ่ำภ่จักมอบใช้แก่เจ้า
ลูภรักทัๆมวบบ่ำเส (๑) ฉุลำทั้บแล ถับอ่าเจ้าลูภมักใถ่ปาภได้วัตถุเอ้าออๆ
อับใด เจ้าจิๆไปเอิาตามใจมักแท่ๆเจ้าบั้บเท็บ ถับอ่าอุบบุธิมมะจักภล่าว
เฉิๆลูภถิบสับบั้บแล้ว บาๆถำผิวจิๆเอื้บเอิาบาๆสิดาอ่า เจ้าบ้อๆรักจิๆมา
ทาอ้าผู้พีภ่อบเท็บ เมื่อบั้บบาๆสิดาจิๆถามอ่า เจ้าเอื้อยรๆภทาอ้าผู้บ้อๆ
ไปสัๆอ่าถั่ๆบั้บ บาๆถำผิวภล่าวอ่าดูธาเจ้าบาๆอับเปับบ้อๆรักพี บัดบี้พี
จักพาเจ้าไปทาท้อๆท้อๆทีบอบ เพื่ออ่าจักเอิาเถื่อๆประดับประดาแท่ๆ
เจ้า [๑]ไปแล้ว ราทัๆสอๆจิๆพ้อมภับไปแอ่วทึ้บ ไปใบสวบดอภไม้ทีบั้บ
เพื่ออ่าจิเอิาจำปาเทดทัดทธิๆภ่พีเท็บ เมื่อบั้บบาๆสิดาจิๆอาบอ่าดีๆแล้ว
อ่าถั่ๆบั้บแล้วเจ้าทัๆสอๆภ่พ้อมภับไปเฤๆท้อๆท้อๆทีบอบแล้วบาๆสิดาจิๆ
ลิดเถื่อๆประดับประดาอับดีๆามไว้แล้ว บาๆจิๆทธิๆเถื่อๆพ่ำประทาบผ้าบ
ภาๆ บาๆทัๆสอๆจิๆพ้อมภับลิๆไปจาภเรือบ เฤๆใต้ล่าๆแล้วภ่ลวดพาภับ
ไปแอ่วทึ้บใบสวบดอภไม้ตามใจมักแท่ๆเจ้าทัๆสอๆทั้บแล ถับอ่าบาๆทัๆ
สอๆได้เฤๆสวบดอภไม้แล้ว บาๆสิดาภ่ไปเภับมาทัดทธิๆแลเอ้ ป้อๆเพื่อ
ใช้มีรูบโสมอับดีๆามทุภแท่ๆทุภพายแล้ว ภ่พ้อมภับถึบมาเฤๆเรือบทั้บ
แล ส่วบถั่ๆยิๆฉายบ้อยทุ่มทัๆฐายอับปู่ใบบ้าบทีบั้บ เอิาภ่เทับบาๆสิ
ดามาปู่ใบเรือบอุบบุธิมมะจักทีบั้บ เอิาภ่พ้อมภับมาปาภต้าบภับดอมบาๆ
ทุภแท่ๆทุภพาย เทดอ่าถิบทัๆฐายบ่ำเถียเทับผู้ดีๆาม ถับอ่าเอิามาเทับ
แล้ว บาๆพ่อๆปาภเว้าแลต้าบจาธะจาภับดอมบาๆด้วยถำอ่า ดูธา
เจ้าแภ้วแภ่บไท้ "พีภ่อ๋ดอภไม้บาๆเจ้าภ่บ่ำสูบเส้าทบิบทอๆบั้บลี๖ "เมื่อบั้บถิบ
ทัๆฐายทายมียิๆฉายทัๆมวบอับมีใบบ้าบทีบั้บ บาๆพ่อๆไปบาๆพ่อๆมา
อ๋ดูดปาแลถ้ๆวทาภ บาๆพ่อๆเลีย เว้าสๆๆบิวภ่มีแล ใบเมื่อบาๆสิดามา
ปู่ภับดอมอุบบุธิมมะจัก ทีบั้บบ่ำอาดจักมีถำทุภยาภลำบาภอึบใจอับใดอับ
บึๆ ทๆบย่อมสุภอาสำธาบ บ่ำมีโพยไพอับมาฤๆภต้อๆ ภ่ท่ำฉุมฉุบภับดอม

---

๑ สิๆสัยว่าถำว่า "ไปแล้ว" ทบ้าฉุเปับ "ไว้แล้ว"

๖ ใบใบลาบจาบภ่ำอๆบ "พีภ่อ๋ดอภไม้ดอมบาๆเจ้า ภ่บ่ำสูบเส้า, ปะป่อยวาๆใช้อ้าย ใช้เจ้ายับย่าๆย้ายใช้ธูบแด่แม" (มัด มิ ผูภ. มิ ทบ้า มิมิ)

ບ່າວພີ້ນ້ອງທັງຫຼາຍ ເຂົາກໍມາປີປາຍປາກເວົ້າເພື່ອວ່າຮັກຮູບເຈົ້າສີດາ ເມື່ອນັ້ນ
ນາງກໍມີໃຈມັກໃຄ່ຈັກໄປພາຍຫນ້ານາກນັກ ນາງຈິງກລ່າວເຊິງພີ່ຍິງແຫ່ງຕົນວ່າ
ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າ ບັດນີ້ຂ້າກໍມາຢູ່ກັບດອມພີ່ເປັນເຈົ້າທີ່ນີ້ກໍເປັນອັນເຫິງນານປຣະ
ຫນານວ່າໄດ້ ๔ ເດືອນແລ້ວແລ ບັດນີ້ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍອຳລາຄາຈາກພີ່ເປັນເຈົ້າເມື່ອພາຍ
ຫນ້າກ່ອນແລວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງຄຳຜິວຈິງກລ່າວວ່າດູຣາເຈົ້ານາງນ້ອງອັນເປັນ
ທີ່ຮັກແກ່ຂ້າຜູ້ພີ ເຫດດັ່ງລີເຈົ້ານາງນ້ອງມາຢູ່ກັບດອມຂ້າໃນທີ່ນີ້ບໍ່ມີນານແລ້ວ ແລ
ຫນີໄປນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີເຈົ້າຂ້າກໍມັກໃຄ່ປາກໄປແອ່ວ
ຫຼົ້ນຕາມຄຳມັກ ແຫ່ງຂ້າອັນປາກໄປນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຄຳຜິວຈິງກລ່າວວ່າ ດູ
ຣາເຈົ້ານາງອັນເປັນນ້ອງຮັກແກ່ພີ ໃນເມື່ອເຈົ້າປາກໄປແອ່ວຫຼົ້ນໃຫ້ແລ້ວຄຳມັກ
ແຫ່ງເຈົ້າດັ່ງນັ້ນເຈົ້ານາງຜູ້ເປັນນ້ອງມີຄຳປຣາຖນາເຍື່ອງໃດຈິງຈັກເດີນໄປໃຫ້ແລ້ວ
ຄຳມັກແຫ່ງເຈົ້ານັ້ນກໍພີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າ ຂ້າ
ຜູ້ນ້ອງກໍບໍ່ມີຄຳມັກຄຳປຣາຖນາເຍື່ອງໃດທໍ່ວ່າ ຂ້າໄປໃຫ້ແລ້ວບຸພພະເວນກຳແຫ່ງ
ຂ້ານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຄຳຜິວໄດ້ຍິນນາງສີດາກລ່າວສັນນັ້ນ ນາງຄຳຜິວລວດຢູ່
ບໍ່ປາກແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງໄປສັ່ງອຳລາຄາຈາກຂຸນບຸຣົມມະຈັກອັນເປັນພໍ່
ຮັກແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າບັດນີ້ຂ້າຜູ້ລູກກໍມາອຳລາຄາຈາກພໍ່ເປັນເຈົ້າໄປ
ພາຍຫນ້າກ່ອນແລ ພໍ່ເປັນເຈົ້າຈິງຄ່ອຍຢູ່ສວັສສະດີຍາໄດ້ມີໂພຍໄພອົນຕາຍອັນໃດ
ອັນນີ້ງມາບຽດບຽນເຈົ້າກູໄດ້ກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນຂຸນບຸຣົມມະຈັກຈິງກລ່າວວ່າ ດູຣາ
ເຈົ້າລູກຮັກແກ່ພໍ່ ເຫດດັ່ງລີເຈົ້າລູກຮັກພໍ່ຈິງຈັກດຸ່ງ ເດີນໄປງ່າຍດາຍກໍພໍ່ຈາ
ມີຄຄາວ່າເຈັ້າລູກຮັກຂັດສົນໃຈດ້ວຍຂ້າຜູ້ພໍ່ ອັນໄປກະທຳຮ້າຍແລຂ້າຕີແກ່ເຈົ້າລູກ
ຮັກນັ້ນ ລີຮູ້ວ່ານາງຄຳຜິວອັນເປັນພີ່ຍິງແຫ່ງເຈົ້າກະທຳຮ້າຍແລດ່າຕີຮາວີແກ່ເຈົ້າກໍ
ພໍ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າຂ້າຜູ້ລູກກໍບໍ່ມີໃຈອັນຄຽດ
ແກ່ບຸຄລະຜູ້ໃດຜູ້ນີ້ງ ອັນມີໃນເຮືອນທີ່ນີ້ກໍຂ້າແລ ຂ້າຜູ້ລູກກໍມັກໃຄ່ປາກໄປຕາມບຸພ
ພະເວນກຳແຫ່ງຂ້ານັ້ນແລ ພໍ່ເປັນເຈົ້າຍາໄດ້ຫ້ານຂ້າຜູ້ລູກໄວ້ກໍຂ້າເທີ້ນຂ້າກໍມັກໃຄ່
ປາກໄປມາກນັກກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນບຸຣົມມະຈັກໄດ້ຍິນນາງສີດາອັນເປັນລູກແຫ່ງ
ຕົນມັກໃຄ່ປາກໄປຕາມທຸກສັນນັ້ນ ເຈົ້າກໍບໍ່ອາດຈັກຫ້ານໄວ້ໄດ້ເຈົ້າຈິງກລ່າວວ່າເຈົ້າ
ລູກຮັກມັກໃຄ່ປາກໄປກໍໄປກໍພໍ່ເທີ້ນ ຄັນວ່ານາງສີດາອຳລາຄາຈາກຂຸນບຸຣົມມະຈັກ

ແລນາງຄຳຜິວແລ້ວ ນາງຈຶ່ງຕົກແຕ່ງເນື້ອຕົນບໍ່ຣະບອນແລ້ວ ນາງຈຶ່ງລົງຈາກ
ເຮືອນຂຸນບຸຣິນມະຈັກແລ້ວ ກໍລວດໄປໃນທ່ຳກາງຂ່ວງບ້ານທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ຝູງຊາຍໜຸ່ມທັ້ງຫຼາຍກໍເຫັນນາງສີດາໄປຜູ້ດຽວສັ້ນນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນຖາມວ່າດູຣາ
ເຈົ້ານາງນ້ອງຮັກພີ້ ບັດນີ້ເຈົ້ານາງໄປທີ່ໃດຜູ້ດຽວບໍ່ມີໃຜໄປເພື່ອນຂ້າງນັ້ນຈາ ນິຄ
ຄາວ່າເຈົ້ານາງນ້ອງໄປອາບນ້ຳນັ້ນລ໊ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່
ເຈົ້າທັ້ງຫຼາຍຂ້ານ່ໍ່ໄປໃນທີ່ໃດທີ່ບ້ຽງນັ້ນແລ ຂ້ານ່ໍຈັກລາຈາກເຈົ້າທັ້ງຫຼາຍເມື່ອ
ຫາທີ່ປູ່ແຫ່ງຂ້ານ່ອນແລ ເຈົ້າທັ້ງຫຼາຍຈຶ່ງພາກັນປູ່ດີທຸກຄົນໆເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນຄົນ
ທັ້ງຫຼາຍໄດ້ຍິນນາງສີດາກລ່າວວ່າຈັກເມື່ອຫາທີ່ປູ່ນາງສັ້ນນັ້ນ ເຂົາກໍມີໃຈອັນຄຶດ
ຮອດແລເສັ້ງດາຍມາກນັກ ເຂົາຈຶ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າດູຣານາງ ເຈົ້າຈັກເມື່ອແທ້
ດ້ວນັ້ນລ໊ ຂ້ານ່ໍຈັກເມື່ອແທ້ແລ ຄ່ອຍປູ່ດີເບີ້ຝູງສາວນ້ອຍໃສ່ນງາມຝູງຊາຍຣາມ
ຈຶ່ງພາຊູ້ແກ້ວ[1] ນ້ອງຈັກເມື່ອກ່ອນແລ້ວ ຝູງເຈົ້າຄ່ອຍປູ່ດີນັ້ນເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ
ນາງສີດາກໍລວດລົງໄປເຖິງທາງທ່າແລ້ວ ເຈົ້າກໍເຂົ້າສູ່ຊຸະເພົ້ານ້ອຍບໍ່ມີນາງຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶ່ງກລ່າວແກ່ຊຸະເພົ້າວ່າດູຣາທ່ານຊຸະເພົ້າທ່ານຈຶ່ງພາເຮົາໄປຫາ
ທີ່ສຸກຂາສຳຣານນັ້ນເທີ້ນ ຄັ້ນວ່າກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວຊຸະເພົ້ານ້ອຍກໍລວດຍ້ານອອກໄປ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊຸະເພົ້ານ້ອຍກໍໄປໃນທິສສະກ້ຳຕາວັນອອກໂດຍດ້ວໃຈນັກແຫ່ງ
ນາງຫັ້ນແລ ສ່ວນດ້ວຊຸະເພົ້ານ້ອຍກໍໄປຕາມອັນລຳດັບກຣະແສແມ່ນ້ຳທີ່ນັ້ນເປັນ
ອັນເຫິງຫານມືນນານມາກນັກແລ້ວ ຈຶ່ງໄປຣອດໄປເຖິງເກາະດອນອັນນ້ຳອັນມີໃນ
ກາງນ້ຳສມຸດທີ່ນັ້ນ ລວງຍາວໄດ້ພັນໂຍດຊຸນະລວງຂວາງໄດ້ ๕ ຮ້ອຍໂຍດຊຸນະຫັ້ນ
ແລ ສ່ວນດ້ວເກາະດອນອັນນັ້ນ ອັນເຕັ້ມໄປດ້ວຍໝູ່ຄົນທ້ຳຫຼາຍອັນນາກ ບ່ໍ່ອາດ
ຈັກນັບອ່ານຫຼ ວ້ຳເຮືອນໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊຸະເພົ້າແຫ່ງນາງກໍໄປຈອດເຊົ້າປູ່ໃນຫ້ວ
ດອນກ້ຳເໜືອ ມີປຣະໜາງຄາວນ້ອຍນ້ຳດ້ວນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນບ້ານີຊາຍໜຸ່ມຜູ້ນ້ຳມີ
ອາຍຸໄດ້ ๑๖ ປີ ຊ໊ວາທ້ຳວອຸ່ນຫ ້ຳ ມີໜ້າອັນຜ່ອງພາຍຊາຍງາມນາກນັກແລ
ທ້ນັ້ນຊາຍຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງລົງຈາກເຮືອນໄປທາງທ່າ ເພື່ອວ່າຈັກອາບນ້ຳດ້ວນັ້ນ ຊາຍຜູ້
ນັ້ນຈຶ່ງຫຼງເຫັນນາງສີດາອັນນ້ຳຢູ່ໃນກຣະບານຫ້ວຊຸະເພົ້ານ້ອຍເຫ ັ້ນນັ້ນ ເປັນອັນ
ຜູ້ດີຜູ້ງາມນ ່ານາກນັກ ນັ້ນຈຶ່ງຖາມວ່າດູຣານາງນ້ອງຮັກພີ້ ເຈົ້ານ້ອງມາແຕ່ທີ່ໃດນ ໍ
ພີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶ່ງຂານວ່າ ຂ້ານ່ໍພີ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ມີຮູບໂສມອັນງາມແລ

---

๑ ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຝູງຊາຍຣາມຊູ້ແກ້ວ" (ມັດ ມີ ຫຼກ ມີ ຫນ້ ภ)

ประเสิด "ข้ากํมาแต่บ้านฉายเปิดลิๆ ข้ากํมาแต่บ้านหมากแกกัๆวกอด ถับว่ามารอดแล้วเหับดอกบับฉับแลนา[๑] " เมื่อบั้นท้าวอุ่นหู้าจึๆถามว่าดู ธาเจ้านาๆๆามบ้อๆรักพี เจ้าบ้อๆมีฉื่นามะกอบสิๆใดกํพีจา เมื่อบั้นนาๆ สิดาจึๆกล่าวว่า ข้าแก่เจ้าภูผู้ข้าฉื่ว่าสาวกำพอยผาๆฉิว "บ้อๆฉื่ว่าสาว เรื้อเรื้าปาฉิว [๒]" ขํให้เจ้าผู้ดีจึไว้ยาได้ถามฉักหู้นหูายถวามแด่เหิ้นว่าดั่ๆ บั้นท้าวอุ่นหู้าจึๆถามว่า ดูธาเจ้านาๆ ในเมื่อเจ้าบ้อๆมาเถิๆทีบี้แล้ว เจ้าจักไปทีใดกํพีจา เมื่อบั้นนาๆสิดาจึๆกล่าวว่า ข้าแก่เจ้าภูใน เมื่อผู้ข้ามาเถิๆทีบี้แล้ว ผู้ข้ากํจักไปยู่บ้านหมากกอกไห้หาเกือ ผู้ข้ากํ จักไปยู่เรือแพไห้หาน้ำ ผู้ข้ากํจักไปยู่บ้านหาดก้ำหูอๆดอบ ผู้ข้ากํจักไป ยู่บ้านหิวรๆๆหมอบดอกจูบ เพื่อว่ามักรูบเจ้าพํตายแลนา ถับว่านาๆ กล่าวแล้วดั่ๆบั้น ท้าวอุ่นหู้าจึๆลิๆไปอาบน้ำแล้ว กํลวดเมื่อหาเรือนแห่ๆ ติบ แม่นวานาๆสิดากํบอกไห้ฉะเพิ่าบ้อยภายไปเมื่อหน้าหั้นแล ในเมื่อ ฉะเพิ่าหนีจากเกาะดอนอับบั้นไปแล้ว เจ้าจึๆไปรอดไปเถิๆท่ำภาๆน้ำสมุด เปับอับเลิกแลกว้าๆมากยีๆหนักหนาบ่ํอาดจักสัๆขยาอ่านได้หั้นแล เมื่อบั้น ฉะเพิ่าจึๆไปเถิๆเกาะดอนอับบึๆลวๆยาวได้สอๆพับโยดฉนะ ลวๆกว้าๆได้ พับโยดฉนะหั้นแล ในเมื่อฉะเพิ่าบ้อยไปรอดไปเถิๆแล้วกํเลาะลๆบไปตาม แถมฝั่ๆเกาะดอนอับบั้นแต่เฉิ้าตาบต่ํเท้าเถิๆถ่ำแล้ว ฉะเพิ่าจึๆจอดเฉิ้า ในท่ำภาๆดอนทีบั้นหั้นแล เมื่อบั้นยัๆมีนาๆหู้าฉ้อยผู้บึๆ อายุได้ ๑๘ ปี เปับลูกพระยาเจ้าเมื่อๆในดอนทีบั้น ส่วนดั่ๆนาๆหู้าฉ้อยผู้บั้นกํพาประ ธิวานแห่ๆนาๆลิๆมาอาบน้ำในหาๆท่าทีบั้นหั้นแล ถับว่านาๆหู้าฉ้อยมา เถิๆท่าทีบั้นแล้ว เจ้ากํเหับนาๆสิดาบั่ๆยู่ในฉะเพิ่าบ้อยทีบั้น นาๆหู้า ฉ้อยจึๆถามว่าดูธาเจ้านาๆอับเปับทีรักแก่ข้า เจ้านาๆบ้อๆลุกแต่ทีใดมา กํพีจา เมื่อบั้นนาๆสิดาจึๆกล่าวว่า ข้าแก่พีเปับเจ้า ในเมื่อข้าผู้บ้อๆเดิน มาเถิๆในทีบี้ ข้ากํบ่ํรู้แจ้ๆว่ามาแต่ทีบั้นทีบี้ได้กํข้าแล เมื่อบั้นนาๆหู้า

---

๑ ในใบลานจานก่ำขๆบ "ข้ากํมาแต่บ้านฉาย บิดเลื้อๆ ข้ากํมาแต่บ้านหมากแถ้ๆ กัๆวกอด ถับว่ามารอดแล้วเหับดอกบัๆฉับ" (มัด มิ ผูก มิ หน้า มิญ)

๒ ตามจานก่ำขๆบ "บ้อๆบี้ฉื่เรือๆเรื่อดอกจานพูบานถี่ไว้ป่าได้ถามฉักใฉ้หูายถวาม แด่เ บี๊" (หน้า มิญ)

ຊ້ອຍຈົ່ງຖາມວ່າດູຣາເຈົ້ານາງ ເມື່ອເຈົ້ານ້ອງບໍ່ຮູ້ແຈ້ງວ່ານາແຕ່ທີ່ນັ້ນທີ່ນີ້ ສັນນັ້ນ ເຈົ້ານ້ອງເກີດແຕ່ທີ່ໃດມາກໍ່ພີ້ຈາ ມີຄຄາວ່າເຈົ້ານ້ອງເປັນລູກຄົນນັ້ນລີ້ຮູ້ ວ່າເຈົ້ານ້ອງເປັນລູກຊະເພົານ້ອຍເຫຼ້ມນີ້ກໍ່ພີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນວ່າ ຂ້າຜູ້ນ້ອງເປັນລູກຄົນກໍ່ດີ້ເປັນລູກຊະເພົາເຫຼ້ມນີ້ກໍ່ດີ ຂ້າກໍ່ບໍ່ຮູ້ແຈ້ງໄດ້ແລ ຍາມເມື່ອຂ້າຮູ້ຈັກພາສາຄົນມາແລ້ວ ກໍ່ທໍ່ປູ່ໃນສະເພົາທີ່ນີ້ ສົ່ງດຽວ ຂ້າກໍ່ບໍ່ເຫັນໜ້າພໍ່ແມ່ປູ່ຍ່າຕານາຍແລບ້ານເມືອງແຫ່ງຕົນໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງ ຂ້າຈົ່ງກວ່າວວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກມາແຕ່ທີ່ນັ້ນທີ່ນີ້ເພື່ອດັ່ງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຫຼ້າ ຊ້ອຍຈົ່ງຖາມວ່າ ດູຣານາງຄັນວ່າເຈົ້ານ້ອງມາເຖິງທີ່ນີ້ແລ້ວແລ ຈັກໄປທີ່ໃດກໍ່ພີ້ ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າໃນວັນນີ້ກໍ່ເປັນອັນຄ່ຳມືດມາ ແລ້ວ ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍ່ຈັກນອນຢູ່ທີ່ນີ້ກ່ອນ ເມື່ອນັ້ນນາງຫຼ້າຊ້ອຍຈົ່ງຖາມວ່າດູຣາ ເຈົ້ານາງໃນເມື່ອເຈົ້ານ້ອງນອນຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ບຸຄລະຜູ້ໃດຈັກມານອນເພື່ອນເຈົ້ານັ້ນ ຈາ ເຈົ້ານ້ອງບໍ່ຢ້ານກົວລັກໂຈນແລບ່າວນ້ອຍຊາຍຮາມມາກະທຳຮ້າຍແກ່ເຈົ້ານັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍ່ຢ້ານກົວມາກ ແລ ຂໍແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າອີດູກູນາຂ້າຜູ້ນ້ອງ ແລມານອນເພື່ອນຂ້າງຜູ້ນ້ອງແດ່ກໍ່ຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງຫຼ້າຊ້ອຍຈົ່ງຂານວ່າ ຄັນວ່າເຈົ້ານ້ອງຢ້ານກົວແທ້ດັ່ງນັ້ນຂ້າຜູ້ພີ້ຫາກ ຈັກມານອນເພື່ອນເຈົ້ານາງນ້ອງຊະແລ ຄັນວ່ານາງຫຼ້າຊ້ອຍກລ່າວສັນນັ້ນ ນາງຈົ່ງ ພາປຣະຣິວານແຫ່ງຕົນອາບນ້ຳສຳຣະສຣະສົ່ງເນື້ອຕົນ[1] ແລ້ວແລຫຼົບຄືນເມືອຫັ້ນ ແລ ຄັນວ່ານາງເມືອຮອດ ເມື່ອເຖິງພາສາດແລ້ວນາງຈົ່ງຂາບທູນພຣະຍາ ພໍ່ແຫ່ງ ຕົນວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ .ໃນເມື່ອຢູ່ງຂ້າທັ່ງຫຼາຍໄປອາບນ້ຳໃນວັນນີ້ ຂ້າກໍ່ໄປເຫັນນາງຜູ້ນີ່ງອັນມີຮູບໂສມອັນດີງາມມາກນັກມາຈອດເຊົາຢູ່ໃນທ່ານ້ຳທີ່ນັ້ນ ເປັນອັນຈົນຄ່ຳມືດເສັ້ງແລ້ວ ແລວ່າ ຈັກນອນໃນທ່ານ້ຳທີ່ນັ້ນຜູ້ດຽວນາງກໍ່ຫຼຽວເຫັນ ຢູ່ງຂ້າທັ່ງຫຼາຍໄປອາບນ້ຳທີ່ນັ້ນນາງຈົ່ງມາແອ່ວວອນຂ້າຜູ້ລູກໄປນອນເພື່ອນວ່າດັ່ງ ນັ້ນກໍ່ຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາອຸທຸມພະຣາຊາຈົ່ງກ່າວວ່າດູຣາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ພໍ່ ຜີວ່ານີ້ດັ່ງນັ້ນແທ້ ເຈົ້າລູກຮັກຈົ່ງພາກັນໄປນອນເພື່ອນນາງຜູ້ນັ້ນກໍ່ພໍ່ເທີ້ນ ຜີວ່າເຮົາ ທັ່ງຫຼາຍບໍ່ໄປນອນເພື່ອນນາງແທ້ດັ່ງນັ້ນຫຼອນວ່ານີ້ໂຈນແລຄົນຮ້າຍໄປກະທຳອັນໃດ ອັນນີ້ງແກ່ນາງດັ່ງນັ້ນ ເຮົາທັ່ງຫຼາຍກໍ່ຈັກເປັນບາບແລໂທດມາກນັກແລ ເຫດວ່າ

---

[1] ຈົບ ຜູກ ສາມ ມັດ ສາມ

ນາງผู้ນั้ນมาเพ็ງอาใสเรำแท้ดาย ถับว่าพระยาอุทุมพะธาฉาภล่าวสับบั้ง
แล้ว ນາງซ้ำฉ้อยจึ่ງฉาบว่าโดยๆ ดั่ງบั้งแล้ว ນາງจึ่ງเอิาประธิวาบไป
ภัยดอมติบสอๆถิบแล้ว ນາງจึ่ງลิๆจาภผาสาดไปเฤๆท่ำภาๆเมือๆแล้ว
ถิบทัๆซ้ายซายมีบ่าวบ้อยฉายซุ่มทัๆซ้ายจึ่ງเอิ้บถามบาๆว่า ดูธาเจ้า
ซ้ำฉ้อยบาๆๆามเจ้าจักไปทีใดภ่พีจา เมื่อบั้งบาๆซ้ำฉ้อยจึ่ງฉาบว่า ฉ้า
แก่บ่าวบ้อยฉายรามทัๆซ้ายย ฝูๆฉ้าทัๆซ้ายพ้อมภับไปบอบดอมฉู้ถามิว
บอบดอมผิวตาบอดว่าดั่ງบั้งแล้วบาๆซ้ำฉ้อยภ่เอิาประธิวาบ แท่ๆติบ
สอๆ ถิบลิๆไปเฤๆทาๆท่า ນาๆภ่ลวดเฉ้าไปสู่ฉะเพิาบ้อยบาๆสีดาทั้งแล
เมื่อบั้งบาๆสีดาภ่ซ้ำๆแลเซับบาๆทัๆสามมาเฤๆทีปู่แท่ๆติบแล้ว ນาๆภ่มี
ใจอับฉุมฉุ็บยิบดีมาภบักแล้ว ນาๆจึ่ງภล่าวว่าเจ้าบาๆทัๆสามมารอดแล้ว
บ้อๆภ่ไท้แจ้วๆถอๆทา เพื่อว่าป้าบถิบมาผิภจอบลักลอบราวีแลบา ว่า
ดั่ງบั้งแล้วบาๆทัๆซ้ายภ่ต้าบจาระจาเฉุๆภับไปมาซ้ายประภาบต่าๆๆแล้ว
ภ่ลวดพาภับบอบทั้งแล ใบเมื่อธาตีถึบอับบั้งรุ่ๆแสๆสุธิยะพุ่ๆฉึ้บมาดั่ๆ
บั้งเจ้าทัๆ ๔ พระอิๆภ่ลุภจาภทีบอบมาส่วยซ้ำฉำระสระสิๆเบื้อติบดีแล้ว
ນาๆซ้ำฉ้อยจึ่ງภล่าวว่า ฉ้าแก่เจ้าบาๆบ้อๆอับเปับทีรักแก่ฉ้า บัดบี้ใบธาตี
ถึบอับบี้ภ่เปับอับรุ่ๆแจ้ๆมาแล้ว พีภ่จักอำลาถาจาภเจ้าบาๆผู้เปับบ้อๆเมือ
ภ่อบเบีเจ้าเอื้อยทัๆสามจึ่ๆพาภับเมือภ่ฉ้าเทิ้บ ฉ้าผู้บ้อๆภ่จักไปเมือซ้ำพุ้บ
ภ่อบแล ว่าดั่ๆบั้งแล้วบาๆซ้ำฉ้อยภ่ลวดพาประธิวาบแท่ๆติบเมือทั้ง
แล เมื่อบั้งบาๆสีดาบอภฉะเพิาบ้อยแท่ๆติบไปซ้ำทั้งแล ใบเมื่อฉะเพิา
แท่ๆบาๆไปด้วยอับลำดับวับถึบมึบบาบ ประซาบว่าได้เดือบบี่ๆแล้ว ນาๆ
ภ่ลวดไปเฤๆเภาะดอบอับเฉุ็อมติดภับแผ่บดิบฉุมพูทีบทีบี่ๆทั้งแล ส่วบดั่ๆ
เภาะดอบอับบั้งทๅบย่อมเตัมไปด้วยป่าไม้พูผามีบาๆต่าๆๆ แล้วภว้าๆได้พับ
โยดฉุบะเปับมิบทิบบ่มีอับจักปู่ใบทีบั้งทั้งแล เมื่อบั้งฉะเพิาแท่ๆบาๆภ่ไป
จอดเฉุาใบท่าทีบั้งทั้งแล ส่วบดั่ๆท่าอับบั้งเปับทีเจ้าธัสสีลิๆมาอาบมาภิบ
ทุภถ่ำเฉุ้าวับถึบทั้งแลเมื่อบั้งยัๆมีเจ้าธัสสีติบบี่ๆอับประภอบด้วยอิททิธิท
ทีแลเตฉะสิมพาบอับมาภ ว่าเจ้าธัสสีติบบั้งฉึ้บเมือรๅบสาตตะสิบภับด้วย

ພຣະບາອົນແລ້ວແລ ໄດ້ທະນູສິນອັນຊື່ວ່າ [1]ມາຊິມະສິບປາ ແລດາບກາບະສິດ ດວງນຶ່ງ ເປັນອັນມີເຕຊະອານຸພາບມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີຕົນນັ້ນກໍລົງ ມາຕັກນ້ຳໃນທ່າທີ່ນັ້ນ ກໍຈົ່ງເຫັນຊະເພົານ້ອບແຫ່ງນາງຈອດເຊົາຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ເຈົ້າ ຣັສສີຈົ່ງຖາມວ່າດູຣາທ່ານທັງຫຼາບອັນເປັນນາບຊະເພົາທີ່ນີ້ ທ່ານທັງຫຼາບໄປ ຄ້າຂາບວັຕຖຸເຂົ້າຂອງອັນໃດ ຈົ່ງພາກັນມາຈອດເຊົາຢູ່ໃນທີ່ນີ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງ ສີດາໄດ້ຍິນຄຳເຈົ້າຣັສສີຖາມດ້ວຍປຣະການສັນນັ້ນ ນາງຈົ່ງອອກຈາກຊະເພົາມາ ເຖິງສຳນັກເຈົ້າຣັສສີແລ້ວ ນາງຈົ່ງຍໍມືໄຫວ້ວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ພຣະຣາຊປິຕຕາ ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຂ້າບໍ່ໄດ້ມາຄ້າຂາບວັຕຖຸເຂົ້າຂອງເຍືອງໃດ ທໍ່ດຸ່ງເດີນມາຂໍເພິ່ງພາ ອາໄສກັບດອມເຈົ້າກູກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີຈົ່ງຖາມວ່າ ດູຣາທ່ານອັນເປັນຜູ້ ຍິງນ້ອບໜຸ່ມ ທ່ານລຸກແຕ່ເມືອງທີ່ໃດມາ ຈົ່ງບໍ່ມີຄົນມາກັບດອມທ່ານນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ຜູ້ຂ້າກໍບໍ່ມາແຕ່ບ້ານໃດເມືອງໃດ ຜູ້ຂ້າ ທໍ່ເດີນໄປຕາມຊະເພົານ້ອບທີ່ນີ້ ເພື່ອວ່າຈັກສແວງຫາທີ່ເພິ່ງທີ່ອາໄສ ແຕ່ນ້ອບ ຕາບຕໍ່ເທົ້າອາຍຸໄດ້ ๑๕ ປີ່ນີ້ ຜູ້ຂ້າຈົ່ງມາເຖິງເຈົ້າກູທີ່ນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີຈົ່ງ ຖາມວ່າດູຣາທ່ານຜູ້ມີຮູບໂສມອັນງາມ ສ່ວນດັ່ງພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງທ່ານຢູ່ບ້ານໃດ ເມືອງໃດ ຈົ່ງບໍ່ມາກັບດອມທ່ານນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ ເຈົ້າກູ ສ່ວນດັ່ງພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງຂ້າຢູ່ທີ່ໃດ ຜູ້ຂ້າກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ ໃນເມື່ອຜູ້ຂ້າຮູ້ພາສາ ຄົນມາກໍທໍ່ເຫັນຢູ່ໃນຊະເພົາທີ່ນີ້ສົ່ງດຽວແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີໄດ້ຍິນຄຳນາງກລ່າວ ສັນນັ້ນ ເຈົ້າຣັສສີຈົ່ງຄະນິງໃນໃຈ ສ່ວນດັ່ງນາງຜູ້ນີ້ອັນກູຫາກຖາມຫາບ້ານເມືອງ ທີ່ຢູ່ທີ່ກິນແຫ່ງມັນກໍບໍ່ຮູ້ແຈ້ງສັນນີ້ ຮອບວ່າພໍ່ແມ່ແຫ່ງນາງເອົາໄປໄຫຼນ້ຳແຕ່ນ້ອບ ນາງຈົ່ງມີວັຍະອັນຂຶ້ນໃຫ່ຽມາໃນຊະເພົານ້ອບທີ່ນີ້ນາງຈົ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກພໍ່ແມ່ທີ່ຢູ່ທີ່ກິນບ້ານ ເມືອງເພື່ອດັ່ງນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີຄະນິງໃຈສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຣັສສີຈົ່ງກລ່າວ ວ່າ ດູຣາເຈົ້ານາງນ້ອບສີດາລູກຮັກພໍ່ ຄັນວ່າເຈົ້າລູກຮັກບໍ່ມີທີ່ເພິ່ງທີ່ອາໄສດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າລູກຮັກຈົ່ງຢູ່ກັບດອມກູພໍ່ທີ່ນີ້ເທີ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີກລ່າວດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຣັສສີ ຈົ່ງເອົານ້ຳເຕົ້າແລຄັນທີ ຍິນໃຫ້ແກ່ນາງສີດາຕັກເອົານ້ຳແລ້ວ ນາງຈົ່ງຫາບເມືອ ຫາອາສົມບົດສາລາກັບດອມເຈົ້າຣັສສີຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີແລນາງສີດາເມືອ ຮອດເມືອເຖິງອາສົມບົດສາລາແລ້ວ ນາງສີດາຈົ່ງໄປປັດກວາດແຜ້ວທີ່ຢູ່ທີ່ກິນແຫ່ງ

---

๑ ຄວນເປັນ "ມັດຊິມະສິບປາ"

ເຈົ້າຣັສສີກ້ຽງກາບຣາບງາມແລ້ວ ນາງຈົງເອົານ້ຳເຕົ້າຄັນທີອັນຕົນຖືມາແຕ່ທ່ານັ້ນ ໄປຕັ້ງໄວ້ໃນທີອັນເຄີບເອົາໄວ້ແຕ່ກ່ອນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈົງໄປຫັກເອົາດອກໄມ້ມາໄວ້ ໃຫ້ເຈົ້າຣັສສີບູຊາເປັນປັກກະຕິບໍ່ຂາດແລ ນາງຈົງລົງໄປຢູ່ມຸກຊົດອາສົມບົດສາລາ ທີນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີກໍເຫັນນາງສີດາກະທຳຄອງວັດບົວຣະບັດເດົາດາຕົກ ແຕ່ງດີງາມທຸກສິ່ງທຸກອັນ ແມ່ນວ່າເນື້ອຕົນແຫ່ງນາງກໍມີວັນນະອັນງາມສັນນີ້ ກໍ ທໍ່ຄວນກູໃສ່ຊື່ວ່າສີດານັ້ນເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນສ່ວນດັ່ງເຈົ້າຣັສສີໃສ່ຊື່ໃຫ້ນາງສັນນີ້ ກໍ ຖືກຄວາມອັນພຣະຍາອິນໃສ່ຊື່ແຕ່ນ້ອຍນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາກໍຢູ່ໃນປາກມຸກຊົດ ອາສົມບົດສາລາທີນັ້ນນານໄດ້ ມີ-๔ ວັນແລ້ວ ເຈົ້າຣັສສີຈົງຄະນິງໃນໃຈວ່າ ສ່ວນ ດັ່ງລູກຍິງແຫ່ງກູອັນມີຮູບໂສມອັນງາມສັນນີ້ ກໍບໍ່ຄວນໃຫ້ນາງຢູ່ກັບດອມກູໃນປາກ ມຸກຊົດອາສົມບົດສາລາທີນີ້ແລ ກໍທໍ່ຄວນກູຕົກແຕ່ງປຸກແປງເປັນຜາສາດຫຼັງນຶ່ງ ແລ້ວ ຈົງໃຫ້ນາງໄປຢູ່ທີນັ້ນຜູ້ດຽວຈົງຊອບຈົງຄວນຊະແລ ຜິວ່າຄົນທັງຫຼາຍມາ ເຫັນຜູ້ຍິງຢູ່ກັບດອມກັນສັນນີ້ ເຂົາກໍຈັກຕິສິນນິນທາກູ ວ່າເຈົ້າຣັສສີຕົນນີ້ເອົາເມັ່ງ ມາຢູ່ດອມ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີຄະນິງໃຈສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົງໄປເອົາ ຊະເພົານ້ອຍແຫ່ງນາງ ນີມິດປຸນແປງຕົກແຕ່ງຜາສາດຫຼັງນຶ່ງ ອັນມີໃນທີສສະ ກ້ຳໃຕ້ແຫ່ງອາສົມບົດສາລາທີນັ້ນ ມີຫົນທາງອັນໄກໄດ້ ๕ ຮ້ອຍວາ ແຕ່ອາສົມບົດ ສາລາໄປເຖິງທີຢູ່ແຫ່ງນາງນັ້ນແລ້ວ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີນີມິດປຸນແປງຕົກແຕ່ງຜາ ສາດໃຫ້ເປັນທີຢູ່ແຫ່ງນາງແລ້ວ ເຈົ້າຣັສສີຈົງຊ້ຳນີມິດເປັນຮູບຜູ້ຍິງ ອັນມີເນື້ອ ຕົວຜິວໜັງໜ້າຕາເໝືອນດັ່ງນາງສີດາ ນັ້ນມີປຣະໝານວ່າໄດ້ ๑๐ ຄົນແລ້ວ ເຈົ້າ ຣັສສີຈົງນີມິດເປັນຮູບນາງຄ່ອມເປັ້ງ ມີປຣະໝານວ່າໄດ້ສອງຄົນ ເພື່ອວ່າໃຫ້ອຸປປ ຖາກຣັກສານາງສີດາບໍ່ໃຫ້ທຸກຍາກລຳບາກ ດ້ວຍອັນຂົນຂວາຍ ຫາວັດຖຸເຂົ້າ ຂອງອັນໃດອັນນຶ່ງຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີນີມິດຕົກແຕ່ງປຸນແປງບໍຣະບວນແລ້ວ ເຈົ້າຣັສສີຈົງກລ່າວຮູບຄົນ ๑๐ ຄົນກັບທັງນາງຄ່ອມ [๑]ເປັ້ງອັນຕົນນີມິດໄວ້ທັງ ๑๒ ຄົນນັ້ນວ່າ ດູຣາທ່ານທັງຫຼາຍ ບັດນີ້ສູທ່ານທັງຫຼາຍຈົງພາກັນໄປເອົານາງສີດາ ອັນຢູ່ໃນສຳນັກແຫ່ງເຮົາມາຢູ່ກັບດອມທ່ານທັງຫຼາຍເທົ້າວັນເທີ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສ ສີກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຣັສສີຈົງຊຣະເດັຈຈຄືນມາສູ່ອາສົມບົດສາລາອັນເປັນ ທີຢູ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວ ຄົນທັງຫຼາຍອັນເຈົ້າຣະສີນີມິດນັ້ນ ກໍມາຕາມຫຼັງເຈົ້າຣະ

---

๑ ໃນໃບລານຂຽນ "ນິຕຖິຕັງກໍແລ້ວເທົ້ານີ້ກ່ອນແລ"

ສີຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຄົນທັງຫຼາຍມາຮອດມາເຖິງນາງສີດາແລ້ວ ເຂົາຈຶງກລ່າວແກ່ນາງສີດາວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ນາງສີດາພີ່ເປັນເຈົ້າ ບັດນີ້ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍກໍມາອັງເຊີນເຈົ້ານາງພີ່ໄປຢູ່ກັບດອມຝູງຂ້າທັງຫຼາຍກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶງຖາມວ່າ ດູຮາທ່ານທັງຫຼາຍ ບັດນີ້ທ່ານທັງຫຼາຍມາເອົາເຮົາໄປຢູ່ກັບດອມທ່ານທັງຫຼາຍໃນທີ່ໃດນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງຫຼາຍຈຶງກລ່າວວ່າ ເທວະ ຝູງຂ້າໄຫວ້ເຈົ້ານາງພີ່ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍຈັກເອົາເຈົ້ານາງພີ່ໄປຢູ່ໃນຜາສາດອັນເຈົ້າຣະສີສ້າງແປງໄວ້ໃຫ້ເຮົາທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶງຂານວ່າດີ່ງ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງສີດາຈຶງເຂົ້າໄປຂາບໄຫວ້ເຈົ້າຣະສີວ່າ ເທວະ ຝູງຂ້າໄຫວ້ພຣະຣາຊບິຕຕາເປັນເຈົ້າ ບັດນີ້ເຈົ້າກູໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄປຢູ່ກັບດອມນາງທັງຫຼາຍຝູງນີ້ກໍຂ້າລີ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣະສີຈຶງຂານວ່າ ເຈົ້າລູກຮັກຈຶງໄປຢູ່ກັບດອມເຂົາກໍພໍ່ເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງສີດາຈຶງຂາບລາເຈົ້າຣະສີ ແລ້ວເຈົ້າຈຶງລົງຈາກອາສົນບົດສາລາແລ້ວ ນາງກໍລວດໄປກັບດອມນາງທັງຫຼາຍຫັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງທັງຫຼາຍໝາຍມີນາງສີດາເປັນຕົ້ນ ໄປຮອດໄປເຖິງຜາສາດແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມກັນຂຶ້ນໄປເໝືອຫຼັງນັ້ນ ອັນເປັນອັນສຸກຂາສໍາຣານມາກນັກຫັ້ນແລ ຍາມເມື່ອພໍເວລາເມື່ອເຊົ້າເມື່ອຄ່ຳນັ້ນນາງສີດາຈຶງພານາງທັງຫຼາຍໄປກວາດແຜ້ວໃນຂ່ວງເຂດ ອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງເຈົ້າຣະສີ ບໍຣະບວນແລ້ວ ນາງທັງຫຼາຍກໍຊ້ຳໄປຕັກນ້ຳມາໄວ້ແລ້ວ ກໍຊ້ຳໄປຫັກເອົາດອກໄມ້ມາໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າຣະສີເອົາບູຊາທຸກຄ່ຳເຊົ້າວັນຄືນ ເປັນປັກກະຕິນິຈຈະການບໍ່ຂາດແລ້ວ ນາງທັງຫຼາຍຈຶງພ້ອມກັນໄປຫາທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນໃນຜາສາດທີ່ນັ້ນກໍມີແລ ກລ່າວບັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ເອົາລູກສາວໃສ່ແພໄຫຼນ້ຳໄປເຖິງເຈົ້າຣະສີເອົາມາລ້ຽງ ກໍແລ້ວທໍ່ນີ້ກ່ອນແລ...

ເມື່ອນັ້ນຍັງມີນາຍພານເນື້ອຜູ້ນຶ່ງ ອັນມີລູກ ๔ ຄົນ ຢູ່ໃນເມືອງອິນທະປະຖະນະຄອນທີ່ນັ້ນກໍມີແລ ສ່ວນດັ່ງນາຍພານເນື້ອຜູ້ນັ້ນ ມັນກໍຕົກແຕ່ງຫ້າງເດົາດາຊະເພົາເຫຼັ້ມນຶ່ງ ບໍຣະບວນແລ້ວ ມັນຈຶງເອົາລູກບ່າວແຫ່ງມັນທັງມວນມີຄົນ ມີ້ ກັບທັງລູກແລເມັ່ຽແຫ່ງມັນ ເຂົ້າໄປສູ່ຊະເພົາແລ້ວ ມັນກໍເບີກຊະເພົາໄປ ເພື່ອວ່າຈັກໄປຄວ່າສແວງຫາຍິງເນື້ອ ໃນເກາະດອນອັນມີໃນທ່ຳກາງນ້ຳສມຸດ ທົວທຸກແຫ່ງທຸກພາຍກໍມີແລ ຄັນວ່ານາຍພານເນື້ອ ເອົາຊະເພົາໄປຄວ່າສແວງຫາຍິງ

เบื้ออันนั้น มันจิ่งไปรอดไปเถิงเกาะกอบอันน้ำ อันเต้มไปด้วยแรดแลช้าง บ่อากจักนับอ่านได้หั้นแล เบื้อนั้นยังมีช้างเผือกตัวน้ำ มีประธิวานได้หมื่นน้ำ ปู่ในเกาะกอบเท้านั้น ส่วนถ้ำช้างเผือกตัวนั้นอันมีตัวใหญ่ มีประหมายว่าได้ ๑๒ สอก มีงาทั้งสองเป้นแก้วอะชิอะเพ้ดเป้นแสงเหื้อม เหมือนถ้ำแสงแปวไฟ อันถืมถ้ำไว้ลุกรุ่งเรืองทั่วทุกแห่งทุกพายหั้นแล แม่นว่าช้างทั้งหลายฝูง เป้นประธิวานหมื่นน้ำนั้นก็ดี ทุงบ่อมมีงาเป้น แก้วอะชิอะเพ้ดทุกตัว ส่วนถ้ำช้างทั้งหลายฝูงนั้น บ่อมได่หูวังน้ำไปได้ เป้นถ้ำปุ้มปวกพุ่งน้ำใหลไปนั้นแล ในเบื้อนายพานเอาชะเพ้าไปจอดในเกาะกอบอันนั้น มันจิ่งเอาลูกชายแห่งมัน ๔ ถืมออกจากชะเพ้าไปถ่วาสแวงหางิ้วช้างทุกแห่งทุกพาย มันกำไปจวบช้างเผือกฝูงนั้นบ่มีบางหั้นแล ถืมว่านายพานไปเถิงแล้ว มันกำได้ยินสูงช้างชะทุงเอ้ยะปอกใบกับ มีสูงอันเบื้องบันสนั่นก้องมากนัก มันจิ่งจอบมอบเข้าไป เพื่อว่าจักงิ้วช้างทั้งหลายฝูงนั้น มันจิ่งเห้นพระยาช้างเผือกมีงาเป้นแสงเหื้อมเหมือนถ้ำแปวไฟ มันกำมีใจมักใคร่ปากได้มากนัก ถืมว่ามันเข้าไปรอดแล้ว มันจิ่งเอาหมื่นถักสิบากแห่งมัน อันป้นอันทาไปด้วยหน้อง ถืมว่ามันยักแล้ว มันจิ่งงิ้วช้างเผือกตัวนั้น ก้อบถำใส่ใจว่าจักให้มันตายบักดงวนั้นหั้นแล ส่วนถ้ำพระยาช้างตัวนั้นกำเป้นอันแก่นแลถิงมากนักบ่อากจักถึกได้หั้นแล เบื้อนั้นช้างทั้งหลายได้ยินสูงสิบากอันนายพานงิ้วนั้น กำแตกภระจัดภระจายลิ้งสู่แม่น้ำมะหาสมุดแล้ว เอิกกำพ้อมกันใส่หูวังน้ำหนีไปบ่มีบางหั้นแล ถืมว่าช้างทั้งหลายหนีจากเกาะอันนั้นไปแล้ว นายเบื้อผู้นั้นมันกำพาลูกแห่งมันถืมมาเถิงชะเพ้าแล้ว มันจิ่งบอกลูกบ่าวแห่งมันว่า ดูธาท่านทั้งหลายเธิกำเข้าไปในเกาะกอบอันนี้ เธิไปจอบพบช้างเผือกหมู่งิ้ว ส่วนถ้ำพระยาช้างเผือกตัวนั้นมีงาเป้นแก้ว เป้นแสงเหื้อมเหมือนถ้ำแสงแปวไฟ ถืมว่าเธิเข้าไปแล้วกำลอกงิ้วพระยาช้างตัวนั้น บ่อากจักถึกได้หั้นแล ถืมว่าเธิงิ้วแล้ว ช้างทั้งหลายกำเป้นอันอุกอะทูกตื่นร้องมากนัก มันกำแตกภระจัดภระจายลิ้งสู่แม่น้ำแล้ว กำลอกพากันหนีไป

ແລ້ວ ບັດນີ້ເຮົາທ້າຫຼາຍຈ້ຳພາກັນໄປພິປອງບິງ ເອົາງາພອະບາຊ້າງເຜືອກຕ້ວ
ນັ້ນໃຫ້ໄດ້ເທົ້າວັນເທິ້ນ ຄັນວ່າເຂົາກລ່າວເຊີ້ງກັນສັນນັ້ນແລ້ວ ເຂົາຈ້ຳເບີກຊະເພົາ
ໄປຕາມຫຼ້ງໝູ່ຊ້າງທ້າຫຼາຍຝູງນັ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຂົາເບີກຊະເພົາໄປແລ້ວ ກໍ
ລວດລ້ຽງເຫັນໝູ່ຊ້າງທ້າຫຼາຍໄຕ່ຫຼ້ງນ້ຳໄປເປັນດ່ຳຫ້ຽກເຫ້ຽ ແລເຄ໊ຍເຂົ້າໄມ້ທ້ຳ
ຫຼາຍອັນຟູນ້ຳແລ້ວແລໂຫ້ໄປນັ້ນແລ ເມ໊ືອນັ້ນຊ້າງທ້າຫຼາຍໄຕ່ຫຼ້ງນ້ຳໄປກໍລວດໄປ
ຮອດໄປເຖ້ງເກາະດອນອັນນ໊ຳ ອັນປຣະກອບໄປດ້ວຍໄມ້ເຮ້ງໄມ້ຊອດ ໄມ້ໄຜ່ໄມ້ພາງ
ມາກນັກຊ້າງທ້າຫຼາຍກໍລວດອອກຈາກແມ່ນ້ຳໄປເຖ້ງເກາະດອນອັນນັ້ນແລ້ວ ເຂົາ
ກໍພ້ອມກັນໄປຖ໊ກໄປຕ໊ງກິນປ່າໄມ້ທ້ຳຫຼາຍຝູງນັ້ນແລ້ວ ແລເອ້ຍະອົນປອກໃຍກັນໄປ
ນາມາກນັກ ເໝ໊ືອນດ້ຳເກ໋ານັ້ນແລ ເມ໊ືອນັ້ນພານເນ໊ືອໄຕ່ຕາມໄປນ້ຳໝູ່ຊ້າງເຜືອກ
ທ້ຳຫຼາຍຝູງນັ້ນ ເຂົາກໍເອົາຊະເພົາໄປຈອກໃນເກາະດອນອັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດພາ
ກັນບ໊ກສິນາດບໍຣະບວນແລ້ວ ເຂົາກໍຊ້ຳມາກັນອອກຈາກຊະເພົາໄປຕາມຄອງຮອບ
ຕີນຊ້າງ ທ້ຳຫຼາຍຝູງນັ້ນບ່ໍ່ມີນາງກໍລວດໄປທັນໝູ່ຊ້າງທ້ຳຫຼາຍຫັ້ນແລ ຄັນວ່າ
ນາຍພານ ๕ ພ່ໍລູກໄປເຖ້ງໝູ່ຊ້າງທ້ຳຫຼາຍຝູງນັ້ນແລ້ວ ມັນກໍລວດຈອບມອບ
ເຂ້ົາໄປເຖ້ງພຣະບາຊ້າງເຜືອກແລ້ວ ມັນຈ້ຳເຄາະໜ໊ືຍ່ຳໃສ່ເຮ໊ືອນໄຟ ມັນກໍແພດ
ເພແປະແກ້ມບິງໄປ ອັນນ໊ືສງາເນ໊ືອງນັນສນັ້ນກ້ອງມາກນັກ ສ່ວນດ້ຳປ໊ືນເຫ້ົ້ມນັ້ນ
ກໍບ່ໍ່ຖ໊ກພຣະບາຊ້າງເຜືອກຕ້ວນັ້ນ ເໝ໊ືອນດ້ຳແຕ່ກ່ອນນັ້ນແລ ເມ໊ືອນັ້ນຊ້າງທ້ຳ
ຫຼາຍໄດ້ຍິນສງາສິນາດອັນນາຍພານບິງທ໊ີຈ້ຳໃກ້ຕົນສັນນັ້ນ ເຂົາກໍ໊ືນຣົນຕົກໃຈ
ນາກນັກ ແລ້ວກໍລວດພ້ອມກັນແຕກກະຈັດກະຈາຍ ໂຕນລ້ຽງແມ່ນ້ຳແລ້ວ
ກໍພ້ອມກັນໄຕ່ຫຼ້ງນ້ຳໄປເມ໊ືອໜ້າພຸ້ນຫັ້ນແລ ເມ໊ືອນັ້ນນາຍພານທ້ຳຫ້ານ່ໍລູກກໍ
ເຫັນຊ້າງທ້ຳຫຼາຍໂຕນລ້ຽງນ້ຳໜ້ໄປແລ້ວ ມັນກໍຫຼ້ບ໊ືນມາເຖ້ງຊະເພົາແລ້ວ ມັນ
ຈ້ຳກລ່າວເຊີ້ງຄົນທ້ຳຫຼາຍອັນເປັນລູກບ່ານ້ວແຫ່ງມັນວ່າ ດູຮາເຈ້ົ້າທ້ຳຫຼາຍເຮ໊ືຍ
ສ່ວນດ້ຳພຣະບາຊ້າງເຜືອກຕ້ວນ໊ືໍ ກໍເປັນອັນແຄ້ວແລຄ້ຽງນາກນັກສັນນ໊ືໍ ເຮົາຈັກ
ກະທ້ຳດ້ຳລ໊ືຈ້ຳຈັກໄດ້ງາຊ້າງເຜືອກຕ້ວນ໊ືນັ້ນຈາ ບັດນ໊ືເຮົາທ້ຳຫຼາຍຈ້ຳພ້ອມກັນ
ໄປຕາມນ້ຳບິງລອງດູໃຫ້ເຖ້ງສາມທ໊ີກ່ອນເທ໊ືນ ຄັນວ່າມັນຫາກບ່ໍ່ຖ໊ກເໝ໊ືອນດ້ຳເກ໋ົ
ແທ້ດ້ຳນັ້ນ ເຮົາຈ້ຳໄປພິປອງຄ້ອງໃຂງເອົາໃຫ້ໄດ້ນັ້ນເທ໊ືນ ຄັນວ່າພານເນ໊ືອກລ່າວ
ເຊີ້ງລູກບ່ານ້ວມັນສັນນັ້ນແລ້ວ ເຂົາກໍເບີກຊະເພົາໄປໄຕ່ຕາມນ້ຳໝູ່ຊ້າງທ້ຳຫຼາຍຝູງ

ນັ້ນ ບ່ຢ່າບ່ເຊົາຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຂົາເບີກຊະເພົາໄປແລ້ວກໍລວດເຫັນໝູ່ຊ້າງທັງ
ຫຼາຍ ເປັນກ້ອນເປັນໂງ່ນຕາມກັນໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໝູ່ຊ້າງທັງຫຼາຍຈົ່ງໄປເຖິງ
ເກາະດອນອັນນຶ່ງ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍປ່າເລົາປ່າແຊງ ປ່າອ້ໍປ່າແຂມທັງມວນຫັ້ນແລ
ຄັນວ່າຊ້າງທັງຫຼາຍໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງພ້ອມກັນອອກຈາກແມ່ນ້ຳມະຫາ
ສມຸດ ໄປເຖິງປ່າອ້ອຍໝູທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນແລ້ວ ເຂົາກໍພ້ອມກັນໄປກິນປ່າຫ້ຽາແລ
ເລົາແຊງທັງຫຼາຍ ທຸກແຫ່ງທຸກພາຍບ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ສ່ວນດັ່ງຊະເພົານາຍພານເນື້ອກໍໄປຮອດໄປເຖິງບ່ນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຊະເພົານາຍ
ພານເນື້ອໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ເຂົາກໍຈອດຊະເພົາໄວ້ແທບຝັ່ງນ້ຳທີ່ນັ້ນແລ້ວ ພານ
ເນື້ອຜູ້ນັ້ນກໍເອົາລູກຊາຍທັງ ๔ ອອກໄປຕາມຮອຍຕີນຊ້າງທັງຫຼາຍແລ້ວ ກໍພ້ອມ
ກັນໄຕ່ຕາມນຳໄປບ່ນານກໍລວດໄປທັນໝູ່ຊ້າງຫັ້ນແລ ຄັນວ່ານາຍພານໄປທັນໝູ່
ຊ້າງທັງຫຼາຍແລ້ວ ມັນຈົ່ງເອົາໝີ້ ໃນກຣະເນັ້ງມາຖອກໃສ່ປາກສີນາດແລ້ວຈົ່ງ
ເອົາມອນຍັດເຂົ້າໃຫ້ແກ່ນໃຫ້ແໜ້ນດີແລ້ວ ຈົ່ງເອົາປືນເຫັມແກ້ວອັນທາແລ້ວດ້ວຍ
ໜ້ອງທັງມວນປ່ອນໃສ່ປາກສີນາດແລ້ວ ຈົ່ງຍໍແພດແກ້ມຍິງໄປໃສ່ຊ້າງຕົວນັ້ນ
ດ້ວຍຄຳໃຈວ່າໃຫ້ດູກມຸ່ນຜົງໄປປານປູນຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງປືນເຫັມແກ້ວເຫຼັ້ມນັ້ນກໍບ່
ໄປຖືກຊ້າງຕົວນັ້ນ ກໍລວດປົວໄປທາງອົ້ນພຸ້ນແລ້ວ ຊ້າງທັງຫຼາຍກໍຕົ້ນຕົກໃຈມາກ
ນັກ ກໍລວດພ້ອມກັນໂຕນລົງນ້ຳແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນໄຕ່ຫຼັງນ້ຳໄປຫັ້ນແລ ຄັນວ່າ
ຊ້າງທັງຫຼາຍໜີໄປແລ້ວນາຍພານທັງ ๕ ພ່ລູກກໍຟ້າວຄືນມາເຖິງຊະເພົາແລ້ວ ກໍ
ລວດເບີກຊະເພົາໄຕ່ຕາມນຳຊ້າງໝູ່ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາຍພານເນື້ອ ຈົ່ງບອກເຕືນ
ລູກບ່າວແຫ່ງມັນວ່າ ທ່ານທັງຫຼາຍຈົ່ງພາກັນຈອບດູໝູ່ຊ້າງທັງ ຫຼາຍໃຫ້ຮູ້ວ່າ
ມັນໄປຢູ່ໃນເກາະດອນທີ່ນັ້ນທີ່ນັ້ນເທີ່ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຂົາກໍເບີກຊະເພົາ
ໄປຕາມຊ້າງໝູ່ນັ້ນບ່ຢ່າບ່ເຊົາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊ້າງໝູ່ນັ້ນຈົ່ງໄປຮອດເກາະດອນ
ອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງເຈົ້າຣະສີ ອັນເປັນພ່ລ້ຽງແຫ່ງນາງສີດາບ່ນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າ
ຊ້າງທັງຫຼາຍໄປເຖິງເກາະດອນທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງອອກນ້ຳໄປກິນປ່າເລົາປ່າແຂມ
ໃນແຄມນ້ຳທີ່ນັ້ນແລ້ວ ແລເອັ້ຽະປອກໄຍກັນມີສຽງອັນເນື້ອງນັ້ນ ມາກນັກຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນນາຍພານເນື້ອທັງຫ້າພ່ລູກ ກໍເບີກຊະເພົາໄປຈອດເຊົາໃນທ່າທີ່ນັ້ນ ກໍ
ຈົ່ງເຫັນນາງສີດາລົງມາອາບນ້ຳຜູ້ດຽວຫັ້ນແລ ຄັນວ່ານາຍພານເນື້ອທັງຫ້າພ່

ลูภภับทัๆบ่าว [1]ມ ຄົນ ໄປເຫັນນາງສີດາໃນທາງທ່າທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເຂົາກໍບໍ່ມີຄຳ
ປາກຄຳຈາອັນໃດອັນນຶ່ງໄດ້ ກໍທໍ່ພ້ອມກັນມືນຕາເບິ່ງຄອບລີ່ງລ່ຳດູນາງສີດາ ບໍ່
ຫຼັບຕາໄດ້ ບາງພ່ອງອ້າປາກມີນ້ຳອັນໄຫຼອອກ ບໍ່ອາດຈັກງັບສົບແລພັບຕາໄດ້
ເຫດວ່າເຂົາບໍ່ເຄີບເຫັນນາງສີດາອັນຜູ້ດີຜູ້ງາມມາກນັກນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຂົາຕັ້ງສະ
ຕິໄດ້ແລ້ວ ເຂົາຈຶ່ງຖາມວ່າ ດູຣາເຈົ້ານາງອັນມີຮູບໂສມອັນຜູ້ດີຜູ້ງາມເຈົ້ານີຊຶ່ດັ່ງ
ລີນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູທັງຫຼາຍ ຜູ້ຂ້ານີ້ຊຶ່ວ່ານາງ
ສີດາແລ ເມື່ອນັ້ນພານເນື້ອຈຶ່ງຊ້ຳຖາມວ່າ ດູຣານາງສ່ວນດັ່ງພໍ່ແລແມ່ບ້ານເມືອງ
ແຫ່ງນາງຢູ່ທີ່ໃດ ເຈົ້າຈຶ່ງມາອາບນ້ຳຢູ່ຜູ້ດຽວໃນທີ່ນີ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶ່ງ
ກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູທັງຫຼາຍ ສ່ວນດັ່ງພໍ່ແມ່ບ້ານເມືອງທັງຫຼາຍແຫ່ງຂ້າກໍບໍ່
ມີໃນທີ່ໃດທີ່ນຶ່ງ ກໍທໍ່ມີແຕ່ເຈົ້າຣະສີເປັນພໍ່ລ້ຽງຢູ່ໃນທີ່ນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນນາຍພານ
ເນື້ອຈຶ່ງຖາມວ່າ ດູຣາເຈົ້ານາງໃນເມື່ອເຈົ້ານາງເປັນລູກລ້ຽງເຈົ້າຣະສີ ຢູ່ໃນທີ່ນີ້
ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້ານາງຢູ່ຜູ້ດຽວນັ້ນລີ ຮອບວ່ານີ້ຜູ້ເພື່ອນຝູງພີ່ນ້ອງຢູ່ກັບດອມນັ້ນຈາ
ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶ່ງຂານວ່າເອີ່ງ ຝູງພີ່ນ້ອງເພື່ອນຝູງກັບດອມຂ້າກໍຍັງມີ ๑๐
ຄົນທັງມວນ ມີ ๑๑ ຄົນກັບທັງຜູ້ຂ້ານີ້ແລ ສ່ວນດັ່ງຜູ້ຂ້າທັງຫຼາຍ ๑๑ ຄົນນີ້ ກໍມີ
ຮູບໂສມແລວັນນະ ໜ້າຕາເໝືອນດັ່ງດຽວກັນທຸກຄົນໆ ກັບທັງນາງຄ່ອມເປັ້ຽອັນ
ຢູ່ບົວຣະບັດຝູງຂ້າທັງຫຼາຍມີ ๖ ຄົນ ໆ ນຶ່ງຢູ່ເປັນຄົນຫັຖບາດ ບໍ່ໃຫ້ຂາດຈັກວັນ
ຈັກຍາມແລ ຄັນວ່ານາງສີດາກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈຶ່ງອາບນ້ຳດຳຜົມ ບໍຣະ
ບວນແລ້ວ ນາງຈຶ່ງຄືນເມືອສູ່ຜາສາດອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອນາງສີ
ດາຄືນເມືອຫາທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວ ນາຍພານເນື້ອຈຶ່ງກລ່າວເຊຶ່ງລູກບ່າວແຫ່ງຕົນ
ວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍ ບັດນີ້ເຮົາທັງຫຼາຍກໍມາເຫັນນາງສີດາບູຊາຕາເຮົາແລ້ວ
ເຮົາທັງຫຼາຍກໍບໍ່ຄວນໄປຍິງຊ້າງໃນທີ່ຢູ່ແຫ່ງເຈົ້າຣະສີໄດ້ແລ ເຫດວ່າຊ້າງທັງຫຼາຍ
ຝູງນີ້ໄດ້ເຂົ້ານາຕົກໃນອານາເຂດແຫ່ງເຈົ້າຣະສີແລ້ວ ໃນເມື່ອເຮົາທັງຫຼາຍຈັກໄຕ່
ຕາມໄປຍິງເອົາດັ່ງນັ້ນ ເຮົາທັງຫຼາຍຈັກໄດ້ຖືກໄມ້ຄ້ອນດ້ານເຈົ້າຣະສີ ຫົວແຕກ
ຕາຍບໍ່ສົງກາຊະແລ ຄັນວ່ານາຍພານເນື້ອກລ່າວ ເຊຶ່ງລູກບ່າວແຫ່ງຕົນສັນນັ້ນ
ແລ້ວ ເຂົາກໍເບີກຊະເພົາໜີໄປຄວ່າສແວງຫາຍິງ ໃນເກາະດອນທີ່ອີ່ນຕາມວິໄສ

---

๑. ລາງບ່ອນວ່າ ມີ๐ ຄົນ

ແຫ່ງເອົາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊະເພົ້ານາຍພານເນື້ອ ກໍໄປດ້ວຍອັນລຳດັບວັນຄືນມື້ນ
ນານມາກນັກ ເຂົາຈຶ່ງໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນທີ່ນຶ່ງ ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຍິນສຽງຊ້າງ
ເອ້ຍະອຶນປອກໃບກັນຫຼົ້ນໃນທ່ຳກາງດອນທີ່ນັ້ນມາກນັກ ເຂົາຈຶ່ງເອົາຊະເພົ້າໄປ
ຮອດເພື່ອວ່າຈັກຍິງຊ້າງທ້ັງຫຼາຍຝູງນັ້ນຫັ້ນແລ ສ່ວນດ້ັງຊ້າງທ້ັງຫຼາຍຝູງນັ້ນ
ທຸ່ງນບ່ອນໄປເໜື້ອອາກາດກາງຫາວໄດ້ທຸກຕົວໆ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊ້າງທ້ັງຫຼາຍ
ກໍເຫັນຊະເພົ້ານາຍພານເນື້ອໄປຈອດເຊົ່າໃນແຄມຝ້ັງນ້ຳທີ່ນັ້ນ ເຂົາກໍພ້ອມກັນ
ແຕກໜີໄປດ້ວຍອາກາດກາງຫາວ ເປັນດ້ັງເຂົ້າຕອກແຕກເຕັ້ນອອກຈາກກະເບ້ືອ
ໜ້ຂາງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາຍພານກໍເຫັນຊ້າງທ້ັງຫຼາຍໜີໄປທົ່ວທິສສະທ້ັງນວນ
ແລ້ວດ້ັງນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງເປີກຊະເພົ້າຄ່ວ່າສແວງຍິງເນື້ອໃນເກາະດອນ ທ່ີ້ນຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນນາຍພານເນື້ອຈຶ່ງເອົາລູກບ່ວ່າວແຫ່ງຕົນໄປເຖິງເກາະດອນອັນນ້ຶ ໃນທ່ຳ
ກາງນ້ຳມະຫາສມຸດທ່ີນ້ຶ ເຂົາຈຶ່ງຈອດຊະເພົ້າໄວ້ໃນແຄມຝ້ັງນ້ຳແລ້ວ ກໍພ້ອມ
ກັນໄປຄ່ວ່າສແວງຫາຍິງເນື້ອໃນທ່ຳກາງດອນທ່ີນັ້ນ ກໍບ່ເຫັນແຮດຊ້າງໝູກວາງໃນ
ທ່ີໃດທ່ີນ້ຶ ເຂົາຈຶ່ງໄປຈອບສອນກວ້ານສວນອ້ອຍໃນທ່ຳກາງດອນທ່ີນັ້ນ ບ່ໍອາດຈັກ
ນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຂົາໄປເຫັນແລ້ວເຂົາຈຶ່ງພ້ອມກັນໄປເອົາກວ້ານແລອ້ອຍ
ທ້ັງຫຼາຍຝູງນັ້ນມາກິນ ກໍເປັນອັນແຊບອັນຫອມຫວານນັ້ນບ່ອນມາກນັກຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນເຂົາຈຶ່ງພ້ອມກັນແອ່ວໄປແອ່ວມາທຸກແຫ່ງທຸກພາບ ກໍບ່ເຫັນສັກສິ່ງແຮດ
ຊ້າງກວາງຟານໃນທ່ີໃດທ່ີນ້ຶ ເຂົາຈຶ່ງຫຼ ບ່ືນມາເຖິງຊະເພົ້າແລ້ວ ກໍຊ້ຳເປີກຊະ
ເພົ້າໄປພາບໜ້າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນອັນນ້ຶ ເຕັ້ນ
ໄປດ້ວຍຄົນທ້ັງຫຼາຍທຸກກ່ຳທຸກພາບອັນເດ້ັງຣະດາດໄປດ້ວຍຫ ້ັງເຮ ືອນເປັນດ້ັງດອກ
ເຫ ັ້ກແລເກ ັ້ລ ືນນ ັ້ນແລ ຄັນວ່າເຂົາເຂ ົ້າໄປຮອດໄປເຖ ິງເກ າະດອນທ ີ່ນ ັ້ນແລ ້ວ ເຂ ົາ
ຈຶ່ງຈອດຊະເພົ້າແລ້ວແລພາກັນອອກໄປແອ່ວຫ ້ ືນໃນທ ່ຳກ າງບ ້ານທ ີ່ນ ັ້ນ ທ ົ່ວທ ຸກ
ພາບຫ ັ້ນແລ ບ າງພ ່ອງໄປຂ ໍ ືກເຂ ົ້າແລ ້ ຶ ຊ ຸ ້ ບປ ່ ອ ງ ໄ ປ ຂ ໍ ື ກ ເ ຫ ້ ຳ
ແລສຸຣາ ບ າງພ ່ອງໄປຂ ໍ ຖ ືດ ປ ່ າ ແ ລ ຄ ້ ັ ງ ຂ ໍ ື ກ ບ າ ງ ພ ່ ອ ງ ໄ ປ ປ ່ າ ກ ເ ວ ້ ົ ່ ກ ັ ບ ດ ອ ມ
ສາວນ ້ ອ ຍ ສ າ ວ ໜ ຸ ່ ມ ອ ັ ນ ເ ອ ົ ່ ານ ັ ້ ນ ຕ ່ ຳ ຫ ູ ກ ແ ລ ກ ວ ັ ກ ໃ ຫ ມ ບ າ ງ ພ ່ ອ ງ ໄ ປ ປ ່ າ ກ ຕ ້ ານ
ກ ັ ບ ດ ອ ມ ສ າ ວ ໄ ປ ເ ຝ ້ ົ ່ ານ ານ ແ ລ ຫ ຼ ິ ກ ກ ້ ່ ານ ບ າ ງ ພ ່ ອ ງ ໄ ປ ປ ອ ກ ສ າ ວ ໜ ຸ ່ ມ ໜ ້ ່ ານ ໄ ປ ແ ອ ່ ວ
ຫ ່ ານ ຫ ຼ ິ ວ ຫ ່ ານ ຟ ື ນ ກ ໍ ື ມ ື ແ ລ ຄ ັ ນ ວ ່ ່ ານ ເ ອ ົ ່ ານ ໄ ປ ຫ ຼ ້ ື ນ ທ ົ ່ ວ ບ ້ ານ ທ ົ ່ ວ ເ ມ ື ອ ງ ທ ້ ັ ມ ນ ວ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ຂ ົ ່ ານ

จ๊ากเอ็นกับถืนมาเถ๊ากะเพ้าแล้ว เอ๋าก่ซ้ำเบิกกะเพ้าไปพายหน้าทั้งแล
เมื่อนั้นเอ๋าจ๊ากซ้ำไปรอดไปเถ๊ากเกาะดอนอันเต็มไปด้วยหมู่ถืนทั๊งหลายเอ๋าจ๊าก
ไปจอดเซ่าปู่พ่อปะหนางถาวบ๊างบ่นางยังมีถืนบ๊างซายน้อยหนุ่มอันปู่ ในบ้าน
เกาะดอนทั๊นนั้นลาวมาอาบน้ำในหางท่าทั๊นนั้นมีมากมีหลายฝูง หมู่สาวบ๊างราม
หนุ่มน้อยเอ๋าจ๊ากปากจ้อยๆดอมซายขอแก่พระสายใจเจ๊าอ้าย มาเอ็นฝ่าย
แถมดอนมาเกับมอบแถมเหล่ามาเอ๋าส้วมรงรีมมาเชิยชิม น้อยแก้วแม่น
ว่าไท้แจ้วๆบ่ภูบาแลบ่ว่าถ้วนนั้น เมื่อนั้นนายพานเมืองผู้เถ๋า จ๊ากปากเว้าจา
ดอมว่าเจ๊าสิบยาวปาลาก เจ๊าอากหลากปาชะอิ เจ๊าผู้ถืปาชื่ออ้าวพี่ปากไป
กอดน้าวเชิยชิมนั้นบา ว่าถ้วนนั้นแล้วฝูงบ่าวแก้วแลซายรามทั๊งหลายเอ๋ากำ
พ้อมกับไหหลั๊วถืบเมืองทุกๆถืนก่มีแล เมื่อนั้นนายพานเมืองจ๊ากกล่าวว่า
ใอบ่เจ๊าสาวเรียบใบเมื่อเจ๊าสิบยาวว่าผู้ถีผู้งามสุดขนาด ก่บ่ปานถ้วนบางนาง
น้อยสีดาดอกบาว่าถ้วนนั้นแล้ว เอ๋าก่ปากแจ้วๆหลวมา เจ๊าถำภาเรียบ
นางสีดาปู่ที่ใดเจ๊าจ๊ากเว้าใอดอ้าง ก่บ่ปานแก้วปั้นบ้างใหดอน ก่บ่ปาน
ใหสวนมอบแถมถืบแลบา ว่าถ้วนนั้นส่วนถ้วถำอันนั้นก่เป็นอันลือชาผากิดไป
ทั๊วทุกแห่งทุกพาย ถืนทั๊งหลายว่าใอบๆ เจ๊าทั๊งหลายเรียบ ส่วนถ้วง
นายพานเถ๋าผู้นี้ก่มาย้องบำนางสีดาอันเป็นลูกสาวเจ๊าอะสีว่าผู้ถีผู้งาม อาก
หลาก เป็นที่ใจจักขาดตายดอมว่าถ้วนนั้นทุกถืนๆ ก่มีแล เมื่อนั้นบ้างมีนาย
ซะเพ้าผู้บ๊างอันมาแต่เมืองกับปละอัตถุบะดอนทั๊นนั้น เพื่อว่าจักไปถ้าขาย
ทุกแห่งทุกพาย นายซะเพ้าจ๊ากมาจอดเซ่ากับดอมนายพานเถ๋าผู้นั้นแล้ว
นายพานเถ๋า จ๊ากไปปากเว้ากับดอมนายซะเพ้าผู้นั้นว่า ข้าแก่เจ๊าภูทั๊ง
หลายนับแต่ผู้ข้าเกิดเป็นถืนมาแต่บ้อยตายต่ำเท้าเถ๋าปานนี้ ผู้ข้าก่บ่เห็น
ถืนผู้ถีผู้งามเหมือนถ้วนบางสีดา อันเป็นลูกสาวแห่งเจ๊าอะสีอันปู่ในเกาะ
ดอนทั๊นนั้นจักถืนแล ว่าถ้วนนั้น เมื่อนั้นนายซะเพ้าอันมาแต่เมืองกับปละอัต
ถุบะดอนทั๊นนั้น ก่ไปแล่วถ้าขายในเกาะดอนทั๊วทุกพาย ก่ลวดไปปาก
เว้ากับดอมถืนทั๊งหลายอันปู่ในเกาะดอนทั๊งมวนด้วยถำว่า บางสีดาอัน
เป็นลูกสาวเจ๊าอะสี เป็นอันผู้ถีผู้งามสุดขนาด บ่อากจักมีบุถละผู้ใดใน

ຊຸມພູທີບນີ້ຈັກປຽບທຽມໄດ້ແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຂົາກໍ່ພາກຈາກກັນໜີໄປແອ່ວ ຄ້າຂາບດ້ວຍອັນລຳດັບເກາະດອນທັງມວນ ກໍລວດໄປຮອດໄປເຖິງເມືອງລັງກາ ຫັ້ນແລ ແມ່ນວ່າຊະເພົາບາບພານເນື້ອຜູ້ນັ້ນກໍດີເຂົາກໍຫຼົບຄືນມາເຖິງເມືອງອິນທະ ປະຖະນະຄອນອັນເປັນທີປູ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວ ກໍລວດເວົ້າວາຈາຕ້ານກັບດອມລູກແລ ເມັງແຫ່ງຕົນບໍ່ຂາດສາບ ສ່ວນດັ່ງຄຳອັນນັ້ນກໍເປັນອັນລືຊາຜາກົດໄປທົວບ້ານນ້ອຍ ແລເມືອງໃຫ່ຽທັງມວນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນໄດ້ຍິນຄຳຄົນທັງ ຫຼາຍກລ່າວວ່າ ນາງສີດາອັນເປັນລູກສາວເຈົ້າຣະສີອັນຢູ່ໃນເກາະດອນທ່ຳກາງນ້ຳ ສມຸດທີນັ້ນ ເປັນອັນຜູ້ດີຜູ້ງາມມາກນັກວ່າດັ່ງນັ້ນ ພຣະຍາຈຶງຖາມຄົນທັງຫຼາຍ ວ່າ ດູຣາທ່ານທັງຫຼາຍສ່ວນດັ່ງຖອຍຄຳທັງຫຼາຍຝູງນີ້ ບຸຄລະຜູ້ໃດມາກລ່າວຈຶງ ໄດ້ມີຄຳເວົ້າສືບມານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍກລ່າວວ່າ ນາຍຊະເພົາມາແຕ່ ເມືອງກັບປີລະວັຕຖຸນະຄອນມາເວົ້າກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຈຶງຖາມວ່າ ສ່ວນ ດັ່ງນາຍຊະເພົາຜູ້ນັ້ນມັນໜີແລ້ວ ລືຮູ້ວ່ານັນຍັງນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍຈຶງ ກລ່າວວ່າ ນາຍຊະເພົາຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃນແຄມທ່າທີນັ້ນບໍ່ທັນໜີກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະ ຍາຈຶງກລ່າວເຊຶງພວກນ້ອຍວ່າ ດູຣາທ່ານຈຶງໄປທັນເອົານາຍຊະເພົາອັນມາແຕ່ ເມືອງກັບປີລະວັຕຖຸມາຫາເຮົາແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພວກນ້ອຍໄດ້ຍິນຄຳພຣະຍາ ກລ່າວເຊຶງຕົນສັນນັ້ນ ມັນຈຶງລົງໄປເຖິງນາຍຊະເພົາບໍ່ນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພວກ ນ້ອຍໄປເຖິງແລ້ວ ມັນຈຶງກລ່າວເຊຶງນາຍຊະເພົາວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ບັດນີ້ພຣະ ຍາຣາພພະນາສວນມັກໃຄ່ປາກເຫັນໜ້າເຈົ້າກູມາກນັກ ພຣະຍາຈຶງມີພຣະຣາຊ ອາດຍາໃຫ້ຜູ້ຂ້ານາທັນເອົາເຈົ້າກູ ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າກູເມືອຂາບເກົ້າເຝົ້າປາທາວ່າດັ່ງ ນັ້ນກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນນາຍຊະເພົາຈຶງຂານວ່າດີງແລ ຄັນວ່າພຣະຍາເຈົ້ານັກໃຄ່ ປາກເຫັນໜ້າເຮົາແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍຈັກໄປຂາບເກົ້າເຝົ້າປາທາພຣະຍາເຈົ້າຊະແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພວກນ້ອຍກໍລວດຄືນເມືອກ່ອນແລ້ວ ນາຍຊະເພົາກໍລວດເມືອ ຕາມຫຼັງຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພວກນ້ອຍແລນາຍຊະເພົາເມືອຮອດແລ້ວ ພຣະຍາຈຶງ ຖາມວ່າ ດູຣາທ່ານນາຍຊະເພົາ ເຮົາພຣະອົງໄດ້ຍິນຄົນທັງຫຼາຍກລ່າວເຊຶງເຮົາ ວ່າ ທ່ານນາຍຊະເພົາໄປເຫັນນາງສີດາອັນເປັນລູກສາວເຈົ້າຣະສີ ຢູ່ໃນເກາະດອນ ນ້ຳສມຸດກ້ຳວັນອອກທີນັ້ນມີແທ້ລືຮູ້ວ່າບໍ່ມີນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາຍຊະເພົາຈຶງກລ່າວ

ວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູໃນເມື່ອເຈົ້າກູມີພຣະຣາຊອາດຍາເຊິ່ງຜູ້ຂ້າດັ່ງນັ້ນກໍຊອບກໍຄວນ
ແທ້ແລ ທໍ່ວ່າຜູ້ຂ້າບໍ່ເຫັນໃນຫູໃນຕາ ກໍທໍ່ໄດ້ຍິນນາຍພານເນື້ອມາກລ່າວເຊິ່ງຜູ້
ຂ້າສິ່ງດຽວກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຈົ່ງຖາມວ່າ ດູຣາທ່ານນາຍຊະເພົາ ສ່ວນ
ດັ່ງນາຍພານເນື້ອຜູ້ນັ້ນ ມັນເຫັນຕໍ່ຕາແຫ່ງມັນແທ້ລີຮູ້ວ່າມັນໄດ້ຍິນຄຳສິບຄຳຕໍ່ນັ້ນ
ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາຍຊະເພົາຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ສ່ວນດັ່ງນາຍພານເນື້ອຜູ້
ນັ້ນມັນກໍເຫັນຕໍ່ຫູຕໍ່ຕາບໍ່ໄດ້ເວົ້າສິບຕໍ່ມາກໍຂ້າແລ ໃນເມື່ອນາຍພານເນື້ອມາເວົ້າເຊິ່ງ
ຜູ້ຂ້າວ່າ ມັນໄດ້ໄປຈອດຊະເພົາໃນທ່າທີນັ້ນ ມັນຈົ່ງເຫັນນາງສີດາລົ່ງນາອາບນ້ຳ
ໃນທ່າທີນັ້ນ ມັນຈົ່ງຖາມຫາຊື່ນາມະກອນກັບດອມນາງຜູ້ນັ້ນທຸກສິ່ງທຸກອັນ ນາງ
ຜູ້ນັ້ນກໍຈົ່ງບອກຊື່ແຫ່ງຕົນວ່ານາງສີດາ ອັນມີປຣະຣິວານຢູ່ກັບດອມ ๑๐ ຄົນ ອັນ
ມີຮູບໂສມອັນງາມເໝືອນດັ່ງດຽວກັນ ອັນມີນາງຄ່ອມເປັ້ຽຢູ່ກັບດອມສອງຄົນ ກໍ
ລວດຢູ່ກັບດອມເຈົ້າຣະສີໃນເກາະດອນທີນັ້ນກໍຂ້າແລ ຄັນວ່ານາຍຊະເພົາກລ່າວ
ເຊິ່ງພຣະຍາສັນນັ້ນແລ້ວ ມັນກໍເລີກລາຈາກພຣະຍາເມື່ອຫາທີຢູ່ແຫ່ງມັນຫັ້ນແລ
ບຸຄລະຜູ້ຈັກໂຈທນາວ່າ ສ່ວນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນຜູ້ນີ້ອັນຕັດສ່ອງແຈ້ງສໍ
ຣະຍານເຫັນທຸກສິ່ງທຸກອັນ ເຫດດັ່ງລີ້ຈົ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກວ່ານາງສີດາເປັນລູກສາວແຫ່ງ
ຕົນ ຈົ່ງຖາມເຈາະຈີ້ມກັບດອມນາຍຊະເພົາວ່າຈັກໄປເອົານາເປັນເມັ່ຽນັ້ນຈາ ບຸຄ
ລະຜູ້ຈັກແກ້ກໍເພີ່ງກລ່າວວ່າ ຍາມເມື່ອແຕ່ກ່ອນພຣະຍາກໍຕັດສ່ອງແຈ້ງສໍຣະຍານ
ເຫັນທຸກສິ່ງທຸກອັນແທ້ແລ ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນໄດ້ເອົານາງສີດາໄປ
ໄຫ້ນ້ຳເສັ່ຽແລ້ວ ພຣະຍາກໍລວດບໍ່ຕັດສ່ອງແຈ້ງສໍຣະຍານເໝືອນດັ່ງແຕ່ກ່ອນ
ແມ່ນວ່ານາງສີດາຜູ້ເປັນລູກ ກໍລວດຫຼົ່ງລືມພໍ່ແມ່ບ້ານເມືອງແຫ່ງຕົນເສັ່ຽ ກໍເພື່ອ
ບຸພພະເວນກຳອັນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຜູ້ເປັນພໍ່ ກໍຈັກຕາຍ [1]ຄ້ອມ
ນາງສີດາ ອັນເປັນລູກສາວແຫ່ງຕົນນັ້ນແລ ບຸຄລະຜູ້ຈັກແກ້ກໍເພີ່ງແກ້
ດັ່ງນີ້ຊອບແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ໄດ້ຍິນນາຍຊະເພົາກລ່າວ
ເຊິ່ງຕົນສັນນັ້ນ ພຣະຍາກໍມີຄຳສເນຫາອັນມັກນາງມາກນັກ ພຣະຍາຈົ່ງໃຫ້ພວກ
ນ້ອຍໄປບອກແກ່ຂຸນຊິວຫາເພື່ອໃຫ້ຕົກແຕ່ງຊະເພົາວ່າ ດູຣາທ່ານພວກນ້ອຍ
ທ່ານຈົ່ງໄປບອກແກ່ຂຸນຊິວຫາໃຫ້ແຕ່ງຊະເພົາບໍຣະບວນໃນວັນນີ້ເທີ້ນ ກູພຣະ
ອົ່ງຈັກໄປຄວ່າສແວງຫານາງສີດາເຫັນແລ້ວ ກູຈັກແຕ່ງຂອງຝາກໄປກລ່າວຕ້ານ

---

๑ ຄວນຈະເປັນ ຄອບ

จึ่งเอ็นถามว่า ข้าแก่เจ้านายร้อยหัวหูาย เจ้าภูหัวหูายไปซื้อขายวัตถุเข้าของอันใดก็ข้าจา เมื่อนั้นอุบชิวหาผู้มีผยาจึ่งขานตอบว่า ดูธาเจ้าหัวหูายเธาก็บ่ไปซื้อขายวัตถุเข้าของอันใดอันบึ่งแลนา เธาก็จักไปแต่วหาบางสีดาอันเป็นลูกเจ้าธะสี เพื่อว่าจักเอาไปถวายแก่พธะยาธาพพะนาสอนนั้นแล เมื่อนั้นถึงหัวหูายจึ่งกล่าวว่า ข้าแก่เจ้าภูอันเป็นหูาข้าใช้แต่วพธะบาเจ้าแต่วเธาหัวหูาย ฝูงข้าหัวหูายปู่ในที่นี้ก็บ่เห็นบางสีดาแลเจ้าธะสีจักเห็อแล ส่วนฝูงข้าหัวหูายอันบ่แม่นบางสีดานี้เด พธะบาเจ้าบ่ปากได้นั้นลี เทดถ้วลีพธะบาเจ้าจึ่งเป็นโพยโพบังเกิด พธะบาเจ้าจึ่งออกหมากเบ็ดแถมหวาย พธะบาเจ้าจึ่งปูกดอกบางกายแถมธือน้องปากไปเกือกก้วลองดูนั้นเดว่าดั่งนั้น เมื่อนั้นอุบชิวหาจึ่งขานตอบว่าดูธาเจ้าบางหัวหูายเธีย ข่แก่เจ้าบางหัวหูายบาได้ธีบด่วนฟ้าวไปหูาย พี่จักไปหาะถวายบามแล้วก่อนเน้ กบ่ทันสับแหูว่าสิบเถิงดอกแล้ว ถันว่าพี่มาเชิาเห็อหน้าจึ่งจักลับฝืนฟ้าถวายถาว จึ่งจักมาเอาสาวหนุ่มน้อย เจ้าพี่บาะลูกถ้อยโกะหานั้นเน้ ว่าดั่งนั้นแล้วอุบชิวหาก็ลวดเอาลูกบ่าวแต่วกับหูบคืนมาเถิงธะเพิาแล้ว พธะบาธาพพะบาสอนจึ่งถามว่า ดูธาท่านผู้เป็นถันใช้แต่วเธา ท่านก็บังผากได้ยินข่าวสานอากาบบางสีดาปู่ที่นั้นที่นี้แด่ลี ท่านก็ไปดูทุกแต่วทุกพายแล้วแล เมื่อนั้นอุบชิวหาจึ่งบ่มีขานไหว้พธะบาว่า เทอะข้าแก่มะหาธาชุเจ้าในเมื่อผู้ข้าไปแต่วดูแล้วถามดูบางสีดากับดอมถันหัวหูายอันปู่ในเกาะดอมที่นี้ ก็บ่มีใผรู้แลเหันบางสีดาในที่ใดที่นึ่งก็ข้าแล ว่าดั่งนั้นแล้วก็ลวดเบิกธะเพิาไปเมื่อหน้าหันแล แต่นั้นไปเมื่อหน้าะเธาจึ่งไปด้วยอันลำดับอันถันมึนบางมากหนัก เธาจึ่งไปรอดไปเถิงเกาะดอมอันนึ่งเดินไปด้วยหมู่ถันหัวหูายอันมาก บ่อากจักนับอ่านได้หันแล เมื่อนั้นพธะบาธาพพะนาสอนไปรอดไปเถิงแล้ว ก็ลวดจอกธะเพิาแทบฝั่งน้ำที่นี้แล้ว ถันหัวหูายอันปู่ในเกาะดอมที่นั้นก็ไหูหูั่งลิงมาเถิงธะเพิาแล้วแลถามว่า ข้าแก่เจ้านายร้อยหัวหูายเจ้าภูหัวหูายมาซื้อ มาขายวัตถุเข้าของอันใดนั้นเด เมื่อนั้นอุบ

ຊິວຫາຈິງຂານວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍເຣີຍ ກໍມາຊອກໃຊ້ຫາເມັ່ງດອກແລ້ວ ເຮົາ
ກໍບໍ່ມາຂາຍສັງດອກແລ້ວ ເຈົ້າທັງຫຼາຍຍັງຜາກົດເຫັນສາວນ້ອຍສາວໜຸ່ມຮາມ
ໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງແດ່ລີ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍໄດ້ຍິນຂຸນຊິວຫາກລ່າວສັນນັ້ນເຂົາກໍພ້ອມ
ກັນຫົວມາກນັກແລ້ວ ເຂົາຈິງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າທັງຫຼາຍອັນເປັນນາຍຮ້ອຍຄ້າ
ເຫດດັ່ງລີເຈົ້າທັງຫຼາຍຈິງຖາມຫາສາວນ້ອຍສາວຮາມນັ້ນຈາ ຄັນວ່າບ້ານເມືອງ
ທີ່ໃດບໍ່ມີສາວແລບ່າວດັ່ງນັ້ນກໍບໍ່ເປັນບ້ານເປັນເມືອງສືບຕໍ່ໄປໄດ້ແລ ທຽນຍ່ອມເຕັມ
ໄປດ້ວຍບ່າວແລສາວທຸກບ້ານທຸກເມືອງນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າປາກໄດ້ເມັ່ງໄທດອນໃຫ້
ເຈົ້າຄອນກວຍກ້ານາເນີ ຄັນວ່ານັກລູກຫຼ້າກໍຈັກຖວຍ ນັກລູກປາຍກໍຈັກໃຫ້ບໍ່ທຸກ
ໄຮ້ແຕ່ຍິງຊາຍແລນາ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາຈິງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍເຣີຍ
ເຮົາກໍມາຖາມຫານາງສີດາດອກນາ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຖາມຫາລູກຫຼານເຈົ້າທັງຫຼາຍດອກ
ນາ ເຮົາມັກປຣະສົງກັບດອມນາງສີດາທໍ່ນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງຫຼາຍຍັງຜາກົດເຫັນນາງ
ສີດາອັນເປັນລູກເຈົ້າຣະສີໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງແດ່ລີ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍຈິງກລ່າວວ່າ
ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ນັບແຕ່ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍເກີດແລຕາຍ ແລເກີດຢູ່ໃນເກາະດອນທີ່ນີ້
ເປັນອັນເຫິງນານມາກນັກ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍກໍບໍ່ຮູ້ຂ່າວສານອາການເຈົ້າຣະສີໄດ້
ລູກຊື່ວ່ານາງສີດາຈັກເທື່ອແລ ມາກວ່າເຈົ້າຣະສີມີເມັ່ງນັ້ນຊະລີ ເຈົ້າກູທັງຫຼາຍ
ຈິງມາຖາມຫານາງສີດາອັນເປັນລູກເຈົ້າຣະສີນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາຈິງກລ່າວ
ວ່າດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍ ສ່ວນດັ່ງນາງສີດາຜູ້ນັ້ນແມ່ນວ່າເກີດໃນທີ່ໃດກໍດີ ແມ່ນວ່າ
ເປັນລູກເຈົ້າຣະສີກໍດີເຮົາກໍບໍ່ແຈ້ງໄດ້ແລ ເຮົາກໍທໍ່ໄດ້ຍິນຂ່າວສານອາການວ່ານາງ
ສີດາເປັນລູກເຈົ້າຣະສີວ່າດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈິງໄດ້ພາກັນມາແອ່ວຄວ່າສແວງຫາເປັນອັນ
ເຫິງຫານມືນນານມາກນັກກໍບໍ່ເຫັນໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍຈິງ
ກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູໃນເມື່ອລູກຄົນເກີດມາແລ້ວແລເປັນນາງສີດານັ້ນເດ ເຈົ້າ
ກູບໍ່ເອົານັ້ນລີ ລີວ່າແມ່ນລູກສາວເຈົ້າຣະສີກໍຈິງເອົານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາຈິງ
ກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍແມ່ນວ່າລູກຄົນກໍດີ ລູກເຈົ້າຣະສີກໍດີ ຄັນວ່າຜູ້ໃດ
ມີຮູບໂສມອັນງາມດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍຈັກເອົານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍຈິງກລ່າວ
ວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ສ່ວນດັ່ງຄົນທັງຫຼາຍອັນເກີດມາໃນເກາະທີ່ນີ້ມາກຄາມ
ຫຼວງຫຼາຍ ເຫດດັ່ງລີຈິງບໍ່ທໍ່ນາງສີດາຜູ້ດຽວນັ້ນຈາ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍຈັກເອົາມາ

ພັບຈົບເຂົ້າກັນໃຫ້ເປັນນາງສີດາຜູ້ດຽວນັ້ນເດ ເຈົ້າກູບັງຈັກເອົາລີ ຮູ້ວ່າບໍ່ແມ່ນນາງ
ສີດາກໍບໍ່ເອົານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາຈົງກລ່າວວ່າ ດູຮາເຈົ້າທັງຫຼາຍໃນເມື່ອ
ບຸດລະຜູ້ນຶ່ງມີແກ້ວມະນີໂຊດ ອັນມີເດຊະອະນຸພາບມາກນັກດັ່ງນັ້ນ ບຸດລະຜູ້ນຶ່ງ
ຈົ່ງເອົາ ຫົນສີສ່ອງໄປແລກເອົານັ້ນເດ ບັງຈັກໄດ້ລີ ຮູ້ວ່າບໍ່ໄດ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງ
ຫຼາຍຈົງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູໃນເມື່ອບຸດລະຜູ້ມີແກ້ວມະນີໂຊດຫນ່ວຍດີງາມມີເດ
ຊະຣິທທີອັນມາກດັ່ງນັ້ນເຫດດັ່ງລີ້ຈົ່ງໄປແລກເອົາຫົນສີສ່ອງນັ້ນຈາ ແມ່ນວ່າຫົນສີ
ສ່ອງມີພໍລ້ານພໍແສນພໍໂກດ ກໍບໍ່ອາດຈັກທໍ່ແກ້ວມະນີໂຊດຫນ່ວຍດຽວໄດ້ແລ ວ່າດັ່ງ
ນັ້ນແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນຫົວມາກນັກ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍອັນຢູ່ໃນບ້ານທໍ່ກາງດອນ
ທີນັ້ນກໍພ້ອມກັນເລີກລາເມື່ອສູ່ເຮືອນທຸກແຫ່ງທຸກພາບແລ້ວ ພຣະບາຣາພພະນາ
ສວນກໍບອກເຕີນບ່າວໄພ່ບ້າບຊະເພົາໄປເມື່ອຫນ້າຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຂຸນຊິວຫາແລ
ບ່າວໄພ່ໂຍທາກັບທັງພຣະບາຣາພພະນາສວນ ໄປເມື່ອຫນ້າດ້ວຍອັນລຳດັບວັນຄືນ
ມືນນານມາກນັກດັ່ງນັ້ນ ກໍຈົ່ງໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນອັນນຶ່ງໃນທໍ່ກາງນ້ຳມະ
ຫາສມຸດທີນັ້ນ ເປັນອັນກວ້າງແລຍາວມາກນັກຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງເກາະແລດອນ
ອັນນັ້ນ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍພີເສື້ອແລພີຍັກທັງມວນບໍ່ອາດຈັກນັບໄດ້ຫັ້ນແລ ຄັນວ່າ
ຂຸນຊິວຫາແລພຣະບາຣາພພະນາສວນໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ກໍຈອດຊະເພົາໃນ
ທໍ່ກາງດອນນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບັງມີພີເສື້ອເຖົ້າຜູ້ນຶ່ງລົງມາໃນທາງທ່າທີນັ້ນ ມັນ
ກໍເຫັນຊະເພົາພຣະບາຣາພພະນາສວນໄປເຊົາຢູ່ທີນັ້ນ ມັນຈົ່ງນີມິດເປັນສາວນ້ອຍ
ຮາມເປັນອັນຜູ້ດີຜູ້ງາມມາກນັກ ມັນຈົ່ງເຂົ້າໄປຖາມວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູທັງຫຼາຍ ເຈົ້າ
ກູພາກັນໄປທີໃດຈົ່ງມາເຖິງທີນີ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາຈົ່ງຂານວ່າດູຮາເຈົ້ານາງ
ເຮົາພີກໍມາສແວງຫານາງສີດາແລ ເຈົ້ານາງຢູ່ທີນີ້ບັງຜາກົດເຫັນນາງສີດາຢູ່ໃນທີ
ໃດທີນຶ່ງແດ່ລີ ເມື່ອນັ້ນພີເສື້ອຕົວນັ້ນ ຈົ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູທັງຫຼາຍ ຈົ່ງມາ
ຖາມຫານາງສີດານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຮາເຈົ້ານາງ ພຣະ
ບາຣາພພະນາສວນໄດ້ຍິນຂ່າວສານອາການວ່ານາງສີດາ ຢູ່ໃນເກາະດອນນ້ຳສມຸດ
ໃນທີສສະທີນັ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ພຣະບາຣາພພະນາສວນກໍມີໃຈກຣະສັນຢາກໄດ້
ເມື່ອເປັນເມັຽມາກນັກ ເຈົ້າຈົ່ງເອົາຊະເພົາມາ ແອ່ວສແວງຫານາງສີດາຜູ້ນັ້ນເປັນ
ອັນເຫົງຫານມືນນານມາກນັກ ຈົ່ງມາເຖິງທີນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນພີເສື້ອເຖົ້າຕົວນັ້ນຈົ່ງ

ภล่าวว่า ฎูธาเจ้าภูทัฏฐาบผู้ข้าบีแม่บบาฎสิดาแล พธะบาธาพพะบาสอบ
ปู่ใบท้ใดบั้บจา ผื่อบั้บขุบชีวหาจิ๎ๆภล่าวว่าฎูธาเจ้าบาๆ พธะบาธาพพะ
บาสอบปู่ใบชุะเผิาะพุ้บแล ถับว่าเจ้าบาๆแม่บบาฎสิดาแท้ถั๋งบั้บ เจ้าจิ๎ๆเจ๋้า
ไปหาพธะบา!บชุะเผิาพุ้บเท็บ ว่าถั๋งบั้บผื่อบั้บผีเสื้อถิอบั้บ จิ๎ๆเจ๋้า!ปใบชุะ
เผิาเผื่อว่าจักถิอะพาๆเอิาะพธะบาธาพะพะบาสอบไปภึบหั้บแล ถับว่าผีเสื้อ
ถิอบั้บเจ้าไปเถิๆพธะบาธาพพะบาสอบแล้อ มับภล่าวว่าข้าแก่เจ้าภูผู้ข้า
บีแม่บบาฎสิดาแล เจ้าภจักมาเอิาผู้ข้า!ปเป็บผัๆบั้บลิ รอบว่าจักเอิา!ปเป็บ
ข้อบข้าทาสาบั้บจา ผื่อบั้บพธะบาธาะพะบาสอบได้ยิบผีเสื้อภล่าวถั๋งบั้บ
พธะบาจิ๎ๆล่ำลิๆถูสิสับอับบะแห่ๆบาๆผู้บั้บพธะบาภรู้แจ้ๆว่าบาๆผู้บั้บแม่บ
ผีเสื้อเชื้อผีบัภ อับถิอะกิบถิบถั๋งบั้บ พธะบาจิ๎ๆถอดถาบภาบะสิดออภมา
ถาจักพับถั๋งบั้บผีเสื้อถิอบั้บภ่ะข้าวออภหบีจากชุะเผิาไปหาท้ีปู่แห่ๆมับ โดบ
พลับหั้บแล ผื่อบั้บขุบชีวหาภ่ะเท็บผีเสื้ออับบีมีถเป็บบาๆแล่บหบีไปถั๋งบั้บ
มับจิ๎ๆไหว้พธะบาว่า เทอะข้าแก่มะหาธาชุเจ้า ส่อบถั๋งบาๆผู้บีบ่ะแม่บ
บาๆสิดาภ่ะข้าลิ ผื่อบั้บพธะบาจิ๎ๆภล่าวว่าเอิๆ บาๆผู้บีแม่บผีเสื้อผีบัภบ่ะ
แม่บบาๆสิดาแล ถับว่าพธะบาภล่าวถั๋งบั้บแล้อ ถิบหัๆทาบอับมีขุบชีว
หาเป็บตั๊บเอิาภ่ะมีใจอับป้าบถิวมาภบัภ เอิาภ่ะพ้อะภับแล่บเจ๋้าไปใบชุะเผิา
แล้อแลร้อๆไห้ก้วบคำว่า ภูถาบแล้อๆ ผีเสื้อกิบภูแล้อๆ ว่าถั๋งบั้บ
ทุภถิบๆแล้อ ภ่ะลอดพ้อบภับเบิ๊ดชุะเผิา!ปเผื่อหน้าโดบพลับหั้บแล ผื่อ
บั้บขุบชีวหาแลพธะบาธาพพะบาสอบถุ่ๆเดิบ!ปเผื่อหน้า ด้วบอับลำดับ
อับถืบมืบบาบมาภบัภ ภ่ะจิ๎ๆไปรอดไปเถิๆเภาะอับบ๋ๆอับเถ็บไปด้วบแรดแล
ข้าๆเสื้อสาๆหมู่ภวาๆป่าทัฏฐาบมาภบัภ พธะบาจิ๎ๆจอดชุะเผิาปู่ใบหิว
ดอบท้บั้บ พธะบาจิ๎ๆบอดขุบชีวหาว่า ฎูธาท่าบขุบชีวหา ท่าบจิ๎ๆพา
บ่าวไพ่หั๊ๆมอบไปแอ่วสแวๆหาบาๆสิดาใบเภาะดอบท้บี๊ ทุภแห่ๆทุภ
พาบบั้บเท็บ ฏูอบว่าบาๆสิดาปู่ใบเภาะดอบท้บีภ่ะบ่รู้ได้แล ผื่อบั้บขุบชีว
หาจิ๎ๆบ่มีไหว้ว่า เทอะข้าแก่มะหาธาชุเจ้า ขอแก่เจ้าภูป่าได้บอดให้ผู้ข้าไป
ชอดใช้หาบาๆสิดาใบเภาะดอบท้ีใดท้บี๋ๆภ่อข้าเท็บ ข้าภ่มีอับป้าบถิวมาภบัภ

ເໝືອນດັ່ງແຕ່ກ່ອນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣາທ່ານຂຸນຊິວຫາ
ທ່ານບາປ້ານກົວເໝືອນດັ່ງແຕ່ກ່ອນນັ້ນເທົ້ນ ຈົ່ງເອົາບ່າວໄພ່ ນີ ຄົນ ๔ ຄົນໄປ
ກັບດອມທ່ານເພື່ອວ່າຈັກໄປແອ່ວຫານາງສີດາໃນເກາະດອນທີ່ນີ້ກ່ອນເທົ້ນ ຫຼອນ
ວ່ານາງສີດາແລເຈົ້າຣະສີຢູ່ໃນເກາະດອນທີ່ນີ້ກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາໄດ້ຍິນ
ຄຳພຣະບາກລ່າວເຊິ່ງຕົນສອງທີສາມທີດັ່ງນັ້ນ ມັນກໍອົດບໍ່ໄດ້ເຫດວ່ານັບປ້ານກົວ
ພຣະບາເພື່ອຈັກຂ້າຟັນຕົນໃຫ້ຕາບດັ້ງນັ້ນ ມັນຈົ່ງເອົາບ່າວແຫ່ງມັນໄປກັບດອມ
ຕົນມີປຣະໝານວ່າໄດ້ ນີ ຄົນ ๔ ຄົນແລ້ວ ມັນອົດເຍົ້ນໄປເປັນອັນປ້ານກົວມາກນັກ
ເປັນດັ່ງຄົນທັ່ງຫຼາບເອົາເຊືອກຜູກຄໍແບ້ຈູງແກ່ລາກລົງໄປສູ່ແມ່ນ້ຳຫັ້ນແລ ຄັນວ່າ
ຂຸນຊິວຫາກັບທັ່ງບ່າວໄພ່ ๔ ຄົນໄປແລ້ວ ມັນຈົ່ງອອກໄປທ່ຳກາງດອນທີ່ນັ້ນ
ເພື່ອວ່າຈັກສແວງຫານາງສີດາໃນເກາະດອນທີ່ນັ້ນ ທົວທຸກແຫ່ງທຸກພາບຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນຍັງມີຜີຍັກສອງຜົວເມັ່ຽປຸກແປງເຮືອນຢູ່ໃນທ່ຳກາງດອນທີ່ນັ້ນ ເພື່ອວ່າຈັກ
ຈອບມອບຄອບກິນຄົນອັນມາເຊົາໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາກັບທັ່ງ
ລູກບ່າວສີຄົນກໍໄປຮອດໄປເຖິງໃນທີ່ຈົ່ມໃກ້ເຮືອນຜີຍັກບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຜີຍັກ
ສອງຜົວເມັ່ຽໄດ້ຍິນສຽງປາກສຽງຈາແຫ່ງຂຸນຊິວຫາກັບທັ່ງລູກບ່າວ ๔ ຄົນເຂົ້າໄປ
ເຖິງເຮືອນມັນແລ້ວ ຍັກທັ່ງສອງຜົວເມັ່ຽກໍໂຕນເຮືອນລົງມາເຕັ້ນໄຕ່ໄລ່ຕາມຂຸນຊິວຫາ
ເປັນດັ່ງປ່າໄມ້ດົງດອນເພພັ່ງມຸ່ນຜົງໄປບັດດຽວນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາກໍເຫັນຜີ
ຍັກທັ່ງສອງຜົວເມັ່ຽເຕັ້ນແລ່ນເຂົ້ານາຫາຕົນສັນນັ້ນ ເຂົາກໍຊະດຸ້ງຕົກໃຈກົວມາກ
ນັກ ເຂົາກໍພ້ອມກັນແລ່ນໜີໄປຄົນແຫ່ງຄົນຫົນບໍ່ອາດຈັກລີ້ງແລດູໄດ້ ບາງພ່ອງ
ແລ່ນເມືອໃຕ້ບາງພ່ອງແລ່ນເມືອເໜືອຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຜີຍັກກໍຍັງເຕັ້ນໄລ່ໄຕ່ຕາມ
ຂຸນຊິວຫາມາເຖິງຊະເພົາແລ້ວ ຝູງໝູ່ຊາວຊະເພົາທັ່ງຫຼາບກໍພ້ອມກັນຕົ້ນທ້ວງຜີ
ຍັກມາກນັກ ເຂົາກໍພ້ອມກັນເຕັ້ນໂຕນເຂົ້າຊະເພົາເປັນດັ່ງຈັກຫຼ່ບຫຼ່ມລົງເມື່ອພົ້ນ
ພຸ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນ ຈົ່ງຖອດດາບກາບະສິດໂຕນອອກ
ຈາກຊະເພົາໄປໄລ່ຟັນຜີຍັກທັ່ງສອງຜົວເມັ່ຽ ແຕ່ທັ່ງທ່າຊະເພົາຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງ
ເຮືອນພຸ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຜີຍັກທັ່ງສອງຜົວເມັ່ຽໜີແລ້ວ ພຣະບາຣາພພະນາ
ສວນຈົ່ງຄືນມາເຖິງໄພ່ພົນໂຍທາທັ່ງຫຼາບທັ່ງມວນແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງຖາມພຣະບາວ່າ
ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ຜີຍັກທັ່ງສອງຜົວເມັ່ຽໜີແລ້ວກໍຂ້າລີ ເມື່ອນັ້ນ

ພຣະບາຂານວ່າເອີ່ງ ພີຍັກທັງສອງໜີແລ້ວແລ ທ່ານທັງຫຼາຍເຮີຍຢ່າໄດ້ຢ້ານ
ກົວເກງມັນເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍພ້ອມກັນຫົວອະເຫີຍຕ່ອຍສາກມາກນັກຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນຈົ່ງບອກເຕີນໄພ່ພົນມະຫົນລະໂຍທາວ່າບັດນີ້ເຮົາ
ທັງຫຼາຍຈົ່ງພາກັນຍ້າຍໄປພາຍໜ້ານັ້ນເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍຍ້າຍຊະເພົາອອກ
ໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາກັບທັງໄພ່ພົນໂຍທາທັງມວນກໍພ້ອມກັນໄປດ້ວຍອັນ
ລຳດັບວັນຄືນມື້ນນານມາກນັກແລ້ວ ຈົ່ງໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງ
ນາງສີດາຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະບາຣາພພະນາສວນແລຂຸນຊິວຫາໄປຮອດໄປເຖິງ
ແລ້ວກໍລວດຈອດເຊົາຊະເພົາຢູ່ແລ້ວ ພຣະບາຈົ່ງບອກຂຸນຊິວຫາວ່າ ດູຣາທ່ານ
ຂຸນຊິວຫາອັນເປັນໃຫ່ຽກວ່າໄພ່ພົນໂຍທາທັງມວນ ທ່ານຈົ່ງອອກໄປຊອກໃຊ້ສແວງ
ຫານາງສີດາໃນເກາະທີ້ນີ້ເທີ້ນ ຫຼອນວ່າເຈົ້າຣະສີແລນາງສີດາຢູ່ໃນທີ່ນີ້ກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ
ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜູ້ຂ້າກໍມີໃຈອັນຢ້ານກົວພີຍັກມາກ
ນັກນັ້ນແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນແຕ່ນັ້ນພຣະບາຈົ່ງກລ່າວວ່າເອີ່ງ ຄັນທ່ານມີໃຈອັນຢ້ານກົວ
ດັ່ງນັ້ນແທ້ ທ່ານຍາໄດ້ໄປນັ້ນເທີ້ນ ເຮົາພຣະອົງຫາກຈັກໄປຊະແລ ຄັນວ່າພຣະ
ບາກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຂັດດາບກາຍະສິດແລທະນູສີນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງອອກ
ໄປຜູ້ດຽວບໍ່ມີໃຜໄປເພື່ອນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະບາອອກໄປພົ້ນຝັ່ງນ້ຳແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງ
ເຫັນຝອດເຫັນຮອຍອັນເຈົ້າຣະສີ ແລນາງສີດາລົງໄປອາບນ້ຳໃນທາງທ່າທີ່ນັ້ນຫັ້ນ
ແລ ຄັນວ່າພຣະບາເຫັນແລ້ວ ພຣະບາຈົ່ງດູຮອຍຕີນອັນທຽວໄປມາໃນຫົນທາງ
ທີ່ນັ້ນ ພຣະບາຈົ່ງຕັສສຮູ້ແຈ້ງວ່າອັນນີ້ຮອຍຕີນຜູ້ຍິງ ອັນນີ້ຮອຍຕີນຜູ້ຊາຍແລ້ວ
ພຣະບາຈົ່ງຄະນິງໃຈວ່າ ສ່ວນດັ່ງຮອຍຕີນຜູ້ຊາຍນັ້ນຮອຍວ່າແມ່ນຮອຍຕີນເຈົ້າຣະ
ສີບໍ່ຢ່າຊະແລ ແມ່ນວ່າຮອຍຕີນຜູ້ຍິງນັ້ນກໍດີ ຮອຍວ່າແມ່ນຮອຍຕີນນາງສີດາບໍ່
ຢ່າຊະແລ ທໍວ່າຮອຍຕີນຜູ້ຍິງແຄວນຫຼາຍ ຮອຍວ່າແມ່ນຮອຍຕີນນາງ
ທັງຫຼາຍອັນເປັນປະຣິວານແຫ່ງນາງສີດານັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະບາຄະນິງໃຈສັນ
ນັ້ນແລ້ວ ພຣະບາຈົ່ງໄຕ່ຄານຫົນທາງອັນນັ້ນພໍປຣະໝານຍາມນ້ອຍນຶ່ງ ພຣະ
ບາຈົ່ງໄປຮອດໄປເຖິງອາສົມບົດສາລາແຫ່ງເຈົ້າຣະສີບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າ
ພຣະບາໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນໄປໃນອາສົມບົດສາລາທີ່ນັ້ນແລ້ວ ກໍເຫັນ
ເຈົ້າຣະສີບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະບາເຫັນແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງບໍ່ມີໄຫວ້ວ່າເທວະຂ້າ
ໄຫວ້ມະຫາຣະສີເຈົ້າຄົນປຣະເສີດລ້ຳເລີດກວ່າຝູງຂ້າທັງຫຼາຍ ເຈົ້າກູຢູ່ໃນທີ່ນີ້ກໍ

ຍັງຄ່ອຍຢູ່ສວັສສະດີກໍຂ້າລີ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣະສີຈິງຂານວ່າເອີງ ເຮົາພຣະອົງຢູ່ໃນທີນີ້
ກໍຍັງຄ່ອຍເປັນໄປດ້ວຍອັນຄວ່າສແວງຫາຫົວມັນແລລູກໄມ້ ບໍ່ໂສກໄຮ້ໂຣຄາອັນໃດ
ອັນນີ້ງນັ້ນແລ ປຣະການນີ້ງທ່ານນີ້ອັນມີຮູບໂສມອັນດີງາມມາກນັກສັນນີ້ ທ່ານ
ລຸກແຕ່ທີໃດມານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຈິງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ຜູ້ຂ້າລຸກແຕ່
ເມື່ອງລັງກາພຸ້ນມາແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນທີນັ້ນເຈົ້າຣະສີຈິງຊ້ຳຖາມວ່າ ໃນເມື່ອທ່ານລຸກ
ແຕ່ເມື່ອງລັງກາ ມາສັນນີ້ທ່ານນີ້ກໍມີຊື່ດັ່ງລີນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຈິງກລ່າວວ່າ
ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜູ້ຂ້ານີ້ຊື່ພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ອັນເປັນເຈົ້າເມື່ອງລັງກາທີນັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣະສີຈິງຊ້ຳຖາມວ່າ ດູຣາທ່ານອັນເປັນເຈົ້າບ້ານເຈົ້າເມື່ອງແກ່ຄົນທັງ
ຫຼາຍສັນນັ້ນ ທ່ານນີ້ປຣະໂຍດຊນະເຍີອງໃດຈິງມາເຖິງທີນີ້ນັ້ນຈາເມື່ອນັ້ນພຣະຍາ
ຈິງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜູ້ຂ້າກໍໄດ້ຍິນຂ່າວສານອາການວ່າເຈົ້າກູມີລູກຍິງຜູ້ນີ້ງ
ອັນມີຮູບໂສມອັນດີອັນງາມມາກນັກສັນນັ້ນ ຜູ້ຂ້າຈິງດຸ່ງເດີນມາເພື່ອປຣະໂຍດຊນະ
ປາກໄດ້ລູກຍິງເຈົ້າກູນັ້ນກໍຂ້າແລ ຂໍແກ່ເຈົ້າກູມີໃຈອັນອີດູກູນາຂ້າແລ້ວແລໃຫ້ນາງ
ຜູ້ນັ້ນແກ່ຜູ້ຂ້າແດ່ກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣະສີຈິງກລ່າວວ່າ ດູຣາທ່ານອັນເປັນ
ພຣະຍາແກ່ຄົນທັງຫຼາຍ ພີວ່າທ່ານມັກໃຄ່ປາກໄດ້ນາງສີດາອັນເປັນລູກຍິງແຫ່ງ
ເຮົາແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍບໍ່ຂັດຂືນຄໍາມັກແຫ່ງທ່ານນັ້ນແລ ທໍ່ວ່າທ່ານຈິງໄປຍໍທະນູ
ສີນແຫ່ງເຮົາອັນມີນ້ຳຫນັກໄດ້ໂກດນີ້ງລອງດູກ່ອນເທີ້ນ ຄັນວ່າທ່ານຫາກຍໍຂຶ້ນໄດ້
ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍຈັກໃຫ້ລູກຍິງແຫ່ງເຮົາແກ່ທ່ານເພື່ອຈັກໃຫ້ເມືອສືບບ້ານສເວີຍ
ເມືອງນັ້ນແລ ພີວ່າທ່ານຫາກຍໍຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ແທ້ເຮົາກໍບໍ່ໃຫ້ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາ
ຣາພພະນາສວນຈິງອະທິຖານໃນໃຈວ່າ ສາທຸງ ຄັນວ່າຜູ້ຂ້າຫາກມີບຸນຍາສົມພານ
ເຄີຍໄດ້ນາງສີດາເມືອເປັນເມັຽແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຂໍໃຫ້ຜູ້ຂ້າຍໍທະນູສີນອັນມີນ້ຳນັກໄດ້ໂກດ
ນີ້ງ ຂຶ້ນໄດ້ດັ່ງໃຈມັກກໍຂ້າເທີ້ນ ຄັນວ່າຜູ້ຂ້າບໍ່ມີບຸນຍາສົມພານແລບໍ່ເຄີຍໄດ້ນາງ
ສີດານາເປັນເມັຽແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຂໍໃຫ້ທະນູສີນອັນນີ້ເປັນອັນຫນັກມາກນັກຢ່າໃຫ້ຜູ້ຂ້າຍໍ
ຂຶ້ນໄດ້ກໍຂ້າເທີ້ນ ຄັນວ່າພຣະຍາກະທໍາສັຈຈະອະທິຖານໃຈສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຣະ
ສີຈິງບາຍເອົາທະນູສີນມາວາງໄວ້ໃນທີຊ້ອງຫນ້າແຫ່ງພຣະຍາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຈິງຍໍມືບາຍທະນູສີນແລ້ວແລທີ້ນດີງຂຶ້ນ ເພື່ອວ່າຈັກ
ຍໍເອົາມາໄວ້ເຫນືອຕັກແຫ່ງຕົນສັນນີ້ ກໍລວດເປັນອັນຫນັກມາກນັກບໍ່ອາດຈັກຍໍຂຶ້ນ

ได้ พระยาจิ๊งผูกลุกปั๋นใจ่ๆใจะกอดอู้มแล้วแล “๑ บ่ทันถึงพั๊นขึ๊นท่ำวา ข้ำกบ่อาจจักได้” เหมือนดั่งเก่าหั๋นแล บ่ท่ำแต่ทันถึงขึ๊นใช้ ๒ฟอบ พั๊นจาก ฝากพ่ำพระพรหมท่ำเสั๋นผินตักมินม่า ๆ สู่ๆ กบ่ลอดไปได้บั๋นแล แม่นว่าจัก พิกปั๋นใช้หะบูสิมอันบั๋นพิกมา พิกขึ๊นพิกลิ่งพิกขว้ำพิกหว่ำบพิกไปมา กบ่อาจจักเพื่องแลถิ่งหวั่นไปมาได้หั๋นแล เมื่อบั๋นพระยากบ่ช้ำบ่ำถุเข่ำแล้ว แลกอดอู้มทันถึงบ่ขึ๊นพั๊นภบขี้ท่ำลิ่งอั๊กเถิ่ง ๖ ที ๗ ที ๘ ที ๑๐ ที ร้อยที พั๊นที่หมื่นที่แสนที่รอดปักใกถึงปะอินางนุพุ้นแล้วกถึกบ่ได้เหมือนดั่งเก่า บั๋น แลเมื่อบั๋นพระยากบ่ช้ำลูบๆ บายๆ หว่ำบๆ ปั๋นๆ หั๋นๆ ถึงๆ กบ่ได้พระกำ ทอดหุ่บทอดถ่ำว่าไอบๆ เสั๋งกายเถิๆ .. ๗ เสั๋งแรงบ่เห็อใหญ่ใกล้ย้อยเหมือน ดั่งอาบน้ำบั๋นกบ่ได้ปางหั๋นแล เมื่อบั๋นพระยาจิ๊งบ่มีใหว้เจ้าระสีว่าข้ำแก่ เจ้าผู้ข้ำบ่ขึ๊นบ่ได้สันนี้ เจ้าภูจักหริพระราชภูบาดั่งลือกบ่ข้ำจา เมื่อบั๋นเจ้า ระสีจิ๊งกล่าวว่าภูธาท่ำนผู้บ่มีกำลั๋งอันบ่แรงแลบ่มีเดชะธิทธิอันมาก ถันว่าท่ำนบ่ทะบูสิมแห่งเราบ่ได้ดั่งบั๋น เรากบ่ให้แก่ท่ำนแล ผิว่าท่ำนบ่ทะบู สิมบ่ได้สันนี้แล้วแลบั๊งคับเอาบางหมี่ไปกถึ ท่ำนกบ่อาจจักจูบชิมได้แล นอนกับถอมนางได้แล ถันว่าท่ำนหากบั๊งคับเอ้ำไปนอนกับถอมนางบ่ป่ำบ่ เชิาสันบั๋น ส่วนดั่งเมื็อถิงแห่งนางกจักบั๊งเกิดเปันอันร้อนเถือกเพื็อกฝาย เหมือนดั่งนอนเถั๊งไฟแลขี้เท่ำร้อนบั๋นแล ท่ำนจิ๊งป่าเชิาเสั๋งเหิ็น ท่ำนขาได้ คับกับถอมนางหลายเหิ็น รอบว่าบุนบะสิมพานแห่งท่ำนบ่มีเหมือนดั่งนาง สีดาบั๋นแล ส่วนดั่งนางสีดาผู้นี้อันมีบุนบะสิมพานอันมาก นางจักได้ทุม แทบช้อนไพทีสัก อันเปันหน่ำพุททั๊งภุระมะหาพระกะสัดคับใดคับบั๊งบ่ป่า ชะแล เมื็อบั๋นพระยาธามพะนาสวนได้บีนเจ้าระสีกล่าวว่า คับหากมีเดชะธิทกิบ่ได้สันบั๋นพระยาจิ๊งกล่าวเชิาเจ้าระสีว่า ข้ำแก่เจ้าภูใบเมื็อผู้ข้ำ เกิดมาในชาดตีอันนี้กบ่ถั๊งมีเดชะธิทที่พ่เปันมัดชิมะผ้านกางกข้ำนา เหดดั่ง ลือจิ๊งบ่ทะบูสิมแห่งเจ้าภูบ่ได้บั๋นกข้ำจา เมื็อบั๋นเจ้าระสีถามว่าเอิๆท่ำนบ่มี

---

๑ ในใบลานจานก่ำฆูน "ยบ่ทันถึงขึ๊นกบ่อาดจักได้" (มัด ฉ ผูก ๔ หน้า ๖๕)

๒ สิงสัยว่าถิงเป็น "เผื็อน" ในลานจานก่ำฆูน "ฟอบ" ถือกัน

๓ จบ ผูก ๔ มัด ฉ

ສາຕຕະສິນອາຄົມເໝືອນດັ່ງເຮົາ ທ່ານຈົ່ງຍໍທະນູສິນແຫ່ງເຮົາຍໍ່ໄດ້ນັ້ນແລ ພີວ່າ
ທ່ານຫາກມີສາຕຕະສິນອາຄົມເໝືອນດັ່ງເຮົາແທ້ທ່ຽງວ່າຈັກຍໍໄດ້ດາຍ ເມື່ອນັ້ນ
ພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ພີວ່າເຈົ້າກູມີສາຕຕະສິນມາກ
ຫຼາຍກວ່າຜູ້ຂ້າແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກູຈົ່ງມາຍໍທະນູສິນແຫ່ງຜູ້ຂ້າລອງດູກ່ອນກໍຂ້າເທີ້ນ
ເອີ້ງ ທ່ານຈົ່ງເອົາມາວາງໄວ້ໃນຊ້ອງໜ້າແຫ່ງເຮົານີ້ເທີ້ນ ເຮົາຫາກຈັກຍໍລອງດູຊະ
ແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຈົ່ງບາຍເອົາທະນູສິນແຫ່ງຕົນໄປ
ວາງໄວ້ໃນທີ່ຊ້ອງໜ້າເຈົ້າຣະສີບໍ່ມີນານແທ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣະສີຈົ່ງບາຍຍໍ່ຂຶ້ນ
ໄດ້ງ່າຍເໝືອນດັ່ງຜູ້ຍິງບາຍຄັນໂກ່ງຂາດີດຝ້າຍນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງວາງໄວ້ໃນທີ່ເກົ່າ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ບັດນີ້ເຈົ້າກູ
ທວຍມີເຕາະຕ່ອຍສາຍທະນູສິນແຫ່ງເຈົ້າກູລອງດູກ່ອນເທີ້ນ ຜູ້ຂ້າກໍຈັກເຕາະ
ຕ່ອຍສາຍທະນູສິນແຫ່ງຜູ້ຂ້າພ້ອມກັນນັ້ນ ພີວ່າທະນູສິນບຸຄລະຜູ້ໃດມີເຕຊະຣິທທີ
ລົ້ນເຫຼືອຜາບແພ້ ຫາກຈັກເຫັນໃນກາລະບັດນີ້ແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວພຣະຍາຣາພ
ພະນາສວນ ກໍລວດບາຍເອົາທະນູສິນແຫ່ງຕົນມາເຕາະຕ່ອຍ ອັນມີສຽງອັນດັງດັ່ງ
ຟ້າຜ່າໝົ້ນເທົ້າແສນທີນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣະສີກໍຊ້ຳບາຍເອົາທະນູສິນມາເຕາະ
ຕ່ອຍບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງສຽງທະນູສິນແຫ່ງເຈົ້າຣະສີກໍໄປຄອບແພ້ສຽງທະນູ
ສິນແຫ່ງພຣະຍາຣາພພະນາສວນມາກນັກ ເປັນດັ່ງບຸຄລະຜູ້ນົ່ງ ຕີຄ້ອງໜ່ວຍ
ນ້ອຍມີໜ້າອັນກວ້າງໄດ້ຄືບນົ່ງ ບຸຄລະຜູ້ນົ່ງຈົ່ງຕີພັງຮາດໜ່ວຍໃຫ່ຽອັນມີໜ້າອັນ
ກວ້າງໄດ້ສອກນົ່ງນັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງສຽງທະນູສິນແຫ່ງເຈົ້າທັງສອງອັນເຕາະ
ຕ່ອຍພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍບັງເກີດມີສຽງອັນດັ່ງເກາະກອດກ້ຽວກັນຂຶ້ນໄປຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງ
ອັກກະນິຕຖາພຣົມ ລວງກົມເທົ້າຮອດຈັກກະວານພຸ້ນກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາ
ອັນຢູ່ໃນຜາສາດທີ່ຈົ່ມໃກ້ອາສົມບົດສາລາທີ່ນັ້ນໄດ້ຍິນສຽງທະນູສິນອັນນັ້ນກ້ອງ ກໍ
ບັງເກີດມີໃຈອັນຊະດຸ້ງຕົກໃຈກົວມາກນັກ ນາງຈົ່ງພາປະຣິວານ ๑๐ ຄົນກັບທັງ
ນາງຄ່ອມເປັ້ຽສອງຄົນນັ້ນໜີໄປລີ້ລັບ ຢູ່ໃນສຣະດອກບົວອັນມີ ໃນທີສສະຫົນເໝືອ
ອາສົມບົດສາລາທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍເຫັນທະນູສິນ
ແຫ່ງຕົນບໍ່ຜາບແພ້ສຽງທະນູສິນເຈົ້າຣະສີສັນນັ້ນ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍລັກ
ໂກດຄຽດໃນໃຈບໍ່ອອກປາກ ເໝືອນດັ່ງບຸຄລະຜູ້ນົ່ງບາຍເອົາໄມ້ຄ້ອນນ້ອຍໆ ສັ້ນສາມ

ວ່ານາງ ກ່ອນທ້າວສາຣະພິດນັ້ນແລ້ວ ພຣະບາຈົ່ງຊ້ຳກ ລ່າວວ່າ ບັດນີ້ຜູ້ຂ້າຈັກຊັກ
ປັ້ນສອນໄປຫາເຈົ້າອະສິກູລອງ ກູ ກ່ອນ ເຈົ້າ ກູ ຈົ່ງ ຊັກ ປັ້ນ ສອນ ມາ ຮັບ ບາ ໃຫ້ ຄຶກ ຕົນ
ຕົວ ແຫ່ງ ເຈົ້າ ກູ ນັ້ນ ດາບ ເອີ ໆ ທ່ານ ຈົ່ງ ຊັກ ມາ ຫາ ເຮົາ ກູ ເທີ້ນ ເຮົາ ຫາກ ຈັກ ຊັກ ໄປ
ຕອບ ທ່ານ ຊະ ແລ ວ່າ ດັ່ງ ນັ້ນ ແລ້ວ ພຣະ ບາ ກໍ ຊັກ ປັ້ນ ສອນ ໄປ ໃສ່ ເຈົ້າ ອະ ສິ ແທ້ ຫັ້ນ ແລ
ເມື່ອ ນັ້ນ ເຈົ້າ ອະ ສິ ຈົ່ງ ຊັກ ປັ້ນ ສອນ ມາ ຮັບ ປັ້ນ ສອນ ພຣະ ບາ ຣາ ພະ ນາ ສອນ ບໍ່ ນານ
ກໍ ລອກ ຄຶກ ປັ້ນ ສອນ ພຣະ ບາ ກໍ ຊະ ເດັ່ນ ຟ້ຳ ຍອກ ໄປ ຄຶກ ເຈົ້າ ຂອງ ລວກ ພ້ອມ
ກັນ ປ໋ວ ໄປ ຕົກ ທ່ຳ ກາງ ນ້ຳ ສມຸດ ພຸ້ນ ແລ້ວ ພຣະ ບາ ກໍ ຊ້ຳ ທະ ບານ ໄປ ເອົາ ຄືນ ມາ ເຖິງ
ອາ ສົນ ບົດ ສາ ລາ ບໍ່ ມີ ບານ ແລ້ວ ພຣະ ບາ ກໍ ຊ້ຳ ກ ລ່າວ ວ່າ ບັດ ນີ້ ຜູ້ ຂ້າ ຈັກ ແກ ວ່ ງ ດາບ
ກາ ບະ ສິ ຜັ ເຈົ້າ ກູ ລອງ ກູ ກ່ອນ ເທີ້ນ ເຈົ້າ ກູ ຈົ່ງ ແກ ວ່ ງ ດາບ ກາ ບ ສິ ຜັ ຮັບ ໄວ້ ກໍ ຂ້າ
ເທີ້ນ ເອີ ໆ ທ່ານ ຈົ່ງ ແກ ວ່ ງ ມາ ເທີ້ນ ເຮົາ ຫາ ກ ຈັ ແກ ວ່ ງ ຮັບ ຊະ ແລ ວ່າ ດັ່ງ ນັ້ ແລ້ວ
ພຣະ ບາ ກໍ ແກ ວ່ ງ ໄປ ແທ້ ຫັ້ນ ແລ ເມື່ອ ນັ້ນ ເຈົ້າ ອະ ສິ ຈົ່ງ ແກ ວ່ ງ ດາບ ກາ ບ ະ ສິ ຄ ຮັບ ໄວ້
ກໍ ລອກ ໄປ ຄຶກ ດາບ ກາ ບ ະ ສິ ຄ ແຫ່ ງ ພຣະ ບາ ຊະ ເດັ່ນ ຍອກ ໄປ ຕົກ ພາ ບ ນອກ ອາ ສົນ ບົດ
ສາ ລາ ພຸ້ນ ແລ້ວ ພຣະ ບາ ກໍ ຊ້ຳ ທະ ບານ ໄປ ເອົາ ຄືນ ມາ ບໍ່ ມີ ບານ ຫັ້ນ ແລ ເມື່ອ ນັ້ນ ພຣະ
ບາ ກໍ ຊ້ຳ ລັ ກ ໂ ກ ດ ງ ດ ໃນ ໃຈ ບ ໍ ງ ກ ວ່ າ ເກົ່ າ ພຣະ ບາ ຈົ່ ງ ຊ ້ ຳ ກ ລ ່ າ ວ ວ ່ າ ບ ັ ດ ນ ີ ຜ ູ ້ ຂ ້ າ ຈ ັ ກ
ບ ໍ ງ ທ ະ ບ ູ ສ ິ ນ ໃ ຫ ້ ເ ປ ັ ນ ຝ ິ ນ ຕ ິ ກ ລ ິ ງ ມ າ ນ ມ າ ກ ນ ັ ກ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ູ ຈ ົ ່ ງ ບ ໍ ງ ທ ະ ບ ູ ສ ິ ນ ຮ ັ ບ ໄ ວ ້ ນ ັ ້ ນ ເ ມ ີ ເ ອ ີ ໆ ວ ່ າ
ດັ່ ງ ນັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ພ ຣ ະ ບ າ ກ ໍ ບ ໍ ງ ທ ະ ບ ູ ສ ິ ນ ຂ ຶ ້ ນ ເ ມ ື ່ ອ ຍ າ ກ ຢ າ ກ ພ ຸ ້ ນ ບ ໍ ່ ມ ີ ບ ານ ກ ໍ ລ ອ ກ ບ ັ ງ ເ ກ ີ ດ ເ ປ ັ ນ
ຫ ່ າ ຝ ິ ນ ຊ ິ ລ ທ າ ຕ ິ ກ ລ ິ ງ ມ າ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ນ ຶ ກ ມ ິ ນ ອ ິ ນ ທ ະ ກ ານ ມ າ ກ ນ ັ ກ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ະ
ສ ິ ຈ ົ ່ ງ ຊ ັ ກ ປ ັ ້ ນ ສ ອ ນ ຂ ຶ ້ ນ ໄ ປ ຮ ັ ບ ໄ ວ ້ ກ ໍ ລ ອ ກ ບ ັ ງ ເ ກ ີ ດ ເ ປ ັ ນ ລ ົ ມ ຫ ິ ວ ກ ຸ ດ ພ ັ ກ ບ ິ ດ ກ ໍ ິ ດ ໄ ປ ຄ ຶ ກ ຫ ່ າ ຝ ິ ນ
ຊ ິ ລ ທ າ ແ ຫ ່ ງ ພ ຣ ະ ບ າ ຣ າ ພ ະ ນ າ ສ ອ ນ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ລ ອ ກ ສ ອ ່ າ ງ ຫ າ ຍ ໄ ປ ບ ັ ດ ງ ວ ນ ັ ້ ນ
ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ບ າ ກ ໍ ຊ ້ ຳ ກ ລ ່ າ ວ ວ ່ າ ບ ັ ດ ນ ີ ຜ ູ ້ ຂ ້ າ ຈ ັ ກ ບ ໍ ງ ທ ະ ບ ູ ສ ິ ນ ໃ ຫ ້ ບ ັ ງ ເ ກ ີ ດ ເ ປ ັ ນ ໄ ຟ
ລ ຸ ກ ລ າ ມ ໄ ປ ຫ າ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ູ ກ ່ ອ ນ ເ ນ ີ ເ ອ ີ ໆ ວ ່ າ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ພ ຣ ະ ບ າ ກ ໍ ບ ໍ ງ ທ ະ ບ ູ ສ ິ ນ ໃ ຫ ້ ເ ປ ັ ນ
ໄ ຟ ລ າ ມ ລ ຸ ກ ໄ ປ ຫ າ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ະ ສ ິ ມ າ ກ ນ ັ ກ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ະ ສ ິ ຈ ົ ່ ງ ຊ ັ ກ ປ ັ ້ ນ ສ ອ ນ ໄ ປ ຮ ັ ບ
ໄ ວ ້ ກ ໍ ລ ອ ກ ບ ັ ງ ເ ກ ີ ດ ເ ປ ັ ນ ລ ົ ມ ຫ ິ ວ ກ ຸ ດ ພ ັ ກ ປ ິ ວ ໃ ນ ແ ຫ ່ ງ ພ ຣ ະ ບ າ ສ ອ ່ າ ງ ຫ າ ຍ ໄ ປ ບ ໍ ່ ນ ານ ຫ ັ ້ ນ
ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ບ າ ຣ າ ພ ະ ນ າ ສ ອ ນ ຈ ົ ່ ງ ຄ ະ ນ ຶ ງ ໃ ນ ໃ ຈ ວ ່ າ ໂ ອ ນ ກ ຸ ນ ນ ີ ້ ມ ີ ບ ຸ ນ ຍ ະ ສ ົ ມ ພ ານ
ກ ໍ ນ ້ ອ ຍ ມ ີ ສ າ ວ ະ ກ ະ ສ ິ ນ ອ າ ກ ິ ນ ກ ໍ ນ ້ ອ ຍ ບ ໍ ່ ອ າ ດ ຈ ັ ກ ພ າ ບ ແ ພ ້ ເ ຈ ົ ້ າ ຜ ູ ້ ມ ີ ບ ຸ ນ ແ ທ ້ ແ ລ ນ ໍ ຄ ັ ນ ວ ່ າ
ພ ຣ ະ ບ າ ກ ະ ນ ຶ ງ ໃ ຈ ສ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ລ ອ ກ ມ ີ ນ ้ ຳ ຕ າ ອ ັ ນ ຕ ິ ກ ໃ ຈ ້ ກ ໆ ເ ໝ ື ອ ນ ດ ັ ່ ງ ນ ้ ຳ ຕ ິ ກ ໂ ສ ກ

ฝังติกลิน เม็ͤอธะดูเก็ͤอนเก๋าบั้นแล เม็ͤอบั้นเจ้าธะสิก๋เหับพธะบาธ้องให้มิ
น้ำตาอับลิกลิงบ่ธากถั้งบั้นเจ้าธะสิจ๎างถามว่า ดูธาท่านผู้มิสาวะตะสิบอาลิม
น้อยบั้นแลบุนบะสิมพานกำน้อย ท่านมิถำทุกบากอับใดท่าน จ๎างธ้องให้มิน้ำ
ตาบ่ธากหน้าบั้นจา เม็ͤอบั้นพธะบาจ๎างกล่าวว่าข้าแก่เจ้ากู ผู้ข้ากมิใจปาก
ใค้บางสิวาเม็ͤอเป้นเมังมากนัก ผู้ข้าจ๎างใค้ฮู้มาฮ่กับเจ้ากูกๆข้าบา บัดนิ้
เจ้ากูบ่ปากให้บางสิวาแก่ผู้ข้า เจ้ากูจ๎างเอาสาวะตะสิบอาลิมมากำธาบบาบ
เถ้าอิ้มเหว้าผู้ข้าไว้สับนิ้กๆข้าบา เม็ͤอบั้นเจ้าธะสิจ๎างกล่าวว่าดูธาท้าวผู้มิสาว
ตะสิบอับน้อย ท่านป่าใค้ถะบิงใจกับกอมบางสิวาฮ้ายหั่นา แม่นว่าท่าน
จักเอาใปเป้นเมัง ท่านกำฮอมกับกอมบางบ่ใฮ่ใค้วายกบา เม็ͤอบั้นพธะบา
จ๎างกล่าวว่า ข้าแก่เจ้ากูบับแต่ผู้ข้าเกิดมาเป้นลิมมิอายุใค้ ๓๐ ปีมานิ้ กำ
ท่ำฮอมกับกอมผู้ยิงมิมากมิฮ้าย เหตถั้งลิเจ้ากูจ๎างกล่าวฮ่านฮอมกับกอมบาง
สิวาบ่ใค้บั้นจา เม็ͤอบั้นเจ้าธะสิกล่าวว่าเอิๆ บ่ใค้แท้แล ท่านป่าถะบิง
แท้น ถับว่าท่านปากใค้เมังผู้งามแท้ถั้งบั้น เธาหากจักหานางผู้ใหม่มา
ให้แก่ท่าน หากจักมิธูบใสมอับงามเหม็ͤอนถั้งบางสิวานั้นแล เม็ͤอบั้น
พธะบาธาพพะนาสอนจ๎างกล่าวว่าข้าแก่เจ้ากู ผิว่าเจ้ากูจักเอานางผู้
ใหม่มาให้แก่ผู้ข้าแท้ เจ้ากูจ๎างเอามาดูวนิ้กๆข้าแท้น เม็ͤอบั้นเจ้าธะสิจ๎าง
ฮานว่าเอิๆ เธาหากจักเอามาให้แก่ท่านดูวนิ้แล ถับว่าเจ้าธะสิกล่าว
ถั้งบั้นแล้ว เจ้าจ๎างนิมิดเป้นนางผู้น้ำชื่อว่าสุทโท อับมิธูบใสมอับงามมากนัก
แล้ว เจ้าจ๎างกล่าวเชิญพธะบาว่า ดูธาท่านผู้มิสาวะตะสิบน้อย ท่านจ๎างเอา
นางสุทโทผู้นิ้ไปเป้นเมังท่านบั้นแท้น ส่วนถั้งนางผู้ นิ้ มิอับเม็ͤอถึงเป้นธาก
ไม้หว้านปายอับถิมากนัก ถับว่าลูกนางผู้นิ้เกิดมาก่จักมิเดาะธิทธิอับมาก
ปธะการนั้งถับว่าลูกนางผู้ นิ้ไปถึกหน้าไม้ ป้นไฟในทิใดทิน้ั้งกๆถิ ในเม็ͤอลูก
นางผู้นั้นใค้ไปถูกกินน้ำนมแม่แท่งถินแล้ว ส่วนถั้งหน้าไม้แลป้นไฟท้าฮายั
ฝูงนั้น กำฉะเถับออกจากเม็ͤอถึงบ่เสกฉะหู่ทั้นแล แม่นว่าง้วนพิดหว้าน
ปายอับถินเอาถิดหาใส่ในปายป้น เพ็ͤอว่าจักบิงใส่ถินแลสักท้าฮายให้ดาย
นั้น กำลอดสว่างหายเสังทั้นแล ท่านจ๎างเอานางผู้นิ้ไปเป้นเมังแท่งท่าน

ນั้ນເທີ້ນ ຍັງຈັກດີຍິງກວ່ານາງສີດານັ້ນຮ້ອຍສ່ວນພັນສ່ວນຊະແລ ພີວ່າທ່ານບໍ່ ຟັງຄວາມເຮົາຍັງຈັກຊີພີປອງເອົານາງສີດາໃຫ້ໄດ້ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານກໍ່ຈັກສ້ຽງຊີວິດຕາຍ ກັບດອມນາງຜູ້ນີ້ທີ່ນີ້ງໃນກາລະຈັກມາພາຍໜ້ານີ້ບໍ່ຢ່າຊະແລເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພ ພະນາສວນໄດ້ຍິນຄຳເຈົ້າຣະສີກລ່າວດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຄະນິງໃຈວ່າ ສ່ວນດັ່ງພຣະຣະ ສີຕົນນີ້ເອົານາງໃຫ້ແກ່ກູແລ້ວສັນໃດກໍດີ ກູກໍບໍ່ຢ່າບໍ່ເຊົາແລ ຍາມເມື່ອໜີຄືນກູຈັກ ໄປລັກເອົານາງສີດາເມື່ອກັບດອມກູໃຫ້ໄດ້ຊະແລ ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຄະນິງໃຈສັນນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຂາບລາເຈົ້າຣະສີວ່າ ເທວະຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣະສີເຈົ້າ ບັດນີ້ຂ້າກໍ່ໄດ້ນາງຜູ້ນີ້ແລ້ວເໝືອນດັ່ງຜູ້ຂ້າໄດ້ນາງສີດານັ້ນແລ ທີ່ນີ້ຜູ້ຂ້າຈັກອຳລາ ຄາຈາກເຈົ້າກູເມື່ອກ່ອນແລເຈົ້າກູຈົ່ງຄ່ອຍສວັສສະດີກໍ່ຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣະສີ ຈົ່ງຂານວ່າທ່ານຈົ່ງເອົານາງຜູ້ນີ້ເມື່ອກັບດອມທ່ານ ທ່ານຢ່າໄດ້ກາຍຄຳສອນແຫ່ງ ເຮົານັ້ນດາຍ ໂດຍງ ຜູ້ຂ້າບໍ່ກາຍຄຳສັ່ງສອນແຫ່ງເຈົ້າກູນັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະຍາ ຣາພພະນາສວນອຳລາຄາຈາກເຈົ້າຣະສີແລ້ວ ເຈົ້າກໍ່ອູ້ມເອົານາງສຸທໂທອັນເຈົ້າ ຣະສີນີ້ມີດໃຫ້ນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງອອກໄປພົ້ນເຂດອາສົມບົດສາລາແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງທະ ຍານໄປຄວ່າແອ່ວຫານາງສີດາທົ່ວທິສສະທຸກແຫ່ງແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງໄປເຫັນຜາ ສາດນາງເປັນອັນເປົ່າສູນເສັ້ງ ເຈົ້າຈົ່ງໄປແອ່ວຄວ່າຫານາງໃນຂ່ວງເຂດຜາສາດ ທີ່ນັ້ນ ກໍບໍ່ເຫັນໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງ ເຈົ້າຈົ່ງເຫັນຮອຍຕີນນາງທັງຫຼາຍໜີຈາກຜາສາດ ອອກໄປພາຍນອກ ເຈົ້າຈົ່ງຊອກໃຊ້ໄຕ່ຕາມນຳໄປກໍ່ຈົ່ງເຫັນຮອຍຕີນນາງ ທັງຫຼາຍ ລົງໄປສູ່ສຣະດອກບົວທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງຄະນິ່ງໃຈ ວ່າ ຮອຍວ່ານາງທັງຫຼາຍລົງໄປລັບລີ້ຢູ່ໃນສຣະທີ່ນີ້ບໍ່ສົງໄສຊະແລ ຄັນວ່າພຣະ ຍາຄະນິ່ງໃຈສັນນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍາຈົ່ງນີ້ຣະມິດແຂນມີປຣະໝານວ່າໄດ້ໝົ້ນແຂນ ແລມີຝາມືອັນໃຫ່ຽມາກນັກ ເຈົ້າຈົ່ງຢີດແຂນແຫ່ງຕົນໄປຈົກງົມຊອກໃຊ້ຫານາງໃນ ສຣະທີ່ນັ້ນບໍ່ມີນານກໍ່ລວດຫຽບເອົານາງທັງຫຼາຍໝາຍມີ ນາງສີດາເປັນຕົ້ນບໍ່ເສດ ຊະຫຼໍ່ແລ້ວ ກໍ່ລວດທະຍານອອກໜີຈາກສຣະດອກບົວໜີໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ນາງທັງຫຼາຍກໍ່ພ້ອມກັນຮ້ອງດ້ວຍຄຳວ່າໂອຍງ ອີພໍ່ເຮີຍອີແມ່ເຮີຍ ຄົນຜູ້ໃດມາ ສົກສວບເອົາຂ້າທັງຫຼາຍໜີໄປໝົດສ້ຽງແລ້ວມາເອົາດູຂ້າທັງຫຼາຍແດ່ເທີ້ນ ວ່າດັ່ງ ນັ້ນສ້ຽງອັນນາງທັງຫຼາຍຮ້ອງໄຫ້ນັ້ນ ກໍ່ເປັນອັນສນັ່ນເນືອງນັນໄປເຖິງເຈົ້າຣະສີບໍ່ມີ ນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣະສີໄດ້ຍິນນາງທັງຫຼາຍຮ້ອງມີສ້ຽງ ๑"ຫຼາຄາ" ເໝືອນ

๑ ຄວນ ເປັນ "ຫຼາກ" ຕາມໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຫຼາກຄາມ" ມັດ ມີ ຜູກ ๕ ໜ້າ ๑๐

ດ້ງจักตายบั้บ เจ้าจึ๋ງเอิ้าทะบูสิบมาเตาะต่อยมีสงๆอับดัๆสบั่บเบือๆไปเฤๆ พระยาธาพพะบาสอบ อับภอบภำเอิ้าบาๆทัๆซ๊ายไปบั้บ พระยาธาพพะบาสอบภ๋ฉะดุ้ๆติกใจภิ้อมาภบักพระยาจึ๋ๆประอาๆบาๆทัๆซ๊ายไว้ ภ๋ท่ำภำเอิ้าได้แต่บาๆสุทโทผู้ถงๆอแล้วพระยาจึ๋ๆทะยาบไปเฤๆอุบฉิ๋วซาอับยู่ใบฉะเพิ้าทีบั้บแล้ว ภ๋ลอดพ้อมภับย้ายออกซีไปโดยพลับซั้บแล เมื่อบั้บบาๆทัๆซ๊ายๆ ๑ปี ถิบซ๊ดจากมีพระยาธาพพะบาสอบแล้ว เอิ้าภ๋พ้อมภับถึบไปลับลี้ยู่ใบสระดอกบิ้วทีบั้บมีถิบอับสบั้บสั่บสายไปมามาภบัก เซื่อบดั่ๆเสือโถ่ๆเสือเซื่อๆเต้บถะโยๆถุบจับเอิ้าซ่าได้แล้ว แลซ๊ดมีถึบมาบั้บแล เมื่อบั้บเจ้าระสีจึ๋ๆลิๆจากอาสิมบิดสาลาไปลึๆดูบาๆทัๆซ๊ายใบผาสาดทีบั้บ ภ๋บ่ำเซับใบทีใดทีบึ๋ๆเจ้าจึ๋ๆถะบึๆใจว่า อับบี้รอยว่าพระยาธาพพระบาสอบมาลุกกะทำร้ายแก่บาๆทัๆซ๊ายบ่ำสิๆไสฉะแล ถับว่าเจ้าระสีถบึๆใจสับบั้บแล้ว เจ้าจึ๋ๆไต่ตามบำ รอยตึบบาๆทัๆซ๊ายไปเฤๆสระดอกบิ้วแล้วเจ้าจึ๋ๆลึๆแลดูทุกแซ่ๆทุกพายแล้ว เจ้าจึ๋ๆเซับดอกบิ้วแลใบบิ้วใบสระทีบั้บเปับอับซักแตกม้าๆทุกแซ่ๆทุกพายเซื่อบดั่ๆๆิ้วถวายทัๆซ๊ายๆ ลิๆไปสู่สระซบอๆบิ้วทีบั้บเจ้าจึ๋ๆถะบึๆใจว่าอับบี้รอยว่าพระยาธาพพระสอบเต้บไต่ไล่ตามบาๆทัๆซ๊ายมาเฤๆสระดอกบิ้วทีบี้แล้ว พระยาธาพพะบาสอบจึ๋ๆยาดภอดภุมเอิ้าบาๆทัๆซ๊ายใบสระทีบี้ได้แล้วซีไปบ่ำป่าฉะแล ถับว่าเจ้าระสีถบึๆใบใจสับบี้แล้ว จึ๋ๆเอิ้บรงๆภซาบาๆสีดาด้วยถำว่า ดูธาเจ้าสีดาลูกแก้วพ่ำเรีย เจ้าพ่ำตายเสังแล้วจากภูบั้บลี้ เมื่อบั้บบาๆสีดาได้ยิบสงๆปากเจ้าระสีเอิ้บรงๆภซาติบสับบั้บ บาๆจึ๋ๆเพิ้กใบบิ้วออก ซีจากซิ้วแซ่ๆติบแล้วบาๆจึ๋ๆดูภ๋จึ๋ๆเซับเจ้าระสียืบยู่แถมสระทีบั้บ บาๆจึ๋ๆเอิ้บซาประธิวาบแซ่ๆติบว่าเจ้าทัๆซ๊ายเรียพ่ำเรามาแล้ว รีบออกมาเยือว่าดั่ๆบั้บ เมื่อบั้บบาๆทัๆซ๊ายจึ๋ๆพ้อมภับออกมาโดยพลับซั้บแล ถับว่าบาๆทัๆซ๊ายซ่ายมีบาๆสีดาเปับตึบออกมาเฤๆพ่ำแซ่ๆติบแล้ว เจ้าระสีจึ๋ๆฤามว่าดูธาบาๆทัๆซ๊ายๆ อับเปับลูกรักแก่พ่ำเซดดั่ๆลิเจ้าลูกรักทัๆซ๊ายจึ๋ๆพ้อมภับร้อๆไซ้มีสงๆอับ "ซ๊าถา"[๑] เซื่อบดั่ๆจักตายบั้บภ๋พ่ำจาเมื่อบั้บบาๆสีดาจึ๋ๆกล่าวว่าข้าแก่พ่ำเปับเจ้า ฝูๆข้าทัๆซ๊ายภ๋ได้ยิบสงๆฟ้าผ่าไม้ใบอา

๑ ตามใบลาบจาบก่ำ ถอบเปับ "ซ๊าภถาม" ผูก ๕ มัด มี ซ้า ๑๖"

ສົມບົດສາລາອັນເປັນທີ່ປູ່ແຫ່ງພໍ່ເປັນເຈົ້າທີ່ນັ້ນແລ້ວ ຝູງຂ້າທ້າວຫຼ້ວງກໍມີໃຈອັນ
ປ້ານກົວຕາບມາກນັກ ຝູງຂ້າທ້າວຫຼ້ວງຈຶ່ງພ້ອມກັນມາລີ້ລັບປູ່ໃນສຣະດອກບົວທີ່ນັ້
ພໍ່ປຣະໝານຄາວນຶ່ງແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ບັ້ງມີບຸຄລະຜູ້ນຶ່ງລຸກແຕ່ທີ່ໃດມາຂ້າກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ
ຄັນວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນມາຮອດແລ້ວ ມັນກໍນາຈິກງົມກອບກຳເອົາປູ່ງຂ້າທ້າວຫຼ້ວງໄດ້ແລ້ວ
ມັນກໍຣີບທະບານໜີໂດຍພລັນ ຝູງຂ້າທ້າວຫຼ້ວງກໍຊ້ຳໄດ້ຍິນສຽງພ້າຜ່າໄມ້ໃນອາສົນ
ບົດສາລາທີ່ນັ້ນຈ້ວນໆ ຊາຍຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງປຣະວາງຜູ້ຂ້າທ້າວຫຼ້ວງແລ້ວມັນກໍພ້າວຣີບ
ໄປທີ່ໃດຝູງຂ້າທ້າວຫຼ້ວງກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ກໍຂ້າແລ ຄັນວ່າຊາຍຜູ້ນັ້ນໜີໄປແລ້ວ ຝູງຂ້າ
ທ້າວຫຼ້ວງກໍຊ້ຳນາລັບລີ້ປູ່ໃນສຣະທີ່ນັ້ກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນມະຫາຣະສີຈຶ່ງກ່າວເຊີ່ງ
ລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຮາເຈົ້າລູກຮັກທ້າວຫຼ້ວງພໍ່ເຮີ ບັ້ງມີພຣະບາຣາພພະບາສວນ
ຜູ້ນຶ່ງລຸກແຕ່ເມືອງລ້ງກາ:ມຸ້ນນາ ເພື່ອວ່າຈັກຂໍເອົານາງສີດາເຈົ້າລູກຮັກພໍ່ໃນທີ່ນັ້ນ
ກໍພໍ່ນາ ທ່ໍວ່າກູພໍ່ບໍ່ປຣະວາງເຈົ້າລູກຮັກພໍ່ໃຫ້ແກ່ພຣະບາຣາພພະບາສວນຜູ້ນັ້ນ
ມັນກໍມີໃຈອັນຄຽດແກ່ພໍ່ນາກນັກແລ້ວ ມັນຈຶ່ງເວາະຕ່ອບສາບທະບູສິນແກ່ງມັນກໍພໍ່
ນາ ກໍບໍ່ໃຊ່ພ້າຜ່າໄມ້ໃນທີ່ ໃດທີ່ນຶ່ງແລນາ ໃນເມື່ອພຣະບາຣາພພະບາສວນນັ
ຈາກກູພໍ່ໄປປຣະໝານຄາວນຶ່ງແລ້ວ ກູພໍ່ກໍຊ້ຳໄດ້ຍິນສຽງນາງທ້າວຫຼ້ວງຮ້ອງໃຫ້
ແລ້ວ ກູພໍ່ກໍຊ້ຳເວາະຕ່ອບສາບທະບູສິນໃນອາສົນບົດສາລາທີ່ນັ້ນກໍ:ພໍ່ນາ ຄັນວ່າ
ເຈົ້າຣະສີກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງສີດາກໍຮ້ອງໃຫ້ແລ້ວ ແລເອົາມືເຊັດສີຕາແຫ່ງຕົນ
ນາກນັກ ກໍລວດໄດ້ຊື່ວ່ານາງສີຕາ ທີ່ນັ້ນເຖິງສາມທີ່ນີ້ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສ
ຈຶ່ງພານາງທ້າວຫຼ້ວງ ๑ປ ຄົນ ອັນມີນາງສີດາ:ເປັນ:ລ້ວ ນາງ:ຢູ່ອາສົນບົດສາລາແລ້ວ
ນາງທ້າວຫຼ້ວງຈຶ່ງພາກັນໄປສູ່ຜາສາດແຫ່ງຕົນທຸກຄົນໆກໍມີແລ ກ່າວນັ້ນພຣະບາ
ຣາພພະບາສວນໄປຂໍເອົານາງສີດາບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ແລຄືນໜີເມືອກໍແລ້ວທໍ່ນີ້ກ່ອນແລ.

ບັດນີ້ຈັກຈາເຖິງພຣະບາຣາພພະບາສວນເອົານາງສຸທໂທ ເມື່ອເມືອງລ້ງກາ
ທີ່ນັ້ນກ່ອນແລ ຄັນວ່າພຣະບາຣາພພະບາສວນແລຊຸນຊິວຫາກັບທ້າໄໝ່ຫົນໃບ
ຫາຍ້ານຊະເພົາເມືອແລ້ວ ຊຸນຊິວຫາຈຶ່ງຖາມພຣະບາວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ນະຫາ
ຣາຊເຈົ້າໃນເມື່ອເຈົ້າກູໄປຂໍເອົານາງສີດາກັບຄອມເຈົ້າຣະສີໄດ້ແລ້ວ ເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້າກູ
ຈຶ່ງພ້າວຣີບຄືນມາແລ້ວແລພາປູ່ງຂ້າທ້າວຫຼ້ວງໜີໂດຍພລັນ ເປັນດັ່ງໄປລັກເອົາ
ນັ້ນກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຣາພພະບາສວນຈຶ່ງກ່າວວ່າ ດູຮາຊຸນຊິວຫາ

ส่วนถั่ๆบาๆผู้ปี้บ่ใฉ่บาๆสีดา แม่บบาๆสุทโทอับเจ้าระสีบีระมิดให้แก่เรา
แล เมื่อบั้บอุบฉิวหาจึๆฉ้ำถามว่า ข้าแก่เจ้าภูใบเมื่อเจ้าภูไปอำเอิาบาๆ
สีดาภับถอมเจ้าระสีถั่ๆบั้บ เหตถั่ๆลีเจ้าภูจึๆเอิาบาๆสุทโทมาบั้บภำข้าจา
เมื่อบั้บพระยาราพพะบาสวบจึๆภล่าวว่าดูราท่าบอุบฉิวหา ส่วนถั่ๆบาๆ
สีดาผู้บั้บพระระสีบ่มักใถ่ให้แก่เรา พระระสีจึๆเอิาทะบูสิบอับปี๋ๆมีบ้ำ
หบักได้โภดปี๋ๆมาให้เราโจมยำขึ้บลอๆดูก่อบถับว่าเรายำขึ้บได้จึๆ จักให้บาๆสี
ดาแก่เราว่าถั่ๆบั้บ บัดนี้เราพระอิๆจึๆไปยำขึ้บแล้วดูภำลวดเปับอับหบักมาภ
บัก "ภำพิ้บจาภฟาภ"[๑] ท่ำเสั้บผิมตัดมิบบั้บแล้ว พระระสีจึๆบ่ให้บาๆสีดา
แก่เรา เพื่อว่าเรายำบ่ได้บั้บแลใบเมื่อเราพระอิๆยำบ่ได้สับบั้บ เราพระอิๆภำ
มีใจโสภเสิ้าโสภา เหตว่าบ่ได้บาๆสีดาบั้บแล เมื่อบั้บพระระสีภำเหับเรา
โสภเสิ้าแลร้อๆให้สับบั้บ พระระสีจึๆบีระมิดบาๆสุทโทผู้ปี้ให้แก่เราหั้บ
แล ใบเมื่อเราพระอิๆเอิาบาๆสุทโทมาเฤๆบาๆทัๆฐายแล้ว เราพระ
อิๆภำฉ้ำไปลักเอิาบาๆทัๆฐายหมายมีบาๆสีดาเปับติ้บแล้ว พระระสีภำเตั้บ
ไต่ไล่ตามเราพระอิๆมาภบัก เราพระอิๆจึๆประวาๆบาๆทัๆฐายไว้แล้ว
ภำท่ำทับเอิาได้ท่ำแต่บาๆสุทโทผู้ดๅวปี้แล้ว ถับว่าพระยาราพพะบาสวบ
ภล่าวสับบั้บแล้ว ภำลวดเบิกฉะเพิาไปหั้บแล ใบเมื่ออุบฉิวหาแล
พระยาราพพะบาสวบ เบิกฉะเพิาไปด้วยอับลำดับวับถึบมึบบาบได้เดือบ
ปี๋ๆถั่ๆบั้บ บาๆสุทโทอับเปับธาฉเทวีแห่ๆพระยาราพพะบาสวบภำทธิๆ
ถัพพะลูภบาบได้สามวับภำลวดประสูด ได้ลูภฉายผู้ปี๋ๆฉีว่าท้าวทอๆถำ อับ
มีเตฉะธีททีอับมาภเหมือบถั่ๆพระยาราพพะบาสวบติบเปับพ่ำบั้บแล บุถ
ละผู้ใดจักโจทบาว่า ส่วนถั่ๆบาๆสุทโทผู้ปี้อับพระยาราพพะบาสวบสิม
สู่ปู่ภิบมีประหมาบเดือบปี๋ๆแล้ว แลทธิๆถัพพะมีประหมาบว่าได้สามวับ
แล้วแลประสูด เหตถั่ๆลีบั้บจา บุถละผู้จักแก้ภำเพิๆแก้ถั่ๆปี้ว่า ส่วน
ถั่ๆบาๆสุทโทผู้ปี้อับเจ้าระสีหาภบีมิดแต่ๆแปๆให้แล้วบำระบวบ เพื่อให้
เปับทีรักสาถำฉูท้าวราพพะบาสวบ ให้มีอายุหมั้บยืบยาวไป เหมือบ
ถั่ๆท่าบทัๆฐายบั้บแล เหตว่าโพยไพจักเกิดมีแก่พระยาราพพะบาสวบ

---

๑ ถวบเปับ "ภำบ่พิ้บจาภฟาภ" ตามใบลาบจาบก่ำ มัด มิ ผูก ๕ หน้า ๑ฝี

ບໍ່ນານ ດ້ວຍເຫດອັນພຣະບາລະທຳອັນສາໃຫດນັ້ນແລ ເຈ້ຳອະສິຈິງນິມິດແຕ່ງ
ແປງນາງຜູ້ນີ້ໄປເປັນທິພເພສັຊຊະໃຫ້ລູກນາງເກີດມາແລເດືອນແລຄົບ ຄືວ່ານາງ
ສຸທໂທຜູ້ນີ້ກໍຈັກໄດ້ລູກເກ້ົາຄົນໃນປີດຽວນັ້ນແລ ເມັ່ນວ່າລູກນາງສຸທໂທທັ້ງເກ້ົາໄປ
ຄຶກະໜ້າໄມ້ປັ້ນໄຟແລ້ວນຶ່ງຄັນໃຄຍັນບ້ຳກໍດີ ສ່ວນດັ່ງລູກຜູ້ກົກນາງໄປເລັ່ງກົບ
ນ້ຳກາແມ່ເບ້ືອງກ້ຳຂວານັ້ນກໍສວ່າງຫາຍໜຶກທັ້ງນວນແລ ແມ່ນວ່າລູກນາງຜູ້ຖ້ວນ
ສອງນັ້ນໄປເລັ່ງກົບນ້ຳກາແມ່ເບ້ືອງຊ້າຍກໍສວ່າງຫາຍເໝືອນດັ່ງດວງຈັນ ແມ່ນວ່າ
ລູກນາງຜູ້ຖ້ວນສາມນັ້ນໄປເລັ່ງກົບຫູນາງເບ້ືອງກ້ຳຂວາ ລູກນາງຜູ້ຖ້ວນສີ່ນັ້ນໄປເລັ່ງ
ກົບຫູກ້ຳຊ້າຍ ລູກນາງຜູ້ຖ້ວນຫ້ານັ້ນໄປເລັ່ງກົບຮູດັ້ງແມ່ເບ້ືອງກ້ຳຂວາ ລູກນາງຜູ້
ຖ້ວນຫົກນັ້ນໄປເລັ່ງກົບຮູດັ້ງແມ່ເບ້ືອງກ້ຳຊ້າຍລູກນາງຜູ້ຖ້ວນເຈັດນັ້ນໄປເລັ່ງກົບປາກ
ແມ່ແຫ່ງຕົນລູກນາງຜູ້ຖ້ວນແປດນັ້ນໄປເລັ່ງກົບນົມ ແມ່ເບ້ືອງກ້ຳຂວາລູກນາງຜູ້ຖ້ວນ
ເກ້ົານັ້ນໄປເລັ່ງກົບນົມແມ່ເບ້ືອງກ້ຳຊ້າຍ ທຸງນບ່ອນສວ່າງຫາຍໄປດ້ວຍສັພພະໜຶກ
ທັ້ງເນວນ້ຳເສສສລໍ ບ່ໍອາດຈັກມີອົນຕາຍອັນໃດນາບຸງດບຸງໄດ້ຫັ້ນແລ ເມ້ືອນັ້ນ
ພຣະບາຣາພພະນາສວັນກໍໄປຮອດໄປເຖ້ົງເກາະດອນອັນນ້ຳງແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມ
ກັນຈອດເຊ້ົາຢູ່ຫັ້ນແລ ເມ້ືອນັ້ນຂຸນຊ້ືວຫາຈ້ົງພາບ່ າວສອງຄົນອອກໄປແອ່ວ
ຫ້ົ ນໃນອ່ວງບ້ານທ້ົ ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມ້ືອນັ້ນຄົນທັ້ງຫ້ົ ງຈ້ົງຖາມວ່າຂ້ ານ້ ແກ່ເຈ້ ົ ານ ທັ້ງ
ສານ ບັດນ້ ເຈ້ ົ ານ ຈັກທ່ ງ ະຄ້ ານ ຂາຍໃນທ ່ ໃ ີ ດຈ ່ ້ ົ ງມາເຖ ່ ້ ົ ງຝ ູ ງ ຂ ້ ານ ທັ ້ ງ ຫ ້ ົ ງ ຫ ້ ົ ງ ຈ ່ ້ ົ ງ ເມ ້ ົ ອ
ນັ້ນຂຸນຊ້ືວຫາຈ້ົງຂານວ່າ ດູຮາເຈ້ ົ ານ ທັ ້ ງ ຫ ້ ົ ງ ຫ ້ ົ ງ ນ ້ ົ ວ ່ ້ ົ ານ ນ ້ ົ ໍ ່ ໄ ້ ໄ ປ ຄ ້ ານ ຂ ານ
ດ້ວຍວັ ຖ ຸ ເ ້ ົ ານ ຂ ອ ງ ເ ບ ້ ົ ອ ງ ໃ ດ ກ ໍ ທ ໍ ່ ພ ານ ັ ບ ໄ ປ ກ ລ ່ ານ ຕ ້ ານ ໂ ອ ມ ເ ອ ົ ານ ນ ານ ຜ ູ ້ ດ ີ ຜ ູ ້ ງ ານ
ອັນເປັນລູກເຈ້ ົ ານ ອ ະ ສ ິ ນ ານ ຊ ານ ເ ທ ົ ້ ົ ແ ຫ ່ ງ ພ ຣ ະ ບ ານ ພ ພ ະ ນ ານ ສ ວ ນ ດ ອ ກ ແ ລ ້ ວ
ເມ ້ ົ ອ ນ ັ ້ ນ ຄ ົ ນ ທ ັ ້ ງ ຫ ້ ົ ງ ຈ ້ ົ ງ ຖ ານ ວ ່ ານ ້ ຂ ້ ານ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ານ ພ ູ ທ ັ ້ ງ ສ ານ ໃ ນ ເ ມ ້ ົ ອ ເ ຈ ້ ົ ານ ທ ັ ້ ງ ສ ານ ໄ ປ .
ກ ລ ່ ານ ຕ ້ ານ ໂ ອ ມ ເ ອ ົ ານ ລ ູ ກ ສ ານ ວ ເ ຈ ້ ົ ານ ອ ະ ສ ິ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ ລ ້ ົ ຮ ູ ້ ວ ່ ານ ໍ ່ ໄ ດ ້ ນ ັ ້ ນ ຈ ານ ເ ມ ້ ົ ອ ນ ັ ້ ນ ຂ ຸ ນ ຊ ້ ົ ວ ຫ ານ
ຈ ້ ົ ງ ຂ ານ ວ ່ ານ ດ ູ ຮ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ທ ັ ້ ງ ຫ ້ ົ ງ ຈ ານ ເ ຫ ດ ດ ັ ້ ງ ລ ້ ົ ເ ຈ ້ ົ ານ ທ ັ ້ ງ ຫ ້ ົ ງ ຈ ້ ົ ງ ຖ ານ ວ ່ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ທ ັ ້ ງ ຫ ້ ົ ງ
ໄ ປ ກ ລ ່ ານ ຕ ້ ານ ໂ ອ ມ ເ ອ ົ ານ ລ ູ ກ ສ ານ ວ ເ ຈ ້ ົ ານ ອ ະ ສ ິ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ ລ ້ ົ ໍ ່ ໄ ດ ້ ວ ່ ານ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ຈ ານ ສ ່ ວ ນ ດ ັ ່ ງ ນ ານ ສ ຸ ທ
ໂ ທ ອ ັ ນ ຕ ູ ຮ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ທ ັ ້ ງ ຫ ້ ົ ງ ຫ ້ ົ ງ ໄ ປ ກ ລ ່ ານ ຕ ້ ານ ໂ ອ ມ ເ ອ ົ ານ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ປ ອ ະ ສ ຸ ກ ໄ ດ ້ ລ ູ ກ ຜ ູ ້ ນ ້ ົ ງ ແ ລ ້ ວ ແ ລ
ວ ່ ານ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ມ ້ ົ ອ ນ ັ ້ ນ ຄ ົ ນ ທ ັ ້ ງ ຫ ້ ົ ງ ຈ ້ ົ ງ ຖ ານ ວ ່ ານ ້ ຂ ້ ານ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ານ ພ ູ ໃ ນ ເ ມ ້ ົ ອ ເ ຈ ້ ົ ານ ທ ັ ້ ງ ຫ ້ ົ ງ ໄ ປ
ກ ລ ່ ານ ຕ ້ ານ ໂ ອ ມ ເ ອ ົ ານ ນ ານ ສ ຸ ທ ໂ ທ ນ ັ ້ ນ ເ ທ ົ ້ ົ ປ ານ ໃ ດ ກ ໍ ຂ ້ ານ ຈ ານ ເ ມ ້ ົ ອ ນ ັ ້ ນ ຂ ຸ ນ ຊ ້ ົ ວ ຫ ານ ຈ ້ ົ ງ

ขาบว่าถูธาเจ้าทั้งฺฐายบายามเม็อถูข้าทั้งฺฐายไปกล่าวต้ามโอมเอาบั้น บาง
ไก้เก็อบน้ำแลว่าถั้งบั้น เม็อบั้นถิบทั้งฺฐายไก้ยืนขุนชือหากล่าวสันบั้น เอา
จ้างพ้อมกับหัวมากบัก ถ้วยถำว่าบางสุทโทเอาผิวไก้เก็อบ ๑ แล้วกำมา
ไก้ลูกผู้น้ำ ว่าถั้งบั้นแล้วเอากำพ้อมกับเล็กลาะถิจากกับทั้งแล เม็อบั้น
ขุนชือหากำเอาลูกบ่าวแท่งถิบถืนมาสู่ขุะเผา แล้วกำลวดย้ายออกไปทั้ง
แล เม็อบั้นพระยาธาพพะนาสอน แลขุนชือหากำไปด้วยอันลำดับอันถืน
มืนบางไก้เก็อบน้ำแล้ว บางสุทโทธาชุเทวีกำทธิงถันพพะบางไก้สามอัน
แล้ว กำลวดไก้ลูกผู้น้ำชื่อว่าท้าวถ่ากาทั้งแล เม็อบั้นขุะเผากำไปรอดไป
เถิงเกาะดอนอันน้ำแล้วกำลวดพากับจอดขุะเผาทั้งแล เม็อบั้นถิบทั้ง
ฐายมีบ่างชายสาวบ่าวทั้งมวน อันมีในเกาะดอนที้บั้น เอากำพ้อมกับโฐ
ฐั้งลิงมาเถิงหางท่าแล้ว เอาจ้างเอิ้นถามว่าเจ้าทั้งฐายมาถ้าขายสั้ง
จ้างพากับมาเถิงที้บั้นจา เม็อบั้นขุนชือหาจ้างขาบว่า ถูธาเจ้าทั้งฐาย ถู
ข้าทั้งฐายบ่ไก้มาถ้าขายสั้งแล กำท่ำพากับมาเอ่อหาผังบั้นแล เจ้าทั้ง
ฐายมักใส่ปากไก้ลูกจ้างพากับมาเอาถูข้าทั้งฐายเป้นผิวบั้นเท้น เม็อบั้น
ถิบทั้งฐายจ้างถามว่า ถูธาเจ้าบายร้อยถ้า แม่นว่าถูข้าทั้งฐายเอาโท
ดอนที้นี้กำไก้ลูกเหม็อนถั้งถูองกับบั้นแล เหตถั้งสีเจ้าทั้งฐายจ้างกล่าวถั้ง
บั้นจา มากว่าเอาเจ้าทั้งฐายอันเป้นบายร้อยถ้าจ้างไก้ลูกบั้นสี เม็อบั้น
ขุนชือหาจ้างกล่าวว่าถูธาเจ้าทั้งฐาย ในเม็อเจ้าทั้งฐายเอาโทอื้นบ่เป้น
ถั้งโทถูข้าทั้งฐายบี้ถาย ส่วนถั้งเอาโทถูข้าทั้งฐายจ้างไก้ลูกแลเก็อบละ
ถิบ เหม็อนถั้งพระยาธาพพะนาสอน อันเป้นเจ้าแก่ถูข้าทั้งฐายบี้
แล เม็อบั้นถิบทั้งฐายจ้างกล่าวว่า ถูธาเจ้าทั้งฐาย ส่วนถั้งบางธาชุ
เทวีแท่งพระยาธาพพะนาสอนบั้นมีลูกหางบ่มีพ่อกติ จ้างไก้ลูกเก็อบแล
ถิบบั้นจา เม็อบั้นขุนชือหาจ้างกล่าวว่า ถูธาเจ้าทั้งฐาย ส่วนถั้งลูกบาง
สุทโทธาชุเทวีแท่งพระยาเจ้าถูข้าทั้งฐายบี้ ถั้งหากแม่นลูกพระยา
เจ้าแท้แล บ่แม่นลูกหางผู้ใดผู้น้ำถาย ว่าถั้งบั้นแล้วกำพ้อมกับหัว
มากบักทั้งแล เม็อบั้นถิบทั้งฐายอันปู่ในดอนที้บั้น เอากำเล็กลาเม็อหมิด

สัง๎ๅแล้ว ขุนชีวหาแลบ่าวไพ่ทัง๎มวน ก็พ้อมกับเข้าสู่ชะเพิาแล้วก็ลวด บ้ายออกไปนั้นแล เมื่อนั้นพระยาธาพพะนาสวนกับทัง๎ท้าวขุนชีวหา แลบ่าวไพ่ทัง๎มอน ก็พากันไปด้อยอันลำดับอันถืนมืนนางได้เถียนบ๋ๅ นางสุทโทธาชุเทวีก็ทรงครัพพะได้ ฝ อัน ก็ประสูถลูกชายผู้บ๋ๅ ชื่อว่าท้าวหุ้าช้อยหนั้นแล เมื่อนั้นชะเพิาพระยาธาพพะนาสวน จิๅไปรอกไปเถิๅงเภาะถอนอันบ๋ๅก็ลวดพากันจอกเชิาหนั้นแลเมื่อนั้นขุนชีวหาจิๅเอาลูกบ่าว ๔ คิน ก็ลวดออกไปดูใบท่ากาวอ่วยบ้านทีนั้นทีวทุกแห่งทุกพาย คินทัง๎หลาย จิๅเอ็นถามว่า ดูธาเจ้านายร้อย เจ้าทัง๎หลายมาซื้อขายอัตถุเข้าอยู่อันใดนั้นจา เมื่อนั้นขุนชีวหาจิๅกล่าวว่า ดูธาเจ้าทัง๎หลายตูข้าทัง๎หลายบ่มาซื้อขายสัง ก็ท่ำพากันมาแอ่วดูหลายบ้านหลายเมืยๆ เพื่อให้มีคำเว้าเมื่อหน้านั้นแล อันบ๋ๅคันว่าตูข้าทัง๎หลายไปพบผู้เถ้าก็จักเอาเมื่อต้อนอาว ผู้สาวก็จักเอาเมื่อต้อนอ้าย พบแม่ร้างแม่หม้ายก็จักเอาติวเองบุนเผิงเธิบ คำพอนฟังเอาท้อน เมื่อนั้นคินทัง๎หลายจิๅกล่าวว่า ข้าแก่เจ้าทัง๎หลายอันเป้นนายร้อยค้า ส่วนถ้ำสาวหนุ่มหน้าไทดอนก็บ่ควนธุงหมองเจ้าอ้าย ป่าไค้ทิวขุ้มป้ายสูงลวย น้องบ่เถียสางกวยหาบเข้า น้องบ่เถียหุงเหล้าไปขาย "น้องนี้เชื้อสำปายก็บ่ควนเป้นภิกเจ้าได้"๑ แม่บ่าวร้องร่ำไห้แถนถายแลบา อ่ำถ้ำนั้นแล้วเอาก็พ้อมกับหิวสว่างมากมักแล้ว ก็ลวดเลิกลาหนีเมื่อหนั้นแลเมื่อนั้นพระยาธาพพะนาสวนจิๅบอกเถ้นไพ่พินไพหาทัง๎หลายเข้าสู่ชะเพิาแล้ว ก็ลวดบ้ายออกไปหนั้นแล เมื่อนั้นพระยาธาพพะนาสวนแลขุนชีวหากับทัง๎ไพ่พินไพหาทัง๎มวน ก็พ้อมกันไปด้อยอันลำดับอันถืนมืนนางได้เถียนบ๋ๅแล้ว นางสุทโทก็ทรงครัพพะนางได้ ฝ อัน แล้วก็ประสูถได้ลูกชายผู้บ๋ๅ ชื่อว่าท้าวอ่อยถ่ำชาวหนั้นแล เมื่อนั้นชะเพิาพระยาธาพพะนาสวน ก็ไปรอกไปเถิๅงเภาะถอนอันบ๋ๅแล้วก็ลวดจอกเชิาหนั้นแล เมื่อนั้นคินทัง๎หลายอันปู่ในถอนทีนั้น เอาก็ไหลหลั่งลิๅมาเถ้นท่าทีนั้น บางพ่อๆมาถักน้ำเมื่อหาผิว บางพ่อๆมาแต่ติวแอ่วหลิ้น บางพ่อๆหาเข้าหนีบจับมับ บางพ่อๆเลียหิวคันไขปอก บางพ่อๆบั้นปู่ขอก

---

๑ ตามใบลาน จานก่ำขูบ "น้องนี้สัมปาหนิกก็บ่ควนเป้นภิกเจ้าได้"
มัก ฝ บูก ๕ หน้า ๖๔

จอมจำ เอิ้ากำมาขุ่แซุหิวสว่า บาวพ่อวฤามลูกล้าขาวสังแลบา ผื้อบั้น ขุบชิวหามีมาขาเอ็นปอกเลียปอกบ้อวสาวรามว่า ไอบ่เจ้าใสมวามเลือก ล้ำมีกำขำบาบน้ำเมือบ่า พีกำขำพันรำทังแภบ พีกำขำบังแหบหมูมเผิา ขำ แก่สีแจ่มเจ้าขาได้ล่าบลอวพาวแถ่เหื้น สาทุเจ้าปากมาหาบคุตามหู้ว เจ้าปากมากายฝังถามห้อบ น้อวกำถอวถ่ำก้อบใสพา น้อวกำถอวถ่ำวา มาจูบ น้อวกำมักรูบอ้าบแถ่ถอมแลบา อ่าถั้วบั้นแล้ว เอิ้ากำเลือกลาผื้อ หั้นแล เผื้อบั้นขุะเผิาพระบาธาพพะบาสอบ กับทังบาวสุทใทกำลอด บ้าบออกไปหั้นแล แถ่บั้นพระบาธาพพะบาสอบแลขุบชิวหากำไปก้อบ ลำดับอันถืบมืบบางตามกระแสแม่บ้ำทังบอบมืบบาบ ประหมาบว่าได้ เถือบบึวแล้ว บาวสุทใทกำทธิวถันพะบางได้ ๗ อัน แล้ว กำประสูถได้ลูก ชายผู้บึวชื่อว่า "ท้าวตาขาวฝ้าย"๑ หั้นแล เผื้อบั้นพระบาธาพพะบาสอบ แลขุบชิวหากำพากันเชิาปู่ในเภาะถอบอันบึว ในท่ำภาวแห่วบ้ำสมุดหื้นั้น เป้นถาวบอบหั้นแล เผื้อบั้นบังมีถืบทุกไร้ขื้นใจผู้บึว ชื่อว่าท้าวโสมมะบา มันกำลิวมาเถิวท่าบ้ำหื้นั้นผู้ถาว เพื่อว่าจักอาบบ้ำถั้วบั้น มันจิ๋วเหันขุะเผิา พระบาธาพพะบาสอบ มาจอดปู่ในท่าหื้นั้น มันจิ๋วถามว่าข้าแก่เจ้าภู ทังทูาบ เจ้าทังทูาบเอิาสังมาขาบกำข้าจา เผื้อบั้นขุบชิวหาจิ๋วขาบว่า ดูธาท่านผู้มีธูบใสมอันวาม เธิากำบ่มีอัตถุเข้ำของอันใดมาซื้มาขาย กำทำพา กันไปกล่าวต้านโอมเอิาบาวสุทใทกับถอมเจ้าธะสี มาให้แก่พระบาธาพ พะบาสอบอันเป้นเจ้าแก่ตูข้าทังทูาบบั้นแล เผื้อบั้นท้าวโสมมะบาจิ๋วถาม ว่า ข้าแก่เจ้าภูทังทูาบ ส่อบถั้วบาวผู้นั้นมีธูบใสมอันวามแท้ลี เผื้อบั้นขุบ ชิวหาจิ๋วกล่าวอ่า ดูธาท่านตินมีผยาอันล้ำบึว ส่อบถั้วบาวผู้นั้น กำประสูถ ได้ลูกท้าแลอ่าถั้วบั้น เผื้อบั้นท้าวโสมมะบาจิ๋วกล่าวอ่าข้าแก่เจ้าทังทูาบ ใบเผื้อบาวผู้นั้นกำประสูถได้ลูกท้าถินแล้วถั้วบั้น เจ้าภูทังทูาบไปกล่าว ต้านโอมเอิาบาวผู้นั้นเทิวบางแท้ม่ เผื้อบั้นขุบชิวหาจิ๋วขาบว่า ดูธาท่าน ผู้สลาดถ้อบผยาปันขา ตูข้าทังทูาบไปกล่าวต้านโอมเอิาบาวผู้นั้นบางได้

---

๑ ในใบลานจานก่ำอีสาน "ท้าวตาขาวถอกฝ้าย"

๑"ปีบ็ๆบี้แล เมื่อท้าวโสมมะบาได้ยิบถ่ำอุบแอภภล่าวสับบั้บ มับภ่ำเลิภลา ทบีเมื่อเรือบแท่ๆมับทั้บแล ใบเมื่อธาตีถึบอับบั้บแลรุ่ๆแสๆสุธิยะพุ่ๆพ้บ เอิาบุถับทอบมาแล้ว พระยาธาพพะบาสวบแลอุบฉิวทาภ่ย้ายฉะเพิา ออภไปยามเฉิ้าทั้บแล เมื่อบั้บส่วบถั่ๆฉะเพิาอับบั้บภ่ไปเปับอับเทิๆบาบได้ เถือบบี่ๆแล้ว บาๆสุทโทธาฉเทวีภ่ทธิๆอัพพะบาบได้สามวับแล้ว ภ่ประ สูถได้ลูภฉายผู้บี่ๆฉีว่าท้าวผาบทูายเมื่อๆทั้บแล เมื่อบั้บฉะเพิาภ่ำฉ้ำไป จอถเฉิาปู่ใบเภาะถอบอับบี่ๆถามภาละอับสิมถวบเฉิาทั้บแล เมื่อบั้บยิๆ ฉายบ้อยหมุ่มทัๆทูายอับปู่ใบถอบทีบั้บ เอิาภ่ำเทับฉะเพิาพระยาไปจอถ เฉิาใบท่าทีบั้บ เอิาจีๆฤายว่าอ้าแภ่เจ้าทัๆทูาย เจ้าภูทัๆทูายลุภแถ่ทีใด มาภ่ำอ้าจา เมื่อบั้บอุบฉิวทาจีๆภล่าวว่า อ้าทัๆทูายมาแถ่เมื่อๆลัๆภา พุ้บแล เมื่อบั้บถิบทัๆทูายทัๆยิๆฉายบ้อยหมุ่มจีๆฉ้ำฤามว่า เจ้าทัๆทูาย มาแถ่เมื่อๆลัๆภาทีบั้บ ยัๆได้เอิาสัๆบาอายแถ่ภ่ำอ้าจา เมื่อบั้บอุบฉิวทา จีๆอาบถอบว่าถูธาเจ้าทัๆทูาย ตูอ้าทัๆทูายมาแถ่เมื่อๆลัๆภาทีบั้บภ่ำบ่ มีเอิ้าออๆอับใดมาฉี้มาอายสัๆ ท่ำว่ายัๆได้เอิาผู้เฤ้ามาอายใช้ผู้สาวท่ำบั้บ แล้ว เจ้าทัๆทูายยัๆฉีฉี้เอิาผู้เฤ้าไทเมื่อๆลัๆภาไว้ไฤบา ตาๆพ่ำแถ่แม เมื่อบั้บยิๆฉายสาวบ่าวทัๆทูายได้ยิบอุบฉิวทาภล่าวสับบั้บ เอิาภ่ำพ้อมภับ ทิวสว่าๆแฉวๆมาภบัภแล้ว ภ่ำฉ้ำภล่าวว่า อ้าแภ่เจ้าภูทัๆทูายผู้เฤ้าอับ ปู่ใบถอบภาๆบ้ำทีบี้ภ่ำมีบ่ำไร้บ่ำปาภตูอ้าทัๆทูายบ่ำฉี้เอิาแล้ว ท่ำว่ายัๆปาภได้ แถ่ผู้บ่าวบั้บแล เมื่อบั้บอุบฉิวทาจีๆภล่าวว่า เทถถั่ๆลีเจ้าทัๆทูายจีๆบ่ำ ปาภได้ผู้เฤ้าบั้บจา เทถว่าผู้เฤ้ายัๆเถียภิบ ฆัๆ ผู้เฤ้ายัๆเถียปูภหมาภตูม "ตํ"๖ ยามเฉิ้า ผู้เฤ้ายัๆเถียปูภหมาภบ้ำแล้ๆทาถฉาย เจ้าทัๆทูายบ่ำปาภได้ บั้บลีว่าถั่ๆบั้บ เมื่อบั้บถิบทัๆทูายจีๆภล่าวว่า ตูอ้าทัๆทูายปาภได้บ่าว หมุ่มบ้อยหน้าฉีบฉ้อยบิๆรามรูบโสมๆาบอ่อยท่อยป่อยล่อยแภ้ม "เอิาพา"มิ ว่าถั่ๆบั้บแล้ว เอิาภ่ำเลียเลิภลาเมื่อทาเรือบทั้บแลเมื่อบั้บพระยาธาพพะ

---

๑ ใบใบลาบจาบภ่ำอุบ "ปี บี่ๆ"

๖ ใบใบลาบจาบภ่ำอุบ"แต้ๆ"

มิ ใบใบลาบจาบภ่ำอุบ "โสพาปากเอิามากอถบอบถุวบี้" มัถ มิ ผูภ ๕ หน้า ๖๗

นาสวนแลขุนชีวหากໍบ้ายชะเพิาออกไปหน้า ผื่อมั้นเจ้าท้าสองกับท้า
ไขหาท้ามวนกໍเบิกชะเพิา ไปด้วยอันลำดับอันถืนมืนนานได้เถือนบ่ำแล้ว
นางสุทโทกໍปะสูดได้ลูกชายผู้บ่ำชื่อว่าท้าวถำเหฺ็อางลอกเบ้าทั้นแล ผื่อ
มั้นชะเพิาเจ้าท้าสองกໍลวกจอกเชิาทั้นแล ผื่อมั้นขุนชีวหาจ่ำออกไป
เผ่อทื่บในทำภางข่องบ้านทื่มั้นท้อทุกแห่งทุกพาย ถืนท้าหายจ่ำถาม
ว่า เจ้าท้าหายไปขายสังเด อ่ากั้งมั้นขุนชีวหาจ่ำกล่าวอ่า ข้าผู้ลูกบ่
ได้มาขายสัง ท่ำว่าบังได้ถืนขี้ถ้วนมาขายให้แก่สาวผู้บ่ำท่ำมั้นแล้ว ผื่อ
มั้นถืนท้าหายจ่ำกล่าวอ่ากูข้าท้าหายบ่ชื่เอิาแล้วเจ้ากัยนแก้วลูกชายป่า
มาขายให้ท้ัย บ้องนี้เชือกอกขุ้ยจูมบาง เหันถืนหางใจกว้างจักต่าวหน้า
ชิมๆแลนาว่ากั้งมั้น เมื่อมั้นขุนชีวหาจ่ำขานวยบ อ่าพี่นี้เถียถักลอบใส่ปา
"เถียถุมถว่าข่อๆ ๑" เถียเชิาจอกหางร่อมขอให้เจ้าถอมมอมหุ่มน้อยนาย
ไผถจักขานแถ่เท้ัน เอิๆมาแวนท่างปาปู่ปางอนอนพอยมาภืนกอบแถมหาก
มานอนสากรางสอๆ มาผีปอๆรางรูบนาชิมจูบทันใจแถ่นา อ่ากั้งมั้นแล้วกໍ
พ้อมกันถิบมือแล้วแลหิอผื่อมั้นขุนชีวหากໍลวกลิางมาเถิงชะเพิาแล้วกໍลวก
บ้ายออกไปทั้นแลเมื่อมั้นพระบาธาพพะนาสวนกับท้าขุนชีวหาแลไพ่พิน
ไขหาไปทายอันถืนนานมีปะหนานว่าได้เถือนบ่ำแล้ว นางสุทโทกໍซ้ำปะ
สูดได้ลูกชายผู้บ่ำชื่อว่าท้าวถอันเท้าเถิงเมื่อางพิมทั้นแล เมื่อมั้นชะเพิาพระ
บาธาพพะนาสวน แลขุนชีวหากໍจอกเชิาปู่เป้นถาวนอนทั้นแล ผื่อมั้น
บ้ามีบ่ำผู้บ่ำมีอายุได้ ๑๐ ปี๖ อันเป้นลูกภวานบ้านทื่มั้นชื่อว่านางถำสุภ นอน
ลุกแล้ว "ภืนางายพื้นชายแผ่อหาชายชิมซ้อน ๕" ส่อนกั้งนางถำสุกผู้มั้นภ็
หายถุลิางมาหางท่า เพื่อว่าจักถักบ้าเผิะภืนหั้นแล เมื่อมั้นขุนชีวหากໍลิา
เหันนางผู้มั้น มันจ่ำเอ็นถามว่าถูธาเจ้านางน้องรักพี่ เจ้านมีชุกั่งลืกพี่จา
ผื่อมั้นบ่ำผู้มั้นจ่ำกล่าวอ่า ข้าแม่เจ้าภผู้ข้านชื่อว่านางถำสุก นอนลุก
แล้วภืนาย แผ่อหาชายชุ้ยน เจ้ากัยนแก้วมาเบิ เอิๆ นางหุ่มน้อย นา
ได้เอ็นจ้อยๆไปทาย พี่จ่ำถ็เชือกถวายถอกต้าๆ พี่จักถ็เชือกชางตามิว
พี่จักถ็เชือกกิวไปถ้องเจ้าหู้าต้องหมากแฉว๔ เจ้าพักแพอหากแก้วงาม

---

๑ ตามใบลานจานก่ำอีสาน "เถียภุมภาภ้ำวภอด" ผูก ๕ มัด ฉ หน้า ฉ๐"
๖ ตามใบลานจานก่ำอีสาน "ปี"
๕ ตามใบลานจานก่ำอีสาน "ภืนางายแผ่อหาชายชิมซ้อน"
๔ ตามใบลานจานก่ำอีสาน "หมากแฝว" ผูก ๕ มัด ฉ หน้า ฉ๖

ເລືດແລ້ວໜາກຍົນ ເຈົ້າຄືງກົນໜາກແປບ ພີ້ຈັກຂໍແນບຊ້ອນເຊີບຊົນວ່າດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວນາງຄຳສຸກກໍ່ລວດດັກນ້ຳຫາບເມືອເຮືອນມັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພ ພະນາສວນກໍ່ລວດເບີກຊະເພົາໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາແລພຣະຍາຣາພພະ ນາສວນກໍ່ໄປດ້ວຍອັນລຳດັບວັນຄືນມືນນານ ປຣະໜານວ່າໄດ້ເດືອນນຶ່ງແລ້ວ ນາງ ສຸທໂທກໍ່ປຣະສູດໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າທ້າວຄືງກົນໜາກແປບຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນແລຂຸນຊິວຫາດຸ່ງເດີນມາແຕ່ເຈົ້າຣະສີ ມີປຣະໜານ ວ່າໄດ້ເກົ້າເດືອນນຶ່ງ ນາງສຸທໂທກໍ່ປຣະສູດໄດ້ລູກເກົ້າຄົນໃນຫົນທາງທີ່ນັ້ນ ກໍ່ລວດ ເມື່ອເຖິງເມື່ອງລັງກາອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະຍາເມືອຮອດແລ້ວ ກໍ່ລວດຈອດຊະເພົາໄວ້ໃນທ່ານ້ຳທີ່ນັ້ນແລ້ວ ຄົນທັງຫຼາຍກໍ່ໄຫຼຫຼັ່ງລົງມາຮັບພຣະ ຍາ:ແລນາງສຸທໂທເມືອຫາຜາສາດຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍກໍ່ເຫັນລູກນາງ ສຸທໂທເດັ່ງຣະດາດເຕັນຊະເພົາມີປຣະໜານເກົ້າຄົນດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈົ່ງຖາມຂຸນຊິວ ຫາວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າອັນເປັນຂຸນເປັນນາຍແກ່ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍ ອັນນັ້ນພຣະຍາເຈົ້າ ໄດ້ເດັກນ້ອຍມາແຕ່ທີ່ໃດເປັນອັນມາກຫຼາຍແທ້ນັ້ນກໍ່ຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາຈົ່ງ ຂານວ່າ ດູຣາທ່ານທັງຫຼາຍສ່ວນດັ່ງເດັກນ້ອຍທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນ ພຣະຍາເຈົ້າກໍ່ບໍ່ ໄດ້ໄປເອົາແຕ່ທີ່ໃດມາ ກໍ່ຫາກແມ່ນລູກນາງສຸທໂທຣາຊເທວີອັນເກີດມາແລເດືອນ ແລຄົນ ໃນເມື່ອພຣະຍາເຈົ້າສົນສູ່ຢູ່ກົນກັບດອມນາງມາໃນຫົນທາງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ຄົນທັງຫຼາຍຈົ່ງຖາມວ່າ ໃນເມື່ອພຣະຍາເຈົ້າໄປຂໍ່ເອົານາງສີດາກັບດອມເຈົ້າຣະສີ ດັ່ງນັ້ນ ເຫດດັ່ງລີ້ຈົ່ງໄປໄດ້ນາງສຸທໂທມາເປັນຣາຊເທວີນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວຫາ ຈົ່ງຂານວ່າດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍ ສ່ວນດັ່ງນາງສີດານັ້ນເຈົ້າຣະສີກໍ່ບໍ່ໃຫ້ແກ່ພຣະຍາ ເຈົ້າແຫ່ງເຮົາທັງຫຼາຍ ກໍ່ທໍ່ເອົາແຕ່ນາງສຸທໂທມາໃຫ້ສົງດຽວ ຈົ່ງປຣະສູດໄດ້ ລູກເກົ້າຄົນກັບດອມພຣະຍາເຈົ້າແຫ່ງເຮົານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍໄດ້ຍິນຂຸນ ຊິວຫາກລ່າວສັນນັ້ນ ເຂົາຈົ່ງພ້ອມກັນອູ້ມລູກພຣະຍາເຈົ້າເມືອສູ່ຜາສາດທັງເກົ້າ ຄົນນັ້ນແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງແຫ່ນແຫ່ພຣະຍາທັງສອງເມືອສູ່ຜາສາດຫັ້ນແລ ເມື່ອ ນັ້ນນາງຈັນທາຣາຊເທວີກໍ່ອອກມາ ຈູງແຂນນາງສຸທໂທຣາຊເທວີເມືອສູ່ຫ້ອງທ້ອງ ທີ່ນອນແລ້ວຈົ່ງຖາມວ່າດູຣານາງນ້ອງຮັກສ່ວນດັ່ງເດັກນ້ອຍທັງຫຼາຍຝູງນີ້ ແມ່ນ ລູກຫຼານບຸຄລະຜູ້ໃດ ເປັນອັນມາກຫຼາຍຍິງນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສຸທໂທຈົ່ງ ກລ່າວວ່າ ຂ້າ:ແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າສ່ວນດັ່ງເດັກນ້ອຍທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນເປັນລູກຂ້າຜູ້ນ້ອງ

ອັນໄດ້ຢູ່ກິນກັບດອມພຣະຍາເຈົ້ານາໃນຫົນທາງນານໄດ້ເກົ້າເດືອນ ຂ້າກໍໄດ້ລູກເກົ້າ
ຄົນກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຈັນທາໄດ້ຍິນນາງສຸທໂທກລ່າວສັນນັ້ນ ນາງກໍມີໃຈອັນ
ຊົມຊື່ນຍິນດີນາກນັກແລ້ວນາງຈຶງກລ່າວວ່າ ເຈົ້ານາງນ້ອງໄດ້ລູກຫຼາຍຄົນສັນນີ້ກໍ
ເປັນອັນດີນາກຫນັກຫນາ ສ່ວນວ່າຂ້າຜູ້ພີ້ນີ້ໄດ້ລູກສອງຄົນ ພຣະຍາເຈົ້າກໍຍັງເອົາ
ໄປໄຫຼ ນ້ຳເສັ່ງຜູ້ນີ້ງ ເຈົ້ານາງນ້ອງຢູ່ທີ່ນັ້ນຍັງຮູ້ຂ່າວລູກແຫ່ງຂ້າອັນໄຫຼ ນ້ຳໄປນັ້ນ
ແດ່ລີ ເມື່ອນັ້ນນາງສຸທໂທຈຶງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້າກໍບໍ່ຮູ້ຂ່າວລູກເຈົ້າ
ໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງນັ້ນແລ ເຫດວ່າຂ້າເກີດນາໃນວັນນີ້ງ ຂ້າກໍໄດ້ນາເປັນປາທະປະຣິ
ຈາກແຫ່ງພຣະຍາເຈົ້ານີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຈັນທາຈຶງຖາມວ່າ ດູຣາເຈົ້ານາງ
ນ້ອງຮັກເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້າຈຶງກລ່າວວ່າ ເກີດນາໄດ້ວັນນີ້ງໄດ້ນາເປັນປະທະປະຣິຈາກ
ແຫ່ງພຣະຍາເຈົ້ານັ້ນຈາ ມີຄຄາວ່າເຈົ້ານາງນ້ອງຮັກໃຫ່ງເປັນສາວແຕ່ໃນທ້ອງ
ແມ່ແລ້ວເຈົ້າຈຶງເກີດນານັ້ນລີ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າເກີດນາແລ້ວຈຶງໃຫ່ງເປັນສາວນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນ
ນາງສຸທໂທຈຶງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນວ່າຂ້າໃຫ່ງເປັນສາວໃນທ້ອງແມ່
ກໍດີ້ເກີດນາແລ້ວຈຶງໃຫ່ງເປັນສາວ ຂ້າກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ ຍາມເມື່ອຂ້າຮູ້ຈັກພາສາຄົນນາ
ກໍທໍ່ເຫັນຂ້າໃຫ່ງເປັນສາວແລ້ວແລນັ່ງຢູ່ທີ່ຈົນໃກ້ພຣະຣະສີອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງຂ້າ ຄັນ
ວ່ານາງສຸທໂທກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈັນທາຈຶງຄະນິງໃຈວ່າ ສ່ວນດັ່ງນາງສຸທ
ໂທຜູ້ນີ້ຮອຍວ່າພຣະຣະສີ ນີ້ມີດໃຫ້ເປັນປາທະປະຣິຈາກແກ່ຜົວແຫ່ງກູບໍ່ປ່າຊະ
ແລນາງຈຶງພລັນໄດ້ລູກຫຼາຍຄົນສັນນີ້ຊະແລ ຊາຕິແນວຄົນທັງຫຼາຍເກີດນາໃນໂລກ
ນີ້ບໍ່ຫ່ອນວ່າໄດ້ລູກແລເດືອນແລຄົນສັນນີ້ແທ້ນາ ທຽນຍ່ອມມີອົ່ງຄະເນີ້ອຕົນເໜືອນ
ດັ່ງດຽວກັນນັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງຈັນທາຄະນິງໃຈສັນນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າທັງສອງກໍພ້ອມ
ກັນລ້ຽງລູກນາງສຸທໂທທັງເກົ້າຄົນນັ້ນໄດ້ປີ[1] ນີ້ງແລ້ວ ກໍລະດຍ່າງໄປເປັນແລ້ວແລ
ສອນປາກອໍ່ງແອງ ກັບດອມແມ່ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງລູກນາງສຸທໂທທັງ
ເກົ້າຄົນນັ້ນກໍຈຳເຣີນຂຶ້ນໃຫ່ງນາໄດ້ ນີ ປີແລ້ວ ກໍຈົບເພດດ້ວຍສາຕຕະສິນອາຄົນ
ທັງນວນບໍ່ອາດຈັກມີຜູ້ໃດຜາບແພ້ໄດ້ ທໍ່ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຫນໍ່ພຸທທັງກຸຣະມະຫາກຣະ
ສັດຈຶງຈັກຜາບແພ້ໄດ້ແລ ໃນເມື່ອພຣະຍາຣາພພະນາສວນໄດ້ນາງສຸທໂທນາ
ເປັນຣາຊເທວີສັນນັ້ນ ນາງກໍມີຄອງວັດບົວຣະບັດແກ່ຜົວຕົນເປັນອັນນາກນັກ ສ່ວນ
ນາງຈັນທາແລນາງສຸທໂທທັງສອງກໍເປັນຄົນສລາດອົ່ງອາດຮູ້ທຸກສິ່ງທຸກອັນ ກໍບໍ່
ມີບຸຄລະຜູ້ໃດນາເທສນາສັ່ງສອນ ກໍຫາກດັສສຮູ້ແຈ້ງໃນຈິດໃຈແຫ່ງນາງທັງສອງ

---

[1] ຕາມໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ປີ"

ນັ້ນແລ ແມ່ນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນແລເຈົ້າອຸປປຣາດທ້າວພິກພີ ແລແສນ ເມືອງອິທທະຊີ ທັງສາມພຣະອົງພີ່ນ້ອງສເວີຍເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນກໍເປັນອັນທັສ ຣາຊທັນມະ ๑๐ ປຣະການ "ບໍ່ມີເຫັດເຕັງແກ່ປະຊານາຣາດທັງມວນ"[๑] ເຂົາກໍມີ ຄຳສຸກທຸກແຫ່ງທຸກພາຍບໍ່ອາດຈັກທຸກຍາກອຶດປາກ ດ້ວຍວັຕຖຸເຂົ້າຂອງເງິນຄຳ ລຳແກ້ວ ເຂົ້າເປືອກເຂົ້າສານແກ້ວ ກ ປຣະການກໍບັງເກີດມີທຸກອັນ ແມ່ນວ່າໄປ ຊື້ກໍໄດ້ດາຍໄປຂາຍກໍໄດ້ງ່າຍ ຍູທ່າງຊື້ຈ່າຍດ້ວຍວັຕຖຸເຂົ້າຂອງເງິນທອງທັງມວນ ແມ່ນວ່າໄປຊື້ກໍໄດ້ຖືກ ໄປຂາຍກໍໄດ້ຂອງແພງ ຄົນທັງຫຼາຍອັນຢູ່ໃນເມືອງລັງກາ ທີ່ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມມັ່ງມີເປັນດີເປັນເສດຖີແລທວຍຄ້າ ແມ່ນວ່າລູກກຳພ້າກໍໄດ້ເປັນ ມະຫາເສນາ ສັນມຸຕຕິ ບໍ່ອາດຈັກມີຄຳທຸກຍາກລຳບາກຂີ້ນໃຈ ດ້ວຍວັຕຖຸເຂົ້າ ຂອງອັນໃດອັນນີ້ງຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງລູກຄ້າທັງຫຼາຍອັນທ່ຽວໄປມາທາງຊະເພົາກໍ ດີ ເຮືອໃຫ່ຽນ້ອຍກໍດີ ຄັນວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດມາເຫັນແລ້ວບໍ່ອາດຈັກໜີຄືນເມືອງແຫ່ງ ຕົນ ສ່ວນດັ່ງຄົນທັງຫຼາຍອັນຢູ່ໃນເກາະດຈນທີບນ້ອຍທັງມວນ ທຽນຍ່ອມຂົນຄົວ ມາຢູ່ໃນເມືອງລັງກາທຸກແຫ່ງທຸກພາຍ ເປັນອັນປາດປາຍເຕັມໄປດ້ວຍຫຼັງເຮືອນ ແຫ່ງຄົນທັງຫຼາຍບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອຄົນທັງຫຼາຍຂົນຄົວມາ ຢູ່ໃນເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນແລ້ວ ບໍ່ອາດຈັກໜີໄປທີ່ໃດ ທຽນຍ່ອມໄດ້ເຂົ້ານາທຸກເມື່ອ ທຸກຍາມ ແມ່ນວ່າຟ້າຝົນຊົລລທາກໍໄຫຼຫຼັ່ງຖັ່ງລົງມາເປັນອັນດີອັນງາມ ກໍບໍ່ບັງ ເກີດຖ້ວມແລ້ງ ທຽນຍ່ອມເປັນຝົນຊົລລທາຄ້ອມພໍດີພໍງາມ ກໍບໍ່ມີບຸຄລະຜູ້ໃດຈົ່ມ ຟ້ອງຮ້ອງດ່າຕິນິນທາພຣະຍາທັງ ນີ ພີ່ນ້ອງກໍທໍ່ພ້ອມກັນຍ້ອງຍໍວ່າຕຸ້ມບ່າວຫ່ອມ ໄພ່ ບຸຄລະຜູ້ເປັນໃຫ່ຽກໍເອົາໃຈໃສ່ຜູ້ນ້ອຍ ແມ່ນວ່າບຸຄລະຜູ້ເປັນນ້ອຍກໍບໍ່ກລ່າວ ຖ້ອຍຖຽງຄວາມນັ້ນແລ ກລ່າວບັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ໄປເອົານາງສຸທໂທ ເປັນຣາຊເທວີກໍແລ້ວເທົ້ານີ້ກ່ອນແລ...

ບັດນີ້ຈັກຈາເຖິງພຣະຍາລາມມະຣາດ ແລເຈົ້າອຸປປຣາດທ້າວພຣະລັກ ອັນ ສເວີຍຣາຊສັມປັຕຕິໃນເມືອງຈັນທະບຸຣີ ສີສັຕຕະນາກທີ່ນັ້ນກ່ອນແລ ສ່ວນດັ່ງ ຄຳລືຊາຜາກົດອັນຄົນທັງຫຼາຍກລ່າວຍ້ອງຍໍນາງສີດາ ສືບຕໍ່ແຕ່ນາຍພານເນື້ອ ອັນຢູ່ໃນເມືອງອິນທະປະຖະນະຄອນໄປເຖິງເຈົ້າທັງສອງດ້ວຍຄຳວ່າ ນາງສີດາອັນ ເປັນລູກເຈົ້າຣະສີຢູ່ໃນເກາະດອນນ້ຳສມຸດທີ່ນີ້ງເປັນອັນຜູ້ດີງາມມາກນັກ ວ່າດັ່ງນັ້ນ

---

๑ ຕາມໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ບໍ່ບິບເຫັງເຕັງແກ່ປະຊາຣັດທັງມວນ"
ຜູກ ๕ ມັດ ນີ ໜ້າ ນີກ

ເຈົ້າທັງສອງຈົ່ງພາກັນໄຕ່ຕາມຖາມດູຖ້ອຍຄຳອັນນັ້ນ ເຂົາກລ່າວວ່າເທວະ ຂ້າ
ແກ່ນະຫາຣາຊເຈົ້າ ຍັງມີນາງສີດາຜູ້ນົ່ງ ອັນເປັນລູກເຈົ້າຣະສີ ອັນມີນາງທັງ
ຫຼາຍອັນເປັນ [1]ປະຣະຕຸ ๑๐ ຄົນ ມີນາງຄ່ອນ(ເປັ້ງ) ມາຢູ່ອຸບປຖາກຣັກສາສອງຄົນ
[6]ທັງມວນມີ ມີ๐ ຄົນ ອັນມີນາງສີດາເປັນຕົ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກໍ່ມີໃຈກຣະສັນຫາ
ນາງສີດາຜູ້ນັ້ນມາກນັກ ເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວເຊີ້ງນາງສີພິມພາຣາຊເທວີວ່າ ພັທເທ
ດູຣານາງນ້ອງຣັກພີ ບັດນີ້ກູພີ້ກໍ່ໄດ້ຍິນຂ່າວສານອາການວ່ານາງສີດາຜູ້ນົ່ງອັນເປັນ
ລູກເຈົ້າຣະສີຢູ່ໃນເກາະດອນນ້ຳສມຸດໃນທິສສະກ້ຳອາຄະເນ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ກູພີ
ກໍ່ຈັກໄປໄຕ່ຕາມຄວ່າສແວງຫານາງຜູ້ນັ້ນ ໃຫ້ໄດ້ມາເປັນປາທະປະຣິຈາກແຫ່ງເຮົາ
ພີ້ແທ້ດີຫຼີ ເມື່ອນັ້ນນາງສີພິມພາຣາຊເທວີຈົ່ງກລ່າວວ່າເທວະຂ້າແກ່ນະຫາຣາຊ
ເຈົ້າແມ່ນວ່າເຈົ້າກູຈັກໄປຂົນຂວາຍຫານາງທັງຫຼາຍໃຫ້ໄດ້ແລ້ວແລນຳເອົານາເປັນ
ປາທະປະຣິຈາກແຫ່ງເຈົ້າກູພໍ່ໝົ້ນພໍ່ແສນພໍ່ລ້ານພໍ່ໂກດກໍ່ດີ ສ່ວນດັ່ງຜູ້ຂ້າອັນເປັນ
ຣາຊເທວີແຫ່ງມະຫາຣາຊເຈົ້ານີ້ເປັນອັນຊົມຊົ້ນຍິນດີມາກນັກກໍ່ຂ້າແລ ຄັນວ່ານາງ
ສີພິມພາກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງເທວີທັງ ຊ ກໍ່ບໍ່ກລ່າວຖ້ອຍຄຳອັນໃດອັນນົ່ງກໍ່ເອົາ
ແຕ່ນາງສີພິມພາຣາຊເທວີເປັນຜູ້ດຽວນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າອຸປປຣາດທ້າວພຣະລັກ
ກລ່າວເຊີ້ງນາງສີກັນຍາຣາຊເທວີແລນາງທັງຫົກໂດຍດັ່ງພຣະຍາລາມມະຣາດນັ້ນ
ສິ່ງດຽວສ່ວນດັ່ງນາງທັງຫຼາຍເຈັດຄົນກໍ່ບໍ່ອາດຈັກກະທຳກຳອັນໃດອັນນົ່ງໄດ້ກໍ່ທໍ່ຕາມ
ຈິດໃຈແຫ່ງຜົວຕົນສິ່ງດຽວຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງຈົ່ງຕົກແຕ່ງເດົາດາເນື້ອຕົນ
ດີແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນຂວີມ້ານະນີ້ກາບທັງສອງພຣະອົງແລ້ວ ຈົ່ງຊ້ຳເອີ້ນສັ່ງນາງເທວີ
ທັງຫຼາຍວ່າຄ່ອຍຢູ່ດີເຍີນາງທັງຫຼາຍເຮີຍ ເພື່ອທັງສອງຈັກພາກັນໄປພາຍໜ້າ
ກ່ອນເນີ້ເຈົ້າທັງຫຼາຍຈົ່ງພາກັນຢູ່ດີທຸກ ๆ ຄົນນັ້ນເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວເມື່ອນັ້ນ
ເຈົ້າກຸມານທັງ ຊ ແລນາງກຸມາຣີທັງ ຊ ໄດ້ຍິນສຽງພຣະຍາພໍ່ຕົນເອີ້ນສັ່ງແມ່ແຫ່ງ
ຕົນສັນນັ້ນເຈົ້າທັງ ๑ຝີ ຄົນ ກໍ່ພ້ອມກັນແລ່ນມາຜາສາດແມ່ແຫ່ງຕົນ ກໍ່ຈົ່ງເຫັນ
ພຣະຍາພໍ່ແຫ່ງຕົນຂຶ້ນຂວີມ້າວ່າຈັກໜີໄປດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າທັງ๑ຝີຄົນຈົ່ງພ້ອມກັນຊຸໍແຊ
ມາຖາມວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າທັງສອງອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງຝູງຂ້າທັງຫຼາຍເຈົ້າທັງສອງຈັກພາ

---

๑ ບໍ່ໄດ້ຄວາມ ຄວນເປັນ "ອັນມີນາງທັງຫຼາຍອັນເປັນປະຣິວານຕົນ ๑๐ ຄົນ"
ຕາມໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ ມັດ ມີ ຜູກ ๕ ໜ້າ ๔๐

๖ ຄວນຈະເປັນ ທັງມວນມີ ๑ມີ ຄົນ

ภับไปหีใดบ่ บอกกล่าวบ่สั่ๆบ่ลาฝูๆข้าทัๆซ้ายบั้บกำข้าจา เมื่อบั้บเจ้าทัๆ
สอๆจึๆพ้อมกับกล่าวอ่า ดูธาเจ้าทัๆซ้ายอับเปับลูกรักแก่พ่ส่วนดั่ๆกิจจะ
ภำเยื่อๆบี้ภำเปับธาตุภาบแห่ๆเผื่อข้าทัๆสอๆ อับเปับพ่ำแห่ๆเจ้าแท้ดีหี้ ภู
พ่จึๆบ่ได้บอกแก่เจ้าทัๆซ้ายอับเปับลูกรักบั้บแล ในเมื่อภูพ่ไปผีปอๆเอิ้า
บาๆสีดาหีบี้แม่บอ่าได้ภำดีบ่ได้ภำดี ภูพ่ภำจักถ่อยผีเถาะเลาะลงบดูให้ได้บาๆ
ผู้บั้บบ่ย่าบ่ำเฉิ้าบั้บแล ถับอ่าภูพ่ไปผีปอๆ [๑]สุทหีวิไสบ่ได้บาๆผู้บั้บภำดีอับบี่ๆ
ซ้อบอ่าบัๆเกิดเปับแก้วทัๆซ้ายพ่ำลูกหมักแหบ้บแถ้บเถื่อๆดั่ๆบั้บ[๖] ภูพ่ภำ
จักแต่ๆทูตาข้าใฉ้มาเอิ้าเจ้าลูกรัก ไปผีปอๆธิบเลอเอิ้าตายต่ำเท้าให้ได้บาๆ
ผู้บั้บภูพ่จึๆจักถึบมาภำพ่บา เมื่อบั้บเจ้าภุมาบ [๗]ทัๆ ๑ๆ อับมีอิๆถิดเปับตึ้บ
จึๆพ้อมกับกล่าวอ่าเทวะฝูๆข้าไหว้มะหาธาตุเปับเจ้า ส่วนดั่ๆกิจจะ
ภำเยื่อๆบี้ ฝูๆข้าทัๆซ้ายขำอาสาไปตามมะหาธาตุเจ้าก่อบภำข้าเห็บ
เมื่อบั้บเจ้าทัๆสอๆจึๆฉ้ำกล่าวอ่าดูธาเจ้าทัๆซ้ายอับเปับลูกรักแก่พ่
บัดบี้เจ้าลูกรักทัๆซ้ายบัๆหมุ่มบัๆบ้อย เหดดั่ๆลีจึๆจักไปภะทำกิจจะ
ธาตุภาบได้ภำพ่เดเผื่อทัๆสอๆ จักพ้อมกับไปพิจาระบาให้รู้แจ้ๆอ่าเปับอับ
ยากภำดี บ่ยากภำดี ผีอ่ากิจจะภำอับๆ่ายภูพ่ภำจักเอิ้าบาๆมาให้แล้วบั้บแล
ผีอ่าเปับกิจจะภำอับยาก ภูพ่ภำจักแต่ๆทูตาข่าวใฉ้มาเอิ้าเจ้าทัๆ ๆ ไป
ป้าบปิกจิกฉุ่อยให้แล้วกิจจะธาตุภาบบั้บแล เจ้าลูกรักทัๆ ๆ จึๆพาภับยู่
รักสาแม่ป้าบ้าสาว ลูกซ้ายในเมื่อๆหีบี้ก่อบ ภำพ่เห็บเมื่อบั้บเจ้าภุมาบ
ทัๆ ๆ แลบาๆภุมาธีทัๆ ๆ ได้ยิบพระยาพ่ทัๆสอๆกล่าวดั่ๆบั้บเจ้าทัๆ ๆ
ภำบ่อาดจักกล่าวบัๆฤ้อยถำอับใดอับบี่ๆได้ เจ้าทัๆ ๆ จึๆไปโจมเอิ้าตึบพระ
ยาพ่ อับยู่เหมือซ้ๆม้าใส่หิวทุกถิบ ๆ แม่บอ่าบาๆภุมาธีทัๆ ๆ ภำดี
เอิ้าภำพ้อมกับมาโจบเอิ้าตึบพระยาพ่มาใส่หิวทุกถิบแล้ว ภำมีหน้าอับเตัม
ไปด้วยน้ำตาภำลอดพาภับหีเมื่อสู่ผาสาดแห่ๆติบทุกถิบ ๆภำมีแล เมื่อบั้บ
พระยาลามมะธาดแลเจ้าอุปปธาดท้าวพระลัก ภำบอก ให้ม้ามะบีภาบ
ลิๆจากผาสาดแล้ว ภำลอดยิกย่าๆไปตามปักภะติแห่ๆติบท่ำกาๆเมื่อๆ

---

๑ ถวบเปับ "สุดวิสัย"

๖ ในใบลานจานก่ำขงบ "อับบี่ๆซ้อบว่าบัๆเกิดเปับเหดภาบหมักแหบ้บแถ้บเถื่อๆ ดั่ๆบั้บ "ผูก ๕ มัด มี หน้า ๔๖"

๗ ถวบเปับ ภุมาบทัๆ ๆ ตามใบลานจานก่ำ

ที้นั้นทั้นแล เมื่อนั้นณทัวทูายก่เพันเจ้าทั้วสอา ขอิ้ม้ามะนิภาบออกหนี
ไปถ้านั้นเอิาจิาพ้อมกันข่มืแล้วกล่าวว่า เทวะฝูาข้าไทอ้มะหาธาชุเจ้า
ทั้วสอาบัดนี้เจ้าภูทั้วสอาจักพ้อมกัน ขึ้นขอิ้ม้าไปที่ใดก่ข้าจาเมื่อนั้นเจ้า
ทั้วสอาจิาพ้อมกันกล่าวว่า ดูธาท่านทัวทูายเมื่อทั้วสอาภก่ได้ยินข่าวสาน
อากาบว่านบาาสีดาอันเป็นลูกเจ้าระสี ปู่ในเกาะดอนบ้าสมุดในที่สสะก้า
อาถะเณพุ้นเป็นอันผู้ถีผฺู้าบมามากนัก เมื่อทั้วสอาจิาจักพ้อมกันไปล่าภูทอน
ว่าได้นาาหมุ่มน้อยมาชุ่มนั้น ว่าถ้านั้นแล้วเจ้าทั้วสอาจิาพ้อมกันขอิ้ม้าไป
เถิาขิอชุะพาบ อันพระบาธาพพะนาสอบนิมิดขอ้ามแม่น้ำ ทะนะนะที่นั้น
แล้วเจ้าจิาใท้ม้ามะนิภาบใต่ไปตามขิอชุะพาบอันนั้นแล้วก่ลอดไปเถิาฟาก
แม่น้ำก้ำตาอันถึกแล้วก่ลอดไปเถิาหิอขิอชุะพาบอันเกาะก่าบ มาแต่เมื่อา
อึบทะปะถุะนะถอบที่นั้น เจ้าทั้วสอาจิาใต่ตามไป ในท่ำภาาขิอชุะพาบที่
นั้นเป็นอันสุกขะสำธาบมากนักทั้นแล เมื่อนั้นม้ามะนิภาบจิาไปรอดไปเถิา
สาลาจอดอันท้าวธาพพะนาสอบนิมิดไอ้นั้น เจ้าจิาใท้ม้ามะนิภาบไปแอ่
จอดเชิาแราแล้วแลไปอาบแลกินน้ำในสะพัา อัาในกขาระนีที่นั้นแล้ว
เจ้าทั้วสอาจิาพ้อมกันไปเอิาสัพพะพืดชะทัวทูาบ หมายนีพ้าวแลอูม [๑]
ในสอาตาบข้าาขิอชุะพาบที่นี้ "มาฟั้า[๒]" ตามสุกขะสำธาบแล้ว เจ้าทั้า
สอาก่ขึ้นขอิ้ม้าไปตามขิอชุะพาบที่นั้นถ้อยอันลำดับถาวหาาแล้ว เจ้า
จิาไปรอดไปเถิาสอบหมากไม้ที่บิา อันพระบาธาพพะนาสอบนิมิดไอ้ใน
หินหาาที่นั้นมากทูายมีทั้าหมากหาดหมากเพื่อา ทัาทูายบ่อาดจักนับ
อ่านได้หั้นแลถับว่าเจ้าไปเถิาแล้ว จิาไปปิดเอิามากินก่มีริสสะอันหวานอัน
หอมมากนักแล้วเจ้าก่ภาบเมื่อหน้าเจ้าจิาไปรอดไปเถิาป่าหมากขนุนหมาก
หอดหมากภับ[๓] บ่อาดจักนับอ่านได้หั้นแล ถับว่าเจ้าไปรอดไปเถิาแล้ว
เจ้าก่ไปปิดเอิามากินก่มีริสสะอันแฉบหอมหวาน มากนักแล้วเจ้าก่ภาย
ไปเมื่อหน้าหั้นแลเมื่อนั้นเจ้าจิาไปเถิาสาลาสาบจอดที่ ๑ อันเป็นถาวบอบ
หั้นแลเมื่อนั้นพ่ำเพลา [๔]ยามใก้ถ่ำพระอาทิดถึกต่ำลับจอมดอยไปแล้วเจ้า

---

๑ ตามใบลานจานก่ำฮูบ "อ้อย" "ปูก ๕ มัด ฉิ หน้า ๔๕"
๒ ตามใบลานจานก่ำฮูบ "มากิน" ถอบเป้น "มาฟั้นกิน"
๓ ตามใบลานจานก่ำฮูบ "หมากฟา"
๔ ถอบเป้น "เวลา"

ຈົງພາກັນເຊົ່ານອນໃນສາລາທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີເທພພະບຸດຄົນນຶ່ງອັນຢູ່ໃນດ່ານປ່າທີ່ນັ້ນກໍເຫັນເຈົ້າທັງ ๖ ກັບທັງມ້ານະນີກາບເປັນອັນໂສກເສົ້າ ຫງ່ວມເຫງົ່າດ້ວຍເຫດອັນຄິດຮອດຄິດເຖິງບ້ານເມືອງລູກເມັ່ງສັນນັ້ນ ເທພພະບຸດຄົນນັ້ນ ຈົງບອກເຄືນລູກຫຼານບ່າວໄພ່ເປັນບໍຣິວານ ແຫ່ງຄົນວ່າດູຣາທ່ານທັງຫຼາຍອັນເປັນຫຼານຍິງຊາຍນ້ອຍໜຸ່ມທັງມວນ ບັດນີ້ໂພທິສັດເຈົ້າອັນເປັນໜໍ່ພຸທທັງກຸຣະມະຫາກະສັດກໍມາເຊົ່ານອນຢູ່ໃນສາລາທີ່ນັ້ນ ເປັນອັນໂສກເສົ້າຄິດຮອດຄິດເຖິງລູກເຕົ້າແລເມັ່ງຄົນມາກນັກ ສູທ່ານທັງຫຼາຍຈົງພາກັນໄປຂັບຟ້ອນເສບລຳເຈົ້າທັງສອງ ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າທັງສອງມີໃຈອັນຊົ່ນສວ່າງແລຫາຍໂສກເສົ້າໂສກາແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນເທພພະດາບ້ອຍໜຸ່ມຍິງຊາຍທັງຫຼາຍ ໄດ້ຍິນຄຳເທພພະບຸດຄົນນັ້ນບອກເຄືນສັນນັ້ນ ເຂົາຈົງພ້ອມກັນເຂົ້ານາເປັນອັນມາກຫຼາຍຍິງໜັກໜາ ຄັນວ່າເຂົ້ານາແລ້ວ ເຂົາຈົງພ້ອມກັນຂຶ້ນສູ່ສາລາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງເທວະດາຄົນເປັນແກ່ກວ່າເທວະດາທັງຫຼາຍ ຈົງຖືຂັນໜາກຈີບພູວັນໜ້ຽງໜາກຂອງດີໄປຖວາຍແກ່ເຈົ້າທັງສອງແລ້ວຈົງກລ່າວວ່າ "ຂ້າແກ່ອ້າຍກູມາ ຍັງຄ່ອຍຢູ່ດີລີລີເຈົ້າລະໜຸມເຫງົ້າເມັ່ງຂວັນມາລີ[๑] " ຂ້າກໍເຫັນຈອມທັນເຫງົ່າຫງ່ວມຄິດຮອດສ້ວມບ່ອນນອນຄິດຮອດໜອນອີງທອດ ບັດນີ້ນ້ອງກໍມາຄິດຈອດດ້ວຍສເນຫາ ຂໍໃຫ້ສີໂສພາປາກຕ້ານ ຢ່າໄດ້ຄິດຮອດບ້ານເປັນກຣະດັດ ຈົງໃຫ້ມານ້ຽນມັດຈົງໃຫ້ມາປາກຈາຫາຍໂສກນ້ອງເຈົ້າໂກກເຫຼືອຫຼາຍຄວາມອາຍເຮີບ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກຈົງປາກຄຳງາມທ້າວພຣະລາມຈົງຈາດອນແກ້ວ ເວົ້າແຈ້ວໆເລີບຫົວ ພີ່ກໍຂໍຜັກບົວໃບອ່ອນ ພີ່ກໍຂໍຢູ່ຊ້ອນນົງແພງ ພີ່ກໍຂໍລ່ຳແຍງຈົມປາກ[๖] ຢ່າໄດ້ເວົ້າແຕ່ປາກດີງາມ ຢ່າໄດ້ເວົ້າແຕ່ຄວາມດາຍດອກ ພີ່ກໍຂໍດູດກອກປາຄວັນ ພີ່ກໍຂໍໜາກວັນພູຂອງເກົ່າ ພີ່ກໍຂໍນ້ຳເຕົ້າປາກບອນ "ພີ່ກໍຂໍຮຽງໜອນບໍ່ມີ ໄດ້ຂາດ[๗] "ຍາໄດ້[๔] ເວົ້າຈາດໆດູດາຍເນີ ເອີໆມາຮຽງນ້ອງມາຂັດຂ້ອງຫາປາ "ມາດູດປາ"[๕] (ຍາ)ໄດ້ນັ່ງເຄົ້າເມົ້າດູດາຍ ຍາໄດ້ມີຄຳອາຍຈັກປາດ "ຂໍໃຫ້ປາຣິຍາດຊົ່ນຊົມແດ່ທ້ອນ"[๘] ວ່າ

---

๑ ຕາມໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຂ້າແກ່ເຈົ້າອ້າຍພູບານຍັງຄ່ອຍລະກຸມມານລູກເຕົ້ານາລີ ຍັງຄ່ອຍລະໜຸ່ມເຫງົ້າເມັ່ງຂວັນມາລີ "ຜູກ ๕ ມັດ ມີ ໜ້າ ๔ຊ"

๖ ຕາມໃບລານຈານກ່ຳ "ຖົງໜາກ"

ມີ ຕາມໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ພີ່ກໍຂໍຮຽງໜອນໜ່ວຍຂາດ"

๔ ຈົບຜູກ ๕ ມັດ ມີ

๕ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ມາດູດປາເຖົ້າເກົ່າ "ຜູກ ๕ ມັດ ມີ ໜ້າ ๔ຊ "

ຘ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຂໍໃຫ້ເຈົ້າບ່າວຍ້າຍເຂົ້ານາແດ່ທ້ອນ"

ດ້ງນັ້ນກໍມີແล ເມື່ອນັ້ນນາງເທວະດາທັງຫຼາຍກล່າວແล້ວ ບາງພ່ອງເວົ້າແจ້ວ ๆ ເລີຍຫົວ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະลามທັງສອງພີ່ນ້ອງ ກໍພ້ອມກັນຂວີ່ມ້ານະນີ ກາບແล້ວແลໄປຕາມຂົວຊະພານທີ່ນັ້ນ ດ້ວຍອັນລຳດັບຄາວທາງແล້ວ ເຈົ້າຈິ່ງໄປ ຮອດໄປເຖິງສວນໝາກຟັກທັງຫຼາຍ ອັນມີເຄືອກ່ານເຄືອເຈືອກັນໄປໃນສອງຕາບ ຂ້າງຫົນທາງນັ້ນບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ແທ້ ດີຫຼີ ແล ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງຈິ່ງໄປປິດ ເອົາມາກິນກໍເປັນອັນແຊບຫວານເປັນດ້ງນ້ຳອ້ອຍນ້ຳຕານນ້ຳເຜົ່ງນ້ຳມີ້ມນັ້ນແທ້ ດີຫຼີ ແล ຄັນວ່າເຈົ້າທັງສອງກິນອີ່ມແล້ວ ກໍລວດພາກັນໄປເມືອໜ້າຕາມຂົວຊະພານ ທີ່ນັ້ນຫັ້ນແล ຖັດນັ້ນເຈົ້າຈິ່ງໄປຮອດໄປເຖິງສວນໝາກແຕງອັນມີ ໃນແຄມທາງທີ ນັ້ນບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ແທ້ ດີຫຼີ ຫັ້ນແล ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງຈິ່ງພ້ອມກັນໄປປິດ ມາກິນແล້ວກໍລວດກາບເມືອໜ້າຫັ້ນແล ຖັດນັ້ນເຈົ້າຈິ່ງໄປເຖິງສວນໝາກເອີກ ໝາກຟັກບໍ່ໄຮ້ມາກນັກເຈົ້າກໍກາຍໄປໜ້າ ກໍລວດໄປຮອດໄປເຖິງສາລາສານຈອດ ເປັນທີ່ສຸກຂາສຳຮານມາກນັກ ເຈົ້າຈິ່ງພາກັນເຊົາເປັນຄາວນອນຫັ້ນແล ສ່ວນດ້ງ ສາລາສານຈອດທີ່ນັ້ນອັນເຕັມໄປດ້ວຍເສືອສາດອາດສນາຕ້ງຕຽງເມັງຊອນແล ຂອງ ກິນທັງມວນບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແล ເມື່ອນັ້ນຍັງມີເທພພະດາໝຸ່ມ[1] ມີຮູບອັນ ຜາງຮ້າຍ ເປັນດ້ງຮູບສິງແลໂຂນແลຮູບຜີຍັກນັ້ນແທ້ ດີຫຼີ ແล ສ່ວນດ້ງເທພພະດາ ທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນ "ກໍລຸກດູ"[6] ຍັ ງເວລາກາລະອັນຄ່ຳມືດມາແล້ວເຂົາກໍພ້ອມກັນເຂົ້າ ມາເພື່ອຈັກມາປາກຫຼີ ນຊຶ້ນມ່ວນກັບດອມທ້າວພຣະລັກພຣະลาม ທັງສອງພີ່ນ້ອງ ຫັ້ນແล ຄັນວ່າເທພພະດາທັງຫຼາຍມາຮອດມາເຖິງແล້ວ ເຂົາກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນເມືອ ສາລາສານຈອດແล້ວແลປາກຈາກັບດອມເຈົ້າທັງສອງດ້ວຍຄຳວ່າ ເຈົ້າອ້າຍເຮີຍ ປາກໄດ້ຮູບສິງໄປໄວ້ແດ່ລີ[ມ] ປາກໄດ້ຮູບໂຂນໄປໄວ້ ໃນສ້ວມແດ່ ລີ ບາໄດ້ ຄິດເຫງົາ ຫງ່ວມຫາເມັ່ງວ່າດ້ງນັ້ນ ທ້າວພຣະລັກພຣະลามກໍເຫັນນາງເທພພະດາມີຮູບອັນ ຜາງຮ້າຍ ເຈົ້າຈິ່ງນ້ຳຈວ້າຍກວ້າຍບໍ່ຈາເຈົ້າກໍລຽບໄປມາບໍ່ປາກເປັນທີ່ທຸກລຳບາກ ເດນໍ ເມື່ອນັ້ນໝົວໆເຂົາຜາງຮ້າຍ ເຂົາກໍຫົວຍຸ້ມປ້າຍໄປມາ ຫຼັບຕາຊັ້ງເຈົ້າເລີຍ ຫຽ ບເຂົ້ານາຫາມີຄວາບາຍລູບ ບາງພ່ອງເປັນເຄົ້າເມົ້າຄືກົບ ບາງພ່ອງມີຫົວ ທົບຄືນຫຼັ້ງ ບາງພ່ອງມີດັ້ງກຸດສົບຂາດ ບາງພ່ອງຮ້ອງຈວ່າງ ๆ ຄືແມວ ບາງ-ພ່ອງຮ້ອງແຊວໆຄືຂຽດ ເປັນທີ່ ຂີ້ດຽດຮ້າຍໜັກໜາກໍ ມີແล ໃນເມື່ອຣາຕີ ຄືນອັນ

---

๑. ຕາມໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ເທວະດາໝູ່ນີ່ງ" ๖. "ກໍລີ່ງດູ" ມີ. "ໄວ້ໂກນ"
ມັດ ມີ ຜູກ ๕ ໜ້າ ๔๗-๕๐

ນັ້ນແລຮຸ່ງແສງແດດພຸ່ງຂຶ້ນມາ ເຂົາກໍພາກັນເລີກລາໜີເມືອຫາທີຢູ່ແຫ່ງເຂົາໝົດ ສ້ຽງບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກພຣະລາມຈົ່ງພ້ອມກັນຂຶ້ນຂວີມ້າໄປ ຕາມຂົວຊະພານທີນັ້ນດ້ວຍອັນລຳດັບຄາວທາງ ກໍຈົ່ງໄປຮອດໄປເຖິງສວນເຂ້າ ສາລີອັນມີຮວງເປັນດ່ງຫາງຊ້າງນັ້ນແລ ຖັດນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງໄປເຖິງສອນດອກໄມ້ທັ້ງ-ຫຼາຍ ໝາຍມີດອກສາມປີຂາວ ດອກສາມປີແດງ ເຫຼືອງບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນ ແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງຈົ່ງຍ້າຍໄປພາຍໜ້າ ຫຼາຍວັນຄືນດ້ວຍອັນລຳດັບຫົນ ທາງທີນັ້ນ ເຈົ້າກໍໄປເຖິງສາລາສານຈອດເປັນທີສຸກຂາສຳຮານມາກນັກ ເຈົ້າຈົ່ງ ພ້ອມກັນຈອດເຊົາເປັນຄາວນອນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີເທພພະດາໝູ່ນຶ່ງມີຕາອັນ ບອດກ້ຳນຶ່ງ ມີຕາອັນດີກ້ຳນຶ່ງ ທຸກກ້ຳທຸກພາຍບໍ່ອາດຈັກມີຕາດີຈັກອົງຫັ້ນແລ ສ່ວນດ່ງນາງເທພພະດາທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນ ກໍເຫັນເຈົ້າທັງສອງມາຈອດເຊົາຢູ່ທີນັ້ນ ເຂົາກໍພ້ອມກັນເຂົ້ານາເພື່ອວ່າຈັກປາກຈາຫຼົ້ນຊົ້ນມ່ວນກັບດອມເຈົ້າທັງສອງພໍ່ໃຫ້ ສວ່າງຫາຍເຫງົ່ານອນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກພຣະລາມກໍເຫັນເທພພະດາ ຕາບອດບໍ່ເສສສລໍ ເຂົາກໍພາກັນມາປາກກລ່າວຫຼົ້ນກັບດອມຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງ ກລ່າວວ່າ ດູຮານາງຄ່ອງສົມສີ ຕາເຈົ້າດີ ພີເພີ່ງຕາບອດເບື້ອງກ້ຳດຽວ ຮີບເປື້ອງ ປຽວມາຊອດ[1] ພີກໍຂໍຊົມຊ້ອນຈອມນາງຂໍທຽວທາງຮ່ວມເຈົ້າ ຂໍສັກເທົ້າທາງຮອມ ໄປດອມເຈົ້າແດ່ທ້ອນວ່າດ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງເທວະດາຕາບອດເລີຍກ້ຽວກອດວາຈາ ວ່າ ສີ ໂສພາອຸ່ນເນື້ອ ນ້ອງນີ້ເປັນຊາດເຊື້ອຕາຂາວ ນ້ອງນີ້ເປັນໂສພາຕາບອດນ້ອງ ກໍຂໍກ້ຽວກອດຊຸມບາງ ນ້ອງກໍຂໍທຽວທາງຮ່ວມເຈົ້າ ຍາໂສກເສົ້າໂສກາກໍຂ້າເທີ້ນ ວ່າດ່ງນັ້ນທຸກຄົນໆກໍມີແລ ໃນເມື່ອຮາຕີ ຄືນອັນນັ້ນຮຸ່ງແລ້ວ ເທພພະດາຕາບອດກໍ ເລີກລາໜີເມືອແລ້ວ ທ້າວພຣະລັກພຣະລາມກໍຂຶ້ນຂວີມ້າມະນີກາບໄປເມືອໜ້າ ຕາມຂົວຊະພານທີນັ້ນ ເຈົ້າທັງສອງຈົ່ງໄປຮອດໄປເຖິງປ່າໝາກຂາມປ້ອມ ໝາກ ຫາດແງວອັນເຈືອຣະເນື່ອລຽນກັນໄປໃນສອງຕາບຂ້າງຫົນທາງທີນັ້ນ ບໍ່ອາດຈັກນັບ ອ່ານໄດ້ມາກຍິ່ງໜັກໜາ ເຈົ້າທັງສອງຈົ່ງພາກັນໄປເກັບເອົາສັພພະພີຊຊະໝາກ ໄມ້ທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນມາກິນ ກໍມີອົສສະອັນແຊບຫວານມາກນັກ ແລ້ວກໍລວດພາກັນ ໄປເມືອໜ້າຫັ້ນແລ ຖັດນັ້ນເຈົ້າທັງສອງຈົ່ງໄປຮອດໄປເຖິງປ່າໝາກແຄວ້ງໝາກ.

---

[1] ຕາມໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ມາຊອນ" ຜູກ ຝີ ມັດ ມີ ໜ້າ ๑

ເຂືອໜາກພິກຜັກອີ່ຕູ່ ສີ ໃຄຜັກຫອມຜັກທຸງມຜັກບົ່ວ ບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທ້າສອງຈົ່ງກາບໄປເມືອໜ້າດ້ວຍອັນລຳດັບຄາວທາງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າທ້າສອງຈົ່ງໄປເຖິງສາລາສາບຈອກທີ ນ້ຳເປັນທີ່ຄາວນອນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບ້ຳ ນີເທພພະດາໜູ່ນ້ຳນີ້ຂາອັນຫັກຫ້ານແລ້ວແລຖ ໄມ້ເທົ້າສັກກະເດືອຟັດຫົວສັ່ນຫົວ ຄວບເຂ້ານາຫາເຈົ້າທ້າສອງ ເພື່ອວ່າຈັກນາປາກຈາຫ ນກັບດອມເຈົ້າທ້າສອງ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທ້າສອງກໍເຫັນເທພພະດາຂາຫ້ານສັກຄ້ອນເທົ້າໜອບປົກ ໆ ເຂ້ານາເປັນດ່ຳຄົນທ້າຫຼາຍລົ້ລອບຈອບເຂ້າໄປນ້ຳເມືອແລກວາງພານນັ້ນ ເຈ້ົາກໍນີ ໃຈນັກໃຄ່ປາກຫົວນາກນັກແລ້ວ ເຈ້ົາຈົ່ງກລ່າວວ່ານາງເຮີ ໃຜຜູ້ສັກເທົ້າທ້ັງແຮງ ແທງເຈ້ົາຂາຫ້ານຕາເຫ ຼ ອກນ້ານ ໆ ເຂ້ົ້ານາ ພີ້ປາກຈາຮັກຮູບພີ້ປາກຈູບຄຳໜາ ສ່ອຍເດ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນເທພພະດາຂາຫ້ານເລີບປາກຕ້ານ ຈາກອມວ່າໃຮ ເຈ້ົາ:ກອນນອນໜາກສ້ານພີ້ເຮີ ນ້ອງນີ້ເຊ ຼ ອຂາຫ້ານທຸງວທາງ ຂ ໍ ໃຫ້ພຣະບຸນ ๑ ຂວັນເອົານ້ອງເມືອຮ່ວນຫ້ອງຫ ໍ ປາງ ເມືອເປັນນາງທຸມແທບແດ່ເທ້ົ ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວ ເຂົາກ ໍ ເລີກລາເມືອຫາເຮືອນທຸກຄົນ ໆ ກ ໍ ນີແລ ໃນເມືອຣາຕີ ຄົນອັນນັ້ນແລ ຮຸ ໍ ງແຈ້ງນາແລ້ວ ເຈ້ົາທ້າສອງກ ໍ ພ້ອມກັນ ຕ ຼ ນຂວີ ນ້ານະນີກາບໄປເມືອໜ້າຕານຂົວ ຊະພານທີ ນ ັ ນ ກ ໍ ນີແລ ເມື ນ ັ ນເຈ ້ົ ານ ້ ານ ້ ານ ້ ານ ້ ານ ້ ານ ້ ານ ້ ານ ້ ານ ້ ານ ້ ານ ້ ານ ้ ານ ้ ານ ้

ນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະຍາມຸນຈິຣາດມາຮັບເຈົ້າທັງສອງແລ້ວ ເຈົ້າທັງສອງກໍ
ພ້ອມກັນໄປເຖິງຜາສາດແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນໄປຢູ່ແທນທີ່ເກົ້າແຫ່ງພຣະຍາຣາພ-
ພະນາສວນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາລາມມະຣາດຈິງຖາມພຣະຍາມຸນຈິຣາດອັນ
ເປັນເຈົ້າເມືອງອິນທະປະຖະນະຄອນທີ່ນັ້ນວ່າດູຣາທ່ານ ອັນເປັນເຈົ້າເມືອງໃຫ່ທີ່ນີ້
ສ່ວນດັ່ງທ້າວຣາພພະນາສວນແລນາງຈັນທາ ອັນເປັນພີ່ຍິງແຫ່ງເຮົານັ້ນໜີໄປໃນ
ທີ່ໃດເສັ້ງທ່ານຈິງໄດ້ເປັນເຈົ້າເມືອງແທນທີ່ນີ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາມຸນຈິຣາດຈິງ
ຂານວ່າເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າສ່ວນດັ່ງທ້າວຣາພພະນາສວນຜູ້ນັ້ນກໍມີໃຈອັນ
ຄຽດແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າກູດ້ວຍເຫດອັນ ເຈົ້າກູຈັບຂຸນຈົງໄວ້ໃນເມື່ອຂຸນຈົງໄປສົ່ງຍິງ
ຊາຍສາວບ່າວອັນມາສົ່ງນາງຈັນທາ ມາເຖິງເມືອງອິນທະປະຖະນະຄອນປາງນັ້ນ
ແລ້ວ ທ້າວຣາພພະນາສວນກໍລວດບອກເຕີນຄົນ(ທັງ)ຫຼາຍໝາຍມີເສນາອາມາດ
(ທັງ)ຫຼາຍທັງມວນແລ້ວ ກໍຂົນຄົວໜີໄປຕັ້ງບ້ານແປງເມືອງຢູ່ໃນເກາະດອນລັງກາ
ທີບພຸ້ນນານໄດ້ ๑๕ ປີນີ້ກໍຂ້າແລ ກໍທໍ່ຍັງແຕ່ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍອັນເປັນຂ້ອຍຂ້າທາ
ສາ ພາກັນລັກໜີໄປຢູ່ໃນປ່າດົງພົງໄພທັງມວນແລ້ວ ຈິງພ້ອມກັນຄືນມາປູກ
ແປງໃຫ້ເປັນທ້າວພຣະຍາສເວີຍຣາດບ້ານເມືອງ ແທນທີ່ເກົ້າພຣະຍາຣາພພະນາ
ສວນທີ່ນີ້ກໍຂ້າແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນເມື່ອນັ້ນພຣະຍາມຸນຈິຣາດຈິງຖາມພຣະຍາລາມມະ
ຣາດວ່າເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ບັດນີ້ເຈົ້າກູມີປຣະໂຍດຊນະເຍືອງໃດຈິງເດີນ
ມາແຕ່ສອງພຣະອົງບໍ່ມີໄພ່ພົນໂຍທາມາກັບດອມກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາລາມ
ມະຣາດຈິງກລ່າວວ່າດູຣາທ່ານພຣະຍາເມືອງນ້ອຍ ເຮົາພຣະອົງກໍໄດ້ຍິນຂ່າວສານ
ອາການອັນຄົນທັງຫຼາຍກລ່າວວ່າ ນາງສີດາຢູ່ໃນເກາະດອນນ້ຳສມຸດໃນທີສສະກ້ຳ
ອາຄະເນພຸ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນ ທ່ານທັງຫຼາຍຍັງຮູ້ແຈ້ງອັນຊະລີ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາມຸນຈິ-
ຣາດຈິງກລ່າວວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍຢູ່ໃນທີ່ນີ້ກໍຍັງຮູ້
ແຈ້ງແດ່ ທໍ່ວ່າບໍ່ເປັນທີ່ກລ່າວໄປຫຼາຍໃຫ້ກວ້າງຂວາງກໍຂ້ານາ ຍັງມີນາຍພານ
ເນື້ອຜູ້ນຶ່ງໄປແອ່ວຍິງເນື້ອໃນເກາະດອນທີ່ນັ້ນ ມັນກໍໄປເຫັນນາງສີດາອັນເປັນລູກເຈົ້າ
ຣັສສີຜູ້ນຶ່ງ ອັນມີປຣະຣິວານ ๑๐ ຄົນ ມີນາງຄ່ອມເປັ້ງສອງຄົນເປັນຜູ້ອຸບປຖາກຮັກ
ສາ ທັງມວນມີ ๑ມີ ຄົນ ວ່າດັ່ງນັ້ນກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາລາມມະຣາດໄດ້ຍິນ
ຄຳພຣະຍາມຸນຈິຣາດກລ່າວສັນນັ້ນ ພຣະຍາກໍມີໃຈຊົມຊຶ່ນຍິນດີມາກນັກ ເຈົ້າຈິງ

ภล่าวอ่าดูธาท่าบอับเปับพระยาเมือๆบ้อย ผิวามิดั่ๆบั้บแลเริาพระอิๆภํ
จักไปแอ่วหาลอๆดูภ่อบจักสบ่อย ซ๊อบว่าเปับแก่ยุบเริาพระอิๆเกียได้
เหับบาๆผู้บั้บหากจักไปพิบพ้ยามบ็ๆบ่ป่าฉะแล ท่าบอับเปับพระยาปู่ใบ
เมือๆทีบี้จีๆถึดฉุ่อยเริา พระอิๆใช้ได้บาๆผู้บั้บแด่เทึ้บ เมือบั้บพระยามุบ
จิธาดจีๆภล่าวอ่าเทวะข้าแภ่มะหาธาฉุเจ้า เหดดั่ๆลิฝูๆข้าทัๆซ๊ายจีๆ
ถึดฉุ่อยได้ภํข้าจา เหดว่าฝูๆข้าทัๆซ๊ายบ่มิเตฉะธิททิเหมือบดั่ๆเจ้าภูบั้บ
ภํข้าบา เมือบั้บพระยาลามมะธาดจีๆภล่าวอ่า ดูธาท่าบอับเปับพระยา
เมือๆบ้อย เริาพระอิๆภํรู้แจ้ๆว่าท่าบบ่มิเตฉะธิททิบั้บแล ท่ำว่าท่าบจีๆ
บอกภล่าวข่าวสาบว่าบาๆปู่ใบทีบั้บทีบี้พ่ใช้เริาได้รู้แจ้ๆภ่อบเทึ้บ ว่าดั่ๆบั้บ
เมือบั้บพระยามุบจิธาดจีๆภล่าวอ่า[๑] แม่บว่าผู้ข้าปู่ใบทีบี้ภํท่ได้ยิบถิบทัๆ
ซ๊ายภล่าวจาภับใบท่ำภาๆข่วๆบ้าบบั้บสีๆดๆว ภํบ่ได้ยิบฤ้อยถวามถัภแบ่
ว่าปู่ทีบั้บทีบี้ภํข้าบา เหดดั่ๆลิจีๆใช้ฝูๆข้าทัๆซ๊ายไปฉอภใฉ้ใช้ได้แภ่เจ้าภู
บั้บภํข้าจาเมือบั้บพระยาลามมะธาดจีๆภล่าวอ่าเอิๆ ผิว่าท่าบไปฉอภใฉ้
แอ่วหาบ่ได้ดั่ๆบั้บ ท่าบจีๆปู่ใบทีบี้ถอยฟัๆภิยาอาภาบอับเริาพระอิๆแอ่ว
สแวๆหาบาๆผู้บั้บแด่เทึ้บ เมือบั้บพระยามุบจิธาดภล่าวอ่าเอิๆ เจ้าภูเดิบไป
แอ่วหาบาๆยัๆเลิามิถำแถ้บแซ้บหิวใจแท้ดั่ๆบั้บ เจ้าภูจีๆมิทูถาข้าใฉ้
มาเฤๆฝูๆข้าทัๆซ๊ายแด่เทึ้บ ส่วบดั่ๆภิจจะภำอับฝูๆข้าทัๆซ๊ายภะทำภับ
ดอมเจ้าภูได้ดั่ๆบั้บ ฝูๆข้าทัๆซ๊ายภํบ่ใช้เถือๆเจ้าภูทัๆสอๆพระอิๆไปปๆว
มาดๆวภํข้าแล เมือบั้บพระยาลามมะธาดจีๆขาบว่าเอิๆ ท่าบป่าละป่าไล
เริาพระอิๆแด่เทึ้บ ถับว่าเจ้าภล่าวดั่ๆบั้บแล้ว เจ้าทัๆสอๆพีบ้อๆติภแถ่ๆ
ห้าๆดาเบื้อติบทัๆมวบแล้ว ถือว่าขัดดาบภายะสิดแลทะบูสิบบํระบวบ
แล้ว เจ้าจีๆขึ้บขวีม้ามะบิภาบสะเดัดลิๆจาภผาสาดไปเฤๆท่ำภาๆเมือๆ
แล้วม้ามะบิภาบจีๆย่าๆตามปัภภะติไปทั้บแล เมือบั้บถิบทัๆซ๊ายจีๆทีๆแล
เหับเจ้าทัๆสอๆพีบ้อๆขวีม้ามะบิภาบไปตามใบท่ำภาๆทิบทาๆภาๆเมือๆที
บั้บ เขิาจีๆบ่มิฉุ้บอกภับลิๆแลดู ภล่าวอ่าเจ้าทัๆซ๊ายเรียจีๆพาภับล่ำลิๆ
ดูเจ้าทัๆสอๆพระอิๆ อับขวีม้ามะบิภาบไปใบทีบั้บเทึ้บ ยามเมือท้าวพระ

---

๑ ใบใบลาบจาบภ่ำขๆบติม "เทวะข้าแภมะหาธาฉุเจ้าเหดดั่ๆลิเจ้าภูภํเล่ามาบอภ
ผู้ข้า ภํมาบอภข่าวบ้าบว่าบาๆปู่ใบทีบี้ภํข้าจา" ผูภ ฝิ มัด มิ ซ้า ฐ"

ลามมาผาบแพ้ท้าวธาพพะบาสวบ เอิาบาๆจับทาถึบเมือบั้บภ่ถึ ภ่ทาภ
แม่บเจ้าทัๆสอๆพีบ้อๆภับทัๆม้ามะบีภาบแภ้วติวบี้แล บัถบี้เจ้าทัๆสอๆ
ภ่ได้ยิบข่าวสาบอาภาบว่า บาๆสีถาปู่เภาะถอบบ้ำสมุถทีบั้บ เจ้าทัๆสอๆ
ภ่ฉ้ำไปแอ่วถูใช้ได้บาๆผู้บั้บแท้ถีซี้แลเจ้าเรีย ใผป่าถูซึ่บถูแถบเจ้าทัๆ
สอๆพระอิๆบั้บเบี แม่บว่าท้าวธาพพะบาสวบอับเปับเจ้าแซ่ๆเรีาภ่ว่าถึ
ภระถัถแล้ว ภ่บ่ผาบแพ้เจ้าทัๆสอๆพีบ้อๆได้ ภ่จึๆขิบถิวซึ่ไปปู่ใบเภาะ
ถอบลัๆภาพุ้บเทีาภาละบัถบี้แลเจ้าเรีย ถับว่าเขิาภล่าวถั่ๆบั้บแล้วเขิาภ่มี
ใจอับป้าบภิวมาภบัภ บาๆพ่อๆไปลับลี้ปู่ใบท้อๆท้อๆทีบอบพุ้บภ่มี บาๆ
พ่อๆไปลับลี้ปู่ใบพุ่มไม้แลเถือเขิาภ่มี บาๆพ่อๆไปลับลี้ปู่ใบลิภไภ่แลถอภ
ซูภ่มี เพื่อว่าเขิาป้าบภิวพระธาฉุสิมพาบแซ่ๆเจ้าทัๆสอๆพีบ้อๆทั้บแล
เมื่อบั้บม้ามะบีภาบจึๆไปรอถไปเฤๆแถมฝั่ๆบ้ำมะหาสมุถแล้ว เจ้าจึๆล่ำ
ถูเมือพายหน้าภ่บ่เหับป่าไม้ถิๆถอบใบทีใถทีบึๆ ภ่ท่ำเหับแต่ซบอภเซียแล
ถวับไฟอับภิวปู่เซือแม่บ้ำทีบั้บทั้บแล เมื่อบั้บเจ้าจึๆฉัถปีบสอบใส่แม่บ้ำ
แล้ว เจ้าจึๆภล่าวว่าถูธาท่าบปีบสอบบัถบี้เรีาพระอิๆจัภไปแอ่วหาบาๆ
สีถาอับปู่ใบเภาะถอบบ้ำสมุถทีบั้บ บัถบี้ท่าบจึๆบัๆเภิถเปับฉะเพิาถำเซั้มบึๆ
พ่ประซบาบซิถเรีาทัๆสามพระอิๆแล้ว ท่าบจึๆพาเรีาพระอิๆไป
หาบาๆสีถาใช้รอถใช้เฤๆ ยาได้พาเรีาไปซิๆปู่ใบเภาะถอบบ้ำสมุถทีบั้บ
เห็บถับว่าเจ้าภล่าวถั่ๆบั้บแล้ว ปีบสอบจึๆบัๆเภิถเปับฉะเพิาถำเซั้มบึๆลวๆ
ยาวได้ห้าวาลวๆภว้าๆได้สอๆวา อับมีผาสาถตั้ๆปู่เซือฉะเพิาถำเซั้ม
บั้บเปับอับถือับๆามมาภบัภ เปับถั่ๆลอถแต่ฟ้าลิๆมาบั้บแล เมื่อบั้บสอๆพี
บ้อๆภับทัๆม้ามะบีภาบภ่พ้อมภับเขิ้าไปปู่ใบฉะเพิาถำเซั้มบั้บเปับอับสุภขา
สำธาบมาภบัภเปับถั่ๆปู่ใบวิมาบผาสาถทีบบั้บแล เมื่อบั้บฉะเพิาถำจึๆ
ย้ายออภไปใบทีสสะภ้ำอาถะเบเปับถั่ๆฤๅแลพายไปบั้บแล เมื่อบั้บฉะเพิา
ถำไปด้วยลำดับอับถึบมึบบาบได้ ๑๕ อับ เจ้าภ่ไปรอถไปเฤๆเภาะถอบอับ
บึๆ อับเตัมไปด้วยป่าไม้แลพูผาทัๆมวบท่ำว่าบ่มีถิบปู่บั้บ มีแต่เทวะบุถ
แลเทวะถาปู่ทุภแซ่ๆทุภพายเซือบถั่ๆบ้าบเมือๆ อับเปับทีปู่แซ่ๆถิบ

ທ້າວຫຼາບນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊະເພາະຄໍາເຈົ້າທ້າວສອງພີ່ນ້ອງກັບທ້າວມ້ານະນິກາບໄປ
ຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ກໍລວດຈອດເຊົາໃນຫ້ວຍຄອນກໍ້າເມື່ອນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບ້ານນ້ອ
ນາງເທວະດາຈົ່ນນ້ຳ ອັນປູ່ທ້ວມນາງຜາສາດທ້ນັ້ນກໍເຫັນເຈົ້າທ້າວສອງພີ່ນ້ອງໄປ
ຈອດເຊົາປູ່ທ້ນັ້ນນາງເທວະດາຈົ່ນນັ້ນ ກໍຕັດສ່ອງແຈ້ງສໍຣະບານຮູ້ຫ້ວໃຈເຈົ້າທ້າ
ສອງອັນໄປແອ່ວຫານາງສີດາອັນເປັນລູກເຈົ້າຣັສສີໃນເກາະດອນ ທ່ຳກາງ (ນ້ຳ)
ສມຸດທ້ນັ້ນນາງເທວະດາຈົ່ງບອກເຕິນກັນທຸກແຫ່ງທຸກພາບວ່າ ດູຮາເຈົ້າທ້າຫຼາບ
ບັດນີ້ໜ່ໜຸທທ້າກຸຣະມະຫາກຣະສັດອັນມີບຸນບະສົມພານ ອັນມາກມາເຊົາປູ່ໃນຫ້ວ
ດອນທ້ນັ້ນແລ ບັດນີ້ເຮົາທ້າຫຼາບຈົ່ງພ້ອມກັນໄປປາກຈາເວົ້າຫ້ຶ ນຊຶ້ນນ່ວນກັ
ດຣມເຈົ້າທ້າສອງພີ່ນ້ອງ ໃນຣາຕີຄືນນີ້ເທົ້າວັນເທ້ນ ຄັນວ່ານາງເທວະດາກ່ລ່າວ
ສັນນັ້ນແລ້ວ ໜ່ເມື່ອເວລາບ່ານກອງເດິກມາເຖິງແລ້ວ ນາງເທວະດາທ້າຫຼາບກໍ່ເຂ້ົ
ມາເຕັ້ນແຄມປ່ັງນ້ຳທ້ນັ້ນມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໂພທິສັດເຈົ້າກ່ລ້ງແລເຫັນນາງ
ເທວະດາໂຫ້ຫ້ຽງມາເປັນອັນນ້ຶດນົ່ນອົ່ນທະການມາກນັກ ເຈົ້າຈົ່ງເອ້ນຖ່ານວ່າດູຮາ
ເຈົ້ານາງທ້າຫຼາບເຣ້ຍ ເທດດ້ຳລ້ເຈົ້ານາງທ້າຫຼາບຈົ່ງພາກັນມາມາກຫຼາຍກໍ່ພ້
ຈາ ເຈົ້ານາງນ້ອງບ່ຮ້ວ່າເສ້ືອໄຄ່ງປູ່ກາງເມ້ືອງ ເສ້ືອເຫ້ືອງປູ່ເຕ້ັນຫາວນ້ລ ເຈົ້າ
ນາງທ້າຫຼາບຈົ່ງພ້ອມກັນຫາບຊຶ້ນມາສູ່ປາກເສ້ືອ ພາບເຮ້ືອມາສູ່ປາກເງ້ືອກ ຝ້ັ
ເຊ້ືອກມາສູ່ດ້ງຄວາບ ພ້ືນ້ເປັນຊາບແກ່ກ້ຳພ້ືຈັກຕ້ັງປູ່ຖ້າຊຶ້ນນາງ ເມ້ືອນັ້ນນາງ
ເທວະດາໄດ້ຍິນໂພທິສັດເຈົ້າກ່ລ່າວສັນນັ້ນເອົາກໍ່ປ່ໍາກບ່ໍຈາ ກໍ່ທ່ໍາພາກັນນ້ຳປູ່
ແຄມປ່ັງນ້ຳທ້ນັ້ນມ້ືມາກນ້ຶຫຼາບບ່ໍອາດຈັກນັບຄ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມ້ືອນັ້ນນາງເທວ
ດາຈົ່ງກ່ລ່າວເຊ້ືງກັນວ່າ ດູຮາຊາວເຮົາທ້າຫຼາບບັດນ້ເຮົາທ້າຫຼາບກໍ່ພ້ອມກັນເອົ
ປາມາສູ່ປາກນາກ ເອົາຄັນຄາກມາສູ່ປາກຈ້ເຂ້ັ ເອົາໜ່ວກເຫ້ັນມາສູ່ຫ້ຽງເຮ້ັຍ
ເອົາເດ້ືອນດາວມາສູ່ຄໍ່ານ້ືວກໍ່ບ່ໍເຫ້ັນຄົນປ້ືດປ້ັນມາຖ່ານ ກໍ່ບ່ໍເຫ້ັນຊາບຮ່ານມາເວ້ົ ກ່ໍທ
ນ້ຳເຄ້ົາເນ້ົາດູວ່ານແລນາ ນາງເທວະດາທ້າຫຼາບກ່ລ່າວເປັນນ່ານາໃບ່ປ່ອກເປ
ສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍ່ລວດພ້ອມກັນຫ້ວນ່ານ ນາງພ່ອງບ່ມ້ືຄວັກຫຼ່ງວນ່ານ ນາງ
ພ່ອງບ່ມ້ືຄວ່ານ້ຳເຈົ້ານ ນາງພ່ອງມ້ືລູບເກ້ົ່ານ່ແບ່ນ[1] ກໍ່ທ່ານດູລ່ງມຄ້ນ່ານ້ານ້ອ
ປ່ອບລ່ອບແກ້ນ້ໃສ່ພ່ານ້ກໍ່ນ້ືແລ ເມ້ືອນັ້ນພ່ຣະລ່ານ້ຈົ່ງກ່ລ່ານ້ວ່ານ້ດູຮ່ານ້ເຈົ້ານ່ານ້ທ້ົ
ຫຼ່ານ ພ້ືນ້ເປັນຄົນຊ່ານ້ດູເປ່ານ້ກໍ່ທ່ໍ່ນ້ອນຄຸເຂ້ົ່ານ້ຕ່ານ້ກໜ່ານ້ວ ກໍ່ບ່ໍຫ້ວ້ັຍ້ືນຍ່ານ້ວໄປໄ

---

๑ ໃບລ່ານ້ຈ່ານ້ກ່ໍ່ຊຸນ "ແປ່ງ່ນ" ນຸ້ກ ນ ນ້ດ ນ ໜ້ ๑ນ "

ຂໍ ໃຫ້ ແກ້ວ ແກ່ນ ໃຫ້ ດຳ ກາ ຂໍ ສີ ໃສ ພາ ມາ ໃຜ ຄ ບາ ໄດ້ ກ ໂກ ດ ເຂັ້ ແ ງ ແດ່ ເນ ເມ ອ ນັ້ ນ ບາ ງ ເທ ວ ະ ດາ ຕົ ນ ເປ ນ ແກ່ ກ ວ່ າ ເທ ວ ະ ດາ ທ ້ ງ ຫ ຼ າ ຍ ຈ ົ ງ ກ ລ ່ າ ວ ວ ່ າ ດ ູ ຮ າ ຊ າ ວ ເ ຮ ົ າ ທ ້ ງ ຫ ຼ າ ຍ ບ ັ ດ ນ ີ ້ ເ ຮ ົ າ ທ ້ ງ ຫ ຼ າ ຍ ກ ໍ ມ າ ປ ູ ໃ ນ ທ ີ ່ ນ ີ ້ ກ ໍ ເ ປ ນ ອ ັ ນ ເ ຫ ົ ງ ນ ງ ວ ນ ແ ລ ້ ວ ທ ້ າ ວ ພ ຣ ะ ລ ັ ກ ພ ຣ ะ ລ າ ມ ກ ໍ ບ ໍ ່ ມ າ ປ າ ກ ຈ າ ຫ ຼ ົ ນ ຊ ຸ ນ ນ ່ ວ ນ ເ ວ ົ າ ກ ັ ບ ເ ຮ ົ າ ສ ັ ນ ນ ີ ້ ກ ໍ ທ ່ ໍ ຄ ວ ນ ເ ຮ ົ າ ທ ້ ງ ຫ ຼ າ ຍ ເ ສ ບ ຕ ຸ ຣ ິ ຍ ะ ນ ິ ນ ຕ ິ ອ ັ ນ ເ ປ ນ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ທ ິ ບ ບ ູ ຊ າ ເ ຈ ົ ້ າ ທ ້ ງ ສ ອ ງ ແ ຕ ່ ໄ ກ ແ ດ ່ ເ ພ ື ່ ອ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ົ ້ າ ທ ້ ງ ສ ອ ງ ຟ ັ ງ ແ ລ ້ ວ ແ ລ ຊ ຸ ນ ນ ่ ວ ນ ກ ັ ບ ດ ອ ມ ເ ຮ ົ າ ທ ້ ງ ຫ ຼ າ ຍ ນ ັ ້ ນ ເ ທ ົ ່ າ ນ ັ ້ ນ ວ ່ າ ດ ั ່ ง ນ ั ้ น แ ล ้ ว เ อ ิ า ก ็ พ ้ อ ม ก ั บ เ ป ่ า ป ี ่ ห ้ ่ แ ล ห อ ย ส ้ า ต ิ ล ั ง ถ ั ง แ ล พ า ก ถ ้ อ ง ส ง ม ี ้ ก ้ อ ง ก ิ ง ก อ ม บ า ง พ ่ อ ง ข ั บ ว ิ ว อ ม บ า ง พ ่ อ ง ข ั บ ย ื น ย ้ อ ย เ ข ้ า ส ง ว ง แ ถ ม บ า ง พ ่ อ ง บ ่ ย ิ ก แ ข น เ ล ี ย ฟ ้ อ ม บ า ง พ ่ อ ง ป ั ้ ง แ ผ บ ซ ้ อ น ร ง ก ั น เ พ ื ่ อ ใ ห ้ ม ะ จ อ ม ท ั น เ ท ั น ห ล า ก บ า ง พ ่ อ ง เ อ ็ น ป า ก เ จ ้ า ห ล า ย ค ว า ม ก ็ ม ี แ ล ้ ว เ ม ื ่ อ น ั ้ น ท ้ า ว พ ร ะ ล ั ก พ ร ะ ล า ม ก ็ เ ท ั น บ า ง เ ท ว ะ - ด า ก ะ ท ำ บ า ง ต ่ า ง ๆ ส ั น ท ั ้ น เ จ ้ า ก ็ อ ิ ด บ ่ ไ ด ้ เ จ ้ า จ ึ ง อ อ ก จ า ก ช ะ เ พ ิ น ถ ำ ไ ป ห ิ ้ ว ช ุ ้ น ม ่ ว น ก ั บ ด อ ม บ า ง เ ท ว ะ ด า ท ้ ง ห ล า ย ฝ ู ง น ั ้ น ท ั ้ ง แ ล เ ม ื ่ อ น ั ้ น บ า ง เ ท ว ะ ด า ก ็ เ ท ั น ท ้ า ว พ ร ะ ล ั ก พ ร ะ ล า ม อ อ ก จ า ก ช ะ เ พ ิ น ถ ำ ม า เ ถ ิ ง ห า ด ช า ย ท ะ เ ล ท ั ้ ง น ั ้ น แ ล ้ ว เ อ ิ า ก ็ ม ี ใ จ อ ั น ช ุ ่ ม ช ื ้ น ย ิ น ด ี ม า ก ม ั ก แ ล ้ ว เ อ ิ า ก า ม ว ่ า ข ้ า แ ด ่ เ จ ้ า อ ้ า ย ท ้ ง ส อ ง เ จ ้ า ภ ู ท ้ ง ส อ ง พ า ก ั น ไ ป ใ น ท ี ่ ใ ด ก ็ ข ้ า จ า เ ม ื ่ อ น ั ้ น ท ้ า ว พ ร ะ ล า ม จ ึ ง ก ล ่ า ว ว ่ า ด ู ร า เ จ ้ า บ า ง ท ้ ง ห ล า ย เ ร า นี ก ็ ไ ป ถ ว า ย ส แ ว ง ห า บ า ง ส ี ด า อ ั น เ ป น ล ู ก แ ห ่ ง เ จ ้ า ร ั ส ส ี น ั ้ น แ ล บ า ง เ ท ว ะ ด า จ ึ ง ซ ้ ำ ก ร า บ ท ู ล อ ล ้ า แ ด ่ เ จ ้ า ภ ู ท ้ ง ส อ ง ใ น เ ม ื ่ อ เ จ ้ า ท ้ ง ส อ ง ไ ป ส แ ว ง ห า บ า ง ส ี ด า อ ั น เ ป น ล ู ก เ จ ้ า ร ั ส ส ี น ั ้ น เ จ ้ า ภ ู ท ้ ง ส อ ง ไ ป ส แ ว ง ห า เ พ ื ่ อ ป ร ะ โ ย ช น ช ุ บ ะ ด ั ้ ง ล ี น ั ้ น ก ่ อ น จ า เ ม ื ่ อ น ั ้ น ท ้ า ว พ ร ะ ล ั ก พ ร ะ ล า ม จ ึ ง ข ว น ว ่ า ด ู ร า เ จ ้ า บ า ง ท ้ ง ห ล า ย เ ร า นี ก ็ บ ่ ไ ป ส แ ว ง ห า เ ป น ป ร ะ โ ย ช น ช ุ บ ะ ด ั ้ ง ล ี น ั ้ น แ ล เ ร า ท ่ ำ ไ ป ส แ ว ง ห า เ พ ื ่ อ จ ั ก เ อ ิ า ม า เ ป น ผ ั ง น ั ้ น แ ล เ ม ื ่ อ น ั ้ น บ า ง เ ท ว ะ ด า จ ึ ง ก ล ่ า ว ว ่ า ข ้ า แ ด ่ เ จ ้ า ภ ู ส ่ อ น ด ั ้ ง บ า ง ท ้ ง ห ล า ย ฝ ู ง อ ื ่ น เ จ ้ า ภ ู บ ่ ป ร ะ ส ง ค ์ น ั ้ น ก ็ ข ้ า จ า เ จ ้ า ภ ู บ ้ า ป ร ะ ส ง ค ์ แ ต ่ บ า ง ส ี ด า ก ็ ข ้ า จ า เ ม ื ่ อ น ั ้ น ท ้ า ว พ ร ะ ล า ม จ ึ ง ก ล ่ า ว ว ่ า ด ู ร า บ า ง ท ้ ง ห ล า ย แ ม ่ น ว ่ า บ า ง ผ ู ้ อ ื ่ น ก ็ ป ร ะ ส ง ค ์ เ ห ม ื อ น ด ั ่ ง ก ล ่ า ว ม ั น ก ็ แ ล เ ม ื ่ อ น ั ้ น บ า ง เ ท ว ะ ด า จ ึ ง ก ล ่ า ว ว ่ า ข ้ า แ ด ่ เ จ ้ า ภ ู เ ม ื ่ อ น ั ้ น เ จ ้ า ภ ู ป ร ะ ส ง ค ์ บ า ง ผ ู ้ อ ื ่ น ก ็ เ ห ม ื อ น ด ั ่ ง บ า ง ส ี ด า ก ล ั ่ น น ั ้ น เ จ ้ า ภ ู จ ึ ง เ อ ิ า ฝ ู ง ข ้ า ท ้ ง ห ล า ย แ ล ้ ว แ ล ะ ก ็ น เ ม ื ่ อ เ ส ั ง ก ็ ข ้ า เ ท ั น เ จ ้ า ภ ู

ยาได้ดุ่ๆเดิบไปใช้ยากแก่ใจภํอ้าเหิ็บ เมื่อบั้บท้าวพระลามจึๆกล่าวว่า ดูธาบาๆทัๆซ้ายส่วนดั่ๆเจ้าทัๆซ้ายกล่าวสับบั้บภํฉุอบภํแม่บแท้แล ท่ำว่า เธิาพีได้กล่าวเฉุๆถิบทัๆซ้ายว่าจักไปเอิาบาๆสีดา ว่าดั่ๆบั้บบัดบี้เธิาพีมา เฤๆบาๆทัๆซ้ายใบทีบี้แล้วแลเอิาบาๆทัๆซ้ายถึบเมื่อเสังดั่ๆบั้บ ถิบทัๆซ้ายจักอารีติตงบเธิาพีด้วยถำว่า ท้าวพระลักพระลามไปหาบาๆสีดาบ่ ได้เลียไปฉุอกใฉุ้เอิาบาๆผู้อื่บถึบมาแลบํว่าดั่ๆบี้ภํพีบา ว่าท่ำว่าบาๆทัๆซ้ายจักไปหาฉอๆต้อบภํเอิามาใส่มื ยาได้เว้าดั่ๆลืบ่รู้แล้ว บาๆอ้าๆแป้วสิบบอบพีเรีย ยาได้ภึบปายอบปากภอ้าๆ ยาได้ภึบฉุ้บฉุ้าๆบิดเบือบ พีภํอํเฉุ้าเรือบพายบอกภํบ่ตามจิดใจพากอ้าย พีภํบั่ๆเท้าฉุ้ายดูดายแลบา[๑] ว่าดั่ๆบั้บแล้ว ภํพ้อมกับหิวมากบักหั้บแล ใบเมื่อธาถีถึบอับบั้บแลธุ่ๆแจ้ๆมาแล้ว บาๆเทวะดาทัๆซ้ายภํเลืกลาเมื่อทุกแห่ๆทุกพายภํมีแล เมื่อบั้บท้าวพระลัก พระลามภํพ้อมกับเอิ้ามาสู่ฉุะเพิาถำแล้ว ภํลวดไปเมื่อหน้าหั้บแล เมื่อบั้บเจ้าทัๆสอๆไปตามถิดบ้ำแลอัๆปา ดั่ๆบั้บเจ้าทัๆสอๆภํลืๆแลเหับปาทัๆซ้ายอับปู่ใบแม่บ้ำทีบั้บมีมากมีซ้าย มีทัๆปาบึกแลปาฉุวาย ปาปากปายอบปาเป้าบ่อาดจักบับอ่าบได้หั้บแล เมื่อบั้บเจ้าภํดุ่ๆเดิบไปซ้ายอับซ้ายถึบมึบบาบมาก เจ้าจึๆไปรอดไปเฤๆเภาะดอบอับบึๆอับเตัมไปด้วยสวบก้วยสวบอ้อยทัๆซ้ายมีมาก ถับว่าเจ้าทัๆสอๆไปรอดไปเฤๆแล้วภํลวดพากับไปจอดเฉุ้าใบท่ำภาๆดอบทีบั้บแล้ว เจ้าจึๆไปหักเอิาอ้อยหวา [๒]อ้อยพุๆมาภึบภํมีธิสสะอับหวาบหอมมากบักแล้ว เจ้าจึๆไปฟับเอิาก้วยหมูสีเถือบึๆอับมีหม่วยท่ำเสิาเรือบ เจ้าภํพ้อมกับภึบหม่วยดงวภํบ่ หมิดบ่สังๆได้หั้บแล ถับว่าเจ้าทัๆสอๆภึบอิมแล้วภํฉุ้ำแลไปเมื่อหน้ายัๆเลิาเหับป่าก้วยป่าอ้อยทัๆซ้ายสืบต่ำไปเฉุๆหน้าบ่หมิดบ่สังๆ อ้อยทัๆซ้ายฝูๆบั้บมากบัก เจ้าภํดุ่ๆเดิบไปแล้วหึ้บใบเภาะดอบอับบั้บทุกภ้ำทุกพายเจ้าภํไปเมื่อหน้า ภํได้ยิบสงๆบิกทัๆซ้ายมาสับมาตอดภึบหมากก้วยอับสุกถาเถือแล้วแลร้อๆมีสงๆอับม่วบเพาะเสาะใสแก่หูอ้อยอีบ มีทัๆบิกบ้อยแลบิกใส่

---

๑ ใบลาบจาบก่ำองบ "ป่าได้ภึบฉุ้บฉุ้าๆปากบ่ำเป้บ ป่าได้ภึบบิกเตับหิวแห้ ยาได้ภึบฉุ้บแอ้ ดัๆแๆบป่าได้ภึบตักแตบหิวเจี้ย ยาได้เว้าเป็ะเปือยบํดีบี้พีบี้เป้บฉายโทบดูเป้าบอบถุเถิาดูดายแลบา" ผูก ฝี มัด มี หน้า ๑ฦ"

๒ สิๆสับว่าเป้บอ้อยป่า

ແລນົກບາງນົກລາງແລຖ້ວເຕົ້ານົກເປົ້າແລນົກມຸນ ນົກກະຊຸມແລຄໍ່ກ່ານບິນສອງ
ຝ່ຳໄປມາມືທັ້ງນົກຂວາແລນົກຂໍ່ ນົກເຕັ້ນຕໍ່ແລກາເວົ້າ ມືທັ້ງນົກເຂົ້າທອງແລ
ເຂົ້າຕູ້ຂັ້ນອູ່ເອື້ອອູ່ເອື້ອກາງໄພ ມືນົກຕາໄນແລນົກຈາບກາລາບແລອຸມລວາ ບິນ
ໄປມາສອກແສ້ວຮ້ອງຈ້ແຈ້ວກາງວອນເປັນທ້ີບິນອອນຊອນຊັກໃຊ້ ເຈ້ົາກໍ່ຮ້ອງຮ່ຳ
ໄຫ້ຫ້ານ້ານ ມືທັ້ງຝູງບ່ວງເຈັ້ງແລບິນຮ້ອງຊະນ້ຶງເໜ້ືອຍທວງ ເມ້ືອນັ້ນເຈ້ົາທັ້ງ
ສອງຈ້ົງຫ້ຼັບຄືນມາເຖ້ົາຊະເພ້ົາຄ່ຳ ແລ້ວແລຄຸ່ງເດ້ີນໄປພາຍໜ້າຫ້ຼາຍຄືນມືມາກ
ເຈ້ົາກໍລ່ຳລ້ົງຄູບ້ົງແມ່ນ້ຳສມຸດທ້ີນັ້ນ ເຈ້ົາກໍເຫັນບ້ົງກຸ້ງແລຫອຍທັ້ງຫ້ຼາຍບ່ໍອາດ
ຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມ້ືອນັ້ນເຈ້ົາຈ້ົງໄປຮອດໄປເຖ້ົງເກາະດອນອັນນ້ຶ່ງອັນມີໄນທ່ຳ
ກາງແມ່ນ້ຳທ້ີນັ້ນ ເຈ້ົາຈ້ົງໄປຈອກເຊົ້ົາປູ່ມືປຣະໜານຄາວນ້ອຍນ້ຶ່ງແລ້ວ ເຈ້ົາຈ້ົງ
ພາກັນອອກໄປລ່ຳລ້ົງຄູເໜ້ືອຝ່ັ້ງນ້ຳທ້ີນັ້ນ ເຈ້ົາຈ້ົງເຫັນໝາກໄມ້ທັ້ງຫ້ຼາຍມືມາກ
ມືທັ້ງໝາກກ້ຽງແລໝາກເຜ້ືອງສຸກເຮ້ືອຫວານແຊບ ມືທັ້ງໝາກແປບກ້ຽວປານ
ບາງ ເຕັ້ມໄພຂວາງໝາກຫາກບ່ໍອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ທຸກກ້ຳທຸກພາຍກ໋ມືແລ
ເມ້ືອນັ້ນເຈ້ົາກໍ່ຄຸ່ງໄປພາຍໜ້າ ກ໋ຈ້ົງເຫັນປ່າງວງອັນເດ້ັງຣະດາດເຕັ້ມໄປໃນເກາະ
ດອນທ້ີນັ້ນມືມາກມືຫ້ຼາຍ ເປັນອັນມ໊ືດມ໊ືອທ໊ືວປ່າດ້ົງພ້ົງໄພທ້ີນັ້ນກ໋ມືແລ ເມ້ືອນັ້ນ
ເຈ້ົາຈ້ົງຊ້ຳຄຸ່ງເດ້ີນໄປພາຍໜ້າ ເຈ້ົາຈ້ົງເຫັນໄມ້ບາຣ໊ິຕ້ົນນ້ຶ່ງອັນມ໊ືດອກເປັນຮູບ
ນາງເປັນອັນຜູ້ດ໊ືຜູ້ງາມເໜ້ືອນດ່ັ່ງນາງຟ້ານັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈ້ົາທັ້ງສອງໄປຮອດແລ້ວ
ກ໋ລວດໜ້ອມກັນລູບອ໊ືກລູບທວງເລ້ືອທ້ວງວ່າ ເຈ້ົ້ານາງເຮ້ືຍແກ່ນໃຫ້ສ້ັງເລ້ົາແຂວນ
ວ່າໄມ້ຄ໊ືຊະນ໊ີ ເຈ້ົ້ານຸ້ດ໊ືອຸ້ມລຸ້ມໜ໊ືປາກອູ້ມເຊ້ືຍຊຸ້ມນັ້ນເດ ๑ ວ່າດ່ັ່ງນັ້ນສ່ວນດ່ັ່ງດອກນາຣ໊ິ
ອັນນັ້ນກ໋ຫ້ຽວເຫ້ົ້ືອກມາຫາເຈ້ົ້ານແລ້ວ ແລຫ້ວຍຸ້ມແຍ້ມເໜ້ືອນດ່ັ່ງຄົນເຮົານັ້ນແລ
ທ່ໍ່ວ່າດອກນາຣ໊ິອັນນັ້ນປ່າກບ່ໍ່ເປັນເໜ້ືອນດ່ັ່ງຄົນເຮົາທັ້ມມະຊ່ວ ກ໋ທ່ໍ່ຫ້ວຍ໊ືມແຍ້ມ
ແລ້ວແລຫ້ຼັ້ນລ້ົງມານັ້ນແລ ຄັນວ່າດອກໄມ້ນາຣ໊ິຫ້ຼັ້ນຕົກລ້ົງມາແລ້ວ ເຈ້ົ້ານ້ັ້ງສອງ
ຈ້ົງໄປອູ້ມເອົ້ານາຈູບຊຸ້ມດົມຂ່ອມມາກນັກແລ້ວ ເຈ້ົ້ານ້ັ້ງຖ້ວມວ່ານູ້ຣານາງເຮ້ືຍ
ເຈ້ົ້ານ້ອງເປັນເວນກ໋ເພ້ືອໃດຈ້ົງເອົ້ານ໊ືມຜູກແຂວນວ່າໄມ້ນັ້ນຈ່ວ່ານ່ັ້ງນັ້ນ ດອກ
ນາຣ໊ິອັນນັ້ນກ໋ບ່ໍ່ປ່າກກ໋ທ່ໍ່ຫ້ຽວວ່ານ້ັ້ງວ່ານ້ັ້ງຫ້ວຍດອນນັ້ນແລ ທ່ໍ່ວ່າເມ້ືອ້ວຍ໊ືວໜ້ານ້ັ້ງທ້ັ້ງ
ນວນກ໋ບ່ໍ່ເປັນຫ້ຼາຍກ໋ບ່ໍ່ຮ້ອນຫ້ຼາຍ ຄັນວ່ານ໊ືລູບບ່ານກ໋ອຸ່ນຮຸ່ນໆເໜ້ືອນດ່ັ່ງຄົນປ່ົ
ບ່ໍ່ນ໊ືພບ່ານໂອຄ່ານເຈ້ັບໄຂ້ນັ້ນແລ ສ່ວນດ່ັ່ງດອກນາຣ໊ິອັນນັ້ນ ຄັນວ່າຫ້ຼັ້ນຕົກລ້ົງດ໊ືນ

๑ ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຸນຕ໊ືມ "ພ໊ືກ໋ຂໍ່ຈ້ັບນົມເຈ້ົ້ານ່ໍ ພ໊ືກ໋ຂໍ່ຈ້ັບເຈ້ົ້ານ້ັ້ມເຕ້ົ້ງໃຫ້ພ໊ືຈ້ັບເອງຍ່ານ
ປ່າກແດ່ເນ໊ີ" ຜູກ ຝ ມ້ັດ ມ ໜ້ານ ๑๙ "

ແล้ວກໍ່ลວດເນົ່າເປື່ອຍເໜື່ອນດ້ຳດອກເຫັດອອກເໜື່ອແຜ່ນດິນນັ້ນແล ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າ
ທັງສອງຈິ່ງຫຼົບຄືນມາເຖິງຊະເພົ່າຄຳແล້ວ ກໍ່ลວດກາຍໄປເມື່ອໜ້າບໍ່ມີນານຫັ້ນ
ແล ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງກໍ່ໄປຕາມກຣະແສແມ່ນ້ຳທີ່ນັ້ນ ເຈົ້າຈິ່ງລິ່ງດູທຸກແຫ່ງ
ທຸກພາຍ ເຈົ້າກໍ່ເຫັນປາດຸກປາເຂັ້ງປາຄູນປາເຄິ່ງຊະມ່ອຍອານົນອັນມີໃນແມ່ນ້ຳ
ທີ່ນັ້ນ ບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແล ສ່ວນດ້ຳເຕົ່າແลປາອັນຢູ່ໃນແມ່ນ້ຳທີ່ນັ້ນ
ເຂົ່າກໍ່ພ້ອມກັນลອຍໄປลອຍມາເປັນໝູ່ເປັນຊຸມມາກນັກ ໝູ່ ๑๐ ຕົວ ໝູ່ ๒๐ ຕົວ
ลາງໝູ່ຮ້ອຍຕົວ ພັນຕົວ ໝື່ນຕົວ ແສນຕົວ ล້ານຕົວໂກດຕົວ ບໍ່ອາດຈັກນັບ
ອ່ານໄດ້ຫັ້ນແล ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງຈິ່ງໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນທີ່ນີ້ງລວງກວ້າງ
ໄດ້ຮ້ອຍວາ ສ່ວນດ້ຳຫາດຊາຍທີ່ນັ້ນອັນເຕັມໄປດ້ວຍງູທັງຫຼາຍໝາຍມີງູເຫຼືອມ
ເຫຼົ່າງູເຫົ່າງູທຳທານງູສິ່ງງູສາງູກະບາກັ້ນລິ່ງ ບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແล
ลາງຕົວໃຫ່ຽທໍ່ລຳພັນ ลາງຕົວໃຫ່ຽທໍ່ຂອນຍາງ ลາງຕົວໃຫ່ຽທໍ່ລຳພ້າວລຳຕານ
ລຳໝາກແลທໍ່ແຄ່ງທໍ່ຂາທໍ່ແຂນທໍ່ນີ້ວຕີນນີ້ວມື ທໍ່ເຫຼັ້ມຄູ່ແลທໍ່ເຫຼັກໄນດ້ວຍອັນ
ລຳດັບລິ່ງມາຫັ້ນແล ເມື່ອນັ້ນງູທັງຫຼາຍກໍ່ເຫັນຊະເພົ່າຄຳເຈົ້າທັງສອງໄປເຖິງທີ່
ນັ້ນ ເຂົ່າກໍ່ພ້ອມກັນເຫຼືອດຫຼຽວເຫັນແล້ວ ກໍ່ເພີດເພີນຄໍ່ຂຶ້ນແล້ວແลບລີ້ນອອກ
ມັບໆຫັ້ນແล ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງຈິ່ງເຫັນງູໃນດອນຊາຍທີ່ນັ້ນເປັນດ້ຳຂີ້ໃສ້ເດືອນ
ອັນອອກມາຕາຍເມື່ອຍາມຝົນນັ້ນແล ທ້າວພຣະລັກຈິ່ງກລ່າວເຊິ່ງພີ່ຊາຍແຫ່ງ
ຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າສ່ວນດ້ຳງູທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນ ເຫດດ້ຳລີ່ເຂົ່າຈິ່ງແลບ
ລີ້ນອອກແล້ວແลເພີດເພີນຄໍ່ຂຶ້ນນັ້ນຈາ ມີຄຄາວ່າເຂົ່າຈັກມາກະທຳຮ້າຍແກ່ເຮົ່າ
ນັ້ນແล ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະลານຈິ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້ານ້ອງງູທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນ
ເຂົ່າກໍ່ຫຼຽວເຫັນເຮົ່າທັງຫຼາຍມາໃນທີ່ນີ້ແล້ວ ເຂົ່າກໍ່ຈັກພາກັນລິ່ງນ້ຳພຸ້ນຊະແล
ເຈົ້ານ້ອງຢ່າໄດ້ຢ້ານກົວເກງມັນເທີ້ນ ເຮົ່າທັງຫຼາຍຈິ່ງພາກັນໄປພາຍໜ້າຕາມ
ໃຈມັກແຫ່ງເຮົ່ານັ້ນເທີ້ນ ເຂົ່າກໍ່ຫາກຈັກຢູ່ພໍ່ເຂົ່ານັ້ນຊະແล ຄັນວ່າເຈົ້າພີ່ນ້ອງ
ຕ້ານຈາຣະຈາເຊິ່ງກັນສັນນັ້ນ ແล້ວลວດກາຍເມື່ອໜ້າຫັ້ນແลເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງ
ຈິ່ງໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນທີ່ນີ້ງ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍ [๑]ຄຸງຄາລິ່ງກັ່ງຮອກຈ້ອນກຣະ
ຕ່ານກຣະແຕບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແล ເມື່ອນັ້ນຍັ່ງມີລິ່ງກັ່ງຕົວນີ້ງໃຫ່ຽນັກມີປຣະ
ໝານທໍ່ຄົນເຮົ່ານີ້ແล ຄັນວ່າລິ່ງທອກຕົວນັ້ນມາເຫັນຊະເພົ່າຄຳເຈົ້າທັງສອງເຂົ້າ

---

๑ ສົ່ງສັຍວ່າເປັນ "ຕາຫຼງ" ຕາມໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ກຸງກາງ"

ไปเฤๅทีบั้บมับกํธ้อๅอ่าก็อก ๆ อ่าดั่ๅบั้บแล้อ ภํลอดเตั้บไต่ไปเมือหบ้าตาม
พาสามับหั้บแลเมือบั้บเจ้าทัๅสอๅ จึๅให้ฉะเพิาถำไปจอดเฉิาปู่ใบหิอดอบ
ทีบั้บแลเจ้าทัๅสอๅจึๅพากับออกไป แอ่อหึ้บทํ่าภาๅดอบทีอทุกแห่ๅทุก
พ่ายเจ้าทัๅสอๅจึๅไปเหับตึบภาละพึกสามตึบหั้บแล ส่อบดั่ๅตึบภาละพึก
สามตึบ ๆ บึๅผูกห้อยแขอบไอ้แต่ผ้าทัๅมอบมีทัๅผ้าภัมพะละพัดแลผ้าภับ
ปะสึกะพัด ผ้าอุทุมพะละพัดทัๅมอบบํ่อาดจักบับอ่าบได้หั้บแลส่อบดั่ๅตึบ
ภาละพึกอับถ้อบสอๅบั้บ อับเตัมไปด้อยเขิ้าบ้ำโพฉุบะอาหาบทัๅมอบ มี
ตึบอ่าภ้อยอ้อยพ้าอตาบหอาบสิ้มเขิ้าขูบแล เขิ้าฉะดูภ้อบฉะดูย่อยอับ
ผูกห้อยแขอบไอ้ทุกๅ่าทุกภึๅบํ่อาดจักบับอ่าบได้หั้บแล ส่อบดั่ๅตึบภาละ
พึกอับถ้อบ ปิ บั้บอับเตัมไปด้อยเๅึบถำแก้อแหอบ แสบสึๅทัๅมอบอับห้อย
แขอบไอ้บํ่อาดจักบับอ่าบได้หั้บแล ถับอ่าเจ้าทัๅ ๖ ไปเหับตึบภาละพึกทัๅ
ปิถึบบั้บภํมีใจอับๅึดๅ้ อัสสะจับมากบักแล้อเจ้าทัๅสอๅจึๅไปแอดล้อมอ้อม
ลึๅล่ำรอดทุกภ้ำทุกพายแล้อ เจ้าทัๅสอๅไปเหับแล้อภํพาภับปึดเอิาผ้า
มาบุ่ๅทธิๅลอๅดูภํลอดมีอับบะเบื้อตึบอับๅามบึๅ ภอ่าเทอะดาอับลิๅมาแต่
ฉุ้บฟ้าบั้บแลเมือบั้บเจ้าทัๅสอๅภํฉุ้ำไปปึดเอิาเขิ้าบ้ำโพฉุบะอาหาบกึบภํเลิา
มีธิสสะอับแฉบบิอหอมหอาบ เหมือบดั่ๅขอๅทึบอับลิๅมาแต่ฉุ้บฟ้าบั้บแล
เมือบั้บเจ้าทัๅสอๅภํไปปึดเอิาเๅึบถำแก้อ แหอบมาลำลึๅดูแล้อเจ้าภํฉุ้ำไป
ผูกแขอบไอ้ดั่ๅเภิาบั้บแล เมือบั้บเจ้าทัๅสอๅภํดุ่ๅเดึบไปพายหบ้าเจ้าภํไป
เหับหบํ่เๅึบหบํ่ถำหบํ่แก้ออับบุออกมาแต่พื้บดึบเตัมไปทีอทิสสะทุกแห่ๅเปับ
ดั่ๅหบํ่ไม้ไผ่อับบุออกมาแต่แผ่บดึบบั้บแล ถับอ่าเจ้าทัๅสอๅไปเหับแล้อภํพา
ภับลูบอิกลูบทอๅอ่าหบํ่เๅึบหบํ่ถำทัๅหูายฝูๅบึ เปับอับมากหูายมากบัก
แท้ดีหึ้แลอ่าดั่ๅบั้บแล้อ ภํลอดพ้อมภับถึบมาหาฉะเพิาถำเหั้มอับเปับที
ปู่แห่ๅดึบแล้อภํลอดย้ายไปพายหบ้าหั้บแล เมือบั้บเจ้าทัๅสอๅจึๅไปเฤๅ
เกาะดอบอับบึๅอับถิดโๅฉุ้ๅะขิ้าเปับอับกอ้าๅมากบักแล้อ แลเปับถ้ำเปับรู
เขิ้าไปใบพื้บบ้ำทีบั้บอับเปับทีปู่แห่ๅปาบึกทัๅหูาย ทๅบย่อมไปไข่ใส่ใบถ้ำ
อับบั้บแล้อะเลออกแม่แผ่ลูกเปับอับมากหูาย ส่อบดั่ๅปาบึกทัๅมอบอับปู่

ใบฉุมพูทีบบี้ ทูบย่อมไปไข่ใส่ใบถ้ำอับบั้บทุกติว ถับว่าลูกแท่ๆเขิามีติว
อับใทู่ มีประทานท่ำปาอับเป็บพ่ำแลแม่แท่ๆเขิาแล้วเขิาจึๆพาลูกแท่ๆ
เขิาไปแอ่วหากิบใบท้วยร่อๆฉุ่อๆบ้อยทัๆมวบทั้บแล เมื่อบั้บเจ้าทัๆสอๆ
จึๆเอิาฉะเพิาถำไปจอดใบปากถ้ำทีบั้บ ภ่จึๆเทับปาบึกทัๆหูายอับทูอ
เข้าทูอออกไปหากิบมีมากมีหูาย ลาๆติวเข้าลาๆติวออกเป็บอับมืดมิบ
อิบทะภาบมากบัก เป็บถั่ๆเอิาแผ่บผ้ามาไปถึมใส่บ้ำแล้วแลแก่ลาก เมื่อบั้บ
เจ้าทัๆสอๆจึๆพ้อมกับออกไปลูบดูพายบอกถ้ำปาบึกทีบั้บ เต็มไปด้วย
ดอกไม้แลหมากไม้ทัๆมวบ เป็บทีถวบละเมิาเอิาใจมากบักทั้บแลส่วบถั่ๆ
พุมมะสะถาบทีบั้บทัๆมวบ เป็บอับราบรูๆพูๆๆามเป็บถั่ๆหน้ากอๆไฉบั้บ
แล เมื่อบั้บเจ้าทัๆสอๆจึๆพ้อมกับบั่ๆเฉิาปู่ใบรีมไม้ไพไฉติ้บบึๆ ใบแถมบ้ำ
ทีบั้บแล้ว เจ้าจึๆลึๆลำดูยัๆติ้บไม้ แลดอกไม้หมากไม้ทัๆหูายมีทัๆดอกจิก
แลดอกรัๆ ทัๆมวบอับมีกิบอับหอมฟิ้ๆตลิบอิบไปทีวป่าดิๆทีบั้บทัๆมวบเป็บ
ทีถวบฉุมฉุ้บยิบถีมากบัก ทั้บแล เมื่อบั้บเจ้าทัๆสอๆภ่ำฉ้ำลูบอ้อมไปพาย
หน้าภ่จึๆเทับสวบหมากอึ หมากแตๆ หมากโม หมากถิ่ว หมากแปบ บ่อาด
จักบับอ่าบได้ทั้บแล เมื่อบั้บเจ้าทัๆสอๆภ่ำฉ้ำลูบอ้อมไปพายหน้าภ่จึๆเทับ
เข้าโถดเข้าสาลี อับมีรวๆอับใทู่มีประทานท่ำบุๆท่ำฉ้าทั้บแล เมื่อบั้บเจ้า
ทัๆสอๆภ่ำฉ้ำลูบอ้อมไปพายหน้า ภ่จึๆเทับป่าดอกไม้ทัๆหูายมีทัๆดอก
สามปีแลดอกถ้ายดอกไหม่ ดอกอิบทะหวาดอกพุดแลดอกภาๆขอๆ ดอก
ดำดวบอารวบดอกพวๆพี ทุกทีพ้อมหูายประภาบทั้บแลเมื่อบั้บเจ้าทัๆ
สอๆภ่ำฉ้ำลูบอ้อมไปพายหน้าภ่จึๆเทับสวบผักบีวผักทูม ผักฉีผักหอมผัก
ภาดบ่อาดจักบับอ่าบได้ทั้บแล ส่วบถั่ๆเจ้าทัๆสอๆลูบอ้อมเขดโขๆถ้ำปา
บึกทีบั้บบาบได้เถือบบึๆ ภ่จึๆถึบมาถิบทีเภิาใบทีฉะเพิาถำอับเจ้าไปจอด
เฉิาใบภาละเมื่อก่อบทั้บแล ถับว่าเจ้าวูบมาเฤๆฉะเพิาถำแล้ว เจ้าภ่ำเข้า
สู่ฉะเพิาถำย้ายไปเมื่อหน้าทั้บแล ฤดบั้บเจ้าจึๆไปด้วยอับลำดับตามถิดบ้ำ
วัๆปาทีบั้บ เจ้าจึๆไปเฤๆเภาะดอบอับบึๆอับวูบแวดล้อมอ้อม (ด้วย)
หาดฉายอับบึๆ ลวๆภว้าๆหาดฉายอับบั้บได้ร้อยโยดฉบะทั้บแล ส่วบถั่ๆ

ຫາດຊາຍອັນນັ້ນຍັງມີລົມອັນນີ້ງ ບໍ່ຜາກົດເຫັນແກ່ຕາຄົນທັງຫຼາຍທຽນຍ່ອມເປັນ
ຢູ່ຊ້ອຍມ້ອຍ ກໍທໍ່ໄປພັດປົວແຕ່ຫາດຊາຍອັນນັ້ນໄຫຼໄປມາຢູ່ບໍ່ຂາດສາຍ ຄືວ່າແຕ່
ເຊົ້າໄປເຖິງຕາວັນພໍທ່ຽງ ພັດປົວໄຫຼໄປກ້ຳຕາວັນຕົກ ແຕ່ຕາວັນທ່ຽງໄປເຖິງພໍ
ເວລາຄ່ຳມືດ ກໍພັດປົວໄຫຼຄືນໄປກ້ຳຕາວັນອອກ ແຕ່ຄ່ຳໄປເຖິງທ່ຽງຄືນພັດປົວໄຫຼໄປ
ເບື້ອງກ້ຳເໜືອ ແຕ່ທ່ຽງຄືນໄປເຖິງພໍເວລາຮຸ່ງແຈ້ງກໍຊ້ຳພັດປົວໄຫຼຄືນກ້ຳໃຕ້ ບໍ່
ຂາດຈັກວັນຈັກຍາມ ຄົນທັງຫຼາຍຈຶງເອີ້ນຮຽກວ່າ ຫາດຊາຍໄຫຼແລ້ງຫັ້ນແລ
ຍາມເມື່ອລົມອັນບໍ່ຜາກົດພັດປົວຫາດຊາຍອັນນັ້ນໄປໃນທິສສະກ້ຳໃດກໍດີ ທຽນ
ຍ່ອມບັງເກີດມີສຽງອັນດັງເນື້ອງນັນສນັ່ນກ້ອງ ເປັນດັ່ງຟ້າຜ່າໄມ້ຮ້ອຍເທື່ອພ້ອມ
ກັນທີດຽວນັ້ນແລ ໃນເມື່ອຊະເພົາຄົນທັງຫຼາຍຫຼົງເກາະ ຫຼົງດອນໄປຖືກຫາດ
ຊາຍໄຫຼແລ້ງທີ່ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມຫຼຍຫຼົ້ມລົງຕາຍໄປບໍ່ເສສສຫຼໍ່ຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງຊະ
ເພົາຄຳເຈົ້າທັງສອງກັບມ້ານະນີ້ກາບໄປເຖິງແລ້ວ ກໍລວດຜ່າໃນທ່ຳກາງຫາດ
ຊາຍໄຫຼແລ້ງຕາມປັກກະຕິກໍບໍ່ຫວັ່ນໄຫວພັດປົວໄປມາໄດ້ ເປັນດັ່ງບໍ່ແມ່ນຫາດ
ຊາຍໄຫຼແລ້ງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງກໍເຫັນຫາດຊາຍ ໄຫຼແລ້ງອັນນັ້ນກໍເປັນ
ອັນງຶດງໍ້ ອັສສະຈັນມາກນັກ ๑ດ້ວຍຄຳວ່າ ອາໂຫ ໂອນໍ ຫາດຊາຍອັນນີ້ກູກໍໄດ້
ຍິນທັມມະເທສສນາພຣະພຸທທເຈົ້າ ກລ່າວວ່າຫາດຊາຍໄຫຼແລ້ງ ງ ວ່າດັ່ງນັ້ນ
ກໍທໍ່ໄດ້ຍິນແຕ່ຫູສຶງດຽວ ບັດນີ້ກູພຣະອົງກໍໄດ້ມາເຫັນເປັນອັນແຈ້ງແຈບແລ້ວສັນ
ນີ້ ຕັ້ງແຮກແຕ່ນີ້ໄປພາຍໜ້າກູກໍບໍ່ໃຫ້ບຸຄລະຜູ້ໃດມາກລ່າວຕົວະພາງໄດ້ແລ ຄັນ
ວ່າເຈົ້າກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຊະເພົາຄຳກໍຜັນໄປໃນທ່ຳກາງຫາດຊາຍໄຫຼແລ້ງ ທີ
ນັ້ນນານໄດ້ສາມວັນກໍຈຶງພົ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງສອງພົ້ນຈາກຫາດຊາຍໄຫຼ
ແລ້ງແລ້ວ ກໍລວດໄປເຖິງເກາະດອນອັນເປັນກຳແພງແວດລ້ອມອ້ອມຫາດຊາຍ
ໄຫຼແລ້ງອັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງສອງຈຶງໃຫ້ຊະເພົາຄຳບຸໜັ້ນຂາດໂປດອອກໄປເຖິງ
ກ້ຳໜ້າແລ້ວເຈົ້າຈຶງໄປຮອດໄປເຖິງແມ່ນ້ຳອັນນີ້ງອັນບໍ່ມີເຊືອກສາຍເສັ້ນເອັນ ແມ່ນ
ວ່າຊະເພົາແລເຮືອຄົນທັງຫຼາຍໄປຮອດໄປເຖິງແມ່ນ້ຳທີ່ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມຫຼຍຫຼົ້ມ
ຈົມລົງຕາຍໄປບໍ່ເສສສລໍ່ຫັ້ນແລ ບໍ່ທໍ່ແຕ່ເຮືອແພແລຊະເພົາຫຼົ້ມຈົມນັ້ນເລີຍ
ແມ່ນວ່າໃບຕອງແລຍອງງົ້ວອັນລົມພັດປົວໄປຕົກໃສ່ແມ່ນ້ຳອັນນັ້ນກໍດີ ທຽນຍ່ອມ

---

๑ ຄວນເປັນ ເຈົ້າທັງສອງຈຶ່ງກລ່າວດ້ວຍຄຳວ່າ

ຈົນລົງໄປພົ້ນນ້ຳບໍ່ອາດຈັກພຸ່ງຂຶ້ນໄດ້ແລ ເຫດດັ່ງນັ້ນຈຶງໄດ້ຊື່ວ່າ " ແມ່ນ້ຳບໍ່ມີ ເຊືອກສາຍເສັ້ນເອັນນັ້ນແລ ๑ " ສ່ວນດັ່ງແມ່ນ້ຳອັນນັ້ນທຽນຍ່ອມເປັນກຳແພງຫິນ ແວດລ້ອມອ້ອມຮອດທຸກກ້ຳທຸກພາຍກໍບໍ່ມີບຸຄລະຜູ້ໃດໄປຮອດແລ ທໍ່ເວັ້ນໄວ້ ແຕ່ຫນໍ່ພຸທທັງກຸຣະມະຫາກຣະສັດອັນມີອິທທິຣິທທິອັນມາກ ຈຶງຈັກບຸຫນ້ນຫິນ ກຳແພງຂາດໂປດໄປຊອດທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງຊະເພົາຄຳເຈົ້າທັງສອງໄປເຖິງ ແມ່ນ້ຳນັ້ນແລ້ວກໍບໍ່ຫຼົ້ມບໍ່ຈົມ ລົງເປັນດັ່ງຊະເພົາແລເຮືອຄົນທັງຫຼາຍ ເຫດ ວ່າເຈົ້າທັງສອງມີອິທທິຣິທທິອັນມາກນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊະເພົາຄຳເຈົ້າທັງສອງ ພົ້ນຈາກແມ່ນ້ຳອັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດໄປເຖິງກຳແພງຫິນກ້ຳຫນ້າແລ້ວ ຊະເພົາ ຄຳກໍລວດບຸຫນ້ນຂາດໂປດອອກໄປເຖິງແມ່ນ້ຳມະຫາສມຸດແລ້ວ ກໍລວດໄປຕາມກຣະ ແສແມ່ນ້ຳຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງກໍໄປດ້ວຍອັນລຳດັບຄົດນ້ຳວັງປາທັງມວນ ກໍຈຶງໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນອັນນຶ່ງຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງເກາະດອນອັນນັ້ນເປັນທີ່ຢູ່ ແຫ່ງຄົນທັງຫຼາຍຝູງມີເວນມີກຳທັງມວນ ຄືວ່າຍິງຜູ້ໃດໄດ້ເອົາຜົວແລ້ວປ້ອຍດ່າ ຜົວດ້ວຍຄຳວ່າຫນາສີ້ແມ່ມຶງເນີ ວ່າດັ່ງນັ້ນສ່ວນດັ່ງຍິງຜູ້ນັ້ນມັນຕາຍແລ້ວກໍລວດ ໄປເກີດເປັນຜູ້ຍິງຢູ່ໃນເກາະດອນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງບຸພພະເວນກຳແຫ່ງເຂົາ ຍິງຜູ້ນັ້ນກໍລວດບັງເກີດເປັນຫນາພ້ອມກັນ ທຽນຍ່ອມເປັນຜົວມັນຢູ່ຕາບຕໍ່ເທົ້າອາ ຍຸມັນໄດ້ພັນປີນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຜດຍິງຜູ້ນັ້ນຕາຍໄປແລ້ວ ຫນາຕົວນັ້ນກໍລວດຕາຍ ໄປພ້ອມກັນທຸກຄົນໆ ຫັ້ນແລ ແມ່ນວ່າຄົນທັງຫຼາຍຝູງອື່ນອັນກະທຳປ້ອຍດ່າ ຜົວເຫນືອນດັ່ງຍິງຜູ້ນັ້ນກໍດີ ຄັນວ່າເຂົາຕາຍໄປແລ້ວກໍພ້ອມກັນໄປເກີດໃນເກາະ ດອນທີ່ນັ້ນ ເຫນືອນດັ່ງໄດ້ກລ່າວແລ້ວແຕ່ພາຍຫຼັງນັ້ນແລສ່ວນດັ່ງຄົນຜູ້ໄປເກີດ ພາຍລຸນນັ້ນ ກໍເອີ້ນຮຽກຜູ້ໄປເກີດກ່ອນນັ້ນເປັນນາ ໆ ຕ່າງ ໆ ບາງ ພ່ອງເອີ້ນ ຮຽກວ່າແມ່ບາງພ່ອງເອີ້ນຮຽກວ່າອີຍ່າ ແມ່ນວ່າເອີ້ນຮຽກຫນາອັນເປັນຜົວຜູ້ມາ ເກີດກ່ອນນັ້ນກໍດີ ບາງພ່ອງເອີ້ນຮຽກວ່າອີພໍ່ຫນາລາຍ ບາງພ່ອງເອີ້ນຮຽກວ່າອີປູ່ ຫນາລາຍ ເຫດວ່າຫນາຕົວເປັນຜົວຜູ້ມາເກີດກ່ອນນັ້ນເປັນຫນາລາຍຄືເສືອໂຄ່ງເຫດ ດັ່ງນັ້ນຈຶງໄດ້ຊື່ວ່າເມືອງແມ່ຍ່າປ່າຫນາລາຍເພື່ອດັ່ງນັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງຄົນທັງຫຼາຍ

---

๑ " ແມ່ນ້ຳ ມີເຊືອກສາຍ ແສ້ ເອັນ ນັ້ນແລ " ຕາມ ໃບ ລານ ຈານ ກ່ຳ
(ມັດ ມີ ຜູກ ຝີ ຫນ້າ ມີວ)

ອັນເອົາໝາເປັນຜົວນັ້ນ ກໍບໍ່ໄດ້ລູກເຕົ້າຫຼານເຫຼັນສືບຕໍ່ໄປເປັນດັ່ງຄົນທັງຫຼາຍຝູງອື່ນ ກໍທໍ່ເປັນຜົວເມັຽກັນຢູ່ໃຊ້ເວນກໍາອັນເຂົາໄດ້ປ້ອຍດ່າຜົວນັ້ນ ໝົດອາຍຸເຂົາໄດ້ພັນປີນັ້ນກໍລວດພ້ອມກັນຕາຍໄປທັງຜົວທັງເມັຽນັ້ນທຸກຄົນ ๆ ນັ້ນແລ ໃນເມື່ອຊະເພົາຄໍາທ້າວພຣະລັກພຣະລາມ ໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວກໍລວດຈອດເຊົາໃນທາງທ່າເມືອງທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນສ່ວນດັ່ງໝາທັງຫຼາຍອັນເປັນຜົວບິງທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນ ກໍເຫັນເຈົ້າທັງສອງເອົາຊະເພົາຄໍາໄປຈອດໃນທີ່ນັ້ນ ໝາທັງຫຼາຍກໍຢ້ານກົວເຈົ້າທັງສອງໄປຍາດຊີງເມັຽແຫ່ງເຂົາມາກນັກ ເຂົາກໍພ້ອມກັນແລ່ນມາເຖິງທ່ານ້ຳທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ "ເມື່ອນັ້ນສ່ວນດັ່ງໝາທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນ ๑" ເພື່ອວ່າຈັກຂົບເຈົ້າທັງສອງກັບມ້ານະນີ້ກາບໃຫ້ຕາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກກໍເຫັນໝາທັງຫຼາຍແລ່ນມາເປັນອັນມືດມົນອົນທະການມາກນັກ ເຈົ້າຈຶງແກ່ວງດາບກາຍະສິດອັນມາບເມືອງຮຸ່ງເຮືອງທົວອາກາດກາງຫາວມາກນັກ ໝາທັງຫຼາຍກໍສ່ວານເສັນ[๖] ຊະເດັນຟົ້ງໄປທົວທິສສະທຸກກ້ຳທຸກພາຍ ກໍບໍ່ອາດຈັກມືນຕາຕໍ່ໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບິງທັງຫຼາຍອັນເອົາໝາເປັນຜົວນັ້ນ ເຂົາກໍເຫັນໝາອັນເປັນຜົວແຫ່ງເຂົາ ແຕກໜີໝົດສັ້ງງສັນນັ້ນ ເຂົາກໍກລ່າວເຊິງກັນວ່າດູຮາເຈົ້າທັງຫຼາຍ ເຫດດັ່ງລີ້ຜົວເຮົາທັງຫຼາຍຈຶງພ້ອມກັນແຕກໜີໝົດສັ້ງງນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນບິງທັງຫຼາຍລາງພ່ອງກລ່າວວ່າ ຂ້າກໍເຫັນຊະເພົາເຫຼັ້ມນີ້ງມາຈອດເຊົາໃນທາງທ່ານັ້ນດາຍ ຮອຍວ່າຄົນທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນມາໄລ່ໝາ ๆ ທັງຫຼາຍອັນເປັນຜົວແຫ່ງເຮົາໜີເສັ້ງແລ້ວ ເຂົາຈັກມາເອົາເຮົາທັງຫຼາຍໄປເປັນເມັຽກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ ເມື່ອນັ້ນບິງທັງຫຼາຍລາງພ່ອງກລ່າວວ່າ ຂ້າກໍເຫັນຊະເພົາເຫຼັ້ມນີ້ງມາໃນທາງທ່າພຸ້ນມາກ ๆ ແມ່ດາຍ ຮອຍວ່າຜົວແຫ່ງເຮົາທັງຫຼາຍຢ້ານກົວຟ້າວແລ້ວແລ່ນໜີໄປໝົດສັ້ງງກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ ເມື່ອນັ້ນບິງທັງຫຼາຍລາງພ່ອງກລ່າວວ່າ ໝາທັງຫຼາຍໜີໝົດສັ້ງງແລ້ວ ຂ້າກໍຍິນດີມີແຮງໃຈມາກນັກແທ້ແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຂົາຈຶງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ ເຮົາທັງຫຼາຍຈຶງພ້ອມກັນ ລົງໄປລ່ຳລີງດູໃນທ່ານ້ຳພຸ້ນກ່ອນ ມັນຫາກເປັນສັນໃດກໍຈັກຮູ້ແຈ້ງຊະແລ ເຫດວ່າຜົວເຮົາທັງຫຼາຍແລ່ນລົງໄປທ່ານ້ຳພຸ້ນແລ້ວ ຈຶງພ້ອມກັນແຕກໜີແທ້ດາຍ ຄັນວ່າກລ່າວ

---

๑ ຄວນ ຈະ ຕັດ ອອກ ໃນ ໃບລານ ຈານ ກ່ຳ ປະໂຍກ ນີ້ ບໍ່ ພົບ

๖ ຄວນເປັນ "ເຊັນ"

ເຊິ່ງກັນສັນນັ້ນແລ້ວເຂົາຈິ່ງພ້ອມກັນໄຫ້ຫຼ້ງລົງໄປທ່ານ້ຳທຸກຄົນ ໆ ແລ້ວ ເຂົາຈິ່ງ
ເຫັນໂພທິສັດເຈົ້ານ້ຳງອຍຫົວຊະເພົາຢູ່ ເປັນຜູ້ດີຜູ້ງາມມາກນັກ ເຂົາຈິ່ງພ້ອມກັນ
ໄຫ້ຫຼ້ງໄປເຖິງທີ່ໃກ້ຈົມຈົນແລ້ວ ພ້ອມກັນນ້ຳຄຸເຂົ້ານໍ້ມືໄຫ້ວວ່າເທວະ ຝູງຂ້າໄຫ້ວ
ເທວະບຸດ ເທວະດາເຈົ້າຜູ້ຂ້າເຮີຍ ເຈົ້າກູລຸກແຕ່ທີ່ໃດມາໂຜດຜາຍຝູງຂ້າທັງຫຼາຍ
ໃນທີ່ນີ້ກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນໂພທິສັດເຈົ້າຈິ່ງກລ່າວວ່າ ດູຮາ ເຈົ້ານາງທັງຫຼາຍເຮີຍ
ເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້ານາງທັງຫຼາຍຈິ່ງບອກໃຫ້ໝາມາຂົບເຮົາພີ້ມາກນັກນັ້ນຈາ ມີຄຄາວ່າ
ເຮົາພີ້ເປັນລັກໂຈນຄົນຮ້າຍມາລັກລອບຈອບເອົາເຂົ້າຂອງເງິນທອງ ແຫ່ງເຈົ້ານາງ
ທັງຫຼາຍນັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນຜູ້ຍິງຈິ່ງກລ່າວວ່າເທວະຝູງຂ້າໄຫ້ວມະຫາຣາຊເຈົ້າຝູງຂ້າ
ທັງຫຼາຍບໍ່ຮູ້ແຈ້ງວ່າເຈົ້າກູທັງສອງມາຈອດເຊົາຢູ່ທີ່ນີ້ກໍຂ້ານາ ສ່ວນດັ່ງໝາທັງ
ຫຼາຍອັນຫາກເປັນຜົວຝູງຂ້າທັງຫຼາຍທັງມວນກໍຂ້າແລ ຮອຍວ່າໝາທັງຫຼາຍຝູງ
ນັ້ນເຫັນເຈົ້າກູທັງສອງມາຈອດເຊົາຢູ່ທີ່ນີ້ແລ້ວ ໝາທັງຫຼາຍກໍມີໃຈອັນຫວງແຫນ
ຢ້ານເຈົ້າກູທັງສອງມາຍາດຊິ່ງຝູງຂ້າທັງຫຼາຍອັນເປັນເມັ່ງແຫ່ງເຂົາມາກນັກ ເຂົາ
ຈິ່ງພາກັນມາໄລ່ຂົບເພື່ອວ່າຈັກໃຫ້ເຈົ້າກູທັງສອງ ໜີຈາກຝູງຂ້າທັງຫຼາຍອັນເປັນ
ເມັ່ງແຫ່ງເຂົານັ້ນແລ ບັດນີ້ເຈົ້າກູທັງສອງມາຜາບແພ້ ໝາທັງຫຼາຍແຕກໜີໝົດ
ສ້ຽງແລ້ວ ເຈົ້າກູທັງສອງຈິ່ງພາກັນຢູ່ທີ່ນີ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜົວແກ່ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍກໍ
ຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນໂພທິສັດເຈົ້າຕົນເປັນໜໍ່ພຸທທັງກຸຣະມະຫາກະສັດ ຈິ່ງກລ່າວ
ວ່າດູຮາເຈົ້ານາງທັງຫຼາຍ ເພື່ອທັງ ๖ ກໍບໍ່ຮູ້ແຈ້ງວ່າໝາທັງຫຼາຍເປັນຜົວແຫ່ງເຈົ້າ
ທັງຫຼາຍນັ້ນນາ ບັດນີ້ເພື່ອທັງສອງກໍໄດ້ໄລ່ຜົວແຫ່ງນາງທັງຫຼາຍໜີໄປທຸກແຫ່ງ
ທຸກພາຍສັນນີ້ ເປັນອັນບໍ່ຊອບບໍ່ຄວນແກ່ເພື່ອທັງສອງແທ້ດີຫຼີແລ ເຫດດັ່ງລີ້ເພື່ອ
ທັງສອງຈິ່ງຈັກເອົານາງທັງຫຼາຍເປັນເມັ່ງໄດ້ນີ້ຈາ ເຫດວ່ານາງທັງຫຼາຍຍັງເປັນ
ເມັ່ງທ່ານຢູ່ນັ້ນເດ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນຈິ່ງກລ່າວວ່າເທວະຝູງຂ້າໄຫ້ວມະ
ຫາຣາຊເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງໝາທັງຫຼາຍອັນເປັນຜົວຝູງຂ້າທັງຫຼາຍນັ້ນ ເຂົາຫາກພ່າຍ
ໜີຈາກເມັ່ງແຫ່ງເຂົາແລ້ວນາ ເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້າກູທັງສອງຈິ່ງຢ້ານກົວເປັນບາບນັ້ນກໍ
ຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນໂພທິສັດເຈົ້າຈິ່ງກລ່າວວ່າ ດູຮານາງທັງຫຼາຍ ແມ່ນວ່າໝາທັງ
ຫຼາຍພ່າຍໜີໄປກໍດີ ທໍ່ຫາກໜີໄປຄອບເພື່ອທັງສອງນີ້ແລ້ວ ນາງທັງຫຼາຍຈິ່ງພາ
ກັນຖ້າຜົວນາງທັງຫຼາຍນັ້ນເທີ້ນ ເຮົາພີ້ກໍຈັກພາກັນໄປເມື່ອໜ້າຕາມໃຈມັກແຫ່ງ

เธิ้งนั้นแล ผื่อนั้นผู้บิ๎งหัวหูายก็บินลำเจ้าหัวสองกล่าวว่าบ่เอาเอิาเป้น ผังถั้งนั้น เอิาก็มีใจโสกเสิ้าโสกาแล้วแลตีอิกร้องไห้มากนัก เหตว่าเอิา ปากได้เจ้าหัวสองมาเป้นเจ้าเป้นผัวเอิา เผื่อให้พ้นจากหมาถ่อย"รุก" ๑ ว่าเป้นผัง ผื่อนั้นไพหิสัดเจ้าจิ๎งเล็าโลมบิ๎งหัวหูายฝูงนั้นว่า กูธามาง หัวหูายเจ้าหัวหูายบาได้ร้องร่ำไรไปมานั้นเท็น เหตว่านางหัวหูายบัง เป้นเผ้าท่านปู่วังนั้น เผื่อ กัวสองก็ป้านกิวเอนกำแลบาบร้ายนั้นจา เหต ถั้งลื่เผื่อหัวสองจิ๎งจักเอิาเจ้าหัวหูายเป้นเผ้าได้นั้จา นางหัวหูายจิ๎งพา กันปู่ถ้าผัวแห่งเจ้านางหัวหูายเท็น บ่นานท่ำใดเอิาหากจักถืนมาหาเจ้า นางหัวหูายซะแล ผื่อนั้นผู้บิ๎งหัวหูายจิ๎งกล่าวว่า เหอะฝูงข้าไห้ฉมะหา ธาตุเจ้าถังว่าหมาหัวหูายฝูงนี้หนีไปแล้ว เอิาบ่อาจจักถืนมา ได้ก็ข้าแล เหตว่าเอิาลิงน้ำแล้วแล พากันลอยหนีไปทุกแห่งทุกพาย บางพ่อาตาย บางพ่อาเจ็อกกินบางพ่อาจีแข้ แลผังกอนกินตายไปมีมากมีหูาย ผีว่า เอิาบ่ตายเสังแท้ถังนั้น เอิาก็พากันหนีไปยู่ในเภาะถอบก็อื้นที่ไกบ่อาจจัก ถืนมาได้ก็ข้าแล บ่ท่ำแต่เจ้าภูหัวสองมาไล่หนีแตกภระจัดภระจายไปนี้ แม่นว่าบุถละผู้อื้นมาพาบแพ้เหมือนถั้งเจ้าภูนี้ก็ดี เอิาก็พ้อมกันแตกหนี แล้วแลบ่ถืนมาจักเท็อแล ผื่อนั้นไพหิสัดเจ้าได้ยินผู้บิ๎งหัวหูายกล่าวสัน นั้น เจ้าจิ๎งคนิ๎งใจอ่าในภาละอันจักมาพายหน้านี้ ภูก็จักได้พักพากผังแห่ง ภู ด้วยเหตอันจักมาไล่ผัวแห่งเอิาหนีไป ให้พักพากจากกันนี้ก็จักมีที่บ่ สิ๎งภาแล เหตว่าภูพระอิ๎งได้มาไล่ผัวแห่งเอิาหนีจากผังเอินี้แล ท่อว่า ภูพระอิ๎งบ่ได้ใส่ใจอ่าจักไล่ผัวแห่งเอิาหนีไปสันนี้ ก็บังแถวดีแด่จักสบ่อย เหตว่าภูพระอิ๎งบ่รู้แจ้งว่า หมาหัวหูายฝูงนี้เป้นผัวแห่งนางหัวหูายฝูงนี้ นั้นแล แม่นว่าภูพระอิ๎งได้พักพากจากผังแห่งภูในภาละ อันจักมาพาย หน้านี้ ก็จักได้ถืนถอบเป้นผังแห่งภูเหมือนถั้งเก่า ด้วยเหตอันภูพระอิ๎งบ่ ใส่ใจเผื่อว่าป้านหมามาไล่ขบจิ๎งได้ไล่หนีเป่าลาย ก็บ่รู้แจ้งว่าหมาหัวหูาย ฝูงนี้เป้นผัวแห่งบิ๎งหัวหูายฝูงนี้นั้นแล ถังว่าไพหิสัดเจ้าคนิ๎งใจสันนี้แล้ว

---

๑ จาบ ก่ำ ฮูบ "ร้าย"

ເຈ້ົາກໍ່ມີນ້ຳຕາຕົກບໍ່ຂາດຫນ້າ ເພ້ືອວ່າປ້ານກົວເວນກຳອັນຈັກຕອບສນອງຕົນເພ້ືອ
ພາຍຫນ້ານັ້ນແລ ເພ້ືອນັ້ນຜູ້ຍິງທ້ົງຫຼາຍເຫັນໃຫທິສັກເຈ້ົາມີນ້ຳຕາຕົກບໍ່ຂາດຫນ້າ
ສັນນັ້ນ ເຂົາຈ່ົງພ້ອມກັນເຂ້ົາໄປອຸ້ມກອດເອົາເຈ້ົາທ້ົງສອງມາຈູບຊົມດົມຂມ່ອມ
ນາກນັກແລ້ວ ເຂົາຈ່ົງພ້ອມກັນຖາມວ່າ ເຈ້ົາອ້າຍເປັນທຸກຍາກລຳບາກຂ້ີນໃຈສັນ
ໃດກໍ່ຈ່ົງໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ມີນ້ຳຕາຕົກບໍ່ຂາດຫນ້ານັ້ນຈາ ເພ້ືອນັ້ນໃຫທິສັກເຈ້ົາກລ່າວວ່າ ກູ
ຮານາງທ້ົງຫຼາຍເຮົາພ້ີ ກໍ່ບໍ່ເປັນທຸກຍາກລຳບາກຂ້ີນໃຈອັນໃດອັນນ້ຶງນັ້ນແລ້ວເຮົາ
ພ້ີກໍ່ປ້ານກົວເປັນເວນກຳອັນຈັກມາພາຍຫນ້າ ດ້ວຍເຫດອັນເຮົາພ້ີໄດ້ມາໄລ່ຜົວແຫ່ງ
ເຈ້ົາທ້ົງຫຼາຍໃຫ້ພົ້ນພາກຈາກຫ່ຽງກັນນັ້ນແລ ເພ້ືອນັ້ນຍິງທ້ົງຫຼາຍຈ່ົງກລ່າວວ່າເຫ
ວະຝູງຂ້ົາໃຫອ້ຳມະຫາອາຊເຈ້ົາ ສ່ວນຄ້ັງຝູງຂ້ົາທ້ົງຫຼາຍ ອັນໄດ້ເອົາໝາເປັນຜົວສັນນ້ີ
ກໍ່ດ້ວຍເຫດອັນຝູງຂ້ົາທ້ົງຫຼາຍໄດ້ປ້ອຍດ່າຜົວແຕ່ໃນຊາຕິກ່ອນພຸ້ນ ຝູງຂ້ົາທ້ົງຫຼາຍ
ຈ່ົງໄດ້ມາເກ້ີດໃນເກາະດອນທ້ີນ້ີ ຈ່ົງໄດ້ເອົາໝາເປັນຜົວສັນນ້ີແລ ບັດນ້ີເຈ້ົາກູມາກູ
ນາໄລ່ໝາໜ້ີຈາກຝູງຂ້ົາທ້ົງຫຼາຍໃຫ້ພົ້ນຈາກເວນກຳສັນນ້ີ ເຈ້ົາທ້ົງສອງກໍ່ຈັກມ້ີ
ພລະອານ້ີສົງສະນາກນັກ ເຫດວ່າເຈ້ົາກູທ້ົງສອງມາຕັດເວນຝູງຂ້ົາທ້ົງຫຼາຍໃຫ້
ແລ້ວນັ້ນແລ ໃນເມ້ືອຝູງຂ້ົາທ້ົງຫຼາຍເອົາໝາເປັນຜົວສັນນ້ີ ຄັນວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດບ່ໍມາ
ຈວບພົບແລ້ວ ແລໄລ່ໝາໜ້ີເສ້ັງສັນນັ້ນ ຝູງຂ້ົາທ້ົງຫຼາຍລວກໃຊ້ເວນກຳປູ່ຕາບຕ່ໍ
ເທ້ົາມ້ືຄົນມາໄລ່ໝາໜ້ີນັ້ນແລ ບັດນ້ີຝູງຂ້ົາທ້ົງຫຼາຍໄດ້ຖ້ືກຕ້ອງຜູ້ຊາຍແລ້ວສັນນ້ີ
ກໍ່ລວກໝົດເວນກຳຝູງຍິງທ້ົງຫຼາຍກໍ່ຈັກໄປຕາມ ບຸພພະຊາຕ ແຫ່ງຝູງຂ້ົາທ້ົງ
ຫຼາຍນັ້ນແລ ຄັນວ່າຜູ້ຍິງທ້ົງຫຼາຍໄດ້ຖ້ືກຕ້ອງເຈ້ົາທ້ົງສອງພ້ີນ້ອງທຸກຄົນ ໆ ແລ້ວ
ເຂົາກໍ່ຈົບຫາຍຕາຍຈາກຊາຕ ອັນເປັນເຜ ຜູ້ຍິງນັ້ນແລ້ວ ເຂົາກໍ່ໄດ້ໄປເກ້ີດຕາມກຸ
ສລະໂກສົນເລ ບຸນແຫ່ງເຂົາ ບ່ໍເສສສ ໍ່ແລ້ວເຜ ຍິງທ້ົງຫຼາຍຝູງອ້ືນກໍ່ຊ້ຳມາເກ້ີດ
ແທນທ້ີເກ່ົາແຫ່ງຜູ້ຍິງທ້ົງຫຼາຍຝູງນັ້ນ ກໍ່ຊ້ຳມ ໝາຕ ຍ ຶ້ງເກ້ີດມາເປັນຜົວເຂົາປູ່ ຶ
ເກ່ົາຕາມບຸພພະເວນກຳແຫ່ງເຂົາ ອັນໄດ້ປ້ອຍດ່າຜົວດ້ວຍຄຳວ່າໝາ ສ ແມ່ ຶ ງ ຄ້ັງນັ້ນ
ທ້ັນແລ ເ ຶ ອນັ້ນໃຫທິສັກ ເຈ ົ້ າທ ົ ້ ງສ ອ ງ ພ ີ ້ ນ ້ ອ ງ ກ ໍ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ບ ້ າ ຍ ຊ ະ ເ ພ ົ າ ຄ ຳ ໄ ປ ພ າ ຍ
ຫນ້າດ້ວຍອັນລຳດັບຄົວນ້ຳອັ ປ ຫ ົ ້ ງ ມ ວ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ໍ ຈ ່ ົ ງ ລ ູ ກ ້ ຳ ຫ ນ ້ າ ແ ລ ກ ້ ຳ ຫ ຼ ັ ງ ກ ້ ຳ ຊ ້ າ ຍ
ແລກ ້ ຳ ຂ ວ າ ທ ຸ ກ ແ ຫ ່ ງ ທ ຸ ກ ພ າ ຍ ກ ໍ ບ ່ ໍ ເ ຫ ັ ນ ເ ກ າ ະ ດ ອ ນ ແ ລ ແ ລ ມ ຝ ັ ້ ງ ປ ່ າ ໄ ມ ້ ດ ົ ງ ດ ອ ນ ໃ ນ
ທ ້ ົ ງ ໆ ກ ໍ ບ ່ ໍ ເ ຫ ັ ນ ແ ຕ ່ ແ ມ ່ ນ ້ ຳ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ກ ວ ້ າ ງ ຂ ວ າ ງ ນ າ ກ ນ ັ ກ ເ ປ ັ ນ ດ ່ ັ ງ ຟ ້ າ ກ ັ ບ ແ ຜ ່ ນ ດ ິ ນ

ติดต่ำภับยู่ปั้บแล เมื่อปั้บเจ้าทัๅสอๅจึๅไปตามภระแสแม่ป้ำทีปั้บเทีๅบาบ
ได้เดือบปีๅ เจ้าจึๅไปรอดไปเฤๅ เภาะดอบอับเปับทียู่แท่ๅเจ้าธัสสีอับเปับ
พ่ำแท่ๅบาๅสีดาปั้บแล้ว เจ้าจึๅไปจอดเฉิาใบท่าป้ำอับเปับทีเจ้าธัสสีแล
บาๅสีดาลิๅมาอาบป้ำแลตัภป้ำเมื่อภึบปั้บแล ถับว่าเจ้าทัๅสอๅจอดฉะเพิา
ถำแล้ว เจ้าจึๅออภไปล่ำลึๅดูใบแถมฝั่ๅป้ำทีปั้บ เจ้าจึๅเทับรอยตีบถิบ
ทๅวไปมาบ่ำขาดสาย มีทัๅรอยตีบผู้ยิๅแลผู้ฉายสับไขว่ภับไปมามีมาภมี
ซ้ายยิๅบัภ เจ้าจึๅภล่าวเฉิๅท้าวพระลัภอับเปับบ้อๅแท่ๅติบว่า ดูธาเจ้า
บ้อๅอับเปับทีธัภแภ่พี ส่วนดั่ๅรอยตีบอับบี้แม่บบุถละผู้ใดมาจอดเฉิาใบทีบี้
ภ่พีจา เมื่อปั้บท้าวพระลัภจึๅภล่าวอ่า ข้าแภ่พีเปับเจ้าส่วนดั่ๅรอยตีบ
ผู้ยิๅแลผู้ฉายทัๅซ้ายฝูๅบี้ รอยว่าแม่บรอยตีบบาๅสีดาแลเจ้าธัสสียู่ใบ
เภาะดอบทีบี้แล้ว แลทๅวไปมาใบทีบี้บ่ำฉะแล ราทัๅสอๅจึๅพาภับไต่
ตามรอยตีบอับบี้ไปล่ำลึๅดูเทีบ ซาภจัภรู้แจ้ๅบ่ำฉะแล ถับว่าเจ้าทัๅสอๅ
ต้าบ จาระจาเฉิๅภับไปมาสับปั้บแล้ว เจ้าทัๅสอๅจึๅลิๅไปสู่ฉะเพิาถำติภ
แต่ๅท้าๅดาเบื้อติบดีแล้ว เจ้าจึๅขึ้บขวีม้ามะบีภาบฉะเดัดออภจาภฉะเพิา
ถำแล้ว เจ้าจึๅใท้ม้ามะบีภาบไต่ตามไป ใบทิบทาๅทีปั้บมีประซาบถาว
บ้อยปีๅ เจ้าจึๅไปรอดไปเฤๅขว่ๅปะธีวาบ [๑]แท่ๅเจ้าระสีแล้ว เจ้าจึๅลิๅ
จาภซ้ๅม้ามะบีภาบแภ้วติวดีแล้ว เจ้าจึๅภล่าวดูธาม้ามะบีภาบติวประ
เสีดดีๅาม เจ้าจึๅยู่ใบทีบี้ตาบต่ำเท้าเธิาพระอิๅถึบมาปั้บเทีบ ว่าดั่ๅปั้บแล้ว
เจ้าทัๅสอๅจึๅพ้อมภับเข้าไปใบข่วๅประธีวาบทีปั้บแล้ว เจ้าจึๅเข้าไปเฉิา
ยู่ใบปาภมุภฉิดอาสิมบิดสาลามีประซาบถาวปีๅแล้ว เจ้าทัๅสอๅจึๅขึ้บไป
ขาบไหว้เจ้าระสีว่า เทวะฝูๅข้าแภ่เจ้าภูอิๅประเสีดล้ำเลิดภว่าฝูๅข้า
ทัๅซ้าย เจ้าภูบัๅถอยยู่สวัสสะดีภ่ำข้าลี เมื่อปั้บเจ้าระสีจึๅขาบว่า เธิาภ่ำ
บัๅถ่อยยู่สวัสสะดี ท่ำว่าท่าบบี้เปับผู้ดีผู้ๅามซาผู้จัภปๅบทๅมบ่ำได้ ท่าบลุภ
แต่ประเทดทีใดมาเฤๅเธิาอับยู่ใบเภาะดอบทีบี้ปั้บจา เมื่อปั้บโพทีสัดเจ้า
จึๅภล่าวว่า ข้าแภ่เจ้าภู ผู้ข้าลุภแต่เมื่อๅจับทะบุธีสีสัตตะบาภ ฝ่ายทิบ

---

๑ ถวบเปับ ข่วๅบ่ำธีเวบ

ເຫນືອພຸ້ນມາກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣະສີຈົ່ງຊ້ຳຖາມວ່າ ດູຣາທ່ານ [1]ผู้มีรูปโสมอับ
ດີອັນງາມທ່ານມີປຣະໂຍດຊນະເຍື່ອງໃດທ່ານຈົ່ງມາຮອດເຮົາໃນທີ່ນີ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນ
ໂພທິສັດເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູผู้ຂ້າກໍໄດ້ຍິນຂ່າວສານອາການວ່າເຈົ້າກູມີ
ລູກຍິງผู้ນຶ່ງເປັນผู้ດີผู้ງາມມາກນັກ ວ່າດັ່ງນັ້ນผู้ຂ້າກໍມັກໃຄ່ປາກໄດ້ມາກນັກผู้ຂ້າຈົ່ງ
ດຸ່ງເດີນມາເຖິງເຈົ້າກູເພື່ອວ່າຈັກຂໍດອມເຈົ້າກູ ເມື່ອເປັນມັງຄະລະມຸງຄຸນສົບບ້ານ
ສເວີຍເມືອງແດ່ກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຄັນວ່າທ່ານມັກໃຄ່ປາກ
ໄດ້ເຮົາກໍຈັກໃຫ້ແກ່ທ່ານນັ້ນແລທໍ່ວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍມາຂໍກັບດອມເຮົາທີ່
ນີ້ແລ້ວແລ ເຮົາກໍເອົາທະນູສິນອັນມີນ້ຳຫນັກໄດ້ໂກດນຶ່ງ ຍົ້ນໃຫ້ພຣະຍາຣາພພະນາ
ສວນຍໍຂຶ້ນລອງດູ ຄັນບຸນຍະສົມພານເຄີຍເປັນຜົວເປັນເມັ່ງກັນຫາກຈັກຍໍຂຶ້ນໄດ້ຊະແລ
ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍລວດຍໍບໍ່ໄດ້ເປັນອັນຫນັກມາກນັກ ພຣະ
ຍາຣາພພະນາສວນກໍລວດຄືນຫນີເມືອນານໄດ້ສອງວັນສາມວັນນີ້ແລ ທໍ່ວ່າພຣະຍາ
ຣາພພະນາສວນผู้ນັ້ນມີໃຈອັນສາໂຫດຄົດລ້ຽວມາກນັກ ມັນກໍຊ້ຳໄປລັກເອົາລູກຍິງ
ແຫ່ງເຮົາຫນີໄປບໍ່ມີນານ ເຮົາກໍໄດ້ຍິນສຽງລູກຍິງແຫ່ງເຮົາຮ້ອງໄຫ້ມາກນັກເຮົາຈົ່ງ
ເຕາະຕ່ອຍສາຍທະນູສິນອັນນີ້ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງປຣະວາງລູກຍິງເຮົາ
ໄວ້ແລ້ວແລຫນີເມືອພຸ້ນແລ ຜິວ່າທ່ານມັກໃຄ່ປາກໄດ້ລູກຍິງເຮົາແທ້ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈົ່ງ
ຍໍທະນູສິນອັນມີນ້ຳຫນັກໄດ້ໂກດນຶ່ງນີ້ລອງດູກ່ອນເທີ້ນ ຄັນວ່າທ່ານຍໍຂຶ້ນໄດ້ກໍເປັນເມັ່ງ
ຂອງທ່ານນັ້ນແລ ຄັນວ່າທ່ານຍໍຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ກໍເປັນອັນເປົ່າດາຍ ທ່ານກໍຈັກໄດ້ຄືນເມືອ
ແຕ່ຕົວທ່ານผู้ດຽວນັ້ນແລ ບໍ່ອາດຈັກໄດ້ນາງผู้ນັ້ນເມືອກັບດອມທ່ານນັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣາເຈົ້າ ເຈົ້າກູຈົ່ງເອົາທະນູສິນອັນນັ້ນມາກໍຂ້າ
ເທີ້ນ ຂ້າຫາກຈັກຍໍຂຶ້ນລອງດູກ່ອນຊະແລ ຜິວ່າບຸນຍະສົມພານມີເຄີຍໄດ້ນາງผู้ນັ້ນ
ເປັນເມັ່ງ ຫາກຈັກຍໍຂຶ້ນໄດ້ຊະແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຈົ້າຣັສສີຈົ່ງບາຍເອົາທະນູສິນ
ອອກມາວາງໄວ້ ໃນທີ່ຊ້ອງຫນ້າທ້າວພຣະລາມຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ
ລາມຈົ່ງຍໍມືບາຍເອົາ ກໍເປັນອັນເບົາຍິງນັກ ເປັນດັ່ງผู้ຍິງບາຍຄັນໂຕ່ງດີດ
ຝ້າຍນັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລາມບາຍເອົາທະນູສິນຍໍຂຶ້ນໄດ້ແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວ
ວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ผู้ຂ້າຍໍທະນູສິນຂຶ້ນໄດ້ແລ້ວສັນນີ້ ເຈົ້າກູຈັກໃຫ້ผู้ຂ້າຍິງໄປທີ່
ໃດນັ້ນກໍຂ້າຈາ ຜິວ່າผู้ຂ້າຍິງໃສ່ແຜ່ນດິນໃນທີ່ນຶ່ງກໍດີ ສ່ວນດັ່ງແຜ່ນດິນທີ່ນັ້ນກໍ

---

๑ ຈົບ ຜູກ ຝີ ມັດ ມີ

จักฮูบหุ้มลิงนั้นแล ผีอ่าบ่ใส่พูกอยหินผาในหีใดหีบ่ๆกิ ส่วนถ้วยหินผาหีนั้นกำจักมุ่นผิงเป้นกระจอนไปเป้นถ้วตำปูนนั้นแล เมื่อนั้นเจ้าธัสสีจิ่งกล่าวอ่า ดูธาท่านผู้มีอิทธิธ.หีธิอันมากท่านป่าได้บ่ๆไปหีใด.หีบ่ๆเห็นถันอ่าท่านบ่ๆไปในหีใดกำจักฮูบหุ้มเผพังไปในหีนั้นแล ส่วนถ้วนางสีดาอันเป้นลูกบ่ๆแห่งเธานั้นกำหากเถียถาดได้เป้นเมังแห่งท่านมาแต่ฟ้าพุ้นแล ท่อ่าเธาจักไปเอิา ๑น้ำอะไนมมาตัสสะอันมีในป่าหีมมะพานมาอสสะพีเสก ให้เป้นผัวเมังกัน เพื่อให้มีอายุหมั้นยืนได้แสนโกดอะสิงไอปีปายก่อนถ้วนั้นแล้ว เจ้าธัสสีกำชะเถัดไปเหนือออากาดกางหาวเป้น ถ้วลีมพัก ยอๆกื่อนั้นแล ในเมื่อเจ้าธัสสีหนีไปแล้ว ท้าวพระลามจิ่งกล่าวเชิ๋งท้าวพระลักอันเป้นน้องแห่งตินว่า ดูธาเจ้าน้องส่วนถ้วนางสีดาผู้นั้นกำเป้นเมัง ข้าผู้พีแล้วแล เหดว่าเจ้าธัสสีหากอางอาไสให้แล้วแล บัดนี้ธาท้าสองจักปู่ถ้าเจ้าธัสสีมาแล้วธาท้าสองจิ่งจักเมียนั้นลี รู้ว่าธาท้าสองจักเมียสู่ก่อนนั้นจาเมียนั้นท้าวพระลักจิ่งกล่าวว่าข้าแก่เจ้าพีอันเป้นที่รักแห่งข้า ผีว่าตามถ้วข้าผู้น้องคนิ่งดูในพระธาชุที่ระไทว่าถ้วนี้กำท่อนธาท้าสองเมียสู่ก่อนสิ่งกองกำข้าแล แม่นเจ้าธัสสีเอิาน้ำพุทหา ๒พิเสกมาหิกสิงกิ (บ่มาหิกสิงกิ ฉ) ยามเมียอายุแห่งธาท้าสองหมิกสังแล้วกำตายไปเหมือนถ้วกองกันนั้นแล แม่นว่าพระพุทหะเจ้าหมิกอายุแล้ว กำบ่ตายไปบ่อากจักสืบต่อไปแล แล้วเมื่อนั้นพระลามจิ่งกล่าวว่า ดูธาเจ้าน้องเหดถ้วลีธาท้าสองจิ่งรู้จักนางสีดานั้นจา เหดว่าธาท้าสองบ่เหันนางสีดาจักเห็อนั้นนา เมื่อนั้นท้าวพระลักจิ่งกล่าวว่าข้าแก่พีเป้นเจ้า แม่นว่าธาท้าสองบ่รู้แจ้งว่าผู้นั้นแม่นนางสีดากิ ผู้นี้บ่แม่นนางสีดานั้น กำท่อเอิาแต่พระยาเมียงปากอันพ่อแลแม่เจาะบ่องไว้แต่ในท้องนี้เป้นแท้ ส่วนถ้วนางท้าทายอันยู่กับถอมนางสีดานั้นกำมีแถวมากแถวทาย ธาท้าสองจิ่งพามันไปถามดูกับถอมนางฝูงนั้นแท้ ถันว่าท้าวพระลักกล่าวสันนั้นแล้ว ท้าวพระลามจิ่งกล่าวว่า ดู

---

๑ สิงสันว่าเป้นน้ำ สระอะในถาดในป่าหีมพาน.

๒ ถวนเป้น น้ำมุทหาพีเสก

ฉ ตาม ใบ ลาน จาน ก่ำ หน้า ฉ

ຣາເຈົ້ານ້ອງຍານເມື່ອຣາທັງສອງເອົານາງສີດາເມື່ອເມື່ອງຣານັ້ນ ຣາທັງສອງຈັກ
ພາກັນເມື່ອທາງໃດນັ້ນຈາ ມີຄຄາວ່າຣາທັງສອງຈັກເມື່ອທາງຊະເພົາຄຳຂອງເກົ່ານັ້ນລີ້ຮູ້ວ່າຣາທັງສອງເມື່ອດ້ວຍທາງອາກາດກາງຫາວນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ
ລັກຈິງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າ ພີວ່າຕາມດັ່ງຂ້າຜູ້ນ້ອງຄນີງດູນີ້ກໍບໍ່ຄວນຣາເຈົ້າ
ຂ້າທັງສອງຈັກເມື່ອດ້ວຍງ່າຍນັ້ນແລ ກໍທໍ່ຄວນຣາເຈົ້າຂ້າທັງສອງເລາະລຽບໄປ
ຕາມເກາະດອນອັນນີ້ ຈອບມອຍຄອຍຟັງດູເຈົ້າຣັສສີອັນໄປເອົານ້ຳອະໂນມມາຕັສ
ສະຄືນມາກ່ອນເທີ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີຄືນມາແລ້ວບໍ່ເຫັນນາງສີດາດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈັກ
ກະທຳສັນໃດແກ່ເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງສອງພີ້ນ້ອງຕ້ານຈາຣະຈາເຊິງ
ກັນໄປມາສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງສອງຈິງພ້ອມກັນອອກແຕ່ອາສົມບົດສາລາ ມາເຖິງ
ມ້ານະນີກາບແລ້ວກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນຂວີ້ມ້ານະນີກາບ ແລ້ວກໍພ້ອມກັນຂວີ້ທະຍານ
ໄປດ້ວຍລວງອາກາດກາງຫາວ ມາຕຕາວ່າບັດດຽວນີ້ງກໍໄປຣອດໄປເຖິງຜາສາດ
ອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງນາງສີດາບໍ່ນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງສອງໄປຣອດໄປເຖິງແລ້ວ
ເຈົ້າຈິງພ້ອນກັນລົງຈາກຫຼັງມ້ານະນີກາບແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນສູ່ຜາສາດແຫ່ງ
ນາງສີດາແລ້ວເຈົ້າກໍເຫັນນາງຄ່ອມເປັ້ງສອງຄົນນັ່ງວຽນແວດອ້ອມຊັ້ນນອກ ສ່ວນ
ດັ່ງນາງສີດາແລນາງທັງຫຼາຍອັນເປັນປຣະຣິວານ ๑๐ ຄົນ ນັ້ນຢູ່ໃນເສື່ອສາດອາດ
ສນາປີ້ນໜ້າຊ້ອງອອກມາ ເປັນດັ່ງຊ່າງຣິຈນາແຕ້ມຮູບພຣະບົດນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ທ້າວພຣະລາບກໍລີ້ງເຫັນນາງທັງ ๑๐ ຄົນ ອັນເຈົ້າຣັສສີນີຣມິດໄວ້ນັ້ນກັບທັງ
ນາງສີດາ ອັນມີຮູບໂສມອັນງາມເໝືອນດັ່ງດຽວກັນ ເຈົ້າກໍບໍ່ຕັສສະຮູ້ແຈ້ງວ່າຜູ້ນັ້ນ
ແມ່ນນາງສີດາຜູ້ນີ້ບໍ່ແມ່ນນາງສີດານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈິງຖາມວ່າດູຣາສີດາເຣີຍ
ນາງນ້ອງພີ້ ເຈົ້າພີ່ຢູ່ແຫ່ງຫ້ອງຫົນໃດຂໍແກ່ພຣະສາຍໃຈບອກອ້າຍຍາໄດ້ຫົວ
ຍຸ້ມປ້າຍໄປມາ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງຫຼາຍອັນມີນາງສີດາເປັນຕົ້ນກໍພ້ອມກັນຂານວ່າ
ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜູ້ມີຮູບໂສມງາມຍິງຍ້ອຍ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍ ๑๑ ຄົນນີ້ກໍຫາກແມ່ນ
ນາງສີດາທັງມວນກໍຂ້າແລ ໃນເມື່ອເຈົ້າກູມັກຜູ້ກົກກໍຈິງມາທຽມນາງມັກຜູ້ກາງກໍ
ຈິງມາປ່າຊ້ານັກຜູ້ຫຼ້າຈັກມອບຖວາຍອົງແລນາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມໄດ້ຍິນ
ນາງທັງຫຼາຍກລ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້ແຈ້ງວ່າຜູ້ນັ້ນແມ່ນນາງສີດາຜູ້ນີ້ບໍ່ແມ່ນ
ນາງສີດາ ເຈົ້າກໍມີໃຈອັນໂສກເສົ້າໂສກາມາກນັກ ປຣະການນີ້ງກໍຢ້ານກົວເຈົ້າຣັສ

ສີມາພົບจอบเจ้าทัๅสอๅอับบ่ำทับซึจากผาสาถทีบั้บมากบักซั้บแล เมื่อบั้บ
ท้าวพระลาม จึๅถามท้าวพระลักอับเปับบ้อๅแซ่ๅถิบว่า ดูธาเจ้าบ้อๅ
เซกถั่ๅลืธาทัๅสอๅจึๅจักรู้บาๅสีดาบั้บจา เมื่อบั้บท้าวพระลักจึๅกล่าว
ว่า ข้าแก่ผีเปับเจ้า ผีว่าเจ้ากูมักใถ่ปากรู้แจ้ๅว่าผู้บั้บแม่บบาๅสีดาผู้บี้บ่ำ
แม่บบาๅสีดาสับบั้บ เจ้ากูจึๅถามบาๅถ่อมเปั๋ๅอับเปับถิบอุบปฤากรักสา
บาๅทัๅ ๑๑ ถิบบั้บเหิ้บเจ้ากูซากจักรู้แจ้ๅทุกประภาบแล เมื่อบั้บท้าว
พระลามได้ยิบท้าวพระลักกล่าวสับบั้บ เจ้าจึๅถามบาๅถ่อมเปั๋ๅทัๅซ๊าย
ว่าดูธาบาๅทัๅซ๊ายอับเปับผู้อุบปฤากรักสาบาๅทัๅซ๊าย ๑๑ ถิบ เจ้าบาๅ
ทัๅซ๊ายบัๅรู้แจ้ๅว่าผู้บั้บแม่บบาๅสีดาผู้บี้บ่ำแม่บบาๅสีดาบั้บ ลื เมื่อบั้บ
บาๅถ่อมเปั๋ๅทัๅซ๊ายจึๅพ้อมกับขาบว่า ข้าแก่เจ้ากูผีว่าเจ้ากูมักใถ่
ปากรู้แจ้ๅบาๅสีดาดั่ๅบั้บ เจ้ากูจึๅเอิาบื้อมืฉี่ใส่ตาบาๅทัๅซ๊ายฝูๅบั้บทุก
ถิบ ๆ บั้บเหิ้บ ถับว่าผู้ใดแม่บบาๅสีดาซากจักซ๊ับตาบ่ำสิๅไสฉะแล ถับ
ว่าผู้ใดบ่ำแม่บบาๅสีดาดั่ๅบั้บกำบ่ำพับตากำท่ำมืบตาปู่ตามสเมืซั้บแล เมื่อบั้บ
ท้าวพระลามได้ยิบถำบาๅถ่อมเปั๋ๅกล่าวสับบั้บ เจ้าจึๅเอิาบื้อมืฉี่ใส่ตา
บาๅทัๅซ๊ายทุกถิบ ๆ ซั้บแล เมื่อบั้บท้าวพระลามกำเอิาบื้อมืฉี่ใส่ตาบาๅ
ทัๅซ๊าย อับเจ้าธัสสีบีมิดไว้ดั่ๅบั้บกำบ่ำอาถจักพับตาจักถิบ เจ้าจึๅฉี่ใส่
บาๅสีดาอับบั่ๅปู่ท่ำภาๅบั้บกำลอดพับตาบ่ำบาบซั้บแล เมื่อบั้บท้าวพระ
ลามกำรู้แจ้ๅบาๅผู้บั้บแม่บบาๅสีดา เจ้าจึๅเข้าไปอู้มเอิาบาๅสีดามาจูบฉุม
ดิมขม่อมมากบักแล้ว เจ้าจึๅกล่าวว่าพัทเทดูธาบาๅอับเปับทีธักแก่พี
บัดบี้ภูพีกำไปขำเอิาบาๅกับดอมเจ้าธัสสีแล้ว ภูพีจึๅจักมาเอิาเจ้าเมือ
ปู่ฝั้บเฝือแฝๅแล บาๅบัๅจักเพิๅใจบั้บลืรู้ว่าบ่ำเพิๅใจแลบ่ำมักบ่ำปากได้ภูพี
บั้บจา เมื่อบั้บบาๅสีดาจึๅกล่าวว่า ข้าแก่เจ้ากูผีว่าเจ้ากูจักเอิาข้าผู้ดๅว
เมือเปับปาทะปะธิจากปู่ฝั้บเฝือแฝๅดั่ๅบั้บ กำเปับอับดีบักแล เจ้ากูปู่
บ้าบใดเมือๅใดกำข้าจา เมื่อบั้บท้าวพระลามจึๅกล่าวว่า พัทเทดูธา
บาๅ เธิาพีบี้ฉี่ว่าท้าวพระลามอับเปับเจ้าเมือๅจับทะบุธิ สีสัตตะบาก
พุ้บแล ถับว่าเจ้าทัๅสอๅถ้าบจาธะจาเฉิๅกับไปมาสับบั้บแล้ว เจ้าทัๅ

สอางจ๋างกิกแต่างเกิวกาเบื้อกินถีแล้ว นางสีกาจ๋างเอ็นสังนางทัางทูายอัน
เป็นปะธิอางแห่างกินว่า ถอยปู่ถีเยิเจ้านางทัางทูาย เธียอันเป็นพี่น้อา
เธาจักเมื่อสู่ห้อาเธือนผิว ยาได้ถึกเผามิอไสกเส้าให้ถ่อยอุบปะถากเจ้า
มะหาอัสสี ยาได้ละพูมีแก่นให้เธากำสั่งไจ้อ ๆ ทุกอันแลนา เมื่อนั้นนาง
ทัางทูายอันเป็นปะธิอางทัางมอน เธิากำมาแอกล้อมอ้อมนางสีกาแล้อ
แลร้อางไห้ว่า ถ่อยไปถีเยิสีกานางาอุ่นหู้า เจ้าจักหนีจากข้าถีหู้ ข่ไห้
พละพูมียืนหนั้น ยาได้ทุกไสกกั้นเทหอา บักนี้หำปาทูอาสูนเส้าเพื่อว่า
นางหนุ่มเหน้าหนีไป เพื่อว่านางพักพากหำปาข่ไห้พระบุนขวางแจ่มเจ้า
ยืนห่างเห้าเหู้ยะถานั้นแท้น ถ่อยปู่ถีเยิหำปาคำผาสากเถื่อาลวากปูนอน
หมอนเสื้อผ้า ภูจักหนีเมื่อหน้าตินาง ภูเถินไพขาวขอบฟ้าภูจักหนีเมื่อหน้า
รามพอยไปวอย ๆ ไภเจ้าเลียไสกเส้าตินาแลนา ไนเมื่อนางสีกาเอ็นสั่า
ปะธิอางแห่างตินบ่ทันแล้อสันนั้น เจ้าอัสสีอันไปเอิาน้ำอะไนมนาตัสสะนั้น
กำพะยานถืนมาเถิาอาสินบิดสาลาหั้นแล ถันว่าเจ้าอัสสีมารอกมาเถิาแล้อ
กำบ่เหันท้าวพระลักพระลามปู่ไนอาสินบิดสาลาหีนั้น เจ้าจ๋างถนิาใจว่า
ส่วนถั้าท้าวทัางสอางพี่น้อาอันมาขอเอิานางากับถอมภูหีนี้ ขาทัางสอางหนีไปหี
ไถเสันี้จา มิถถาว่าเจ้าทัางสอางไปหู้นชุ้นม่วนกับถอมนางสีกาพุ้นลือรู้ว่าขา
ทัางสอางไปลักเอิานางสีกาหนีไป เหมือนถั้าท้าวอาพพะนาสวนนั้นจา ถันว่า
เจ้าอัสสีถนิาใจสันนั้นแล้อ เจ้าจ๋างสะเถิกจากอาสินบิดสาลาไปเถิาผาสาก
นางสีกาบ่นานหั้นแล ถันว่าเจ้าไปรอกไปเถิาแล้วเจ้าจ๋างเหันม้ามะนิภาบ
ยืนปู่ไนตินขันไถผาสากหีนั้นแล้อ เจ้าจ๋างถนิาใจว่าส่วนถั้งม้ามะนิภาบ
ถิวนี้อันภูบ่เถียเหันเมื่อก่อนจักเท้อ มิถถาว่าม้ามะนิภาบท้าวพระลัก
พระลามนั้นลือรู้ว่าม้ามะนิภาบผู้ไถผู้บ่างข่มา เพื่อจักลักเอิานางสีกาหนี
จาก ถันว่าเจ้าอัสสีถนิาใจสันนั้นแล้อ เจ้าจ๋างสะเถิกเข้าสู่ผาสากกำจ๋างเหัน
ท้าวพระลามจูบชุมนางสีกาปู่หั้นแล เมื่อนั้นเจ้าทัางสอางพี่น้อาลิาภูกำเหัน
เจ้าอัสสีมารอกมาเถิาแล้อ ถั้งนั้นเจ้ากติกาละม่าป้านกิอมากมักเพื่อว่าตัน
จักลักหนีนี้แล ส่วนถั้งนางสีกาหู้าเหันเจ้าอัสสีมารอกมาเถิาหีปู่แห่า

ຕົນແລ້ວ ນາງສີດາลุกจากภักท้าวพระลามแล้วบอกเตืบบาๆถ่อมเปั้ๆทัๆ ซายปูเสือสาถอาสสบาแลถักบ้ำซ่ายมาตั้ๆไว้บำระบวบแล้ว บาๆทัๆซายจีๆพ้อมกับลิๆมาบั่ๆปู่ทีถ่ำแล้ว เจ้าธัสสีจีๆไปบั่ๆปู่เซือออาสสบาทีสูๆแล้ว ນາງສີດาจีๆบำมีไซว้อ่าข้าแก่พ่ำเปับเจ้า เซดถั่ๆลืพ่ำเปับเจ้าจีๆมาใบทีบี้ ภำข้าจา เมื่อบั้บเจ้าธัสสีจีๆกล่าวอ่า ดูธาลูกรักแก่พ่ำใบเมื่อท้าวพระลัก พระลามมาขำเอิาเจ้าลูกรัก ภูพ่ำภำวาๆบาๆใช้แก่เจ้าทัๆสอๆพีบ้อๆแล้ว ภูพ่ำจีๆสะเถักซีไปเอิาบ้ำอาใบมมาถัสสะถืบมาแล้ว ภำบ่ำเซับท้าวพระลัก พระลามปู่ใบอาสิมบิดสาลาทีบั้บ ภูพ่ำจีๆไต่ถามมาลืๆดูใบทีบี้ภำพ่ำแล พ่ำภำปๆวอ่าท้าวพระลามมาลักเอิาลูกรักซีเสัๆ เซือบถั่ๆท้าวธาพพะบาสวบบั้บ ภำจีๆไต่ถามมาลืๆดูบั้บแล เมื่อบั้บท้าวพระลามจีๆบำมีไซว้อ่าข้าแก่พ่ำเปับเจ้าข้าผู้ลูกภำละๆอๆถอๆถ้าพ่ำเปับเจ้า ภำเปับอับเซิๆบาบมากบักบ่ำมาจัก เซือ เผือข้าทัๆสอๆภำมาเอิาบาๆสีดา เพื่อว่าจักซีแท้ภำข้าแล ท่ำว่าบุบพ่ำเปับเจ้ามาปิกเก้าๆำซิว เพื่อว่าดูข้าทัๆสามเถียได้ซิกสิๆบ้ำอาใบมมาถัสสะ พ่ำเปับเจ้าจีๆมาทับใบทีบี้ภำข้าแล เมื่อบั้บเจ้าธัสสีได้ยืบท้าวพระลาม ภล่าวอ่าจักลักเอิาบาๆสีดาซีแท้ เจ้าจีๆภล่าวอ่าดูธาเจ้าลูกรักทัๆสอๆพ่ำเรีย ภูพ่ำภำถึดใช้เจ้าทัๆสอๆเปับอับดี มีอายุซั้บยืบแสบโภดอะสิๆไขปี ภูพ่ำจีๆได้ไปเอิาบ้ำอาใบมมาถัสสะมาซิกสิๆภำพ่ำเด เซดถั่ๆลืเจ้าลูกรักทัๆสอๆจีๆจักพาภับซีบั้บจา ถับว่าเจ้าธัสสีภล่าวสับบั้บแล้ว เจ้าจีๆเอิาบ้ำอาใบมมาถัสสะซิกสิๆท้าวพระลามภับ ทัๆบาๆสีดาใช้เปับผิวเปับเมัๆภับแล้ว เจ้าจีๆฉ้ำซิกสิๆท้าวพระลักเพื่อใช้มีอายุซั้บยืบ เซือบถั่ๆดๆวภับแล้ว เจ้าภล่าวอ่าดูธาเจ้าลูกรักทัๆสอๆพ่ำเรีย ถับว่าเจ้าลูกรักซีจากพ่ำไปเมื่อซ้ำเพื่อว่าจักเมื่อซาบ้าบเมื่อๆถั่ๆบั้บ เจ้าทัๆสอๆจิๆพาภับพีพักรักสา บาๆสีดาใช้ดี ป่าใช้พักพาภจากภับภำพ่ำเบี ภูพ่ำภำลืๆดูท้าวพระลามภับทัๆบาๆสีดาบี้เซือบถั่ๆจักได้พักพาภจากภับทีบี้ๆ เปับอับเซิๆบาบจักพิบจอบภับภำพ่ำบา เซดอ่าบุพพะเวบกำแซ่ๆท้าวพระลามภำบัๆมีพายซัๆใบฉาดบี้ ภูพ่ำจีๆได้บอกเตืบไว้เพื่อใช้เจ้าทัๆสอๆพีพักรักสาภับใช้ดีภำพ่ำแล ถับว่า

ເจ້ານ້ຣສສີກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວທ້າວພຣະລານຈິງຄນິງໃນໃຈວ່າ ໂອນໍ່ສ່ວນດັ່ງເວນອັນ
ກູໄດ້ໄລ່ໜາໜີຈາກເມັງແຫ່ງເຂົາໃນກາລະປາງນັ້ນ ກໍ່ຈັກຄືນມາຕອບສນອງກູບໍ່
ແລ້ວຈັກເທີ່ອແລນໍ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລານຄນິງໃນໃຈສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າຈິງກລ່າວ
ວ່າຂ້າແກ່ເຈ້າກູບັດນີ້ເພີ່ອຂ້າທັງສອງ ກໍ່ຈັກອຳລາຄາຈາກພໍ່ເປັນເຈ້າເມືອກ່ອນແລ
ພໍ່ເປັນເຈ້າຈິງຄ່ອບປູ່ສວັສສະດີກໍ່ຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນເຈ້າຣັສສີຈິງຂານວ່າດີ ๆ ແລ້ວ
ຈິງຄ່ອບພາກັນເມືອຣອດບ້ານເຖິງເມືອງປູ່ດີ ມີແຮງ ບາໄດ້ມີໂພບໄພອົນຕາບອັນໃດ
ອັນນິ່ງມາບງດບງນໄດ້ກໍ່ພໍ່ເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງສີດາຈິງຫາດອກໄມ້ເຜົ້ງທງນມາ
ຄາຣະວະສົມມາເຈ້າຣະສີອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວເຈ້າທັງສອງຈິງພ້ອມກັນກົມຂານ
ລົງເຖິງສາມທີແລ້ວ ຈິງພ້ອມກັນໂຈມເອົາຕົນແລມີ້ເຈ້າຣັສສີມາໃສ່ຫົວແລ້ວນາງ
ສີດາຈິງຮ້ອງໄຫ້ຮ່ຳໄຮໄປມາກັບດອມເຈ້າຣັສສີມາກນັກ ເພີ່ອວ່າຕົນຈັກໄດ້ພັດພາກ
ຈາກໜີໄກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງເຊັດນ້ຳຕາແລ້ວແລເອີ້ນສັ່ງເຈ້າຣັສສີວ່າ
ຄ່ອບປູ່ດີເບີພຣະປິຕຕາພໍ່ເປັນເຈ້າ ບາໄດ້ຄິດໂສກເສ້າຄນິງຫາເພີ່ອຂ້າເດີນມັກຄາ
ດູບາກພັດພາກກັນໄປໄກແລນາ ເມື່ອນັ້ນເຈ້າຣັສສີຈິງຂານວ່າຄ່ອບໄປດີເບີ້ລູກແກ້ວ
ພໍ່ບາໄດ້ຮ້ອງຮ່ຳໄຫ້ຕໍ່ໄປຫຼາຍ ໃຫ້ຄ່ອບພາກັນເມືອຣອດບ້ານບາໄດ້ຄ່ອບຖອບຄຳ
ພງນກໍ່ພໍ່ເທີ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າຣັສສີກໍ່ສະເດັດເມືອສູ່ອາສົມບົດສາລາອັນເປັນທີ
ຢູ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວ ທ້າວພຣະລານຈິງອູ້ມເອົານາງສີດາຂຶ້ນຂວີ້ມ້ານະນີ້ກາບແລ້ວເຈ້າ
ທັງສອງຈິງພ້ອມກັນຂຶ້ນຂວີ້ມ້າກັບດອມນາງແລ້ວ ມ້ານະນີ້ກາບກໍ່ບໍ່ໄປຫາຊະເພົາ
ຄຳທີ່ນັ້ນ ກໍ່ລວດເລາະລງບໄປໃນທ່ຳກາງດອນທີ່ນັ້ນແລ້ວ ກໍ່ສຳເພາະໜ້າສູ່ທິສ
ສະຫົນເໜືອແລ້ວກໍ່ໄປດ້ວຍອັນລຳດັບ ເກາະດອນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອນາງສີດາແລ
ທ້າວພຣະລັກພຣະລານໜີໄປແລ້ວ ສ່ວນດັ່ງນາງທັງຫຼາຍ ๑๐ ຄົນ ກັບທັງນາງ
ຄ່ອມເປັ້ງສອງຄົນອັນເຈ້າຣັສສີນີ້ຣະມິດໄວ້ໃຫ້ເປັນຄູ່ຫຼິ້ນ ແລອຸບປະຖາກຣັກສາ
ນາງກໍ່ລວດອໍ່ຣະທາຍກັບຫາຍໄປບໍ່ມີໃຜຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ແມ່ນວ່າຜາສາດຣາຊ
ມຸນທງນອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງນາງກໍ່ດີ ກໍ່ຊ້ຳອໍ່ຣະທາຍຫາຍໄປເປັນປ່າໄມ້ດົງດອນຢູ່ດັ່ງ
ເກົ່າຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງນົກໜູແລຣອກຈ້ອນທັງຫຼາຍ ໜາຍມີກຣະຕ່າຍກຣະແຕເປັນ
ຕົ້ນ ອັນເຂົາເຄີຍໄດ້ຢູ່ກິນກັບດອມນາງໃນກາລະເມື່ອກ່ອນນັ້ນ ເຂົາກໍ່ເປັນທຸກໂສກ
ໂສກາກໍ່ບໍ່ຮ້ອງຮ່ຳໄປມາເສບ [๑]ຮຳປ່າດົງທີ່ນັ້ນເໜືອນດັ່ງແຕ່ກ່ອນ ເຫດຄິດຣອດຄິດ

---

๑ ຄວນເປັນ ເສບງັນ ແຕ່ວ່າ ໃນ ໃບ ລານ ຈານ ກ່ຳ ຂງນ ເສບ ຮຳ ໜ້າ ๑ຝີ

ເຖິງນາງສີດາຮາຊກັນຍານາງນັກຊະແລ ແມ່ນວ່າເທວະບຸດເທວະດາທັງຫຼາຍຕ້ຶ
ປ່ຽັກສາດ່ານປ່າທີ່ນັ້ນກໍດີ ກໍທໍ່ຄຶດໂສກເສົ້າແລ້ວຮ້ອງໄຫ້ຫານາງສີດານັ້ນມາກນັ
ທັ້ນແລ ກລ່າວບັ້ນທ້າວພຣະລັກພຣະລາມ ເອົານາງສີດາຫນີຈາກພາສາດກໍ່ແລ້ວ
ທໍ່ກ່ອນແລ.

ບັດນີ້ຈັກຈາເຖິງທ້າວຣາພພະນາສວນ ອັນເອົານາງສຸທໂທເມ້ືອເມ້ືອງລ້ງ
ກາທີ່ນັ້ນກ່ອນແລ ໃນເມ້ືອພຣະຍາຣາພພະນາສວນເມ້ືອຮອດເມ້ືອງລ້ງກາແລ້ວ
ເຈ້ົາກໍປູ່ສເວ້ຍຣາຊສັນປັຕຕິບ້ານເມ້ືອງນາງໄດ້ນ້ໍາປີ້ແລ້ວ ກໍທໍ່ມ້ີໃຈອັນຄຶດຮອດ
ຄຶດເຖິງນາງສີດາມາກນັກບໍ່ແລ້ວບໍ່ລືມຈັກເທ້ືອ ເທ.ວ່າພຣະຍາໄດ້ເຫັນຮູບໂສມ
ນາງ "ໃນເມ້ືອເຈ້ົາໄປລັກກອມແກ່ກໍານາງໃນສຣະດອກບົວ"๑ ອັນເຈ້ົາຣັສ້ືເຕາະ
ຕ່ອບສາບທະນູສ້ືນແລ້ວ ແລະຫຼາມ້ືເສ້ັງໃນກາລະປາງນັ້ນທັ້ນແລ ເມ້ືອນັ້ນບຸນພະ
ເວນກໍາອັນນາງສ້ືດາ ຈັກໄດ້ທໍາເວນແກ່ພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ນັ້ນກໍມາຣອດມາ
ເຖິງແກ່ພຣະຍາແລ ພຣະຍາກໍລວດຕັ ສ່ອງແຈ້ງສໍຣະຍານລ້ງແລເຫັນທ້າວພຣະ
ລັກພຣະລາມເອົານາງສ້ືດາຫນ້ີໄປດ້ັງນັ້ນ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນກ້ໍມ້ີໃຈອັນຄຶດ
ຄຶງແກ່ທ້າວພຣະລັກພຣະລາມນາກນັກ ພຣະຍາຈ້ົງເອົາມ້ືຄູ່ເອ້ົກຄູ່ເທວາຈອກໆ
ດ້ວຍຄໍາວ່າອະໄທໂອ່ນ້ໍເສ້ັງດາຍເຄ ສ້ືດານາງແກ້ວພ້ີເຮ້ຍພ້ີກ່ໄຫ້ແຈ້ວ ໆ ບໍ່ເຫັນນາງ
ພ້ີກ່ເຫ ້ືອຮ້ອງຄາງບໍ່ເຫັນນ້ອງ ປານ້ີເຂ້ົາຮ່ວມຫ້ອງຊາຍໂຈນແລນ ຄັນວ່າພຣະ
ຍາຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍປຣະການສັນນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍາຈ້ົງກລ່າວເຊ ຶ້ງນາງສຸທໂທແລນາງ
ຈັນທາວ່າດູຮານາງທ້ັງສອງນ້ອງພ້ີ ບັດນ້ີພ້ີກ່ຈັກຊ້ໍາຄືນໄປພ ິ ປອງເອົານາງສ້ືດາ
ກັບວອມທ້າວພຣະລັກພຣະລາມໃຫ້ໄດ້ແລ້ວ ກູພ ້ີຈ ້ົງຈັກຫ ຼ ບຕ່ານມາຫາເຈ້ົານາງ
ທ ້ັງສອງກ ່ພ ້ີເນ ້ີ ເມ ້ືອນ ້ັນນາງຈັນທາແລນາງສຸທໂທຈ ້ົງພ ້ອມກ ັນກ ລ ່າວວ ່າຂ ້ານ ້ແ ່
ເຈ ້ົາກ ູ ເທ ວ ດ ້ັ ລ ້ ເຈ ້ົາກ ູ ຈ ້ົ ງ ໄ ປ ກ ້ ງ ວ ໆ ວ ງ ນ ໆ ກ ັ ບ ວ ອ ມ ນ າ ງ ສ ້ ດ ານ ່ ບ ໍ ່ ແ ລ ້ ວ ບ ໍ ່ ລ ືມ ຈ ັ ກ
ເທ ້ືອນ ້ັ ນ ເຈ ້ົ ານ ກ ູ ເ ຫ ັ ນ ນ າ ງ ສ ້ ດ ານ ່ ທ ້ ີ ໃ ດ ເ ຈ ້ົ ານ ກ ູ ຈ ້ ົ ງ ກ ລ ່ ານ ວ ່ ານ ້ ັ ນ ຈ ັ ກ ໄ ປ ພ ິ ປ ອ ງ ເ ອ ົ ານ ນ ງ ສ ້ ດ ານ ້ ັ ນ ຈ ານ ້ ັ ນ ເ ມ ້ ື ອ ນ ້ ັ ນ ພ ຣ ະ ຍ ານ ຣ ານ ພ ພ ະ ນ ານ ສ ວ ນ ຈ ້ ົ ງ ກ ລ ່ ານ ວ ເ ຊ ຶ ້ ງ ນ ານ ທ ້ ັ ສ ອ ງ ວ ່ ານ ພ ັ ທ ເ ທ ດ ູ
ຮ ານ ນ ງ ທ ້ ັ ສ ອ ງ ນ ້ ອ ງ ຮ ັ ກ ພ ້ ີ ໃ ນ ເ ມ ້ ື ອ ກ ູ ພ ້ ີ ໄ ປ ພ ິ ປ ອ ງ ເ ອ ົ ານ ນ ງ ແ ຕ ່ ກ ່ ອ ນ ກ ໍ ່ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ບ ັ ດ ນ ້ ີ ທ ້ ານ ວ
ພ ຣ ະ ລ ັ ກ ພ ຣ ະ ລ ານ ມ ານ ພ ິ ປ ອ ງ ເ ອ ົ ານ ນ ງ ເ ມ ້ ື ອ ພ ານ ລ ຸ ນ ໄ ດ ້ ແ ລ ້ ວ ເ ອ ົ ານ ໜ ັ ງ ພ ຸ ້ ນ ນ ງ ກ ູ ພ ້ ີ ຈ ັ ກ ໄ ປ

---

๑ ຄວນເປັນ "ໃນເມ ່ ືອເຈ ້ົ ານ ໄ ປ ລ ັ ກ ກ ອ ບ ກ ໍ ານ ເ ອ ົ ານ ນ ງ ໃ ນ ສ ຣ ະ ດ ອ ກ ບ ົ ວ" ໃ ນ ລ ານ ຈ ານ ກ ໍ ່ ອ ຍ ູ ນ "ໃ ນ ເ ມ ່ ື ອ ເ ຈ ້ ົ ານ ໄ ປ ລ ັ ກ ເ ອ ົ ານ ນ ງ ໃ ນ ສ ຣ ະ ດ ອ ກ ບ ົ ວ ທ ່ ້ ີ ນ ັ ້ ນ" ໜ ້ ານ ๑๖

ຍາດຊຶ່ງເອົານາງກັບດອມທ້າວພຣະລັກພຣະລາມໄດ້ແລ້ວ ກູພີ່ກໍຈັກຫຼົບຄືນມາບໍ່ນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງສອງຈຶ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູບັດນີ້ເຈົ້າກູເຫັນທ້າວພຣະລັກພຣະລາມເອົານາງໜີໄປໃນທີ່ໃດ ເຈົ້າກູຈຶ່ງໄປຍາດຊຶ່ງເອົານາງສີດາກັບດອມທ້າວພຣະລັກພຣະລາມນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ພັທເທດູຣານາງທ້າວພຣະລັກພຣະລາມມາພີປອງເອົານາງກັບດອມເຈົ້າຣັສສີໄດ້ແລ້ວແລເອົາໜີໄປພຸ້ນເດ ນາງທັງສອງບໍ່ເຫັນນັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງສອງຈຶ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຕູຂ້າທັງຫຼາຍບໍ່ເຫັນນາງສີດາໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງແລ ເຈົ້າກູເຫັນນາງສີດາຢູ່ທີ່ໃດຈຶ່ງໄປເອົາມາໃຫ້ເພື່ອຂ້າທັງສອງເຫັນບັດນີ້ກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ກູພີ່ກໍຈັກໄປເອົານາງມາບັດນີ້ແລ ຄັນພຣະຍາກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍາຈຶ່ງຂັດດາບກາຍະສິດແລທະນູສິນບໍຣະບວນແລ້ວ ພຣະຍາຈຶ່ງທະຍານຂຶ້ນສູ່ອາກາດກາງຫາວແລ້ວ ພຣະຍາຈຶ່ງທະຍານໄປດ້ວຍອັນດັບຄົດນ້ຳວັງປາທັງມວນແລ້ວ ພຣະຍາກໍໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງເຈົ້າຣັສສີ ແລນາງສີດາກັບທ້າວພຣະລັກພຣະລາມແລມ້ານະນີກາບບໍ່ນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວເຈົ້າກໍລຶ່ງແລດູດ້ວຍຕາທິບແຫ່ງຕົນ ເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນທ້າວພຣະລັກພຣະລາມເອົານາງໄປເຖິງທີ່ນັ້ນທີ່ນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງໄປນີ້ມິດໝັດມາກຄາມຫຼວງຫຼາຍເຕັມປ່າດົງພົງໄພທັງມວນ ກໍບັງເກີດມີໝັດບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກພຣະລາມກັບທັງນາງສີດາກໍຂວີ້ມ້ານະນີກາບໄປຮອດໄປເຖິງ ໝັດອັນພຣະຍາຣາພພະນາສວນນີ້ມິດໄວ້ນັ້ນເປັນອັນມາກຫຼາຍ ເປັນກ້ອນເປັນໂງ່ນເຕັມຕົ້ນໄມ້ແລຍ່ອມຫ້ຽາເຄືອເຂົາເຖົາວັນທັງມວນ ມີແຕ່ໝັດບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໝັດທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນ ເຫັນມ້ານະນີກາບໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວເຂົາກໍພ້ອມກັນເຕັ້ນເຂົ້ານາຈັບຂາມ້ານະນີກາບມາກນັກ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບຈຶ່ງບໍຂາດີດໝັດທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນທົວທຸກແຫ່ງທຸກພາຍ ບາງພ່ອງຕາຍບາງພ່ອງປົວໜີໄປທົວປ່າດົງພົງໄພທັງມວນ ກໍລວດສວ່າງຫາຍເສັ້ຽບໍ່ເຫັນໝັດຈັກຕົວຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບກໍພາເຈົ້າທັງສາມໄປພາຍໜ້າດ້ວຍອັນລຳດັບປ່າ

ไม้ดิ๋ๆดอบทีบั้บภํจีๆไปรอดไปเฤๆท้อยบ้อยอับบึ๋ๆ พระยาธาพพะบาสอบ
ภํฉุ้ำไปบีมิดเปับเมับทีอป่าไม้ดิๆดอบมีแต่เมับทัๆมอบ อับไต่ไปมาแล้อแล
จับติ้บไม้เถือเขิาเฤิาอับแลท่ๆอมท้ๆาแผ่บดิบมีแต่เมับทัๆมอบทั้บแล เมื่อ
บั้บม้ามะบีภาบไปรอดไปเฤๆเมับทัๆซ๊ายฝูๆบั้บ เขิาภํพ้อมภับไต่ไปไต่มา
มาภบัภแล้อ แลมาจับแถ่ๆจับขาม้ามะบีภาบเปับภ้อบเปับโๆ่บ เปับถั่ๆ
ซบอบตึภสัดทัๆซ๊ายอับตายแล้อแลเบิาเปื่อยบั้บแล เมื่อบั้บม้ามะบีภาบภํ
ฉุ้ำบํขาดึดเมับทัๆซ๊ายทีอทุภแท่ๆทุภพาย บาๆพ่อๆตายบาๆพ่อๆปิอซบี
ไปทีออาภาดภาๆซาอทัๆมอบบ่ํเสดฉะซํ๊ทั้บแล เมื่อบั้บพระยาธาพพะ
บาสอบภํฉุ้ำบีมิดเปับเซิาใบซิบทาๆ อับเจ้าทัๆสามจัภไปบั้บบ่ํอาดจัภบับ
อ่าบได้เตัมติ้บไม้แลเถือเขิาทัๆมอบ มีแต่เซิาไต่ไปไต่มาทั้บแล เมื่อบั้บ
ม้ามะบีภาบไปรอดไปเฤๆแล้อ เซิาทัๆซ๊ายภํพ้อมภับไต่มาจับแถ่ๆจับขา
เปับภ้อบเปับโๆ่บขึ้บทั้บแล เมื่อบั้บม้ามะบีภาบภํฉุ้ำดึดฤึภเซิาทัๆซ๊าย
เขิาภํพ้อมภับตายบ่ํเสสสลํทั้บแล เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสอบภํฉุ้ำ
บีมิดเปับเรือดทัๆมอบบ่ํอาดจัภบับอ่าบได้ แม่บอ่าใบติ้บไม้แลใบไม้เสั้บ
ท้ๆาแลเถือเขิาทัๆมอบ ทๆบย่อมมีแต่เรือดทีอทุภแท่ๆทุภพาย ถับ
อ่าม้ามะบีภาบไปรอดไปเฤๆแล้อ เรือดทัๆซ๊ายภํลิๆมาจับแถ่ๆจับขา
แล้อไต่ขึ้บไปขิบซูขิบตาปาภแลถัๆแท่ๆเจ้าทัๆสามมีมาภทั้บแล เมื่อ
บั้บม้ามะบีภาบภํฉุ้ำดึดเรือดทัๆซ๊าย เขิาภํภอๆภับตายบ่ํเสสสลํทั้บแล
เมื่อบั้บม้ามะบีภาบจีๆภล่าอเฉีๆท้าอพระลัภพระลามอ่า ดูธาเจ้าทัๆ
สอๆส่อบถั่ๆสัดทัๆซ๊ายซบายมีซบัดเมับ เซิาเรือด ทัๆซ๊ายฝูๆบี้รอยอ่า
พระยาธาพพะบาสอบ จัภมายาดฉีๆเอิาบาๆสีดาภับดอมเธิาเจ้าข้าทัๆ
ซ๊ายบ่ํสิๆไสฉะแล เจ้าทัๆสอๆจีๆตั้ๆสะดือาธิมใช้ดีป่าใช้มับมายาดฉีๆ
เอิาได้ภํข้าเทิ้บ เมื่อบั้บเจ้าทัๆสอๆจีๆพ้อมภับขาบอ่าเอิาแต่บุบเธิาเจ้า
ข้าทัๆซ๊ายเปับเทิ้บ เมื่อบั้บบาๆสีดาได้ยิบม้ามะบีภาบภล่าออ่า พระ
ยาธาพพะบาสอบจัภมายาดฉีๆเอิาติบถั่ๆบั้บ บาๆจีๆภล่าอเฉีๆท้าอ
พระลามอับเปับผิอแท่ๆติบอ่า สามีข้าแภ่เจ้าภูผู้ข้าภํป้าบภิอพระยา

ธาพพะบาสอบมายาดฉิๆเอิาผู้ข้าหนีจากเจ้าภูมากบักแล ข่ให้เจ้าภูพี
พักรักสาป่าให้ข้าพัดพากจากเจ้าภูกํข้าเห็บ เมื่อบั้บห้าวพระลามจึๆ
ขาบว่าพัทเทดูธาบาๆเมัๆรักพี เอิาแต่ยุบราทัๆสอๆเปับเห็บ ถับว่าธา
ทัๆสอๆบ่ํเถียพัดพากจากหิ้ๆกับดั่ๆบั้บ ทากจักถ่อยเปับไปเมื่อหน้าบ่ํป่า
ฉะแลว่าดั่ๆบั้บ เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสอบ กํฉุ้าบีมีดเปับทากมีมาก
ทาย เตัมดอบฉายแลป่าไม้บ่ํอาดจักบับอ่าบได้มีแต่ทากทัๆมอบทั้บแล
เมื่อบั้บม้ามะบีภาบไปเฤๆแล้ว ทากทัๆทายกํพ้อมกับไต่มาทา เตัมมัก
ถาฉุ้อๆฉุ่ํเปับดั่ๆหน่ํก้าอับออกใบภาๆบาบั้บแล เมื่อม้ามะบีภาบฉุ้าไปดีด
ทากทัๆทาย บาๆพ่อๆตายบาๆพ่อๆปีอหนีไปทีอป่าไม้ทัๆมอบบ่ํเสสสลํทั้บ
แล เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสอบกํฉุ้าบีมีดเปับปีๆมี [๑]ตาวอับใหญ่ทํ่แถ่ๆทํ่
ขา ส่อบดั่ๆปีๆทัๆทายฝูๆบั้บ บาๆพ่อๆไต่ไปมาบาๆพ่อๆไต่ขึ้บตีบไม้แลเถือ
เขิาบาๆพ่อๆเปับก้อบเปับโๆ่บกอๆถูบกับขึ้บเปับดั่ๆจูมปอก แลพูดอยมาก
หนักหนาทั้บแล เมื่อบั้บม้ามะบีภาบกํไปรอดไปเฤๆแล้ว ปีๆทัๆทายกํพ้อม
กับบํถํปดปี้ไปมายียุดยียาดแลไต่เข้ามาทา บาๆพ่อๆจับแถ่ๆขาบ่ํอาดจัก
บับอ่าบได้ทั้บแล เมื่อบั้บม้ามะบีภาบกํฉุ้าดีดปีๆทัๆทายทีอทุกะเท่ๆทุก
พายเขิากํกอๆกับตายเดัๆระดาด บ่ํอาดจักบับอ่าบได้ทั้บแล เมื่อบั้บพระยา
ธาพพะบาสอบกํฉุ้าบีมีดเปับแมๆมึ้มแมๆเผึๆแมๆอับ มีมากมีทายบ่ํ
อาดจักบับอ่าบได้ เตัมป่าไม้แลดิๆดอบทัๆมอบทั้บแล เมื่อบั้บม้ามะบี
ภาบไปรอดไปเฤๆแล้ว แมๆหนีแมๆเผึๆแบๆอับทัๆทายกํพ้อมกับบีบบา
จับมาถอมแล้วแลไต่ไปไต่มาทีอถิบถิอหูถา แท่ๆเจ้าทัๆสาม เพื่อว่า
จักยาดฉิๆเอิาบาๆสีดาให้ได้ทั้บแล เมื่อบั้บม้ามะบีภาบกํฉุ้าดีดแมๆหนีแมๆ
เผึๆแมๆอับทัๆทาย เขิากํกอๆกับตายมุ่บผิๆเปับดั่ๆตำปูบบ่ํเสสสลํทั้บแล
เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสอบ กํฉุ้าบีมีดเปับแม่เผึๆแม่ถํ่แม่แตบอับจับปู่
เหนือปายไม้แลใบไม้ บ่ํอาดจักบับอ่าบได้ทีอป่าไม้แลดิๆดอบหีบั้บทั้บแล

---

๑ เข้าใจว่าถิๆเปับ "ติว"

ເມື່ອນັ້ນມ້ามะນີภาบไปรอดไปເຖິງແล้อ ແມ່ເຜົ້ງແມ່ຕໍ່ແມ່ແຕນທັງຫຼາຍກໍພ້ອມ
ກັນບິນມາຂົບມາຕອດມາຕອມຫູຕອມຕາເຈົ້າທັງສາມ ເປັນອັນມືດມົນອົນທະภาบ
ທົ່ວປ່າໄມ້ດົງດອນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງແກ່ວງດາບภายะสึด
ກໍລວດບັງເກີດເປັນໄຟລຸກລາມໄໝ້ ແມ່ເຜົ້ງແມ່ຕໍ່ແມ່ແຕນທັງຫຼາຍມຸ່ນຜົງໄປບໍ່
ເສສສຫຼໍ່ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳນີ້ມີດເປັນສັພພະນົກນ້ອຍ
ທັງຫຼາຍ ມີຕົ້ນວ່ານົກຈິບນົກຈາບນົກຈິຈູ້ແລແຈນແວນ ທັງມວນບາງພ່ອງບິນ
ໄປມາບາງພ່ອງຈັບຕົ້ນໄມ້ແล้ວແລຮ້ອງມີສຽງ ອັນດັງແຈດ ๆ ຈາດ ๆ ບໍ່ອາດ
ຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ามะນີภาบไปรอดไปເຖິງແล้อ ນົກທັງຫຼາຍ
ຈຶ່ງພ້ອມກັນບິນມາສັບມາຕອດທົ່ວທຸກແຫ່ງທຸກພາຍ ເປັນອັນສັບສົນສອດແສ້ວ
ໄປມາບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງແກ່ວງດາບภา
ยะสึดກໍລວດບັງເກີດເປັນລົມປົວພັດໄປຕົກຂອບຈັກກະວານພຸ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ກໍຊ້ຳນີ້ມີດເປັນນົກເຈົ້ານົກຍາງນົກເຂົາແລນົກແຂກ
ເຕັມປ່າໄມ້ດົງດອນໃນຫົນທາງທີ່ເຈົ້າອັນຈັກໄປນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ามะນີภาบຈຶ່ງ
ໄປຣອດໄປເຖິງແล้อ ນົກທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນເຂົາກໍພ້ອມກັນບິນມາຫາເພື່ອຈັກສັບ
ຕອດຍາດຊີ້ງເອົານາງສີດາໃຫ້ໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງແກ່ວງ
ດາບภายะสึด ກໍລວດບັງເກີດເປັນລົມພັດປົວເອົານົກທັງຫຼາຍໄປຕົກຂອບຈັກ
ກະວານພຸ້ນບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳນີ້ຣະມີດ
ເປັນນົກຍູງແລນົກກົກນົກແກງທັງຫຼາຍອັນເຕັມປ່າໄມ້ດົງດອນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນມ້ามะນີภาบไปรอดไปເຖິງແล้อ ນົກທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນກໍພ້ອມກັນບິນມາເພື່ອ
ວ່າຈັກຖືບທຳສັບຕອດຍາດຊີ້ງເອົານາງສີດາໃຫ້ໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກ
ຈຶ່ງແກ່ວງດາບภายะสึด ກໍລວດບັງເກີດເປັນລົມພັດປົວບິດກົ້ວນົກທັງຫຼາຍໄປ
ຕົກຂອບຈັກກະວານພຸ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ກໍຊ້ຳໄປນີ້ມີດ
ເປັນນົກຫັສດີລິງອັນໄດ້ແລລ້ານແລໂກດ ບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ເຕັມປ່າໄມ້ແລດົງ
ດອນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ามะນີภาบไปรอดไปເຖິງແล้อ ນົກຫັສດີລິງທັງ
ຫຼາຍກໍພ້ອມກັນບິນເຂົ້ามาຫາເຈົ້າທັງສາມກັບທັງມ້ามะນີภาบ ບໍ່ອາດຈັກນັບ
ອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ามะນີภาบຈຶ່ງຊ້ຳດີດນົກຫັສດີລິງທັງຫຼາຍ ເຂົາກໍ

ภอๆภับตายไปหมิดสัๆบ่อาดจักบับอ่านได้ทั้งแล เมื่อบั้นพระยาธาพ
พะบาสอบ ภํฉุ้าบีมิดเปับๆหมาภปัดๆภับแก้ๆเฉือภถอาย มีติบอับบ้อย
ประหมาบท่ำบื้อมี บ่อาดจักบับอ่านได้เตัมป่าไม้ดิๆดอบทัๆมอบทั้งแล เมื่อ
บั้นม้ามะบีภาบจีๆไปรอดไปเฤๆแล้อ ๆทัๆหฺายจีๆพ้อมภับเพิดเพิบถํอึ้บ
แล้อแล เอ้ามาหาม้ามะบีภาบเพื่ออ่าจักภอดภ้ๆอภุมเอ้าบาๆสีดาใช้ได้
ทั้งแล เมื่อบั้นม้ามะบีภาบจีๆฉุ้าดีดๆทัๆหฺายฝูๆบั้น เอ้าภํภอๆภับตาย
บ่อาดจักบับอ่านได้ทั้งแล เมื่อบั้นพระยาธาพพะบาสอบ จีๆฉุ้าบีมิด
ปับๆอๆอๆเพ้าภระบามีมาภหฺาย บ่อาดจักบับอ่านได้เตัมป่าไม้แลดิๆ
ดอบทั้งแล เมื่อบั้นม้ามะบีภาบจีๆไปรอดไปเฤๆแล้อๆทัๆหฺายภํพ้อมภับ
เอ้ามาหาแล้อแลภอดภ้ๆอ อาม้ามะบีภาบเพื่ออ่าจักภึบภึบทั้งแล เมื่อ
บั้นม้ามะบีภาบจีๆฉุ้าดีดๆทัๆหฺายฝูๆบั้นมาภบัก บาๆพ่อๆตายไปฤๅภติ้บ
ไม้แลเถือเอ้าตายไปภํมีหฺาย บาๆพ่อๆปือไปติภท่ำภาๆบ้ำสมุดตายเสัๆ
ภํมีทั้งแล เมื่อบั้นพระยาธาพพะบาสอบภํฉุ้าบีมิดเปับๆเหิ้าแลทำทาบ
สิๆเสื้อๆสาบ่อาดจักบับอ่านได้ เตัมป่าไม้ทัๆมอบมีแต่ๆทั้งแล เมื่อบั้น
ม้ามะบีภาบจีๆไปรอดไปเฤๆแล้อ ๆทัๆหฺายจีๆพ้อมภับอำเอือภเตั้บเอ้า
มาหาเจ้าทัๆสามอับมีม้ามะบีภาบเปับประทาบทั้งแล เมื่อบั้นท้าวพระ
ลามจีๆยิๆทะบูสิบใส่ๆทัๆหฺาย เอ้าภํภอๆภับตายเดัๆระดาดบ่อาดจักบับ
อ่านได้ทั้งแล เมื่อบั้นพระยาธาพพะบาสอบภํฉุ้าบีมิดเปับๆเหฺือมมีติอ
อับใหญ่ท่ำลำพ้าวลำตาบ แลไม้ยูๆไม้ยาๆบ่อาดจักบับอ่านได้ทือทุภแห่ๆทุภ
พายทั้งแล เมื่อบั้นม้ามะบีภาบจีๆไปรอดไปเฤๆแล้อ ๆเหฺือมทัๆหฺาย
จีๆพ้อมภับเพิดเพิบถํอึ้บฉุ้อๆฉุ่เปับดั่ๆหม่ำก้าอับเภิดภาๆบาทั้งแล เมื่อบั้น
ม้ามะบีภาบจีๆไปดีดๆเหฺือมทัๆหฺายฝูๆบั้น เอ้าภํพ้อมภับปือไปทุภติอๆ
ทั้งแล เมื่อบั้นพระยาธาพพะบาสอบภํฉุ้าบีมิดเปับแลบหฺืบ รอภจ้อบ
ภระต่ายภระแต เหับหอบบ่อาดจักบับอ่านได้เตัมป่าไม้ดิๆดอบทัๆมอบ
ทั้งแล เมื่อบั้นม้ามะบีภาบจีๆไปรอดไปเฤๆสัพพะสัดทัๆหฺาย เอ้าภํพ้อม
ภับอำเอือภเตั้บแล่บเอ้ามาหามาภบัภทั้งแล เมื่อบั้นม้ามะบีภาบจีๆฉุ้าดีด

ສັພພະສັດທັງຫຼາຍ ເຂົາກໍພ້ອມກັນປົວໄປຕົກຂອບຈັກກະວານພຸ້ນບໍ່ເສສສລໍ ຫັ້ນແລເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳນີມິດເປັນໝາໄນ ໝາຈອກ ເສືອ ສາງ ກວາງຝານ ບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ເຕັມປ່າໄມ້ທັງມວນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ມ້ານະນີກາບໄປຣອດໄປເຖິງແລ້ວ ເສືອສາງ ກວາງ ຝານ ທັງຫຼາຍເຂົາກໍຂໍາ ເຂືອກເຍືອກເຕັ້ນເຂົ້ານາຫາເຈົ້າທັງສານ ກັບທັງມ້ານະນີກາບມາກນັກ ເພື່ອວ່າ ຈັກຂົບຈັກກິນໃຫ້ໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈັກຊັດປືນສອນໄປໃສ່ສັພ ພະສັດທັງມວນຝູງນັ້ນ ເຂົາກໍກອງກັນຕາຍໄປບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະ ຍາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳນີມິດເປັນງົວ ຄວາຍ ແຣດ ຊ້າງ ຣາຊສີທັງຫຼາຍບໍ່ ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ເຕັມປ່າໄມ້ດົງດອນທັງມວນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບໄປ ຣອດໄປເຖິງແລ້ວ ສັພພະສັດທັງຫຼາຍກໍພ້ອມກັນເຕັ້ນແລ່ນເຂົ້ານາຫາເຈົ້າທັງ ສານ ບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບຈົ່ງຊ້ຳດິດສັພພະສັດ ທັງຫຼາຍ ເຂົາກໍກອງກັນຕາຍເປັນດ່ັງໂງ່ນຫິນກາງແກ້ງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາ ຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳນີມິດເປັນ ແຮ້ງ ກາ ເປັນໝູ່ ເປັນຊຸມເຕັມປ່າໄມ້ດົງ ດອນທັງມວນ ບາງພ່ອງຈັບໄມ້ບາງພ່ອງບິນໄປບິນມາ ແລ້ວແລຮ້ອງສຽງ ສນັ່ນກ້ອງພົງໄພທັງມວນ ມີແຕ່ແຮ້ງແລກາບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບໄປຣອດໄປເຖິງແລ້ວ ແຮ້ງກາທັງຫຼາຍກໍພ້ອມກັນບິນເຂົ້ານາ ຫາເຈົ້າທັງສານກັບທັງມ້ານະນີກາບມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານ ຈົ່ງຍິງທະນູສິນໄປໃສ່ແຮ້ງກາທັງຫຼາຍ ເຂົາກໍກອງກັນຕາຍມີມາກທຸກກ້ຳທຸກ ພາຍ ກາທັງຫຼາຍຈົ່ງປ້ານໜ້າແລປີນໄຟເທົ້າກາລະບັດນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະ ຍາຣາພພະນາສວນ ກໍຊ້ຳນີມິດເປັນບ້ານເປັນເມືອງອັນເຕັມໄປດ້ວຍໝູ່ຄົນທັງ ຫຼາຍຍິງຊາຍສາວບ່າວແລ້ວແລ ຕັ້ງເປັນແມ່ກາດລາດລີອັນຊື້ແລຂາຍສັພພະ ເຂົ້າຂອງທັງຫຼາຍບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບຈົ່ງໄປຣອດ ໄປເຖິງເມືອງອັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າກໍເຂົ້າໄປຣອດແມ່ກາດລາດລີອັນຊື້ແລຂາຍຣວດດອກ ໄມ້ເປັນອັນງາມມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍິງສາວຊາວແມ່ກາດລາດລີທັງຫຼາຍເຂົາ ຈົ່ງເອົາຣວດດອກໄມ້ ຍົ່ນໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະລັກພຣະລານເພື່ອວ່າໃຫ້ເຈົ້າທັງສອງທັດ

ทธิ์ " ใช้หฺ้้ยลอมจีดจาง "๑ ย้าสาตตะสิบอาณิมแห่ว่เจ้าท้าสองทั้ง
แล เมื่อนั้นเจ้าท้าสองก็บ่ต้องบ่บายย้ารอดถอกไม้อันนั้น ก็ลอดภาย
ไปเมื่อหน้าทั้งแล ถัดนั้นเจ้าจิ่งไปรอดไปเถิงแม่ภาดลาดลิอันฮุ้แลขาย
สัพพะของกินท้ามอบ ถือว่าเข้าต้ม เข้าของ เข้าปุ้น เข้าปากท้ามอบ
ถับว่าเจ้าท้าสองไปรอดไปเถิงแล้ว แม่ภาดลาดลิท้าหฺายจิ่งบ่ยื้น
ของกินให้แก่เจ้าท้าสองมาภนัก เพื่อว่าให้เจ้าท้าสองกินแล้วแลหฺ้้ย
ลอม ๒จีดจางย้าสาตตะสิบอาณิมแห่ว่เจ้าท้าสองทั้งแล เมื่อนั้นเจ้าก็บ่
กินก็ลอดภายไปเมื่อหน้าทั้งแล เมื่อนั้นเจ้าท้าสองจิ่งไปรอดไปเถิงแม่
ภาดลาดลิอันฮุ้แลขายล้อแรแผจิ้นท้ามอบ ถับว่าเจ้าท้าสองไปรอดไป
เถิงแล้ว เอิกก็บ่ยื้นแผภาสาให้แก่เจ้าท้าสอง ท้ดทธิ์ให้หฺ้้ยลอม
สาตตะสิบอาณิมทั้งแล เมื่อนั้นเจ้าท้าสองก็บ่ต้องบ่บายก็ลอดภายไปเมื่อ
หน้าแล ถัดนั้นเจ้าจิ่งไปเถิงผู้ยิงท้าหฺายอันน้อยหนุ่มลาวธามท้ามอบ ถับ
ว่าเจ้าท้าสองไปรอดแล้ว เอิกจิ่งปากจาปอกหฺ้นเพื่อให้เจ้าท้าสองไป
สู่ขุมก้ำอกอดให้หฺ้้ยลอมสาตตะสิบอาณิมแห่ว่เจ้าทั้งแล เมื่อนั้นเจ้าท้า
สองก็บ่ปากบ่จาก็ลอดภายไปเมื่อหน้าทั้งแล เมื่อนั้นม้ามะนีภาบจิ่งไปรอด
ไปเถิงบ่าวน้อยชายธามอันปู่ในสองฝากข้างหินหางที่นั้น ถับว่าเจ้าท้า
สองไปรอดไปเถิงแล้วเอิกจิ่งพ้อมกับกวักมือเอิ้นรกเอิกว่า เจ้าอ้ายท้า
สองเธียมาถ้ำอย่ากดูดปามากินปากับเข้า มากินเหฺ้าอิมบ่อยาได้ถึกเผ็า
มือไปหน้าธีบถ้านิงธามจักไปตามแจ่มเจ้าแลบา เมื่อนั้นเจ้าท้าสองก็บ่
ปากจาก็ลอดภายไปเมื่อหน้าทั้งแล เมื่อนั้นท้าวพระลามจิ่งกล่าวเอิ้ว
ท้าวพระลักอันเป็นน้องแห่วถิบว่า ดูราเจ้าส่อนถ้ำบ้านเมืองอันนี้ก็บ่ถึ
บ้านเมืองแห่วถินท้าหฺายแท้ถิหฺ้ รอบว่าพระยาธามพระบาสอนมาบ่
มิดไว้เพื่อให้ราท้าสองเข้าลุกอำนาดแห่วมันบ่ป่าชะแล เมื่อนั้นท้าว
พระลักจิ่งกล่าวว่า ข้าแก่พี่เป็นเจ้าผิอ่าถามถ้ำข้าผู้น้องถินดูบ่เผิ พี่

---

๑ ถำว่า " ลอม " ในที่นี้บ่ได้ถวาม ในใบลาน จามก็ำของ " ใช้ถอมจีดจาง " หน้า ๓๑
๒ ใบ ใบ ลาน ของ "หฺ้้ยถอม" หน้า ๓๑

ເປັນເຈ້າຈົ່ງບິ່ງທະນູໄປໃສ່ຫາກຈັກຮູ້ຊະແລ ຜິວ່າແມ່ນບ້ານເມືອງຄົນແທ້ດັ່ງນັ້ນ ປືນທະນູສິນບໍ່ອາດຈັກໄປຖືກບຸຄລະຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ ເຫດວ່າເຂົາບໍ່ມີໃຫດນັ້ນແລ ຜິວ່າ ແມ່ນພຣະບາຣາພພະນາສວນນີ້ມີດໄວ້ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຫາກຈັກມຸ່ນເປັນຜົງໄປບໍ່ສົງ ໃສຊະແລ ຄັນວ່າເຈ້າທັງສອງຕ້ານຈາຣະຈາກັນສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວພຣະລານ ຈົ່ງບິ່ງທະນູສິນໄປບໍ່ມີບາບຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນປືນສອນກໍລວດໄປຖືກຕ້ອງອຸບບາດ ອັນພຣະບາຣາພພະນາສວນນີ້ມີດໄວ້ນັ້ນ ກໍລວດມຸ່ນຜົງກຣະຈວນໄປ ກໍບໍ່ເຫັນ ບ້ານເມືອງໃນທີ່ໃດທີ່ນຶ່ງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳນີ້ມີດເປັນ ແຜ່ນຫິນອັດຕັນຫິນທາງອັນເຈ້າທັງສອງແລນ້ານະນີ້ກາບຈັ.ໄປນັ້ນ ກໍບໍ່ອາດຈັກມີ ຫິນທາງອັນຈັກໄປໄດ້ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນ້ານະນີ້ກາບກໍໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ທ້າວ ພຣະລານຈົ່ງຊັກປືນສອນໄປນາກນັກ ຫິນຜາທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນກໍລວດມຸ່ນຜົງ ເປັນກຣະຈວນໄປເປັນດັ່ງປູນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳນີ້ມີດ ເປັນຮວດດອກໄມ້ອັນດີອັນງາມ ເພື່ອໃຫ້ນາງສີດາເຫັນແລ້ວແລປາກໄດ້ ຄັນວ່າ ທ້າວພຣະລານໄປບາຍເອົາມາໃຫ້ແລ້ວ ກໍຈັກຫຼ້ຍລອມເສັງສາຕຕະສິນອາຄົມທັ້ງ ແລ ເມື່ອນັ້ນນ້ານະນີ້ກາບໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ນາງສີດາຈົ່ງເຫັນຮວດດອກໄມ້ ອັນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈົ່ງໃຫ້ເອ່ວຜິວຕົນວ່າຂ້າແມ່ເຈ້າຜິວຮັກ ຜູ້ຂ້າກໍປາກໄດ້ຮວດ ດອກໄມ້ອັນນັ້ນ ເຈ້າກູຈົ່ງເອົາມາໃຫ້ແມ່ຜູ້ຂ້າແດ່ກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ ລານຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຮານາງອັນນັ້ນບໍ່ໃຊ່ຮວດດອກໄມ້ເຈ້າປ່າໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ວ່າຈັກ ເອົາກໍພີ້ເທີ້ນ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລານກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າກໍຊັກປືນສອນໄປໃສ່ ກໍລວດເປັນໄຟໄໝ້ຜົງກຣະຈວນໄປທັ້ງແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນຈົ່ງ ຊ້ຳນີ້ມີດເປັນແວ່ນແຍງ ອັນມີຂອບອັນ ງຣະດັບດ້ວຍແກ້ວແລຄຳເປັນອັນດີອັນງາມ ນາກນັກທັ້ງແລ ເມື່ອນັ້ນນ້ານະນີ້ກາບໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ນາງສີດາກໍຫຼຽວ ເຫັນແວ່ນແຍງອັນນັ້ນ ນາງກໍນັກໃຈ່ປາກໄດ້ນາງຈົ່ງຮ້ອງໃຫ້ແລ້ວແລກລ່າວວ່າ ຂ້າແມ່ເຈ້າກູ ຜູ້ຂ້າກໍປາກໄດ້ແວ່ນແຍງອັນນັ້ນແທ້ ເຈ້າກູຈົ່ງເອົາມາໃຫ້ແມ່ຜູ້ຂ້າ ແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະລານຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຮານາງ ອັນນັ້ນບໍ່ໃຊ່ແວ່ນແຍງເຈ້າ ນາງປາກໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ວ່າຈັກເອົາກໍພີ້ເທີ້ນ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລານກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ

ເຈົ້າຈົ່ງຊັດປົ້ນສອນໄປໃສ່ກໍລວດເປັນໄຟໄໝ້ກຣະຈວນໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະ
ຍາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳນີມິດເປັນນ້ຳເຕົ້າແກ້ວໜ່ວຍນຶ່ງ ເປັນອັນເຫຼື້ອມໃສງາມ
ມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບໄປຣອດໄປເຖິງແລ້ວ ນາງສີດາຈົ່ງຫຼຽວ
ເຫັນນ້ຳເຕົ້າແກ້ວໜ່ວຍນັ້ນ ນາງກໍມີໃຈຄິດຢາກໄດ້ ນາງຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ແອ່ວຜົວ
ຕົນວ່າ ເຈົ້າອ້າຍເຣີຍຂ້າກໍມີໃຈຢາກໄດ້ນ້ຳເຕົ້າແກ້ວໜ່ວຍນັ້ນມາກນັກແທ້ ເຈົ້າ
ກູຈົ່ງເອົາມາໃຫ້ແກ່ຜູ້ຂ້າແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣານາງ
ເຣີຍ ອັນນັ້ນບໍ່ໃຊ່ນ້ຳເຕົ້າແກ້ວກໍພີ້ນາ ເຈົ້າຍາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ວ່າຈັກເອົາກໍພີ້ເທີ້ນ ຄັນ
ວ່າທ້າວພຣະລາມກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຊັດປົ້ນສອນໄປໃສ່ກໍລວດເປັນໄຟ
ໄໝ້ຜົງກຣະຈວນໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳນີມິດເປັນ
ຕ້າງແກ້ວຄູ່ນຶ່ງອັນເຫຼື້ອມໃສງາມມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບຈົ່ງໄປ
ຣອດໄປເຖິງແລ້ວ ນາງສີດາຈົ່ງຫຼຽວເຫັນຕ້າງແກ້ວຄູ່ນັ້ນເປັນອັນງາມມາກນັກ
ນາງຈົ່ງກລ່າວເຊິງຜົວຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜູ້ຂ້າກໍຢາກໄດ້ຕ້າງແກ້ວຄູ່ນັ້ນມາຖື
ມາກນັກແທ້ ຂໍເຈົ້າກູຈົ່ງເອົາມາໃຫ້ແກ່ຜູ້ຂ້າແດ່ກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ
ລາມຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣານາງ ອັນນັ້ນບໍ່ໃຊ່ຕ້າງແກ້ວອັນດີອັນງາມດອກນາ ເຈົ້າ
ນາງຍາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ແລ້ວແລຢາກໄດ້ກໍພີ້ເທີ້ນ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລາມກລ່າວດັ່ງນັ້ນ
ແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຊັດປົ້ນສອນໄປໃສ່ກໍລວດເປັນໄຟໄໝ້ຜົງກຣະຈວນໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳນີມິດເປັນປາປາກຄຳຕົວນຶ່ງ ອັນມີວັນນະອັນເຫຼື້ອມ
ງາມມາກນັກໜັກໜາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບໄປຣອດໄປເຖິງແລ້ວ ນາງສີດາ
ກໍຫຼຽວເຫັນປາປາກຄຳອັນດີດເຕັ້ນໄປມາເໜືອແຜ່ນດິນທີ່ນັ້ນ ນາງສີດາຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້
ວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜູ້ຂ້າຄິດຢາກໄດ້ປາປາກຄຳຕົວນັ້ນແທ້ນາ ເຈົ້າກູຈົ່ງເອົາມາໃຫ້ແກ່
ຜູ້ຂ້າແດ່ກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣານາງເຣີຍ ອັນນີ້
ບໍ່ໃຊ່ປາປາກຄຳແລນາ ເຈົ້າຍາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເອົາກໍພີ້ເທີ້ນ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລາມ
ກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຈົ່ງຊັດປົ້ນສອນໄປໃສ່ກໍລວດເປັນໄຟໄໝ້ຜົງກຣະຈວນໄປຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຈົ່ງຊ້ຳນີມິດເປັນຟັງຟອນຄຳຕົວນຶ່ງຍ່າງມາ
ກາບຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາກໍຫຼຽວເຫັນຟັງຟອນຄຳຕົວນັ້ນ ນາງກໍມີໃຈມັກ
ໃຄ່ຢາກໄດ້ມາກນັກ ຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ຜູ້ຂ້າກໍຢາກໄດ້ ຟັງຟອນຄຳຕົວນັ້ນ

ເທ້ນາ ເຈ້ົາກູຈ໊ຶ່ງເອົາມາໃຫ້ແກ່ຜູ້ຂ້ານ່ໍ ກໍ ຂ້ານ ເມ໊ຶ່ອນ ັ້ນທ້ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ຈ ໊ ຶ ່ ງ ກ ລ ່ ວ ອ ່ ່ ກ ູ ຣ ານ ານ ໊ ຶ ່ ງ ເ ຣ ຍ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ບ ່ ໃ ຊ ່ ຟ ້ ງ ພ ອ ນ ຄ ໍ ກ ອ ກ ນ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ່ ໍ ກ ໄ ດ ້ ຣ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ກ ໍ ພ ໊ ຶ ່ ເ ທ ້ ນ ຄ ັ ້ ນ ວ ່ ່ ທ ້ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ກ ລ ່ ວ ສ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ົ ານ ໊ ຶ ່ ງ ຊ ັ ກ ປ ໊ ຶ ນ ສ ອ ນ ໄ ປ ຖ ໊ ຶ ກ ຟ ້ ງ ພ ອ ນ ຕ ິ ວ ນ ັ ້ ນ ຊ ະ ເ ດ ັ ນ ຟ ້ ງ ອ ອ ກ ໄ ປ ນ ໊ ຶ ປ ຣ ະ ຫ ນ ານ ສ ານ ວ ານ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ລ ວ ດ ກ ັ ບ ຫ ານ ໄ ສ ໍ ່ ເ ຫ ັ ນ ທ ານ ໃ ດ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ໊ ຶ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ບ ານ ານ ພ ະ ບ ານ ສ ວ ນ ກ ໍ ຊ ້ ານ ໊ ຶ ນ ໊ ຶ ດ ເ ປ ັ ນ ກ ວ ານ ຄ ໍ ່ ຕ ິ ວ ນ ໍ ້ ານ ານ ແ ລ ່ ນ ກ ານ ຫ ນ ້ ານ ້ ານ ະ ໊ ຶ ກ ານ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ມ ໊ ຶ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ນ ານ ສ ິ ດ ານ ກ ໍ ເ ຫ ັ ນ ກ ວ ານ ຄ ໍ ່ ຕ ິ ວ ນ ັ ້ ນ ນ ານ ກ ໊ ຶ ໃ ຈ ນ ັ ກ ໃ ຄ ່ ປ ານ ກ ໄ ດ ້ ນ ານ ກ ນ ັ ກ ນ ານ ຈ ໊ ຶ ຣ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ປ ານ ກ ໄ ດ ້ ວ ່ ່ ານ ໊ ຶ ເ ຣ ຍ ๑ ດ ້ ວ ຍ ຄ ໍ ່ ວ ່ ່ ານ ້ ານ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ກ ູ ຜ ູ ້ ຂ ້ ານ ກ ໍ ນ ັ ກ ໃ ຄ ່ ປ ານ ກ ໄ ດ ້ ກ ວ ານ ຄ ໍ ່ ຕ ິ ວ ນ ັ ້ ນ ນ ານ ກ ນ ັ ກ ກ ໍ ຂ ້ ານ ນ ານ ຂ ໍ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ກ ູ ຈ ໊ ຶ ່ ໄ ປ ນ ໊ ຶ ປ ອ ງ ເ ອ ົ ານ ານ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ຂ ້ ານ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້ ກ ໍ ຂ ້ ານ ແ ທ ້ ນ ເ ມ ໊ ຶ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ຈ ໊ ຶ ່ ງ ກ ລ ່ ວ ອ ່ ່ ກ ູ ຣ ານ ານ ໊ ຶ ່ ງ ເ ຣ ຍ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ບ ່ ໃ ຊ ່ ກ ວ ານ ຄ ໍ ່ ຕ ິ ວ ນ ໍ ້ ານ ານ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ານ ່ ໍ ກ ໄ ດ ້ ຣ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ປ ານ ກ ໄ ດ ້ ວ ່ ່ ານ ໊ ຶ ເ ຣ ຍ ๑ ດ ້ ວ ຍ ຄ ໍ ່ ວ ່ ່ ານ ້ ານ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ກ ູ ຜ ູ ້ ຂ ້ ານ ກ ໍ ນ ັ ກ ໃ ຄ ່ ປ ານ ກ ໄ ດ ້ ກ ວ ານ ຄ ໍ ່ ຕ ິ ວ ນ ັ ້ ນ ນ ານ ກ ນ ັ ກ ກ ໍ ຂ ້ ານ ນ ານ ຂ ໍ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ກ ູ ຈ ໊ ຶ ່ ໄ ປ ນ ໊ ຶ ປ ອ ງ ເ ອ ົ ານ ານ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ຂ ້ ານ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້ ກ ໍ ຂ ້ ານ ແ ທ ້ ນ ເ ມ ໊ ຶ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ຈ ໊ ຶ ່ ງ ກ ລ ່ ວ ອ ່ ່ ກ ູ ຣ ານ ານ ໊ ຶ ່ ງ ເ ຣ ຍ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ບ ່ ໃ ຊ ່ ກ ວ ານ ຄ ໍ ່ ຕ ິ ວ ນ ໍ ້ ານ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ານ ບ ານ ໄ ດ ້ ໃ ຫ ້ ແ ຜ ່ ວ ໆ ວ ອ ນ ໆ ປ ານ ກ ໄ ດ ້ ກ ໍ ພ ໊ ຶ ່ ເ ທ ້ ນ ເ ມ ໊ ຶ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ນ ານ ສ ິ ດ ານ ກ ໍ ບ ່ ໍ ຟ ້ ງ ນ ານ ກ ໍ ບ ້ ງ ຄ ົ ນ ຣ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ວ ່ ່ ານ ປ ານ ກ ໄ ດ ້ ແ ທ ້ ນ ານ ໆ ວ ່ ່ ານ ດ ້ ັ ງ ນ ັ ້ ນ ປ ູ ່ ໃ ຈ ້ ໆ ບ ່ ໍ ຊ ານ ສ ານ ຍ ທ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ໊ ຶ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ຈ ໊ ຶ ່ ງ ກ ລ ່ ວ ອ ່ ່ ກ ູ ຣ ານ ານ ໊ ຶ ່ ງ ເ ຣ ຍ ເ ຈ ້ ົ ານ ຣ ັ ສ ີ ກ ໍ ບ ້ ງ ສ ັ ່ ງ ສ ອ ນ ໄ ວ ້ ດ ້ ວ ຍ ຄ ໍ ່ ວ ່ ່ ານ ກ ູ ຣ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ລ ູ ກ ຣ ັ ກ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ພ ໍ ່ ເ ຣ ຍ ເ ອ ໊ ຶ ່ ອ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ຈ ັ ກ ໄ ດ ້ ພ ັ ກ ພ ານ ກ ຈ ານ ກ ກ ັ ນ ທ ີ ່ ນ ໍ ້ ານ ແ ທ ້ ດ ານ ຈ ້ ໍ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ້ ົ ານ ລ ູ ກ ຣ ັ ກ ຣ ັ ກ ສ ານ ານ ໄ ວ ້ ໃ ຫ ້ ດ ໍ ່ ພ ໍ ່ ເ ທ ້ ນ ວ ່ ່ ານ ດ ້ ັ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ທ ້ ນ ານ ເ ຫ ດ ດ ້ ັ ງ ລ ໊ ຶ ເ ຈ ້ ົ ານ ໄ ດ ້ ມ ານ ຣ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ເ ອ ົ ານ ກ ວ ານ ຄ ໍ ່ ຄ ຸ ບ ບ ານ ນ ໊ ຶ ່ ຈ ານ ອ ັ ນ ນ ໊ ຶ ່ ງ ນ ານ ກ ໍ ບ ້ ງ ຊ ້ ໍ ່ ຣ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ປ ູ ່ ບ ່ ໍ ປ ່ ານ ບ ່ ໍ ເ ຊ ົ ານ ດ ້ ວ ຍ ຄ ໍ ່ ວ ່ ່ ານ ້ ານ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ກ ູ ຂ ໍ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ້ ົ ກ ູ ໄ ປ ນ ໊ ຶ ປ ອ ງ ເ ອ ົ ານ ານ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ຂ ້ ານ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້ ກ ໍ ຂ ້ ານ ແ ທ ້ ນ ເ ມ ໊ ຶ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ຈ ໊ ຶ ່ ງ ກ ລ ່ ວ ອ ່ ່ ກ ູ ຣ ານ ານ ໊ ຶ ່ ງ ເ ຣ ຍ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ບ ່ ໃ ຊ ່ ກ ວ ານ ຄ ໍ ່ ຕ ິ ວ ນ ໍ ້ ານ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ານ ບ ານ ໄ ດ ້ ໃ ຫ ້ ແ ຜ ່ ວ ໆ ວ ອ ນ ໆ ປ ານ ກ ໄ ດ ້ ກ ໍ ພ ໊ ຶ ່ ເ ທ ້ ນ ເ ມ ໊ ຶ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ນ ານ ສ ິ ດ ານ ກ ໍ ບ ່ ໍ ຟ ້ ງ ນ ານ ກ ໍ ບ ້ ງ ຄ ົ ນ ຣ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ວ ່ ່ ານ ປ ານ ກ ໄ ດ ້ ແ ທ ້ ນ ານ ໆ ວ ່ ່ ານ ດ ້ ັ ງ ນ ັ ້ ນ ປ ູ ່ ໃ ຈ ້ ໆ ບ ່ ໍ ຊ ານ ສ ານ ຍ ທ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ໊ ຶ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ຈ ໊ ຶ ່ ງ ກ ລ ່ ວ ອ ່ ່ ກ ູ ຣ ານ ານ ໊ ຶ ່ ງ ເ ຣ ຍ ເ ຈ ້ ົ ານ ຣ ັ ສ ີ ກ ໍ ບ ້ ງ ສ ັ ່ ງ ສ ອ ນ ໄ ວ ້ ດ ້ ວ ຍ ຄ ໍ ່ ວ ່ ່ ານ ກ ູ ຣ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ລ ູ ກ ຣ ັ ກ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ພ ໍ ່ ເ ຣ ຍ ເ ອ ໊ ຶ ່ ອ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ຈ ັ ກ ໄ ດ ້ ພ ັ ກ ພ ານ ກ ຈ ານ ກ ກ ັ ນ ທ ີ ່ ນ ໍ ້ ານ ແ ທ ້ ດ ານ ຈ ້ ໍ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ້ ົ ານ ລ ູ ກ ຣ ັ ກ ຣ ັ ກ ສ ານ ານ ໄ ວ ້ ໃ ຫ ້ ດ ໍ ່ ພ ໍ ່ ເ ທ ້ ນ ວ ່ ່ ານ ດ ້ ັ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ທ ້ ນ ານ ເ ຫ ດ ດ ້ ັ ງ ລ ໊ ຶ ເ ຈ ້ ົ ານ ໄ ດ ້ ມ ານ ຣ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ເ ອ ົ ານ ກ ວ ານ ຄ ໍ ່ ຄ ຸ ບ ບ ານ ນ ໊ ຶ ່ ຈ ານ ອ ັ ນ ນ ໊ ຶ ່ ງ ນ ານ ກ ໍ ບ ້ ງ ຊ ້ ໍ ່ ຣ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ປ ູ ່ ບ ່ ໍ ປ ່ ານ ບ ່ ໍ ເ ຊ ົ ານ ດ ້ ວ ຍ ຄ ໍ ່ ວ ່ ່ ານ ້ ານ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ກ ູ ຂ ໍ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ້ ົ ກ ູ ໄ ປ ນ ໊ ຶ ປ ອ ງ ເ ອ ົ ານ ານ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ຂ ້ ານ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້ ກ ໍ ຂ ້ ານ ແ ທ ້ ນ

ແດ່ແມ ผู้ข้ากํถึดปากได้แท้แลบา เมื่อบั้บท้าวพระลามจึ่ๆกล่าวเฉิๆท้าว
พระลักอับเปับบ้อๆแท่ๆติบว่า ดูธาเจ้าบ้อๆอับเปับทีรักแก่ข้า เจ้าบ้อๆจึ่ๆ
ปู่รักสาบาๆใบทีบี้ พีจักไปไต่ตามไล่เอิาภวาๆถำติวบั้บให้ได้ก่อบเบี เมื่อ
บั้บท้าวพระลักจึ่ๆกล่าวอ่าข้าแก่พีเปับเจ้า ใบเมื่อเจ้าภูไต่ตามไล่เอิา
ภวาๆถำติวบั้บ ป่าได้ปู่เทิๆบาบแท้ดาย ถับว่าเจ้าทัๆสอๆกล่าวเฉิๆกับ
สับบั้บแล้ว ท้าวพระลักกํลวดปู่รักสาบาๆสีดาใบทีบั้บ ท้าวพระลามจึ่ๆ
ขึ้บม้ามะบีภาบทะยาบไปบ่ํมีบาบทั้บแล เมื่อบั้บภวาๆถำติวบั้บกํลึๆเทับ
ม้ามะบีภาบไต่ตามมาหาติบสับบั้บ มับกํติภะทำเพดเหมือบดั่ๆขาทักขา
ท้าบ แล้วกํถ่อยย่าๆไปเปับอับฉ้าบาบทั้บแล เมื่อบั้บท้าวพระลามจึ่ๆ
กล่าวเฉิๆม้ามะบีภาบว่า ดูธาท่าบม้ามะบีภาบแก้วท่าบจึ่ๆไปพลับให้ได้
ภวาๆถำติวบั้บเทิ้บ เมื่อบั้บม้ามะบีภาบจึ่ๆกล่าวอ่าข้าแก่เจ้าภู ผู้ข้ากํยิบ
หบักเหมือยเมื่อยติวมากบัก กํบ่ํมีกำลัๆอับว่อๆไวไปพลับเหมือบดั่ๆเกิา
กํข้าบา อับได้ฉุ่ว่าบุพพะเวบกำอับบาๆสีดาจักได้พัดพากจากท้าวพระ
ลามแล้วแลจักไปทำเวบแก่พระยาธาพพะบาสวบแล ม้ามะบีภาบจึ่ๆบัๆ
เกิดหบักเหมือยเมื่อยติวจึ่ๆบ่ํไล่ทับภวาๆถำติวบั้บ เพื่อดั่ๆบั้บแล เมื่อบั้บ
ท้าวพระลามจึ่ๆยํทะบูยิๆใส่ภวาๆถำติวบั้บ กํลวดฤึกขาทักแล้ว ภวาๆ
ถำติวบั้บจึ่ๆร้อๆเหมือบดั่ๆจักตายกํบ่ํตาย กํลวดผูดลุกแล้วแลแล่บหนีไป
ทั้บแล เมื่อบั้บบุพพะเวบกำกํมาถอบๆำบาๆสีดาให้ได้ยิบสฺๆภวาๆถำว่า
ท้าวพระลักเรียให้รีบมาหาภูพีโดยพลับเท้าวับเทิ้บ ส่วบดั่ๆภวาๆถำติว
บี้มับจักฤึบทำภูพีตายดฺวบี้แล้วอ่าดั่ๆบั้บ เมื่อบั้บบาๆสีดาจึ่ๆกล่าวอ่า
ดูธาเจ้าบ้อๆ ภวาๆถำจักฤึบทำผิวแท่ๆข้าตายแล้วแล เจ้าบ้อๆจึ่ๆไป
ข้าฟับภวาๆถำติวบั้บฉุ่อยท้าวพระลามแด่เทิ้บ เมื่อบั้บท้าวพระลักจึ่ๆ
กล่าวอ่า "ดูธาเจ้าบาๆถวา"[๑] ส่วบดั่ๆสฺๆอับบั้บแม่บสฺๆภวาๆถำ บ่ํ
แม่บสฺๆท้าวพระลามร้อๆดอกบา เจ้าบาๆป่าร้อบหบิก ติกใจกํข้าเทิ้บ
เมื่อบั้บบาๆสีดาจึ่ๆกล่าวอ่าดูธาเจ้าบ้อๆเรีย เทดดั่ๆลึเจ้า จึ่ๆกล่าวอ่า

---

๑ ถำว่า "ถวา" บ่ํได้ถวาม ใบใบลาบจาบก่ำขฺบ "ดูธาเจ้าบ้อๆ" หน้า ๔

ภวาๆถำร้ອๆบั้บจา ຂ้าผู้ພີ່ໄດ້ຍິນສຽງร้ອๆบั้บภໍແມ່ນສຽງท้าวพระลามแท้บา
ເจ้าบ้ອๆรึบไปຊ່ອยท้าวพระลามອັນເປັນຜົວແຫ່ງຂ้าท่ຽวพลับເທ້ຳວັນເທິ້ນເມື່ອ
ນั้บท้าวพระลัภจึๆภล่าวอ่า ຂ้าแภ่ພີ່ເປັນເจ้าຂ้าผู้บ้ອๆບ່ອາດจัภไปได้แล
ເຫດอ่าท้าวพระลามຫາภบອภแภ่ຂ้าอ่าใช้ຢູ່ຮັภสาพี່ເປັນເจ้าบั้บบา ເມື່ອ
ນั้บบาๆสีดาจึๆภล่าวอ่า ดูธาเจ้าบ้ອๆເรึย ເຫດດັ່ງลึเจ้าบ้ອๆจึๆບ່ໄปຊ່ອย
ຜົວແຫ່ງຂ้าบั้บจา มีถถาอ่าเจ้าบ้ອๆประป่ອย ใช้ผิวข้าถายแล้ว ເจ้า
บ้ອๆจึๆจัภເອົາຂ้าผู้ພີ່ເປັນເມັຽบั้บลึ ຂ้าภໍບ່ອາດจัภຢ่ູເປັນເມັຽເจ้าบ้ອๆได้แล
ถับอ่าท้าวพระลามตายแล้วข้าภໍภั้บใจตายถามผิวแท่ๆข้าบั้บแล ເມື່ອ
ນั้บท้าวพระลัภได้ຍິນบาๆสีดาภล่าวสับบั้บ ເจ้าภໍບ່ອາດจัภອົດຢ่ູได้ ເจ้าจึๆ
ຍໍມືไหว้บาๆท่ระบีอ่า สาทุๆ บาๆท่ระบีเจ้าผู้ข้าเรึย ບັດນີ້ผู้ข้าภໍຂໍฝาภ
บาๆสีดาไว้ภับดอมเจ้าภูแด่ภໍข้าเทิ้บ ຂໍใช้เจ้าภูพิพัภรัภสาบาๆสีดาไว้ป่า
ใช้ເสือหมีผีป่าลัภโจบถิบร้ายมาภะทำราวี ใช้ເປັນອົນตายแภ่บาๆสีดาแด่
ภໍข้าเทิ้บ ถับอ่าท้าวพระลัภฝาภบาๆสีดาไว้ใช้บาๆท่ระบีรัภสาแล้ว ท้าว
พระลัภภໍหนีไปตามท้าวพระลาม ເພື່ອอ่าจัภไปຊ່ອยເອົາภวาๆถำถิวบั้บภับ
ดอมพระลามใช้ได้ทั้บแล ใบเมื่อท้าวพระลัภหนีจาภบาๆสีดาไปแล้ว
พระยาธาพพะบาสอบภໍลอดทะยาบมาเฤๆบาๆสีดาบ่ໍ່ມີบาบทั้บแล ເມື່ອบั้บ
บาๆสีดาภໍเทับพระยาธาพพะบาสอบเข้ามาหาถิบสับบั้บบาๆภໍมีใจอับป้าบ
ภิวมาภบัภ ເອີ້ນหาท้าวพระลัภอ่า ເจ้าบ้ອๆເรึยมาเอิาข้าผู้ພີ່แด่เทิ้บ ลัภ
โจบถิบร้ายมาเอิาข้าผู้ພີ່หนีดๆอบี้แล้ว แลอ่าดั่ๆบั้บส่อบดั่ๆภัมมะวิบาภบาๆ
สีดาอับได้พัดพาภจาภผิวแท่ๆถิบบั้บ ภໍไปถอบๆำท้าวพระลัภใช้ได้ยิบสๆๆ
บาๆสีดาร้ອๆด้อยถำอ่า ท้าวพระลัภเรึยใช้เจ้าบ้ອๆไปຊ่ອยท้าวพระลาม
ท่ๆวพลับเท้าวับเทิ้บอ่าดั่ๆบั้บทั้บแล ถับอ่าพระยาธาพพะบาสอบมารอด
มาเฤๆบาๆสีดาแล้ว ภໍลอดภอดอู้มทิ้บดึๆบ่ຂึ้บ ภໍບ່ອາດจัภได้ເປັນอับหนัภ
มาภบัภ ເປັນดั่ๆไปภอดภุมทิ้บดึๆเขิาสเมบบั้บแล ເມື່ອบั้บบาๆสีดาภໍเทับ
พระยาธาพพะบาสอบมาภอดภุมทิ้บดึๆหนีจาภบ่อบทีบั้บ บาๆภໍมีใจอับ
ห่ายแลชุ้ๆมาภบัภ บาๆจึๆฤิมบ้ำลายถายขึ้มูภใส่พระยาธาพพะบาสอบ

ແล้ວແลปิภถูดพระยามาภบัภ พระยาภ่ยัๅภะดอู้มหั้บดึๅเหิ้ะไหฺไถย้อย
เหมือบดั่ๅอาบบ้ำบั้บแล เมื่อบั้บหาดไฟแห่ๅบาๅภ่ยัๅเภิดเปับอับเดือดร้อบ
ออภจาภติบติวแห่ๅบาๅ เปับดั่ๅหวดเอ้ำอับหนึ่ๅใบแปวไฟบั้บ ภ่ลวดมา
ฤๅภอิภอาๅติบติวแห่ๅพระยาธาพพะบาสวบ ภ่ยัๅเภิดเปับอับร้อบมาภ
บัภ พระยาธาพพะบาสวบภ่ร้อๅออภปาภว่า โอยๆไฟไหม้ภูตายๆ ว่าดั่ๅ
บั้บแล้ว พระยาภ่ลวดฉะเดับออภหนีจาภบาๅ มีประหมาบสอภบึๅ พระ
ยาจึๅปู่ได้หั้บแล เมื่อบั้บบาๅสีดาภ่เหับพระยาฉะเดับออภจาภติบสับบั้บ
บาๅภ่มีใจอับถูดแลร้ายภระจึภภระแจ้ภแล้วและฤามพระยาว่า ดูธา
ฉายโจบฤ่อยร้ายมึๅจัภภุมเอิาภูไปหีใด ภ่จึๅเอิาไปเหิ้บ เหดดั่ๅลืมึๅจึๅ
ประวาๅเสัๅบั้บจา เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบภ่เหับบาๅสีดาถูดแล
ร้ายภระจึภภระแจ้ภมาภบัภสับบั้บ พระยาจึๅเถาะออยเลิาโลมบาๅ
[๑]ด้วยเปิาดาย เมื่อจัภต้อๅบายบาๅภ่บ่ได้ ด้วยถ่าว่าดูธาบาๅบ้อๅรัภพี
เรีย พีจัภอู้มเอิาเจ้าไปเปับเมัๅดอภบา บาๅยาได้ถูดแภ่พีหฺายเหิ้บ ถับ
ว่าพระยาภล่าวสับบั้บแล้ว พระยาจึๅถวามีไปว่าจัภภอดอู้มเอิาบาๅสับ
บั้บ ภ่ลวดบัๅเภิดเปับอับร้อบเหมือบดั่ๅเภิา พระยาจึๅบีมีดหีบโๅ่บบึๅให้
เปับรูบถิบแล้วแลไปภอดอู้มหั้บดึๅเอิาบาๅภ่บ่ได้ เหดว่าบาๅหํระบีจ่อๅดึๅ
บาๅไว้ จึๅยํมีได้เพื่อดั่ๅบั้บแล เมื่อบั้บห้าวพระลัภหนีจาภบาๅสีดาแล้ว ภ่
ลวดไปเฤๅห้าวพระลามบ่ํมีบาบหั้บแล เมื่อ (บั้บ) ห้าวพระลามภ่หฺๅวเหับ
หฺๅถึบมา[๒]" เหับห้าวพระลัภประวาๅบาๅสีดาไว้แล้ว แลมาหาติบสับบั้บ
เจ้าภ่มีหน้าอับติภถะมะล่าเหฺือๅมาภบัภ เจ้าจึๅฤามว่า ดูธาห้าวพระลัภ
ฤ่อยร้าย เหดดั่ๅลืมึๅจึๅประป่อยบาๅมาบี้เด เมื่อบั้บห้าวพระลัภจึๅ
ฉาบถ่าพีฉายแห่ๅติบว่า ข้าแภ่พีเปับเจ้าข้าภ่บ่ประป่อยบาๅมา
เปิาดายแห้บา ข้าภ่ได้ฝาภให้แภ่บาๅหํระบีรัภสาไว้ฤ้าราหัๅสอๅบั้บแล
เมื่อบั้บห้าวพระลามภ่มีใจโภดถูดมาภบัภ เจ้าจึๅภล่าวว่าดูธาห่าบถิบ

---

๑ ถ่าว่า "ด้วย" ถวบเปับโดย

๒ ถวบเปับ "ภ่หฺๅวหฺๅถึบมา"

ก่อยร้าย เหวาถั้วลีท่านจิ๎งอาใสเชื๎งบางทำอะนิ ให้รักสาเป็นถั้วคิมเรานี้จา เหวาว่าเป็นขอๆวาบ่เหับแห้วาย แม่นว่าบางทำอะนิรักสาไว้ถ้าเราทั๎งหลายภถี บ่รักสาไว้ถ้าภถีภบ่รู้แจ้งได้แล ถับว่าท้าวพระลามกล่าวเป็นถ้อยถำอับ [1]บ่เชื๎อใสบางทำอะนิถั้งนั้น บางทำอะนิภมิใจอับญากถ้วยเหดท้าวพระลามบ่เชื๎อใสในติมถั้งนั้น บางทำอะนิภลอกประวางบางสิดา บ่มิบางหั้นแล ถับว่าบางทำอะนิประวางเสังแล้ว พระยาธาพพะบาสอนจิ๎งบอกให้รูบไก่บหิมอับติมนิมิดนั้นอู้มภอดเอาบางสิดา ภถูเบิาเป็นถั้งยอๆฝ่ายนั้น พระยาธาพพะบาสอนกับหั๎งรูบถิมอับภอดอู้มบางสิดานั้น ภลอดพากับทะยางหนีไปเป็นอับพลับบิๆนักหั้นแล ในเมื๎อพระยาธาพพะบาสอนเอาบางสิดาหนีไปแล้ว ท้าวพระลักพระลามจิ๎งพ้อมกับแล่นถืบมาบ่อนบางสิ๎วาปู่ถ้านั้น ภบ่เหับในหิ๎ใดหิ๎บ๎างๆ ท้าวพระลามจิ๎งถอดถาบภาบะสิดว่าจักพันท้าวพระลัก ด้วยถำว่าภูธาท่านถิมถ่อยร้าย ภูภมิถำสั่งสอนให้มิ๎งๆปู่รักสาบางสิดาไว้ถ้าภูในหิ๎นิ๎ถาย เหดถั้วลีมิ๎งจิ๎งประวางบางสิดาหนีไปหาภูพุ้นนิ๎จา เมื๎อนั้นท้าวพระลักภเหับพี๎ชายติมถอดว้าอว่าจักพันติมถั้งนั้น เจ้าภมิใจอับป้านภ้วมาภะนัก เจ้าจิ๎งบมิใหว้พี๎ชายแหว่งถิมอ่า ข้าแก่พี๎เป็นเจ้าขาได้เหับแก่ไภทะมะนะแก่ข้า พันข้าตายเสังเป๋าวายภข้าเหิ๊บ ถับว่าธาทั๎งสองบ่วายเสังถั้งนั้น บ้างมิชิวิดถั้งนั้นหากจักเหับบางสิดา เมื๎อพายหน้าหิ๎บ๎างบ่ป่าชะแล ถับว่าพี๎เป็นเจ้าข้าพันผู้ข้าตายเสังถั้งนั้น แต่พี๎เป็นเจ้าผู้ญอบ่อากจักไปชอกใช้สแอวหางบางสิดาในหิ๎ใดหิ๎บ๎างได้วาย อ่าถั้งนั้น เมื๎อนั้นม้ามะนิภาบภเหับท้าวพระลามว่าจักข้าท้าวพระลักอับเป็นบ้องแหว่งถิมสับนั้น ม้ามะนิภาบจิ๎งห้ามไว้ว่า ภูธาเจ้าทั๎งสองเธีย เจ้าทั๎งสองบาได้ข้าพันภับให้วายด้วยเหดอับบ่เหับบางสิดานี๎เหิ๊บ ในภาละเมื๎อก่อนภบ่อาจจักมีบุถละผู้ใดมาพาบแพ้เราทั๎งสามได้แล บัดนี้บุพพะเวบกำท้าวพระลามมาถอยบำ ผู้ข้าจิ๎งหนักเหื๎อยเมื๎อยถิมถอมาภนัก จิ๎งบ่ได่เอิากวางถำได้นั้นแล บัดนี้ผู้ข้าภ

---

[1] ถำว่า "บ่เชื๎อใส" ถวนเป็น "บ่เชื๎อใจ" หื๎บ่เห็๎อมใส"

ມີใจອັນສວ່າງຫາຍເສັ່ງຍັງອັນໜັກເໜື່ອຍເມື່ອຍແຄ່ງຂາບັ້ນ ກໍເປັນອັນຢູ່ດີມີແຮງ
ເໜືອນດັ່ງເກົ່າບັ້ນແລ ແມ່ນວ່າເຈົ້າກູຈັກໃຫ້ຜູ້ຂ້າແອ່ວຄວ່າສແວງຫາບາງສີດາ
ຄືນມາກໍຈັກໄດ້ດຽວນີ້ແລ ສ່ວນດັ່ງຄົນຜູ້ມາເອົາບາງສີດາໜີໄປນັ້ນກໍດີ ກໍບໍ່ແມ່ນ
ບຸຄລະຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງສັງແລ ກໍຫາກແມ່ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນບໍ່ສົງກາ ເຫດ
ວ່າເຄີຍມາທຳເວນແກ່ເຮົາທັງສາມທໍ່ແຕ່ຜູ້ດຽວນັ້ນແລ ບຸຄລະຜູ້ອື່ນບໍ່ອາດຈັກມາ
ກະທຳຮ້າຍແກ່ເຮົາໄດ້ແລ ໃນເມື່ອເຮົາທັງສາມຈັກໄປໄຕ່ຕາມນຳເອົາບາງສີດາຄືນ
ມາດຽວນີ້ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເປັນກິຈຈະອັນນ້ອຍແລ ເບົາເປັນດັ່ງຫົວໃຈຜູ້ຍິງນັ້ນແລ ບັດ
ນີ້ເຮົາທັງສາມຈົງກະທຳໃຫ້ເປັນກິຈຈະອັນໜັກຈົງໄດ້ຊື່ວ່າເປັນຫົວໃຈຜູ້ຊາຍ ເຮົາ
ຈົງໄປຂົນຂວາຍຫາໄພ່ພົນໂຍທາໃຫ້ເປັນກຳລັງຣີພົນ ເຮົາຈົງໄປຕັ້ງບຸນໃນເມືອງລັງ
ກາທີນຶ່ງ ໃຫ້ເປັນທີລີຊາຜາກົດແກ່ຄົນທັງຫຼາຍໄປພາຍໜ້າກໍຂ້າເທີ້ນ ຄັນວ່າມ້າ
ມະນີກາບກລ່າວຫ້ານສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວພຣະລາມກໍສວ່າງຫາຍເສັ່ງຍັງຄຳຄຽດ ກໍ
ລວດມີໃຈຮັກໃຄ່ນ້ອງແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົງບອກນ້ອງແຫ່ງ
ຕົນວ່າ ດູຣາເຈົ້ານ້ອງເຮີຍ ເຈົ້າຈົງດັງໄຟທຳແລງງາຍກິນເສັ່ງກ່ອນຈົງຈັກມີຄຳ
ຄິດເມື່ອໜ້າຊະແລວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກຈົງເອົາເຫຼັກໄຟ່ອອກຈາກ
ຖົງໜາກມາຕ່ອຍຕິດໃສ່ແພມກັບໜີ້ແລ້ວ ທ້າວພຣະລັກຈົງເອົາຟືນໄມ້ແກ່ນອັນ
ນຶ່ງມາແລ້ວ ຈົງເອົາໄຟໄປດັງຟືນໄມ້ແກ່ນອັນນັ້ນແລ້ວ ເປົ່າຕາສວດໜວດປົວ
ມາກນັກ ໄຟອັນນັ້ນກໍບໍ່ມີແສງອັນລຸກຮຸ່ງເຮືອງ ພໍວ່າທຳແລງງາຍກິນໄດ້ຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມກໍເຫັນນ້ອງແຫ່ງຕົນເປົ່າໄຟຕາດຳຕາແດງ ເຫື່ອໄຫຼໄຄ-
ຍ້ອຍ ກໍບໍ່ມີແສງໄຟອັນຮຸ່ງເຮືອງຈັກເທື່ອ ເຈົ້າຈົງກລ່າວວ່າດູຣາເຈົ້ານ້ອງເຫດ
ດັ່ງລີເຈົ້າຈົງບໍ່ເອົາຟືນມາໃສ່ຫຼາຍອັນນັ້ນຈາ ແມ່ນວ່າເຈົ້າຈັກເປົ່າໄຟອັນນີ້ເທົ້າ
ໜົດອາຍຸກໍບໍ່ອາດຈັກມີແສງໄຟຈັກຊະເຫຼັກສນ່ອຍ ທຽນຍ່ອມນັບມື້ດັບມອດໄປ
ສົງດຽວນັ້ນແລ ເຈົ້າຈົງໄປຫາເອົາຟືນໄມ້ດອກມາຈຸດດັງໃສ່ກັນ ຈົງເອົາຂີ້ຝອຍມາ
ຍັດໃສ່ແລ້ວ ຈົງເປົ່າຫາກຈັກລຸກຮຸ່ງເຮືອງບໍ່ຢ່າຊະແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກຈົງ
ໄປຫາເອົາຟືນແລຫັ່ງກເຫົ່ງອຂີ້ຝອຍມາໃສ່ແລ້ວ ຈົງກົ້ມເປົ່າສອງສາມທີໄຟຈົງລຸກ
ຮຸ່ງເຮືອງມາກນັກ ທ້າວພຣະລັກຈົງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າສ່ວນດັ່ງຮາພີ
ນ້ອງທັງສອງ ກະທຳກິຈຈະກຳກັບດ້ວຍກັນໃນກາລະບັດນີ້ກໍອຸປປະມາ ເໜືອນ

ດ້ງຂ້າຜູ້ນ້ອງດ້ງໄຟໃສ່ຟືນໄມ້ແກ່ນອັນດຽວນີ້ແລ ສ່ວນດ້ງຟືນໄມ້ແກ່ນອັນນີ້ອຸປປະ
ມາ ເໝືອນດ້ງພີ່ເປັນເຈົ້າມີໂກທະມານະກິ່ວໂກດແລ້ວແລຈັກຂ້າຟັນຜູ້ຂ້າໃຫ້ຕາຍ
ເສັ້ງສັນນັ້ນ ພີ່ເປັນເຈົ້າຈັກກະທຳສັນໃດກໍເປັນອັນດັບມອດໄປບໍ່ລາມລຸກເຮືອງ
ເໝືອນດ້ງໄຟໃສ່ໄມ້ແກ່ນອັນດຽວນີ້ແລ ຍາມເມື່ອຂ້າຜູ້ນ້ອງເອົາຟືນໄມ້ດອກແລຂີ້
ຝອຍມາຍັດໃສ່ ຈິ່ງຈັກລຸກຮຸ່ງເຮືອງນີ້ນາ ພີ່ເປັນເຈົ້າຈິ່ງຮຳເພີ່ງດູໃຫ້ຊອບໃຫ້
ແມ່ນເໝືອນດ້ງຂ້າຜູ້ນ້ອງດ້ງໄຟນີ້ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມໄດ້ຍິນຄຳທ້າວ
ພຣະລັກກລ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈິ່ງຄນິ່ງໃຈວ່າ ໂອນໍ່ທ້າວພຣະລັກກະທຳເປັນປັນຫາ
ໃຫ້ກູສັນນີ້ກໍຊອບກໍແມ່ນມາກນັກແລ ພີ່ວ່າກູຫາກຂ້າຟັນນ້ອງເສັ້ງສັນນັ້ນ ກໍຈັກ
ເປັນອັນດັບ "ມອດໄປເປັນດ້ງໄຟໄໝ້ແກ່ນເຖົ່າ[1] ບໍ່ລຸກນີ້ແລນໍ" ຄັນວ່າທ້າວພຣະ
ລັກແລມ້ານະນີ້ກາບຍັງພ້ອມກັນທັງສາມສັນນີ້ ຫາກຈັກເຫັນນາງສີດາທີ່ນີ້ງ
ໃນກາລະອັນຈັກມາພາຍໜ້ານີ້ແລ ຄັນວ່າເຈົ້າຮ່ຳເພີ່ງສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດ [2]ມີໃຈ
ຮັກນ້ອງແຫ່ງຕົນມາກນັກ ກໍພ້ອມກັນກະທຳແລງງາຍກິນແລ້ວ ທ້າວພຣະລາມ
ກໍມີໃຈອັນຄຶດຮອດຄຶດເຖິງນາງສີດາມາກນັກ ເຈົ້າຈິ່ງຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍຄຳວ່າ ໂອນໍ
ສີດານາງໜໍ່ແກ້ວພີ່ເຮີຍ ພີ່ຫາກຄຶດບໍ່ແລ້ວອາວອນ ພີ່ຫາກເຫັນບ່ອນນອນຄ້ອຍ
ຄ້ງ ພີ່ຫາກເຫັນບ່ອນນ້ງສເນຫາ ປານນີ້ສີໂສພາແຄ້ນຄ້ງ ເຈົ້າພີ່ໄປເຊົາຍັ້ງ
ທາງໃດ ປານນີ້ພຣະສາຍໃຈຕົນນ້ອງໄປຮອດຫ້ອງລັງກາ ພີ່ກໍຫຼຽວໄປມາຊອກໃຊ້
ເຫັນແຕ່ນ້ອງແກ່ນໄຫ້ຫັກກິ່ງໄມ້ປູນອນແລນໍ ສ່ວນດ້ງທ້າວພຣະລາມຮ້ອງໄຫ້ຮ່ຳ
ໄປມາ ມີນ້ຳຕາຕົກເໝືອນດ້ງຝົນຮວາຍຮຳເດືອນເກົ້າ ເພື່ອວ່າຄຶດຮອດເຈົ້າກຳພ້າ
([3]ບໍ່ວາຍວາງ) ຄຶດເຖິງນາງສີດາບໍ່ແລ້ວ ເຈົ້າກໍໄຫ້ແຈ້ວງແຄມທາງ ໄຫ້ຫາ
ນາງແຄມຫ້ວຍ ນ້ຳຕາໄຫຼ [4]ຍວ້ຍງ ບໍ່ຂາດສາຍ ເໝືອນດ້ງຝົນຕົກຮວາຍຮ່ຳ
ໄມ້ ທັງເລົ້າຈົ່ມໄຈວ້ງວິວອນກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກກໍເຫັນທ້າວພຣະລາມ
ຮ້ອງໄຫ້ຫານາງສີດາບໍ່ຢ່າບໍ່ເຊົາຈັກເທີ່ອດ້ງນັ້ນ ເຈົ້າຈິ່ງກລ່າວເຊິ່ງພີ່ຊາຍແຫ່ງ

---

๑ ຄວນເປັນ "ເປົ່າ" ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ເຖົ່າ" ຄືກັນ "ມອດຂອດກິ່ວໄປເປັນດ້ງໄຟໄມ້ ແກ່ນເຖົ່າບໍ່ລຸກນີ້ແລນໍ" "ຕາມໃບລານຈານກ່ຳ "ໜ້າ ๑๔ ຜູກ ๕"

๒ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ມີໃຈອັນຮ້ອງກ້ອງແຫ່ງຕົນມາກນັກກໍຂ້າແລ"

๓ ຄຳໃນວົງເລັບນັ້ນຕົ້ມໃໝ່

๔ ຄຳວ່າ "ຍວ້ຍງ" ຄວນເປັນ "ຍ້ວຍງ" ແຕ່ວ່າໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຍວ້ຍງ" ຄືກັນ

ຕົນວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າພີ່ເຮີຍ ອັນເປັນທີ່ຮັກແກ່ຂ້າ ຍາໄດ້ຄຶດເຖິງແກ້ວກໍາພ້າຫຼາຍ
ນາ ຍາໄດ້ຄຶດເຖິງສີດາຫຼາຍທ້ອນ ບໍ່ໃຊ່ບຸນຄ້ຳກ່ອນ ແຕ່ຫຼັງກໍ່ຈິງມີເວລັງມາບຽດ
ນ້ອງກໍ່ຄຶດຄຽດໄຫ້ໃນໃຈ ຂໍໃຫ້ສົມສີໄວເຊົາ ຍາໄດ້ໄຫ້ເຮຮ່ອນຫານາງ ບໍ່ໃຊ່ບຸນ
ທຽມປາງເສັ້ງແລ້ວ ຂໍແກ່ພຣະພີ່ແກ້ວເຊົາເຍີວ່າດັ່ງນັ້ນກໍ່ມີແລ ຄັນວ່າທ້າວພຣະ
ລັກເລົ່າໂລມເຄາະອອຍທ້າວພຣະລານສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈິງບາຍແຂນພີ່ຊາຍ
ແຫ່ງຕົນຂຶ້ນຂວີ່ມ້ານະນີ້ກາບແລ້ວ ກໍ່ລວດພາກັນໄປເພື່ອວ່າຈັກສແວງຫານາງ
ສີດາກໍ່ມີວັນນັ້ນແລ ກล่าวບັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນມາລັກເອົານາງສີດາໜີ
ເມືອເມືອງລັງກາກໍ່ແລ້ວທໍ່ນີ້ກ່ອນແລ

ບັດນີ້ຈັກກล่าวເຖິງພຣະຍາຣາພພະນາສວນອັນເອົານາງສີດາໜີໄປກ່ອນແລ
ໃນເມືອຮູບຄົນ ອັນພຣະຍາຣາພພະນາສວນນີ້ຣະມິດນັ້ນອຸ້ມກອດເອົານາງສີດາໄປ
ແລ້ວພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍ່ລວດທະຍານໄປກັບດອມຮູບຄົນອັນນັ້ນດ້ວຍອັນລໍ່
ດັບປ່າໄມ້ພູດອຍທັງມວນ ກໍ່ຈິງໄປເຖິງເກາະດອນອັນນຶ່ງອັນມີໃນທໍ່ກາງນ້ຳສມຸດ
ທີ່ນັ້ນ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນກັບທັງຮູບຄົນອັນອຸ້ມນາງສີດາໄປເຖິງເກາະດອນທີ່
ນັ້ນ ກໍ່ລວດພາກັນເຊົາຈອບມອຍຄອຍດູ ເພື່ອວ່າປ້ານທ້າວພຣະລັກພຣະລານໄປ
ໄຕ່ຕາມນໍ່ກະທໍ່ຮ້າຍແກ່ຕົນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງກล่าวເຊິງພຣະຍາຣາພ
ພະນາສວນວ່າ ດູຣາຊາຍໂຈນສາໂຫດມຶງເຮີຍ ມຶງຈັກເອົາກູມາກະທໍ່ດັ່ງລີນັ້ນຈາ
ຄັນວ່ามຶງຈັກເອົາກູມາເປັນເມັ່ງດັ່ງນັ້ນ ເປັນດັ່ງລີ້ມຶງຈິງບໍ່ມາອຸ້ມເອົາກູເມືອນັ້ນຈາ
ບັດນີ້ມຶງເລົ່ານາໃຫ້ໂງ່ນຫິນມາອຸ້ມກອດກູນັ້ນ ຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ
ຈິງກล่าวວ່າດູຣານາງເຮົາພີ່ກໍ່ອຸ້ມເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ພີ່ຈິງປຣະວາງພີ່ກໍ່ອຸ້ມນາງບໍ່ໄດ້ເປັນອັນ
ເຈັບແສບຮ້ອນຂໍແກ່ເຈົ້າຄໍ່ກ້ອນປ່າ ຈາ ຂໍແກ່ສີໂສພາອຸ່ນຫຼ້າປ່າໂກດກ້າໂກທາແດ່
ເນີ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງກล่าวວ່າ ດູຣາຊາຍໂຈນຖ່ອຍຮ້າຍມຶງເຮີຍ
ຄັນວ່ามຶງອຸ້ມກອດກູບໍ່ໄດ້ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ມຶງຈັກເອົາກູມາກະທໍ່ດັ່ງລີ ມີຄຄາວ່ามຶງຈັກ
ເອົາກູມາຂ້າກິນສັນ ຟັນກິນຊິ້ນນັ້ນລີ ຮູ້ວ່ามຶງຈັກເອົາກູມາເປັນຂ້ອຍຂ້າ ທາສານັ້ນ
ຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈິງກล่าวວ່າ ດູຣານາງເຮີຍ ພີ່ຈັກເອົາເຈົ້າ
ເມືອເປັນເມັ່ງແທ້ງແລນາ ແມ່ນວ່າຈູບຊົມເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພີ່ຈັກໃຫ້ເຈົ້ານອນແລ້ງຢູ່ເປົ່າ
ດາຍແລນານາງເຮີຍ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈິງກล่าวວ່າ ດູຣາຊາຍຖ່ອຍຮ້າຍເດັ່ງຣະ

ສານມີ້ງເຮີຍ ສູ່ຊົມ[1] ກັບດອມກູບໍ່ໄດ້ດ່ງນັ້ນມີ້ງຈົ່ງເອົາກູຄືນເມືອສົ່ງຜົວກູໂດຍ
ພລັນນັ້ນເທີ້ນ ເຫດດ່ງລີ້ມີ້ງຈົ່ງເອົາກູມານອນແລ້ງຢູ່ເປົ່າດາຍນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນ
ພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣານາງເຮີຍ ນາງຢ່າຫວັ່ງຄອງເຫັນ
ໜ້າຜົວຮັກແຫ່ງນາງຈັກເທື່ອນັ້ນເທີ້ນ ໃນຊາຕຕິອັນນີ້ນາງຈັກໄດ້ເຫັນໜ້າຜົວຮັກ
ແຫ່ງນາງທໍ່ນັ້ນແລ້ວນາງເຮີຍ ວ່າດ່ງນັ້ນແລ້ວພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຈົ່ງ
ບອກໃຫ້ຮູບຄົນອັນນັ້ນອູ້ມເອົານາງສີດາແລ້ວ ເຈົ້າທັງສອງຈົ່ງພ້ອມກັນທະຍານ
ເມືອເມືອງແຫ່ງຕົນ ມາຕາວ່າຍາມດຽວກໍ່ເມືອຮອດເມືອເຖິງເມືອງລັງກາບໍ່ມີບານ
ຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນແລຮູບຄົນອັນນັ້ນ ເອົານາງສີດາເມືອຮອດ
ເມືອງແລ້ວ ກໍ່ລວດເຂົ້າສູ່ຜາສາດແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຈັນທາກໍ່ເຫັນ
ຜົວແຫ່ງຕົນກັບທັງຮູບຄົນອັນນັ້ນເອົານາງສີດາເມືອແລ້ວ ນາງຈັນທາຈົ່ງມາຈູງ
ແຂນນາງສີດາເມືອສູ່ຫ້ອງທ້ອງທີ່ນອນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ
ຈົ່ງກລ່າວເຊີ້ງນາງຈັນທາວ່າ ດູຣານາງຈັນທາຣາຊເທວີນ້ອງຮັກພີ້ ເຈົ້ານາງຍາໄດ້
ເອົາຍີ່ງຄົນໂຈນຜູ້ນັ້ນໄປສູ່ຫ້ອງທ້ອງທີ່ນອນແຫ່ງຕົນນາງນັ້ນເທີ້ນ ເຫດວ່າແປວໄຟ
ນາຣົກເກີດມີໃນເນື້ອຕົນແຫ່ງຍີ່ງຄົນໂຈນຜູ້ນັ້ນຫັ້ນແລ ເຫດໃດກູພຣະອົ່ງຈົ່ງກລ່າວ
ວ່າແປວໄຟນາຣົກເກີດມີໃນເນື້ອຄີ່ງແຫ່ງນາງນັ້ນຈາ ເຫດວ່າກູພຣະອົ່ງໄປອູ້ມ
ກອດເອົານາງສີດາແຕ່ປະຖົມຫົວທີ່ນັ້ນ ແປວໄຟນາຣົກກໍ່ມາໃຫ້ເນື້ອຄີ່ງກູພຣະ
ອົ່ງມາກນັກ ກູຈົ່ງນີ້ມີດໂງ່ນຫິນໂງ່ນນີ່ງໃຫ້ເປັນຮູບຄົນ ອູ້ມເອົາມາກໍ່ຈົ່ງຮອດບ້ານ
ເມືອງເຮົາທີ່ນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາໄດ້ຍິນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ກລ່າວວ່າ
ຕົນເປັນຍີ່ງຄົນໂຈນດ່ງນັ້ນ ນາງຈົ່ງອອກມາສູ່ສໍານັກພຣະຍາຣາພພະນາສວນ
ແລ້ວນາງຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ໃນເມື່ອເຈົ້າກູກລ່າວວ່າຜູ້ຂ້າເປັນຍີ່ງຄົນ
ໂຈນດ່ງນັ້ນ ເຫດດ່ງລີ້ເຈົ້າກູຈົ່ງເອົາຜູ້ຂ້າໃຫ້ມຸ່ນວາຍ ຈິບຫາຍບ້ານເມືອງ
ແຫ່ງເຈົ້າກູກໍ່ຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງກລ່າວວ່າ ພັທເທ
ດູຣານາງ ໃນເມື່ອກູພຣະອົ່ງໄປເອົານາງມານັ້ນ ກູກໍ່ໄດ້ລັກເອົາເມັຽທ້າວພຣະລາມ
ມາ ກູພີ້ຈົ່ງໄດ້ກລ່າວວ່ານາງເປັນຍີ່ງໂຈນເພື່ອດ່ງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງ
ກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ໃນເມື່ອເຈົ້າກູກລ່າວວ່າໄຟນາຣົກເກີດມີໃນເນື້ອຕົນແຫ່ງ

---

[1] ຄໍາວ່າ "ສູ່ຊົມ" ນັ້ນ ຄວນເປັນ "ສູ່ສົມ" ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ສູ່ຊົມ" ຄືກັນ

ถึงผู้ข้าสั่งนั้น เจ้ากูจักเอาผู้ข้านากะทำกังลีนั้นจา มีฅนถามว่าเจ้าภูบ่ป้าง
ไฟไหม้ผาสาทราชมุขหงษ์หงมอมก็ข้าลี ผื่อนั้นพระยาราพพะนาสอน
จ้งขานว่าเอ้ๆ เราพระอิงก็ป้างไฟไหม้ผาสาทราชมุขหงษ์นี้ เราพระ
อิงจ้งจักให้นางไปปู่นอกเมืองพายหนีทิสสะก้ำใต้พุ้นแล ถ้วนว่าพระยา
กล่าวสั่งนั้นแล้ว พระยาจ้งให้พวกน้อยไปทั่นเอาขุนชื่อหา มาสู่สำ
นักแห่งถึงแล้ว พระยาจ้งกล่าวว่ากูราขุนชื่อหา ท่านจ้งไปปุกผาสาท
นอกเมืองในทิสสะก้ำใต้พุ้นแล้ว ท่านจ้งมาเอานางสีดาไปไว้ในผาสาท
ที่นั้นผู้เดียว กับทั้งนางช่างใช้ถือมีไปปู่กับกอมนางสองฅนนั้นเหื้น เมื่อ
นั้นขุนชื่อหาก็ไกยพระราชอาณา ฟ้าวรีบลีไปบอกฅนทั้งหลายปุกแปง
ผาสาทบ่ระบอมแล้ว ขุนชื่อหาจ้งมาขานทูนพระยาว่า ดูกอะข้าแก่
มะหาราชเจ้า ในเมื่อเจ้าภูมีพระราชอาณาให้ผู้ข้าไปปุกแปงผาสาทนั้น
ก็บ่ระบอมแล้วก็ข้าแล เมื่อนั้นพระยาจ้งขานว่าเอ้ๆ ถ้วนท่านแต่งบ่ระ
บอมแล้ว ท่านจ้งเอานางสีดากับทั้งนางสาวใช้สองฅนไปไว้ในที่นั้น เห็า
วันเหื้น ถ้วนว่าพระยากล่าวสั่งนั้นแล้ว ขุนชื่อหาจ้งกล่าวเชิญนางสีดา
ว่า ข้าแก่เจ้านาง บัดนี้พระยาเจ้ากูมีพระราชอาณาว่า ให้ผู้ข้าอัญ
เชิญเจ้านางไปปู่ในผาสาทพายนอกเมืองพุ้นผู้เดียว กับทั้งสาวใช้สองฅน
ว่าถ้วนนั้นก็ข้านา เมื่อนั้นนางสีดาจ้งขานว่าเอ้ๆ ถ้วนว่าพระยาราพพะ
นาสอนเอากูมาเป็นเมีย กูจ้งจักปู่ในที่นี้แล บัดนี้พระยาราพพะนาสอน
บ่เอากูเป็นเมียถ้วนนั้น ก็จักไปหาเอาผิวใหม่ในผาสาทนอกเมืองที่นั้นแล
เจ้าทั้งหลายจ้งฟังก้อยลำแห่งข้าทุกฅนๆ เห็าอันเหื้น เหตว่าพระยา
หากขับไล่ไต่ตามผู้ข้าหนีจากผาสาทที่นี้แล้ว ก็ลอดขาดกันไปในภาละบัด
นี้แล เมื่อนั้นพระยาราพพะนาสอน จ้งขานว่าเอ้ๆ นางจักเอา ๑๐
ผิว ๑๐ ผิวก็ตามใจมักแห่งนางนั้นเหื้น แม่นเราพระอิงห้ามหวงไว้ เพื่อ
จักเอาเป็นเมียก็ดี เราพระอิงก็สู่ชม นอนกับกอมนางบ่ได้นั้นแล
ถ้วนว่าพระยาตักอาไลนางสีดาขาดแล้ว นางจ้งกล่าวเชิญขุนชื่อหาว่า
กูราท่านขาไปกับกอมกูพระอิงเหื้น กูหากจักไปผู้เดียวกับกอมนางสาว

ใช้สอๆถิบบั้บแล ถับอ่าบาๆภล่าวสับบั้บแล้ว ฉุบฉิวหาภำลวดบ่ไปภับถอม บาๆหั้บแล เมื่อบั้บบาๆสีดาภล่าวภวัภมีเอื้บเอิาบาๆสาวใช้สอๆถิบบั้บว่า ดูธาบาๆสาวใช้ทัๆมวบ บัดบี้พธะยาภำวาๆอาไลแก่เธิาแล้ว แลเธิาจัภ พ้อมภับไปยู่ใบผาสาดบอภเมือๆทีบั้บแล เมื่อบั้บบาๆสาวใช้ทัๆสอๆได้ยิบ บาๆสีดาภวัภมีเอิาถิบสับบั้บ ฉาทัๆสอๆภำฟ้าวรีบไปหาบาๆสีดาแล้ว ภำลวด พ้อมภับลิๆจาภผาสาดไปบ่ำมีบาบหั้บแล ถับอ่าบาๆทัๆสามลิๆจาภผาสาด ไปแล้ว ภำลวดพ้อมภับภวัดแภว่ๆแฉบหๆบภ้อย ยิภย่าๆถามหัๆภับไป เถิๆท่ำภาๆเมือๆแล้ว บาๆทัๆสามจึๆทำเพดอิดถึมายาแล้วแลหๆๆวไป หๆๆวมาทีบั้บทีบี้ เพื่อให้ถิบทัๆหๆายหๆๆวแล้วแลถึดมัภดั่บๆดึบๆ ไปมา บ่อาดจัภอิดยู่ได้หั้บแล เมื่อบั้บถิบทัๆหๆายแลเหับบาๆทัๆสามไปใบท่ำ ภาๆเมือๆทีบั้บ เฉิาจึๆเอื้บถามว่า ดูธาเจ้าทัๆสาม เจ้าภูทัๆสามพาภับ ไปทีใดเปับอับฟ้าวรีบด่วบพลับบั้บจา เมื่อบั้บบาๆสีดาจึๆฉาบว่าฉ้าแก่เจ้า ทัๆหๆายเรีย ตูฉ้าทัๆสามบี้ฉุ่ว่าถิบเฉัดฉวาๆพายบอภท่าบฉับออภจาภ เมือๆ ยิบแถบเถือๆร้อๆไห้ ฉำให้แก้วแก่บไห้ภูบา ฉำให้สีโสพาล้ๆๆ บ้อๆ ฉำให้เจ้าล้อๆถ้อๆ ป่าไลให้หนีไภเมือหน้าภำฉ้าเทิ้บ ว่าดั่ๆบั้บ เมื่อ บั้บถิบทัๆหๆายจึๆฉุ้ำภล่าวว่า ดูธาเจ้าบาๆทัๆสามพีเรีย พีภำฉำไปถาม ภอยภล่าว ยาได้ย่าๆฟ้าวๆไปหๆาย ยาได้ไภวแฉบภายเมือหน้า ฉำให้ บั่ๆยู่ถ้าแถมหาๆแด่แม ว่าดั่ๆบั้บแล้วบาๆทัๆสามภำลวดภายเมือหน้าหั้บ แล เมื่อบั้บบาๆทัๆสามภำไปด้วยอับลำดับใบท่ำภาๆเมือๆทีบั้บ เปับอับมืบ บาบมาภบัภภำจึๆไปรอดไปเถิๆผาสาดอับเปับทียู่แห่ๆบาๆทัๆสามแล้ว ภำ ลวดพาภับไปยู่ตามสบุภใจแห่ๆถิบหั้บแล ภล่าวบั้บพธะยาธาพพะบา สวบเอิาบาๆสีดาหนีไปยู่ผาสาดบอภเมือๆภำแล้วท่ำบี้ภ่อบแล ..

บัดบี้จัภจาเถิๆท้าวพธะลัภพธะลามภับทัๆม้ามะบีภาบ ไปถอ่า สแวๆหาบาๆสีดา ทีบั้บภ่อบแล ใบเมื่อเจ้าทัๆสามดัๆไฟภะทำแลๆ ๆายภิบแล้ว แลฉึ้บฉวีม้ามะบีภาบทะยาบไปใบภาละปาๆบั้บ ท้าวพธะ ลาม ภำมีใจอับถึดรอดถึดเถิๆบาๆสีดาบ่ลืมจัภเทื่อหั้บแล เมื่อบั้บม้ามะบี

ภาบจึๆไปอับลำดับป่าดิๆพิๆไพทีบั้บ ภํจึๆไปรอดไปเฤๆบ้ำท้อยบ้อยอับบึๆ
เจ้า ทัๆสามจึๆพ้อมกับเฉิาใบแถมบ้ำทีบั้บทั้บแล เมื่อบั้บยัๆมีบาๆเทอะดา
ติบบึๆ อับปู่ใบด่าบป่าทีบั้บ ภํเทับโพทีสัดเจ้าบัๆเกิดมีโสภทุภทาภมาถอบ
ๆำ บ่ํอาดจักทธิๆติบปู่ได้สับบั้บ บาๆเทอะดาติบบั้บจึๆบีธะมิดถึรูบโสมบาๆ
สีดาแล้อแลไปบั่ๆปู่ใบจูมปอภอับบึๆ ใบทีจึมใภ้เจ้าทัๆสามแล้อ บาๆเท
อะดาจึๆทำเพดร้อๆไท้แล้อ แลเอิ้บรฺภทาท้าอพธะลามอ่า ข้าแก่ผิอรัภ
เจ้าผู้ข้าเรีย บัดบี้พธะยาธาพพะบาสอบเอิาผู้ข้ามาเฤๆทีบี้แล้อผู้ข้าภํร้อๆ
ไท้ดึบดึดฤึบทำมาภบัภ ภํจึๆทูดมีพธะยาธาพพะบาสอบ ติภลิๆถ้าๆจูม
ปอภปู่บี้แลบา ผิอรัภผู้ข้าเรีย ผู้ข้าบี้ฉุ่อ่าบาๆสีดาอับเปับเมัฺเจ้าภูบั้บแล้อ
แล เมื่อบั้บท้าอพธะลาม ได้ยิบสฺๆเทอะดาร้อๆไท้แล้อแลรฺภทาติบสับ
บั้บ เจ้าภํใส่ใจอ่าแม่บบาๆสีดาแท้ๆ เจ้าจึๆฤึบม้ามะบีภาบเข้าไปเฤๆแล้อ
เจ้าจึๆลึๆแลดูถือถาๆทาๆตารูบโสมทัๆมอบ ภํเหมือบดั่ๆบาๆสีดาทุภสึๆ
ทุภอับ ท่ํอ่าลึๆดูแสๆตาบาๆผู้บั้บเปับอับ ๑ภล้าแขๆมาภบัภ เจ้าจึๆรู้อ่าบ่ํ
แม่บบาๆสีดา เจ้าภํฉ้ำบัๆเกิดโสภทุภยึๆภอ่าเภ้า เจ้าภํฉ้ำฤึบม้าไปเมือ
หน้าทั้บแล ฤัดบั้บเจ้าจึๆไปรอดไปเฤๆเถือหมาภทูอดใบแถมทาๆทีบั้บ
เปับหมาภพื้อดิภหมามาภบัภ เจ้าจึๆไปปิดเอิามาภิบเลียลอดภึบบ่ํลิๆ เจ้า
จึๆอาๆปธะไอ้ เพื่ออ่าถึดรอดแภ้อแภ่บไท้สีดาแลบา เมื่อบั้บเจ้าจึๆไปเมือ
หน้า เจ้าภํได้ยิบบิภถ่ํร้อๆภ้ำขอา บิภอุมลอาร้อๆภ้ำฉ้าย พี่ภํปฺออ่า
พธะหม่อมอ้ายแล่บบำ พี่ภํปฺออ่าบาๆสีดาเอิ้บร้อๆภํบ่ํเทับหน้าบ้อๆแพๆ
เพิา อับบึๆพี่ภํได้ยิบภาเอิาร้อๆตึบโถภ บิภโพบโดภร้อๆแถมบา บิภทา
ขับโถภภอ้าๆ พี่ภํทฺฺูอๆอาภปฺมไปมา เหมือบดั่ๆบาๆสีดาเอิ้บร้อๆ พี่ภํ
ขาบตอบบ้อๆจฺมปาๆ พี่ภํขาบตอบบาๆเปับจ้อย ภํบ่ํเทับอ่อบบ้อยแล่บ
มา ภํบ่ํเทับสีดาแภ่บไท้ เจ้าภํร้อๆร่ำไท้เรธิบภํมีแล ฤัดบั้บเจ้าจึๆไปรอด
ไปเฤๆธีมไม้โพไฉตึบบึๆ เจ้าจึๆไท้ม้ามะบีภาบจอดเฉิาใบธีมไม้ทีบั้บทั้บแล
เมื่อบั้บยัๆมีบาๆเทอะดาติบบึๆ อับอ่าบีธะมิดเปับบาๆสีดาแล้อแลบั่ๆอีๆไม้

๑ ภล้า บ่ํฤึภถอบขฺมภ้า จึๆฤึภถอามลาอดี ใบใบลาบจาบภ่ำขฺมบ "ภ้า" หน้า ๖๗"

ตีบบ็ๆร้ອๆไห้ເหมือบถั่ๆสงๆบาๆสีดาบั้บหั้บแล ເมือบั้บท้าวพระลามได้ยิบ
สงๆบาๆ ເทวะดา ร้ອๆไห้ปู่ใบแถมทาๆทีบั้บ ເจ้าจึๆถบิๆใจว่า ส่วบ
ถั่ๆสงๆไห้ອับบี้ ภํมาถึสงๆบาๆสีดาเดบํ มิถถาว่าบาๆสีดาหูดมีพระยา
ธาพพะบาสวบแล้วแลร้ອๆไห้ปู่ใบทีบี้บั้บลี รู้ว่าบาๆเทวะดาติวะพาๆภู
ເหมือบถั่ๆเภีาบั้บจา ถับว่าเจ้าถบิๆใจสับบี้แล้ว ເจ้าจึๆบอภแก่ม้ามะบี
ภาบว่า ดูธาท่าบม้ามะบีภาบแก้ว บุถละผู้ใดมาบั่ๆไห้ปู่ใบทีบี้จา ເมือ
บั้บม้ามะบีภาบจึๆภล่าวว่า ข้าแก่ເจ้าภู บุถละผู้ใดมาบั่ๆปู่พํหมืบพํแสบ
ภํถ่ำแล้วท้อบ บ่ອาดจักแม่บบาๆสีดาจักเทือแล ເมือใดเธิาบ่ได้เฤๆ
ເมือๆลัๆภา ป่าถอๆเหับหน้าบาๆสีดาเทือบั้บเบี ถับว่าม้ามะบีภาบภล่าวสับ
บั้บแล้ว ເจ้าภํลวดไปล่ำลีๆดูหั้บแล ເมือบั้บท้าวพระลามจึๆภล่าวเฉๆ
ม้ามะบีภาบว่า ดูธาท่าบม้ามะบีภาบแก้ว ท่าบจึๆสูบเฉิบเอิา พระยา
ธาพพะบาสวบไปอู้มเอิาบาๆสีดามาเฤๆทีใดทีบ็ๆ พํให้เหับเปับสักขี
สำถับแล้วดูก่อบเทื้บ ท่าบป่าให้พระยาธาพพะบาสวบเอิาบาๆสีดามา
เฤๆเธิาแท้ดาบ มับจักบ่ํหมิดเวบภำแท่ๆเธิา ເพือว่าเธิาได้เหับบาๆสีดา
แล้วบั้บแล ເธิาจักทธิๆทุภขะเวทบาปู่ก่อบแล ถับว่าท้าวพระลามภล่าว
สับบั้บแล้ว ม้ามะบีภาบภํลวดธวายถาฤาสูบเฉิบเอิาแท้หั้บแล ເมือบั้บสาว
ตะสิบม้ามะบีภาบภํไปก่อมภุ้มหิวใจพระยาธาพพะบาสวบมาภบัก พระ
ยาภํมักใถ่ปาภเอิาบาๆสีดาไปแอ่วหี้บยีๆบักหบา พระยาทะยาบไปเฤๆ
ผาสาดบาๆสีดาอับปู่บอภเมือๆทีบั้บแล้ว พระยาจึๆภวักมีไปว่าจักอู้ม
เอิาบาๆสีดาถั่ๆบั้บ ส่วบถั่ๆเบื้อถึๆแท่ๆบาๆภํบัๆเภิดเปับอับร้อบมาภบัก
ເปับถั่ๆบายฤ่าบไฟบั้บแล ເมือบั้บพระยาจึๆบีระมิดหิบโๆ่บบ็ๆให้เปับรูบ
ถิบแล้ว ภํให้อู้มเอิาบาๆสีดาได้แล้ว พระยาธาพพะบาสวบภับทัๆรูบ
ถิบอับบั้บ ภํพ้อมภับทะยาบไปเฤๆเภาะดอบอับพระยาธาพพะบาสวบ

ແລຮູບຄົນເອົານາງສີດາໜີຈາກທ້າວພຣະລາມໄປເຊົາປູ່ເມື້ອກ່ອນນັ້ນແລ ເມື້ອ
ນັ້ນ ນາງສີດາກໍເຫັນຮູບຄົນອຸ້ມເອົາຄົນກັບທັງພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ໄປເຊົາປູ່
ທີ່ນັ້ນ ນາງຈຶ່ງກລ່າວເຊື່ອງພຣະຍາຣາພພະນາສວນວ່າ ດູຣາທ່ານຊາຍໃຈບໍ່ງ
ຈັກໃຫ້ໄກ່ນທຶນອຸ້ມເອົາກູມາປູ່ທີ່ນີ້ສັ້ງຈາ ຄັນວ່າມຶ່ງບໍ່ເອົາກູເປັນເມັ່ງດ້ງນັ້ນ ມຶ່ງ
ຈຶ່ງເອົາກູໄປສົ່ງໃຫ້ຣອດພົ້ນກູທ່ຽວພລັນເທົ້າວັນເທົ້ນ ເມື້ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະ
ນາສວນ ຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣານາງເຮີຍ ເຮົາພຣະອົງເປັນຄົນຜູ້ຊາຍປຸນປ່ານສັນນີ
ເຮົາພຣະອົງບໍ່ອາດຈັກເອົານາງໄປສົ່ງແກ່ບຸຄລະຜູ້ໃດດ້ວຍງ່າຍນັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະ
ຍາກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ສາ:ດະສົນມ້ານະນີ້ກາບ ກໍຊ້ຳກ່ອນກຸ້ນຫົວໃຈພຣະຍາ
ນາກນັກ ພຣະຍາກໍນັກໃຄ່ປາກເອົານາງໄປຫາເກາະດອນອັນເປັນທີ່ປູ່ແຫ່ງທ້າວ
ພຣະລາມບົ່ງຫນັກໜາ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນກັບທັງຮູບຄົນອັນນັ້ນ ກໍຊ້ຳທະ
ຍານໜີຈາກດອນອັນນັ້ນ ໄປປູ່ໃນດອນອັນທ້າວພຣະລາມປູ່ນັ້ນແທ້ທັ້ນແລ
ຜີວ່າຈັກສ້ຽຂຍາດຕາຖຸຄົນທັງຫຼາຍທຸງໄປທຸງມານັ້ນ ມີປຣະໝານວ່າໄດ້ ๕๐ ມຶ່ງ
ຣອດທ້າວພຣະລາມແລນ້ານະນີ້ກາບປູ່ນັ້ນແລ ເມື້ອນັ້ນນາງສີດາຈຶ່ງຊ້ຳກລ່າວແກ່
ພຣະຍາຣາພພະນາສວນວ່າ ດູຣາທ່ານຊາຍໃຈບເຮີຍ ບັດນີ້ມຶ່ງກໍເອົາກູນາເຖິງ
ເກາະດອນອັນເປັນທີ່ປູ່ແຫ່ງພົ້ວກູແລ້ວ ແລມຶ່ງຈຶ່ງເອົາໄປສົ່ງໃຫ້ແກ່ພົ້ວກູເສັ້ງເທົ້ນ
ເມື້ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈຶ່ງຊ້ຳກລ່າວວ່າ ດູຣານາງເຮີຍນາງປ່າຫວັ
ຄອງເຫັນໜ້າພົ້ວແຫ່ງນາງຈັກເທົ່ອນັ້ນເທົ້ນ ເຮົາພຣະອົງກໍເອົານາງມາແຍ່ວ
ທົ້ນໃນທີ່ນີ້ແລ້ວ ເຮົາກໍຈັກຄືນເມື້ອເມື້ອງລັງກາຂອງເກົ່າພຸ້ນແລ ວ່າດ້ງນັ້ນ
ເມື້ອນັ້ນພຣະຍາຄຸດອັນເປັນສະຫາຍທ້າວພຣະລາມ ໄປແຍ່ວທົ້ນໃນ
ເກາະດອນນ້ຳສມຸດທີ່ນັ້ນ ພຣະຍາຄຸດກໍໄດ້ຍິນຄຳພຣະຍາຣາພພະນາສວນກັບທັງ
ນາງສີດາກລ່າວເຊື່ອງກັນໄປມານັ້ນ ພຣະຍາຄຸດກໍຮູ້ແຈ້ງວ່າພຣະຍາຣາພພະນາ
ສວນ ໄປລັກເອົາເມັ່ງທ້າວພຣະລາມມາເຖິງທີ່ນັ້ນ ພຣະຍາຄຸດຈຶ່ງນິຣະມິດໃຫ້
ປີກແຫ່ງຕົນເປັນອັນໃຫ່ງແລກວ້າງຂວາງມາກນັກ ພຣະຍາຄຸດຈຶ່ງເອົາປີກແຫ່ງ
ຕົນໄປກັ້ງບັງແສງພຣະອາທິດໄວ້ ກໍລວດບັງເກີດເປັນອັນມືດມົນອົນທະການມາກ
ນັກ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈຶ່ງຄະນຶງໃຈວ່າ ອັນນີ້ຮອຍວ່າທ້າວພຣະລາມມາ
ໄຕ່ຕາມນຳເອົານາງກັບດອນກູບໍ່ສົ່ງໄສຊະແລ ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນ

ถบิๆใจสับบั้บแล้ว พระยาภํมิใจอับติ๊บริบมาภบัภ พระยาจิ๊ๆบอภใช้รูบถิบอับบั้บ อู้มเอิาบาๆสีดาได้แล้ว พระยาภับหัๆรูบถิบอับบั้บ ภํพ้อมภับหะยาบแอ่วไปแอ่วมา ฉอภใฉ้ชาชิบหาๆอับจัภเมือเมือๆลัๆภา ภํบ่ํเชับหีใดหีบิ๊ๆ เปับอับมืดมิบอิบหะภาบมาภบัภ เมื่อบั้บพระยาถุดภํเชับพระยาธาพพะบาสอบบ่ํมีหาๆไปหาๆมาสับบั้บ พระยาถุดภํจิ๊ๆภล่าวอ่า ดูธาห่าบฉายโจบ มิๆจัภเอิาเมัๆฉะหายแห่ๆภูไปหีใดบั้บจาจิ๊ๆเอิาบาๆสีดามาใช้แก่ภูเสัๆเหิ็บ ภูภํบ่ํมีถำป้าบภิวถิบผู้ใดผู้บิ๊ๆ ใบฉุมพูหีบบี้แล ห่ํอ่าภูยัๆป้าบภิวแต่แหวบทำโธๆ แห่ๆห้าวพระลามอับเปับสะหายแห่ๆภูบั้บแล เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสอบได้ยิบถำพระยาถุดภล่าวสับบั้บ พระยาธาพพะบาสอบจิ๊ๆฤอดแหวบทำโธๆใบมีบาๆสีดา มาแภอ่ๆถิ้มไปใส่พระยาถุด ภํลวดถึภปีภหัภฉะเดับติภลิๆดิบแล้ว ภํลวดใสส่อๆแจ้ๆมาเหมือบดั่ๆเภิ่าบั้บ พระยาธาพพะบาสอบจิ๊ๆเชับรุ่ๆหิบหาๆ อับจัภเมือเมือๆลัๆภาแล้ว พระยาธาพพะบาสอบภับหัๆรูบถิบอับบั้บภํลวด (เอิา) บาๆสีดาหะยาบเมือหั้บแล เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสอบ ถึบเมือเฤๆเมือๆแล้ว พระยาจิ๊ๆบอภใช้รูบถิบอับบั้บ เอิาบาๆสีดาไปสู่ใบผาสาดพายบอภเมือๆพุ้บหั้บแล ใบเมื่อพระยาธาพพะบาสอบถิ้มแหวบแภ้วทำโธๆใส่พระยาถุดปีภหัภแล้ว พระยาถุดภํบิบหีไปบ่ํได้ ภํลวดบํปีภแห่ๆติบภวัภภิภวาปู่เหมือแผ่บดิบหีบั้บหั้บแล เมื่อบั้บห้าวพระลัภพระลามอับเฉิาปู่ใบริมไม้โพไฉถำติ้บบั้บ เจ้าหัๆสอๆจิ๊ๆพ้อมภับอึ้บฉวีม้ามะบีภาบดุ่ๆเดิบไป เพื่อว่าจัภไปถว่าแอ่วสแวๆหาบาๆสีดาหั้บแล เมื่อบั้บเจ้าหัๆสอๆภํพาภับไปแต่เฉ้าตาบต่ํเห้าเฤๆถ่ำมืดแล้ว จิ๊ๆไปเชับพระยาถุดอับเปับสะหายห้าวพระลาม มีปีภอับหัภบิบพีวับๆปู่เหมือแผ่บดิบหีบั้บหั้บแล เมื่อบั้บพระยาถุดภํลิๆแลเชับห้าวพระลาม อับเปับสะหายแห่ๆติบมาเฤๆแล้ว พระยาถุดจิ๊ๆภล่าวอ่าฉ้าแก่เจ้าฉะหาย ฉ้าภํเชับพระยาธาพพะบาสอบเอิาบาๆสีดามาเฉิาปู่หีบี้ ฉ้าภํ

ນີ້ຣະນິດປີ້ກບັງພຣະອາທິດໄວ້ ເປັນອັນມືດມົນອົນທະການມາກນັກ ເພື່ອວ່າຈັກ
ຍາດຊີ້ງເອົານາງສີດາມາໃຫ້ແກ່ເຈ້າສະຫາຍ ວ່າດັ່ງນັ້ນກໍຂ້ານາ ແມ່ນວ່າພຣະ
ຍາຣາພພະນາສວນກໍຫາຫົນທາງອັນຈັກໄປທີ່ໃດ(ທີ່ນີ້ງ)ບໍ່ໄດ້ ຜູ້ຂ້າຈົ່ງໄດ້ກລ່າວ
ວ່ານັບແຕ່ຄົນອັນຢູ່ໃນຊຸມພູທີ່ບນີ້ ກູບໍ່ມີຄຳຢ້ານກົວບຸຄລະຜູ້ໃດໄດ້ແລ ທໍ່ວ່າກູ
ຍັງມີຄຳຢ້ານກົວແຕ່ແຫວນທຳໂຣງສະຫາຍກູຜູ້ຊີ່ວ່າ ທ້າວພຣະລາມນັ້ນແລ
ຄັນວ່າຜູ້ຂ້າກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຈົ່ງຖອດແຫວນແກ້ວ
ທຳໂຣງ ໃນມືນາງສີດາມາຖິ້ມໃສ່ຜູ້ຂ້າ ກໍລວດຖີ້ກປີ້ກຫັກເສັ່ງຫນີ້ໄປຫນີ້ມາທີ່ໃດ
ບໍ່ໄດ້ກໍຂ້ານາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣາເຈ້າຊະຫາຍເຣີຍ ເຫດ
ດັ່ງລີ້ເຈ້າຊະຫາຍຈົ່ງໄປກະທຳຮ້າຍແກ່ມັນນັ້ນເດ ສ່ວນດັ່ງພຣະຍາຣາພພະນາ
ສວນຜູ້ນັ້ນ ມັນກໍມີເຕຊະຣິທທີ່ອັນມາກແທ້ນາ ແມ່ນວ່ານາງສີດາອັນຢູ່ໃນຂອກ
ຂ້າງເຜືອທັງສອງພີ່ນ້ອງ ມັນກໍຍັງມາລັກເອົາໄປໄດ້ນັ້ນເດ ທໍ່ວ່າພຣະຍາຣາພ
ພະນາສວນ ເອົານາງສີດາໄປຣອດເມືອງລັງກາພຸ້ນແລ້ວດາຍ ຂ້າຜູ້ເປັນຊະຫາຍ
ກໍໃຫ້ມ້ານະນີ້ກາບສູບເຊີ້ນໃຫ້ມັນເອົານາງສີດາມາເຖິງເກາະດອນທີ່ນີ້ ພໍໃຫ້ແຈ້ງ
ວ່າເຜືອທັງສອງພີ່ນ້ອງ ແລມ້ານະນີ້ກາບມີເຕຊະຣິທທີ່ຜາບແພ້ມັນຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຄຸດຈົ່ງຖາມວ່າ ດູຣາເຈ້າຊະຫາຍ ຜິວ່າເຈ້າຊະຫາຍແລມ້ານະ
ນີ້ກາບສູບເຊີ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນມາໄດ້ດັ່ງນັ້ນ ເຫດດັ່ງລີ້ເຈ້າຊະຫາຍຈົ່ງ
ບໍ່ສູບເຊີ້ນໃຫ້ມັນມາເຖິງສຳນັກເຈ້າຊະຫາຍທີ່ນີ້ແລ້ວແລຂ້າເສັ່ງນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ພຣະລາມຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈ້າຊະຫາຍ ຜິວ່າຈັກສູບເຊີ້ນເອົາມັນມາຂ້າເສັ່ງ
ນັ້ນ ກໍບໍ່ເປັນທີ່ ລີ້ຊາຜາກົດເມື່ອພາຍສຸດພາຍຊ້ອຍນັ້ນນາ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປຫນ້າຜັດ ມີ
ປີ ເຮົາເຈ້າທັງຫຼາຍຈັກພ້ອມກັນ "ໄປຕັ້ງບຸນ"[๑] ເມື່ອງລັງກາທີ່ນີ້ງໃຫ້ຊີ້ນມ່ວນແກ່
ໃຈເຮົາມາກນັກແລ້ວ ເຮົາທັງຫຼາຍຈົ່ງພ້ອມກັນຄືນມາທໍ່ນໍ ເຈ້າຊະຫາຍນໍ
ເຈ້າຊະຫາຍຍາໄດ້ປຣະ[๖] ຜູ້ຂ້າເສັ່ງແດ່ເນີ ເອີ້ງວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວທ້າວພຣະ
ລາມຈົ່ງຣວາຍອາຄົມເປົ່າພົ້ນພຣະຍາຄຸດດີແລ້ວ ພຣະຍາຄຸດກໍລວດອຳລາຄາ

---

๑ ໃນໃບລານອ່ານ "ໄປຕັ້ງ ປຸ້ນ" ໄດ້ຄືກັນ

๖ ຄວນ ເປັນ ປະ

จากท้าวพระลามว่า ถ่อยปู่ก็เยิ เจ้าฉะหายเรีย ข้าจักเมือหาที่ปู่
แห่ๆข้าก่อนเบิ ถับว่าเจ้าฉะหายจักไปตั้ๆบุบเมือๆลัๆภาใบภาละยามใด
เจ้าฉะหายจีๆให้ข้ารู้แจ้ๆแก่เบิ เอิๆถ่อยไปก็เยิเจ้าฉะหายเรีย ถับว่า
ผู้ข้าบัๆเภิดมีถำหนักแหน้บแถ้บเถือๆถั่ๆบั้บ ผู้ข้าจักใฉ้ปืบสอบไปเอิาฉะหาย
มาถึดฉุ่อยกับแท้ถาย เอิๆว่าถั่ๆบั้บแล้ว พระยาถุดภำลวดบิบหนีเมือหา
เมือๆแห่ๆติบหั้บแล เมื่อบั้บท้าวพระลามจีๆฉุอภใฉ้สแวๆหาแหวบทำ
โธๆ อับพระยาธาพพะบาสวบฤๅมใส่พระยาถุดปีภหักบั้บได้แล้ว เจ้า
จีๆเอิามาใส่มีแห่ๆติบไว้ เพื่อให้เหมือบหน้าบาๆสีดาหั้บแล ถับว่าเจ้า
ได้แหวบทำโธๆลูภบั้บแล้ว เจ้าจีๆร้อๆให้ด้วยถำว่า โอบำสีดาบาๆ
หนุ่มเหน้าพีเรีย พีภำบ่ำเหับหน้าเจ้าเถือๆแถ้บถั่ๆ พีภำเหับแต่แภ้วหิว
แหวบสิบสอด อับเจ้าบาๆยอด(แภ้ว)ฤๅไปบั้บบา ว่าถั่ๆบั้บแล้ว เมื่อบั้บ
ยัๆมีเหวะดาติบปีๆ ภำเหับท้าวพระลามมีโสภทุภถบีๆหาบาๆสีดาอ่อบ
บ้อย ไห้ถือถ้อยบ่ำลืม ถั่ๆบั้บบาๆเหวะดาติบบั้บ จีๆบีระมิดเปับรูบบาๆสี
ดา แล้วแลเข้ามาหาท้าวพระลามหั้บแล เมื่อบั้บท้าวพระลักภำเหับบาๆ
เหวะดาย่าๆเข้ามาหาสับบั้บ เจ้าจีๆภล่าว(เฉีๆ) ท้าวพระลามว่าข้าแก่พี
เปับเจ้าบุถละผู้ใดย่าๆเข้ามาเหมือบถั่ๆบาๆสีดามาภบักบั้บบา เมื่อบั้บท้าว
พระลามได้ยิบท้าวพระลักภล่าวสับบั้บ เจ้าจีๆหฺๅวอๆอาภไปลีๆดู ภำเหับ
บาๆผู้บั้บเหมือบถั่ๆบาๆสีดามาภบัก เจ้าจีๆฤามว่าดูธาบาๆผู้มีรูบโสมๆาม
เหมือบถั่ๆบาๆสีดาอับเปับเมัๅแห่ๆเธิาพีเจ้าบาๆลุภแต่ที่ใดมาภำพีจา เมื่อ
บั้บบาๆเหวะดาจีๆขาบว่า ข้าแก่พีเปับเจ้า ผู้ข้าเหับเจ้าภูมีโสภทุภอับ
ถึดรอดถึดเฤๅบาๆสีดามาภบักสับบั้บ ผู้ข้าจีๆมาปาภต้าบภับดอมเจ้าภู
เพื่อให้เจ้าภูบับเทิาเอิาเสัๅยัๆโสภเสิ้า ทุภแห่ๆเจ้าภูบั้บแล เมื่อบั้บท้าว
พระลามจีๆภล่าวว่า ดูธาเจ้าบาๆเรียพีภำหฺๅวเหับเจ้าบาๆอับมีรูบโสม
เหมือบถั่ๆเมัๅแห่ๆเธิาบั้บมาภบัก เธิาภำฉุ้ามีโสภทุภยีๆภว่าเภิาบ่ำอาดจัก
บับเทิาเอิาเสัๅได้แล เมื่อบั้บบาๆเหวะดาจีๆฉุ้ำภล่าวว่า ข้าแก่เจ้าภู ใบ
เมื่อบาๆสีดามีรูบโสมเหมือบถั่ๆผู้ข้าถั่ๆบั้บ เหดถั่ๆลีเจ้าภูจีๆบ่ำบับเทิาเสัๅ

ໄດ້ກໍຂ້າຈາ ມີຄຄາວ່າເນື້ອກືອຜິວໜັງວັນນະໜ້າງາມເທ່ງຜູ້ຂ້າບໍ່ເໝືອນນາງສີ
ດານັ້ນລ໊ ຮູ້ວ່າເໝືອນດັ່ງດຽວກັນນັ້ນກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນໂພທິສັດເຈ້າຈິ່ງກ່ລ່າວວ່າ
ພັທເທກູຣານາງເຮີຍ ເມ່ນວ່າເນື້ອກືອຜິວໜັງວັນນະໜ້າຕາຮູບໂສມຕະໂນມພັນວັນ
ນະແທ່ງເຈ້ານັ້ນທັງເມັ່ງແທ່ງເຮົາພີ້ກໍເໝືອນດັ່ງດຽວກັນນັ້ນແລ ທ່ໍວ່າເຮົາພີ້ຫາກ
ໄດ້ເອົານາງສີດາເປັນເມັ່ງແລ້ວ ເຮົາພີ້ບໍ່ອາດຈັກຫ ຽ ລືມໄດ້ແລ ໃນເມື້ອນາງເທ
ວະດາກັບທັງໂພທິສັດເຈ້າຄ້ານຈາຣະຈາເຊ ຽ ກັນໄປນາສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງເທວ
ດາກໍລອດເລ ິກລາໜີເມື້ອທັ້ນແລ ໃນເມື້ອພຣະອາທິດຕິກ ່ຳ ່ຳເສັ ງລັບຈອມດອຍ
ໄປແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ເຈ້າຈິ່ງພາກັນຟັນເອົາໄມ້ມາແປງເປັນຕູບຜາມກັ້ງບ້ງໜອກເໜ ຽ.
ແລ້ວ ເຈ້າກໍພາກັນນອນໃນທ ີ່ນັ້ນທັ້ນແລ ພໍເມື ່ອຣ ັ ຕ ິ ຄ ຶ ນອັນນັ້ນເດ ິ ກ ຶ ນໄປແລ້ວ
ທ້າວພຣະລາມກໍນອນຫ ຼ ັ ບໄປແລ້ວ ເຈ້າກໍຟັນເທັນນາງສີດາມາບ ັ ງ ອ ິ ກແທ່ງເຈ ້ າ
ແລ້ວແລປາກຄ້ານຈາຣະຈາ ດ ້ ວຍຄ ຳ ວ ່ າ ຂ ້ າ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ າ ພ ິ ອ ຣ ັ ກ ຜ ູ ້ ຂ ້ າ ເ ຮ ີ ຍ ບ ັ ດ ນ ີ ້ ພ ຣ ະ
ບາຣາພພະນາສວນກໍເອົາຜູ້ຂ້າໄປຣອດກາງທາງແລ້ວ ຜູ້ຂ້າກໍລ ັ ກ ຄ ຶ ນມາຫາເຈ ້ າ
ກ ຸ ດ ງ ອ ນ ີ ້ ກ ໍ ຂ ້ າ ແ ລ ບ ັ ດ ນ ີ ້ ເ ຈ ້ າ ກ ູ ຈ ິ ່ ງ ຣ ັ ກ ສ າ ຜ ູ ້ ຂ ້ າ ໄ ວ ້ ໃ ຫ ້ ກ ິ ນ ຢ ່ າ ໃ ຫ ້ ພ ຣ ະ ບ າ ຣ າ ພ ພ ະ ນ າ
ສ ວ ນ ມ າ ໄ ຕ ່ ຕ າ ມ ນ ໍ າ ເ ອ ົ າ ໄ ດ ້ ກ ໍ ຂ ້ າ ເ ທ ົ ້ ນ ວ ່ າ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ນ ນ ໍ ້ າ ເ ຈ ້ າ ກ ໍ ຊ ໍ ້ າ ຝ ັ ນ ວ ່ າ ເ ຈ ້ າ ຊ ໍ ້ າ
ຄ ວ ່ າ ນ ໍ ້ ໄ ປ ກ ອ ດ ອ ຸ ້ ມ ເ ອ ົ າ ນ າ ງ ສ ີ ດ າ ມ າ ຈ ູ ບ ຊ ຸ ມ ຄ ົ ນ ຂ ມ ່ ອ ມ ມ າ ກ ນ ັ ກ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ າ ກ ໍ ລ ອ ດ
ຊ ະ ງ ຸ ້ ງ ຕ ື ່ ນ ມ າ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ນ າ ງ ສ ີ ດ າ ເ ລ ີ ຍ ເ ລ ໍ າ ແ ມ ່ ນ ຖ ິ ງ ໜ າ ກ ເ ປ ົ ່ າ ດ ານ ຍ ເ ຈ ້ າ ຈ ິ ່ ງ
ຝ ານ ໍ ້ າ ຕ າ ຮ ້ ອ ງ ໄ ຫ ້ ວ ່ າ ໂ ອ ນ ໍ ່ ສ ີ ດ າ ເ ຮ ີ ຍ ທ ິ ພ ພ ະ ຮ ູ ບ ພ ີ ້ ກ ໍ ຝ ັ ນ ຈ ູ ບ ເ ຈ ້ າ ກ າ ງ ດ ິ ງ ເ ລ ີ ຍ
ແ ມ ່ ນ ຖ ິ ງ ເ ສ ັ ງ ເ ປ ົ ່ າ ກ ໍ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ແ ຈ ່ ມ ເ ຈ ້ າ ເ ມ ັ ງ ຂ ວ ັ ນ ແ ລ ນ າ ວ ່ າ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ລ ອ ດ
ຮ ຸ ່ ງ ແ ຈ ້ ງ ທ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ້ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ າ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ກ ໍ ຕ ິ ກ ແ ຕ ່ ງ ຫ ້ າ ງ ດ າ ເ ພ ື ້ ອ ກ ິ ນ ດ ີ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ລ ອ ດ
ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ຂ ຶ ້ ນ ຂ ວ ້ ໍ ້ າ ໄ ປ ພ າ ຍ ໜ ້ າ ແ ລ ເ ມ ື ້ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ າ ຈ ິ ່ ງ ໄ ປ ຣ ອ ດ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ປ ່ າ ໜ າ ກ ນ ັ ກ ນ ີ
ນ າ ກ ມ ີ ຫ ຼ າ ຍ ອ ັ ນ ເ ຈ ື ອ ຣ ะ ເ ມ ື ້ ອ ເ ຕ ັ ນ ໄ ປ ໃ ນ ປ ່ າ ໄ ມ ້ ດ ິ ງ ດ ອ ນ ທ ີ ່ ນ ັ ້ ນ ທ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ້ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ າ ຈ ິ ່ ງ
ໄ ປ ປ ິ ດ ໄ ປ ຫ ັ ກ ເ ອ ົ າ ນ າ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ າ ຈ ິ ່ ງ ເ ອ ົ າ ດ າ ບ ກ າ ຍ ะ ສ ິ ດ ມ າ ຖ າ ກ ມ າ ຟ ັ ນ ເ ພ ື ່ ອ ວ ່ າ ຈ ັ ກ
ກ ິ ນ ທ ັ ້ ນ ແ ລ ຄ ັ ນ ວ ່ າ ເ ຈ ້ າ ໄ ດ ້ ຖ າ ກ ຝ ານ ເ ປ ັ ນ ກ ິ ບ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ າ ກ ໍ ບ າ ຍ ເ ອ ົ າ ນ າ ເ ພ ື ່ ອ ວ ່ າ ຈ ັ ກ
ກ ິ ນ ເ ລ ີ ຍ ເ ລ ໍ າ ຕ ິ ກ ລ ິ ງ ດ ຶ ນ ຫ ຼ ຸ ດ ປ າ ກ ເ ຈ ້ າ ກ ໍ ເ ລ ີ ຍ ຊ ะ ງ າ ກ ອ ອ ກ ท ี ้ ຄ ຶ ດ ເ ຖ ິ ງ ພ ຣ ะ ຈ ອ ມ
ສ ີ ເ ມ ັ ງ ແ ກ ້ ວ ເ ຈ ້ າ ກ ໍ ໃ ຫ ້ ແ ຈ ້ ວ ໆ ເ ລ ີ ຍ ໜ ີ ໄ ປ ທ ັ ้ ນ ແ ລ ເ ມ ื ้ อ นั ้ น เ จ ้ า ก ็ ถ ุ ่ ง เ ด ิ น ไ ป พ า ย
ห น ้ า ก ็ จ ิ ่ ง ไ ป ร อ ด ไ ป เ ถ ิ ง ป ่ า อ ้ อ ย ท ั ้ ง ห า ย ม ี ม า ก ม ี ห า ย ม ี ท ้ า ย อ ้ อ ย ห ั ก อ ้ อ ย

ปาอ้อยท่าวอ้อยพุๆ เปับถิ้ง บ่ำอาดจักบับอ่างได้ ใบเภาะใบดอบทีบั้บทั้บ
แล เมื่อบั้บเจ้าจึๆไปตัดไปฟับเอิาอ้อยทัๆหูายมาภิบพํประหมาบอีมแล้ว
เจ้าจึๆเดิบไปเมื่อหน้า ภํจึๆไปรอดไปเฤๆบ้ำท้วยบ้อยอับบึๆอับไหูไปสู่บ้ำ
สมุดภ้ำตาวับออกทั้บแล ส่วบดั่ๆบ้ำท้วยบ้อยอับบั้บอับเตัมไปด้วย ๑สาผัด
หมามป่าอี้ป่าเลิาป่าแอมลงบไปใบแถมบ้ำทุกภ้ำทุกพาย ส่วบดั่ๆเตีาแล
ปาทัๆหูายอับทงอไปทงอมาถอ่าหาภิบใบแมบ้ำบั้บมีมาภ บ่ำอาดจักบับ
อ่างได้ทั้บแล เมื่อบั้บเจ้าทัๆสอๆจึๆพ้อมภับลิๆไปอาบบ้ำฉุำระเบื้อติบแล้ว
เจ้าภํอึ้บอวีม้าไปพายหน้าทั้บแล เมื่อบั้บเจ้าจึๆไปเฤๆสระพัๆอัๆไบภอระบี
อับบึๆอับเตัมไปด้วยแรดแลฉ้าๆเสือเฤือบแลภวาๆทวายมีเหู็อหูายบ่ำอาด
จักบับอ่างได้ทั้บแล เมื่อบั้บเจ้าจึๆดุ่ๆเดิบไปพายหน้า ภํจึๆไปรอดไปเฤๆ
บ้ำบ่ำส้าๆอับบึๆ อับไหูออกมาแต่ดิบทีบั้บเปับอับใสแลเปับยึๆบัก เจ้าทัๆ
สามจึๆพาภับจอดเฉิาเปับถาวบอบทั้บแล เมื่อบั้บเจ้าจึๆไปตัดฟับเอิาฟิด
ไม้มาปุกตูบผาม เพื่อให้เปับทีบัๆบ้ำหมอกบ่ำให้ติกฤึกทิวแล้ว ภํลอดพา
ภับเฉิาใบตูบผามทีบั้บทั้บแล เมื่อเวลาถ่ำมืดมาแล้วดั่ๆบั้บ ยัๆมีฉ้าๆ
เผือกหมู่บึๆ เอิาภํเอ้ามาใภ้เจ้าทัๆสามพระอิๆ แล้วแลภอดภ้งอทักเอิา
ไม้เรั้งไม้ฉอดมาฟาดมาตีภิบ ตามพาสาแท่ๆเอิาทั้บแล เมื่อบั้บฉ้าๆทัๆ
หูายภํพาภับหาภิบมาใภ้มาจิบโพทิสัดเจ้าแล้วแล ฤึกภิบไฟอับเจ้าทัๆ
สามดัๆไว้สุมรึ้บอูดยูๆใบตูบผามอับเจ้าทัๆสามบอบทั้บแล เอิาภํพ้อมภับ
แตภภระจัดภระจายไปทีวทิสสะป่าดิๆพูดอยทีบั้บทั้บแล ใบเมื่อฉ้าๆทัๆ
หูายแตภหนีไปแล้วแล ยัๆมีบาๆเทอะดาสอๆติบอับมีรูบโสมอับๆามมาภ
บัก ภํพ้อมภับไต้ไฟเอ้ามาหาเจ้าทัๆสาม เพื่อว่าจักมาปาภจาหู็บภับ
ดอมเจ้าทัๆสามทั้บแล เมื่อบั้บท้าวพระลามภํหูงอเทับบาๆเทอะดาเอ้า
มาหาติบสับบั้บ เจ้าจึๆถามว่าดูธาเจ้าบาๆทัๆสอๆเรีย เทดดั่ๆลีเจ้าบาๆ
จึๆองอถึบมาลีๆล่ำ องอถ่ำเอ้ามาลีๆแล เจ้าบ่ำป้าบภระแตอ้าปาภ เจ้า
บ่ำป้าบถับถาภอิบทิว เจ้าบ่ำป้าบบิภฤิวตาบอด เจ้าบ่ำป้าบแมๆๆอดตูบผาม

๑ บ่ำถ่อยได้ถวาม ถวบเปับ สาธะพัดหมาม แลป่าอี้ ฯลฯ
ใบใบลาบจาบภ่ำองบ "ป่าผักภูดผักหมาม"

ຂໍໃຫ້ເຈົ້າສາວຮາມເມືອທ້ອນນ້ອງເຮີຍ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງເທວະດາທັງສອງ ໄດ້ຍິນທ້າວພຣະລາມໄທແຂກ ເຂົາກໍຫົວຫົກແຫກເລີຍຈາ ຂໍແກ່ສີໂສພາແຈ່ມ ເຈົ້າຢ່າປາກເວົ້າຄວາມຂັດ ນ້ອງນີ້ເປັນແນວສັດຊ້າງປ່າ ນ້ອງນີ້ເປັນຄົນກ້າແກ່ນ ແຂງ ນ້ອງນີ້ເປັນຄົນແຮງຖົ້ມຄ້ອນ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າຄຳກ້ອນຮີບມາຂໍໃຫ້ເຈົ້າຄຳພາ (ຍາ) ຂັດຂ້ອງ ນ້ອງນີ້ເຊື້ອໝາກຕ້ອງຫອມຫວານ ຂໍແກ່ສີບົວບານແກ່ນໄທ້ ຫັກ ດອກໄມ້ບູຊາກໍຂ້າເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງເທວະດາກໍພ້ອມກັນຫົວເຕີເຕີ້ນມາກ ນັກແລ້ວ ເຂົາກໍເອົາຂັນໝາກຈີບມາຖວາຍແກ່ເຈົ້າທັງສອງແລ້ວ ເຂົາກໍລວດ ເລີກລາເມືອທີ່ຢູ່ແຫ່ງເຂົາຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອຣາຕີຄືນອັນນັ້ນແລຮຸ່ງແສງແດດພຸ່ງຂຶ້ນ ມາແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ທ້າວພຣະລັກພຣະລາມກໍພ້ອມກັນລຸກມາສ່ວຍໜ້າແລ້ວແລຊຳ ຣະເນື້ອຕົນດ້ວຍນ້ຳອົບນ້ຳຫອມແລ້ວ ເຈົ້າກໍພ້ອມກັນຄ້ຽວໝາກຈີບອັນນາງເທວະ ດາຖວາຍແກ່ເຈົ້ານັ້ນກໍເປັນອັນແຊບຫອມມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງເທວະດາ ທັງສອງກໍຊ້ຳເອົາເຂົ້ານ້ຳໂພຊນະອາຫານ ມາຖວາຍແກ່ເຈົ້າທັງສອງມີມາກຫັ້ນ ແລ ຄັນວ່ານາງເທວະດາທັງສອງມາຮອດແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນຕົກແຕ່ງໃສ່ພາເງິນ ພາຄຳອັນປຣະໜຶດດີແລ້ວ ນາງທັງສອງຈຶ່ງຍໍໄປຖວາຍແກ່ເຈົ້າທັງສອງແລຄົນ ແລພາແລ້ວ ນາງທັງສອງຈຶ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າອ້າຍທັງສອງເຮີຍ "ສ່ວນດັ່ງພາເຂົ້ານ້ອງເປັນກັບໝາກຈີບນ້ອງເປັນຜົມ ຂໍເຈົ້າອົມມາຄ້ຽວ ຂໍເຈົ້າ ນ່ຽວມາກິນຢ່າຂັດຂືນໃຈອ້າຍ"[๑] " ນ້ອງນີ້ເຊື້ອດອກຝ້າຍແມ່ໝ້າຍກາງດອນແລນາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກພຣະລາມຈຶ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້ານ້ອງທັງສອງ ເຮີຍ ສ່ວນດັ່ງພາເຂົ້ານ້ອງຫວານແຊບ ແມ່ນວ່າກິນຂີ້ແກບກໍດູນົວ ພີ້ຈັກຍໍໃສ່ ຫົວຖນອມໄວ້ ຖວາຍທ່ານໄທ້ເທພພະດາແລນາ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງສອງກລ່າວດັ່ງ ນັ້ນແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນກິນເຂົ້າບໍຣະບວນແລ້ວ ນາງເທວະດາກໍລວດເລີກລາເມືອ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກພຣະລາມກໍຕົກແຕ່ງເດົາດາເນື້ອຕົນດີແລ້ວ ເຈົ້າ ກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນຂວີມ້ານະນີກາບແກ້ວເລີຍໄປກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງກໍພາກັນ ໄປຕາມປ່າດົງພົງໄພທີ່ນັ້ນ ເຈົ້າກໍລີ້ງແລເຫັນຕົ້ນດອກໄມ້ນາງກາຍຕົ້ນ ໝາກຫວາຍແຄມຫ້ວຍ ມີທັງເຄືອໝາກໝ້ວຍກາງດອນ ເຈົ້າກໍຍິນອອນຊອນ ຄນິງນ້ອງ ມີທັງເປັດປ່ອງຮ້ອງຕົ້ນຜາ ມີທັງດວງມາລາໄຂກາບ ມີທັງນົກຈາບ ຮ້ອງແຄມທາງ ມີທັງນົກຖົວລາງຂວາຊ້າຍ ເຈົ້າກໍຍົກຢ່າງຍ້າຍເລີຍໄປ ມີທັງ

---

๑ ຄວນເປັນ "ສວນດັ່ງພາເຂົ້ານ້ອງກັບໝາກຈີບນ້ອງເປັນຜົນ ຂໍແກ່ເຈົ້າຕົນບຸນອົມເອົາຄ້ຽວ ຂໍເຈົ້ານ່ຽວມາກິນ ປ່າຂັດຂືນໃຈນ້ອງ"

ຝູງໝາໄນໄລ່ເນື້ອ ທຸກສ່ຳເຊື້ອ "ງຜານ"[๑] ມີທັງງຸທຳທານແລເຫົາຫ້ອມທັງອ້ານ
ກ້ອມ ເຫຼືອຫຼາຍ ມີທັງກວາງທວາຍແລແຮດຊ້າງ ເໝີຍປາກກວ້າງເຕັມເຂດ
ໂຂງເຂົາຂັນ ມີທັງຈັກຈັ່ນຮ້ອງສຽງວອນ ມີທັງນົກຈັບຄອນຮຽງຄູ່ ມີທັງນົກເຂົາ
ຕູ້ແລເຂົາທອງ ມີທັງສຽງເນື້ອງນອງບ່ຂາດ ມີທັງນ້ຳຕົກຕາດຍອຍໄຮ ເຈ້າກໍ
ເດີນດົງໄປເມື່ອເຊ້າ ເຫັນນົກເປ້າແລນົກມູນ ປາກພູນງສຽງໃຫ່ງ ເຈ້າກໍຮ້ອງຮ່ຳ
ໄຫ້ຫາເມັ່ງ ຮ້ອງເໝັ່ງງຫາຄູ່ກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນເຈ້າຈົ່ງໄປຮອດໄປເຖິງໄມ້ນີໂຄດຕົ້ນ
ນຶ່ງອັນໃຫ່ງແລສູງມາກນັກ ສ່ວນດັ່ງໄມ້ນີໂຄດຕົ້ນນັ້ນອັນມີຫຼາຍງ່າຫຼາຍກິ່ງ ແລ
ມີໝາກອັນດົກໝາ ແທ້ດີຫຼີ ຫັ້ນແລ ປຮະການນຶ່ງສ່ວນດັ່ງງ່າໄມ້ຕົ້ນນັ້ນ ຄືວ່າ
ງ່ານຶ່ງຊີ້ໄປກ້ຳຕາວັນອອກ ບຸຄລະຜູ້ໃດໄປກິນໝາກໄມ້ງ່ານັ້ນ ທຽນຍ່ອມບັງເກີດ
ເປັນວອກເປັນລີ້ງເຕັ້ນໂຕນໄປທົວປ່າໄມ້ດົງດອນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ປຮະການນຶ່ງສ່ວນ
ດັ່ງງ່າໄມ້ອັນນຶ່ງກໍຊີ້ໄປກ້ຳໃຕ້ ບຸຄລະຜູ້ໃດໄປກິນໝາກໄມ້ງ່ານັ້ນ ທຽນຍ່ອມບັງເກີດ
ເປັນນົກເຈົ້ານົນໄປບິນມາທົວທິສສະທຸກແຫ່ງນັ້ນແລ ປຮະການນຶ່ງສ່ວນດັ່ງງ່າໄມ້
ງ່ານຶ່ງກໍຊີ້ໄປກ້ຳຕາວັນຕົກບຸຄລະຜູ້ໃດໄປກິນໝາກໄມ້ງ່ານັ້ນ ທຽນຍ່ອມບັງເກີດເປັນ
ນົກຍາງບິນໄປມາສອດແສ້ວ ເລີຍຊອກແອ່ວກິນປານັ້ນແລນາ ປຮະການນຶ່ງສ່ວນ
ດັ່ງງ່ານຶ່ງກໍຊີ້ໄປກ້ຳເໝືອ ບຸຄລະຜູ້ໃດໄປກິນໝາກໄມ້ງ່ານັ້ນ ທຽນຍ່ອມບັງເກີດເປັນ
ນົກກົກນົກແກງແລສັພພະນົກທັງຫຼາຍ ບ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ປຮະການ
ນຶ່ງ ສ່ວນດັ່ງງ່າໄມ້ອັນຊີ້ຂຶ້ນເມືອບົນນັ້ນ ບຸຄລະຜູ້ໃດໄດ້ໄປກິນກໍບັງເກີດມີຮູບໂສມອັນ
ຜູ້ດີງາມ "ອ້ອມແອ້ນ"[๒] ມາກນັກແມ່ນວ່າສັພພະສັດຝູງອົ່ນໄປກິນກໍບັງເກີດເປັນຄົນ
ຜູ້ດີຜູ້ງາມເໝືອນດັ່ງຂຽນແລແຕ້ມໄວ້ນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈ້າທັງສອງແລມ້ານະນີກາບ
ໄປຮອດໄປເຖິງໄມ້ຕົ້ນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດພາກັນເຊົາຢູ່ຮົມໄມ້ຕົ້ນນັ້ນ ເປັນອັນສຸກຂາ
ສຳຮານມາກນັກຫັ້ນແລ ພໍເມື່ອເວລາຍາມແຖໃກ້ຄ່ຳ ພຣະອາທິດຕົກຕ່ຳລັບ
ຈອມດອຍແລ້ວ ມ້ານະນີກາບຈົ່ງນີຣະມິດເປັນຜາສາດຫຼັງນຶ່ງແລ້ວ ເຈ້າທັງສາມ
ກໍລວດພາກັນເຊົາ ນອນຢູ່ບ່ອາດຈັກມີທຸກຍາກລຳບາກສັນໃດຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ສ່ວນດັ່ງນາງເທວະດາສອງຕົນ ອັນເອົາເຂົ້ານ້ຳໂພຊນະອາຫານມາໃຫ້ເຈ້າທັງສອງ
ກິນໃນວັນນີ້ ອັນເຈ້ານອນໃນຄືນຫຼັງນັ້ນ ກໍຊ້ຳເອົາເຂົ້າແລອາຫານກັບທັງໝາກ

---

๑ ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ງຸກວາງຜານ" ຄວນເປັນໝູ່ກວາງຜານ

๒ ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ອ້ອນແອ້ນ"

ຈົບແລພູວັນມາເຖິງຜາສາດແຫ່ງເຈົ້າທັງສອງແລ້ວ ນາງເທວະດາທັງສອງຈົ່ງ
ບໍ່ພາ ເຂົ້າແລຂັນໝາກໄປຖວາຍແກ່ເຈົ້າທັງສອງ ແລນາງທັງສອງຈົ່ງພ້ອມກັນ
ກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູທັງສອງ ພາເຂົ້າອັນນີ້ຊື່ວ່າຊາຍເປັນມອງຮ້ອງໄຫ້ ພາ
ເຂົ້າອັນນີ້ຊື່ວ່າບິງທຸກໄຮ້ໄຫ້ຫາຜົວຂອງອັນໃດບໍ່ແຊບບໍ່ນົວ ໃຫ້ເຈົ້າອົດເຜື້ອນກິນ
ຫັ້ນທ້ອນ ຖວາຍແກ່ພຣະຄຳກ້ອນທັງມວນ ຖວາຍແກ່ພຣະສົມຄວນ [๑]ສຣະຂາດ
ແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍນາດທັງສອງ ຖວາຍແກ່ພຣະຈອມທັນທຸກສິ່ງ ຖວາຍແກ່ເຈົ້າ
ຕົນບິ່ງລີ້ຊາກໍຂ້າແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງຈົ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ ດູ
ຣາເຈົ້ານາງທັງສອງເຮີຍ ສ່ວນດັ່ງພາເຂົ້າອັນນີ້ ຊື່ວ່າຊາຍຜິປອງຫາຊູ້ ພາເຂົ້າ
ອັນນີ້ຊື່ວ່າຊາຍຂຸດຄູ້ນອນດຽວ ພາເຂົ້າອັນນີ້ຊື່ວ່າສາວທ່ອງທຽວຫາບ່າວ ພີ້ກໍຂໍ
ຕ່າວໜ້າຮຽງຮົມ ພີ້ກໍຂໍຈູບຊົມຮຸ່ງນ້ອງຍາໄດ້ໄປເອີ້ນຮ້ອງຫາຜົວ ພີ້ນີ້ ຊື່ວ່າຊາຍ
ຕາມົວບໍ່ຮູ້ແຈ້ງ ຄັນວ່າເຖິງຫາດແກ້ງຊູນຕໍ ຍາໄດ້ວ່າກໍ່ງ ຕາມອ້າຍ ພີ້ກໍຂໍຫັ່ງບ
ຍ້າຍເມື່ອນຳ ຍາໄດ້ເລີ້ກລາໜີທຸກຍາກເດນໍ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນຫົວ
ສວ່າງແຊວງ ໃນຜາສາດທີ່ນັ້ນກໍ່ມີແລ ໃນເມື່ອທ້າວພຣະລານກິນເຂົ້ານ້ຳໂພຊນະ
ອາຫານບໍຣະບວນແລ້ວ ນາງເທວະດາທັງສອງກໍ່ລວດລາໜີເມື່ອກໍ່ມີແລໃນເມື່ອ
ຣາຕີຄືນອັນນັ້ນແລ ຮຸ່ງແຈ້ງມາແລ້ວ ເຈົ້າທັງສອງຈົ່ງພ້ອມກັນລຸກມາສຳຣະ[ມ]
ສຣະສົ່ງ ນ້ຳອົບນ້ຳຫອມບໍຣະບວນແລ້ວ ນາງເທວະດາທັງສອງກໍ່ຊ້ຳຖືເອົາເຂົ້າ
ແລອາຫານມາຖວາຍເຈົ້າທັງສອງແລ້ວ ນາງທັງສອງຈົ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ
ຂ້າແກ່ເຈົ້າທັງສອງເຮີຍ ພາເຂົ້າອັນນີ້ຊື່ວ່າສາວຮາມມາຊູບ່າວ ພາເຂົ້າອັນນີ້
ຊື່ວ່າສາວໜຸ່ມກລ່າວໂອມຜົວ ພາເຂົ້າອັນນີ້ຊື່ວ່າເຖົ້ານົກຖົວບໍ່ຄືນເມື່ອ ນ້ອງຈັກຂໍ
ຟຸນແກ້ວສີບຕໍ່ ບັງຈັກໄດ້ແດ່ບໍ່ລີ້ຂືນ ຍາໄດ້ຕັດສີນໄມ້ດອກ ຍາໄດ້ໃຫ້ນ້ອງອອກ
ເມື່ອໄກແດ່ເນີ ເອີ້ງ ມາເຍີນ້ອງພີ້ກໍ່ບໍ່ຂັດຂ້ອງຫາປາ ພີ້ກໍຂໍໄຖນາຮົມໄມ້[ຫ] ພີ້ບໍ່
ຂືນບາດໄທ້ມາເຍີ ວ່າດັ່ງນັ້ນນາງເທວະດາທັງສອງກໍ່ລວດຢູ່ກັບດອມທ້າວ
ພຣະລັກພຣະລານໃນຜາສາດທີ່ນັ້ນບໍ່ຄືນເມື່ອຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈົ່ງ
ລຸກຈາກຜາສາດໄປເຖິງຮົມໄມ້ນີໂຄດແລ້ວ ເຈົ້າກໍ່ລີ້ງແລເຫັນໝາກນີໂຄດຫົ່ນຕົກ
ລົ່ງດິນມີມາກມີຫຼາຍ ເຈົ້າຈົ່ງໄປບາຍເອົາໝາກໄມ້ງ່າກ້ຳຕາວັນອອກມາກິ້ນ ກໍ

---

๑ ຄວນເປັນ ສລະຂາດ

๖ ຈົບ ຜູກ ຊ ມັດ ມີ

ມີ ຄວນເປັນ ຊຳຣະ

ບັງເກີດເປັນລີງວອກຕົວໃຫ່ຽຕົວຫຼວງມາກນັກ ເພື່ອວ່າບຸພພະກຳເວນແຫ່ງເຈົ້າ
ແຕ່ກ່ອນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນລີງທອກທ້າວພຣະລານກໍບໍ່ຄືນມາຫາຜາດແຫ່ງຕົນ
ກໍທໍ່ຂຶ້ນສູ່ໄມ້ນີໂຄດຕົ້ນນັ້ນແລ້ວແລເຕັ້ນໄຕ່ໄປມາ ຄືວ່າສແວງຫາກິນໝາກໄມ້ນີ
ໂຄດງ່າກ້ຳຕາວັນອອກທີ່ນັ້ນ ກໍບໍ່ໄປຫາກິນໝາກໄມ້ນີໂຄດງ່າອື່ນຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນນາງເທວະດາກໍຮູ້ແຈ້ງວ່າ ທ້າວພຣະລານໄປກິນໝາກໄມ້ນີໂຄດງ່າກ້ຳຕາວັນ
ອອກເກີດເປັນລີງທອກແລ້ວ ນາງຈຶງກລ່າວເຊີງທ້າວພຣະລັກວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າ
ອ້າຍເຮີຍທ້າວພຣະລານໄປກິນໝາກນີໂຄດ ເກີດເປັນລີງທອກແລ້ວພຸ້ນເນ ວ່າ
ດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງທັງສອງກໍລວດໜີເມືອສູ່ທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ
ລັກເຫັນທ້າວພຣະລານເປັນລີງທອກສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈຶງກລ່າວເຊີງມ້ານະນີກາບວ່າ
ດູຣາເຈົ້າມ້ານະນີກາບແກ້ວຕົວດີຕົວງາມ ໃນເມື່ອທ້າວພຣະລານເປັນລີງທອກ
ແລ້ວສັນນີ້ຣາເຈົ້າຂ້າທັງສອງຈັກກະທຳດັ່ງລີນັ້ນຈາ ມ້ານະນີກາບຈຶງກລ່າວວ່າ
ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ສ່ວນດັ່ງທ້າວພຣະລານເກີດເປັນລີງທອກສັນນີ້ ກໍເປັນດ້ວຍເຫດ
ວ່ານາງເທວະດາອັນຢູ່ໃນປ່າທີ່ ນີ້ບັນດົນໃຫ້ເຈົ້າໄປກິນໝາກນີໂຄດງ່າກ້ຳຕາວັນອອກ
ໃຫ້ເຈົ້າເກີດເປັນລີງທອກເສັ່ງຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າບໍ່ຕາຍບັງເປັນດົນເໝືອນດັ່ງເຈົ້າ
ກູນັ້ນ ເທວະດາກໍປ້ານກົວທ້າວພຣະລານອົກແຕກຕາຍ ເພື່ອວ່າຄືດຮອດຄືດເຖິງ
ນາງສີດານັ້ນແລ ເທວະດາຈຶງບັນດົນໃຫ້ເຈົ້າໄປກິນໝາກນີໂຄດເປັນລີງທອກແລ້ວ
ແລໃຫ້ລືມຈິດເສັ່ງ ເພື່ອວ່າບໍ່ໃຫ້ຄືດຮອດຄືດເຖິງນາງສີດານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ພຣະລັກຈຶງຊ້ຳຖາມວ່າ ດູຣາທ່ານມ້ານະນີກາບແກ້ວ ສ່ວນດັ່ງເທວະດາອັນ
ບັນດົນເຂົ້າຫົວໃຈ ທ້າວພຣະລານໃຫ້ໄປກິນໝາກນີໂຄດເກີດເປັນລີງທອກນັ້ນ
ມີຄຄາວ່າແມ່ນນາງເທວະດາສອງຄົນ ອັນມາກ້ຽວ ງ ວຽນ ງ ກັບດອມເພື່ອທັງ
ສອງແລ້ວແລໜີເມືອນີ້ລີຮູ້ວ່າບໍ່ແມ່ນນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບຈຶງກລ່າວວ່າ
ເອີ ງ ແມ່ນແລ້ວ ເຫດວ່ານາງເທວະດາທັງສອງລີງເຫັນຫົວໃຈທ້າວພຣະລານ
ຄືດເຖິງນາງສີດານໍ່ແລ້ວບໍ່ລືມຈັກເທື່ອ ນາງເທວະດາທັງສອງຈຶງມາບັນດົນເຂົ້າ
ຫົວໃຈແຫ່ງທ້າວພຣະລານຕາມບຸພພະກຳເວນແຕ່ກ່ອນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ພຣະລັກຈຶງຊ້ຳຖາມວ່າດູຣາເຈົ້າມ້ານະນີກາບແກ້ວ ໃນເມື່ອທ້າວພຣະລານເປັນ
ລີງທອກຢູ່ສັນນີ້ຈາ ຣາທັງສອງຈັກກະທຳດັ່ງລີທ້າວພຣະລານຈຶງຄືນມາເປັນດົນ

ດ່ງເກົ່ານັ້ນจา ເມື່ອນັ້ນม้ามะນີ້ภาบจึ่ງภล่าวอ่าข้าแก่เจ้าภูยาได้ร้อบเบื้อ
ເถือๆใจว่าท้าวพระลาม จักบ่ถึบมาเปับถิบถึเภ้าบั้บเท็บ ถับว่าหมิดสัญๆ
บุพพะเวบภำแท่ๆเจ้าแล้ว ทาภถึบมาเปับถิบถึเภ้าบั้บแล เมื่อบั้บท้าว
พระลักจึ่ๆซ้ำฤามว่าดูธาท่าบม้ามะบีภาบแก้ว เทิๆบาบปาบใดจึ่ๆจัก
หมิดเวบภำแท่ๆเจ้าบั้บจา ว่าดั่ๆบั้บ เมื่อบั้บม้ามะบีภาบแก้วจึ่ๆขาบว่า
ข้าแก่เจ้าภูยัๆเทิๆบาบมีประหมาบสามปี จักถึบมาเปับถิบภับดอมเริ่าแล
ถับว่าบ่หมิดเวบภำแท่ๆเจ้าดั่ๆบั้บ แม่บว่าเริ่าจักไปผีปอๆด้วยประภาบ
สับใดภ่ำดี บ่อาดจักถึบมาเปับถิบได้แล ยาได้ไปผีปอๆให้เสัญถำถึดแท่ๆเริ่า
ทัๆหาย เริ่าทัๆหายจึ่ๆพาภับปู่ใบผาสาดทีบี้ จอบมอยถอยดูตาบต่ำเท้า
เถิๆสามปีพุ้บเท็บ เมื่อบั้บท้าวพระลักจึ่ๆซ้ำฤามว่าดูธาท่าบม้ามะบีภาบ
แก้ว ยามหมิดเวบภำแท่ๆเจ้าแล้วดั่ๆบั้บ เริ่าจักภะทำดั่ๆลีเจ้าจึ่ๆถึบ
มาบั้บจา เมื่อบั้บม้ามะบีภาบจึ่ๆขาบว่า ข้าแก่เจ้าภูส่อบดั่ๆหมาภบีโถด
ๆ่าซุ้ขึ้บเมื่อบิบบั้บบุถละผู้ใดไปภึบ ทุบย่อมบัๆเภิดเปับถิบอับผู้ดีผู้ๆามมาภ
บัภ ถับว่าหมิดบุพพะเวบภำแท่ๆเจ้าแล้วดั่ๆบั้บ ท้าวพระลามทาภจักขึ้บ
ไปภึบๆ่าไม้บีโถดๆ่าซุบบั้บแล้ว ภ่ำจักบัๆเภิดเปับถิบถึบมาเหมือบดั่ๆเภ้าบั้บ
แล ถับว่าม้ามะบีภาบภล่าวดั่ๆบั้บแล้ว ภ่ำลอดเถิๆเวลาถ่ำมืดบ่ำเทับรุ่ๆ
ทาๆใดทั้บแล เมื่อบั้บบาๆเทวะดาทัๆสอๆภ่ำซ้ำเอิ้าเข้าบ้ำโพซุบะอาทาบ
มาเถิๆท้าวพระลัภ อับปู่ใบผาสาดทีบั้บบ่มีบาบทั้บแล ถับว่าบาๆเท
วะดาทัๆสอๆมาเถิๆแล้วจึ่ๆฤามท้าวพระลักว่า ข้าแก่เจ้าอ้ายอับเปับ
ทีรักแก่ข้าส่อบดั่ๆท้าวพระลามอับเปับลีๆทอภบั้บถึบมาเปับถิบแล้วภ่ำข้าลี
เมื่อบั้บท้าวพระลักจึ่ๆขาบว่า ดูธาเจ้าบาๆเทดดั่ๆลีเจ้าบาๆจึ่ๆมาฤามทา
ท้าวพระลามบั้บจา ใบเมื่อท้าวพระลามถึบมาแล้วภ่ำดี เจ้าบาๆบ่ำเทับบั้บลี
ถับว่าเจ้าบาๆปาภเทับท้าวพระลามจึ่ๆไปลีๆดูเหมือปายไม้พุ้บเท็บ ทาภ
จักเทับผิวเจ้าบาๆปู่ทีบั้บแล บัดนี้ท้าวพระลามภ่ำบัๆ เภิดเปับลีๆ[๑] เปับ
ไปแล้ว เจ้าบาๆจึ่ๆมาบอบเพื่อบข้าผู้พี่แก่เท็บ เมื่อบั้บบาๆเทวะดาทัๆสอๆ

---

๑ ใบใบลาบจาบ ภ่ำขุบ " เปับลีๆเปับถ่าๆไปแล้ว " (หน้า ๕)

ได้ยิบท้าวพระลัภภล่าวอ่า ให้มาบอบเพื่อบสับบั้บบาๆทัๆสอๆภํมัภ
ไถ่ปาภทิวมาภบัภแล บาๆทัๆสอๆจึๆภล่าวอ่าข้าแก่เจ้าภูใบเมื่อเจ้าภู
ให้เผื่อข้าทัๆสอๆมาบอบเพื่อบดั่ๆบั้บ ภํเปับอับดีบัภแล ท่ำอ่าเผื่อข้าทัๆสอๆ
ภํเปับสาว เจ้าภูภํเปับผู้ข่าวดั่ๆบั้บเทดดั่ๆลีจึๆบอบภับดอมภับได้บั้บเดถับอ่า
เจ้าภูจัภให้เผื่อข้าทัๆสอๆปู่ภํให้ปู่แท้ ๆ ดีทู้ ถับอ่าเจ้าภูจัภให้เผื่อข้าทัๆ
สอๆหมีภํให้หมีแท้ ๆ แลบา อ่าดั่ๆบั้บแล้วบาๆเทอะดาทัๆสอๆภํถุอายเข้า
บ้ำโพฉุบะอาหาบให้เจ้าภิบ แล้วบาๆทัๆสอๆภํลอดลาเมื่อหาทีปู่แท่ๆติบ
ภํมีแลภล่าวบั้บท้าวพระลามบัๆเภิด เปับลีๆใบๆ่าไม้บิโถดภํแล้วท่ำบี้ภ่อบแล

ตุมเท พาวับตา อับอ่าเจ้าทัๆทูายจึๆฟัๆ บัดบี้จัภ
จาเถิๆเจ้าธัสสีติบบึๆ อับปู่ใบถ้ำถูหาใบทีจึมใภ้ไม้บิโถดตีบบั้บภ่อบแล
ใบเมื่อเจ้าธัสสีปู่ใบถ้ำถูหาทีบั้บ ภํเปับอับเทิๆหาบมึบบาบสู้ๆอ่าได้สอๆ
ภับแล้ว เจ้าธัสสีติบบั้บภํมัภไถ่ปาภได้เมัๆมาภบัภ เจ้าธัสสีจึๆถบิๆใจอ่า
ส่วบดั่ๆภูพระอิๆอับบวดเปับธัสสีใบทีบี้ ภํถึสิบห้าสีๆดๆว เทดพระ
พุททเจ้าตั้ๆสิภขาบิดไว้ใบอิๆถะสิบ ๕ อ่า (ป่าได้ข้าสัด ๑) ป่าได้ลัภ
ขอๆท่าบ ๑ ป่าให้ทู้บเมัๆท่าบ ๑ ป่าติอะล่าย ๑ ป่าให้ภิบเทู้า ๑ ท่ำบั้บ
แลบา พระพุททเจ้าภํบ่ำห้ามไว้อ่าบ่ำให้เอิาเมัๆบั้บแล บัดบี้ภูภํมัภไถ่ปาภ
ได้เมัๆมาภบัภ ภูจัภไปเอิาผู้ยิๆใบทีใดทีบึๆมาเปับเมัๆบี้จา ถวบภูผัดสีขูด
เภิาเอิาเทื่อไถแท่ๆภูมาปั้บแปๆเปับรูบผู้ยิๆแล้ว ภูจึๆจัภเอิาเปับเมัๆบั้บ
เทื้บ ถับอ่าเจ้าธัสสีถบิๆใจสับบั้บแล้ว เจ้าจึๆสีขูดเภิาเอิาเทื่อไถแท่ๆ
ติบได้มาแล้ว เจ้าจึๆไปเอิาดิบมาแดภตำเข้าภับภับด้วยเทื่อไถแท่ๆติบ
แล้ว เจ้าจึๆปั้บแปๆเปับรูบผู้ยิๆดีๆามแล้ว เจ้าจึๆสวดทิยวาย
รวายมิบเป็าเถิๆสอๆทีสามทีแล้ว ภํลอดเภิดเปับผู้ยิๆมีรูบโสมดีๆามมาภ
บัภแล้ว เจ้าธัสสีจึๆใส่ฉุ๊บาๆผู้บั้บอ่าบาๆไถทั้บแล เมื่อบั้บเจ้าธัสสีจึๆ
เอิาบาๆไถผู้บั้บเปับเมัๆแล้ว แลสิมสู่ปู่ภิบภับดอมบาๆใบถ้ำถูหาทีบั้บ
ทุภถ่ำเฉ้าอับถึบทั้บแล ใบเมื่อเจ้าธัสสีจัภไปหาลูภไม้ทิวมับมาสู่บาๆไถ
อับเปับเมัๆแท่ๆติบภิบสับบั้บ เจ้าธัสสีจึๆไปเอิาโๆ่บทิบมาอัดมาตับปัภตู

ຖ້ຳນັ້ນໄວ້ ເພື່ອວ່າຢ້ານກົວຄົນທັງຫຼາຍມາລອບຈອບຫຼົ້ນຊຶ່ນມ່ວນກັບດອມເມັ່ງ ແຫ່ງຕົນມາກນັກ ຢ້ານເມັ່ງຫຼົ້ນຊູ້ໜີຈາກຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈ້າຣັສສີອັດຕັນປັກ ຕູຖ້ຳໄວ້ແລ້ວ ເຈ້າຣັສສີຈຶ່ງໄປຄວ່າສແວງຫາລູກໄມ້ຫົວມັນ ຄືນມາເຖິງປັກຕູຖ້ຳ ແລ້ວ ເຈ້າຣັສສີຈຶ່ງສວດທິຍວາຍຣວາຍຄາຖາເປົ່າຫິນໂງ່ນນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າຈຶ່ງໄງ້ ຫິນໂງ່ນນັ້ນອອກຈາກປັກຕູຖ້ຳໄດ້ຫັ້ນແລ ເຫດວ່າຫິນໂງ່ນນັ້ນເປັນອັນໜັກມາກນັກ ບຸຄລະຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ຄາຖາອັນນີ້ ບໍ່ອາດຈັກໂຈມເອົາຫິນອອກໜີຈາກປັກຕູຖ້ຳໄດ້ ກໍ ທໍ່ຍັງໂຈມອອກໜີໄດ້ແຕ່ເຈ້າຣັສສີຕົນດຽວຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈ້າຣັສສີໄຂປັກຕູເຂົ້າ ໄປຫານາງໄດ້ແລ້ວ ເຈ້າຣັສສີຈຶ່ງເອົາລູກໄມ້ແລຫົວມັນໄປລ້ຽງນາງໄຄຜູ້ນັ້ນເປັນ ປັກກະຕິທຸກວັນ ๆ ຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອເຈ້າຣັສສີສົມສູ່ຢູ່ກິນກັບນາງໄຄນານໄດ້ສາມ ປີແລ້ວ ນາງໄຄກໍທຣົງຄັບນານໄດ້ ๑๐ ເດືອນແລ້ວ ກໍລວດປຣະສູດໄດ້ລູກຍິງຜູ້ນຶ່ງ ຊື່ວ່ານາງແພງສີຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈ້າຣັສສີຕົນເປັນພໍ່ກໍໄປສແວງຫາລູກໄມ້ແລ ຫົວມັນມາລ້ຽງນາງແພງສີອັນເປັນລູກແຫ່ງຕົນນັ້ນໄດ້ສາມປີແລ້ວ ນາງແພງສີ ກໍຍົກຍ່າງໄປມາປາກຈາກັບດອມພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງຕົນໃນຖ້ຳຄູຫາທີ່ນັ້ນກໍມີແລ ເມື່ອ ນັ້ນພຣະອາທິດອັນທົວຣະທຽວໄປມາລຽບອ້ອມເຂົາ ສເມນໃຫ້ຮຸ່ງແຈ້ງໃນທີບທັງ ๔ ກໍລຶ່ງເຫັນເຈ້າຣັສສີຕົນນັ້ນທຽວເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳທີ່ນັ້ນ ແລ້ວແລທຽວອອກມາພາຍ ນອກຖ້ຳທີ່ນັ້ນແລມື້ແລສອງເທື່ອ ເມື່ອເຊົ້າທຽວອອກໄປເມື່ອຄ່ຳທຽວເຂົ້າມາທຸກ ວັນ ๆ ເປັນປັກກະຕິສັນນັ້ນ ພຣະອາທິດຈຶ່ງຊະເດັດແຕ່ຍອດເຂົາສເມນລົງມາບໍ່ ມີນານ ກໍລວດເຖິງປັກຕູຖ້ຳຄູຫາທີ່ນັ້ນ ພຣະອາທິດກໍເຂົ້າໄປຊັກຊັ່ນແກ່ດຶ່ງຫິນ ໂງ່ນນັ້ນອອກໜີຈາກປັກຕູຖ້ຳອັນນັ້ນກໍເປັນອັນໜັກມາກນັກ ບໍ່ອາດຈັກບໍ່ອອກໜີ ໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະອາທິດຈຶ່ງໄປລີ້ຢູ່ຫິນໂງ່ນນຶ່ງ ເພື່ອຈັກຈອບມອຍຄອຍ ດູເຈ້າຣັສສີໄປສແວງຫາລູກໄມ້ ແລຫົວມັນຄືນມາແລ້ວແລໄຂປັກຕູເຂົ້າຖ້ຳທີ່ນັ້ນ ຫັ້ນແລ ພໍເມື່ອເວລາຍາມກອງແລງມາຣອດມາເຖິງແລ້ວ ເຈ້າຣັສສີກໍອອກໄປ ສແວງຫາລູກໄມ້ແລຫົວມັນໄດ້ແລ້ວ ເຈ້າກໍຫຼົບຕ່າວຄືນມາເຖິງປັກຕູຖ້ຳແລ້ວ ເຈ້າຣັສສີກໍສວດທິຍວາຍຣວາຍຄາຖາ ເພື່ອວ່າຈັກກີ່ງຫິນອອກໜີຈາກປັກຕູຖ້ຳ ອັນນັ້ນເປັນອັນແຮງມາກນັກເປັນດັ່ງຄົນເວົ້າຈາກັນນັ້ນແລ ເຫດວ່າປ່າດົງພົງໄພ ທັງມວນບໍ່ຮູ້ວ່ານີ້ບຸຄລະຜູ້ໃດ ມາຈອບມອຍຄອບຟັງເອົາຄາຖາກັບດອມຕົນຫັ້ນແລ

ส่วนดั่ๆพระอาทิดอันลับลี้ยู่ในที่นั้น ภ่ได้ยินสงๆเจ้าธัสสีจิ่มถาฤาเป็นอัน
แรๆมากนัก พระอาทิดภ่ลวดจี่จำถาฤาอันนั้นได้ทุกถวามบ่ทิ้ๆบ่ลืมทั้ง
แล ในเมื่อเจ้าธัสสีเอิ่าลูกไม้แลทิ่วมัน เข้าไปล้งๆลูกแลเมังในถ้ำที่นั้น
แล้ว ในเมื่อวันลุบรุ่ๆเช้ามาเฤๆแล้ว เจ้าธัสสีภ่ช้ำออกไปพ้นจากปักตู
ถ้ำแล้ว ภ่ช้ำจิ่มถาฤาเอิ่าโๆ่บทิ้นมาอัดปักตูถ้ำไว้แล้ว ภ่ลวดหนีไปถว่า
ทาลูกไม้ทิ่วมันมาล้งๆลูกแลเมังแท่ๆติ้นทั้งแล ในเมื่อเจ้าธัสสีออกหนี
ไปแล้ว พระอาทิดภ่ออกมาจากที่ลับลี้นั้นแล้ว ภ่จิ่มถาฤาไขปักตูถ้ำ
อันนั้นเป็นอันๆ่ายดาย เป็นดั่ๆถิ่นทัๆทายบายเอิ่าโๆ่บทิ้นท่ำแม่มีนั้นแล
ถันว่าพระอาทิดไขปักตูถ้ำได้แล้ว เจ้าภ่เข้าไปพายในถ้ำที่นั้นภ่จีๆเทัน
นาๆไถอันเป็นเมังเจ้าธัสสี อู้มเอิ่านาๆแพๆสีกินนิมยู่ในถ้ำที่นั้นทั้งแล
เมื่อนั้นนาๆแพๆสีภ่เทันพระอาทิดยิกย่าๆเข้ามาทาติ้น นาๆภ่ใส่ใจว่า
แม่นเจ้าธัสสีอันเป็นพ่ำแท่ๆติ้นเหมือนดั่ๆแต่ก่อน นาๆจีๆแล่นไปรับแล้วแล
ภล่าวดั่ๆนั้นบ่ขาดสาย เทดว่าถ้ำอันนั้นเป็นอันมืดบ่รุ่ๆแจ้ๆท่ำใดทั้งแล
ถันว่านาๆแพๆสีแล่นไปเฤๆพระอาทิดแล้ว นาๆจีๆเทันเบื้อติวผิวหนัๆบ่
เหมือนดั่ๆพ่ำแท่ๆติ้น นาๆภ่มีใจอันย้านภิวมากนัก ภ่ช้ำร้อๆไท้แล่นถิ่น
ไปทาแม่แท่ๆติ้นด้วยถำว่าอีแม่เอิ่าภูแด่ ว่าดั่ๆนั้นบ่ขาดสายทั้งแล
เมื่อนั้นนาๆไถติ้นเป็นแม่ ภ่ฟ้าวรีบอู้มเอิ่านาๆแพๆสีอันเป็นลูกแท่ๆติ้นแล้ว
นาๆจีๆภล่าวเถาะถ่อยออยลูกแท่ๆติ้นว่า ดูธาเจ้าลูกรักแก่แม่ เทด
ดั่ๆลีเจ้าลูกจีๆย้านภิวพ่ำแท่ๆติ้นนั้นเด เมื่อนั้นนาๆแพๆสีจีๆขาบว่าข้า
แก่แม่เป็นเจ้าเรีย ส่วนดั่ๆชายผู้นั้นบ่ำแม่นพ่ำแท่ๆข้าแลแม่เป็นเจ้าจีๆไป
ลีๆดูภ่ข้าเทิ้น ในเมื่อนาๆแพๆสีแลนาๆไถยัๆผิๆต้านจาธะจาเชิๆภันไป
มาบ่ำทันแล้วดั่ๆนั้น พระอาทิดภ่ลวดเข้าไปเฤๆนาๆไถบ่มีนานทั้งแล เมื่อ
นั้นนาๆไถภ่เทันพระอาทิดเข้ามาทาติ้นสันนั้น นาๆภ่ลีๆแลดูหน้าตาทุก
ก้ำทุกพายนาๆจีๆรู้ว่าบ่ำแม่นผิวแท่ๆติ้น นาๆจีๆถามว่าข้าแก่เจ้าภูผู้มี
เตชะธิททีอันมาก เจ้าภูมีชีดั่ๆลีภ่ข้าจา เมื่อนั้นพระอาทิดจีๆขาบว่า
พัทเทดูธานาๆเรีาบี้ชีว่าพระอาทิดแล เมื่อนั้นนาๆไถจีๆถามว่า ข้าแก่

ເຈົ້າກູແມ່ນພຣະອາທິ.ກ່ຳນັ້ນ ເທດ.ວ້ຳລືເຈ້ຳກູຈ້ຳລົງຈາກຊັ້ນຟ້ຳມາເຖິງຜູ້ຂ້ຳນີ້ ກໍ.ຂ້ຳຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະອາທິ.ດຈ້ຳຊາບວ່ຳພັທເທ.ກູຮ.ນາງ ເຮ.ຳພີ.ປູ່ໃນຊັ້ນຟ້ຳທີ.ນັ້ນກໍ.ລ້ຳງແລເຫັນນາງປູ່ໃນຖ້ຳທີ.ນີ.ເປັນອັນຜູ້ດີຜູ້ງ.ມມ.ມ.ກນັກ ເຮ.ຳພີ.ຈ້ຳງ.ມ.ຫ.ຳ ນ.ງ.ເພື.ອວ່ຳຈັກຂອດພັ.ທະນີ.ດ.ດ.ກັບດ້ວຍສເພ.ຫ.ຳ ຂໍ.ແກ່ສີ.ໃສ.ພ.ຳແກ່ນໃ.ຫ້ ຍ.ຳ ໃລພີ.ໄ.ວ້ນ.ອນພ.ອຍແດ່ເນີ.ວ່ຳດ.ງ.ນັ້ນ ນ.ງ.ໃຄ.ໄ.ດ້ຍິນພຣະອາທິ.ດກ.ລ.ວເປັນອັນ.ຫ.ຽ.ກ ນ.ງ.ຈ້ຳງ.ນ.ງ.ປູ່ນ.ໍ.ປ.ກຄນ.ງ.ກູ ວ່ຳໂອ.ນ.ໍ.ກູນ.ີ.ກ.ໍ.ເປັນເມ.ງ.ເຈ.ຳ.ອ.ສ.ີ.ແລ.ວ ເທ.ດ.ດ.ງ.ລ.ືພຣະ ອາທິ.ດຈ.ງ.ມ.ຳ.ເ.ວ.ຳ.ເ.ຍ.ະ ງ ເ.ຍ.ະ ງ ໄ.ປ.ນ.ຳ ວ.ຳ.ຈ.ກ.ຊ.ນ.ສ.ເ.ຍ.ຫ.ຳ.ກ.ບ.ດ.ອ.ມ.ກ.ູ.ເ.ປ.ນ.ທ.ີ. ແ.ລ.ວ.ແ.ລ.ນ.ໍ. ໃ.ນ.ເ.ມ.ື.ອ.ກ.ູ.ນ.ໍ.ຂ.ບ.ຕ.ນ.ກ.ບ.ນ.ນ.ແ.ລ.ວ ແ.ລ.ຂ.ກ.ປ.ນ.ໍ.ສ.ູ.ນ.ໍ.ຊ.ນ.ກ.ບ.ດ.ອ.ມ.ນ.ນ. ເ.ປ.ນ.ດ.ງ.ຊ.ຍ.ຮ.ນ.ສ.ຳ.ວ.ນ.ນ.ອ.ຍ.ສ.ນ.ນ.ັ.ນ. ນ.ນ.ກ.ຈ.ກ.ຂ.ຳ.ຟ.ນ.ກ.ູ.ເ.ສ.ງ.ນ.ໍ.ມ.ີ.ບ.ຳ.ນ.ແ.ທ.ດ.ີ.ຫ.ຼ.ີ ແ.ລ ກ.ທ.ໍ.ຄ.ວ.ນ.ກ.ູ.ຂ.ບ.ຕ.ນ.ສ.ູ.ຊ.ນ.ກ.ບ.ດ.ອ.ຍ.ນ.ນ.ຕ.ນ.ຄ.ອ.ງ.ສ.ງ.ສ.ຳ.ນ.ກ.ອ.ນ.ເ.ທ.ົ.ນ ຄ.ນ.ວ.ຳ.ນ.ງ.ໃ.ຄ.ຄ.ນ.ງ.ໃ.ຈ.ສ.ນ.ນ.ີ.ແ.ລ.ວ ພ.ຣ.ະ.ອ.ງ.ທ.ິ ດ.ກ.ລ.ອ.ດ.ສ.ູ.ຊ.ນ.ງ.ອ.ນ.ກ.ບ.ດ.ອ.ຍ.ນ.ງ.ໃ.ຄ.ໄ.ຄ.ນ.ງ.ກ.ນ.ກ.ນ.ກ.ນ.ແ.ລ.ວ ພ.ຣ.ະ.ອ.ງ.ທ.ິ ດ.ຈ.ງ.ອ.ອ.ກ.ທ.ນ.ີ.ຈ.ກ.ນ.ງ.ໃ.ຄ.ໄ.ປ.ພ.ນ.ຈ.ກ.ຖ.ຳ.ແ.ລ.ວ ພ.ຣ.ະ.ອ.ງ.ທ.ິ ດ.ກ.ໍ.ເ.ອ.ົ.ງ ໃ.ງ.ນ.ທ.ນ.ມ.ຈ.ກ.ໄ.ວ.ເ.ໝ.ືອ.ນ.ດ.ງ.ເ.ກ.ົ.ງ.ແ.ລ.ວ ພ.ຣ.ະ.ອ.ງ.ທ.ິ ດ.ກ.ລ.ອ.ດ.ຊ.ະ.ເ.ດ.ັ.ດ.ເ.ມ.ື.ອ.ສ.ູ.ທ.ີ.ປ.ູ.ແ.ຫ.ງ.ຕ.ນ.ທ.ັ.ນ.ແ.ລ ໃ.ນ.ເ.ມ.ື.ອ.ພ.ຣ.ະ.ອ.ງ.ທ.ິ ດ.ອ.ອ.ກ.ທ.ນ.ີ.ໄ.ປ.ແ.ລ.ວ.ນ.ງ.ໃ.ຄ.ຈ.ງ.ອ.ງ.ນ.ດ.ນ.ງ.ແ.ພ.ງ ສ.ີ.ອ.ນ.ເ.ປ.ນ.ລ.ູ.ກ.ແ.ຫ.ງ.ຕ.ນ.ວ.ຳ. ຕ.ງ.ຕ.ະ.ກ.ູ.ອ.ງ.ເ.ຈ.ຳ.ລ.ູ.ກ.ຮ.ກ.ແ.ກ.ແ.ມ.ໃ.ນ.ເ.ມ.ື.ອ.ພ.ຣ.ະ.ອ.ງ.ທ.ິ ດ ມ.ງ.ກ.ະ.ທ.ຳ.ນ.ງ ງ ຕ.ງ.ງ ງ ກ.ບ.ດ.ວ.ຍ.ແ.ມ.ສ.ນ.ນ.ີ. ເ.ຈ.ຳ.ລ.ູ.ກ.ຮ.ກ.ຍ.ງ.ໄ.ດ.ໄ.ປ.ປ.ກ.ເ.ວ.ກ.ບ.ດ.ອ.ມ.ພ.ໍ ເ.ຈ.ຳ.ມ.ະ.ຫ.ງ.ອ.ຣ.ັ.ສ.ສ.ີ.ໃ.ຫ.ຮ.ູ.ແ.ຈ.ຳ.ກ.ໍ.ແ.ມ.ເ.ທ.ົ.ນ ຄ.ນ.ວ.ຳ.ພ.ຣ.ະ.ອ.ຣ.ັ.ສ.ສ.ີ.ໄ.ດ.ຮ.ູ.ແ.ຈ.ຳ.ແ.ລ.ວ.ຢ.ງ.ກ.ິ.ຍ.ງ ອ.ງ.ກ.ງ.ນ.ທ.ງ.ມ.ອ.ນ.ສ.ນ.ນ.ີ. ພ.ຣ.ະ.ອ.ຣ.ັ.ສ.ສ.ີ.ອ.ນ.ເ.ປ.ນ.ພ.ໍ.ແ.ຫ.ງ.ເ.ຈ.ຳ.ກ.ໍ.ຈ.ກ.ຂ.ຳ.ກ.ູ.ແ.ມ.ບ.ໍ.ສ.ງ.ກ.ງ.ແ.ລ ນ.ງ ຄ.ນ.ວ.ຳ.ນ.ງ.ໃ.ຄ.ອ.ງ.ນ.ດ.ຫ.ດ.ກ.ນ.ນ.ງ.ແ.ພ.ງ.ສ.ີ.ບ.ໍ.ຣ.ະ.ບ.ວ.ນ.ແ.ລ.ວ ເ.ຈ.ຳ.ອ.ັ.ສ.ສ.ີ.ອ.ນ.ເ.ປ.ນ.ພ.ໍ.ນ.ງ.ແ.ພ.ງ.ສ.ີ.ກ.ໍ.ນ.ງ.ຣ.ອ.ດ.ປ.ກ.ຕ.ູ.ຖ.ຳ.ແ.ລ.ວ ກ.ໄ.ຂ.ໄ.ງ.ນ.ທ.ນ.ອ.ອ.ກ.ໄ.ປ.ໄ.ວ.ໃ.ນ.ຝ.ງ.ຂ.ຳ.ງ.ປ.ກ.ຕ.ູ ຖ.ຳ.ອ.ນ.ນ.ນ.ແ.ລ.ວ ເ.ຈ.ຳ.ກ.ໍ.ເ.ຂ.ຳ.ໄ.ປ.ເ.ຖ.ິ.ງ.ທ.ີ.ປ.ູ.ແ.ຫ.ງ.ຕ.ນ.ແ.ລ.ວ ນ.ງ.ແ.ພ.ງ.ສ.ີ.ກ.ໍ.ຊ.ຳ.ແ.ລ.ນ ນ.ງ.ຣ.ນ.ແ.ລ.ວ.ແ.ລ.ກ.ລ.ຳ.ວ.ວ.ຳ ອ.ີ.ພ.ໍ.ນ.ງ.ແ.ລ.ວ ງ ວ.ຳ.ດ.ງ.ນ.ນ.ນ.ບ.ໍ.ຂ.ຳ.ດ.ສ.ຍ.ທ.ນ.ນ.ແ.ລ ເ.ມ.ື.ອ ນ.ນ.ເ.ຈ.ຳ.ຣ.ັ.ສ.ສ.ີ.ກ.ໍ.ເ.ຫ.ນ.ນ.ງ.ແ.ພ.ງ.ສ.ີ.ແ.ລ.ນ.ນ.ງ.ຣ.ນ.ຕ.ນ.ສ.ນ.ນ.ນ. ເ.ຈ.ຳ.ຈ.ງ.ອ.ຸ.ນ.ເ.ອ.ົ.ງ.ລ.ູ.ກ.ແ.ຫ.ງ ຕ.ນ.ນ.ງ.ຈ.ຸ.ບ.ຊ.ນ.ດ.ນ.ດ.ມ.ອ.ມ.ນ.ກ.ນ.ກ.ນ.ແ.ລ.ວ ນ.ງ.ແ.ພ.ງ.ສ.ີ.ຈ.ງ.ຖ.ນ.ພ.ໍ.ແ.ຫ.ງ.ຕ.ນ.ວ.ຳ ๑ ອ.ະ.ມ.ະ ຂ.ຳ.ແ.ກ.ພ.ໍ.ເ.ປ.ນ.ເ.ຈ.ຳ ໃ.ນ.ເ.ມ.ື.ອ.ພ.ໍ.ເ.ປ.ນ.ເ.ຈ.ຳ.ໄ.ປ.ຫ.ລ.ູ.ກ.ໄ.ມ.ແ.ລ.ຫ.ົ.ມ.ນ.ໃ.ນ.ອ.ນ.ນ.ີ. ພ.ໍ.ເ.ປ.ນ

๑ ຄວນເປັນ "ຕ.ງ.ຕ.ະ"

ເจ้ายัງໄດ້ສັງມາຕ້ອນຂ້າຜູ້ລູກແດ່ລື ເມື່ອນັ້ນເจ้າຣັສສີຈົ່ງຂານລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ຕາຕະດູຣາເจ้າລູກຣັກແກ່ພໍ່ ໃນເມື່ອກູພໍ່ໄປຫາລູກໄມ້ແລຫົວມັນໃນວັນນີ້ ກູພໍ່ໄດ້ ໝາກຫຼອດແລໝາກສີດາ ໝາກພີລາແລໝາກຫາດ ລູກນ້ອຍນາດຈົ່ງມາເອົາ ກໍພໍ່ເນີ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງແພງສີກໍມີໃຈອັນຊົມຊື່ນຍິນດີນາກນັກ ແລ້ວເจ้າ ຣັສສີກໍອູ້ມເອົາລູກແຫ່ງຕົນໄປເຖິງຫີຢູ່ໃນຖ້ຳຫີນັ້ນ ເປັນອັນສຸກຂາສຳຣານຍິ່ງ ໜັກໜາຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອວັນລຸນຮຸ່ງເຊ້ຳມາຣອດມາເຖິງແລ້ວ ເจ้າຣັສສີກໍຊ້ຳອອກ ໄປສແວງຫາລູກໄມ້ແລຫົວມັນມາສູ່ລູກແລເມັງແຫ່ງຕົນໃນກາລະຍາມໃດ ພຣະ ອາທິດກໍຊ້ຳຊະເດັດລົງມາຫຼີ້ນຊື່ນມ່ວນ ກັບດອມນາງໄຄທຸກວັນ ๆ ເປັນປັກກະຕິ ບໍ່ຂາດ ນາງກໍລວດທຣົງຄັພພະລູກນານໄດ້ ๑๐ ເດືອນ ກໍປຣະສູດໄດ້ລູກຊາຍສອງ ຄົນເປັນລູກຝາແຝດຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອກຸມມານນ້ອຍທັງສອງມີອາຍຸໄດ້ປີນຶ່ງແລ້ວ ກໍ ລວດຣງນສອນປາກແລ້ວແລຍົກຍ່າງໄປມາເປັນແລ້ວ ພຣະຣັສສີຈົ່ງໃສ່ຊື່ລູກຜູ້ພີ ນັ້ນວ່າທ້າວສັງຄີບຜູ້ນ້ອງນັ້ນຊື່ວ່າທ້າວພຣະລີຈັນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວສັງຄີບ ພຣະລີຈັນທັງສອງພີ່ນ້ອງຂຶ້ນໃຫ່ງນາໄດ້ ๑๖ ປີ ນາງແພງສີໃຫ່ງມາໄດ້ ๑๕ ປີ ແລ້ວ ເจ้າຣັສສີຈົ່ງເອົາທ້າວສັງຄີບພຣະລີຈັນ ອອກຈາກຖ້ຳຫີນັ້ນໄປງອຍຫິນ ໂງ່ນນຶ່ງໃນປາກຖ້ຳກ້ຳຂວາແຫ່ງປັກຕູຖ້ຳອັນນັ້ນ ກໍບອກສອນສາຕຕະສິນ ແກ່ລູກທັງສອງທຸກວັນ ๆ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີຄວາຍປ່າໝູ່ນຶ່ງໄປແອ່ວຄວ່າ ສແວງຫາກິນຫຽ້ຳໃນປ່າດົງພົງໄພຫີ້ນັ້ນມີມາກມີຫຼາຍຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງຄວາຍ ປ່າໝູ່ນັ້ນອັນມີຄວາຍເຖິກໃຫ່ງຕົວນຶ່ງເປັນເจ้າໝູ່ຄວາຍທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນ ມັນຊອກ ໄຊ້ສແວງຫາກິນຫຽ້ຳໃນຫີ້ຈົມໃກ້ ເจ้າຣັສສີສອນສາຕຕະສິນໃຫ້ແກ່ທ້າວສັງຄີບ ພຣະລີຈັນຢູ່ໃນຫິນໂງ່ນນັ້ນ ສ່ວນດັ່ງຄວາຍເຖິກຕົວນັ້ນກໍໄດ້ຍິນເจ้າຣັສສີກລ່າວມີ ສງງອັນແຮງເໝືອນດັ່ງຄົນປາກຄົນເວ້ຳກັນນັ້ນ ຄວາຍເຖິກຕົວນັ້ນກໍລວດຈົ່ຈຳເອົາ ໄດ້ຄາຖາສັພພະຫຼີ້ກບົດນຶ່ງຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງຄາຖາສັພພະຫຼີ້ກອັນນັ້ນເປັນຄາຖາ ອັນຫຼີ້ກລາຍຫອກ ລາຍຊົກ ລາຍຊ່ອງ[1] ທັງມວນ ແມ່ນວ່າສັດແລຄົນທັງຫຼາຍ ພ້ອມກັນເຂ້ຳມາຟັນພໍ່ໝື້ນພໍ່ແສນກໍດີ ບໍ່ອາດຈັກຖືກຕ້ອງໄດ້ດ້ວຍເຕຊະຄາຖາ

---

๑ ຄວນເປັນ "ຖອງ"

ອັນນັ້ນ ส่อบถั่ๆถอายติอบั้บภํลอดได้ฉีอ่าทิอธะพี เพื่ออ่าได้ถาฤาบิดอับบั้บ
ทั้บแล ใบเมื่อทิอธะพีได้ถาฤาสัพพะทุ๊ภอับบั้บแล้อ มับจึๆพาลูภแล
เมัๆมับหนีไปถอ่าหาภิบทีอึ้บตามอิไสแท่ๆมับทั้บแล ใบเมื่อเจ้าธัสสีสอบ
สาตตะสิบให้แก่ท้าวสัๆถืบพธะลีจับบํธะบอบแล้อ เจ้าทัๆสอๆพี่บ้อๆภํ
เปับอับจิบเพดด้อยสาตตะสิบอาถิมทัๆมอบ เจ้าทัๆสอๆภํฉะเดัดขึ้บสู่อา
ภาดภาๆหาอแล้อแลปอกใยภับทุ๊บ เหมือบถั่ๆแมๆพู่แมๆเผ็ๆบิบภอด
ภ้ๆอภับไปมาเหมืออาภาดทัๆมอบทั้บแล เมื่อบั้บพธะธัสสีติบเปับพ่ำภํเทับ
ท้าวสัๆถืบพธะลีจับอับเปับลูภแท่ๆติบธๆบสาตตะสิบ เปับอับดีบีๆบัภเหมือ
ภอ่าติบถั่ๆบั้บ เจ้าจึๆถบิๆใจอ่า ส่อบถั่ๆท้าวสัๆถืบพธะลีจับอับเปับลูภ
แท่ๆภูบี้มาตาอ่าธๆบสาตตะสิบภับดอมภูแล้อ แลบัๆเภิดเปับอับดีบีๆภอ่า
ภูสับนี้ ธอยอ่าท้าวสัๆถืบพธะลีจับบํ่แม่บลูภภูท่ๆๆแท้ บํ่สิๆไสฉะแล
บัดนี้ถอบภูพธะอิๆอะทิฤาบส่ๆๆทอายดูภ่อบเทื้บ ถับอ่าเจ้าธัสสีถบิๆใจสับ
นี้แล้อ เจ้าจึๆภล่าอเฉิๆลูภติบทัๆสาม ถือ่าบาๆแพๆสีแลท้าวสัๆถืบ
พธะลีจับอ่าดูธาเจ้าลูภธัภทัๆสาม บัดนี้ภูพ่ำภํมัภไถ่ปาภอาบบ้ำฉำธะเบื้อ
ติบมาภบัภแล เจ้าทัๆ ๔ พ่ำลูภจึๆไปอาบบ้ำสมุดใบภาละบัดนี้ภํพ่ำเทื้บ
เมื่อบั้บเจ้าทัๆสามจึๆพ้อมภับขาบถำพ่ำแท่ๆติบอ่า สาทุดี ๆ ภํข้าแล ตู
ข้าทัๆสามพี่บ้อๆภํมัภไถ่ปาภไปอาบบ้ำมาภบัภฉะแล อ่าถั่ๆบั้บแล้อเจ้า
ทัๆ ๔ พ่ำลูภภํพ้อมภับไปเฤๆแม่บ้ำมะหาสมุดแล้อ เจ้าธัสสีจึๆอะทิฤาบ
อ่าข้าแก่เทอะดาเจ้าทัๆทุ๊ายอับพิพัภธัภสาป่าไม้ดิๆดอบทีนี้ บัดนี้ผู้ข้า
จัภอะทิฤาบส่ๆๆทอายดูลูภผู้ข้าทัๆสามนี้ลอๆดู ถือ่าจัภบายแก่อๆถุ๊ม
ลิๆบ้ำทีนี้ ถับอ่าบุถละผู้ใดแม่บลูภผู้ข้าแท้ถั่ๆบั้บ ขํให้ลอยบ้ำถืบมา
หาผู้ข้ายาฉ้ายาบาบภํข้าเทื้บ ผิอ่าบุถละผู้ใดบํ่แม่บลูภผู้ข้า ถือ่าเมัๆ
ทุ๊บฉู้แล้อแลเภิดมาถั่ๆบั้บ ขํให้ลอยบ้ำหนีไปหน้ายาได้ถืบมาภํข้าเทื้บ
ถับอ่าเจ้าธัสสีภะทำสัจจะอะทิฤาบส่ๆๆทอายดูสับบั้บแล้อ ภํลอดอู้มเอิา
ลูภทัๆสามบายแก่อๆถุ๊มลิๆบ้ำพ้อมภับเทื่อดๆอทั้บแล เมื่อบั้บท้าวสัๆ
ถืบพธะลีจับทัๆสอๆพี่บ้อๆ ภํบํ่ลอยบ้ำถืบมาภํท่ำพ้อมภับลอยขอ้ามบ้ำ

ມະຫາສມຸດໄປເມືອຫນ້າແລ້ວ ລວງກວ້າງໄດ້ຮ້ອຍໂຍດຊນະກໍຈົ່ງໄປເຖິງເກາະດອນ ອັນນຶ່ງເປັນທີ່ສຸກຂາສຳຣານມາກນັກ ທ້າວສັງຄົບພຣະລີຈັນທັງສອງພີ່ນ້ອງກໍ ໄປນີຣະມິດເປັນເມືອງອັນນຶ່ງ ຊື່ວ່າເມືອງກາສີມະຫານະຄອນລວງກວ້າງມົນທົນ ກ ໂຍດຊນະແລ້ວ ເຈ້າທັງສອງກໍຊ້ຳນີຣະມິດເປັນຮົ້ວວຽງຄຸ້ມຈວນແລພາສາດຣາຊ ມຸນທຽນ ແລເຮືອນຊານແລຊ້າງມ້າ ງົວຄວາຍ ໝູ ໝາ ເປັດໄກ່ ມີຄົບເຄື່ອງ ທັງມວນ ມີທັງຄົນຍິງຊາຍນ້ອຍໃຫ່ຽ ແລເສນາອາມາດນາງສນົມກົມມະວັງທັງ ມວນກໍບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ແລ້ວ ເຈ້າທັງສອງກໍພ້ອມກັນສເວີຍຣາຊສັມປັຕຕິ ໃນເມືອງກາສີມະຫານະຄອນ [๑]ທ້າວພຣະລີຈັນວັນນັ້ນກໍແລ້ວເທົ່ານີ້ກ່ອນແລ.

ບັດນີ້ຈັກຈາເຖິງນາງແພງສີ ອັນລອຍນ້ຳສມຸດຄືນມາເຖິງເຈ້າຣັສສີຕົນ ເປັນພໍ່ກ່ອນແລ ໃນເມື່ອນາງແພງສີລອຍນ້ຳຄືນມາເຖິງພໍ່ແລ້ວ ເຈ້າຣັສສີກໍມີ ຄຳຄຽດກົ້ວໂກດໂກທາມາກນັກ ເຈ້າຈົ່ງຄນິງໃຈວ່ານາງໄຄອັນເປັນເມັຽແຫ່ງກູນີ້ ກໍ ເປັນອັນກຣະບົດຄົດຈາກກູມາກນັກ ກໍໄປຫຼົ້ນຊູ້ກັບດອມຊາຍຜູ້ອື່ນໄດ້ລູກສອງຄົນ ແລ້ວນີ້ເດ ຄັນວ່າເຈ້າຣັສສີຄນິງໃຈສັນນີ້ແລ້ວເຈ້າຈົ່ງຖາມນາງແພງສີອັນເປັນລູກ ແຫ່ງຕົນວ່າດູຣານາງແພງສີລູກຮັກພໍ່ ຍາມເມື່ອກູພໍ່ຫນີໄປຄວ່າຫາລູກໄມ້ແລຫົວ ມັນໃນກາງວັນເທົ້າຄ່ຳມືດແລ້ວຈົ່ງຄືນມາດັ່ງນັ້ນ ເຈ້າລູກຮັກຍັງເຫັນບຸຄລະຜູ້ໃດ ມາປາກຈາເວົ້າວາກັນຫຼົ້ນກັບດອມແມ່ແຫ່ງເຈ້າແດ່ລືຮູ້ວ່າບໍ່ມີກໍພໍ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນ ນາງແພງສີຈົ່ງຂານຄຳພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ກູເປັນເຈ້າໃນເມືອເຈ້າກູຫນີໄປຂົນ ຂວາຍຫາລູກໄມ້ແລຫົວມັນມາລ້ຽງຕູຂ້າທັງແມ່ລູກວັນນັ້ນ ຍັງມີພຣະອາທິດຊະ ເດັດຈາກຊັ້ນຟ້າລົງມາກະທຳມິດສາຈານກັບດອມແມ່ແຫ່ງຂ້າໄດ້ປີນຶ່ງແລ້ວ ທ້າວ ສັງຄົບພຣະລີຈັນອັນເປັນນ້ອງແຫ່ງຂ້າຈົ່ງເກີດມາກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນເຈ້າຣັສສີໄດ້ ຍິນນາງແພງສີກລ່າວສັນນີ້ ເຈ້າຈົ່ງຫັກເອົາໄມ້ຕີນາງແພງສີສາມບາດແລ້ວເຈ້າ ຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣາອີກາລະຂີນີຖ່ອຍຮ້າຍ ແມ່ມົ່ງຫຼົ້ນຊູ້ຈາກກູໄດ້ລູກສອງຄົນສັນນີ້ ເຫດດັ່ງລີ້ມົ່ງຈົ່ງບໍ່ບອກແກ່ກູນີ້ຈາ ອັນວ່າເຂືອທັງສອງແມ່ລູກປາກໄດ້ພຣະອາ

---

๑ ໃນ ໃບ ລານ ຈານ ກ່ຳ ຂຽນ ຕົ່ມ " ຄືວ່າທ້າວສັງຄົບໄດ້ເປັນເຈ້າເມືອງ ມີ ນາງ ສນົມ ໄດ້ໝື່ນ ຝີ ພັນ ທ້າວພຣະລີຈັນ " ຄຸມຣາດ " ວັງໝ້າ ມີນາງສນົມໄດ້ໝື່ນ ຝີ ພັນດ້ຳດຽວກັນ ນັ້ນແລ ກລ່າວບັ້ນທ້າວສັງຄົບໄດ້ສເວີຍເມືອງກາສີມະຫານະຄອນ ທ້າວພຣະລີຈັນໄດ້ເປັນວັງໝ້າ ກໍແລ້ວເທົ້ານີ້ກ່ອນແລ " (ໝ້າ ๖๑)

ท้าวเป้นผัวแท้ถ้วนนั้น มีๆจ้าเป้นผังพระอาทิตกับถอมแม่นั้นแท้ ภูภำจักหนีไปพ้นภูมีๆภำจ้าเมือหาแม่มีๆตามใจมักมีๆนั้นแท้ เมือนั้นบางเผาสีจ้าขานถำพ่อแท่ๆถิบอ่า ข้าแก่พ่อเป้นเจ้าเรียข้าผู้ลูกภำบ่ได้บอกแก่พ่อเป้นเจ้าแท้แล ยามเมือข้าได้เทับพระอาทิตมาภะทำมีจสาจากับถอมแม่แท่ๆข้าอันนั้น ข้าภำท่อนมีๆใจว่าโอนำแม่แท่ๆภูนีภำมีใจภระบิถถิตจากพ่อแท่ๆภูสันนี้ ยามเมือภูจักบอกแก่พ่อนั้นลีกซ้ำป้านกิวพ่อเป้นเจ้าจักข้าฟัง ด่าถีแม่แท่ๆภูแลนำ ถันว่าภูบ่๑ บอกแก่พ่อแท่ๆภูแท้ถ้วนนั้น พระอาทิตอันเป้นผู้แม่แท่ๆภูภำจักข้าฟังด่าถีแม่แท่ๆภูแลนำ ภำท่อเอาแต่บุนพ่อแลแม่แท่ๆภูเป้นแท้ ข้าผู้ลูกถนีๆใจสันนี้ ข้าผู้ลูกจ้าบ่บอกแก่พ่อเป้นเจ้าเพือถ้วนนั้น บันนีพ่อเป้นเจ้าบ่เมือปู่กับถอมแม่แท่ๆข้าแท้ถ้วนนั้น พ่อเป้นเจ้าป่าได้ประอาๆข้าผู้ลูกแถ่แท้ ข้าผู้ลูกภำจักขอไปปู่กับถอมพ่อเป้นเจ้านั้นแล ท่อว่าผู้ข้าจักถืบไปบอกแม่แท่ๆข้าก่อนภำข้าแท้ ถันว่าผู้ข้าถืบไปบอกแม่แท่ๆข้าได้รู้แจ้งแล้ว ข้าภำจักถืบมาหาพ่อเป้นเจ้าในหัวนั้นแล ท่อว่าแม่แท่ๆข้าได้ทำผิดพ่อเป้นเจ้าแล้วสันนี้ ถันว่าแม่แท่ๆข้ามีขันเผาขันหมากมาถาระอะพ่อเป้นเจ้า ยังจักลุภะโหถโผถผายแล้วแลถืบเมือปู่กับถอมแม่แท่ๆข้านั้นลี รู้ว่าบ่ลุภะโหถโผถผายแล้วแลบ่ถืบนั้นภำข้าจา เมือนั้นพระธัสสีจ้ากล่าวว่า พัทเทวูธางางาลูกธักพ่อแม่บอ่าแม่แท่ๆเจ้ามีหมื่นเงินแสนถำมาให้แก่ภูพ่อ เพือให้ลุภะโหถโผถผายถ้วนนั้นภูพ่อภำบ่ลุภะโหถโผถผายได้แล ส่อนถ้วนางไถอันเป้นแม่แท่ๆเจ้าลูกธักนั้นภำถี ภำหากเกิดมาแต่ถิบถัวเหือไถแท่ๆภูพ่อสีๆถูว ถูหถ้วนลีจ้ามาภระบิถถิตจากภูพ่อมามถูวเป้นถ้วนเกิดในหัวนั้นมา บ่เกิดในถิบถัวเหือไถแท่ๆภูพ่อมางนั้นบางถันว่าภูพ่อปากได้เผังมา "ตุ้มตอบสอมสุ่มลูกเต้า"๒ ถ้วนนั้น ภูภำจักซ้ำขัดสีเหือไถภูพ่อมาปั้นแปๆถิกแต่ๆเอิายามถูวบ่ยากสังภำพ่อแล เมือนั้นบางเผาสีได้ยินถำพระธัสสี อันเป้นพ่อแท่ๆถินกล่าวเป้นถ้อยถำอันหมางบ้า

---

๑ "บ่" ถวนตัดออก

๒ ใบ ลาน จาน ก่า ฆบ "ตุ้ม ตอม สอมลูกเต้า" หน้า ๖๕

ก้ำแຂวงมาภบักสับบั้ บางจ๊ำชำ้ภล่าวอ่าข้าแก่พ่ำเป้งเจ้า ถับอ่าพ่ำเป้ง
เจ้าบ่ำเอ๊าแม่แหง่าข้าเป้งแมงู้แห้ถ้างบั้ ข้าผู้ลูภภ่อเอ๊าแม่แหง่าข้ามาปู่
ภับถอมผู้ข้า เผื่อจักล้างถูเพิงพาอาไสพ่ำเป้งเจ้าถ้างบั้ บังจักให้ผู้ข้า
เอ๊ามาลือรู้อ่าบ่ำให้เอ๊ามาภ่อข้าจา เมื่อบั้นพระธัสสีจ๊ำภล่าวอ่าพัทเทถูรา
บางเทถถ้าลือเจ้าลูภธักจ๊ำจักเอ๊าแม่แหง่าเจ้ามาปู่ภับถอมภูพ่ำบั้นจา ผิอ่า
จักตามใจภูพ่ำอันถูงบั้นา แม่นอ่าในเภาะถอมหื้นภ่ะ ภูพ่ำภ่ำบ่ำปากให้
แม่แหง่าบางปู่บั้นแล เมื่อบั้นบางแพงสีไก้ยินถำพ่ำแหง่าถินตัดขาดสิน
พงาบ่ำเอ๊าแม่แหง่าถินมาเฝ้งแมงถ้างบั้น บางจ๊ำถนิงใจอ่าไธบ่ำพระอาทิด
เสือขิบ พระอาทิดเสือกิบ พระอาทิดฟ้าผ่าม๊างเรีย เทถถ้าลือม๊างจ๊ำมา
ม้างป้าวเผเรือนให้พ่ำแลแม่แหง่าภูพักพาภจาภหว้ากับนี้จา ถับอ่าบาง
ถนิงใจสับนี้แล้ว บางภ่ะติอิกร้องไห้มาภนักแล้ว บางภ่อถถืนเมื่อหา
แม่แหง่าถินอันปู่ในถ้ำหื้นบั้นหั้นแล ถับอ่าบางเมื่อรอกปากถ้ำแล้วบางภ่ำ
บ้างไว่บหินร้องไห้ถ้วยถำอ่าไธบ่ำ ถึดเมื่อพ่ำแหง่าภูหาลูภไม้หิอมับถืนมา
เถิงปากถ้ำหื้นบั้นแล้ว ภูภ่ำแล่นมาต้อนมารับลูภไม้แลหิอมับภับถอมพ่ำภูใน
ปากถ้ำหื้นบั้นแลบา ภูภ่ำเห๊อใจพระอาทิดมาภะทำราวิแฝ่ม้างเรือนชาน
ภูอันปู่ในถ้ำหื้นบั้นให้มุบอายจิบหายเสั่มื้นบ้างยามถาว เป้งถ้างบอนหับแล้ว
แลฝันเหันอันร้ายขนาดบาดหิวใจบั้นแลบ่ำ ในเมื่อภูจักปู่ภับถอมแม่แหง่า
ภูในถ้ำหื้นลือ ภูภ่ำชำ้ถึดรอกถึดเถิงพ่ำแหง่าภูแห้บา ถับอ่าภูจักหนีไปภับ
ถอมพ่ำแหง่าภูบั้นลือ ภ่ำมาถึดรอกถึดเถิงแม่แหง่าภูอันปู่ในถ้ำผู้ถูงอนี้บา ถับ
อ่าภูหาภประอางแม่แหง่าภูหนีไปมื้ใด แม่แหง่าภูภ่ำส่อนตายมื้นแลบา
เทถอ่าบ่ำมีถินผู้ใดมาหาลูภไม้หิอมับมาล้างถู แม่แหง่าภูบั้นเป้งผู้ชายภ่ำ
บ้างน่ำขินขวายหาภินพ่สิบพ่ำภากบ่ำทุภยากภสับใด แม่นอ่าภูบ่ำไปภินถอมภ่ำ
บ่ำหั๊วตายถ้วยง่ายแลบา ในเมื่อบางแพงสีบ้างอยไว่บหินให้ปู่แต่เช้า
เห้าเถิงภอางแลงถ้างบั้น ส่อนถ้างบางใถอันปู่ในถ้ำหื้นบั้น บางภ่ถอางหา
ลูภแลผิวแหง่าถินไปอาบน้ำบ่ำมาจักเห๊อถ้างบั้น บางจ๊ำไก้ยินสงบางแพง
สีร้องไห้ในปักถูถ้ำหื้นบั้น บางจ๊ำแล่นออภมาถามอ่า ถูธาแพงสีลูภ

ຮັກແມ່ ສ່ວນລັ້ງທ້າວສັງຄີບພຣະລີຈັນ ແລພຣະຣັສສີອັນເປັນພໍ່ແທ່ງເຈ້ົາໄປປູ
ທີ່ໃດເຈ້ົາຈ່ືງມາບ້ັງອຍໄ່ງ່ນທ່ືນຮ້ອງໄຫ້ປູ່ຜູ້ຽວກໍ່ແມ່ຈາ ເມ່ືອນ້ັນນາງແພງສີ
ຈ່ືງກລ່າວເຊ່ືງແມ່ແທ່ງຕ່ືນວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈ້ົາຜູ້ຂ້າເຮ່ືຍ ຍານເມ່ືອ?ຽ?ຂ້າ
ທ້ັງ ๔ ພໍ່ລູກໄປອາບນ້ໍາ ທ່ີ?ນ້ັພໍ່ເປັນເຈ້ົາຈ່ືງອຸ້ມເອ?ຕ?ຂ້າທ້ັງ ?? ເ?ອ?ຍນ້ອງບາຍ
ແກ່ວງລ່ືງໄປໃສ່ນ້ໍາທ່ີ?ນ້ັນເ?ືອ?ຽງ?ກັນ ສ່ວນລັ້ງທ້າວສັງຄ?ບພຣະລ?ຈັນ?ໍ?ວ?
ລ?ຍນ້ໍາ?ນ?ເ?ືອ?ນ້ໍາ ຜູ້ຂ້າຈ່ືງ?ຍນ້ໍາ?ືນ?ານ?ຽ?ຜູ້ຂ້ານ?ໍ?ຂ້ານ?ໍ ?ັນ?ໍ?ຜູ້ຂ້າ?ຍ
ນ້ໍາ?ືນ?ານ?ອ?ນ?ານ?ືງພໍ່ເປັນເຈ້ົາແ?ວ?ລ?ນ?ໍ? ພ?ະ?ັ?ສ?ຕ?ນເປັນພໍ່ຈ່ືງ?ກ?ໍ?ວ?ເ?ືງ
ຜູ້ຂ້າ?ໍ? ?ານ?ະ?ູ?ານ?ານ?ແ?ງ?ສ?ລ?ກ?ັ?ພໍ? ?ວ?ນ?ລ?ທ?ານ?ານ?ແ?ງ?ສ?ຈ?ະ?ະ?ທ?ານ
ແ?ນ?ລ?ກ?ແ?ະ?ໍ?ແ?ໍ?ນ?ານ?ແ?ງ?ກ?ແ?ເ?ົ?ຜ?ງ?ວ?ໍ?ແ?ນ ?ໍ?ວ?ນ?ລ?ທ?ານ?ານ?ແ?ງ?ສ?ຈ?ະ?ະ?ທ?ານ?ໍ?ນ?ໍ?ນ?ໍ?
?ານ?ນ

ເຖິງດິນແລ້ວນາງກໍຊ້ຳຄືນມາເຖິງປາກຖ້ຳທີ່ນັ້ນ ແລ້ວນາງກໍຊ້ຳນັ່ງໄຫ້ງອຍໂງ່ນ
ຫິນຢູ່ທີ່ເກົ່າແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອ(ນັ້ນ)ນາງໄຄຕົນເປັນແມ່ກໍຊ້ຳໄດ້ຍິນສຽງນາງ
ແພງສີຄືນມານັ່ງໄຫ້ຢູ່ບໍ່ຢ່າບໍ່ເຊົາດັ່ງນັ້ນ ນາງກໍມີໃຈອັນອີດູກູນາລູກແຫ່ງຕົນມາກ
ນັກ ນາງຈິງຄນິງໃຈວ່າໂອນໍ່ກູຫາກໄດ້ກະທຳຜິດ ຜົວແຫ່ງກູມີໂທດເຖິງຕາຍສັນ
ນີ້ແລ້ວ ລູກກູຈິງໄດ້ບອກແກ່ຜົວກູແລນາ ໃນເມື່ອລູກກູເຫັນກູກະທຳຜິດແລ້ວແລ
ໄປບອກແກ່ຜົວກູຕາມໂທດດັ່ງນັ້ນ ກູເລົ່ານາປ້ອຍດ່າຕີລູກແຫ່ງກູສັນນີ້ກໍບໍ່ສົມບໍ່
ຄວນແກ່ກູແທ້ດີຫຼື ແລ ເຫດວ່າກູຫາກໄດ້ກະທຳຜິດແລ້ວລູກກູຈິງໄດ້ບອກແກ່
ຜົວກູນັ້ນແລ ບັດນີ້ກູຢ່າໄດ້ກະທຳຮ້າຍແລດ່າຕີລູກກູນັ້ນເທີ້ນ ຍາມເມື່ອພຣະ
ຣັສສີເຫັນກູກະທຳຮ້າຍແລປຣະວາງກູເສັ່ງກໍດີ ລູກກູກໍຈັກຢູ່ລ້ຽງກູບໍ່ໃຫ້ກູຕາຍເປົ່າ
ເນົ່າດຽວນັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງໄຄຄນິງໃຈສັນນີ້ແລ້ວ ນາງຈິງຊ້ຳອອກຖ້ຳມາເຖິງ
ລູກແຫ່ງຕົນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີກໍຊ້ຳລີງເຫັນແມ່ແຫ່ງຕົນເຂົ້າ
ມາສັນນັ້ນ ນາງກໍຊ້ຳຢ້ານແມ່ແຫ່ງຕົນບາຍແກ່ວງຖົ້ມເໜືອນດັ່ງເກົ່າ ນາງກໍ
ຊ້ຳແລ່ນໜີແລ້ວແລຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍຄຳວ່າ ອີແມ່ເຮີຍ ຂ້ອຍກູຈີແລ້ວ ຂ້ອຍກູ
ຫຼາບແລ້ວ ຂ້ອຍກູເຊົາແລ້ວ ຂ້ອຍກູບໍ່ເວົ້າໃຫ້ແກ່ອີພໍ່ແລ້ວ ວ່າດັ່ງນັ້ນຢູ່ໄຈ້ວ ໆ
ບໍ່ຂາດສາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງໄຄກໍເຫັນນາງແພງສີຮ້ອງໄຫ້ແລ້ວແລແລ່ນໜີ
ສັນນັ້ນ ນາງກໍມີຄຳເອີ້ນໃສ່ລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ຕາຕະດູຣາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ແມ່ ເຈົ້າ
ລູກຮັກຢ່າໄດ້ຢ້ານກົວວ່າກູແມ່ຈັກດ່າຕີ ແລປ້ອຍດ່າບາຍແກ່ວງຖົ້ມເໜືອນດັ່ງ
ເກົ່ານັ້ນເທີ້ນ ເຈົ້າລູກຮັກຈົ່ງຄືນມາຫາກູແມ່ກ່ອນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີ
ໄດ້ຍິນຄຳແມ່ເອີ້ນຮ້ອງຄືນມາສັນນັ້ນ ເຈົ້າກໍບໍ່ຄືນກໍທໍ່ຢືນຢູ່ຖ້າແມ່ແຫ່ງຕົນສິງດຽວ
ເຫດວ່າເຈົ້າຍັງຢ້ານກົວແມ່ແຫ່ງຕົນປ້ອຍດ່າຂ້າຕີນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງໄຄກໍໄປ
ເຖິງນາງແພງສີແລ້ວຈິງຖາມວ່າ ຕາຕະດູຣາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ແມ່ ຍາມເມື່ອກູ
ແມ່ໄດ້ກະທຳຜິດເປັນໂທດເຖິງຕາຍສັນນີ້ ພຣະຣັສສີອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າຍັງຈັກ
ລ້ຽງກູແມ່ໄວ້ເປັນຂ້ອຍຂ້າຕັກນ້ຳສ່ວຍຕີນນັ້ນລີ ຮູ້ວ່າຈັກຟັນກູແມ່ໃຫ້ຕາຍເສັ່ງກໍ
ແມ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີຈິງຂານຄຳແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າກະ
ທຳໂທດອັນໜັກສັນນີ້ ພຣະຣັສສີອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງຂ້າກໍບໍ່ປ້ອຍດ່າແລຂ້າຕີ ກໍບໍ່
ເອົາເປັນທາສີແລຂ້ອຍຂ້າ ພໍ່ເປັນເຈົ້າກໍຈັກປຣະວາງແມ່ເປັນເຈົ້າໜີເສັ່ງເປົ່າດາຍ

ນັ້ນແລ ແມ່ນວ່າແມ່ເປັນເຈົ້າຈັກຂົນຂວາຍ ຫາຂັນເຜົ້າລຸງນຂັນທຸງນໄປຄາຣະວະ
ສົມມາພໍ່ເປັນເຈົ້າໃຫ້ລຸກະໂທດອັນນັ້ນເສັ້ງແລ້ວແລ ແມ່ເປັນເຈົ້າຈັກໄປປູ່ດອມກໍ່ບໍ່
ໄດ້ບໍ່ທໍ່ແຕ່ພຣະອັສສີຈັກເອົາແມ່ເປັນເຈົ້າເປັນເມັ່ງນັ້ນດວ ແມ່ນວ່າຂ້າຜູ້ລູກຂໍ
ດອມພຣະອັສສີວ່າຈັກເອົາແມ່ເປັນເຈົ້າໄປລ້ຽງດູ ໃນສຳນັກພໍ່ເປັນເຈົ້າດວຍດອກ
ກໍ່ບໍ່ໄດ້ແມ່ເປັນເຈົ້າຍາຄນຶ່ງໃຈວ່າຈັກໄດ້ເປັນເມັ່ງ ພຣະອັສສີຕົນນັ້ນກໍ່ຂ້າເທົ້ນ
ແມ່ນວ່າຂ້າຜູ້ເປັນລູກນີ້ກໍ່ດີ ພຣະອັສສີກໍ່ມີຄຳໂກດຄຸງດໃຫ້ແກ່ຂ້ານາກນັກເທດ
ວ່າຂ້າບໍ່ໄດ້ບອກແຕ່ປະຖົມຫົວທີ່ແກ່ພໍ່ແຫ່ງຂ້ານັ້ນແລ ແມ່ນວ່າຂ້າຜູ້ລູກຈັກຄືນ
ນາຫາແມ່ເປັນເຈົ້າໃນກາລະບັດນີ້ກໍ່ດີ ພຣະອັສສີອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງຂ້າກໍ່ບັງໂກດ
ເຄັ່ນຫ້ານໄວ້ບໍ່ໃຫ້ຂ້າຜູ້ລູກນາຫາແມ່ເປັນເຈົ້ານັ້ນແລ ຂ້າຜູ້ລູກຈົ່ງຂໍວໍຣະບາສາມທີ
ສີທີ ພໍ່ເປັນເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ຂ້າຜູ້ລູກຄືນນາຄອບໂຄວ ໃຫວ້ສາແມ່ເປັນເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ຮູ້ແຈ້ງ
ກໍ່ຂ້ານາ ບັດນີ້ຂ້າຜູ້ລູກໄດ້ບອກໃຫ້ແມ່ເປັນເຈົ້າຮູ້ແຈ້ງແລ້ວສັ່ນນີ້ ຂ້າຜູ້ລູກກໍ່ຈັກ
ຫນີໄປປູ່ກັບດອມພໍ່ເປັນເຈົ້າພຸ້ນແລ ບັດນີ້ແມ່ເປັນເຈົ້າຈັກກະທຳດັ່ງລີ້ກໍ່ຂ້າຈາ
ເມື່ອນັ້ນນາງໄຄໄດ້ຍິນຄຳນາງແພງສີກລ່າວສັ່ນນີ້ ນາງກໍ່ມີຄຳໂສກທຸກນາກນັກ
ແລ້ວນາງຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ຕາຕະກູຮາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ແມ່ ຄັ່ນວ່າ
ເຈົ້າລູກຮັກຈັກຫນີໄປກັບດອມພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າສັ່ນນັ້ນ ກູແມ່ກໍ່ຈັກຫອກຫົວຕາຍຜູ້ດຽວ
ກໍ່ບໍ່ມີບຸຄລະຜູ້ໃດຫາລູກໄມ້ແລຫົວມັ່ນນາລ້ຽງນັ້ນແລ ກູແມ່ກໍ່ຈັກຂໍດອມເຈົ້າລູກ
ຮັກໃຫ້ປູ່ລ້ຽງດູກູແມ່ໃນທີ່ນີ້ ເຈົ້າລູກຮັກບ້ຽຈັກປູ່ລີ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າລູກຮັກຈັກໄປກັບດອມ
ພໍ່ແຫ່ງເຈົ້ານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີ ຈົ່ງຂານວ່າຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າ ຂ້າກໍ່ໄດ້
ຂານຄຳພໍ່ແຫ່ງຂ້າວ່າຈັກໄປເປັນອັນທ່ຽງກໍ່ຂ້າແລ ຜິວ່າແມ່ເປັນເຈົ້ານັກໄຄ່ປາກ
ໃຫ້ຂ້າຜູ້ລູກປູ່ກັບດອມແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າກໍ່ຈັກໄປຄອບພໍ່ແຫ່ງຂ້າເສັ້ງກ່ອນຂ້ານກໍ່ຈັກ
ຄືນນາກໍ່ຂ້າແລ ທໍ່ວ່າຣາທັ້ງສອງແມ່ລູກຈົ່ງພ້ອມກັນໄປຄາຣະວະສົມມາພຣະ
ອັສສີອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງຂ້າໃຫ້ສຸຄະຕິຄະມະນະເສັ້ງກ່ອນກໍ່ຂ້າເທົ້ນ ຫຼວນວ່າພຣະອັສ
ສີບ້ານີ້ໃຈອັນອີ່ດູກູນາແລ້ວແລ ໃຫ້ແມ່ເປັນເຈົ້າປູ່ກັບດອມກໍ່ບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ ເມື່ອນັ້ນ
ນາງໄຄຈົ່ງຂານຄຳລູກແຫ່ງຕົນວ່າເອີ ໆ ຣາຈົ່ງພ້ອມກັນໄປຄາຣະວະສົມມາ
ພຣະອັສສີອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງນາງກ່ອນເທົ້ນ ລາງເທົ່ອພໍ່ແຫ່ງນາງສ່ວາງຫາຍຄຳ
ຄຸງດແລ້ວ ກໍ່ຈັກໃຫ້ກູແມ່ປູ່ກັບດອມກໍ່ບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ ຄັ່ນວ່າເຈົ້າທັ້ງສອງແມ່ລູກ

ต้ามจาธะจาภับดอมภับบำธะบอบแล้อ บาๆไถภำติภแต่ๆอับเผ็ๆอับหงบ
ทุภสิๆทุภอับแล้อ บาๆไถผู้เปับแม่ภำยิภไปภ่อบแล้อ บาๆแพๆสีจิๆถือับ
หงบแลอับดอภไม้ไปตามหัๆแม่แห่ๆติบแล้อ ภำลอดไปเถิๆเจ้าธัสสีอับ
ยู่ใบแถมบ้ำมะหาสมุดหีบั้บหั้บแล ถับอ่าบาๆหัๆสอๆแม่ลูภไปรอดไป
เถิๆแล้อ บาๆไถจิๆภิ้มอาบลิๆสามหีแล้อ บาๆจิๆบำอับอึ้บถาธะอะสิม
มามะหาธัสสีอับเปับผิอแห่ๆติบอ่า ข้าแภ่เจ้าผิอรัภผู้ข้าเรียผู้ข้าภำได้ภะ
ทำผิดเจ้าภูแต่เหือดงอบี้ภำข้าบา ขำให้เจ้าภูอิดโหดอับบ้อยอับใหญ่ ผู้ข้า
ได้ภะทำผิดแล้อแลให้ผู้ข้ายู่ภับดอมเปับเมังเจ้าภูภำข้าเหิ้บ ผิอ่าเจ้าภูบ่ำ
เอิาผู้ข้าเปับเมังก้อยเหดอับผู้ข้าภะทำผิดเจ้าภูท่ำบั้บแท้ ขำให้เจ้าภูเอิาผู้
ข้าไว้เปับข้อยตัภบ้ำส่อยติบเจ้าภูภำข้าเหิ้บ ผิอ่าเจ้าภูบ่ำเอิาผู้ข้าเปับข้อย
ข้าหาสาแท้ถั่ๆบั้บ ผู้ข้าภำจัภขำยู่ภับดอมลูภผู้ข้าพำให้ได้เพิๆแพะแปะ
ห้อยภับดอมเจ้าภูแต่ภำข้าเหิ้บ เมื่อบั้บมะหาธัสสีจิๆภล่าอเฉิๆบาๆไถอับ
เปับเมังแห่ๆติบอ่าพัทเหดูธาบาๆเรีย ใบเมื่อบาๆบ่ำปาภพัดพาภจาภ
หัๆภูพีถั่ๆบั้บ เหดถั่ๆลืบาๆจิๆมีใจถิดล้งอภ้งอภอดฉายอึ้บเสังบั้บจาเมื่อ
บั้บบาๆไถจิๆภล่าออ่าข้าแภ่เจ้าภู ส่อบถั่ๆพธะอาหิดอับมาทำมิดสาจาบ
ภับดอมผู้ข้าบั้บมับภำมีเตฉะอะบุพาบมาภบัภภำข้าบา ถับอ่าผู้ข้าบ่ำขับตาม
ภับด้อยมับถั่ๆบั้บ มับภำจัภข้าฟับให้ตายเสังเป็า บ่ำได้ยู่เปับเมังเจ้าภูสืบ
ต่ำไปได้ภำข้าแล เมื่อบั้บพธะธัสสีจิๆภล่าออ่าพัทเหดูธาบาๆผิอ่าบาๆบ่ำสู่
ฉิมภับดอมมับแล้อ แลมีใจอับฉิต่ำภูพีแท้ถั่ๆบั้บ เปับถั่ๆลืบาๆจิๆบ่ำบอภ
แภ่ภูแต่ปะฤิมมะหิอหีบั้บจา มิถถาอ่าถ้าๆเข้าภับปาภบ่ำเปับบั้บลื ผิอ่า
ภูพีบ่ำส่งๆหอายดูให้แจ้ๆถั่ๆบั้บ พธะอาหิดอับเปับฉู้แห่ๆบาๆภำจัภข้าฟับ
ภูพีให้ตายเสังบ่ำสิๆภาแลบำ เมื่อบั้บบาๆไถสีจิๆภล่าออ่าข้าแภ่เจ้าภูผู้ข้า
ภำติภต่ำเปับเถาะเขับผาบแพ้ ภำจิๆอำแจบแท้บ่ำบอภแภ่เจ้าภูภำข้าแล ท่ำ
อ่าตั้ๆแต่บี้เมื่อหน้าผู้ข้าภำจัภมีใจอับหาบจิฉิต่ำเจ้าภูห่งๆแท้ภำข้าบา ผิอ่า
ผู้ข้าบัๆมีใจถิดล้งอภ้งอภอดภับดอมฉายผู้อึ้บแท้ถั่ๆบั้บ เจ้าภูจิๆข้าฟับเสัง
ให้ตายยาไถ้ล้งๆไว้ภำข้าเหิ้บ ขำให้เจ้าภูลุภะโหดโผดผายเหือดงอบี้ภ่อบภำ

ຂ້າເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະຣັສສີຈົ່ງກล่าวอ่า ພັທເທດູຣານາງເຣີຍແມ່ນວ່າຫາກ
ມີໃຈອັນຊົ່ຄືດ້ຳກ່ຽວມີໃຈອັນຄົດລ້ຽວຄືດ້ຳເຫ້ຼກໄນຕັ້ງແຕ່ນີ້ ໄປເມື່ອຫນ້າກໍດີ ພີກໍບໍ່
ເອົານາງເປັນເມັຽສືບຕໍ່ໄປໄດ້ແລ້ວແລ ເມື່ອນັ້ນນາງໄຄຈົ່ງກล่าวอ่าຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ
ພີວ່າເຈົ້າກູບໍ່ຢູ່ກັບດອມຜູ້ຂ້າແທ້ດ້ຳນັ້ນ ເຈົ້າກູຈົ່ງຂ້າຟັນຜູ້ຂ້າໃຫ້ຕາຍເສັຽແລ້ວ
ຊາດກໍຂ້າເທົ້ນ ແມ່ນວ່າຜູ້ຂ້າຢູ່ໃນທີ່ນີ້ກໍບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງເກືອເຝືອມ່ານ ຜູ້ຂ້າກໍຈັກຫອດ
ຫົວຕາຍເສັຽເໝືອນດ້ຳດຽວກັນນັ້ນແລ ແຫນງວ່າຜູ້ຂ້າຕາຍເສັຽກໍຍັງດີກວ່າຜູ້ຂ້າ
ຢູ່ທຸກຍາກອົດຢາກຫອດຫົວຕາຍນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຣັສສີຈົ່ງກล่าวอ่าພັທ
ເທດູຣານາງເຣີຍ ເຫດດ້ຳລີນາງຈົ່ງກล่าวอ่าບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງເກືອເຝືອມ່ານນັ້ນຈາ
ສ່ວນດ້ຳພຣະອາທິດອັນເປັນຊູ້ແຫ່ງນາງນັ້ນເດ ເຫດດ້ຳລີນາງຈົ່ງບໍ່ເອົານາລ້ຽງ
ເກືອເຝືອມ່ານນັ້ນຈາ ໃນເມື່ອກູພີລ້ຽງບໍ່ຮອດກອດບໍ່ໝັ້ນ ນາງຈົ່ງໄດ້ຫ້ຼນຊູ້ຈາກ
ກູພີດ້ຳນັ້ນ ເພື່ອວ່ານາງຈັກໃຫ້ຊາຍຜູ້ອື່ນມາລ້ຽງເກືອເຝືອມ່ານແທ້ດາຍ ນາງ
ຈົ່ງໄປເອົາພຣະອາທິດມາເປັນຜົວນາງ ເພື່ອໃຫ້ລ້ຽງເກືອເຝືອມ່ານນັ້ນເທົ້ນ ເມື່ອ
ນັ້ນນາງໄຄຈົ່ງກล่าวอ่าຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ສ່ວນດ້ຳພຣະອາທິດຕົນນັ້ນກໍຢູ່ເໝືອຊັ້ນ
ຟ້າພຸ້ນເນ ເຫດດ້ຳລີເຈົ້າກູຈົ່ງກล่าวอ่า ໃຫ້ພຣະອາທິດມາຢູ່ລ້ຽງເກືອເຝືອ
ມ່ານຜູ້ຂ້ານັ້ນຈາ ບັດນີ້ຜູ້ຂ້າຫາກບໍ່ຮູ້ຈົ່ງໄດ້ເປັນບໍ່ເຫັນຈົ່ງໄດ້ຢຽບ ເຈົ້າກູຍາໄດ້
ເວົ້າສຽນແທງຫ້ຽຫັຽນຜູ້ຂ້າຫ້ຼາຍເທົ້ນ ຄັນວ່ານາງກล่าวສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງກໍ
ທວາຍມືເຊັດນ້ຳຕາຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ ເພື່ອວ່າຢ້ານກົວຕົນຕາຍເສັຽບໍ່ມີຜູ້ຫາລູກໄມ້ຫົວ
ມັນມາລ້ຽງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຣັສສີກໍເຫັນນາງໄຄຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ມີນ້ຳຕາບໍ່ເຫືອດ
ຫນ້າດ້ຳນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງຖາມວ່າພັທເທດູຣານາງເຣີຍ ເຈົ້ານາງເປັນທຸກຍາກລຳ
ບາກເຍືອງໃດ ເຈົ້ານາງຈົ່ງໄຫ້ຢູ່ບໍ່ຂາດສາຍນັ້ນຈາ ມີຄຄາວ່າເຈົ້ານາງຮ້ອງ
ໄຫ້ຢາກໄດ້ຜົວຜູ້ໃໝ່ນັ້ນລີ ນາງຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ຢາກໝີໄປນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງໄຄ
ໄດ້ຍິນເຈົ້າຣັສສີຫ້ຽຫັຽນວ່າຕິຕຽນເປັນອັນມາກດ້ວຍ ເຫດອັນຕົນກະທຳຜິດນັ້ນ
ມາກນັກ ນາງກໍບໍ່ປາກກໍທໍ່ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ເໝືອນດ້ຳຈັກຕາຍນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະ
ຣັສສີກໍເຫັນນາງຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ບໍ່ຢ່າບໍ່ເຊົາສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງເລົ່າໂລມນາງວ່າພັທເທດູ
ຣານາງເຣີຍ ພີວ່າເຈົ້ານາງຢ້ານກົວຕາຍດ້ວຍ ເຫດບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງເກືອເຝືອມ່ານດ້ຳ
ນັ້ນ ຍາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ກໍພີເທົ້ນ ພີຫາກຈັກຫາຜົວຜູ້ໃໝ່ແກ່ນາງເພື່ອໃຫ້ລ້ຽງເກືອ

ເຝືອມ່ານນັ້ນແລ ນາງຍາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຫອດຫົວຫຼາຍເທົ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີກລ່າວ
ສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງສີຂູດເກົາເອົາເຫົ່ອໄຄແຫ່ງຕົນມາປັ້ນແປງໃຫ້ເປັນຮູບຜູ້ຊາຍ
ແລ້ວແລສວດທິຍວາຍຮວາຍມົນ ເປົ່າພົ້ນໃຫ້ບັງເກີດເປັນຄົນແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວ
ວ່າພັທເທດູຣານາງເຮີຍ ຄັນວ່ານາງທຸກຍາກລຳບາກດ້ວຍອັນບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງເກືອເຝືອ
ມ່ານດັ່ງນັ້ນ ນາງຈົ່ງເອົາຊາຍຜູ້ນີ້ໄປເປັນຜົວນັ້ນເທົ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີກລ່າວສັນ
ນັ້ນແລ້ວນາງຈົ່ງມົ້ນຕາລ່ຳລົ່ງດູ ຈົ່ງເຫັນຊາຍຜູ້ນັ້ນເປັນອັນຜູ້ດີຜູ້ງາມມາກນັກກໍມີ
ໃຈອັນຊົມຊົ່ນຍິນດີເພື່ອວ່ານີຜູ້ລ້ຽງຕົນແລ ຄັນວ່ານາງໄຄໄດ້ຜົວຜູ້ງາມແລ້ວນາງຈົ່ງ
ກລ່າວເຊົ່ງນາງແພງສີອັນເປັນລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ຕາຕະດູຣາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ແມ່ບັດນີ້
ແມ່ກໍໄດ້ຜົວມາລ້ຽງເກືອບໍ່ຕາຍ ມີ ຊີວິດອິນທີ ສືບຕໍ່ໄປໄດ້ແລ້ວແລບັດນີ້ເຈົ້າລູກຮັກ
ຈັກຢູ່ກັບດອມແມ່ນັ້ນລີ ຮູ້ວ່າເຈົ້າລູກຮັກຈັກໄປກັບດອມພໍ່ເຈົ້ານັ້ນຈາເມື່ອນັ້ນນາງ
ແພງສີຈົ່ງຂາບຄຳແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າຂ້າຜູ້ລູກກໍຈັກໄປກັບດອມ
ພໍ່ແຫ່ງຂ້າກ່ອນແລ ຄັນວ່າຜູ້ຂ້າບໍ່ຕາຍບັງມີ ຊີວິດອິນທີສືບຕໍ່ໄປເມື່ອຫນ້າຜູ້ຂ້າ
ຈັກຄືນມາປາມແມ່ເປັນເຈົ້າທີ່ນີ້ງກໍຂ້າແລ ຄັນນາງໄຄໄດ້ຍິນນາງແພງສີກລ່າວເຊົ່ງ
ຕົນສັນນັ້ນນາງຈົ່ງກົ້ມຂາບໄຫວ້ເຈົ້າຣັສສີ ອັນເປັນຜົວຮ້າງແຫ່ງຕົນວ່າຂ້າແກ່
ເຈົ້າກູບັດນີ້ເຝືອຂ້າທັງສອງ ກໍຈັກພາກັນຄືນເມືອຫາທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນຂ້າກ່ອນແລ
ເຈົ້າກູຈົ່ງເອົານາງແພງສີໄປດ້ວຍອັນວຸທທິສວັສສະດີກໍຂ້າເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສ
ສີຈົ່ງຂາບວ່າເອີ ງ ເຂືອທ່ານທັງສອງ ຈົ່ງພາກັນເມືອລ້ຽງເກືອເຝືອມ່ານກັນໃຫ້
ເປັນຢ້າວເປັນເຮືອນສືບຕໍ່ໄປເມືອຫນ້ານັ້ນເນີ ພັທເທດູຣານາງໄຄນ້ອງຮັກພີ່ກູເຮີຍ
ຍາໄດ້ໄປຫຼົ ນຊູ້ຈາກຜົວເໝືອນດັ່ງເກົ່ານັ້ນເທົ້ນ ຄັນວ່າຜົວຫາກຮູ້ແຈ້ງແລ້ວກໍຈັກ
ສຣະສວາງວາງເສັ່ງດັ່ງດຽວນີ້ແລ້ວ ນາງເຮີຍອັນນີ້ງຢ່າໄດ້ມີຄຳຮ້າຍແລ້ວແລຕອບ
ຖ້ອຍຖຽງຄວາມຜົວດ້ວຍຄຳວ່າ ໄສ້ແຕກນ້ຳເນົ່າຮາກເລືອດເສືອກິນແທ້ດາຍຄັນ
ວ່າຜູ້ຊາຍປຣະວາງເສັ່ງບໍ່ເປັນຢ້າວເປັນເຮືອນດອມເພື່ອນແລນາ ສ່ວນດັ່ງຜູ້ຍິງ
ທັງຫຼາຍອັນເກີດມາໃນໂລກນີ້ ທຽນຍ່ອມເອົາຜູ້ຊາຍເປັນແກ່ນເປັນສານຈົ່ງກວ້າງ
ຂວາງເມືອຫນ້າ ແມ່ນວ່າຜູ້ຍິງ ๑๐ ຄົນຊາວຄົນກໍບໍ່ທໍ່ຜູ້ຊາຍຜູ້ດຽວນັ້ນແລ້ວນາງ
ເຮີຍ ເໝືອນດັ່ງນາງທຳມິດສາຈານຄົດລ້ຽວກ້ຽວກອດກັບ ດອມຊາຍຜູ້ອັນເປັນ(ຊູ້)
ສັນນີ້ແລ ຄັນວ່າກູພີ ປຣະວາງເສັ່ງ ນາງກໍທໍ່ຮ້ອງໄຫ້ຢ້ານກົວຫົວຕາຍຜູ້ດຽວໃນ

ภาละบัดนี้แลบา ถับว่าพระธัสสีสั่ๆสอบบาๆไถด้วยประธิยายซ้ายประ
ภาบต่าๆ ๆ สับนี้แล้ว บาๆจึๆโจมเอิาถึบแลมีเจ้าธัสสีใส่ซิวแซ่ๆติบแล้ว
บาๆจึๆออกมาอู้มเอิาบาๆแพๆสีมาจูบฉุมดิมฉม่อมมากบักแล้ว บาๆจึๆ
ฉ้ำสั่ๆลูกแซ่ๆติบว่า ถ่อยไปดีเยีแพๆสีเรียลูกแก้ว บัดนี้แม่ภ่ไซ้แจ้ว ๆ
แถบดายเพื่อว่าพระสายใจซึ่จาก เพื่อว่าเจ้าพัดพากมาดาเพื่อว่าบาๆ
อำถาพัดแม่เพื่อว่าทุกยากผู้ดูวภูแลบา ถ่อยไปดีเยีพระบุบฉูแก่บไซ้เจ้า
จักละแม่ไว้ภาๆดิๆ เจ้าจักละแม่ซ้ๆป่ากว้าๆเจ้าจักไปยู่ส้าๆติบดูว บ่
เซื้อดซู้วซาแม่ทุกยากแถ่ดิๆดอบแม่บา เมื่อบั้บบาๆแพๆสีอ่อบบ้อย
เจ้าภ่ไซ้ถือถ้อยบ่ำวาย เพื่อว่าเซับสายใจถึดโสกเส้าดอมติบ ถ่อยยู่ดีเยี
พระสาผิบซุ่มเซ้า พระแม่เจ้าบุบเรือๆ ลูกจักเดิบซ้ายเมือๆเมือซบ้า
แม่จึๆถ่อยยู่ถ้าถอๆดู ถับว่าบุบถ้ำฉูสีๆตอบ ซากจักถึบถอบเจ้ามาดา
แลบา ถับว่าบาๆแพๆสีกล่าวดั่ๆบั้บแล้ว บาๆไถภ่เอิาผิวแซ่ๆติบถึบเมือ
ยู่ใบถ้ำอับเปับซียู่แซ่ๆติบแต่ก่อบภ่มีแล. เมื่อบั้บเจ้าธัสสีภ่อู้มเอิาบาๆ
แพๆสีอับเปับลูกแซ่ๆติบ ซะยาบไปเซื้ออาภาดภาๆซาวด้วยอับลำดับ
ป่าไม้ไพพบอมซัๆมอบ ภ่ลวดไปเถิๆถ้ำอับบิ่ๆ อับมีใบซีสสะก้ำตาอับ
ออกพุ้บซั้บแล ถับว่าเจ้าธัสสีแลบาๆแพๆสีไปรอดแล้วเจ้าภ่เอิาลูกแซ่ๆ
ติบไปยู่ใบถ้ำอับบั้บเปับซีสุกฉาสำธาบมากบักซั้บแล เมื่อบั้บเจ้าธัสสีจึๆ
ฉัดสีฉูดเภิาเซื่อไถแซ่ๆติบมา ปั้บเปับรูบบาๆผู้บิ่ๆฉุ่ว่าบาๆใยบิวอับมีติบ
ติวดีๆามซาซีจักอุปปะมาบ่ได้แล้ว เจ้าธัสสีภ่ลวดเอิาบาๆใยบิวเปับเมัๆ
แล้วเจ้าซัๆสามพ่ำแม่ลูกภ่ยู่ใบถ้ำบั้บบาบได้ [๑]ปีบิ่ๆแล้ว บาๆแพๆสีภ่มีใจ
อับถึดรอดบาๆไถอับเปับแม่แซ่ๆติบมากบัก บาๆจึๆภล่าวเฉุๆพ่ำแซ่ๆติบ
ว่าฉ้าแก่พ่ำเปับเจ้าฉ้าภ่มีใจอับถึดเถิๆแม่แซ่ๆฉ้ามากบัก ฉ้าภ่จักอำลา
ถาจากพ่ำเปับเจ้าไปปามแม่แซ่ๆฉ้าก่อบแล้วพ่ำเรีย ถับว่าฉ้าผู้ลูกบ่ำตาย
แลยัๆมีอายุซั้บยืบดั่ๆบั้บ ฉ้าภ่จักซิบต่าวถึบมายู่ภับดอมพ่ำเปับเจ้าแล
บาพ่ำเรีย เมื่อบั้บพระธัสสีได้ยิบถำลูกแซ่ๆติบภล่าวสับบั้บ เจ้าภ่มีซบ้า
ตาอับซมอมตอมแล้วแลต่ำบ้อยถ้อยใจมากบักแล้ว เจ้าภ่บ่มีถำซ้ามไว้

๑ ใบใบลาบจาบก่ำฉูบ "ปี" (ซบ้า ๔ฌ)

ได้ ເຫດວ່າลูกแก่บไท้จักเมื่อปามแม่แท่ๆติบ ເจ้ามํมีใจอับสิลวิบโสก
ເส้า ເพื่อถึดรอดพระลูกเต้าจักเดืบดๅว ถ่อยไปดีเยีแพๆสีบ้อยลูกซ้า
พ่ํเรีย ເจ้าจักไปเมื่อซ้าเดืบไพ ถับว่าเฤๅบาๆไถแม่เจ้าอํใท้พระลูก
เต้าถึบมาพ่ํเบี เมื่อบั้บบาๆแพๆสีจึๆฉ้ำอาบว่าถ่อยปู่ดีเยีบาๆใยบิวแม่
บ้ากับทัๆพระแซ่ๆซ้าปีตตา ข้าจักอํอำลาเมื่อซ้ายาได้ติกถ่อยฉ้า
จัๆไรยาได้เปับโพยไพถาดถ้อยแก่ข้าบ้อยแก่เบี เอี ๆ ไปพ่ํท้อบอํใท้
พระถำภ้อบไปดี อํใท้พระบุตตีไปรอดเฤๅยอดแก้วมาดาพ่ํเบีถับว่าบาๆ
แพๆสีอำลาถาจากพ่ํกับแม่บ้าแท่ๆติบแล้ว บาๆจึๆบายเอิาผ้าฉะไบแล
มีดบ้อยกับทัๆฉ้าซ้ากท้อยกิกแอบ ใจบึๆถึดแถ้บทาพ่ํใจบึๆถึดรอด
พระซ่ํเท้ๆามาดา บาๆกํเดืบดิๆซ้าถึดรอดแม่กำพ้าแท่ๆติบกํมีแล
ใบเมื่อบาๆแพๆสีดุ่ๆเดืบไปผู้ดๅวใบป่าไม้ ดิๆดอบทีบั้บ บาๆกํลีๆแลเทับ
สัพพะบิกทัๆซ้ายอับไปอิบอวาย ทาซ้ากไม้ แลลูกไม้ มาล้ๆๆลูกแลเมัๆ
แท่ๆเอิามีมากมีซ้าย ถับว่าบิกทัๆซ้ายเอิาลูกไม้มาเฤๅลูกแลเมัๆ
แท่ๆเอิาแล้ว กํพ้อมกับกิบแล้วแลฉิมฉุ้บยิบดีปากจาเอ้าวากับดอมกับ
ตามพาสาแท่ๆเอิาสับบั้บ บาๆแพๆสีถึดรอดถึดเฤๅพระธัสสีอับเปับพ่ํ
แท่ๆติบอิบอวายซ้าลูกไม้แลทิวมับ มาล้ๆๆบาๆไถแต่เมื่อติบยัๆบ้อย บาๆ
จึๆไท้จ้อย ๆ ติบดๅว โอบํถึดรอดถึดเฤๅพ่ํแลแม่แท่ๆภูอับได้ปู่กับดอม
กับใบถ้ำทีบั้บเดบํ ยามเมื่อพระธัสสีอับเปับพ่ํแท่ๆภูอิบอวายซ้าลูกไม้
แลทิวมับมารอดแล้วกํลวดพ้อมกับกิบแล้ว ฉิมฉุ้บยิบดีกับดอมกับ
เซื่อบบิกทัๆซ้ายฝูๆบี้แลบํภูกํเซื่อใจแล ถึดถๅดแก่พระอาทิดอับมา
ม้าๆป้าวเพเรือบใท้พ่ํแลแม่แท่ๆภูพัดพากจากซ้ๆกับ ถือว่าพ่ํไปปู่ทีบึๆ
แม่ไปปู่ทีบึๆสับบี้แลบา ถับว่าบาๆแพๆสีร้อๆไท้จิมไจว้ๆติบดๅวสับบั้บ
บาๆกํลวดดุ่ๆเดืบไปแต่เฉ้าเท้าเฤๅถ่ำมืดมาแล้ว บาๆกํไปรอดไปเฤๅ
ท้วยบ้อยอับบึๆ บาๆกํจอดเฉิาปู่เปับถาวบอบทั้บแล เมื่อบั้บยัๆมีเทวะ
บุดซุ่ม ๔ ติบอับปู่ใบผาสาดวิมาบเซื่อยอดท้วยทีบั้บ กํลวดลีๆแลเทับ
บาๆแพๆสีมาบอบปู่ผู้ดๅวบํมีทีเพีๆทีอาไสดั่ๆบั้บ เทวะบุดทัๆ ๔ ติบต้าบจา

ธะจาภับอ่าดูธาเจ้าทัๅซ๊ายเรีย ปัดบี้เธิาทัๅซ๊ายจีๅพ้ อมภับไปซ๊ี บฉุ๊บ
ม่อบภับดอมบาๅแพๅสีผู้บั้บแล้อ จีๅถึบมาบอบท่ำบำเธิาเรีย ถับอ่าเทอะ
บุดทัๅ ๔ ติบต้าบจาธะจาเฉุๅภับไปมาสับบั้บแล้อ ภำพ้ อมภับติภแต่ๅเดิา
ดาเบื้อติบบำธะบอบแล้อ เทอะบุดติบบี๋ๅเป๋าแถบไถ้ เทอะบุดติบบี๋ๅดึด
เพัๅะ เทอะบุดติบบี๋ๅสีฉุำ เทอะบุดติบบี๋ๅอับแลฟ้อบติบมีพีผ้าโรทือ[๑] โร
ร้อๅเอ้ามาหาบาๅมาภบัภทั้บแล เมื่อบั้บบาๅแพๅสีได้ยิบสๅๅอับแลสๅๅ
แถบภับทัๅดึดเพัๅะแลสีฉุำเอ้ามาหาติบสับบั้บ บาๅภำมีใจอับป้าบมาภบัภ
ด้อยถำอ่า ดูธาโอบำบุถละผู้ใดแล เอิาสีฉุำแลอับลำอึบอ้อยเหมือบดั่ๅสๅๅ
ป่าอบ้อยแลฉายรามเดบำ มีถถาอ่าเอิาจัภมาพาๅาบภะทำร้ายแลดูหมิบ
ดูแถอบภูอับบอบปู่ผู้ดๅอสับบี้แลบำ เมื่อภูจัภหมีไปลับลี้บอบปู่ใบทีใดภำเปับ
อับถ่ำมี ดบ่ำเทับรุ่ๅทิบทาๅจัภไปบี้บา ถับอ่าบาๅถบิๅใจสับบี้แล้อ บาๅภำ
ลอดร้อๅไท้ปู่ใบแถมท้อยทีบั้บทั้บแล เมื่ อบั้บเทอะบุดทัๅ ๔ ได้ยิบสๅๅ
บาๅแพๅสีร้อๅไท้ร่ำไรไปมามาภบัภสับบั้บ เทอะบุดทัๅ ๔ จีๅพ้ อมภับ
เอื้บถามอ่าดูธาบาๅแพๅสีแภ่บไท้พีเรีย เจ้าจัภร้อๅร่ำไท้สับใดรู้อ่าเจับ
ทิอใจแลปอดท้อๅอำแภ่เจ้าบาๅบ้อๅบอภมา พีจัภหาหอ้าบปามาใส่พี
จัภหาราภไม้ มาหา อำแภ่สีโสพาบอภอ้าย ยาได้มีถำร้ายจัๅไรแด่เบี
อ่าดั่ๅบั้บบาๅแพๅสีได้ยิบเทอะบุดเอื้บถามสับบั้บ บาๅจีๅถบิๅใจอ่าส่อบ
(ดั่ๅ) ป่าอบ้อยฉายรามทัๅซ๊ายฝูๅบี้ เอิาภำมาเอื้บถามถำดีถำๅามสับบี้
บ่ำอ่าจัภมาพาๅาบแลภะทำร้ายแภ่ภูฉะแล ผิอ่าเอิาจัภมาพาๅาบแลภะ
ทำร้ายแท้ดั่ๅบั้บ เอิาภำเอื้บถามด้อยถำดีถำๅามสีๅบี้ฉะแล ถับอ่าบาๅ
แพๅสีถบิๅใจสับบี้แล้อ บาๅจีๅอาบอ่าอ้าแภ่เจ้าอ้ายทัๅซ๊ายเรียบ้อๅบี้
เมื่อแม่หม้าย " ฉามทาม "[๒] ถับอ่าเทับฉายรามอี้ป้าบ เจ้าป่ามาปาภ
ต้าบยิบภิอ อ้าแภ่พระเหมือทิอเมื่อท้อบ อำแภ่พระถำภ้อบเมื่อเยี
อ่าดั่ๅบั้บ เมื่อบั้บเทอะบุดทัๅ ๔ ได้ยิบ[๓] .... ถำบาๅแพๅสีภล่าวอ่า

---

๑ ถอบเปับ ธื้อ

๒ ใบใบลาบจาบภ่ำอๅบ " ฉุ่อทาม " หม้า ๕มิ

๓ จิบ ผูภ ๗ มัด มิ " ลีจจะบาแล้อ ยามแลๅถ้อยถ่ำ เดือบเภ้า
แปดถ่ำแล ผู้ลีจจะบาเบับ อีบ บ้าบบาฉอบ แลเจ้าเรีย"

ມີใจອັນຢ້ານກົວສັນນັ້ນ ເທວະບຸດທັງ ๔ ຈຶງພ້ອມກັນກล่าวอ่า ພັທເທດູຣານາງ
ເຣີບ ເຈ້ານາງບາໄດ້ຢ້ານກົວ ເຣົາພີ້ຈັກມາພາງານກະທຳຮ້ານແກ່ເຈ້ານັ້ນ
ເທື້ນ ເຣົາພີ້ເທັນເຈ້ານາງມານັ່ງຢູ່ໃນທີ່ນີ້ຜູ້ດຽວ ນາງເປັນອັນໂສກເສ້ານຫງ່ວມ
ເຫງົ້ານາກນັກ ເຣົາພີ້ຈຶງມາແອ່ວຫຼົ້ນຄວາມເດືອນດາວບ່າວສາວດອກແລນ້ອງ
ເຣີບ ພີ່ວ່າຂັດອົກທວງພຣະໄທຂັດໃຈພຣະນາງນ້ອງ ຈຶງໃຫ້ເຈ້ານ້ອງຄ້ອງ
ບອກມາ ພີ້ຈັກຂໍອຳລາດ້ວບຊຶ່ນາງເຣີບ ເຈ້ານາງມາແຕ່ທີ່ໃດຜູ້ດຽວ ບໍ່ມີໃຜ
ເພື່ອນຂ້າງພີ້ເດ ຮູ້ວ່າກະທຳຜິດເຈ້ານຸນກວ້າງຜົວຂວັນເຈ້າລີ ຮູ້ວ່າທຳຜິດພຣະ
ບຸນທັນພໍ່ແມ່ເຈ້າລີ ກໍຈຶງມາແທ້ຜູ້ດຽວນັ້ນເດ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີໄດ້ຍິນເທວະ
ບຸດທັງ ๔ ກล่าวເປັນອັນມ່ວນເພາະເສາະໃສສັນນັ້ນ ນາງຈຶງຫາບເສັຽຍັງຄຳຢ້ານ
ກົວວ່າເທວະບຸດທັງ ๔ ບໍ່ມາກະທຳຮ້ານແກ່ຄົນ ນາງກໍມີໃຈອັນຊົມຊຶ່ນຍິນດີ
ມາກນັກ ນາງຈຶງກล่าวຄຳມາຍາປອກຫຼົ້ນວ່າ ຂ້າແກ່ເຈ້າອ້ານທັງຫຼາບເຣີບ
ຂ້າກໍລຸກແຕ່ເຈ້າຣະສີອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງຂ້ານາເຖິງທີ່ນີ້ແລ້ວ ຜູ້ຂ້າກໍຈັກໄປປານແມ່
ແຫ່ງຂ້າພາບພຸ້ນ ເມື່ອນັ້ນເທວະບຸດທັງ ๔ ຈຶງຊ້ຳຖາມວ່າ ພັທເທດູຣານາງເຣີບ
ເຫດດັ່ງລີ ເຈ້າຈຶງກล่าวอ่ามาແຕ່ພໍ່ພຸ້ນແລ້ວຈຶງມາປານແມ່ພາບພີ້ນັ້ນຈາ ມີຄ
ຄາວ່າພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງນາງບໍ່ໄດ້ເປັນຜົວເມັຽກັນນັ້ນລີ ຮູ້ວ່າພໍ່ແມ່ແຫ່ງນາງພັດ
ພາກຈາກຫຼົງກັນນັ້ນກໍພີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີຈຶງກล่าวอ่า ຂ້າແກ່ເຈ້າບ່າວ
ນ້ອຍຊາບຮາມ ອັນເປັນທີ່ຮັກແກ່ຂ້າ ຍາມເມື່ອປາງກ່ອນພຸ້ນ ພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງຂ້າ
ກໍເປັນຜົວເມັຽກັນຢູ່ໃນຖ້ຳຄູຫາພາບພຸ້ນກໍຂ້າແລ ຍັງມີໃນວັນນຶ່ງພຣະອາທິດກໍ
ລົງມາແຕ່ຊັ້ນຟ້ານາກະທຳມີຈສາຈານກັບດອມແມ່ແຫ່ງຂ້າແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນພໍ່ແຫ່ງ
ຂ້າກໍມີໃຈອັນຄຽດແລໜ່າຍຊັງແມ່ແຫ່ງຂ້ານາກນັກ ເຈ້າຈຶງຂົນຂວາຍຄົວໜີ
ຈາກແມ່ແຫ່ງຂ້ານາຢູ່ຖ້ຳຄູຫາພາບພີ້ ແມ່ນວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍລວດມາກັບດອມ
ພໍ່ແຫ່ງຂ້ານັ້ນແລ ບັດນີ້ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍຊ້ຳຄິດເຖິງແມ່ແຫ່ງຂ້ານາກນັກ ຂ້າຈຶງໄດ້
ຫຼົບຄືນມາປານແມ່ແຫ່ງຂ້າໃນກາລະບັດນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນເທວະບຸດທັງ ๔ ຈຶງຊ້ຳ
ຖາມວ່າພັທເທ ດູຣານາງສ່ວນດັ່ງລູກຫຼານບ້ານເມືອງອ້ານນ້ອງບໍ່ມີນັ້ນລີ ເຈ້າ
ຈຶງມາຜູ້ດຽວບໍ່ມີໃຜເປັນຄູ່ນັ້ນເດ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີຈຶງກล่าวอ่า ຂ້າແກ່ເຈ້າກູ
ທັງຫຼາບເຣີບ ສ່ວນດັ່ງຂ້າຜູ້ນ້ອງນີ້ກໍເປັນ ລູກທອກເກີດມາຜູ້ດຽວ ຂ້າຈຶງບໍ່ມີໃຜ
ມາເພື່ອນຂ້າງທີ່ນີ້ກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນເທວະບຸດທັງ ๔ ຈຶງກล่าวอ่าດູຣາເຈ້ານາງ

ເຮີ ພີ ວ່າບໍ່ມີ ໃຜ ໄປ ນຳ ທາງ ເພື ອນ ນ້ອງ ແທ້ ດັ່ງ ນັ້ນ ພີ ຈັ ກ ຂໍ ໄປ ດອມ ຂ້າງ ເປັ ນ ຄູ່ ເຈ້ າ ບຸ ນ ກ ວ້າງ ຈອມ ໄຕ ຍັ ງ ຈັ ກ ໃຫ້ ພີ ໄປ ໄດ້ ບໍ ຮູ້ ວ່າ ທີ ນ ຫ ນ ານ ຫ ນ່ ຫ ຼາ ຍ ຮູ້ ວ່ າ ມີ ງົ ວ ຄວາ ຍ ຄັ ບ ຄັ່ ງ ຮູ້ ວ່ າ ມີ "ມ ວ ນ ນ້ ງ"[1] ແ ລ ຮ ອ ມ ນັ້ ນ ເດ ເມື ອ ນັ້ ນ ນາ ງ ແ ພ ງ ສີ ຈິ ງ ກ ລ່ າ ວ ວ່ າ ຂ້ າ ແ ກ່ ເ ຈ້ າ ອ້ າ ຍ ຜູ້ ຄື ງ ເ ຢັ ນ ຄັ ນ ວ່ າ ເ ຈ້ າ ໄ ປ ເ ປັ ນ ກໍ ໄ ປ ທ້ ອ ນ ຢ້ ານ ແ ຕ່ ເ ຄື ອ ເ ຈ້ າ ຊ້ ອ ນ ຍາ ງ ຍາ ຍ ຢ້ ານ ແ ຕ່ ພີ ຍາ ວາ ຍ ປີ້ ຫ ຽ ມ ຢ້ ານ ແ ຕ່ ນ້ ອ ງ ກ ອ ດ ກຸ ມ ກີ ນ ເ ຈ້ າ ດ ອ ກ ເດ ເມື ອ ນັ້ ນ ເ ທ ວ ະ ບຸ ດ ທັ ງ ๔ ຈິ ງ ກ ລ່ າ ວ່ າ ພັ ທ ເ ທ ດູ ຮ າ ນ າ ງ ເ ຮີ ຍ ແ ມ່ ນ ວ່ າ ທ າ ງ ແ ຄ ບ ພີ ຂໍ ນ້ ງ ຄ ອ ມ[2] ແ ມ່ ນ ວ່ າ ທ າ ງ ເ ຈ້ າ ຮ ອ ມ ພີ ຂໍ ໄ ປ ອ ວ ນ ຂ້ າ ງ ແ ມ່ ນ ວ່ າ ທ າ ງ ບໍ່ ກ ວ້ າ ງ ບິ ນ ບຸ[3] ໄ ປ ແ ນ ນ ທໍ່ ພ ຣະ ຈ ອ ມ ໄ ຕ ແ ປ ງ ອ າ ດ ພີ ຈັ ກ ນຸ່ ງ ຜ້ າ ຂ າ ດ ງຸ ງ ປາ[4] ພີ ຈັ ກ ໄ ປ ນາ ເ ພື ອ ນ ນ້ ອ ງ ພີ ຈັ ກ ໄ ປ ຂັ ດ ຂ້ ອ ງ ຄ ວ່ າ ງ ແ ທ ພີ ຈັ ກ ໄ ປ ແ ພ ດ ແ ນ ແ ມ່ ນ ບ້ ອ ງ ຢ້ ານ ແ ຕ່ ພາ ຍ ພ ຣະ ໄ ທ ນ້ ອ ງ ຂັ ດ ຂື ນ ດ ອ ກ ນາ ວ່ າ ດັ່ ງ ນັ້ ນ ແ ລ້ ວ ກໍ ພ້ ອ ມ ກັ ນ ຕົ ບ ມື ແ ລ້ ວ ແ ລ ທົ ວ ມ າ ກ ນັ ກ ທັ້ ນ ແ ລ ໃ ນ ເ ມື ອ ຣາ ຕີ ຄື ນ ອັ ນ ນັ້ ນ ແ ລ ຮຸ່ ງ ແ ສ ງ ສຸ ຣິ ຍະ ພຸ່ ງ ຂຶ້ ນ ມາ ດັ່ ງ ນັ້ ນ ເ ທ ວ ະ ບຸ ດ ທັ ງ ๔ ຈິ ງ ສັ່ ງ ລາ ເ ມື ອ ວ່ າ ຢູ່ ດີ ເ ບີ ເ ຈ້ າ ນຸ ເ ນື ອ ຕ່ ຳ ເ ກີ ງ ພີ ຂໍ ເ ພີ ງ ບໍ່ ໄ ດ້ ພີ ຂໍ ໄ ງ້ ບໍ່ ຕີ ງ ພີ ຂໍ ບີ້ ງ ທິ ມ ຜ້ າ "ພີ ຈັ ກ ລາ ອຸ່ ນ ຫ້ ຼ າ ສົ ບ ຍາ ວ ເ ມື ອ ບ້ າ ນ"[5] ຢ່ າ ກ ລ່ າ ວ ຕ້ າ ນ ຕ ຽ ນ ຂ ວັ ນ ແ ດ່ ເ ນີ ເ ອີ ງ ຄ່ ອ ຍ ເ ມື ອ ດີ ເ ບີ ເ ຈ້ າ ອ້ າ ຍ ໄ ປ ເ ຂັ ນ ຝ້ າ ຍ ເ ພື ອ ນ ເ ມັ ງ ເ ຈ້ າ ເ ນີ ໄ ປ ແ ປ ງ ເ ປັ ງ ໃ ຫ້ ນ້ ອ ງ ເ ຈ້ າ ເ ນີ ໄ ປ ຕີ ຄ້ ອ ງ ຈູ ມ ຄຳ ເ ຈ້ າ ເ ນີ ນ້ ອ ງ ຈັ ກ ຂໍ ເ ມື ອ ນຳ ບໍ່ ໄ ດ້ ແ ດ່ ລີ ຍາ ໄ ດ້ ຫັ ກ ຟົ ດ ໄ ມ້ ທັ ງ ຫ້ ຼາ ຍ ຕັ ນ ທ າ ງ ແ ດ່ ເ ນີ ເ ອີ ງ ວ່ າ ດັ່ ງ ນັ້ ນ ແ ລ້ ວ ເ ທ ວ ະ ບຸ ດ ທັ ງ ๔ ກໍ ລ ວ ດ ເ ມື ອ ສູ່ ທີ ຢູ່ ແ ທ່ ງ ຕົ ນ ທັ້ ນ ແ ລ ເ ມື ອ ນັ້ ນ ນາ ງ ແ ພ ງ ສີ ກໍ ຕົ ກ ແ ຕ່ ງ ຫ້ າ ງ ດາ ເ ນື້ ອ ຕົ ນ ດີ ແ ລ້ ວ ນາ ງ ກໍ ລ ວ ດ ໄ ປ ເ ມື ອ ຫ້ ນ້ າ ຜູ້ ດ ຽ ວ ທັ້ ນ ແ ລ ເ ມື ອ ນັ້ ນ ນາ ງ ແ ພ ງ ສີ ໄ ປ ດ້ ວ ຍ ໄ ປ ຕາ ມ ປ່ າ ດົ ງ ດ ອ ນ ທີ ນັ້ ນ ນາ ງ ກໍ່ ລີ ງ ແ ລ ເ ທັ ນ ເ ນື້ ອ ແ ລ ນົ ກ ທັ ງ ຫ້ ຼາ ຍ ມີ ມາ ກ ມີ ທັ ງ ໄ ກ່ ກ ະ ຕາ ກ ແ ຄ ມ ທາ ງ ມີ ທັ ງ ນົ ກ ຖົ ວ ລາ ງ ຮ້ ອ ງ ຮ່ ຳ ຈັ ບ ໄ ມ້ ຕ່ ຳ ຈ ອ ນ ຈໍ ເ ລີ ຍ ບໍ ຄໍ ຮ່ ຳ ຮ້ ອ ງ ສ ຽ ງ ມີ ກ້ ອ ງ ກາ ງ ດົ ງ ມີ ທັ ງ ນົ ກ ທົ ງ ແ ລ ນົ ກ ເ ຈົ ານ້ ງ ເ ຄ້ າ ເ ມ້ າ ນົ ກ ຍາ ງ ເ ລີ ຍ ຮ້ ອ ງ ຄາ ງ ກ້ ອ ກ ງ ມີ ທັ ງ ລີ ງ ເ ຕັ້ ນ ໄ ຕ່ ໄ ປ ມາ ບໍ່ ອ າ ດ ຈັ ກ ຄັ ນ ນາ ນັ ບ ໄ ດ້ ເ ຂົ າ ກໍ ຮ້ ອ ງ ໄ ຈ ວ້ ງ ສ ຽ ງ ວ ອ ນ ເ ປັ ນ ທີ

---

๑ ໃ ນ ໃ ບ ລາ ນ ຈາ ນ ກ່ ຳ ຂ ຽ ນ "ບ່ ອ ນ ນ້ ງ" ມັ ດ ມີ ຜູ ກ ๑๐ ຫ້ ນ້ າ ມີ"

๒ ໃ ນ ໃ ບ ລາ ນ ຈາ ນ ກ່ ຳ ຂ ຽ ນ "ຂໍ ນ້ ງ ຄ ອ ມ ມ ອ ມ" ຜູ ກ ๑๐ ມັ ດ ມີ ຫ້ ນ້ າ ๔"

ມີ ຄວ ນ ເ ປັ ນ "ຈັ ກ ບິ ນ ບຸ ໄ ປ" ຫຼື ວ່ າ "ຈັ ກ ຫ້ ນ ບຸ ໄ ປ" ແ ຕ່ ວ່ າ ໃ ບ ລາ ນ ຈາ ນ ກ່ ຳ ຂ ຽ ນ "ບິ່ ນ ບຸ ໄ ປ" "ຜູ ກ ๑๐ ມັ ດ ມີ ຫ້ ນ້ າ ๔"

๔ ໃ ນ ໃ ບ ລາ ນ ຈາ ນ ກ່ ຳ ຂ ຽ ນ "ງົ ມ ປາ"

๕ ໃ ນ ໃ ບ ລາ ນ ຈາ ນ ກ່ ຳ ຂ ຽ ນ ວ່ າ "ພີ ຈັ ກ ລາ ອຸ ນ ຫ້ ຼ າ ສົ ບ ຍາ ວ ພີ ຈັ ກ ລາ ເ ຈ້ າ ສາ ວ ເ ມື ອ ບ້ າ ນ"

ขึบออบซอบซักใช้ นางนางกให้เว็นไป ภายพิงไพเมื่อหน้า ถึกเถิงพ่ำก่ำ
พ้าพายหญ้า เป็นเอธ้าองบถอบเอนธ้ายตอบเถิงถินกำมีแล เมื่อนั้นนาง
จิ่งไปธอกไปเถิงผาทวาย๑ กำเป็นอันสูงบิ่งนัก บ่อาจจักไปที่ใกล้ นาง
จิ่งจอกเชิาปู่ในถีนผาที่นั้น กำลอถถ่ำบึกเป็นถาวบอบหั้นแล ท่ำอ่าขังมีถ้ำ
อันบิ่งเป็นป่องเป็นธูมาแต่ฝากผาก้ำนั้น ส่วนถ้ำธูถ้ำอันนั้นมีแต่น้ำเป็น
อ้ายอันเลิกมากนักอันเป็นที่ปู่แห่งพธะยานากทั่งหลาย ทงบ่อมเป็นเมื่อง
นากปู่ในพื้นน้ำที่นั้นหั้นแล เมื่อนั้นขังมีลูกสาวพธะยานากผู้บิ่งชื่อว่านาง
แผนเหฺ็า มีธูบโสมอันถีผู้งามนากนัก ส่วนถ้ำนางแผนเหฺ็าผู้นั้นก่อออก
มาจากเมื่องแห่งถินมาเถิงนางแผงสิกมีหั้นแล เมื่อนั้นนางแผงสิกำได้
ยินสงงนางแผนเหฺ็าบ่างเข้ามาหาถินสันนั้น นางกำใส่ใจว่าแม่นสัดสิงถัง
ธะสานจักมากะทำร้ายแก่ถิน เหถอ่าเป็นอันล่ำบึกบ่เหมันธุ่งหางใถ กำ
ท่ำได้ยินแต่สงงถินนางแผนเหฺ็าบ่างเข้ามา นางจิ่งมะผมมะนาแล่นขึ้นถ้น
ไม้ นางจิ่งร้องไห้หาพ่อแลแม่แห่งถินถ้อยคำว่า อีพ่อเรียมาเอากูแด่ อี
แม่เรียมาเอากูแด่ แม่ยักขีบีมากินกูแล้ว ผีข้างแป้อมากอนกินถินแลนา
ว่าถ้ำนั้นแล้วนางกำซ้ำร้องไห้มากนักหั้นแล เมื่อนั้นนางแผนเหฺ็าได้ยิน
สงงนางแผงสิร้องไห้เป็นถ้ำจักภายถ้ำนั้น นางจิ่งเอ็นถามว่า บุถละผู้
ใถมาร้องไห้ปู่ที่นั้น ถือสงงผู้บิ่งเถน่ำ เจ้านางเรียเจ้ามาแต่ที่ใถจิ่งมาร้อง
ไห้เหมือถันไม้ที่นั้นเถน่ำน้องเรีย เมื่อนั้นนางแผงสิได้ยินสงงนางแผนเหฺ็า
เอ็นถามถินสันนั้น นางกำซ้ำป้านกิอบิ่งกว่าเก่า นางจิ่งพักเชิาเสียงังสงงไห้
แล้วแลขานาธอบทั่งป้านสั่นสายไปมาด้วยคำว่า ข้าแก่เจ้าเอ็ยเรีย ข้า
ผู้น้องกำได้ยินสงงถินเจ้านางเอ็ยเข้านาหาข้าผู้น้องสันนี้ ข้ากำใส่ใจว่า
เสือหมีผีป่าจักมากิน ข้าผู้น้องจิ่งได้แล่นขึ้นถันไม้แล้วแลร้องไห้สันนี้กำ
ข้าแล เมื่อนั้นนางแผนเหฺ็าจิ่งกล่าวว่า เจ้าน้องเรียยาได้ป้านกิอแลร้อง
ไห้กำพี้เหิน ข้าผู้พี้กำรู้ว่าเจ้าน้องป้านกิอ ข้าจิ่งยอถึงมานอนเพื่อนเจ้า

---

๑ ในใบลานจานก่ำยุน "นาหน่วยบิ่งเป็นอันสูงยิ่งนัก" มัด ฝ ผูก ๑๐ หน้า ฮ"

ນ້ອງດ່ວນນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີໄດ້ຍິນສຽງນາງແມນເຫຼົ້ວກລ່າວສັນນັ້ນ ນາງ
ຈຶ່ງລົງຈາກຕົ້ນໄມ້ມາຫາທີ່ປູ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວແລນັ່ງປູ່ທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງແມນ
ເຫຼົ້ວຈຶ່ງເຂົ້ານາຫານາງແພງສີແລ້ວ ນາງຈຶ່ງນັ່ງລົງບາຍແຂນນາງແພງສີທັ
ໝາຍດ້ວຍຄຳວ່າ ເຈົ້ານ້ອງນາດີ ເຈົ້າຜູ້ໃສນຸ່ງນຶ່ງນາງຜ້ານຸ່ງຍະແພ່ນ
ຫ້ວາຈອມໃຕ ເຈົ້ານ້ອງນາຫາງໃດຄ່ຳນຶ ພີ້ຈຶ່ງນາປຶກຖາມຖູ ຂໍແກ່ພຣະບຸນ
ຊູບອກເອີ້ຍ ນາໄດ້ຄຶດຍາກເມື້ອຍຫົວແຄນແດ່ເນີ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີຈຶ່ງຂານ
ວ່າ ຂ້ານ້ອງແກ່ເຈົ້າເອີ້ຍອັນເປັນທີ່ຮັກແກ່ຂ້ານ ເຈົ້າເອີ້ຍປູ່ທີ່ນີ້ກໍ່ບ້ານ້ອຍປູ່ສວັສະດີ
ກໍ່ບໍ່ມີໄພຍໄພຖືກຕ້ອງ ກໍ່ບໍ່ມີພຍາດຂ້ອງພຣະໄທທວງ ຂ້ານໍ້ເດີນໄພຫຼວງປ່າໄມ້
ເປັນທີ່ທຸກຊອກໃຊ້ແກ່ໃຈ ເພື່ອຈັກໄປປາມພຣະນົງໄວຕົນແມ່ ປູ່ດ້ວນແຄ່ພູພາພຸ້ນ
ແລ ຄັນວ່ານາງແພງສີກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງແມນເຫຼົ້ວຈຶ່ງຊ້ຳຖາມວ່າ ດູຮາ
ເຈ້ານາງໃນຈັນນີ້ກໍ່ເປັນອັນຄ່ຳມືດນາແລ້ວ ເຈ້ານາງຈັກນອນທີ່ໃດກໍ່ພີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນ
ນາງແພງສີຈຶ່ງຂານວ່າ ຂ້ານ້ອງພີ້ເປັນເຈ້ານ ໃນຈັນນີ້ກໍ່ເປັນອັນຄ່ຳມືດນາແລ້ວສັນນີ້
ຂ້ານໍ້ຈັກນອນປູ່ທີ່ນີ້ຜູ້ດຽວນັ້ນແລ ພີ້ເປັນເຈ້ານ້ຈຶ່ງນອນເພື່ອນຂ້ານຜູ້ນ້ອງແດ່ເທີ້ນ
ທໍ່ວ່າພີ້ເປັນເຈ້ານ້ປູ່ທີ່ໃດຈຶ່ງນາໂຜດສານະຊຸນາຂ້ານຜູ້ນ້ອງໃນທີ່ນີ້ກໍ່ຂ້ານຈາ ເມື່ອນັ້ນ
ນາງແມນເຫຼົ້ວຈຶ່ງຂານວ່ານ ດູຮາເຈ້ານາງນີ້ຄ່ຳປ້ານກໍ່ເທົ້ານ້ງນັ້ນ ຂ້ານຜູ້ພີ້ກໍ່ຈັກ
ນອນເພື່ອນເຈ້ານັ້ນແລ ສ່ວນນ້ງຂ້ານຜູ້ພີ້ນ້ຊ່ວ່ານາງແມນເຫຼົ້ວອັນເປັນລູກສາວ
ພຣະຍານາກປູ່ໃນອ້ງນ້ຳທີ່ນີ້ແລ ຄັນວ່າເຈ້ານາງຈັກໄປພາຍຫນ້ານຸ້ນກໍ່ດີ ທຸ່ນ
ບ່ອນໄປຫາເມື້ອງແຫ່ງຂ້ານຜູ້ພີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງຈັກຊອດອອກໄປຟາກຜາກ້ານນັ້ນແລ້ວ ຄັນ
ວ່າເຈ້ານ້ງສອງຕ້ານ ຈາຣະຈາເຊີ້ງກັນດ້ວຍປຣະຣິຍາຍຫຼາຍປຣະການຕ່າງໆແລ້ວ
ກໍ່ລວດພາກັນນອນນັ້ນແລ ໃນເມື້ອເຖິງວັນລຸນຮຸ່ງເຊ້ານາແລ້ວນາງທ້ານສອງຈຶ່ງພ້ອມ
ກັນລຸກນາສ່ວ່ານໜ້າ ຊຳຣະເນື້ອຕົນບໍຣະບວນແລ້ວ ນາງແມນເຫຼົ້ວຈຶ່ງພານາງ
ແພງສີໄປເຖິງຖ້ານ້ນັ້ນແລ້ວ ນາງແມນເຫຼົ້ວຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ເຈ້ານາງຈຶ່ງຫຼັບຕາ
ຈັກສນ່ອຍແລ້ວຈຶ່ງນ້ນກໍ່ພີ້ເທົ້ານ້ວ່ານ້ງນັ້ນແລ້ວ ນາງແພງສີກໍ່ລວດຫຼັບຕາພໍ່ປຣະ
ໝານຄາວນ້ຶງແລ້ວ ນາງແມນເຫຼົ້ານຳມຸດລົງໄປໃນອ້ງນ້ຳທີ່ນັ້ນແລ້ວ ນາງແພງສີ
ຈຶ່ງນ້ນນາລ້ານແລ ກໍ່ຈຶ່ງເຫັນປ້ານເຮືອນຮ້ານອ່ານແລຄົນທ້ານຫຼາຍອັນທ່ານໄປນາລຸ້ດ
ລ້ານນາກນັກນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງແມນເຫຼົ້ານັບທ້ານາງແພງສີກໍ່ພ້ອມກັນໄປໃນ

ທ່ຳກາງເມືອງທີ່ນັ້ນທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍິງຊາຍນ້ອຍໜຸ່ມເຖ້າແກ່ອັນຢູ່ໃນເມືອງທີ່ນັ້ນ ເຂົາກໍເຫັນນາງແພງສີອັນຍ່າງໄປຕາມຫຼັງນາງແມນເຫຼົ່າ ເປັນອັນຜູ້ດີຜູ້ງາມ ມາກນັກເຂົາຈຶງເອີ້ນຖາມວ່າ ດູຣາໂສມສີຄານນ້ອງພີ່ສັງເລົ່າຍ່າງທີ່ນທີ່ຄົນດຽວ ພີ່ຈັກຂໍເດີນທຽວທາງຮ່ວມ ພີ່ນີ້ຜົວບໍ່ມ່ວນແກ່ນແຂງ ຂໍແກ່ພຣະຈອມແພງເຍື້ອນ ໂຜດຍາໄດ້ກີ້ວໂກດເຂັ້ມດ່າເລວ ພີ່ນີ້ສູງເກັວເວັວສາມສອກ ເຈ້າຜູ້ນ້ອຍປອກແປກ ສາມວາ ຂໍໃຫ້ສີໂສພາໂຜດອ້າຍພີ່ປາກຂໍເຂັນຝ້າຍຫຼາໄນ ກໍບໍ່ຂັດຂືນໃຈຫຼ້າຊ້ອຍ ດອກຕີ ວ່າດັ່ງນັ້ນເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີຈຶງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈ້າອ້າຍທັງຫຼາຍເຮີຍ ນ້ອງນີ້ເຊື້ອໝາກຫຼອດແຈນາ "ລວດທໍ່ດີແກ່ຕາພາຍນ້ອງ"[๑] ຂໍແກ່ເຈ້າກ້ອກຊອກ ປ່າຈາ ຂໍແກ່ສີໂສພາປ່າເວ້າ ມີແຕ່ເຄືອນ້ຳເຕ້າດູດາຍ ມີແຕ່ເຄືອໝາກຫວາຍພວງ ພ້ວ ຂໍແກ່ເຈ້າຄືງດ້ວຮາບງາມ ຍາໄດ້ມາຕັດຕາມຕົນນ້ອງ ຂໍແກ່ເຈ້າລ້ອງຄ້ອງຄືນ ເມືອທໍ່ເນີ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍພ້ອມກັນຫົວມາກນັກທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງແມນເຫຼົ່າ ຈຶງເອົານາງແພງສີ ໄປເຖິງຂ່ວງຄຸ້ມແລ້ວ ນາງທັງສອງຈຶງພ້ອມກັນຂຶ້ນສູ່ຜາ ສາດແຫ່ງພຣະຍານາກແລ້ວ ນາງແມນເຫຼົ່າຈຶງຂານໄຫວ້ພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ ພໍ່ເປັນເຈ້າຂ້າຜູ້ລູກກໍໄດ້ໄປແອ່ວຫຼົ້ນໃນປາກຖ້ຳຟາກຕາວັນອອກ ຈຶງໄປເຫັນນາງຜູ້ ນີ້ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຜູ້ດຽວຂ້າກໍມີໃຈອີດູກູນານາງຜູ້ນີ້ມາກນັກ ຂ້າກໍລວດນອນເພື່ອນນາງຜູ້ ນີ້ຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງຮຸ່ງເຊ້າແລ້ວ ຂ້າຈຶງເອົານາງຜູ້ນີ້ມາເຖິງທີ່ນີ້ກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍານາກຕົວຊື່ວ່າ ຊຸມພູປັຕຕີຣາດຈຶງຖາມນາງແມນເຫຼົ່າອັນເປັນລູກແຫ່ງຕົນ ວ່າ ດູຣາເຈ້າລູກຮັກແກ່ພໍ່ ສ່ວນດັ່ງນາງຜູ້ນີ້ມັນຈັກໄປທີ່ໃດຈຶງມານອນຢູ່ໃນທີ່ນີ້ກໍ ພໍ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງແມນເຫຼົ່າຈຶງຂານຄຳພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈ້າ ສ່ວນດັ່ງ ນາງຜູ້ນີ້ກໍລຸກແຕ່ຟາກຜາກ້ຳຕາວັນອອກມາແລ້ວກໍເພື່ອວ່າຈັກໄປປາມແມ່ຟາກຜາ ກ້ຳຕາວັນຕົກ ວ່າດັ່ງນັ້ນນາງຜູ້ນີ້ກໍລວດຂ້ານໄປບໍ່ໄດ້ ຂ້າຈຶງໄດ້ເອົານາງມາກັບດອມ ເພື່ອວ່າຈັກເອົານາງໄປສົງໃນຟາກຜາກ້ຳຕາວັນຕົກພຸ້ນກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາ ຊຸມພູປັຕຕີຣາດໄດ້ຍິນຄຳລູກສາວແຫ່ງຕົນກລ່າວສັນນັ້ນ ເຈ້າກໍມີໃຈຊົມຊື່ນຍິນດີ ມາກນັກແລ້ວ ເຈ້າຈຶງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈ້າລູກຮັກແກ່ພໍ່ ສ່ວນດັ່ງກິຈຈະກຳອັນ ມີສະພາວະປານສັນນັ້ນ ເຮົາທັງຫຼາຍບໍ່ຄວນໃຫ້ນາງເມືອໜ້າດ້ວຍງ່າຍນັ້ນແລ

---

๑ ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ລອນທໍ່ດີແກ່ຕາພາຍນອກ" ນັດ ມີ ຜູກ ๑๐ ໜ້າ ๑๑"

ภໍ่ถ่ลวนใ้ห้นอนถอมเราทั้งหลายจักถืนก่อนเท็น เหถว่าท่านหนีตายมาเพื่ๆ เปันหนีเหนันมาเพื่ๆหอมเราถาย ถันว่าพระยาจุมพูปัตถิราถกล่าวสันนั้น แล้ว เจ้าจิ่งกล่าวเชิ่งบาๆแพงสีว่า ถูธาเจ้าลูภรักแก่พ่ ปัถนีพ่ภ็จัก ใ้ห้เจ้าลูภนอนปามจักถืนเสังก่อน เจ้าลูภรักจิ่งจักไปในอันหน้าเช้าภ็พ่เท็น เมื่อนั้นบาๆแพงสีจิ่งกล่าวว่า ข้าแก่พ่เปันเจ้า ผู้ข้าภ็เปันอันถืดรอด ถืด เถิงแม่เจ้ามากบักภ็ข้าบา ข้าภ็ขอลาลาถาจากพ่เปันเจ้าในวันนี้ภ็ข้าเท็น เมื่อนั้นพระยาจุมพูปัตถิราถจิ่งกล่าวว่า ถูธาเจ้าลูภรักแก่พ่ ผีว่าเจ้า ลูภรักจักไปในวันนี้ ภ็จิ่งไปภ็พ่เท็น พ่หากจักใ้ห้บาๆแมนเหฺาไปสิ่ง เจ้าใ้ห้รอดปากถ้ำก้ำถาวันถิภภ็พ่แล เมื่อนั้นบาๆแพงสีจิ่งขานลำว่า ข้าแก่เจ้าภู ผีว่าเจ้าภูจักใ้ห้บาๆแมนเหฺาไปสิ่งผู้ข้าแท้ถั่งนั้น ขอให้ไปใน วันนี้ภ็ข้าเท็น เมื่อนั้นพระยาจุมพูปัตถิราถจิ่งขานว่าเอิ่ๆ เราหากจัก ใ้ห้บาๆแมนเหฺาไปสิ่งท่านในวันนี้ชะแล ถันว่าพระยากล่าวสันนั้นแล้ว พระยาจิ่งบอกแก่บาๆแมนเหฺาว่า ถูธาบาๆแมนเหฺาลูภรัก จิ่งไป สิ่งบาๆแพงสีให้มั่นปากถ้ำท็นั้นภ็พ่เท็น เมื่อนั้นบาๆแมนเหฺาจิ่งขาน ว่าเอิ่ๆ ว่าถั่งนั้นแล้วบาๆทั้งสองจิ่งพ้อมกันลิงจากผาสากไปเถิงท่ำ ภาๆเมื่องแล้ว ภ่ลวกผากันไปทั้งแล เมื่อนั้นถืนทั้งหลายอันปู่ในเมื่องที่ นั้น เขาภ็เห็นบาๆแพงสีไปถามหฺาบาๆแมนเหฺา เปันอันผู้ถีผู้ฉาม มากบักเขาเอิ้นถามว่า ไอ่ เสังถายบาๆแพงสีหน่แก้วนั้นเด เจ้าภ็มารอด แล้วพ่ายหนี เถินถีธีเมื่อหน้าพื้ภ็ขุ่นฝากผ้าไปถอม ขอให้สีถอมมอมลุ้ง อ้าย บาได้ยินย่างย้ายหนีไปท่ำบา เมื่อนั้นบาๆแพงสีจิ่งขานว่า ไอ่เจ้า อ้ายเริย "บาได้พ่างแต่ลืมใจอินแก่เบิ้ น้องแมอถิงพู้อ๊อ น้องบ่เถียจิกสั้อ แพขาว ขอแก่เจ้าสิบยาวย่าปากน้องบ่เถียพันจากเบิ้กโถง บาได้ถืมโพน หฺาวพ่ บาไปตอกหั้งไม้เจ้าแก่เบิ้"[1] ว่าถั่งนั้นแล้วบาๆทั้งสองภ่ลวกผา ภันไปเถิงปากถ้ำแล้อ บาๆแพงสีภ็หฺับถาย่างไปพ่ปะหมานถาวบ๊างแล้อ

---

๑ "บาได้ภ้างแต่ลืมใจอินแก่เบิ้ น้องบิ๊แมอถิงภินพู๊อ๊อมน้องบ่เถียถิงสั๊อแพขาว ขอ แก่เจ้าสิบยาว ย่าปากน้องบ่เถียเพันถากเบิ๊อกโถม บาได้อื๊มโพนหฺาวพ่ บาได้ ไปตอกหั้งไม้เจ้งแก่เบิ้" ถามใบลานจานก่า ผูก ๑๑ มัถ ฉิ หน้า ๑๕

ภํลอดพ้ืบจากปากถ้ำเหับป่าไม้ดิๆดอบทัๆมอบหั้บแล ถับอ่าบาๆแพๆสีพ้ืบ
จากแม่บ้ำแล้อ บาๆแมบเหิ ากํลอดถึบเมือเมือๆบากอับเปับที่ปู่แห่ๆติบ
หั้บแล เมือบั้บบาๆแพๆสีภํบั่ๆเฉิาปู่ใบปากถ้ำที่บั้บพํประมาบถาอบึ่ๆแล้อ
บาๆจึๆยิกย่าๆไปพายหน้าตามป่าไม้ดิๆดอบทัๆมอบหั้บแล เมือบั้บบาๆ
จึๆไปรอดไปเถิๆป่าดอกไม้ทัๆหาย มีทัๆดอกบาๆภายแลฉะมั่ๆ เจ้ากํถึด
ถ้อยถัๆออบฉอบ มีทัๆภาเอิาวอบมีภ้อๆ มีทัๆจักจั่บร้อๆยามแลๆ มีทัๆ
สงๆพี้บาๆแพๆร้อๆจาด เอิากํภึบหมากหาดลี ๑หมากไร มีทัๆสงๆหมาไบ
ไล่เบื้อ มีทัๆฝูๆส่ำเฉื้อลิๆภัๆ บ่ํอาดจักสัๆอยาบับอ่าบได้ เตัมป่าไม้แลพู
ดอยภํมีแล เมือบั้บบาๆแพๆสีภํดุ่ๆเดิบไปตามป่าไม้ไพพบอมทัๆมอบแต่เฉิ้า
ตาบต่ำเท้าเถิๆถ่ำ บาๆจึๆไปรอดไปเถิๆไม้โพไฉต้บบึ่ๆ มีพื้บอับราบรงๆพงๆ
ๆามเหมือบดั่ๆหน้าภอๆไฉ แลมีริมแผ่ไปเปับอับภอ้าๆอวาๆเปับใจมากบัก
บาๆจึๆจอดเฉิาปู่เปับถาวบอบใบริมไม้ต้บบั้บแล้อ ภํลอดถ่ำมืดแล้อ บาๆ
ภํบอบปู่ผู้ดงอใบที่บั้บหั้บแล เมือบั้บยัๆมีเทอะดาติบบึ่ๆ อับปู่ผาสาดอี
มาบ ใบไม้โพไฉต้บบั้บ ภํลึๆแลเหับบาๆแพๆสีบอบผู้ดงอบ่ํมีผู้เพือบข้าๆ
สับบั้บ เทอะบุดติบบั้บ จึๆภล่าวอ่า พัทเทดูธาบาๆผู้มีรูบโสมอับดีอับ
ๆามพีเรีย เจ้าบาๆดุ่ๆเดิบมาแต่ที่ใดจึๆมาบอบปู่ที่บี้ผู้ดงอบ่ํมีใผเพือบ
ข้าๆภํพีจา เมือบั้บบาๆแพๆสีได้ยิบสงๆเทอะบุดติบบั้บ เอื้บรงภหาติบ
สับบั้บ บาๆจึๆถบิๆอ่า โอบํ เหับอ่าภูไปผู้บึ่ๆถิบดงอบ่ํมีใผมาภับดอม
ภูสับบี้ ผู้ฉายทัๆหายภํมาจอบมอยถอยบำภูทุภย่าบทุภถาว แม่บอ่า
ภูบอบใบที่ใดภํเหับถิบใบที่บั้บ เหมือบดั่ๆภูมาแอ่อหาผู้ฉาย เปับที่ลัภอาย
แก่ถิบทัๆหาย ด้อยถำอ่าบาๆแพๆสีไปแอ่อหี้ บดอมผู้ฉายที่อป่าไม้ดิๆ
ดอบ แม่บอ่าบอบที่ใดภํมีผู้ฉายมาบอบดอมทุภแห่ๆทุภพาย อ่าดั่ๆบั้บ
แลบํ ถับอ่าบาๆถบิๆใจสับบี้แล้อ บาๆจึๆอาบตอบเทอะบุดติบบั้บอ่า
ข้าแก่เจ้าภู ผู้ข้าภํมาแต่บ้าบผู้สาอทุภบ่ํมีเมัง๖ ผู้ข้าภํมาแต่เมือๆผู้ฉาย
บ่ํมีเมัง ผู้สาอแล่บมาสู่ เจ้าจึๆมาทงมถู่เปือๆปงอ บ้อๆเดิบถิบดงอบ่ํมี

๑ ถอบจะเปับ "หมากหาดแล หมากไร" ตามใบลาบจาบก่ำ
๖ ใบใบลาบจาบก่ำองบ "บ่ํมีผิอ" จึๆฤๅ "มัด มิ ผูก ๑๐ หน้า ๑ฦ"

ใผเพื็อนอ้าง อ๋ให้เจ้าบุนกอ้างรีบมา อ๋ให้สีใสพามาห้อน อ๋ให้เจ้าคำ
ก้อนมาชิมก๋อ้าเห็น ว่าถ้วนั้น เมื็อนั้นเทอะบุดถินนั้นจิ๊กล่าวเชิ๊งบาวว่า
พันเทดูธาบาวเรีย พื็นี้ ซื่ว่าชายทุกไร้ถิ๊งบาว พื็กโฮ๋ งวเหันบาวดูเป๋า
พื็กมอบถุเอ๋าหนาวเฝัน "กบ่เหันบันพานใดจักปาด"๑ อ๋ให้เจ้าน้อยบาด
ถอยกู อ๋ให้พระบุนฐูใผถอ้าย ยาได้หัวยุ้มป้ายถินดงวกพื็เห็น ว่าถ้ว
นั้นแล้ว เทอะบุดถินนั้นกลวดนอนหั้นแล เมื็อนั้นบาวแพงสีกมอบปู่ในริ่ม
ไม้ที่นั้น ผู้ดงวหั้นแล ในเมื็อธาถิ๊นอันนั้นแลธุงแสงสุริยะพุ่งขึ้นมาสัง
นั้น บาวแพงสีกลุกจากที่นอนแล้ว บาวสว่ายหน้าชำระเนื็อถินถิ๊แล้ว
จิ๊ตกแต่งเกิดาเนื็อถินบริระบวนแล้ว บาวจิ๊เอ็นสั่งเทอะบุดถินนั้นว่า
ถ่อยปู่ถิ๊เบิ้ "ชายถินนองทุกไร้ ๖" ข้าจักลาจากแก่นให้เดินไป ข้าจัก
เดินพิงไพหนีจาก ยาได้ทูงวงวากปู้มนำหาง ถ่อยปู่ถิ๊เบิ้ "ถินกืนบาน
ถินกวายาได้ลงบอกร้อแลมน้ำ"๕ ยาได้ทูงหางมานำห้อน ยาได้กวัด
แกว่งถ้อนนำทูง ยาได้ถือหม่ายชักถินน้องแก่เบิ้ เอิง เมื็อเสังห้อนเจ้า
คำก้อนถินนอง เจ้าขาวฟองข้างแป้ว พื็บ่ชิมเสังแล้วหม่ายชัง พื็บ่เชิบ
ชิมสักญกถ้อย ยาได้เอ็นจ้อยๆไปเบิ้ "ได้ขานเอิงเมื็อห้อน"๔ เจ้าคำก้อน
ถ้วทอง เจ้าหิวหูงวงถอกถ้วยยาได้หัวยุ้มป้ายหม่ายชังเบิ้ ว่าถ้วนั้นแล้ว
บาวแพงสีกลอดไปเมื็อหน้าหั้นแล เมื็อนั้นบาวแพงสี จิ๊ไปรอดไปเถิง
สวนดอกไม้ที่บ่ำๆ มีมากมีหูาย หอมโรยรวายบานเช้า มีหั้งดอกขัดเถ้า
แลชุนฟุม กองอูมขูมดอกใหม่ มีหั้งดอกถ้างใก่ดอมกูโรยหอมไพกว้าง
เตันดอกข้างมักลา มีหั้งดอกจำปาแลดอกเกด หูายสำเพดนางกมีแล
บา เมื็อนั้นบาวแพงสีกถุ่งเดินไปแต่เช้าลวบต่ำเห้าเถิงถ่ำมืดแล้ว บาวจิ๊
ไปจอดเชิาปู่ในแลมห้วยน้อยอันน่ำๆ อันไหูมาแต่ธารผา อันมีน้ำอันใส
แลเป้นยิงนัก เป้นถ้วหน้าแอ่นนั้นแล เมื็อนั้นบาวจิ๊ไปหักเอาฟิดไม้มาสัก

ตามใบลานจานก่ายงบ (หน้า ๑๗ ผูก ๑๐ มัด ม)

๑ "บ่เป้นภานอันใดจักปาด"
๖ "ชายถินปองทุกไร้"
๕ "ถินถึงบางตะม้ายาได้ลงบอกร้อแลมบา"
๔ "ยาได้ขานเอิงเมื็อห้อน"

ຊຸ້ມເພື່ອໃຫ້ກໍ້ງບັງນ້ຳຫນອກແລ້ວ ນາງກໍລວດນອນຢູ່ຜູ້ດຽວໃນແຄມຫ້ວຍທີ່ນັ້ນ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີເທວະບຸດນ້ອຍສອງຕົນ ມີອາຍຸໄດ້ ๔ ປີ ອັນມີຮູບໂສມ ອັນງາມມາກນັກ ສ່ວນດັ່ງເທວະບຸດນ້ອຍສອງຕົນນັ້ນ ກໍລີງເຫັນນາງແພງສີ ນອນຢູ່ຜູ້ດຽວໃນທີ່ນັ້ນ ເທວະບຸດທັງສອງກໍພ້ອມກັນຂັບລຳແລອ່ານຫນັງສືເຂົ້ານາ ຫານາງແພງສີ ເພື່ອວ່າຈັກໄປຂໍຄ້ຽວຫນາກແລດູດຢາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງ ສີອັນນອນບໍ່ທັນຫຼັບ ນາງຈິງໄດ້ຍິນສຽງເດັກນ້ອຍເວົ້າກັນມາຫາຕົນສັນນັ້ນ ນາງ ຈິງຄນິງໃຈວ່າ ໂອນໍ ເດັກນ້ອຍຜູ້ໃດເວົ້າກັນມາຈໍແຈງທີ່ນັ້ນ ເຂົາຈັກມາພາງານ ແກ່ກູ ເພື່ອໃຫ້ເວົ້າຍາກລຳບາກໃຫ້ກູຮາມນອນຍ້ອນເຂົາຝູງນີ້ແລນໍ ຄັນວ່ານາງ ຄນິງໃຈສັນນີ້ແລ້ວ ເທວະບຸດທັງສອງກໍລວດມາຮອດມາເຖິງບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນ ວ່າເທວະບຸດນ້ອຍທັງສອງມາຮອດມາເຖິງແລ້ວ ຈິງກລ່າວເຊີງນາງວ່າ ຂ້າແກ່ ເຈົ້ານາງເອື້ອຍ ເຈົ້າກູລຸກແຕ່ທີ່ໃດມາຜູ້ນີ້ງຄົນດຽວ ບໍ່ມີໃຜມາເພື່ອນເຈົ້າກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີຈິງກລ່າວວ່າ ດູຮາເຈົ້ານ້ອງທັງສອງ ພີ່ກໍລຸກແຕ່ເຈົ້າຮັສສີ ອັນເປັນພໍ່ມາເຖິງທີ່ນີ້ແລ້ວ ຂ້າຜູ້ພີ່ກໍຈັກໄປຢາມແມ່ແຫ່ງຂ້າອັນຢູ່ພາຍຫນ້າພຸ້ນ ແລ ເມື່ອນັ້ນເທວະບຸດນ້ອຍທັງສອງ ຈິງຊ້ຳຖາມວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້ານາງ ເຈົ້າກູ ມານອນຜູ້ດຽວສັນນີ້ ບໍ່ຄິດຢ້ານຫາກນ້ອຍຂົບຕາເຈົ້າລື ບໍ່ຢ້ານງູສາຂົບແກ້ມ ເຈົ້າລື ນ້ອງຈັກມານອນແອ້ມທຽມກາງ ເຈົ້າບໍ່ຄິດເຊີງຕ່າງນາງແດ່ລື ເຈົ້າບໍ່ ຄິດໄປມາຄົດລ້ຽວ ເຈົ້າບໍ່ຄິດກອດກ້ຽວທຽມສອງ ເຈົ້າບໍ່ຄິດຜິປອງເວົ້າຍາກແດ່ ລື ເຈົ້າບໍ່ຮ້ານຊຶກຊາກດ່າຕີນັ້ນລື ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີຈິງກລ່າວວ່າ ດູຮາເຈົ້າ ຫຼ້າຊ້ອຍຄືງພອຍ ສັງເລົ່ານາວອຍງພາກແມ່ ເອື້ອຍຈັກຈັບແຂນແກ່ມາຊົມ ເອື້ອຍຈັກອູ້ມກິນນົມຮຽງແທບ ຍາໄດ້ແອບງຮີບມາຍາໄດ້ເວົ້ານາຍາຮີບຟ້າວ ຍາ ໄດ້ເວົ້າລຸກລ້າວເຊີຍຊົມ ມາກິນນົມເສັ້ງທ້ອນ ມາຊົມຊ້ອນເສັ້ງເຍີ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອ ນັ້ນເທວະບຸດທັງສອງຈິງຊ້ຳກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າເອື້ອຍເຮີຍ ນ້ອງນີ້ເດັກຕ່າງ ນ້ອຍຈິງນາ ແຕ່ພັດແມ່ມາແຕ່ນ້ອຍກໍບໍ່ໄຫ້ອິນອ້ອຍກິນນົມ ກໍທໍ່ຂໍຊົມມາກິນ ນົມເສັ້ງທ້ອນ ກໍທໍ່ຂໍຊົມແກ້ວ ກໍທໍ່ຂໍໄຫ້ແອ່ວ "ທຽມເຄົ້າ"[๑] ກໍທໍ່ຂໍນັ່ງເຊົ້າ ແຄມຫາດ ຍາໄດ້ເວົ້າຈ້າດງໄປຫຼາຍ ສ່ວນດັ່ງການຍິງຊາຍນ້ອງຮູ້ ສ່ວນດັ່ງ

---

๑ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນວ່າ "ທຽມເພົ້າ" "ຜູກ ๑๐ ມັດ ມີ ຫນ້າ ๖ມີ"

ภาษาชุมชู้ บ้อๆเถียบบ่จ๊กเหียดถูหาก๑ บ่ได้เว้าแต่ปากหูบตำ เหมื่อนถั่ว
หมกึบรำพั้นแล้ว ฮ่ำแก่พระยอดแก้วภูษาแถ่เห็น ว่าถั่วพั้นแล้ว เทอะ
บุณน้อยหัวสองก็ลอดถิบมื่แล้วแลหิวมากบักพั้นแล เถิงเมื่อยามกอๆ
"ถิวเถ้า"๒ อัน เทอะบุณก็เอ็นจั้นๆสั่งเมื่อ ถ่อยปู่ดีเบิ เจ้าผิมเฝื่อภ้าว
ภอด น้อๆก็เว้าออดๆเหื่อแรๆ น้อๆก็เว้าสูงแขวงเมื่อยม้าๆ เหื่อแต่
ป่นข้าวมาหา เหื่อแต่เว้าหู้บตาซังน้อๆเจ้าจ๋าบอบฮักฮ้อๆขุดปู เหื่อ
แต่อักปักฐหับแจบ ก็บ่ถ้วแขบบ่ๆเหื่อออก ก็บ่จกเหื่อหวางแล เมื่อนั้น
นางแพงสีจ๋าฮามว่าถ่อยเมื่อดีเบิ ยาได้เว้าเอิ้งหูายแถ่ ถับว่าเมื่อรอด
แม่ในเรือน ให้เจ้าชุมบึก๓ บ่น้อย ให้เจ้าปากอึ่นอ้อยถูณนิมนั้นเบิ ว่าถั่ว
นั้นแล้ว เทอะบุณน้อยหัวสองก็ลอดเลิกลาเมื่อพั้นแล ในเมื่อฮาติ๊ถึงแล
รุ่งแจ้งมาแล้ว นางแพงสีก็ลอดถิกแต่งเกวากาเมื่อถึงดีแล้ว ก็เมื่อหน้า
พั้นแล ในเมื่อนางแพงสีไปอันนั้น เจ้าก็ได้ยินสูงนิกร้องเฝันลาๆ ๆอย
แถมหางจับไม้ร้องไจ้ๆออนซอน มีหั้งภาเอิ่วออนต้นโถก มีหั้งไพบโถก
ร้องติ่นถิ่ง มีหั้งหิ่งแลเป้ดก่า ร้องสอ่างแซวๆ มีหั้งนิกยูงแงวลนั้นก้อง
มีหั้งเป้กป่องร้องจอมถอย เจ้าก็ไปวอยๆเมื่อหน้า เจ้าอุบหู้างนางแพง
สี เจ้าก็เลียล่ำแยงดอกไม้ มีหั้งดอกต้างไก่แลดำดวน มีหั้งดอก
อารวงแลดอกซ้อน หอมอู่ร้อนบ่เบือ มีหั้งดอกตาเสือแลดอกกุ่ม ปู่
พายลุ่มติ่นถอย เจ้าก็เลียผ่ถอยเหนังส้าง เหนังดอกก้างหอมบัว เหนัง
นิกถิวร่ำร้องในเถื่องถ้องถิงถอน มีหั้งสูงนิกวองวิ้วอน น้อยหนัก
หน่อนเถื่องใจ น้อยถ่ำไจถนิงน้อๆ เพื่อว่านิกร่ำร้องเพื่องนัน พระจอม
หันนางน้อย เจ้าก็ไห้จ้อยๆติ่นญอ เถิ่นไพยงอหูายหูาก หูายหื่บชั้น
ไพพนอมก็มีแล เมื่อนั้นนางก็ไปแต่เช้าตาบต่ำเห้าเถิงค่ำมืดแล้ว นาง
จ๋าไปแอ่เซิาในถ้ำอันบึ่งอันเป้นหิ่สุภอาสำอางมากบักพั้นแล เมื่อนั้นยัง
มีนางเทอะดาติ่นบึ่งอันปู่ผาสาดอิ่มาง เหมื่อจอมผาหิ่นั้น ก็ล้างแลเหนัง
นางแพงสีนอนผู้ญอในถ้ำหิ่นั้น นางเทอะดาจ๋าเอิ้นรูปหานางว่าภูธา

---

๑ ตามใบลานจานก่ำยูน "ถูหูาก" จ๋าถูก
๒ ตามใบลานจานก่ำยูน "ถวงเถ้า"
๓ ถอนเป้น "ชิด"

ເจ้ານາງເຮີຍ ເທດດ້ງລີເจ้าจึ่ງมาນອນຢູ່ຜູ້ດຽວສັນນີ້ກໍພີ້ຈາ ເจ้ານາງບ່ຢ້ານ
ເສືອກັດສັດກິນແລພີປ່າຊະມ່ອຍດົງນັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີ່ຈຶ່ງຂານຄຳວ່າຂ້າ:ເກ່
ເจ้าເອື້ອຍເຮີຍ ສ່ວນດ້ງຂ້າຜູ້ນ້ອງນີ້ກໍທ່ເດີນໜີໄປຕາມປ່າດົງພົງໄພ ຄັນວ່າຄ່ຳ
ມືດແລ້ວ ໃນທີ່ໃດກໍລວດນອນໃນທີ່ນັ້ນ ຂ້າບ່ຮູ້ແຈ້ງວ່າທີ່ນັ້ນດີທີ່ນີ້ຮ້າຍ ກໍທ່ເອົາແຕ່
ບຸນເປັນສິ່ງດຽວ ຄັນວ່າໝົດອາຍຸໃນທີ່ໃດ ທຽນຍ່ອມຕາຍໄປໃນທີ່ນັ້ນທັ້ນແລ ໃນ
ເມື່ອນາງແພງສີກລ່າວເປັນ ທຸຣັສສະ[๑] ອັນອ່ອນຫວານມ່ວນດີສັນນັ້ນ ນາງເທ
ວະດາ ກໍມີໃຈອັນອີດູກູນາມາກນັກ ເจ้าจึ่ງລົງແຕ່ຜາສາດວິມານແຫ່ງຕົນມາຫາ
ນາງແພງສີອັນຢູ່ໃນຖ້ຳທີ່ນັ້ນແລ້ວ ກໍຕ້ານຈາຣະຈາເຊິ່ງກັນໄປມາມາກນັກທັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນຍັງມີເທວະບຸດຕົນນຶ່ງ ອັນຢູ່ໃນໄມ້ຕົ້ນນຶ່ງ ໄດ້ຍິນສຽງນາງທັງສອງ
ປາກກັບດອມກັນບ່ຂາດສາຍສັນນັ້ນ ເທວະບຸດຕົນນັ້ນຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ອະໂຫໂອນໍ
ຫຼາກແທ້ນໍເຮົາເຮີຍ ວັນນີ້ຜູ້ສາວນອນຢູ່ແລ້ງ ພີ່ຢາກປິດໝາກແຄ້ງຊີ້ມດູ ພີ
ຢາກກິນແຈ່ວປູກັບເຂົ້າ ພີ່ຢາກກິນນ້ຳເຕ້າປາກບອນພີ່ຢາກໝູນໝອນລາຍແຂບ
ໄໝຄຳ ຂໍໃຫ້ນ້ອງແກ່ນໄທ້ກູນາແດ່ເນີ ວ່າດ້ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີໄດ້ຍິນເທວະ
ບຸດກລ່າວເປັນມາຍາໃຍປອກສັນນັ້ນ ເจ้าจึ่ງກລ່າວວ່າ ອະໂຫໂອນໍ ຫຼາກແທ້ເຮົາ
ເຮີຍ ວັນນີ້ຊາຍຮາມນອນຢູ່ເປົ່າ ຜູ້ສາວເຂົ້າມາຫາຊາຍດຳກາເຮີຍມາທ້ອນ ມາ
ຊົມຊ້ອນໃນປາງມາຊົມນາງໃນຖ້ຳ ນ້ອງປາກປັ້ນເຂົ້າຈ້ຳອອຍເອົາ ມານັ່ງເພົາຊົມ
ຈູບ ຮັກຮູບແລ້ວແລດູພຣະບຸນຊູເຫຼັກຫຼົ້ມຊ້ຳຕົ້ມເປ້ບ່ານກາງ ບ່ຖາກຖາງຟັນໄດ້
ບ່ຖາກໄມ້ຟັນເປັນດີແກ່ຄືງເจ้าເປັນຂຸ່ນ ດີແກ່ຄືງເจ้าອຸ່ນເຫຼືອຫຼາຍ ເจ้าບ່ເປັນຜູ້
ຊາຍຢ່າປາກຫຼາງຈັກຖືກສົ້ນສາກຫຼັງນູນ ນ້ອງຈັກໄປຕີຕູນຫຼັງແຕກ ຍາໄດ້ຫົວ
ຂີກແຂກຫຼາຍເນີ ວ່າດ້ງນັ້ນແລ້ວ ເທວະບຸດຕົນນັ້ນກໍລວດຕົບມືແລ້ວແລໂຮຫົວມາກ
ນັກແລ້ວກໍລວດນອນຢູ່ໃນຜາສາດແຫ່ງຕົນທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີ່ຈຶ່ງກລ່າວ
ເຊິ່ງເທວະບຸດ[๖] ຕົນນັ້ນວ່າ ຂ້າແກ່ເจ้าເອື້ອຍເຮີຍ ວັນນີ້ກໍເປັນອັນຄ່ຳມືດມາກນັກຂ້າ
ກໍຍິນຢ້ານກົວສັດສິ່ງທັງຫຼາຍມາກະທຳຮ້າຍແກ່ຂ້າໃນຄືນນີ້ແທ້ແລນາ ເจ้ານາງ
ເອື້ອຍຈຶ່ງນອນເພື່ອນຂ້າ ວັນໜ້າເຊົ້າ ເจ้าເອື້ອຍຈຶ່ງເມືອຫາຜາສາດວິມານແຫ່ງ
ເจ้ากໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງເທວະດາຕົນນັ້ນຈຶ່ງຂານວ່າເອີ ງ ຄັນເจ้ານາງຢ້ານກົວ
ແທ້ດ້ງນັ້ນ ເຮົາພີ່ຫາກຈັກນອນເພື່ອນເจ้าຊະແລ ວ່າດ້ງນັ້ນແລ້ວເจ้าທັງສອງກໍ

---

๑ ຄວນເປັນ "ມະທຸຣົສະ ອ່ອນຫວານ"

๖ "ເທວະບຸດ" ຄວນເປັນ "ເທວະດາ"

ลอดพาภับบอบทั้บแล ใบเมื่อธาตีถึบอับบั้บแลรุ่ๆแจ้ๆมาแล้ว บาๆทัๆ
สอๆภํลุภมาสอ่ายซ้ำฉุำธะสะสิๆเบื้อติบบํธะบอบแล้ว บาๆแพๆสีจึๆ
เอิ้บสั่ๆบาๆเทอะดาอ่าดั่ๆบี้ ถ่อยปู่ดีเยี จับทาเทพาบาๆแก้อ ข้าจักไป
ก่อบแล้อปู่ดี ข้าจักเดิบถี ธีราอเฤือบภํบํ่มีผู้เพื่อบติบดๅอแลบา เมื่อบั้บ
บาๆเทอะดาจึๆขาบอ่า เอิๆไปดีเยีเจ้าบ้อๆ ยาได้ไปฤึภต้อๆฉูบตํ ยาได้
ไปจึมจํฤึภแร้อ ใช้เจ้าไปรอดแก้อมาบดาเจ้าเบี ถับอ่าบาๆเทอะดา
ภล่าอดั่ๆบั้บแล้อ ภํลอดฉะเดัดเมื่อสู่ทีปู่แท่ๆติบทั้บแล เมื่อบั้บบาๆแพๆ
สีภํออภจาภถ้ำทีบั้บแล้อ บาๆภํลอดไปเมื่อซ้ำตามป่าไม้ดิๆดอบทีบั้บ
ทั้บแล เมื่อบั้บบาๆภํได้ยิบบิภขํ่ร้อๆติบผาบิภขอาร้อๆแถมท้อย เจ้าภํ
เทับติ้บก้อยตีบจับ บาๆจอมทับภิบแฉบ มีทัๆเถือซมาภแปบยาๆยาย
มีทัๆฝูๆภอาๆทอายถึบเถ้า เขิาภํซูๅอเทับเจ้าบาๆแพๆสี เขิาภํเตั้บทัๆ
แรๆเลียแล่บ มีทัๆฝูๆบิภแอ่บบิบสูๆ มีทัๆบิภยูๆแๆอร่ำร้อๆสๅๆมีภ้อๆ
พิๆไพ มีทัๆบิภตาไบแลบิภเขิาตู้ ขับอูเอื้ออูเอื้อๆอยถอบ มีทัๆฝูๆพัๆ
พอบซมีเซมั้บ ภธะต่ายเตั้บดิๆดอบเตัมเขดขิๆป่าภอ้าๆ มีทัๆฝูๆฉ้าๆม้า
ๆิอถอาย มีทัๆฝูๆเสือลายแลเสือแผ้อ ทๅอลัดแก่อดิๆดอบภํมีแล เมื่อ
บั้บบาๆภํไปแต่เฉ้าตาบต่ํเท้าเฤๆถ่ำมืดแล้อ บาๆจึๆไปรอดไปเฤๆถ้ำอับ
เปับทีปู่แท่ๆบาๆไถทั้บแล ถับอ่าบาๆไปเฤๆแล้อ บาๆจึๆเทับพ่ํแท่ๆติบ
อับมาแต่ป่าทาลูภไม้แลทิอมับ เพื่อจักเข้าไปใบถ้ำทีบั้บแล้อ บาๆจึๆ
ฤามอ่า ข้าแก่พ่ํเปับเจ้า บัดบี้ข้าผู้ลูภภํไปปู่ภับดอมพธะธัสสีทีบั้บบาบ
มีปธะซมาบอ่าได้ปีบึๆแล้อ ข้าภํมี ใจอับถึดรอดถึดเฤๆพ่ํแลแม่ทัๆสอๆ
มาภบัภ ข้าผู้ลูภจึๆซูิบถึบมาปามพ่ํแลแม่เปับเจ้าใบภาละบัดบี้แล เมื่อ
บั้บพ่ํบ้าบาๆแพๆสีจึๆขาบอ่าดูธาเจ้าลูภรัภแก่พ่ํ ใบเมื่อเจ้าลูภรัภไปปู่
ภับดอมพธะธัสสีอับบั้บ ภูพ่ํภับทัๆแม่แท่ๆเจ้าภํบัๆถ่อยปู่สอัสสะดี บํ่
มีไพยไพอับใดอับบึๆมาฤึภต้อๆภํพ่ํแล ท่ํอ่าลูภรัภมาภับดอมบุถละผู้ใด
จึๆจัภมารอดมาเฤๆทีบี้ภํพ่ํจา เมื่อบั้บบาๆแพๆสีจึๆขาบอ่า ข้าแก่พ่ํ
เปับเจ้า ข้าผู้ลูภภํมาผู้ดๅอภํข้าแล ถับอ่าเจ้าทัๆสอๆต้าบจาธะจาภับ

ດອມກັນບໍຣະບວນແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມກັນເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳທີ່ນັ້ນບໍ່ມີນານທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງໄຄກໍຫຼ່ຽວເທັນນາງແພງສີອັນເປັນລູກແທ່ງຕົນ ເຂົ້ານາທາຕົນສັນນັ້ນ ນາງໄຄກໍຮີບຜູດລຸກໄປບາຍແຂນນາງແພງສີ ແລຮ້ອງໄຫ້ມາກນັກດ້ວຍຄຳວ່າ ເຈົ້າລູກຮັກມາກັບດອມບຸຄລະຜູ້ໃດກໍແມ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີຈົ່ງຂານວ່າ ຂ້າ ແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າ ຂ້າຜູ້ລູກກໍມາຜູ້ດຽວກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນນາງໄຄຈົ່ງຕີອົກແລ້ວ ຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍຄຳວ່າ ເຈົ້າລູກຮັກເຮີຍ ເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້າຈົ່ງມາຜູ້ດຽວບໍ່ມີໃຜມາເພື່ອນ ເຈົ້ານັ້ນເດ ເຈົ້າລູກຮັກບໍ່ຢ້ານກົວເສືອກັດສັດກິນໃນທົນທາງທີ່ນີ້ກໍແມ່ລີ ເມື່ອນັ້ນ ນາງແພງສີຈົ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າເຮີຍ ເຫດດັ່ງລີ້ຂ້າຜູ້ລູກຈົ່ງບໍ່ມາຜູ້ ດຽວນັ້ນຈາ ໃນເມື່ອຂ້າຜູ້ລູກບໍ່ມາຜູ້ດຽວດັ່ງນັ້ນ ກໍຈັກມີບຸຄລະຜູ້ໃດມາເພື່ອນນັ້ນ ຈາ ກໍທໍ່ມີແຕ່ພຣະຣັສສີຜູ້ດຽວນັ້ນເດ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງໄຄໄດ້ຍິນນາງ ແພງສີກລ່າວສັນນັ້ນ ນາງຈົ່ງອູ້ມເອົາລູກແທ່ງຕົນມາຈູບຊົມດົມຂມ່ອມມາກນັກ ແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນກິນລູກໄມ້ແລທົວມັນກັບດອມກັນບໍຣະບວນແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມ ກັນນອນທັ້ນແລ ໃນເມື່ອຣາຕີຄືນອັນນັ້ນແລຮຸ່ງແຈ້ງມາແລ້ວ ນາງແພງສີກໍຖາມ ພໍ່ນ້າແທ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າ ໃນວັນນີ້ຂ້າຈັກໄປຫາລູກໄມ້ແລທົວມັນກັບ ດອມພໍ່ເປັນເຈົ້ານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພໍ່ນ້າແທ່ງນາງຈົ່ງຂານວ່າເອີ່ງ ນາງຈັກໄປກັບ ດອມກູພໍ່ກໍຈົ່ງໄປກໍພໍ່ເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງສອງພໍ່ລູກກໍລວດພ້ອມກັນ ໄປແທ້ທັ້ນແລ ໃນເມື່ອນາງແພງສີໄປຫາລູກໄມ້ແລທົວມັນກັບດອມພໍ່ນ້າແທ່ງຕົນ ວັນນັ້ນ ນາງກໍລວດຫຼົ່ງປ່າໄມ້ດົງດອນໄປເມື່ອຫນ້າຜູ້ດຽວກໍບໍ່ພົບຈວບພໍ່ນ້າແທ່ງ ຕົນໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງ ນາງກໍຮ້ອງໄຫ້ຫາພໍ່ແລແມ່ແທ່ງຕົນມາກນັກ ກໍບໍ່ເທັນພໍ່ແທ່ງ ຕົນໃນປ່າໄມ້ດົງດອນທີ່ນັ້ນທັ້ນແລ ເມື່ອນາງແພງສີຮ້ອງແລກູກຫາເຖິງ ສອງທີ່ສາມທີ ກໍບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງບຸຄລະຜູ້ໃດຂານຕອບ ນາງກໍລວດໄດ້ໄປຜູ້ດຽວຕາມ ປ່າໄມ້ພູພນັງທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກໍໄດ້ຍິນສຽງນົກກາເວົາຮ້ອງໃນຈອມດອຍ ພາຍຫນ້າ ນາງກໍໃສ່ໃຈວ່າພໍ່ນ້າແທ່ງຕົນມາເອີ້ນຮຽກຫາ ນາງກໍຊ້ຳດຸ່ງເດີນໄປ ກໍບໍ່ເທັນຄົນໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງ ກໍທໍ່ໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງນົກກາເວົາຮ້ອງເປົ່າດາຍ ກໍບໍ່ເທັນ ພຣະສາຍໃຈພໍ່ເຈົ້າ ນາງກໍຄິດໂສກເສົ້າໂສກາມາກນັກທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກໍ ໄປແຕ່ເຊົ້າຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງຄ່ຳມືດມາແລ້ວ ນາງກໍໄປເຊົາຢູ່ແຄມຫ້ວຍນ້ອຍອັນນີ້ງ

นางกำลวดนอนปู่ในที่นั้นทั้นแล ฝ่ายนั้นยักษีเทวะบุดตนหึง กำส่องเหัน
บุพพะชาดินางแผงสีจักได้ฝันผังห้าวพระลาม อันฝันลิงหอกปู่ในไม้
มะนิโลดที่หึง นางจิ่งได้หลุงป่าไม้ดิงดอนไปหาผัวถั่งนั้น เทวะบุดตนนั้น
จิ่งบิกบ่างเข้ามาหานาง มีสงดินถังซวดง เหมือนถั่งสงดินสักสิ่งเผังระ
สาม อันจักมาราวีกะทำร้ายแก่นางทั้นแล ฝ่ายนั้นนางแผงสีได้ยิน
สงดินเทวะบุดบ่างเข้ามาหากินสันนั้น นางกมีใจอันป้านกวมากนัก
นางจิ่งเอ็นใส่ด้วยคำว่า ดูราสักสิ่งเผังระสางเสือหมีผีป่าหัวหูายเรีย
กูนี้กำหากเถียถามมาเป็นอาหานแลเหึ่งอห้องแห่งท่านหัวหูาย กูจิ่ง
ได้หลุงป่าไม้ดิงดอนมาเถิงสูท่านหัวหูายนี้แล เหตอ่าบุพพะเวนกำแห่ง
กู บ่หมิดบ่สิ้งจักเหื่อ กูกได้พักพากจากแม่ไปปู่กับดอมพ่อแห่งกูนางได้
ปีหึ่งแล้ว กูกซ้ำถืนมาปามแม่แห่งกู กำซ้ำพักพากจากหลุงกันบ่แล้ว
บ่หื่อจักเหื่อ สูท่านหัวหูายจักมากินกู กำจิ่งมากินตายเสังให้แล้วซาดนั้น
เหื่น เมื่อนั้นเทวะบุดตนนั้นได้ยินสงนางแผงสีกล่าวสันนั้น เทวะบุดตน
นั้นจิ่งขานตอบว่า พักเหกูธานางเรีย เธานี้บ่แม่นสักสิ่งเผังระสางเสือ
หมีผีป่าอันจักมาราวีกะทำร้ายแก่นางดอกนา เธาข้านี้แม่นเทวะบุด อัน
ปู่ในป่าไม้ดิงดอนหึ่นี้ เธากำเหันท่านเป็นทุกยากลำบากนอนปู่ผู้หึ่งคนดง
เธาจิ่งมาหุ้นชุ้นม่วนกับดอมนาง เพื่อให้หายโสกเสำโสกาแห่งนางนั้น
แล้วแล เมื่อนั้นนางแผงสีได้ยินเทวะบุดกล่าวเป็น [๑]ทุธัสสะอ่อนหวาน
นางจิ่งขานคำว่า ข้าแก่เทวะบุดเจ้าเรีย ให้รีบบ่างลีลา ข้าแก่เทวะ
บดเจ้าเรียให้รีบมาเพื่อนเมื่อ[๒] ขาได้เกาะก่อยก้องกีนี้ เจ้าผู้กีอุ่มสุ้มมา
น้องอู้มบิงแผง มานี้องเยงตางแอ่น ขอให้เจ้าแก้วแก่นมาเป็องๆ น้องจัก
ถังไฟเบื่องรู้แจ้ง หากจักกึกบากแม้งใจจิง หากจักเยกอิงบ่อนจ้อย
ถวายแก่พระติวซ้อยตามใจแลนา ถันว่านางกล่าวสันนั้นแล้ว เทวะบุด
ตนนั้นกำลวดเข้ามาเถิงนางบ่มีนางนั้นแล ถันว่าเทวะบุดตนนั้นเข้ามาเถิง
แล้ว จิ่งกล่าวเชิงนางหนึ่แก้วแผงสี เจ้าผู้กีเอ๊อเถ๊อ เป็นชาดเชื่อเทพา

---

๑ ควบเป็น "มะทุธัสสะอ่อนหวาน"

๒ ควบเป็น "น้องๆ"

ຂໍໃຫ້ນາງກູນາພີ່ອ້າຍ ພີ່ຈັກຂໍເຂັນຝ້າຍດອກຂາວ ເຈົ້າສົບຍາວປາເປົ້າ ຍາໄດ້ນໍ່ງເຄົ້າເມົ້າຂາຍເກືອ ຍາໄດ້ຂັດທ້າຍເຮືອຊູນໄມ້ ພີ່ກໍຮ້ອງຮ່ຳໄຫ້ດູດາຍແລ ນໍ ຄັນວ່າເທວະບຸດກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມກັນຫົວສວ່າແຊວໆມາກນັກ ແລ້ວ ເທວະບຸດຕົນນັ້ນກໍລວດເມືອຫາທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີ ກໍລວດນອນຜູ້ດຽວຢູ່ໃນແຄມຫ້ວຍທີ່ນັ້ນ ຕາບຕໍ່ເທົ້າຮຸ່ງແຈ້ງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງ ກໍຕົກແຕ່ງຫ້າງດາເນື້ອຕົນບໍຣະບວນແລ້ວ ເຈົ້າຊ້ຳໄປໃນປ່າໄມ້ໄພພະນອມທັງມວນ ດ້ວຍຄຳໃສ່ໃຈວ່າ ຈັກໄປຊອກໄຊ້ສແວງຫາພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງຕົນຢູ່ໃນຖ້ຳທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກໍໄປແຕ່ເຊົ້າຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງຍາມກອງງາຍ ນາງຈົ່ງໄດ້ຍິນສຽງມ້າ ມະນີກາບທ້າວພຣະລັກປາກຕ້ານຈາກັບດ້ວຍກັນ ໃນຜາສາດຮົ່ມໄມ້ນີໂຄດຕົ້ນ ນັ້ນ ຈົ່ງຄນິງໃຈວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດມາປາກຈາເວົ້າວ່າກັນຢູ່ໃນທີ່ນີ້ນັ້ນຈາ ມີຄຄາວ່າ ພໍ່ແລແມ່ທັງສອງມາຊອກໄຊ້ສແວງຫາກູອັນຫຼົ ງປ່າດົງພົງໄພທີ່ນີ້ນັ້ນລີ ຮູ້ວ່າ ແມ່ນລັກໂຈນຄົນຮ້າຍ ແລຜີປ່າສະມ່ອຍດົງນັ້ນຈາ ຄັນວ່ານາງຄນິງໃຈສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈົ່ງຈອບມອຍເຂົ້າໄປເຖິງຮົ່ມໄມ້ນີໂຄດຕົ້ນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈົ່ງເຫັນຜາສາດອັນ ເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງທ້າວພຣະລັກກັບທັງມ້າມະນີກາບແລ້ວ ນາງກໍຊ້ຳຢ້ານກົວມາກນັກ ນາງຈົ່ງລັບລີ້ຢູ່ບໍ່ອາດຈັກຕີ່ງຕົນໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຈົ່ງຫຼຽວເຫຼືອດຂຶ້ນເມື່ອບົນ ນາງຈົ່ງເຫັນລີ່ງທອກທ້າວພຣະລາມ ອັນເຕັ້ນໄປເຕັ້ນມາເໜືອງ່າໄມ້ນີໂຄດກ້ຳຕາ ວັນອອກ ນາງຈົ່ງຄນິງໃຈວ່າ ໂອນໍລີ່ງທອກຕົວນີ້ ກໍມາໃຫ່ຽຫຼວງມາກນັກແທ້ນໍ ຄັນວ່ານາງຄນິງໃຈສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈົ່ງຫຼຽວໄປມາເໜືອແຜ່ນດິນທີ່ນັ້ນນາງຈົ່ງເຫັນ ໝາກນີໂຄດງ່າກ້ຳຕາວັນອອກຫຼົ ນຕົກລົງມາ ນາງຈົ່ງເກັບເອົາມາແຈະຊີ້ມດູ ກໍ ມີຣົສສາອັນຫວານແຊບຍິ່ງນັກ ນາງກໍລວດກືນກິນ ມີປຣະໝານຄຳນຶ່ງ ນາງກໍ ລວດເກີດເປັນນາງລີ່ງຕົວນຶ່ງ ສ່ວນດໍ່ງນາງລີ່ງຕົວນັ້ນກໍລວດຂຶ້ນໄປເຖິງງ່າໄມ້ນີໂຄດ ຕົ້ນນັ້ນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນລີ່ງທອກທ້າວພຣະລາມກໍເຫັນນາງລີ່ງຕົວນັ້ນ ເຕັ້ນໄຕ່ໄປມາເໜືອງ່າໄມ້ນີໂຄດທີ່ນັ້ນ ລີ່ງທອກທ້າວພຣະລາມກໍເຕັ້ນໄຕ່ໄປຫານາງ ບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າລີ່ງທອກທ້າວພຣະລາມໄປເຖິງນາງລີ່ງຕົວນັ້ນແລ້ວ ລີ່ງ ທອກຈົ່ງຕັ້ງຢູ່ແຄວນໄກ ມີປຣະໝານສາມວາ ຈົ່ງຕ້ານຈາຣະຈາຖາມນາງລີ່ງ ຕົວນັ້ນວ່າ ດູຣາເຈົ້ານາງລີ່ງແພງສີພີ່ເຮີຍ ເຈົ້າຜູ້ດີເອື້ອເຄື້ອ ເຈົ້ານີ້ເປັນຊາດເຊື້ອ ແນວໃດ ກໍຈົ່ງເດີນດົງໄພມາຮອດພີ່ເດ ເມື່ອນັ້ນນາງລີ່ງຈົ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າ

ອັນເປັນລ້ຽງທອກໃຫ່ງຫຼວງ ຂ້ານ້ອຍມາແຕ່ທ່ານໃດ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນພ້ຽໃຫ້ນ້ອຍຂ້ານ້ອຍແລ ເຈ້ົ
ກຸລຸກແຕ່ທ່ານໃດມາເຖ້ົາຜູ້ຂ້ານ້ອຍແລ້ວແລຖາມດູນ້ັນຈາ ເມ່ືອນ້ັນລ້ຽງທອກທ້ົາວພຣະລາມ
ຈ້ົາຂານວ່າ ພ້ັທເທວູຮານບາງ ເຮົາພ້ັກຢູ່ໃນທ່ານ້ັເທ້ົາຫານມ້ືນບານມາກນ້ັກ ເຮົ
ກນ້ໍມາແຕ່ທ່ານໃດແລ ທ່ານ້ອ ທ່ານ້ອງເຈ້ົານບາງລ້ຽງແພງສ້ີຜູ້ດ້ີແຕ່ນ້ອ ເຮົ
ພ້ັກເປັນລ້ຽງທອກທ້ົາວພຣະລາມໂສມນ່ັກນ້ໍາງາມທ່ານ້ໃດແລ້ວ ຣາທ້ັງສອງຈ້ົາເອ
ກ້ັນເປັນພ້ໍ່ເປັນແມ້ງກ້ັນເທ້ົາະນ້ໍນບາງເຮ້ັຍ ວ່າດ້ັງນ້ັ ເມ່ືອນ້ັນບາງລ້ຽງນ້ອຍແພງສ້ີ
ໄດ້ຍິນຄ້ໍານ່ັກນ້ໍາງາມດູຫ້ົາກ ນາງຈ້ົາຫ້ົຽງວ່ອກເຕ້ັນທະຍານໜ້ີກ້ົມ້ີແລ ເມ່ືອນ້ັ
ລ້ຽງທອກທ້ົາວພຣະລາມກ້ໍເຫ້ັນບາງລ້ຽງແພງສ້ີເຕ້ັນທະຍານໜ້ີໄປດ້ັງນ້ັ ເຈ້ົາຈ້ົ
ກລ່າວວ່າໂອນ້ໍເຈ້ົານບາງເຮ້ັຍ ອ້ານ້ີ້ເປັນຂ້ົ້ກາກຕຸ່ມຝ້ີແທ້ົ້ລ້ໃສມ່ນ່ັກທຸກຮ້ານ ເຈ້ົາຈ້ົ
ໜ້ີຈາກອ້ານເມ້ົາມ້ົວ ເຈ້ົາຈ້ົາຂ້ົນຄວາ[1] ໄປທ້ົ້ງພ້ົ້າວ ເຈ້ົາປ່ານ້ົ້ກລ້ົ້ງລ້ົ້ວແດ່ເມ
ພ້ັກຕ້ົາແພດເພ ແມ່ນປ້ອງ ພ້ັກປ້ົາກໄດ້ນ້ອງແທ້ົ້ນ້ົາ ເມ່ືອນ້ັນນ້ົາງລ້ຽງແພງສ້ີ
ຈ້ົາຫ້ົ້ບຕ້ົາຊ້ົ້ງຍຸ້້ມປ້ານ ນ້ົາງກ້ໍເຮ້ັກໜ້ານ້ົ້ານ້ານ້ານ້ານ ນ້ົາງຈ້ົາເອ້ັ້ນສ້ົ້ງໃສ້ຂ້ານ
ຕອບ ວ່າໂອນ້ໍ ເຈ້ົ້ານ້ົ້ງ ເຈ້ົ້ານ້ົ້ງ ເຈ້ົ້ານ້ົ້ງ

ນັ້ນນາງລີງແພງສີກໍຂານຄໍາດີເວົ້າມ່ວນ ນາງກໍເຕັ້ນທ່ວນເດີນມາ ຕາມສາຂາງ່າໄມ້ ກໍຈົ່ງເທັນພຣະໜໍ່ໄທ້ໂສມພາວ ຂໍໃທ້ເຈົ້າຕາຂາວ ດອກຝ້ານຍົກຍ່າງຍ້ານເຊົາ ພັກມານັ່ງຕັກນົງເຍົາ ມານັ່ງເພົາຕົນນ້ອງ ບໍ່ຂືນຂ້ອງພຣະໄທທວງແລນາ ເມື່ອ ນັ້ນລີງທອກຕົວນັ້ນຈົ່ງຂານວ່າ ດູຣາເຈົ້ານາງແກ່ນໄທ້ ພີ່ງອຍງ່າໄມ້ຕົນດຽວ ພີ ຂໍທຽວທາງຮ່ວມຂໍອູ້ມສ້ວມນອນດອມແດ່ເນີ ເອີ່ງມາລີງທອກຂ້ອຍເຮີຍ ຍາໄດ້ ຮ້ອງກ້ອກດູດາຍ ມາຊົມພຣະສາຍໃຈຮ່ວມທ້ອງ ຢ່າໂອດຮ້ອງໄປມານັ້ນເນີ ວ່າ ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງລີງແພງສີ ກໍລວດກາຍໄປໜ້າທັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນນາງລີງແພງ ສີກໍໄປຮອດໄປເຖິງໄມ້ໄຮຕົ້ນນຶ່ງ ມີໝາກອັນດົກພວງພົ້ວມາກນັກ ນາງຈົ່ງຈອດເຊົາ ກິນໝາກໄຮຕົ້ນນັ້ນອີ່ມແລ້ວ ກໍລວດຄ່ຳມືດ ບໍ່ເທັນທົນທາງອັນຈັກໄປທີ່ໃດ ນາງ ກໍລວດນອນງອຍງ່າໄມ້ຕົ້ນນັ້ນຜູ້ດຽວທັ້ນແລ ໃນເມື່ອຣາຕີຄືນອັນນັ້ນແລຮຸ່ງແຈ້ງມາ ແລ້ວ ນາງເຕັ້ນໄຕ່ໄປຫາກິນທຸກແຫ່ງທຸກພາຍກໍລວດກ້ຽວກອດໂງຄືນມາເຖິງໄມ້ ນີໂຄດອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງລີງທອກທ້າວພຣະລາມທັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງລີງແພງສີມາ ຮອດມາເຖິງແລ້ວ ລີງທອກທ້າວພຣະລາມຈົ່ງເອີ້ນຖາມວ່າ ດູຣານາງນົງຮາມຊູ້ ແກ້ວ ເຈົ້າກໍມາຮອດແລ້ວກໍພີ້ແລ ພີ່ກໍຂໍບາຍມີແລຕ້ອຍແກ້ມ ຍາໄດ້ຫົວຍຸ້ມ ແຍ້ມດູດາຍແດ່ແມ ສາວໜ້າຫັກແຄ້ມແມ້ມຂ້ອຍເຮີຍ ເມື່ອນັ້ນນາງລີງແພງສີ ໄດ້ຍິນລີງທອກທ້າວພຣະລາມເອີ້ນຖາມແລດ່າສັນນັ້ນ ນາງກໍນັ່ງປິນຫຼັງໄປຫາ ລີງທອກທ້າວພຣະລາມທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນລີງທອກທ້າວພຣະລາມ ຈົ່ງເຕັ້ນໄຕ່ໄປ ຕາມງ່າໄມ້ໄປເຖິງນາງແລ ເຈົ້າກໍຢີ້ຢີດຝາມືໄປລູບຫຼັງນາງລີງກັງຕົວນັ້ນທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງລີງແພງສີຈົ່ງຍໍມືຕີຫຼັງທ້າວພຣະລາມທັງແຮງ ດ້ວຍແທ້ນາງນົງ ແພງຕີຄ່ອຍ ພໍແຕ່ເຕາະຕ່ອຍຕ້ອງດຶ່ງເລີຍເລົ່າຫົວຢູ່ກ້ອກແກ້ກງ ກູກໍຊັ່ງເຖົ້ານົກ ຖົວເດມາປອກ ທັງເລົ່າຮ້ອງກ້ອກງ ຊູຊີໃທ້ມຶ່ງໜີຢ່າຊ້າ ຫຼາງຈັກຖືກສັນພ້າ ທາງເລີຍ ກູບໍ່ມີທ່ອນເຄີຍລ້ຽວ ມຶ່ງຢ່ານາກອດກ້ຽວເທາະນາ ເມື່ອນັ້ນລີງທອກ ທ້າວພຣະລາມ ເຈົ້າກໍເທັນນາງງາມຄຽດຄ້ອຍ ເຈົ້າຈົ່ງເວົ້າອົ່ນອ້ອຍເລີຍອອຍ ວ່າໂອນໍ ເຈົ້າສອຍວອຍຕ່ຳຕັ້ນ ພີ່ກໍຖືກກໍາປັ້ນຈອມນາງ ເໝືອນດັ່ງກິນໝາກ ຢາງແຊບຊ້ອຍ ຂໍໃທ້ນ້ອງຫຼ້ານ້ອຍຕີແຮງງ ແດ່ແມ ເມື່ອນາງລີງແພງສີໄດ້ຍິນ ລີງທອກທ້າວພຣະລາມກລ່າວສັນນັ້ນ ນາງກໍຫົວຍຸ້ມງ ແຍ້ມງ ແລ້ວແລກລ່າວ

ว่า ถูธาเจ้าหมากเถื่อ [๑]บุมเผ ภูก่ชัวมีๆเถยินหม่าย ภูจักติปักป่ายมีๆ จักร้องวายๆหัวแตก มีๆป่าหวา[๒] หีกแหภฐิ ให้มีๆหมีเสังห้อน ว่า ถ้วนั้นแล้วนางแพงสีก่ลอกเต้นทะยานหมีไปหั้นแล ถันอ่านางลีงแพงสี เต้นหมีไปแล้ว ห้าวพระลามลีงหอกจีงกล่าวอ่าถูธานางเรีย พีมีเซือหมาก เตียแถมหาถ พีก่ข่ำผ้าขาถบ่อาๆ พีก่ข่หมากปางบ่ได้น้องแก่นให้หมีไป แลเถ ว่าถ้วนั้น เมื่อนั้นนางลีงแพงสีก่หมีไปตามอีไสแหว่าถินหั้นแล เมื่อ นั้นนางก่ไปตามป่าไม้ถีงถองหีนั้น นางจีงไปเหันหมากไฟฟ่าต้นมีๆ นาง ก่ลอกปีกเอามากินพ่ประหยานอีมห้องแล้ว นางก่ข้ำไปเมื่อหน้า นางก่ ข้ำไปเหันหมากหูอกอันกีงกอกยืนปายยาง เปันอันสุกเหืองเรืองมาก นัก นางก่ไปนั่งเซากินพ่ประหยานอีมห้องแล้ว นางก่ข้ำไปเมื่อหน้าแล เมื่อนั้นยักมีลีงโหนหมู่มีๆมีถืออันใหง่ ประหยานห่ถินเรานั้น ส่อนถ้วลีง โหนหมู่นั้น ก่พ้อมกันเต้นไต่มาเถิงนางลีงแพงสีแล้อ เอาก่พ้อมกันไป ไล่อีบนางลีงแพงสีสแม่งตายหั้นแล เมื่อนั้นนางลีงน้อยถ้วนั้นก่ฟ้าวมะเผ มะนาไปลี้ลับปู่ในโหนไม้ยางต้นมีๆ ลีงโหนหักหายจีงลอดภายหมีเมื่อหน้า หั้นแล เมื่อนั้นนางลีงแพงสีก่เป็นอันเจ็บปวดถินถ้วมากนัก ถ้วยเหตอัน ลีงโหนหักหายมาอีบนั้น นางจีงถืงเถิงคุนลีงหอกห้าวพระลามว่า ไอ่ นี่ว่าภูฟังถวามลีงหอกห้าวพระลามก่บ่เป็นสันนี้แลนา ก่ห่ถวนภูถืนไป เป็นเมังห้าวลีงหอกพระลาม จีงจักมีหีเพีงพาอาไสได้ชะแล ชาถีผู้ยีๆ เกิดมาในไสภนี้ บ่เอาผู้ชายเป็นหีเพีงๆ ก่บ่เป็นแก่นเป็นสานได้แล ถันว่า นางลีงแพงสีถืงใจสันนั้นแล้อ นางจีงออกจากโหนไม้อันนั้นแล้อ นาง จีงเต้นไต่ถืนมาเถิงไม้บีโลดต้นนั้นแล้อ นางจีงเอ็นยงหาห้าวลีงหอก พระลามว่า ข้าแก่สิมสีไอ่ผู้แก้วน้องก่มารอกแล้วบ่นาน ขอแก่สีบ่อนาน ห้าชุ้อย เจ้าจีงเอาข้าน้อยปู่ถอมแก่เบิ เอิๆ มาเสังห้อนพีก่ถองถำก้อน สเพทา พีก่ถองถำพานางยอก บัดนี้เจ้าก่มารอกแล้วมีแรงๆ พีจักเอา บีงแพงเป็นคู่ ธาจีงถ่อยปู่สางสำธานก่พีเหืน ถันว่าลีงหอกห้าวพระ

---

๑ ตามใบลานจานก่าฆูน "บุบเผ" "มัด ฉ ผูก ๑๑ หน้า ๔ฉ"

๒ ถวนเป็น หัว

ลามภล่าวสับบั้บแล้ว ภ๋ลวดเอิาบาๆแพๆสีเปับเมัๆยู่ใบๆ่าไม้บีโถดตึ้บบั้บหั้บ
แล เมื่อบั้บลึๆหอภท้าวพระลามแลบาๆแพๆสีภ๋สิมสู่ยู่ภีบภับดอมภับบาบ
ได้ปี๋ๆปีแล้ว บาๆลึๆแพๆสีภ๋ทธิๆถับบาบได้ ๑๐ เดือบแล้ว ภ๋ลวดประสูด
ลูภใบๆ่าไม้บีโถดตึ้บบั้บ ส่วบดั่ๆลึๆหอภท้าวพระลามแลบาๆลึๆแพๆสีภ๋
พ้อมภับใส่ชื่อ่าท้าวหุลละมาบ อับมีเตชุธิ ภหิ [๑]ถ้อม แพ้เทวะบุดเทวะ
ดาทัๆหาย อับยู่ใบป่าดิๆพิๆไพหีบั้บ บ่อาดจัภมีบุถละผู้ใด มีเตชุะธิทหิ
สเมืดั่ๆท้าวหุลละมาบ อับเปับลูภบาๆลึๆแพๆสีได้แล ส่วบดั่ๆท้าวหุลละ
มาบเภิดมาปาๆบั้บ ภ๋เปับรูบลึๆรูบภัๆตามเชื้อชาดพ่ๆแม่แท่ๆติบ ถือ่าลึๆ
หอภท้าวพระลามแลบาๆลึๆแพๆสีบั้บแล ใบเมื่อท้าวหุลละมาบเภิดมา
มื้มจาภท้อๆแม่แล้ว ภ๋บัๆเภิดเปับอุภชะหูภมีบับทีวแผ่บดิบทัๆมวบ ถือ่า
ฟ้าแผดผ๋ๆ[๒] แลฝิบลิมเปับอับมืดมิบอิบทะภาบทุภแท่ๆทุภพาย แม่บ
อ่าบ้ำมะหาสมุดภ๋เภิดเปับฟอๆฟ้ๆฟาดขึ้บสู่อาภาดภาๆหาวทัๆมวบ เปับหี
หบัๆหิวพอๆเสั้บขิบลุภมาภบัภ อับบี้ภ๋เปับด้วยเตชุะธิทหิ ท้าวหุลละมาบ
เภิดมามีเตชุะธิทหิถอบแพ้สัด แลถิบอับยู่ใบชุมพูหีบทัๆมวบหั้บแลใบเมื่อ
ท้าวหุลละมาบขึ้บใท่ๆมาได้สอๆปีแล้ว เจ้าภ๋ลึๆแลดูพายใต้ธีมไม้บีโถด
อับเปับหียู่แท่ๆติบ เจ้าจึๆเทับผาสาดท้าวพระลัภอับเปับอาวแท่ๆติบ ภับ
ทัๆม้ามะบีภาบยู่ใบหีบั้บ เจ้าภ๋บ่ตัสสะรู้แจ้ๆว่าเปับพี้บ้อๆเผ้าพิๆวิๆสา
แท่ๆติบ เจ้าจึๆถามลึๆหอภท้าวพระลาม อับเปับพ่ๆแท่ๆติบว่า ข้าแก่
พ่ๆเปับเจ้า บุถละผู้ใดมาส้าๆแปๆป้าวเรือบยู่ใบธีมไม้อับเปับหียู่แท่ๆเธิา
บั้บภ๋ข้าจา เมื่อบั้บลึๆหอภท้าวพระลาม จึๆขาบถ๋าลูภแท่ๆติบว่า ดูธา
เจ้าลูภรัภแก่พ่ๆ ส่วบดั่ๆเรือบหัๆบั้บอับมีม้ามะบีภาบติวบี๋ๆ ถิบผู้บี๋ๆยู่
เปับปัภภะติ แต่เผือทัๆสอๆพ่ๆแม่แท่ๆเจ้ามายู่ใบหีบี้แล เมื่อบั้บลึๆบ้อย
ท้าวหุลละมาบจึๆชุ้าภล่าวเชิๆพ่ๆแท่ๆติบว่า ข้าแก่พ่ๆเปับเจ้าผิว่ามีดั่ๆบั้บ
แท้ผู้ข้าภ๋จัภไปม้าๆเพเรือบหัๆบั้บใท้ขาทัๆสอๆหบีเสัๆภ๋ข้าเหิ้บ เหดดั่ๆลึพ่ๆ

๑ ถวบเปับ "ถอบ"

๒ ถวบเปับ "ผลๆๆ"

ເປັນເຈົ້າຈົ່ງລ້ຽງຄົນອັນເປັນສັຕຕູແກ່ເຮົາທັ້ງຫຼາຍໄວ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນລ້ຽງທອກທ້າວ
ພຣະລາມຈົ່ງກລ່າວເຊື້ອລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ເຈົ້າລູກຮັກຢ່າໄດ້ໄປກະທຳຮ້າຍແກ່ເຂົາ
ກໍພໍ່ເທົ້ນ ເຫດວ່າເຂົາຫາກປູ່ພໍ່ເຂົາເຮົາກໍຫາກປູ່ພໍ່ເຮົາພໍ່ຕາຍຄັນວ່າລ້ຽງທອກທ້າວ
ພຣະລາມກລ່າວຫ້າມລູກແຫ່ງຕົນສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານກໍລວດຢ່າເຊົາ
ເສັ ບ່ໄປກະທຳຮ້າຍ:ແກ່ທ້າວພຣະລັກແລນ້ານະນີ້ກາບໄດ້ທັ້ນແລ ກລ່າວບັ້ນຫຸລ
ລະມານເກີດມາ:ປັ້ນລູກລ້ຽງທອກ:ທ້າວພຣະລາມ ກໍແລ້ວເທົ້ານີ້ກ່ອນແລ

ບັດນີ້ຈັກຈາເຖິງທິວຣະພີ້ອັນມາຟັງເອົາສາຕຕະສິນກັບຄອມເຈົ້າອັສສີ ສັ່ງ
ສອນໃຫ້ທ້າວສັງຄ໊ຍພຣະລີຈັນທ໌ນັ້ນກ່ອນແລ ໃນເມື່ອຄວາຍເຖິກທິວຣະພີ້ໄດ້ສາຕ
ຕະສິນນິນສັນພະຫຼ ກກັບຄອມເຈົ້າອັສສີແລ້ວ ຄວາຍເຖິກທິວຣະພີ້ຕິວນັ້ນກໍຈົບເພດ
ດ້ວຍສາຕຕະສິນອາຄົນມາກນັກ ທ່ໍວ່າໄປເໜືອອາກາດກາງຫາວບ່ໍໄດ້ ເປັນດັ່ງ
ເຈົ້າອັສສີເປັນພໍ່ຄູນັ້ນແລ ໃນເມື່ອຄວາຍເຖິກທິວຣະພີ້ໄດ້ສາຕຕະສິນອາຄົນແລ້ວ
ນັນກໍພາໝູ່ຄວາຍທັ້ງຫຼາຍ ຄົນເມື່ອທຸກແຫ່ງທຸກພາຍທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທິວຣະ
ພີ້ກໍເອົາໝູ່ຊຸມລູກເນັ້ງແຫ່ງຕົນເມື່ອວັນນັ້ນ ກ໋ໄປຈອບໄປພົບໝູ່ຄວາຍເຖິ:ທັ້ງ
ຫຼາຍໃນທົ່ນທາງທີ່ນັ້ນ ມີນາກມີຫຼາຍປຣະໝານວ່າໄດ້ພັນນ໊ຶ່ງທັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງ
ຄວາຍເຖິກໝູ່ນັ້ນມາເຫັນຄວາຍເຖິກທິວຣະພີ້ຕິວນັ້ນ ເຂົາກໍເພີ້ດເພີ້ນຄໍເບີ້ດແງະ
ເບີ້ດແງ້ນເຂ້ົ້ານາ ເພື່ອວ່າຈັກມາຍາດຊິ້ງເອົາລູກເນັ້ງແຫ່ງຄວາຍເຖິກທິວຣະ
ພີ້ຕິວນັ້ນໃຫ້ໄດ້ທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍເຖິກທິວຣະພີ້ກໍເຫັນໝູ່ຄວາຍທັ້ງຫຼາຍ
ເພີ້ດເພີ້ນຄໍເຂ້ົ້ານາຫາຕົນສັນນັ້ນ ນັນກໍເຕັ້ນທະຍານ [1] ເຂ້ົ້າໄປຊຶດຊົນຄວາຍ
ເຖິກທັ້ງຫຼາຍຝູງນັ້ນ ເຂົາກໍຄ້ຳບ່ໍໄດ້ກໍລວດແຕກກຣະຈັດກຣະຈາຍໄປທົ່ວທຸກ
ແຫ່ງທຸກພາຍທັ້ນແລ ໃນເມື່ອຄວາຍເຖິກທິວຣະພີ້ໄດ້ພາບແພ້ໝູ່ຄວາຍທັ້ງ
ຫຼາຍຝູງນັ້ນແລ້ວ ນັນກໍພາລູກແລເນັ້ງແຫ່ງຕົນໄປຣອດໄປເຖິງປ່າໄມ້ ຖ້ຽດອນ ທີ່

---

๑ ຈົບ ພຸກ ๑๖ ນັດ ນ

ລິຈຈະນາແລ້ວ ຍາມແຕ່ໃກ້ສິທ່ຽງ ເດືອນ ๙ ອອກໃໝ່ ๗ ຄ່ຳ ວັນ ๕ ສາທຸ ๆ ຜູ້ຂ້າຊື່ວ່າເນັ
ອ້ນ ບ້ານນາຊອນ ໄດ້ສ້າງພຣະລາມ ນັດ ນ ໄວ້ກັບສາສນາພຣະພຸທທະເຈົ້າຕາບຕໍ່ເທົ້າ ๕๐๐๐
ວັສສາ ສາທຸ ๆ ຂໍໃຫ້ຜູ້ຂ້ານ້ີພລະນາກ ๆ ແດ່ກໍຂ້າເທ້ີນ ສາທຸ ๆ ຂໍໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄດ້ເຂ້ົ້າສູ່ນິຣະພານ
ເປັນທ້ີແລ້ວ ຜູ້ຂ້າຂຸນບ່ໍທັນເປັນ ເອົາແຕ່ນ້ີພາໄປ ພຣະຄຳນ້ີຂຸນ ๔ ພຸກ ຕົນເນັ້ນອ້ນຂຸນ ๗ ພຸກ
ນ້ີພານະປັຈຈັຍໂຍໂຫ ๓ ອານຸໂມທານ້ີ ຄັນຜູ້ຂ້າຕົກທ້ີຮ້າຍຂໍໃຫ້ຍ້ານໃສ່ທ້ີ ດ້ີແດ່ທ້ອນຂໍໃຫ້ໄປຣອດ
ໄປເຖິງຜູ້ລົ້ມຫວ່ຍຕາຍໄປສູ່ບໍຣະໂລກພ ວຍໜ້ານ ຄັນເຂົາຕົກທ້ີຮ້ານຂໍໃຫ້ຍ້ານໃສ່ທ້ີດ້ີ ແດ່ກໍຂ້ານ
ເທ້ີນ ຂໍໃຫ້ເຂົາໄດ້ເຂ້ົ້າສູ່ນິຣະພານແດ່ເທ້ີນ

ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໝູ່ຄວາຍທົວອະພີ້ກໍໄປພົບໄປຈອບບວກຫນອງທົ່ງອັນເລັນ ໄປດ້ວຍແຮກຊ້າງງົວກະທິງເມ ີ ບທັ້ງຫຼາຍບໍ່ອາດຈັກນັ ບ ອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ຄັນວ່າ ຄວາຍເຖິກທົວອະພ ີ ພາໝູ່ລູກເຕ້ົາ ແລເມັ່ງແຫ່ງຕົນໄປຮອດໄປເຖິງໝູ່ແຮກ ຊ້າງ ກະທິງທັ້ງຫຼາຍຟູງນັ້ນແລ້ວ ໝ່ ຊ້າງທັ້ງຫຼາຍກໍອວ່ານເອົາໝູ່ແຮກແລກອະທິງ ງົວເມ ີ ຍເຂ ້ ານາຫາຄວາຍເຖິກທົວອະພ ີ ເພ ື ່ ອຈັກສັກແຫ ງ ປຸງບປ ຳ ຊ ິ ກຊ ິ ນ ຄວາຍທັ້ງຫຼາຍໃຫ ້ ມຸ ນ ຜ ິ ງກອ ະ ຈ ວ ນ ຕ າ ຍ ໄ ປ ບ ໍ ່ ເ ສ ສ ລ ໍ ທ ັ ້ ງ ແ ລ “ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ຄ ວ າ ຍ ເ ຖ ິ ກ ທ ົ ວ ອ ະ ພ ີ ້ ກ ໍ ເ ທ ັ ນ ໝ ່ ຊ ້ າ ງ ມ ້ າ ກ ອ ະ ທ ິ ງ ງ ົ ວ ເ ມ ີ ຍ ແ ຮ ກ ທ ັ ້ ງ ຫ ຼ າ ຍ ” ๑ ບ າ ງ ພ ່ ອ ງ ຕ າ ຍ ບ າ ງ ພ ່ ອ ງ ເ ຕ ັ ້ ນ ໜ ີ ໄ ປ ທ ົ ່ ວ ປ ່ າ ດ ົ ງ ພ ົ ງ ໄ ພ ທ ັ ້ ງ ມ ວ ນ ບ ໍ ່ ອ າ ດ ຈ ັ ກ ອ ່ ວ ຍ ໜ ້ າ ຕ ໍ ່ ຄ ວ າ ຍ ທ ົ ວ ອ ະ ພ ີ ໄ ດ ້ ຈ ັ ກ ຕ ົ ວ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ຄ ວ າ ຍ ເ ຖ ິ ກ ທ ົ ວ ອ ະ ພ ີ ໄ ດ ້ ພ ວ ບ ແ ພ ້ ໝ ູ ່ ສ ັ ນ ພ ະ ສ ັ ກ ທ ັ ້ ງ ມ ວ ນ ຝ ູ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ນ ັ ນ ກ ໍ ເ ອ ົ າ ໝ ູ ່ ລ ູ ກ ເ ຕ ້ ົ າ ຫ ຼ ວ ນ ເ ຫ ່ ‍ ‍ ‍

ທີ່ຢູ່ແຫ່ງເຂົາແລ້ວ ນາງຄວາຍຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງທົວຣະພີ່ອັນເປັນຜົວແຫ່ງຕົນວ່າ
ສາມີຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ຜູ້ຂ້າກໍ່ມັກໄຄ່ຢາກໄດ້ສາຕຕະສິນອັນວ່ອງໄວທ່ຽວພລັນກັບ
ດອມເຈົ້າກູມາໄວ້ຮັກສາຕົນຕົວຜູ້ຂ້ານາກນັກກໍ່ຂ້າແລ ເຈົ້າກູຈົ່ງສອນສາຕຕະສິນ
ອັນນັ້ນແກ່ຜູ້ຂ້າແດ່ກໍ່ຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍເຖິກທົວຣະພີ່ເອົາລູກແລເມັ່ງແຫ່ງມັນ
ມາຈົ່ງຖາມນາງວ່າ ພັທເທດູຣານາງທົວຣະພີ່ຕົວແມ່ວ່າສັນນີ້ ຈັກຮຽນເອົາ
ສາຕຕະສິນອາຄົມໄປກະທຳດັ່ງລີ້ນັ້ນຈາ ມີຄຄາວ່ານາງຈັກໄປຊິດຊົນເອົາເຂດຂົງ
ກົງແຜ່ນບໍ່ໃຫ້ໃຜມາພົບມາກາຍໄດ້ນັ້ນລີ ຮູ້ວ່ານາງຈັກກະທຳຮ້າຍແກ່ກູພີ້ນັ້ນຈາ
ເມື່ອນັ້ນນາງຄວາຍທົວຣະພີ່ຈົ່ງຂານຄຳຜົວແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູໃນເມື່ອຜູ້
ຂ້າຢາກໄດ້ສາຕຕະສິນອາຄົມສັນນັ້ນ ຜູ້ຂ້າກໍ່ບໍ່ມັກໄຄ່ຈັກໄປກະທຳຮ້າຍແກ່ບຸຄລະ
ຜູ້ໃດຜູ້ນີ້ງກໍ່ຂ້ານາ ຜູ້ຂ້າທໍ່ວ່ານັກໄຄ່ຢາກໄດ້ໄວ້ຮັກສາຕົນຕົວ ເພື່ອວ່າຢ້ານເຈົ້າ
ກູຕາຍເສັ່ງກໍ່ດີ ເຈົ້າກູພັດພາກຈາກຫຼົງກັນກໍ່ດີ ກໍ່ບໍ່ມີບຸຄລະຜູ້ໃດຈັກສືບຕໍ່ໄວ້
ຜູ້ຂ້າຈົ່ງໄດ້ໄຫວ້ວອນຂໍຮຽນກັບດອມເຈົ້າກູເພື່ອດັ່ງນັ້ນກໍ່ຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍ
ເຖິກທົວຣະພີ່ໄດ້ຍິນຄຳ ນາງຄວາຍກລ່າວດ້ວຍຊອບພຣະໄທແຫ່ງຕົນ ເຈົ້າຈົ່ງ
ກລ່າວວ່າພັທເທດູຣານາງ ໃນເມື່ອເຈົ້ານາງຄິດຊອບພຣະໄທແຫ່ງເຮົາ ກໍ່ສອນ
ສາຕຕະສິນໃຫ້ແກ່ນາງດ້ວຍງ່າຍບໍ່ຍາກສັງແລ ຄັນວ່າພຣະຍາຄວາຍເຖິກທົວ
ຣະພີ່ກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງສອນຄາຖາສັພພະຫຼີ້ກໃຫ້ແກ່ນາງບໍ່ເສສສລໍ
ຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອນາງໄດ້ຄາຖາສັພພະຫຼີ້ກອັນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈົ່ງຄນິງໃຈວ່າບັດ
ນີ້ກູໄດ້ຄາຖາແລ້ວກູຈັກກະທຳຮ້າຍແກ່ຜົວກູດ້ວຍງ່າຍຊະແລ ຄັນວ່ານາງຄນິງໃຈ
ສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈົ່ງທຣົງຄັພພະລູກບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງຄວາຍທຣົງ
ຄັບລູກສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈົ່ງບອກແກ່ຜົວແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜູ້ຂ້າກໍ່ທຣົງ
ຄັບລູກໃນເດືອນນີ້ເປັນອັນທ່ຽງກໍ່ຂ້າແລ ບັດນີ້ຜູ້ຂ້າຈົ່ງຖວາຍແກ່ເຈົ້າກູເພື່ອວ່າຢ້ານ
ເຈົ້າກູບໍ່ເຊື່ອໃຈວ່າຜູ້ຂ້າໄປຫຼີ້ນຊູ້ກັບດອມຄວາຍເຖິກຕົວໃດ ຕົວນີ້ງໜີ້ຈາກເຈົ້າກູນັ້ນ
ແລເມື່ອນັ້ນຄວາຍເຖິກທົວຣະພີ່ໄດ້ຍິນຄຳນາງຄວາຍກລ່າວບອກອັນທຣົງຄັບລູກນັ້ນ
ມັນກໍ່ມີໃຈຊົມຊົ່ນຍິນດີມາກນັກ ດ້ວຍເຫດອັນເມັ່ງຕົນຊົ່ຕໍ່ຕົນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ສ່ວນດັ່ງນາງຄວາຍທຣົງຄັບລູກນັ້ນ ກໍ່ແກ່ມາດ້ວຍອັນລຳດັບປີ່ເດືອນແລ້ວສັນນັ້ນ
ນາງຄວາຍຈົ່ງຄນິງໃຈວ່າ ບັດນີ້ຄັພພະລູກແຫ່ງກູກໍ່ເຖິງຣະດູອັນຈັກປຣະສູດມາ

ແล้ว ภูจักประสูดใบหีใดบี้จา ผิว่าภูจักประสูดใบหี บี้ให้ผิวภูเหับดั่ๆบั้บ ซ้อบว่าลูภใหม่ภูเปับติวเฤิภแท้ดั่ๆบั้บ ผิวแห่ๆภูภํจักข้าเสัๆบ่ํสิๆไสฉะแล ภํท่ํถวบภูไปประสูดใบถ้ำอับเปับหีลับหี ลี้ แล้วแลจอบถอบดูลูภใบท้อๆ แห่ๆภูออภมาดูภ่อบเหี้บ ผิว่าลูภแห่ๆภูอับออภมาเปับติวเฤิภแท้ดั่ๆบั้บ ภูภํจักฉุภเฉื่อๆไว้บ่ํให้ผิวภูเหับตาบต่ํเท้าลูภภูใหญ่มาแล้ว ภูจีๆจักสอบ สาถตะสิบให้แก่ลูภภูให้ไปภะทำร้ายแก่พ่ํมับฉะแล ผิว่าลูภแห่ๆภูเภิด มาเปับติวแม่แท้ภํจักพาลูภภูออภมาให้ผิวภูเหับฉะแล ถับว่าบาๆถวาย ถบิๆใจสับบั้บแล้ว ภํบัๆเภิดอับเจับปวดท้อๆอับจักประสูดลูภมาภบัภ บาๆถวายจีๆไปประสูดลูภใบถ้ำอับบี๋ๆ เปับหีลับหี ลี้ ดีมาภบัภหั้บแล ใบเมื่อบาๆถวายไปประสูดลูภออภมาแล้ว ภํลวดเปับติวเฤิภดีๆามมาภ บัภ บาๆจีๆให้ลูภแห่ๆติบบอบปู่ใบถ้ำหีบั้บ บาๆจีๆออภมาถว่าแอ่วหา ภิบพายบอภถ้ำติวดๆวหั้บแล เฤิๆระดูอับจักไปสีๆบิมลูภแห่ๆติบบาๆภํ เข้าไปใบถ้ำให้ลูภภิบบิมแล้ว บาๆภํมาถว่าแอ่วหา(ภิบ)เหมือบดั่ๆเภิ้า บั้บแล เมื่อบั้บถวายเฤิภหิวระพีภํเหับสัภขีใบเบื้อติบแห่ๆถวายติวเปับเมัๆ เปับอับต่าๆปลาด ถือว่ามีท้อๆอับแวบแลมีบิมอับมาภเบัๆเตัมถูเต้าเหมือบ ดั่ๆบาๆประสูดแล้ว จีๆถามว่าดูธาบาๆส่วบดั่ๆลูภแห่ๆบาๆใบท้อๆบั้บบาๆ ภํประสูดออภแล้วลีรู้ว่ายัๆไป่ประสูดบั้บจา เมื่อบั้บบาๆถวายจีๆถาบถำผิว แห่ๆติบว่าข้าแก่เจ้าภู ส่วบดั่ๆลูภใบท้อๆแห่ๆผู้ข้าภํแก่ถ้วบเฤิๆใภ้จักประ สูดออภแล้ว ผู้ข้าภํได้ไปลๆบแถมห้วยอับบี๋ๆ เพื่อว่าจักภิบหัๆาอับอ่อบอับ ดีว่าดั่ๆบั้บ ผู้ข้าจีๆตะลาดภีๆเภือภลิๆห้วยหีบั้บ ลูภผู้ข้าภํลวดติภเสัๆได้ สอๆวับสามวับบี้ภํข้าแล ถับว่าบาๆถวายภล่าวมีสะพาวะปาบสับบั้บแล้ว ถวายเฤิภหิวระพีอับเปับผิวภํใส่ใจว่าลูภติบหอดติภเสัๆ ภํบ่ํมีถำถามสืบต่ํ ไปเมื่อหน้าถาบต่ํเท้าถวายหิวระพี ติวลูภขึ้บใหญ่มาได้ ๔ ปี มีประหมาบท่ํ ฉ้าๆ ฉ สอภบั้บแล เมื่อบั้บถวายหิวระพีติวลูภจีๆถามแม่แห่ๆติบว่า ข้า แก่แม่เปับเจ้าบับแต่ผู้ข้าเภิดมามีติวใหญ่แลสูๆมาภบัภสับบี้ ภํบ่ํเหับหน้าพ่ํ แห่ๆข้าจักเหื่อมาภว่าพ่ํแห่ๆข้าถายเสัๆ ลีรู้ว่าพ่ํแห่ๆผู้ข้าหมีไปถว่าหา

ภิบใบหีใดหีบ็ๆบั้บจา เมื่อบั้บบาๆถอายติอเปับแม่จีๆขาบถำลูภแห่ๆติบอ่า ดูธาเจ้าลูภธักแก่แม่ ส่อบถั่ๆหิอธะพีติอเปับพ่ำแห่ๆเจ้าบั้บภำยัๆบ่ำตาย เหื่อแล ห่ำอ่าแม่จักเอ้าให้เจ้าฟัๆให้ได้รู้แจ้ๆก่อบแม่เบี ส่อบถั่ๆพ่ำแห่ๆ เจ้าบั้บภำมีใจอับหอๆแหบใบลูภแลเมัๆมาภบัก ถับอ่าภูแม่ปธะสูดลูภเปับติอ เฤิภถั่ๆบั้บ พ่ำแห่ๆเจ้าภำป้าบภิอไปยาดฉีๆลูภเมัๆแห่ๆติบ ภำลอดไปฉีดฉิบ ป่ำยี ให้ตายเสัๆหุภติอ ๆ ถับอ่าลูภเภิดมาเปับติอแม่ถั่ๆบั้บ พ่ำเจ้าจีๆ ล้ๆๆไอ้ภำแม่บา เมื่อบั้บถอายหิอธะพีติอลูภได้ยิบถำแม่แห่ๆติบภล่าวอ่า พ่ำแห่ๆติบข้าพีฉายแห่ๆติบเสัๆหมิดส้ๆๆบ่ำล้ๆๆไอ้จักติอสับบั้บ ถอายหิอ ธะพีติอเปับลูภ ภำมีใจอับไภดภ้าจักข้าพ่ำแห่ๆติบด้อยถำอ่า ข้าแก่แม่ เปับเจ้าผิอ่าถุ้อยถำอับแม่เปับเจ้าภล่าวบั้บหาภมีห่ๆๆแห้ ผู้ข้าจักออภ ไปฉีดฉิบพ่ำแห่ๆข้าให้ตายใบวับบี้ บ่ำถาดบ่ำถาขำพธะมาดาจีๆพาผู้ข้าออภ ไปให้ได้เหับหน้าพ่ำแห่ๆข้าแล้อ ภำจักฉีดฉิบปๆบป่ำให้ตายภับดอมพีฉาย แห่ๆข้าบั้บเหื้บ เมื่อบั้บบาๆถอายติอเปับแม่จีๆภล่าวเฉีๆลูภแห่ๆติบอ่า ดูธาเจ้าลูภธักแก่แม่ ส่อบถั่ๆพ่ำแห่ๆเจ้าบั้บภำได้ถาฤาสัพพะหฺภอับบีๆ ยามเมื่อจักฉีดฉิบถอายเฤิภติอใดติอบีๆถั่ๆบั้บ พ่ำแห่ๆเจ้าภำสอาดหียอาย ธอายถาฤาอับบั้บแล้อจีๆไปฉีดฉิบ ภำเปับอับหฺบิบหฺภอ่อๆไอมาภบักบ่ำอาด จักมีถอายเฤิภฤ่าวบ้อยติอใดจักมาผาบแพ้ได้ภำแม่แล เมื่อบั้บถอายหิอ ธะพีติอลูภฤามแม่แห่ๆติบอ่า ข้าแก่แม่เปับเจ้าส่อบถั่ๆถาฤาลูภบั้บแม่ เปับเจ้ายัๆได้ภับดอมพ่ำแห่ๆข้าไอ้แด่ลีรู้อ่าบ่ำได้ภำข้าจา เมื่อบั้บบาๆถอาย ติอเปับแม่จีๆขาบถำลูภแห่ๆติบอ่า ดูธาเจ้าลูภธักแก่แม่ส่อบถั่ๆถาฤา ลูภบั้บแม่ภำได้ธๆบภับดอมพ่ำเจ้าไอ้แล้อภำแม่แล เมื่อบั้บถอายหิอธะพีติอ ลูภจีๆฉ้ำภล่าวอ่า ข้าแก่แม่เปับเจ้าผิอ่าแม่เปับเจ้าหาภได้ถาฤาลูภบั้บ ไอ้แห้ถั่ๆบั้บ ข้าผู้ลูภภำจักขำธๆบเอิาภับดอมแม่เปับเจ้าแด่ภำข้าเหื้บ เมื่อ บั้บบาๆถอายติอเปับแม่จีๆขาบถำลูภแห่ๆติบอ่า เอื ๆ เจ้าลูภธักปาภได้ ภำจีๆธๆบเอิาภำแม่เหื้บ แม่หาภจักสั่ๆสอบให้แก่เจ้าบ่ำเสสสลำภำแม่แล ถับ อ่าบาๆถอายติอเปับแม่ภล่าวสับบั้บแล้อ หิอธะพีติอเปับลูภภำลอดธๆบ

ເອົາກັບດອນແມ່ໄດ້ແล้ວ ເจ้ำจึๆກล่าวເຊີๆແม่ແຫ່ๆຕົນວ່า ຂ้ำແກ່ແม่ເປັນ ເจ้ำບັດນີ້ผู้ຂ้ำກໍໄດ້ຄາຖາลูກນັ້ນແล้ວ ผู้ຂ้ำກໍອອກໄປຊິດຊົນປຽບປ່ຳພໍ່ແຫ່ๆຂ้ำ ໃຫ້ຕາຍໃນກາละບັດນີ້ແล ແม่ເປັນເจ้ำພາຂ้ำผู้ลูກອອກໄປດຽວນີ້ກໍຂ้ำເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາๆຄວາຍຕົວເປັນແม่ จึๆກล่าวວ່າດູຣາເจ้ำลูກຮັກແກ່ແม่ບັດນີ້ເจ้ำลูກ ຮັກໄດ້ຄາຖາลูກນັ້ນແล้ວ ກໍບໍ່ທັນໄດ້ເຝິກແອບລິๆลายວ່ອๆໄວແຕ່ຕົວເອງເສັຽກ່ອນ ກໍແม่ເດ ເจ้ำແม่ບໍ່ໄດ້ເຝິກແອບລິๆลายໃຫ້ວ່ອๆໄວເໝືອນດັ່ງພໍ່ແຫ່ๆເจ้ำດັ່ງນັ້ນ ເจ้ำແม่ຢ່ຳຟ້ຳວອອກໄປກໍແม่ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີຕົວลูກจึๆຊ້ຳຖາມແม่ແຫ່ๆ ຕົນວ່า ຂ้ำແກ່ແม่ເປັນເจ้ำ "ຜີວ່ຳແม่ເປັນເจ้ำ"[๑] ສ່ວນດັ່ງລິๆลายວ່ອๆໄວທັๆ ຫຼາຍຝູๆນັ້ນເປັນສິๆໃດກໍຂ้ำจา ຄັນວ່ຳແม่ເປັນເจ้ำໄດ້ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ແม่ເປັນເจ้ำ จึๆບອກໃຫ້ແກ່ຂ้ำผู้ลูກແດ່ກໍຂ้ำເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາๆຄວາຍຕົວເປັນແม่จึๆຂານຄຳ ลูກແຫ່ๆຕົນວ່າດູຣາເจ้ำลูກຮັກແກ່ແม่ເປັນເจ้ำ ສ່ວນດັ່ງພໍ່ແຫ່ๆເจ้ำນັ້ນເອົາ ເຊືອກແลເຄືອຫວາຍໄປຜູກເນັ່ງໄວ້ໃຫ້ເຄັ່ງດີๆາມແล้ວ ພໍ່ແຫ່ๆເจ้ำจึๆໄປເຝິກ ແອບຊິດຊົນໃຫ້ຖືກເຊືອກແลເຄືອຫວາຍອັນນັ້ນ ມຸ່ນຜົๆກຣະจວນໄປກໍແม่ນາ ເจ้ำ ลูກຮັກจึๆເຝິກແອບເສັຽກ່ອນກໍແม่ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີຕົວເປັນลูກໄດ້ຍິນຄຳ ແม่ແຫ່ๆຕົນບອກສອນສັນນັ້ນ จึๆອອກจากຖ້ຳໄປຄວ່ຳສແວງຫາເຊືອກແลເຄືອ ຫວາຍມາເນັ່ງໄວ້ ຄືວ່ຳຜູກກັບໄມ້ຕົ້ນນັ້ນຕົ້ນນີ້ໃຫ້ເຄັ່ງດີๆາມແล้ວເจ้ำจึๆໄປເຝິກ ແອບຊິດຊົນສອๆວັນສາມວັນແล้ວ จึๆຖືກເສັ້ນເຊືອກແลເຄືອຫວາຍອັນນັ້ນມຸ່ນຜົๆ ກຣະจວນໄປແล้ວ ເจ้ำจึๆເຂ້ຳມາໃນຖ້ຳແล้ວເจ้ำจึๆກล่าวເຊີๆແม่ແຫ່ๆຕົນວ່า ຂ้ำແກ່ແม่ເປັນເจ้ำສ່ວນດັ່ງເຊືອກແลເຄືອຫວາຍອັນຜູກເນັ່ງໄວ້ນັ້ນ ຂ้ำผู้ลูກກໍໄປ ເຝິກແອບຊິດຊົນກໍຖືກແล้ວແล ແม่ເປັນເจ้ำจึๆພາຂ้ำผู้ลูກອອກໄປຊິດຊົນພໍ່ ແຫ່ๆຂ้ำໃຫ້ຕາຍໃນກາละບັດນີ້ກໍຂ้ำເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາๆຄວາຍຕົວເປັນແม่จึๆຊ້ຳ ກล่าวເຊີๆลูກແຫ່ๆຕົນວ່า ດູຣາເจ้ำลูກຮັກແກ່ແม่ສ່ວນດັ່ງກິจจะຊິດຊົນວ່ອๆໄວ ແຫ່ๆພໍ່ເจ้ำນັ້ນກໍຍັງມີສະບັບນຶ່ງກໍແม่ນາ ຄືວ່ຳໄປຊິດຊົນຕົ້ນໝາກຂາມປ້ອມໃຫ້ ໝາກຂາມປ້ອມຫຼົ່ນຕົກລົງມາ จึๆແກ່ວງເຂົາຮັບໄວ້ບໍ່ໃຫ້ໝາກຂາມປ້ອມຕົກ ລົງດິນຈັກໝ່ວຍກໍແม่ນາ ເจ้ำลูກຮັກจึๆໄປເຝິກແອບເສັຽກ່ອນກໍແม่ເທີ້ນ ເມື່ອ

---

๑ "ຜີ ວ່ຳ ແม่ ເປັນ ເจ้ำ" ບໍ່ ຂຽນ ໃນ ໃບ ลาบ จาบ ກຳ ມັດ ມີ ຜູກ ๑๑ ໜ້ຳ ๑๐ ຄວນ ຈະ ຕັດ ອອກ

ນั້ນທົວຣະພີ້ວເຕົປັນລູກໄດ້ຍິນຄຳແມ່ແຫ່ງຕົນກລ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈິ່ງອອກຈາກ
ຖ້ຳໄປເຖິງໄມ້ຂາມປ້ອມຕົ້ນນຶ່ງ ເຈົ້າຈິ່ງທະຍານໄປຊົນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ໝາກຂາມປ້ອມກໍຊະເດັນຟ້ງຫຼົ້ນລົງທົ່ວທຸກແຫ່ງທຸກພາບມາກນັກ ເຈົ້າຈິ່ງ
ແກ່ວງເຂົ້ານຣັບກໍບໍ່ທັນຖືກທຸກໜ່ວຍ ເຫດວ່າເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນເຄີຍທໍ່ໃດສ່ວນດັ່ງ
ໝາກຂາມປ້ອມຕົ້ນນັ້ນ ລາງໜ່ວຍຕົກລົງດິນລາງໜ່ວຍຊະເດັນຂຶ້ນສູ່ອາກາດ
ກາງຫາວມາກນັກ ເຈົ້າກໍຊ້ຳໄປຊົນຕົ້ນໃໝ່ແລ້ວແລແກວ່ງເຂົ້ານຣັບເຖິງຫຼາຍຕົ້ນ
ຫຼາຍລຳຍິ່ງນັກ ເຈົ້າຈິ່ງຣັບຖືກໝົດທຸກໜ່ວຍ ໆ ໄດ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈິ່ງເຂົ້າໄປຫາ
ແມ່ແຫ່ງຕົນໃນຖ້ຳທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈິ່ງກລ່າວເຊີ່ງແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່
ເປັນເຈົ້າຂ້າກໍໄປຊົນໄມ້ຂາມປ້ອມແລ້ວ ແລຣັບຖືກທຸກໜ່ວຍ ໆ ກໍຂ້າແລ ບັດນີ້
ແມ່ເປັນເຈົ້າຈົ່ງພາຂ້າຜູ້ລູກອອກໄປຫາພໍ່ແຫ່ງຂ້າທ່ຽວພລັນກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນ
ນາງຄວາຍຕົວເປັນແມ່ຈິ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຣັກແມ່ສ່ວນດັ່ງສາຕຕະສິນ
ແຫ່ງພໍ່ເຈົ້າກໍຍັງມີສະບັບນຶ່ງກໍແມ່ນາ ໃນເມື່ອຂີ້ອອກຈາກກົ້ນແລ້ວແລແກ່ວງ
ເຂົ້ານຣັບບໍ່ອາດຈັກຕົກລົງດິນຈັກກ້ອນຈັກໂງ່ນ ທຽນຍ່ອມປິວໄປທົ່ວອາກາດກາງ
ຫາວທັງມວນ ບໍ່ອາດຈັກຕົກລົງດິນຈັກກ້ອນຈັກໂງ່ນກໍແມ່ນາ ເຈົ້າລູກຣັກຈົ່ງ
ໄປເຝິກແອບໃຫ້ໄດ້ກໍແມ່ເທີ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້າລູກຣັກບໍ່ຣັບກ້ອນຂີ້ແຫ່ງຕົນໄດ້ເຈົ້າລູກ
ຣັກຍາໄດ້ອອກໄປຫາພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າກໍແມ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີຕົວລູກໄດ້ຍິນແມ່
ແຫ່ງຕົນກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈິ່ງອອກໄປພົ້ນຈາກຖ້ຳແລ້ວ ເຈົ້າຈິ່ງຂີ້ອອກ
ຈາກກົ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈິ່ງຫຼົບຄືນເມື່ອຫຼັງແກ່ວງເຂົ້ານຣັບໄວ້ກໍບໍ່ທັນຣັບໄດ້ທຸກກ້ອນ
ທຸກໂງ່ນ ເຫດວ່າເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນເຄີຍເໝືອນດັ່ງພໍ່ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າ
ຈິ່ງທຳພຽນແກ່ວງເຂົ້າ ຣັບຂີ້ແຫ່ງຕົນອັນອອກຈາກກົ້ນນັ້ນທຸກຄ່ຳເຊົ້າວັນຄືນ
ເຈົ້າຈິ່ງຄ່ອງເຄີຍເໝືອນດັ່ງພໍ່ແຫ່ງຕົນ ເຈົ້າຈິ່ງຫຼົບຣັບໄວ້ບໍ່ທັນຕົກລົງດິນຈັກ
ກ້ອນຈັກໂງ່ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈິ່ງກລ່າວເຊີ່ງແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່
ເປັນເຈົ້າໃນເມື່ອແມ່ເປັນເຈົ້າບອກສອນຂ້າຜູ້ລູກວ່າ ໃຫ້ແກ່ວງເຂົ້ານຣັບຂີ້ອອກຈາກ
ກົ້ນນັ້ນ ຂ້າກໍຣັບໄດ້ທຸກກ້ອນ ໆ ທຸກໂງ່ນບໍ່ເສສສລໍກໍຂ້າແລ ແມ່ເປັນເຈົ້າຈົ່ງພາ
ຂ້າຜູ້ລູກໄປຫຼົ້ນກັບດອມພໍ່ແຫ່ງຂ້າຈັກສນ່ອຍກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງຄວາຍຕົນ
ເປັນແມ່ຈິ່ງກລ່າວເຊີ່ງລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຣັກແກ່ແມ່ໃນເມື່ອສາຕຕະ

ສິນອາຄົມທັງມວນເຈົ້າລູກຮັກກໍໄດ້ໝົດແລ້ວ ທໍ່ວ່າຮອຍຕີນເຈົ້າລູກຮັກບໍ່ອາດຈັກ ທໍ່ຮອຍຕີນພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າກໍແມ່ດາຍ ເຈົ້າລູກຮັກຈົ່ງໄປແທກຮອຍຕີນພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າດູ ກ່ອນກໍແມ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີຕົນເປັນລູກຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າ ແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າເຫດສັນໃດ ຂ້າຈົ່ງໄປແທກຮອຍຕີນພໍ່ແຫ່ງຂ້າໄດ້ນັ້ນຈາ ຄັນວ່າ ຂ້າຜູ້ລູກອອກໄປແທກຮອຍຕີນດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ຫຼອນວ່າຈັກໄປຈວບກັບພໍ່ແຫ່ງຂ້າເສັ່ງລີ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍຕົນເປັນແມ່ຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ແມ່ຄັນວ່າເຈົ້າລູກຮັກ ມັກໄຄ່ຈັກແທກຮອຍຕີນພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າດັ່ງນັ້ນ ກູແມ່ຫາກຈັກໄປປ້ອງວົກ[1] ເອົາໝູ່ ຄວາຍທັງຫຼາຍໃຫ້ໄຫຼຫຼັ່ງມາ "ກາຍຖ້ຳມາກນັກແລ"[2] ຄວາຍເຖິກທົວຣະພີ ອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າຫາກຈັກມາຕາມຫຼັງໝູ່ຄວາຍທັງຫຼາຍບໍ່ຢ່າຊະແລ ຄັນວ່າພໍ່ ແຫ່ງເຈົ້າກາຍໜີໄປແລ້ວ ເຈົ້າລູກຮັກຈົ່ງອອກໄປແທກກໍແມ່ເທີ້ນ ຄັນວ່ານາງ ຄວາຍກລ່າວເຊີ່ງລູກແຫ່ງຕົນສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງຄວາຍກໍລວດອອກຈາກຖ້ຳໄປ ຄວ່າສແວງຫາໝູ່ຄວາຍທັງຫຼາຍ ເຫັນແລ້ວນາງຈົ່ງອວນໝູ່ຄວາຍທັງຫຼາຍ ໃຫ້ໄຫຼຫຼັ່ງມາກາຍປາກຖ້ຳ ອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງທົວຣະພີຕົວເປັນລູກແທ້ຫັ້ນແລ້ວ ຄັນວ່າໝູ່ຄວາຍແມ່ທັງຫຼາຍກາຍປາກຖ້ຳໄປແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ຄວາຍເຖິກທົວຣະພີ ຕົວເປັນເຈົ້າໝູ່ກໍຢ່າງໄປຕາມຫຼັງຄວາຍແມ່ທັງຫຼາຍຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຄວາຍເຖິກ ທົວຣະພີຕົວເປັນພໍ່ມາພຽງປາກຖ້ຳທີ່ນັ້ນແລ້ວ ທົວຣະພີຕົວເປັນລູກກໍອອກມາ ລັບລີ້ຢູ່ໃນປາກຖ້ຳທີ່ນັ້ນຈອບມອຍຄອຍດູພໍ່ແຫ່ງຕົນດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງເຫັນພໍ່ແຫ່ງ ຕົນເປັນອັນໃຫ່ຽແລສູງມາກນັກ ເຈົ້າຈົ່ງສັງຂຍາຕາດູພໍ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວສູງມີປຣະ ໝານ ๑ມີ ສອກ ໜ້າຜາກກວ້າງມີປຣະໝານສາມວາ ເຂົາແລເບື້ອງແລ ๔ ວາ ແຄ່ງຂາໃຫ່ຽມີປຣະໝານສາມວາ ອ້ອມຮອບຕົນຕົວໃຫ່ຽມີປຣະໝານ ๑๔ ວາ ອ້ອມ ຮອບຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອທົວຣະພີຕົວເປັນລູກສັງຂຍາຕາດູພໍ່ແຫ່ງຕົນບໍຣະບວນ ແລ້ວ ທົວຣະພີຕົວເປັນພໍ່ກໍລວດກາຍໄປເມື່ອໜ້າຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອທົວຣະພີຕົວ ເປັນພໍ່ກາຍໄປເມື່ອໜ້າແລ້ວ ທົວຣະພີຕົວເປັນລູກກໍຟ້າວອອກຈາກຖ້ຳໄປແທກ ຮອຍຕີນພໍ່ແຫ່ງຕົນ ກວ້າງໄດ້ວານີ້ງນັ້ນຍັງບໍ່ທໍ່ມີປຣະໝານສອກນີ້ງຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທົວຣະພີຕົວເປັນລູກ ແທກຮອຍຕີນພໍ່ແຫ່ງຕົນຢຸດເສັ່ງສອກນີ້ງຄືວ່າບໍ່ທໍ່

---

๑ "ປ້ອງວົກ" ຄວນເປັນ "ປ້ອງວົງ" ໃນໃຫລານໜ້າຕໍ່ໄປຂຽນ ປ້ອງວົງ

๒ ໃນໃຫລານຈານກ່າຂຽນ " ກາຍປາກຖ້ຳທີ່ນີ້ແລ້ວ ໜ້າ ๑๕ ຜູກ ๑๑ ມັດ ມີ

ຮອບຕົນພໍ່ແຫ່ງຕົນສອກປ້ຳສັນນັ້ນ ເຈ້ົາຈົ່ງເຂ້ົາໄປຢູ່ໃນຖ້ຳທີ່ນັ້ນນານໄດ້ ๔ ເດືອນ ແລ້ວ ເຈ້ົາຈົ່ງຊ້ຳອອກໄປແທກກໍລວກມີຮອບຕົນທ່ໍກັນບັດນຶ່ງວທັ້ນແລ ໃນເມ່ືອ ຮອບຕົນເຈ້ົາທັ້ງສອງພ່ໍລູກທ່ໍກັນແລ້ວສັນນັ້ນ ທ້ົາວຣະພ້ົຕົວເປັນລູກກໍບ່ຳງອອກ ຈາກຖ້ຳໄປຫ້ົວດ ๆ ມ້ືອ້ົງອາດບ່ໍກ້ົວເກ້ົງໃຜທັ້ນແລ ເມ່ືອນັ້ນທ້ົາວຣະພ້ົຕົວລູກກໍໄປ ເຖ້ົງປ່ຳດອກເໜ້ືອກອັນມ້ືໃນຕົ້ນຜ້ົາທ້ົນັ້ນ ມັນກໍໄປຊ້ົກຊ້ືນຕົ້ນດອກເໜ້ືອກທ້ັງຫ້ົງ ຝ້ົງນັ້ນມ້ືກນັກ ສ່ວນດອກເໜ້ືອກທ້ັງນວນກໍລວກຕ້ົກວ້ົາມເກ້ົາະຫ້ອຍປູ່ໃນກ້ົກເອ້ົາ ແລປ້ົຍເອ້ົາແຫ່ງມັນເປັນອັນດ້ົອັນງ້ົາມ ເໜ້ືອນດ້ັ່ງຄ້ົນທ້ັງຫ້ົງຮ້ອຍດອກໄມ້ໃຫ້ ເປັນຮວກດ້ົງ້ົາມແລ້ວແລເອ້ົາໄປເກ້ົາະຫ້ອຍໄວ້ ເປັນຖ່ອງເປັນຄັນດ້ົງ້ົາມໃນຫ້ົວ ຄວ້ົຍແລເອ້ົາຄວ້ົຍໃຫ້ດ້ົງ້ົາມມ້ືກນັກນັ້ນແລ ໃນເມ່ືອຄວ້ົຍທ້ົາວຣະພ້ົຕົວເປັນ ລູກທັດທ້ົຽງເກ້ົອງເອ້ົ້ຍ້ອງບ່ໍຣະບວນແລ້ວ ມັນກໍໄປໃນທ່ໍ່ກ້ົາງທ້ົ່ງນ້ົາແລໂຄກ ກ້ວ້ົ້າງທ້ົ່ນັ້ນແລ້ວ ມັນກໍໄປຣອດໄປເຖ້ົງປ່ຳໄມ້ເໜ້ືອກທ້ົ່ນ້ົ່ງເປັນໝຸ່ນເປັນເມ້ືອຍຣ່ົມ ດ້ົງ້ົາມມ້ືກນັກ ມັນກໍໄປນອນຢູ່ໃນຣ່ົມໄມ້ທ້ົ່ນັ້ນເປັນອັນສຸກຂ້ົາສ້ຳຣ້ານມ້ືກນ້ົ່ງຫນັກ ຫນ້ົ້ານ້ັ້ນແລ ເມ່ືອນັ້ນສ່ວນດ້ັ່ງນ້ົ້ງຄວ້ົຍຕົວເປັນແມ່ແຫ່ງຕົນທ້ົ້ວຣະພ້ົຕົວເປັນ ລູກນັ້ນ ນ້ົ້ງກໍປ້ົຍ້ົ້ງເອ້ົ້ານ້ົ່ງລ້ວ້ົ້ງຄ້ົ້ວຫ້ົ້ງ ເຂ້ົ້ານ້ົ້ງຫ້ົ້ງປ່ຳເໜ້ືອກອັນເປັນທ້ົ່ ປູ່ແຫ່ງທ້ົ້ວຣະພ້ົຕົວລູກທ້ັ້ນແລ ເມ່ືອນັ້ນນ້ົ້ງຄວ້ົຍຕົວເປັນແມ່ກໍເຫ້ັນລູກຕົນປູ່ໃນ ທ້ົ່ນັ້ນ ນ້ົ້ງຈ້ົ່ງກລ່ວ້ົ້ງເຊ້ົ້ງລູກແຫ່ງຕົນວ່ົ້ງ ຕ້ົ້ງຕ້ະຖ້ົ້ງອ້ົ້ງເຈ້ົ້ງລູກຣັກແກ່ແມ່ ສ່ວນ ດ້ົ້ງຄວ້ົຍເກ້ົ້ດຕົວເປັນພ່ໍ່ແຫ່ງເຈ້ົ້ງກໍ່ນ້ົ້ງ້ົ້ງ ຫ້ົ້ງ ເຈ້ົ້ງລູກຣັກ ຈ້ົ່ງ ຣ້ົ ບ ໜ້ົ ໄປປູ່ທ້ົ່ອ້ົ່ນກໍ່ແມ່ເທ້ົ່ນ ຄັນວ່ົ້ງຄວ້ົຍເກ້ົ້ດທ້ົ້ວຣະພ້ົຕົວເປັນພ່ໍ່ແຫ່ງເຈ້ົ້ງມ້ືກເຫ້ັນ ແລ້ວກໍ່ຈ້ັກມ້ືກຊ້ົກຊ້ືນກ້ະທ້ຳຮ້ວ້ົ້ງແກ່ເຈ້ົ້ງມ້ືກນ້ັກກໍ່ແມ່ແລ ເມ້ືອນ້ັ້ນຄວ້ົຍທ້ົ້ວຣະ ພ້ົຕົວເປັນລູກກໍ່ຂ້ົ້ານຄ້ຳແມ່ແຫ່ງຕົນວ່ົ້ງ ຂ້ົ້ານ້ົ້ງແກ່ແມ່ເປັນເຈ້ົ້ງໃນເມ້ືອຄວ້ົຍເກ້ົ້ດ ທ້ົ້ວຣະພ້ົຕົວເປັນພ່ໍ່ມ້ືກເຫ້ັນແລກ້ະທ້ຳຮ້ວ້ົ້ງແກ່ຂ້ົ້ານ້ົ້ງ້ົ້ງ ກ້ໍ່ທ່ໍ່ເອ້ົ້ານ້ົ້ງ້ົ້ງ ປຸ້ນ ຂ້ົ້ ຜ້ົ້ລູກເປັນກ້ໍ່ຂ້ົ້ານ້ົ້ງ ຄັນວ່ົ້ງອ້ົ້ງ ຜ້ົ້ລູກ ບ ້ົ ງ ໝ ້ັ ນ ້ົ ຍ ້ົ ນ ຍ ້ົ ວ ໄ ປ ບ ່ໍ ເ ຄ ້ົ ຍ ຕ ້ົ ຍ ແ ທ ້ົ ກ ້ົ ້ ງ ນ ້ັ ້ ງ ທ ງ ບ ່ ອ ມ ບ ້ົ ງ ເ ປ ັ ນ ຕ ົ ນ ຕ ້ົ ວ ສ ້ົ ບ ຕ ່ໍ ໄ ປ ເ ມ ້ົ ອ ໜ ້ົ ານ ້ົ ກ ໍ ຂ ້ົ ້ ານ ແ ລ ເ ມ ້ົ ອ ນ ້ັ ້ ນ ນ ້ົ ້ ງ ຄ ວ ້ົ ຍ ຕ ້ົ ວ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ່ ເ ຈ ້ົ ້ ານ ້ົ ້ ງ ຈ ້ົ ່ ງ ກ ລ ່ ວ ້ົ ້ ງ ວ ່ ້ົ ້ ງ ຕ ້ົ ້ ງ ຕ ະ ຖ ້ົ ້ ງ ອ ້ົ ້ ງ ເ ຈ ້ົ ້ ງ ລ ູ ກ ຣ ັ ກ ແ ກ ່ ແ ມ ່ ເ ຈ ້ົ ້ ານ ້ົ ້ ງ ໂ ດ ຍ ພ ລ ັ ນ ກ ໍ ່ ແ ມ ່ ເ ທ ້ົ ່ ນ ຄ ັ ນ ວ ່ ້ົ ້ ງ ຄ ວ ້ົ ຍ ເ ກ ້ົ ້ ດ ທ ້ົ ້ ວ ຣ ະ ພ ້ົ ຕ ົ ວ ເ ປ ັ ນ ພ ່ ໍ ່ ແ ຫ ່ ງ ເ ຈ ້ົ ້ ານ ້ົ ້ ງ ມ ້ົ ້ ານ ້ົ ້ ງ ເ ຫ ້ັ ນ ເ ຈ ້ົ ້ ານ ້ົ ້ ງ ລ ູ ກ ຣ ັ ກ ປ ່ ູ ກ ັ ບ ດ ອ ມ ແ ມ ່ ສ ັ ນ ນ ້ັ ້ ນ ພ ່ ໍ ່ ແ ຫ ່ ງ ເ ຈ ້ົ ້ ານ ້ົ ້ ງ ກ ໍ ່ ຈ ້ັ ກ ມ ້ົ ້ ານ ້ົ ້ ງ ໃ ຈ ອ ັ ນ ຄ ງ ດ ແ ກ ່ ນ ້ົ ້ ງ ແ ມ ່ ກ ູ ແ ມ ່ ດ ້ ວ ຍ ຄ ້ຳ ວ ່ ້ົ ້ ງ

ນາງຄວາຍຕົວນີ້ປຣະສູດລູກແລ້ວແລເອົາໄປຊຸກເຊື່ອງໄວ້ໃນທີ່ໃດທີ່ນຶ່ງ ຄັນວ່າລ້ຽງ
ลูภใຫ່ຽມາແລ້ວ ຈຶ່ງຈັກບອກໃຫ້ลูภมาภะທຳຮ້າຍແລຊິດຊົນภูນັ້ນເດ ວ່າດັ່ງນັ້ນ
ແລ້ວ ພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າກໍຈັກມາຊິດຊົນປຽບປ່ຳภูແມ່ໃຫ້ຕາຍ ຄອບເຈົ້າลูภຮັກຢູ່ກັບ
ດອມແມ່ໃນທີ່ນີ້ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍທົວຣະພີຕົວເປັນลูภຈຶ່ງຂານຄຳແມ່ແຫ່ງ
ຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າ ພີວ່າແມ່ເປັນເຈົ້າຢ້ານກົວທົວຣະພີຕົວເປັນພໍ່ຜູ້ຂ້າ
ภะທຳຮ້າຍແລ້ວແລຊິດຊົນແມ່ເປັນເຈົ້າຕາຍຄອບຜູ້ຂ້າດັ່ງນັ້ນ ແມ່ເປັນເຈົ້າຍາໄດ້
ໜີໄປທີ່ໃດກໍຂ້າເທີ້ນ ແມ່ເປັນເຈົ້າແລແມ່ນ້າທັງຫຼາຍຈຶ່ງພ້ອມກັນຢູ່ກັບດອມຂ້າ
ຜູ້ลูภ "ໝົດສ້ຽງທຸກຕົວຄວາຍນັ້ນເທີ້ນ"[๑] ຂ້າຜູ້ลูภຢູ່ປ້ານບົກພົກຕຸ້ມໄວ້ບໍ່ໃຫ້
ໃຜຕາຍເສັຽກ່ອນແລ "ຄັນວ່າເຖິງຕາຍຜູ້ຂ້າກໍບໍ່ຕາຍເສັຽກ່ອນແລ້ວ"[๒] ຈຶ່ງໃຫ້ແມ່
ນ້າແລແມ່ຄືງຕາຍກັບດອມແລ ທໍ່ວ່າທົວຣະພີຕົວເປັນພໍ່ແຫ່ງຂ້ານັ້ນຢູ່ໃນທີສສະ
ກ້ຳໃດກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງຄວາຍຕົວເປັນແມ່ຈຶ່ງບອກลูภແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຣາ
ເຈົ້າลูภ(ຮັກ)ແກ່ແມ່ ສ່ວນດັ່ງທົວຣະພີຕົວເປັນພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າຢູ່ກ້ຳຕາວັນຕົກພຸ້ນເນ
ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີຕົວເປັນลูภໄດ້ຍິນແມ່ແຫ່ງຕົນບອກສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງ
ປ້ອງວົງເອົາໝູ່ຄວາຍແມ່ນ້າແລແມ່ຄືງແຫ່ງຕົນ ອອກໄປເຖິງທົ່ງກວ້າງໂຄກໃຫ່ຽ
ຜໍ່ໄປເມື່ອໜ້າສຸດຊົ່ວແສງຕາ ກໍຈຶ່ງເຫັນຄວາຍເຖິກທົວຣະພີຕົວເປັນພໍ່ກິນຫ້ຽາຢູ່
ຕີນດົງກ້ຳທັກຂຶນທີສສະກ້ຳໃຕ້ນັ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທົວຣະພີຕົວເປັນลูภຫຼຽວເຫັນ
ພໍ່ແຫ່ງຕົນຢູ່ແຕ່ທີ່ໄກ ບໍ່ເປັນວິໄສອັນຈັກມາຮອດງ່າຍສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງກລ່າວ
ເຊີ່ງແມ່ນ້າແລແມ່ຄືງທັງຫຼາຍວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່ທັງຫຼາຍບັດນີ້ຂ້າຈັກ "ທຳມື້ດມັນ
ໂອດຕົວແກ່ພໍ່ກ່ອນ"[ມ] ເນີ ຂ້າຈັກຖືເຊີ່ງຂີ່ໂຄມແມ່ເປັນເຈົ້າທຸກຕົວ ๆ ແທ້ດາຍ ແມ່
ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ອະນຸຍາດ ແກ່ຂ້າຜູ້ลูภภะທຳວົງປ້ອງຖືເຊີ່ງໄປຕາມສນຸກໃຈກໍຂ້າ
ແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຄວາຍທັງຫຼາຍ ອັນເປັນແມ່ນ້າແລແມ່ຄືງກໍໃຫ້ອະນຸຍາດลูภ
ຕົນວ່າເອີ ๆ ເຈົ້ານົງໄວຕາມໃຈແມ່ທ້ອນວ່າດັ່ງນັ້ນ ເຫດດັ່ງນັ້ນຄວາຍທັງຫຼາຍ
ຈຶ່ງປ້ອງວົງຖືເຊີ່ງກັນບໍ່ຮູ້ຈັກແມ່ຈັກลูภເທົ້າກາລະບັດນີ້ ເພື່ອວ່າແມ່ໃຫ້ອະນຸຍາດ

---

๑ ໃນໃບລານຈານກ່ຳ ໄດ້ບອກ "ໝົດສ້ຽງທັງພັນຕົນຄວາຍນັ້ນເທີ້ນ" ໜ້າ ๒๐ ຜູກ ๑๑ ມັດ ມີ

๒ "ບໍ່" ຄວນຈະຕັດອອກ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຕາມໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຄັນວ່າເຖິງຕາຍ ຜູ້ຂ້າກໍຈັກຕາຍເສັຽກ່ອນແລ້ວ" ໜ້າ ๒๐ ຜູກ ๑๑ ມັດ ມີ

ມີ ຄວນເປັນ "ທຳມື້ດມັນອວດຕົວແກ່ພໍ່"

ແກ່ลูภแต่ก่อบพุ้บสืบ ๆ มาหั้บแล เมื่อบั้บทิวธะพีติวเปับลูภภํได้โอภาด
แม่แห่ๆติบแลแม่บ้าให้อะบุยาดแล้ว เจ้าจึๆป้อๆวิๆถึเฉิๆไปทุภติว ๆ
เพื่อว่าทำพาโลทิวธะพีติวเปับพ่ำบั้บแล เมื่อบั้บถวายเฤิภทิวธะพีติว
เปับพ่ำภํเหับต่าๆปลาดแก่ตาด้วยถำว่า สัดติวใดเปับถวายเฤิภถ่าวใหญ่
ซ๊วๆมายาดฉิๆวิๆป้อๆถึเฉิๆเมัๆภูหมิดแล้วเด ว่าดั่ๆบั้บแล้วภํซ๊ยหาๆ
ขอดพับขึ้บเตั้บทะยาบเข้ามาหาพ่ำประหมาบใก้จัภรอดแล้ว จึๆเอื้บถาม
ว่ามึๆบี้มาแต่ที่ใด จึๆมายาดลูภฉิๆเมัๆแห่ๆภูตามสบุภใจเหมือบดั่ๆขอๆ
บ่ำมีเจ้าเซ้ๆบ่ำมีภำแท้บํ โอดว่ามึๆดีขบาดแท้ภํมาลอๆฉิดฉิบภูผู้เจ้าหมู่บี้
ก่อบเที้บ ถับว่ามึๆหาภผาบแพ้ภูด้วยอับดีดเตั้บฉิดฉิบแล้วจึๆป้อๆวิๆถึเฉิๆ
เมัๆแห่ๆภูเปับสัๆเด อับบี้เสือบ่ำตายมาลอภเอิาหบัๆรอๆบั่ๆแท้บํ เมื่อบั้บ
ทิวธะพีติวเปับลูภจึๆขาบว่า ข้าแก่พ่ำเปับเจ้าเรีย ข้าผู้ลูภจัภภะทำ
ไปตามสบุภใจแลบา เมื่อบั้บถวายเฤิภทิวธะพีติวเปับพ่ำได้ยิบถำทิวธะพี
ติวเปับลูภสับบั้บ มับจึๆถามว่าดูธาสัดถ่อยเดัๆธะสาบถับว่ามึๆเปับลูภภู
แท้ดั่ๆบั้บ เหดดั่ๆลืมึๆจึๆมาป้อๆวิๆถึเฉิๆแม่แห่ๆมึๆบั้บเด เมื่อบั้บทิว
ธะพีติวเปับลูภจึๆฉ้ำถามว่า ข้าแก่พ่ำเปับเจ้าเรียแม่แห่ๆข้าหาภให้อะ
บุยาดแล้วเด ข้าผู้ลูภภํป้าบวิกถึเฉิๆตามสบุภใจบั้บแล โอดว่าพ่ำเปับ
เจ้ามีเตฉะธิทหีด้วยอับดีดเตั้บฉิดฉิบบั้บ ราทัๆสอๆพ่ำลูภจึๆมาซ๊ๆบภับ
ภับลอๆดูก่อบเที้บ เมื่อบั้บถวายเฤิภทิวธะพีติวเปับพ่ำ ได้ยิบถำลูภติบ
ภล่าวสับบั้บ มับภํมีใจอับโภดถูดมาภบัภ มับจึๆเตั้บเข้ามาหาลูภแห่ๆ
ติบ เพื่อว่าจัภฉิดฉิบให้ตายไปยามดูวหั้บแล เมื่อบั้บทิวธะพีติวเปับ
ลูภภํเหับพ่ำแห่ๆติบเตั้บทะยาบเข้ามาหาติบสับบั้บ เจ้าจึๆภล่าวว่าข้า
แก่พ่ำเปับเจ้าเรีย ยาได้เหับแก่โภทามาบะถำถูดแลจัภภะทำร้ายแก่ข้า
ผู้ลูภบั้บเที้บ ใบเมื่อข้าผู้ลูภภะทำป้อๆวิๆถึเฉิๆแม่แห่ๆข้าอับเปับเมัๆพ่ำ
เปับเจ้าภํดี มับภํบ่ำเพพัๆปัๆปายไปที่ใดดอภบา "มับภํยัๆขี ดีปู่เหมือบดั่ๆ
เภิ่าดอภบา"[๑] ฉาตติเธิาทัๆซ๊ายอับเภิดมาเปับสัดสิๆๆวิถวายบี้บา ทูบ

---

๑ ใบ ใบ ลาบ จาบ ก่ำ ขูบ" มับภํยัๆดีจอมถอมปู่เหมือบดั่ๆเภิ่าดอภบา หน้า ๒๔ ผูก ๑๑ มัด มิ

ย่อมกะทำป้อๆอิๆฤๅเฉิๆภับไปมาเปับถั่ๆถิบทัๆซ๊ายกล่าวอ่า ส่วนถั่ๆสู
ท่านทัๆซ๊ายบี้ทงบย่อมป้อๆอิๆฤๅเฉิๆภับไปมา เปับถั่ๆซู๊ซ๊าเปัดไก่สัด
ใซ่งๆิวถวายบั้บแล อ่าถั่ๆบั้บภํข้าบาพ่ํเรีย ราทัๆสอๆพ่ํลูกจิๆมาปู่ภับ
ดอมภับใบทีบี้เปับถู่ซู๊ดงอภับ มีเสิกพ้อมภับข้ามีซ้าไม้พ้อมภับยิๆภํข้า
เทิ้บ ถับอ่าทิวธะพีติวเปับลูกกล่าวสับบั้บแล้ว ถวายเฤิกทิวธะพีติว
เปับพ่ํบ่ํฟัๆ มับภํเตั้บทะยาบเข้ามาเพื่ออ่าจักปงบป่ำทิวธะพีติวเปับลูก
ใช้มุ่บผิๆภธะจวบตายไปบัดดงอบั้บทั้บแล เมื่อบั้บทิวธะพีติวเปับลูกภํภิ้ม
ทิวลิๆถ้าจักรับบ่ํซ๊ๆ ภบ่ํซ๊ไปทีใดทั้บแล เมื่อบั้บทิวธะพีติวเปับพ่ํมาธอด
มาเฤๆแล้ว ภํภิ้มทิวลิๆซู๊บตำฉิดฉิบภับไปมา ผิๆทุลีทิวทุกพายเปับ
ถั่ๆมืดฟ้าเๆิาฝิบบั้บแล ส่วนถั่ๆเจ้าทัๆสอๆพ่ํลูกภํฉิดฉิบภับไปมาแต่เฉ้า
เท้าเฤๆถ่ำ บ่ํซ๊ๆบบ่ํฤอยจักเทื่อเท้าเฤๆท่งๆถึบ ทิวธะพีติวลูกจิๆ
แก่วๆเขิาไปมา ฤๅภซูทิวธะพีติวเปับพ่ํภวากไปทั้บแล เมื่อบั้บทิวธะพี
ติวเปับพ่ํบัๆเภืดเจับแสบทุกแซ่ๆติบติวมากบัก เจ้าภํฤอยออกไปพํ
สบ่อยแล้วภํลวดยืบปู่ทั้บแล เมื่อบั้บทิวธะพีติวเปับลูกภํเซับพ่ํแซ่ๆติบ
ฤอยออกไปสับบั้บ เจ้าภํลวดยืบปู่บ่ํไปฉิดฉิบฉ้ำ เพื่ออ่ายัๆมีใจอีดูภูบา
พ่ํแซ่ๆติบทั้บแล เมื่อบั้บทิวธะพีติวเปับพ่ํภํเปับอับอิดทิวเมื่อยแถบมาก
บัก ภํยิภย่าๆออกซ๊ไปลับลี้ปู่ใบบวกซ๊บอๆทีบี้ๆ แล้วทิวธะพีติวเปับลูก
มับภํถึบมาป้อๆอิๆฤๅเฉิๆ ถวายแม่ทัๆซ๊ายบ่ํป่าบ่ํเฉิาจักเทื่อ เพื่ออ่ามับ
พาๆาบใช้แก่ถวายทิวธะพีติวเปับพ่ํทั้บแล เมื่อบั้บถวายเฤิกทิวธะพีติว
เปับพ่ํภํลวดลีๆเซับถวายเฤิกติวเปับลูกฉาย ป้อๆอิๆฤๅเฉิๆเมังแซ่ๆติบมาก
บักสับบั้บ มับภํฉ้ำมีใจภื้อโภดโภทามากบัก มับภํฉ้ำเตั้บทะยาบเข้ามาซา
ลูกแซ่ๆติบ เพื่ออ่าจักไปฉิดฉิบใช้มับตายบัดดงอบั้บทั้บแล เมื่อบั้บ
ถวายทิวธะพีติวเปับลูก ภํฉ้ำต่าวซ้าแก่วๆเขิารับฤๅภซ้าผาภถวายทิว
ธะพีติวเปับพ่ํมีสงๆอับดัๆบับสบั่บภ้อๆมากบัก เซื่อบถั่ๆฟ้าผ่าผงๆจักภะ
วาบบั้บทั้บแล เมื่อบั้บถวายเฤิกทิวธะพีทัๆสอๆพ่ํลูกภํฉิดฉิบภับไปมาใบ
ท่ำภาๆทีๆบาแลโถภภอ้าๆทีบั้บ ถูไฤภับไปมาใบป่าไม้ดิๆดอบทัๆมอบ

ເປັນອັນມຸ່ນກຣະຈວນເປັນດ້ຳຕຳປູນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍທັງສອງຕົວພໍ່ລູກກໍຊິດ
ຊົນກັນໄປມາແຕ່ເຊ້າຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງຄ່ຳມືດດ້ຳນັ້ນ ຄວາຍທົວຣະພີຕົວລູກຈົ່ງ
ແກ່ວງເຂົ້າຖືກປາຍຫາງທົວຣະພີຕົວພໍ່ ຂາດຊະເດັນອອກໄປບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນຄວາຍເຖິກທົວຣະພີຕົວພໍ່ ກໍເປັນອັນເຈັບປວດຫາງແຫ່ງຕົນມາກນັກ
ກໍລວດຊະງາກຖອຍຫົນກັ້ນອອກມີປຣະໝານສາມວາແລ້ວ ກໍຢືນຊັນຕ່າວໜ້າ
ມາຫາລູກແຫ່ງຕົນຢູ່ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍເຖິກທົວຣະພີຕົວລູກກໍເຫັນພໍ່ແຫ່ງ
ຕົນຫົນກັ້ນຊະງາກຖອຍຄືນໜີໄປດ້ຳນັ້ນ ເຈົ້າກໍບໍ່ໄລ່ຊິດຊົນເຖິງສອງທີເຫດວ່ານີ
ໃຈອັນອີດູກູນາພໍ່ແຫ່ງຕົນ ເຈົ້າກໍຢືນຊັນລີ່ງດູໜ້າພໍ່ແຫ່ງຕົນຢູ່ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ທົວຣະພີຕົວເປັນພໍ່ ກໍຍົກຍ່າງອອກໄປພົ້ນຈາກໂຄກທີ່ນັ້ນແລ ເຈົ້າກໍໄປຣອດ
ໄປເຖິງບວກໜອງທີ່ນີ້ງ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍຫ້ຽາແພດແລຫ້ຽາຄົມປາວຫ້ຽາໄຊມາກ
ນັກ ເຈົ້າກໍໄປກິນຫ້ຽາໃນໜອງທີ່ນັ້ນກໍມີແລ ເຈົ້າກໍໄປແມບເກືອກພຸ່ມໃນແມ່ນ້ຳ
ອັນນັ້ນເພື່ອໃຫ້ຫາຍອິດເມື່ອຍແຄນມີແຮງແລ້ວ ເຈົ້າກໍຊ້ຳມາກິນຫ້ຽາໃນຣາຕີຄືນ
ອັນນັ້ນຕາບຕໍ່ເທົ້າຮຸ່ງແຈ້ງແລ້ວ ຄວາຍທົວຣະພີຕົວນັ້ນກໍຊ້ຳເລົ່າໄປເມື່ອໜ້າຫັ້ນ
ແລ ສ່ວນດ້ຳຄວາຍຕົວນັ້ນກໍໄປຄວ່າຫາກິນກ້ຽວກອດສັບສອດໄປມາ ກໍຊ້ຳຫຼົບ
ຄືນມາພົບຈວບໂຄກແຄມດົງທີ່ນີ້ງ ມັນກໍລີ່ງແລໄປຫົວໂຄກກ້ຳເໜືອກໍຈົ່ງເຫັນ
ໝູ່ຄວາຍແມ່ທັງຫຼາຍອັນເປັນເມັ່ງແຫ່ງມັນແຕ່ກ່ອນມັນກໍມີໃຈວ່າ ຄວາຍທັງຫຼາຍ
ຝູງອື່ນ ມັນຈົ່ງອອກຈາກດົງໄປຫາໂຄກ ເພື່ອວ່າຈັກໄປປ້ອງວົງຖີເຊີ່ງຄວາຍແມ່
ທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນ ຄັນວ່ามັນໄປໃກ້ຈັກຣອດແລ້ວ ມັນຈົ່ງລີ່ງແລເຫັນຄວາຍເຖິກ
ທົວຣະພີຕົວເປັນລູກກິນຫ້ຽາຢູ່ໃນທີສສະກ້ຳໃຕ້ນັ້ນ ມັນກໍຄນິງໃຈວ່າສ່ວນດ້ຳ
ຄວາຍທົວຣະພີຕົວເປັນລູກແຫ່ງກູນີ້ກໍຍັງຢູ່ທີ່ນີ້ເດນໍ ແມ່ນວ່າກູຫາກໜີໄປທີ່ໃດ
ກໍມາພົບຈວບແຕ່ຄວາຍກາລາຂີນີຕົວນີ້ແລນາ ບັດນີ້ຄວນກູໄປຊິດຊົນຊ້ຳໃຫ້ມັນ
ຕາຍເສັ່ງເທີ້ນ ຄັນວ່າຄວາຍເຖິກທົວຣະພີຕົວເປັນພໍ່ຄນິງໃຈສັນນັ້ນແລ້ວ ມັນ
ຈົ່ງເຕັ້ນທະຍານຜົງ ງ ເຂົ້າໄປຫາລູກແຫ່ງມັນ ເພື່ອຈັກຊິດຊົນໃຫ້ຕາຍບໍ່ມີນານ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີຕົວເປັນລູກ ໄດ້ຍິນສຽງຄວາຍເຖິກທົວຣະພີຕົວເປັນພໍ່
ແລ່ນເຂົ້າມາຫາຕົນສັນນັ້ນ ມັນຊະດຸ້ງຕົກໃຈກົວມາກນັກ ມັນແກ່ວງເຂົ້າຫຼົບ
ຄືນມາຮັບຖືກໜ້າຜາກທົວຣະພີຕົວເປັນພໍ່ ຊະເດັນຟ້ງຄືນມີປຣະໝານສາມວາ

ແລ້ວຄວາຍເຖິກທົວຣະພືຕົວເປັນພໍ່ກໍ່ຊ້ຳໂກດຄຸງດນາກນັກ ມັນຈົ່ງຊ້ຳເຕັ້ນທະຍານ
ເຂົ້າໄປເພື່ອວ່າຈັກຊຶດຊີນກະໂພກທົວຣະພືຕົວເປັນລູກສັນນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍເຖິກ
ທົວຣະພືຕົວເປັນລູກ ກໍຫົ ບຫ ້ຳຄືນມາແກ່ວ່ຳເຂົ້ຳຮັບແລ້ວກໍ່ຊ້ຳຊຶດຊີນກັນໄປນຳແຕ່
ເຊ້ຳຕາບຕໍ່ເທ້ຳຕ່ຳວັນທ່ຳງແລ້ວ ທົວຣະພືຕົວລູກຈົ່ງແກ່ວ່ຳເຂົ້ຳຊຶດຊີນຖືກຄ້ຳທົວ
ຣະພືຕົວເປັນພໍ່ຂ້ຳດກວ່ຳກໄປທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພືຕົວພໍ່ເປັນອັນເຈັບປວດ
ນາກນັກ ມັນຈົ່ງຖອຍອອກໄປຊົ້ນປູ່ໃນຄຸມເຕືອຫັນອັນກ້ຽວຂົ້ນປ່ຳຍໄມ້ແດ່ງທົ້ນັ້ນ
ເພື່ອວ່ຳຈັກເຊ້ຳປູ່ມີແຮ່ງໃຈຈັກສ່ບ່ອຍ ແລ້ວກໍ່ຊ້ຳເອ້ຳກັນອີກທັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນທົວຣະພືຕົວເປັນລູກກໍ່ຖອຍອອກຈ່ຳກພໍ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວ ມັນກໍ່ໄປຊົ້ນປູ່ໃນພຸ່ມ
ເຕືອສົ້ມປ່ອຍເຕືອນ້ຳເພື່ອວ່ຳຈັກເຊ້ຳມີແຮ່ງໃຈຈັກສ່ບ່ອຍແລ້ວ ກໍ່ຊ້ຳເອ້ຳກັນອີກ
ທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍທົວຣະພືຕົວເປັນພໍ່ ຈົ່ງເອ້ນຖາມທົວຣະພືຕົວເປັນລູກວ່ຳ
ດູຣາສັກຄ່ອຍເດ້ງຣະສານທ້ນະໂຫດນ້ຳເຮ້ຍ ນ້ຳບ່ຮູ້ວ່ຳກູນັ້ເປັນພໍ່ນ້ຳນັ້ນລ໊ ເຫດ
ດ້ຳລ໊ນ້ຳຈົ່ງນ້ຳຊຶດຊີນໃຫ້ກູເສ້ງອ້ຳຄະເຈັບປວດນ້ຳກນັກສັນນີ້ ນ້ຳຄຶດວ່ຳນ້ຳຈັກ
ຊຶດຊີນໃຫ້ກູເປັນພໍ່ຕ່ຳຍເສ້ງແລ້ວ ນ້ຳຈົ່ງຈັກປູ່ແທນລູກເມ້ງແຫ່ງກູນັ້ນລ໊ ຮູ້ວ່ຳ
ນ້ຳຈັກຄະທ່ຳດ້ຳລ໊ນັ້ນຈ່ຳ ສ່ວນດ້ຳສາຕຕະສິນອ່ຳຄົນແຫ່ງນ້ຳນັ້ນ ນ້ຳໄປຣຸງນ
ກັບດອມບຸຄລະຜູ້ໃດນ້ຳຈົ່ງເປັນອັນວ່ອງໄວນ່ຳກນັກ ກູຊຶດຊີນຈົ່ງບ່ຖືກຫ ົວໃຈແຫ່ງ
ນ້ຳນັ້ນຈ່ຳ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພືຕົວເປັນລູກຈົ່ງຂ ານຄ ຳພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່ຳຂ້ຳແກ່ພໍ່ເປັນ
ເຈ້ຳເຮ້ຍ ສ່ວນດ້ຳກິຈຈະກ ຳທ ັ້ງຫ ຼ ຳຍຝູງນ ັ້ ພໍ່ເປັນເຈ້ຳຫ ຳກກະທ ຳເສ ັ້ງກ ່ອນຂ ້ຳ
ຜ ້ ູ ລ ູ ກຈ ົ ່ ງກ ະ ທ ຳ ຕ ຳ ມ ແ ລ ນ ຳ ເ ຫ ດ ດ ້ ຳ ລ ໊ ພ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ຳ ຈ ົ ່ ງ ກ ລ ່ ຳ ວ ່ ຳ ຂ ້ ຳ ຜ ້ ູ ລ ູ ກ ກ ະ ທ ຳ
ກ ຳ ອ ັ ນ ສ ຳ ໂ ຫ ດ ນ ັ ້ ນ ຈ ່ ຳ ນ ິ ຄ ຳ ວ ່ ຳ ພ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ຳ ປ ຸ ງ ບ ຸ ຳ ຍ ຳ ບ ີ ຂ ້ ຳ ຕ ິ ຄ ວ ຳ ຍ ເ ຖ ິ ກ ທ ັ ້ ງ
ຫ ~ ຳ ຍ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ພ ີ ້ ຊ ຳ ຍ ແ ຫ ່ ງ ຂ ້ ຳ ໃ ຫ ້ ຕ ຳ ຍ ເ ສ ້ ງ ບ ່ ຄ ້ ຳ ງ ບ ່ ຫ ~ ຳ ຈ ັ ກ ຕ ິ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ຳ ບ ່
ເ ປ ັ ນ ກ ຳ ອ ັ ນ ສ ຳ ໂ ຫ ດ ນ ັ ້ ນ ລ ໊ ໃ ນ ເ ມ ື ່ ອ ສ ຳ ຕ ຕ ະ ສ ິ ນ ອ ັ ນ ວ ່ ອ ງ ໄ ວ ລ ິ ງ ລ ຳ ຍ ຊ ຶ ດ ຊ ີ ນ ແ ຫ ່ ງ ຂ ້ ຳ ນ ີ ້
ຂ ້ ຳ ກ ໍ ບ ່ ໄ ດ ້ ໄ ປ ຣ ຸ ງ ນ ກ ັ ບ ດ ອ ມ ບ ຸ ຄ ລ ະ ຜ ູ ້ ໃ ດ ຂ ້ ຳ ກ ໍ ທ ່ ຳ ຣ ຸ ງ ເ ອ ້ ຳ ກ ັ ບ ດ ອ ມ ແ ມ ່ ແ ຫ ່ ງ ຂ ້ ຳ ສ ິ ງ
ດ ງ ວ ແ ລ ໃ ນ ເ ມ ື ່ ອ ພ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ຳ ບ ້ ຳ ງ ເ ກ ິ ດ ມ ີ ລ ິ ງ ລ ຳ ຍ ວ ່ ອ ງ ໄ ວ ປ ຸ ງ ວ ພ ລ ັ ນ ນ ຳ ກ ນ ັ ກ ສ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ພ ໍ ່
ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ຳ ໄ ປ ຣ ຸ ງ ນ ກ ັ ບ ດ ອ ມ ບ ຸ ຄ ລ ະ ຜ ູ ້ ໃ ດ ລ ູ ກ ຊ ຶ ດ ຊ ີ ນ ບ ່ ຖ ຶ ກ ຫ ~ ຳ ໃ ຈ ພ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ຳ ນ ັ ້ ນ ຈ ່ ຳ
ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ົ ວ ຣ ະ ພ ື ຕ ົ ວ ເ ປ ັ ນ ພ ໍ ່ ກ ໍ ບ ້ ຳ ງ ເ ກ ິ ດ ມ ີ ໄ ກ ທ ະ ມ ານ ະ ກ ົ ວ ! ກ ດ ຄ ຸ ງ ດ ແ ກ ່ ລ ູ ກ ຕ ິ ນ ນ ຳ ກ
ນ ັ ກ ເ ຈ ້ ຳ ຈ ົ ່ ງ ອ ິ ງ ອ ຳ ດ ປ ຣ ະ ໜ ຳ ດ ພ ໍ ່ ຄ ູ ແ ຫ ່ ງ ຕ ົ ນ ວ ່ ຳ ດ ູ ຣ ຳ ສ ັ ກ ຄ ່ ອ ຍ ເ ດ ້ ງ ຣ ະ ສ ານ ອ ຳ

ทัมปิตุถาดมึๆเรีย ส่วนถั่ๆสาตตะสิบอาถิมแท่ๆภูฝูๆบี้ ภูภํบ่ได้ร่ำรวบ
ภับถอมบุถละผู้ใด ภูท่ำรวบใบปายเอิาแก้วแท่ๆภูบี้สีๆดวอแล ถับว่าทิว
ธะพีติวเปับพ่ำภล่าวสับบั้บแล้ว มับภํบัๆเภิดมีโภทาภื้อโภดมาภด้วยถำ
ว่า ส่วนถั่ๆลูภอี้ล้ายเปับถั่ๆลี้ จีๆมาภำรายผาบแพ้ภูอับเปับพ่ำบี้จา บัด
บี้ภูจักไปอุิดอุิบทิวใจแท่ๆมับใช้มุ่บผิๆภธะจวบตายไปเทื้อบี้เทื้บ ถับว่า
ทิวธะพีติวเปับพ่ำถบีๆใจสับบั้บแล้ว มับจีๆเตั้บทะยาบเอิ้าไปหาลูภแท่ๆ
ติบเพื้อว่าจักอุิดอุิบใช้ตายเทื้อบี้ใช้ได้ทั้บแล เมื้อบั้บทิวธะพีติวเปับลูภ
ภํทิ้ บทั้ ๆแก่วๆเอิารับฤึภถูภอ้าๆ อุอดทิวใจตายไปใบวับบั้บทั้บแล ใบ
เมื้อทิวธะพีติวเปับพ่ำตายไปแล้วสับบั้บ ทิวธะพีติวเปับลูภภํไปปวบป่ำ
ย่ำยีพ่ำแท่ๆติบมาภบัภ มับภํทิ้ บถึบไปเปับเจ้าหมู่ป้อๆอิๆฤึเอิๆถวายหมู่
ทัๆทายอับเปับแม่บ้าแลแม่ถึๆทัๆมวบ มับภํลวดเอิาเปับเมัวหมิดส้วๆบ่ำ
เสสสลํทั้บแล ใบเมื้อถวายเฤึภทิวธะพีติวเปับลูภได้ผาบแพ้พ่ำแท่ๆติบ
แล้ว มับภํมีใจมัภไถ่ปาภอุิดอุิบมาภบัภ ภํไปอุิดอุิบป่าไม้แลพูผาทัๆมวบ
อับปู่ใบทีบั้บมุ่บผิๆภธะจวบไปทีวทุภแท่ๆทุภพาย แม่บว่าไม้ถู่ไม้แดๆ
ไม้ยูๆไม้ยาๆทัๆมวบ อับปู่ใบอิๆเอดปธะเทดทีบั้บบ่ำอาดจักตั้ๆติ้บตั้ๆลำได้
ถับว่าทิวธะพีไปอุิดอุิบไม้ติ้บใด ทวบย่อมมุ่บผิๆภธะจวบไปเปับถั่ๆปูบบั้บ
ทั้บแล เมื้อบั้บมับจีๆไปเฤึๆเทวะบุดอับปู่ใบจูมปวภทีบี้ๆแล้ว มับจีๆอํ
ธิบเลวแลอุิดอุิบด้วยถำว่า ถูธาท่าบเทวะดาอับปู่ใบจูมปวภทีบี้ บัดบี้
ธาทัๆสอๆจีๆมาธิบเลวภับทิ้ บม่วบอุิบ แก่ใจใช้สว่าๆเทๆิาบอบแท่ๆเธิา
บัดดวอบี้เทื้บ เมื้อบั้บเทวะดาธักสาจูมปวภจีๆภล่าวว่าถูธาท่าบทิวธะพี
อับเปับอาทัมปิตุถาดมึๆเรีย เทดถั่ๆลึภูจีๆจักธิบเลวมึๆใช้บาบติดแปด
ภูบี้จา มึๆจีๆทีไปธิบเลวท่าบผู้อึ้บพุ้บเทื้บ เมื้อบั้บทิวธะพีได้ยิบถำเท
วะบุดติบธักสาจูมปวภภล่าวสับบั้บ มับภํมีใจโภทาโภดถวดมาภบัภ มับ
จีๆเตั้บทะยาบเอิ้าไปอุิดอุิบจูมปวภ อับเปับทีปู่แท่ๆเทวะดาติบบั้บมุ่บผิๆ
ภธะจวบไปเปับถั่ๆปูบทั้บแล เมื้อบั้บเทวะดาภํเทับถวายทิวธะพีมาภะ
ทำร้ายบ่อบปู่ทีภิบแท่ๆติบเพพัๆมุ่บวายไปสับบั้บ เจ้าภํป้อยดาด้วยถำ
ว่าถูธาสัดฤ่อยร้ายเดัวธะสาบมึๆเรีย ภูภํทาภปู่พํภูมึๆทาภปู่พํมึๆ เทด

ດ້ງລົ້ມົ້ງຈົ້ງມາກະທຳຮ້ານແກ່ກູນີ້ຈາ ໂອດວ່ານົ້ງດີຂນາດແທ້ມົ້ງຈົ້ງໄປຣົບເລວ ເທວະດາຕົນປູ່ຮັກສາໄມ້ໂພໄຊຕົນນັ້ນເທີ້ນ ໃຫ້ເທວະດາຕົນນັ້ນຜັນທົວມົ້ງດ້ວຍ ດາບດວງກ້າພ້າດວງຄົມ ແລຫນ້າໄມ້ປົ້ນໄຜໃຫ້ມົ້ງຕາຍດັບຊີວິດແຫ່ງມົ້ງໃນວັນນີ້ ເທົ້າວັນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີໄດ້ຍິນເທວະດາກລ່າວສັນນັ້ນ ມັນກໍມັກໄຄ່ປາກຣົບ ເລວມາກນັກ ມັນກໍຜັນຕົນໄປເຖິງເທວະດາຕົນຮັກສາໄມ້ໂພໄຊແລ້ວ ມັນຈົ້ງ ກລ່າວວ່າ ດູຣາທ່ານເທວະດາຕົນຫາສາຕຕະສິນອາຄົມບໍ່ໄດ້ເຮີຍ ໂອດວ່າທ່ານດີ ຂນາດແທ້ທ່ານຈົ້ງມາຣົບເລວ ກັບດອມເຮົາຫົ້ນພໍໃຫ້ສວ່າງເຫງົ້ານອນເທົ້າວັນ ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນເທວະດາຕົນຮັກສາໄມ້ໂພໄຊຈົ້ງກລ່າວວ່າ ດູຣາທ່ານສັດຖ່ອຍເດັ້ງ ຣະສານອັນເປັນອາທັມປິຕຸຄາດມົ້ງເຮີຍ ເຫດດ້ງລົ້ກູຈົ້ງຈັກຣົບເລວມົ້ງໃຫ້ບາບ ຕິດແປດກູນີ້ຈາ ໃນເມື່ອເທວະດາກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທົວຣະພີຕົວນັ້ນກໍບໍ່ຜັ້ງ ມັນກໍເຕັ້ນທະຍານເຂົ້າໄປຊິດຊົນ ໄມ້ໂພໄຊຕົ້ນນັ້ນຫັກເພມຸ່ນຜົ້ງກຣະຈວນໄປ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເທວະດາກໍເຫັນທົວຣະພີ ມາມ້າງເພທີ່ຢູ່ທີ່ກິນແຫ່ງຕົນດ້ງນັ້ນ ເທວະດາກໍມີໃຈອັນໂກດຄຽດມາກນັກ ແລ້ວກໍລວດປ້ອຍດ່າດ້ວຍຄຳວ່າ ດູຣາ ຄວາຍຕົວຖ່ອຍຮ້ານເສືອຂົບເສືອກິນທົວມົ້ງເຮີຍ ໂອດວ່ານົ້ງດີຂນາດແທ້ມົ້ງຈົ້ງ ໄປຣົບເລວເທວະດາອັນຮັກສາຖ້ຳຄູຫາທີ່ນີ້ງຢູ່ກ້ຳຕາວັນອອກພຸ້ນເທີ້ນ ທ່ານຫາກ ຈັກດັບຊີວິດຄອບເທວະດາຕົນນັ້ນບໍ່ສົງກາແລນາ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີໄດ້ຍິນຄຳເທ ວະດາຮັກສາໄມ້ໂພໄຊກລ່າວສັນນັ້ນ ກໍມັກໄຄ່ປາກຣົບເລວມາກນັກ ມັນກໍຜັນ ໄປເຖິງເທວະດາອັນປູ່ຮັກສາຖ້ຳຄູຫາທີ່ນັ້ນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທົວຣະພີໄປ ຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ມັນຈົ້ງຂໍຣົບເລວເທວະດາຕົນນັ້ນວ່າຂ້າແກ່ເທວະດາເຈົ້າກູເຮີຍ ຜູ້ຂ້າກໍມັກໄຄ່ປາກເລວເຈົ້າກູແທ້ນາ ເຈົ້າກູຈົ້ງມາຣົບເລວຜູ້ຂ້າໃຫ້ຊົ້ນມ່ວນສວ່າງ ເຫງົ້ານອນກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນເທວະດາຈົ້ງກລ່າວວ່າດູຣາສັດຖ່ອຍຮ້ານເດັ້ງຣະ ສານມົ້ງເຮີຍ ມົ້ງນີ້ເປັນສັດອາທັມປິຕຸຄາດມາກນັກ ເຫດດ້ງລົ້ກູຈົ້ງຈັກຣົບເລວ ມົ້ງໃຫ້ບາບເວນຕິດແປດກູນີ້ຈາ ຄັນວ່າເທວະດາກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທົວຣະພີ ກໍມີໃຈອັນໂກດຄຽດມາກນັກ ມັນຈົ້ງທະຍານເຂົ້າໄປຊິດຊົນແປ່ມ້າງຜາຫ່ວຍນັ້ນ ມຸ່ນຜົ້ງກຣະຈວນໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເທວະດາຕົນຮັກສາຖ້ຳຄູຫາທີ່ນັ້ນ ກໍເຫັນ ທົວຣະພີມາແປ່ມ້າງທີ່ຢູ່ທີ່ກິນແຫ່ງຕົນສັນນັ້ນ ເທວະດາກໍມີໃຈອັນໂກດຄຽດມາກ

ນັກ ເຈ້ົ້ວຈ໊ົ້ງກລ່ວງວ່ວ່ກຸຣ່ວສັກ່ວ່ຍເກ້ົ້ງຣະສ່ວງນ໊ົ້ງເຣ໊ົ້ຍ ໃຈ່ວ່ວ່ນ໊ົ້ງຄ໊ົ້ຍ່ວງ
ນ໊ົ້ງຈ໊ົ້ງໄປຣ໊ົ້ບເລ່ວເທ່ວ້ະກ່ວ ຍ໊ົ້ນປ່ຽຣ໊ົ້ກສ່ວ່ງແກ້ມຝ້ັ່ງນ໊ົ້ຳ່ວ້ມ້ະທ່ວ່ສມຸດພຸ້ນ້ເ໊ົ້ນ ເ໊ົ້ມ
ນ໊ົ້ນ້ທ່ວ້ຣ້ະພ໊ົ້ໄດ້ຍ໊ົ້ນຄ່ຳເທ່ວ້ະກ່ວ ຍ໊ົ້ນປ່ຽຣ໊ົ້ກສ່ວ່ງຄ່ຳ້ວ່ຽຫ່ວ່ກລ່ວ່ວ່ສ໊ົ້ນ້ນ໊ົ້ນ້ແລ້ວ ນ໊ົ້ນ້ກໍ
ລ່ວ່ກພ໊ົ້ນ້ໄປເຖ໊ົ້ງແກ້ມຝ້ັ່ງນ໊ົ້ຳ່ວ້ມ້ະທ່ວ່ສມຸດ່ໃ່ວ່ຍພ໊ົ້ລ໊ົ້ນ້ຫ໊ົ້ນ້ແລ ຄ໊ົ້ນ້ວ່ວ່ທ່ວ້ຣ້ະພ໊ົ້ໄປ
ຣ່ວ່ຍໄປເຖ໊ົ້ງແລ້ວ ນ໊ົ້ນ້ຈ໊ົ້ງກລ່ວ່ວ່ວ່ຂ້ວ່ແກ່ເທ່ວ້ະກ່ວເຈ້ົ້ວເຣ໊ົ້ຍ ຜູ້້ຂ້ວ່ກໍນ໊ົ້ກໃຄ່ປ່ວ່ກ
ຣ໊ົ້ບເລ່ວກ໊ົ້ບ່ວ່ມເຈ້ົ້ວກູ້່ແທ້ນ້ວ ຂ່ໍ່ໃ້ຫ້ເຈ້ົ້ວກູ້່ມ່ວ່ຣ໊ົ້ບເລ່ວກ໊ົ້ບ່ວ່ມຜູ້້ຂ້ວ່ໃ້ຫ້ສ່ວ່ວ່ງ
ເທ່ວ່ງ້ວ່ນ່ວ່ນແ່ວ່ກໍ່ຂ້ວ່ເ໊ົ້ນ ເ໊ົ້ມ່ວ້ນ້ນ້ເທ່ວ້ະກ່ວຕ໊ົ້ນ້ຣ້ກສ່ວ່ແກ້ມຝ້ັ່ງນ້ຳ່ວ້ມ້ະທ່ວ່ສມຸດຈ໊ົ້ງ
ກລ່ວ່ວ່ວ່ ກູ້່ຣ່ວ່ທ່ວ່ນ່ວ່ສ້ກ່ວ່ຍ່ວ່ເກ້ົ້ງຣ້ະສ່ວ່ນ່ວ່ຍ່ວ່ນ້ເ່ປ້ນ່ວ່ວ່ທ້ນ້ປ໊ຕຸ່ວ່ກ໊ົ້ນ໊ົ້ງເຣ໊ົ້ຍ ເທ່ວ
ກ໊ົ້ງ໊ລ໊ົ້ກູ້່ຈ໊ົ້ງຈ້ນ ຣ໊ົ້ບເລ່ວກ໊ົ້ບ່ວ່ມ໊ົ້ງໃ້ຫ້ບ່ວ່ບເ່ວ່ນ໊ົ້ກແປ່ວ່ກ໊ົ້ບ໊ົ້ກ້ວ່ຍກ໊ົ້ນ໊ົ້ງ່ວ່ ໃ່ນ໊ົ້ເ໊ົ້ມ
ເທ່ວ້ະກ່ວກລ່ວ່ວ່ສ້ນ້ນ້ນ້ແລ້ວ ທ່ວ້ຣ້ະພ໊ົ້ກໍ່ນ໊ົ້ໃຈ່ຍ້ນ້ໂ່ກ່ວ່ຖ່ງ່ວ່ນ໊ົ້ກ່ນ້ກ ນ້ນ້ຈ໊ົ້ງເ໊ົ້ນ
ທ້ະ່ຍ່ວ່ນ້ເ້ົ້ໄປ໊ຊ໊ົ້ກ໊ຊ໊ົ້ນ້ແກ່ມຝ້ັ່ງ່ນ້ະທ່ວ່ສມຸ່ວ່ນ໊ົ້ກ່ນ້ກ ເ່ພ່ພ້ັ່ງ່ກ່ວ່ວ່ກ່ຣ່ວ່ກ່ໄປ່ບ໊ົ້ງ
ໜ້ນ້ກ່ໜ້ນ້ງ່ວ່ ນ້ຳ່ວ້ມ້ະທ່ວ່ສມຸ່ວ່ກຈ໊ົ້ງ່ກ່ວ່ວ້ວ່ງ່ຂ່ວ່ວ່ງ່ຫ່ວ່ຂ່ຣ່ວ່ຫ່ວ່ແ່ວ່ນ່ປ່ໄ້ ເ໊ົ້ມ່ຄ່ວ່ຍ
ທ່ວ້ຣ້ະພ໊ົ້ຊ໊ົ້ກ໊ຊ໊ົ້ນ້ເ້ົ້ກ່ວ່ລ້ະນ້ກ໊ົ້ນ໊ົ້ແລ ເ໊ົ້ມ໊ົ້ນ້ນ້ເທ່ວ້ະກ່ວຕ໊ົ້ນ້ຣ້ກສ່ວ່ແກ້ມຝ້ັ່ງນ້ຳ່ວ້ມ້ະ
ຫ່ວ່ສມຸ່ວ່ກ່ກໍ່ນ້ງ່ວ່ເ໊ົ້ກ໊ົ້ນ໊ົ້ນ້ໃຈ່ຍ້ນ້ໂ່ກ່ວ່ຖ່ງ່ວ່ນ໊ົ້ກ່ນ້ກ ເ່ຈ້ົ້ວຈ໊ົ້ງກລ່ວ່ວ້ະ່ປ້ຍ່ວ່ຍ່ວ່ກ່ວ່ວ້ກ່ວ່ຍ່ວ່ຄ່ຳ່ວ່ວ່
ກ່ວ່ຣ່ວ່ສ້ກ່ວ່ຍ່ວ່ຮ້ວ່ຍ່ວ່ເກ້ົ້ງຣ້ະສ່ວ່ນ່ວ່ຍ່ວ່ນ້ເ໊ົ້ມ໊ົ້ງ ໃ່ນ໊ົ້ເ໊ົ້ມ ຈ໊ົ້ງ ໄ້ປ ຣ໊ົ້ບເລ່ວ
ທ້ວ່ວ່ສ້ງ໊ົ້ບພ່ຣ້ະ່ລ໊ົ້ຈ້ນ ຍ໊ົ້ນປ່ໃ່ນ່ເ່ວ່ວ່ກ່ວ່ວ່ຍ່ວ່ນ້ທ່ວ່ຳ່ວ່ກ່ວ່ວ່ງ້ນ້ວ່ມ້ະທ່ວ່ສມຸ່ວ່ກ່ກ້ວ່ໃ້ຕ້ພຸ້ນ້ແລ
ທ່ວ່ນ້ຈ໊ົ້ງ ໄ ປ ຣ໊ົ້ບ ເ ລ ວ ທ້ວ່ ວ ສ ງ ໊ົ້ ບ ພ ຣ ະ ລ ໊ົ້ ຈ ນ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ້ ົ້ ວ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ຟ ັ ນ ຫ ົ ວ ທ ່ ວ ນ ເ ສ ັ ງ
ກ ້ ວ ຍ ຄ ວ ນ ຄ ວ ງ ກ ້ ວ ໜ ້ ວ ຄ ວ ງ ຄ ົ ມ ນ ັ ້ ນ ເ ແ ົ ້ ນ ເ ມ ົ ້ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ິ ວ ຣ ະ ພ ີ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ຄ ຳ ເ ທ ວ ະ ກ ວ ຕ ິ ນ
ຣ ັ ກ ສ ວ ແ ຄ ມ ຝ ັ ່ ງ ນ ້ ຳ ່ ວ ້ ມ ້ ະ ທ ວ ່ ສ ມ ຸ ດ ກ ລ ່ ວ ວ ສ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ນ ັ ນ ກ ໍ ນ ັ ກ ໃ ຄ ່ ປ ວ ກ ຣ ິ ບ ເ ລ ວ ມ ວ ກ ນ ັ ກ
ນ ັ ນ ຈ ໊ ົ ້ ງ ພ ັ ນ ໄ ປ ເ ຖ ໊ ົ ້ ງ ແ ຄ ມ ຝ ັ ່ ງ ນ ້ ຳ ່ ວ ້ ມ ້ ະ ທ ວ ່ ສ ມ ຸ ດ ແ ລ ້ ວ ນ ັ ນ ກ ໍ ໄ ຕ ນ ລ ິ ງ ນ ້ ຳ ່ ວ ້ ມ ້ ະ ທ ວ ່ ສ ມ ຸ ດ ລ ວ ຍ
ໄ ປ ບ ່ ໍ ມ ີ ງ ວ ນ ກ ໍ ລ ວ ກ ເ ຖ ໊ ົ ້ ງ ແ ຄ ມ ຝ ັ ່ ງ ກ ້ ໍ ໜ ້ ວ ແ ລ ຄ ັ ນ ວ ່ ວ ນ ັ ນ ລ ວ ຍ ໄ ປ ເ ຖ ໊ ົ ້ ງ ແ ຄ ມ ຝ ັ ່ ງ ນ ້ ຳ
ແ ລ ້ ວ ນ ັ ນ ຈ ໊ ົ ້ ງ ອ ອ ກ ຈ ວ ກ ນ ້ ຳ ໄ ປ ເ ຖ ໊ ົ ້ ງ ໃ ໝ ນ ຊ ວ ຍ ແ ລ ້ ວ ນ ັ ນ ຈ ໊ ົ ້ ງ ພ ັ ກ ເ ຊ ົ ວ ປ ູ ່ ພ ໍ ່ ປ ຣ ະ ໜ ວ ນ
ນ ີ ແ ຮ ງ ແ ລ ້ ວ ນ ັ ນ ຈ ໊ ົ ້ ງ ຍ ົ ກ ຍ ່ ວ ງ ຂ ໊ ົ ້ ນ ໄ ປ ເ ຖ ໊ ົ ້ ງ ເ ໝ ໊ ົ ້ ອ ຝ ັ ່ ງ ນ ້ ຳ ແ ລ ້ ວ ນ ັ ນ ຈ ໊ ົ ້ ງ ໄ ປ ພ ົ ບ ຈ ວ ບ
ຮ ້ ວ ສ ອ ນ ໄ ຣ ່ ນ ວ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຂ ອ ງ ຊ ວ ວ ບ ້ ວ ນ ຊ ວ ວ ເ ມ ົ ້ ອ ງ ກ ວ ສ ີ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ບ ່ ວ ວ ໄ ໝ ່ ທ ້ ວ ວ ສ ັ ງ ໊ ົ ້ ບ
ພ ຣ ະ ລ ໊ ົ ້ ຈ ນ ທ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ົ ້ ອ ນ ັ ້ ນ ຄ ົ ນ ທ ັ ງ ຫ ຼ ວ ຍ ກ ໍ ເ ຫ ັ ນ ຄ ວ ວ ຍ ເ ກ ໊ ົ ກ ທ ິ ວ ຣ ະ ພ ີ ເ ຂ ້ ົ ້ ມ ວ ເ ຖ ິ ງ
ເ ຂ ດ ໃ ຂ ງ ບ ້ ວ ນ ເ ມ ົ ້ ອ ງ ໄ ຣ ່ ນ ວ ຮ ້ ວ ສ ອ ນ ແ ຫ ່ ວ ງ ເ ຂ ົ ວ ກ ່ ວ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ວ ກ ໍ ປ ວ ກ ຈ ວ ເ ວ ້ ວ ວ ວ ກ ັ ນ

ด้วยถำว่า ดูธาเจ้าทัๅซ๊ายเรีย ถวายติวบี้มับมาแต่ทีใดเปับอับใหญ่ แลสูๅมาภบัภสับบี้จา เรีาทัๅซ๊ายจีๅพาภับไปไล่ต้อบลัดยิๅให้มับตาย เสัๅเทิ้บ ถับว่ามับบ่ตายมับภํจัภพ่ายพัๅหนีไปจาภเขดโขๅบ้าบเมืองๅ แห่ๅเรีาฉะแล ถับว่าเขีาภล่าวเฉิๅภับไปมาสับบั้บแล้ว เขีาจีๅถว่า แอ่วหาบายพาบผู้ดี "อับมี มีแภ่แบ่"[๑] เพื่อว่าจัภให้ไปยิๅถวายทิวธะ พีติวบั้บให้ตายหั้บแล ถับว่าถิบทัๅซ๊ายขิบขวายฉอภไฉ้สแวๅหาบาย พาบผู้ดีได้แล้ว เขีาจีๅพ้อมภับออภไปเฤๅถวายทิวธะพีติวบั้บแล้ว เขีา จีๅพ้อมภับยิๅใส่ถวายติวบั้บมาภบัภ เปับดั่ๅห่าฝิบติภลิๅมาเมื่อยาม เดือบเภ้าบั้บแล เมื่อบั้บถวายติวบั้บภํแภ่วๅเขีารับไว้ยัๅลูภภีวแลลูภฉิบ ทัๅซ๊าย บ่อาดจัภฤึภติบติวถวายติวบั้บได้ ทฺบย่อมฤึภแต่ปายเขีาแล้ว แลฉะเดับฟ้ๅออภหนีไปทีอื่บพุ้บบ่เสสสลํหั้บแล เมื่อบั้บถิบทัๅซ๊ายภํฉ้ำ ยิๅเข้าไปหาถวายติวบั้บ ส่วบดั่ๅถวายติวบั้บภํหิ้บปีบไปมาเปับดั่ๅภิๅซ๊า ปีบปู่ถึถว้าๅ ๆ หั้บแล เมื่อบั้บถวายทิวธะพีภํเหับถิบทัๅซ๊ายไล่ต้อบลัด ยิๅบ่ป่าบ่เฉิาจัภเทื่อสับบั้บ ถวายติวบั้บจีๅเตั้บไต่ไล่ตามถิบทัๅซ๊ายอับ มายิๅใส่ติบบั้บ เขีาภํปู่บ่ได้ภํลวดพ้อมภับแตภภธะจัดภธะจายหนีไปทีว ป่าไม้ดิๅดอบทุภแห่ๅทุภพาย บาๅพ่อๅขาหัภบาๅพ่อๅแอวหัภ บาๅ พ่อๅตาบอด บาๅพ่อๅหีวหอดไห้แถมเมืองๅ บาๅพ่อๅเมืองเฤๅเมืองๅทัๅ ป้าบภํมีแล เมื่อบั้บเขีาจีๅเมืองขาบไหว้ท้าวสัๅถีบพธะลีจับว่า เทวะฝูๅ ข้าไหว้มะหาธาฉุเจ้า บัดบี้ยัๅมีถวายทิวธะพีติวบี้ๅอับประภอบด้วย อิททีธิททีอับมาภ มับภํเข้ามาเฤๅเขดแดบบ้าบเมืองๅแห่ๅเจ้าภูทีบี้แล้ว แลปฺบป่ำบ่ำยีไร่บาธี้วสวบฝูๅข้าทัๅซ๊ายมาภบัภ ฝูๅข้าทัๅซ๊ายจีๅพ้อม ภับไปยิๅแลเทื่อแลหนีบแลแสบถิบภํบ่อาดจัภฤึภได้ มับภํแภ่วๅเขีารับภํลวด ฉะเดับหนีไปทีอื่บทีไภพุ้บภํข้าแล อับบี้ๅใบเมื่อฝูๅข้าทัๅซ๊ายไปยิๅใส่มับ แล้วแลบ่ฤึภสับบั้บ มับภํฉ้ำไล่ฉิดฉิบฝูๅข้าทัๅซ๊ายแตภภธะจัดภธะจาย ไปทีวทุภแห่ๅทุภพายภํข้าแล เมื่อบั้บท้าวสัๅถีบพธะลีจับทัๅสอๅพี้ บ้อๅจีๅภล่าวว่าดูธาท่าบทัๅซ๊าย ส่วบดั่ๅถวายทิวธะพีติวบั้บมับลุภแต่

---

๑ ใบ ใบ ลาบ จาบ ภ่ำ ขฺบ "อับ มี มี แภด แบ ถัภแบ" มัด มิ ผูภ ๑๑ หน้า มิ๗

ທີ່ໃດມາບັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນເສນາອາມາດທັງຫຼາຍຈຶ່ງພ້ອມກັນຂາບວ່າ ເທວະຝູງ
ຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ໃນເມື່ອຄວາຍທົວຣະພີຕົວນັ້ນມັນເຂົ້າມາບັ້ນ ຝູງຂ້າ
ທັງຫຼາຍກໍບໍ່ເຫັນໃນທີ່(ໃດທີ່ນຶ່ງ) ກໍທໍ່ເຫັນຢູ່ໃນຂອກໄຮ່ແຄມນາແລ້ວແລເຂົ້າມາ
ຢຽບຢ່ຳຍ່ຳຍີກິນຍັງເຄື່ອງໄຮ່ຂອງສວນ ທົວທຸກແຫ່ງທຸກພາຍບໍ່ເສສສຫຼໍ ກໍຂ້າ
ແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສອງຈຶ່ງຖາມວ່າດູຣາທ່ານທັງຫຼາຍ ຄວາຍຕົວນັ້ນມັນຢູ່ໃນ
ທີ່ໃດທ່ານທັງຫຼາຍຈຶ່ງຟ້າວມະເນມະນາມາຫາເຮົາໃນກາລະບັດນີ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນ
ເສນາອາມາດທັງຫຼາຍຈຶ່ງພ້ອມກັນຂາບໄຫວ້ວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊ
ເຈົ້າ ຄວາຍຕົວນັ້ນມັນກໍຢູ່ໃນທິສສະຫົນເໜືອຫົວເມືອງທີ່ນີ້ກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະ
ຍາຈຶ່ງຖາມໝູ່ເສນາອາມາດທັງຫຼາຍວ່າ ດູຣາທ່ານທັງຫຼາຍສ່ວນດັ່ງກິຈຈະເຫດ
ການເກີດມີໃນບ້ານເມືອງອັນມີສະພາວະປານສັນນີ້ ທ່ານທັງຫຼາຍຍັງອາດເພື່ອ
ຈັກໄປຍຸທທະກໍາຣົບເລວກັບດ້ວຍຄວາຍຕົວນັ້ນໄດ້ລືຮູ້ວ່າບໍ່ໄດ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນເສນາອາ
ມາດທັງຫຼາຍຈຶ່ງພ້ອມກັນໄຫວ້ພຣະຍາທັງສອງພີ່ນ້ອງວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້
ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ຜິວ່າເຈົ້າກູຈັກໃຫ້ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍໄປຣົບເລວກັບດ້ວຍຄວາຍຕົວ
ນີ້ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍບໍ່ອາດຈັກໄປຣົບເລວຕາງອົງມະຫາຣາຊເຈົ້າໄດ້ກໍ
ຂ້າແລ ເຫດວ່າຄົນທັງຫຼາຍມາເວົ້າຕໍ່ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍວ່າ ຍາມເມື່ອຄວາຍຕົວ
ນັ້ນຫຼົ້ນລາຍປົ່ນວຽນໄປມາຣົບເລວຫອກແລປົ່ນ ແຫ່ງຄົນທັງຫຼາຍອັນຍິງເຂົ້າໄປ
ຫາມັນນັ້ນ ກໍເປັນດັ່ງປົ່ນກົງຫຼາແລກົງພັດສຶ່ງດຽວ ມັນບໍ່ເປັນວິໄສຄົນທັງຫຼາຍ
ຣົບເລວໄດ້ກໍຂ້າບາ ຜິວ່າເສີກຄົນທັງຫຼາຍອັນບໍ່ມີອິທທີຣິທທີ ຫາກເກີດມີ
ເໜືອແຜ່ນດິນທັງມວນ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍກໍຈັກຂັນອາສາຕາຍຕາງມະຫາຣາຊ
ເຈົ້າກໍຂ້າແລ " ເມື່ອນັ້ນນາງຣາຊເທວີແຫ່ງທ້າວສັງຄີບ ອັນເປັນແມ່ແຫ່ງ
ທ້າວຣາຊຊົມຣົດ ແລຣາຊພີກົດຜົງໂທນລະ ລູກໃນທ້ອງຈຶ່ງກລ່າວເຊຶ່ງຜົວ
ແຫ່ງຕົນ[1] "ວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ຂ້າຜູ້ຊຶ່ວ່ານາງກົຕຕະຣາດ ຈັກ
ຂໍໄປຕາຍຕາງມະຫາຣາຊເຈົ້າກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວສັງຄີບຈຶ່ງກລ່າວເຊຶ່ງເມັ່ງ
ແຫ່ງຕົນວ່າ ພັທເທດູຣານາງ ໃນເມື່ອເຈົ້ານາງມີຄັພພະລູກອັນໜັກເໜືອຍສັນ

---

[1] ໃນ ໃບ ລານ ຈານ ກ່ຳ ຂຽນ " ເມື່ອນັ້ນນາງຣາຊະເທວີແຫ່ງທ້າວສັງຄີບ ອັນເປັນແມ່
ແຫ່ງທ້າວຣາຊຣົດ ແລຣາຊພີກົດ ຜົງຄັພພະລູກໃນທ້ອງຈຶ່ງກລ່າວເຊຶ່ງຜົວແຫ່ງຕົນ.
ນັດ ມີ ຜູກ ๑๑ ໜ້າ ๔ມີ

ນี้ ເຫດດັ່ງລີເຈົ້າຈົ່ງຈັກໄປຣົບເລວຄວາຍທົວຣະພີຕາງພີ ໄດ້ນັ້ນຈາ ເຈົ້ານາງຍາໄດ້ ວ່າຈັກໄປກໍພີເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດອັນເປັນຣາຊເທວີກໍບໍ່ຟັງ ນາງກໍຍັງຂໍ ໄປຢູ່ໄຈວ້ ງ ຫັ້ນແລ ເຫດວ່ານາງໄດ້ຣຽນສາຕຕະສິນກັບດອມພົວຕົນ ນາງກໍຂໍໄປ ເໝືອອາກາດກາງຫາວໄດ້ເໝືອນດັ່ງທ້າວສັງຄີບຜູ້ເປັນພົວນັ້ນ ນາງຈົ່ງຊ້ຳຂໍໄປ ບໍ່ຢ່າບໍ່ເຊົາເພື່ອດັ່ງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວສັງຄີບຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງທ້າວພຣະລີຈັນ ອັນເປັນນ້ອງແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຣາເຈົ້ານ້ອງຣັກບັດນີ້ນາງຣາຊເທວີແຫ່ງເຮົາພີ້ກໍຂັນ ອາສາໄປຕາຍຕາງເຮົາສ້ນນີ້ ກໍບໍ່ສົມຄວນຈັກໃຫ້ນາງໄປຜູ້ດຽວ ເຫດວ່ານາງມີ ທ້ອງອັນໜັກດ້ວຍຄັພພະລູກສັນນີ້ ຣາທັງສອງພີ້ນ້ອງຈັກພ້ອມກັນໄປກັບດອມ ນາງກໍພີເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຈົ່ງຂານຄຳພີຊາຍແຫ່ງຕົນວ່າຂ້າແກ່ພີ ເປັນເຈົ້າ ພີວ່ານາງຣາຊເທວີສີສະໄພ້ແຫ່ງຂ້າຈັກໄປແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຣາທັງສອງກໍບໍ່ ຄວນປຣະລະນາງໄປຜູ້ດຽວໄດ້ແລ ກໍທໍ່ຣາທັງສອງຈັກພ້ອມກັນໄປກັບດອມນາງ ຈົ່ງຄວນ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງສອງກລ່າວຕ້ານຈາຣະຈາກັບດ້ວຍນາງສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍ ລວດພ້ອມກັນແຕ່ງເນື້ອຕົນບໍຣະບວນແລ້ວ ທ້າວສັງຄີບຈົ່ງຊະເດັດຂຶ້ນສູ່ອາ ກາດກາງຫາວໄປກ່ອນແລ້ວ ນາງກົຕຕະຣາດຈົ່ງຊະເດັດໄປຕາມຫຼັງພົວແຫ່ງຕົນ ແລ້ວ ທ້າວພຣະລີຈັນຈົ່ງຊ້ຳຊະເດັດໄປຕາມຫຼັງນາງຣາຊເທວີຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າທັງສາມກໍພ້ອມກັນໄປເຖິງຄວາຍທົວຣະພີແລ້ວ ເຈົ້າທັງສາມຈົ່ງເຫັນຄວາຍ ທົວຣະພີເປັນອັນໃຫ່ຽແລສູງມາກນັກ ທ້າວສັງຄີບຈົ່ງທະຍານເຂົ້າໄປເພື່ອຈັກຟັນ ກ້ຳ(ຂວາ) ນາງຣາຊເທວີກໍທະຍານເຂົ້າໄປເພື່ອວ່າຈັກຟັນກ້ຳຊ້າຍ ທ້າວພຣະ ລີຈັນກໍທະຍານເຂົ້າໄປກ້ຳຫຼັງແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມກັນແກ່ວງດາບດາຈັກຟັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີກໍແກ່ວງເຂົາຮັບໄວ້ ກໍລວດໄປຖືກງ້າວເຈົ້າທັງສາມຊະເດັນຫຼດມີ ຕົກລົງດິນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສາມກໍເປັນອັນຟ້າວຟັ່ງມາກກໍຊ້ຳທະ ຍານລົງໄປຈັບເອົາງ້າວໄດ້ແລ້ວ ກໍຊ້ຳພ້ອມກັນທະຍານເຂົ້າໄປຟັນຄວາຍທົວຣະພີກໍ ລວດແກ່ວງເຂົາຮັບໄວ້ ບໍ່ອາດຖືກໄດ້ທຸກເມື່ອທຸກຍາມ ແມ່ນວ່າເຂົ້າໄປຟັນເທື່ອໃດ ຄວາຍທົວຣະພີ[1] "ກໍລວດແກ່ວງເຂົາຮັບໄວ້ ກໍບໍ່ອາດຈັກໄປຖືກຂ້າງໃດ ນາງກໍຈົ່ງຄືນມາ ທ້າວຈົ່ງຖາມນາງວ່າຄວາຍທົວຣະພີຕາຍແລ້ວລີຮູ້ວ່າ

---

๑ ຈົບພູກ ๑๑ ມັດ ມີ

ຍັງກໍພີ້ຈາ"[๑] ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູລູກຜູ້ຂ້າອັນຊະທ້ອນ
ອອກຈາກທ້ອງນັ້ນ ເປັນລູກຝາແຝດຍັງທັງສອງກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວສັງຄີບຈິງ
ກລ່າວເຊີ່ງທ້າວພຣະລີຈັນອັນເປັນນ້ອງແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຣາເຈົ້ານ້ອງບັດນີ້ຣາທັງ
ສອງຈົ່ງພາກັນເອົານາງເມືອສົ່ງໄວ້ໃນເມືອງທີ່ພຸ້ນກ່ອນເທີ້ນ ວັນໜ້າເຊົ້າຣາທັງ
ສອງຈົ່ງຊ້ຳຫຼົບຄືນມາຣົບເລວຄວາຍທົວຣະພີ້ຕົວນີ້ກໍພີ້ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ
ລີຈັນຈົ່ງຂານຄຳພີ້ຊາຍແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າຜີວ່າຣາທັງສອງຈັກເມືອ
ພ້ອມກັນສັນນັ້ນ ຄວາຍທົວຣະພີ້ຕົວນີ້ລວດວ່າຈັກໄປຕາມຣາທັງສອງແລ້ວ ແລ
ແປ່ເພມ້າງບ້ານເມືອງແຫ່ງຣາທັງສອງນັ້ນລີ ກໍບໍ່ຄວນຣາທັງສອງຈັກເມືອພ້ອມ
ກັນແທ້ດາຍ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍທົວຣະພີ້ໄດ້ຍິນເຈົ້າທັງສອງຕ້ານຈາຣະຈາເຊີ່ງກັນໄປ
ມາວ່າຈັກເມືອເມືອງແຫ່ງຕົນສັນນັ້ນ ມັນຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣາກຣະໄທຊາຍຜູ້ຄ່ອຍ
ຮ້າຍເປັນດັ່ງລີ ເຂືອທ່ານທັງສອງເອົາເມັ່ງມາຫຼົ້ນຊິ້ນມ່ວນກັບດ້ວຍກູດັ່ງນັ້ນພອຍ
ເລົ່າຫັກຄືນເມືອດ້ວຍງ່າຍນັ້ນຈາ ມີຄຄາວ່າເຂືອທ່ານທັງສອງບໍ່ເປັນຜູ້ຊາຍນັ້ນລີ
ເຂືອທ່ານທັງສອງຈົ່ງໄປເອົາສີ້ນ ອັນເປັນເຄື່ອງນຸ່ງແຫ່ງຜູ້ຍິງມາທັດທຣົງເປັນ
ເຄື່ອງເອ້ຢ້ອງແຫ່ງເຂືອທ່ານທັງສອງນັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວສັງຄີບຈົ່ງຂານຄຳ
ທົວຣະພີ້ວ່າດູຣາຄວາຍຕົວຄ່ອຍຮ້າຍມີ່ງເຮີຍ ມີ່ງຈັກກລ່າວສັນໃດເຊີ່ງກູກໍຈົ່ງ

---

๑ ປະໂຍກໃນວົ່ງເລັບຊ້ອນຢູ່ເທິ່ງນີ້ມີເນື້ອຄວາມບໍ່ສົມບູນ ໃນໃບລານບ້ານນາຊອນບາງທີຜູ້ກ່າຍ
ຂຽນຕົກ ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນຕໍ່ໄປນີ້ຈົ່ງຖືກ: ກໍແກ່ວງເຂົາຮັບໄວ້ແທ້ດີຫຼີ ຫັ້ນແລ ສ່ວນດ້ງ
ຄວາຍທົວຣະພີ້ເຈົ້າທັງສາມກໍຣົບເລວ ຍຸທທະກຳກັບດ້ວຍກັນແຕ່ເຊົ້າເທົ້າເຖິງຄ່ຳລວດມີ ປວດ
ເຊີ່ງລີ່ງລາຍສເມີກັນ ໃຜບໍ່ອາດຈັກຜາບແພ້ໃຜໄດ້ແລ ພໍເມື່ອເວລາຄ່ຳມືດມາແລ້ວ ເຈົ້າທັງສາມ
ກໍຊ້ຳພ້ອມກັນທະຍານເຂົ້າໄປຟັນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ

ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີ້ກໍແກ່ວງເຂົາຮັບໄວ້ ກໍລວດໄປຖືກນາງ ກົຕຕະຣາຊ ຊະເດັນຕົກລົ່ງດິນແລ້ວ
ຄັພພະລູກກໍຊະທ້ອນອອກຈາກທ້ອງນາງ ເປັນຜູ້ຊາຍທັງ ๖ ຝາແຝດຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກໍ
ຄວາມີຈັບເອົາລູກທັງ ๖ ໄດ້ແລ້ວ ກໍຊ້ຳຖະຍານຂຶ້ນສູ່ອາກາດກາງຫາວເປັນອັນວ່ອງໄວພລັນນັກ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວສັງຄີບກໍເຫັນຄວາຍທົວຣະພີ້ຊິດຊົນຖືກນາງສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງຖາມວ່າພັທເທ
ດູຣານາງຄວາຍທົວຣະພີ ຊິດຊົນຖືກເຈົ້າບ່ອນໃດກໍພີ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດຈົ່ງຂານຄຳຜົວ
ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຄວາຍທົວຣະພີ ກໍຊິດຊົນຜູ້ຂ້າຖືກດູກຂ້າງຊະເດັນຕົກລົ່ງດິນ ລູກແຫ່ງ
ຂ້າກໍຊະທ້ອນອອກຈາກທ້ອງສອງຄົນເປັນຜູ້ຊາຍຝາແຝດກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວສັງຄີບໄດ້ຍິນ
ນາງກົຕຕະຣາດກລ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງທະຍານໄປອູ້ມເອົານາງໂດຍພລັນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຖາມວ່າ
ພັທເທດູຣານາງ ສ່ວນດ້ງລູກແຫ່ງນາງຊະທ້ອນອອກຈາກທ້ອງ ๖ ຄົນ ຝາແຝດນັ້ນຕາຍແລ້ວລີ
ຮູ້ວ່າຍັງກໍພີ່ຈາ".. ຜູກ ๑๑ ມັດ ມີ ໜ້າ ๔ຝ - ๔ກ ແລຜູກ ๑ ມັດ ๔ ໜ້າ ๑

ภล่าวมาแท้ บัดนี้ผังภูเจับปอดท้อๆ [๑]ผ่ายหนักภูจักเมื่อสิ้าผังแห่าภู
แล้วอันหน้าเช้าภูจิ่าถืบมาหุ้บซุ้บม่วบกับด้วยมืางนั้นเบี้ อายุแห่ามืางภ่จัก
ขาดใบอันหน้าเช้านี้บ่สิ้าภาแลบา เมื่อนั้นหิวอระพีจิ่าภล่าวเจิ่าห้าวสักถืบ
ว่าถูธาซายก่อยร้ายมืางเรีย ส่วนถั่าแผ่นถินในหินี้ บ่สิมยิดผังมืางนั้นลี
"ใบ(เมื่อ)ผังมืางเจับท้อๆ" [๒] ผ่ายหนักถั่างนั้นเป้นถั่าลี จิ่าบ่ขี้ใส่แผ่นถินหินี้
นั้นจา เมื่อนั้นห้าวสักถืบจิ่าภล่าวอ่า ถูธาท่านหิวอระพีเรีย ท่านมักใส่
ปากอาจิมผังแห่าภูแท้ถั่างนั้น ท่านหากจักเหันใบภาละบัดนี้ขุะแล ถับ
ว่าห้าวสักถืบภล่าวสับนั้นแล้ว เจ้าจิ่าบายเอิา "อิกแหา[๓]" อันออกมา
ตามหัางลูกแห่าบางกิดตะธาดนั้น บายฟากถิ้มใส่หิวอระพีบ่มีบางหั้นแล
เมื่อนั้นหิวอระพีจิ่าแก่วาเอิารับเอิา "อิกแหา[๓]" อันนั้น ภ่ลวดภ้วภอดปาย
เอิาแก้วก้ำขวาแท้วิหูแล หิวอระพีจิ่าแก่วาเอิาซ้ำสวาหิ "อิกแหา[๓]" อัน
นั้นจิ่าหูดวิภจากปายเอิาแก้วหิวอระพี ภ่ลวดหู้ยสาดตะสิบอาถิมสวบ ๑
บ้า ๓ ส่วนท่อนั้นแล ถับว่าห้าวสักถืบบายแก่วา "อิกแหา[๓]" ถินถิ้มใส่หิว
อระพีแล้วเจ้าหัางสวาพี่น้วาจิ่าพ้อมกับ อู้มเอิาบาางกิดตะธาดหะยางถืน
เมื่อหาเมื่วาแห่าถินหั้นแล ถับว่าเจ้าหัางสวาเอิาบาางเมื่อรอดเมื่วา
แห่าถินแล้ว เจ้าจิ่าเข้าสู่ผาสาดอันเป้นหิ่ปู่แห่าถินหั้นแล เมื่อนั้น
เสนาอามาดหัางหูายภ่เหันเจ้าหัางสวา อู้มเอิาบาางกิดตะธาดถืบมาสับ
นั้น เอิาจิ่าพ้อมกับจิจ่อุ่เชุมาขางหูบไหว้ พระยาเหอะฝูาข้าไหว้มะหา
ธาชุเจ้าเหดถั่าลี เจ้าภูหัางสวาจิ่าพ้อมกับอู้มเอิาบาางกิดตะธาดถืบมา
ว่ายดาย มิดถาว่าดวายหิวอระพีตายแล้วภ่ข้าลี รู้ว่าบ่ตายนั้นภ่ข้าจา
เมื่อนั้นเจ้าหัา ฆ จิ่าพ้อมกับภล่าวว่า ถูธาเจ้าหัางหูายเรีย เหดถั่าลี
ดวายหิวอระพีติวนั้นจิ่าจักตายด้วยว่ายนั้นจา เราหัา ฆ พระอิ่าภ่ไปธิบ
เลอดวายหิวอระพีติวนี้ ฆ หิ ๔ หิแล้ว ดวายหิวอระพีนั้นจิ่าแก่วาเอิารับ
ชิดชิบถืกถูกข้างบาางกิดตะธาดขุะเดันติกลิางถืบ ลูกในห้อๆ "ภ่(ห้อม)๔" ออก

---

๑ "ผ่ายหนัก" ถิกับภับ "ถ่ายหนัก"

๒ ในใบลานจานก่ำขอม "ในเมื่อเม้งมืางเจ้บปวดท้อๆ" (ผูก ๑ มัด ๔ หน้า ๒)

๓ ในใบลานจานก่ำขอม "อิกแห่"

๔ ในใบลานจานก่ำขอม "ภ่ขุะท้อม" (ผูก ๑ มัด ๔ หน้า ๔)

ເປັນສອງຄົນເປັນຜູ້ຊາຍທັງສອງ ເຮົາຈຶ່ງພ້ອມກັນຄືນມາເພື່ອຈັກໃຫ້ນາງຜູ້ນີ້ຢູ່ ກຳເດືອນເສັ້ງກ່ອນ ເພື່ອທັງສອງພີ່ນ້ອງຈຶ່ງຈັກຄືນໄປຮົບເລວຄວາຍທົວຣະພີຕົວນັ້ນ ຊ້ຳ ๖ ທີ ຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວເສນາອາມາດຈຶ່ງພ້ອມກັນເອົາ ນາງຜູ້ນັ້ນໄປຕົກແຕ່ງບ່ອນທີ່ໃຫ້ແກ່ນາງ ເພື່ອວ່າຈັກໃຫ້ຢູ່ກຳເດືອນແລ້ວ ເຂົາຈຶ່ງ ພ້ອມກັນໃສ່ຊື່ລູກນັ້ນຜູ້ພີ່ນັ້ນວ່າ ທ້າວຊາຄາພຣະຍາ ຜູ້ນ້ອງນັ້ນຊື່ວ່າກັລລະຫາ ພຣະຍາຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອເຈົ້າທັງ ມີ ໜີເມື່ອແລ້ວ ຄວາຍທົວຣະພີກໍໄຕ່ຕາມ ໄປບໍ່ຢ່າບໍ່ເຊົາດ້ວຍຄຳວ່າຕົວໄດ້ຜາບແພ້ຂ້າເສີກສັຕຕູແລ້ວ ທ້າວສັງຄືບພຣະລີ ຈັນຈຶ່ງປົບປ່າຍພ່າຍໜີຊະແລ ຄັນວ່ານັນຄນິງໃຈສັນນັ້ນແລ້ວນັນຈຶ່ງປຽບຢ່ຳຍ່ຳ ຍີໄຮ່ນາຮົ້ວສວນເຂົ້າໄປມາກນັກ ຄົນທັງຫຼາຍຈຶ່ງພ້ອມກັນແຕກກຣະຈັດກຣະຈາຍ ເຂົ້າໄປໂຮມເມືອງບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍຈຶ່ງເຂົ້າໄປຂາບທູນທ້າວ ສັງຄືບພຣະລີຈັນວ່າ ຝູງຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ໃນເມື່ອເຈົ້າກູຄືນໜີມາແລ້ວ ຄວາຍທົວຣະພີກໍໄຕ່ຕາມມານຳເຈົ້າກູແລ້ວແລ ປຽບຢ່ຳຍ່ຳຍີຮົ້ວສວນໄຮ່ນາເຮືອນ ຊານແຫ່ງຝູງຂ້າທັງຫຼາຍເພພັງມຸ່ນຜົງໄປບໍ່ເສສສລໍກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວສັງ ຄືບພຣະລີຈັນ "ໄດ້ຍິນອາມາດ[๑] " ທັງຫຼາຍມາຂາບທູນຕົນສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າ ຈຶ່ງຕົກແຕ່ງຫ້າງດາດີແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๖ ຈຶ່ງພ້ອມກັນທະຍານໄປມີປຣະໝານວ່າ ໄດ້ຄາວ ๑ ແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງໄປເຫັນຄວາຍເຖິກທົວຣະພີໄປປຽບຢ່ຳໄຮ່ນາຮົ້ວສວນມຸ່ນ ຜົງກຣະຈວນໄປບັດດຽວນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๖ ໄປເຫັນແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມກັນ ກຳດ້ຳ[๒] ດາບ ທະຍານໄປເພື່ອວ່າຈັກແທງຄວາຍທົວຣະພີໃຫ້ຕາຍໄປບັດດຽວ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍທົວຣະພີ ກໍແກ່ວງເຂົາຮັບດາບເຈົ້າທັງ ๖ ພີ່ນ້ອງກໍລວດ ຊະເດັນຟົ້ງອອກ ໜີຈາກມືເຈົ້າທັງ ๖ ບໍ່ທັນຮູ້ເມື່ອຄືງເປັນດັ່ງຕາຍແລ້ວຈຶ່ງຄືນ ມາດ້ວຍຄຳວ່າກູຕາຍ ๆ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າກໍພ້ອມກັນທະຍານໄປຈັບເອົາໄດ້ ແລ້ວກໍຊ້ຳພ້ອມກັນເຂົ້າໄປຟັນຄວາຍຕົວນັ້ນ ກໍບໍ່ຖືກກໍທໍ່ໄປຖືກແຕ່ປາຍເຂົາແກ້ວ ເປົ່າດາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๖ ກໍພ້ອມກັນທະຍານເຂົ້າໄປຟັນເຖິງ ๖ ທີ ມີ ທີ ກໍບໍ່ຖືກ ມາຕາວ່າຖືກແລ້ວ ກໍບໍ່ເຂົ້າເປັນອັນແຄ້ວຄົງມາກໜັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄວາຍທົວຣະພີຈຶ່ງກລ່າວເຊຶ່ງທ້າວສັງຄືບພຣະລີຈັນວ່າ ດູຮາທ່ານທັງ ๖

---

๑ ໃນໃບລານຈານກ່າຂຽນ "ໄດ້ຍິນເສນາອາມາດ" (ຜູກ ๑ ມັດ ๔ ໜ້າ ๕)

๖ ຄວນເປັນດ້ານ ຈຶ່ງຖືກ

เหตถ้ำลือท่านจึ่งปู่เหนือฮากาดภาวหาว ธิบเลอภับถ้วยภูบิจา ท่านทั้ง ๖ จึ่งลิ่งมาปู่เหนือแผ่นถินธิบเลอภับแท้บ ไฮถว่าท่านมีเตชะธิทธิอันมาภ เป้นถ้ำลือ ท่านจึ่งปู่เหนือฮากาดภาวหาวบ่ลิ่งมาจักเท็อนั้นจา เมื่อนั้น ท้าวสักถิบจึ่งฮามว่าถูธาท่านทิวธะพีติวถ่อยร้ายมึ่งเธีย เธิานี้ภ่เป้น เธือชาดแผวถินเธิาจึ่งจักปู่ที่สูงเพื่อถ้ำนั้นแล ท่านจึ่งปู่ในแผ่นถินพุ้น เหบ จึ่งจภสมยดสภท่านบนแล เมื่อบนทิวธะพจึ่งชาภลาวอาถูธาท่าน ทั้ง ๖ มีว่าท่านทั้ง ๖ บ่ลิ่งมาปู่เหนือแผ่นถินถ้ำนั้น จึ่งจับไม้ปู่นั้นแท้บ ถับว่าทิวธะพีภล่าวสับนั้นแล้ว เจ้าทั้ง ๖ จึ่งพ้อมภันไปจับๆอยปู่เหนือ ว่าไม้ยาวลำบึ่งเป้นอันใหง่แลสูงมาภะหนัภ เมื่อนั้นทิวธะพีเหบันเจ้าทั้ง ๖ จับว่าไม้ปู่สับนั้น ทิวธะพีจึ่งทะยานไปชิดชิบไม้ยาวลำนั้นหักแตภมุ่นผิง ภธะจวบไปบักดงอหั้นแล เมื่อนั้นท้าวสักถิบพธะลีจับภ่ช้ำทะยานไปจับ ปู่เหนือผาหง่อยบึ่ง ทิวธะพีภ่ช้ำทะยานไปชิดชิบผาหง่อยนั้นมุ่นผิงไปถั้ง ปูนนั้นหั้นแล เมื่อนั้นท้าวสักถิบจึ่งทะยานลิ่งจากผาหง่อยนั้นแล้ว ภ่ ลวดเช้าไปพันทิวธะพี ถ้วยถำใส่ใจว่าจักให้ถ่อาดชะเถ็นติภไปบักดงอ นั้นหั้นแล เมื่อนั้นทิวธะพีจึ่งแก่วๆเธิารับถืภดาบดวงนั้นหูณีชะเถ็นไป ติภที่ใภมีปธะหนางว่าได้พันวาหั้นแล ที่นั้นท้าวพธะลีจับภ่ช้ำทะยาน เช้าไปพันถ้วน ๖ ที ดวายทิวธะพีภ่ช้ำแก่วๆเธิารับถืภดาบดวงนั้นแล้ว ภ่ลวดป่อไปเหนืองถั่งดงอภับนั้นแล เมื่อนั้นเจ้าทั้ง ๖ พี่น้องภ่ช้ำทะยาน ไปใต่ตามนำเธิาดาบถืนมาแล้ว ภ่ช้ำพ้อมภับ:ช้ำไปพันเท็อดงอภับหั้นแล เมื่อนั้นทิวธะพีจึ่งแก่วๆเธิารับถืภดาบ เจ้าทั้ง ๖ ชะเถ็นพึ่งไปทั้ง ๖ ดวง นั้นแล เมื่อนั้นท้าวสักถิบพธะลีจับ จึ่งพ้อมภันทะยานไปเธิาดาบ ๖ ดวงนั้นถืนมาแล้ว ภ่ลวดบินเอ็นไปเอ็นมาปู่เหนือฮากาดภาวหาวบ่อาด จักลิ่งมาเหนือแผ่นถินใด้หั้นแล เมื่อนั้นทิวธะพีจึ่งช้ำเอ็นใส่ท้าวสักถิบ พธะลีจับอันปู่เหนือฮากาดที่นั้น ว่าถูธาชายชี้ป้านถินมองมึ่งเธีย เหตถ้ำลือมึ่งธิบเลอภูจึ่งบินบินเอ็นปู่เหนือฮากาดนั้นจา มิถลายย่ามึ่งเป้นมิภนั้น ลื รู้ว่าเป้นถินนั้นจา ผิว่ามึ่งเป้นถินจึ่งลิ่งมาปู่เหนือแผ่นถิน ผิว่ามึ่งเป้น

ນิภจิ๋ๆปู่ເຫນືອອາກາດພຸ້ນເທິ້ນ ຄັນວ່າທົວຣະພີກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ມັນຈິ່ງຊ້ຳ
ກລ່າວດ້ວຍຄຳອັນດີອັນງາມວ່າ ດູຣາທ່ານທັງ ๖ ເຣີຍ ໃນເມື່ອເຮົາທັງຫຼາຍຣົບ
ເລວກັນໃນທ່ຳກາງທົ່ງນາສັນນີ້ ກໍເປັນອັນກວ້າງຂວາງມາກໜັກໃຜກໍບ່ອາດຈັກ
ຜານແພ້ໃຜໄດ້ແລ ບັດນີ້ເຮົາທັງ ມີ ຈົ່ງພ້ອມກັນໄປຫຼິ້ນຊົ້ນມ່ວນໃນຖ້ຳອັນເປັນທີ່
ຢູ່ແຫ່ງກູພຸ້ນເທິ້ນ ສ່ວນດັ່ງຖ້ຳທີ່ນັ້ນກໍເປັນອັນແຄບຮອມດີນັກ ກໍຈັກຢູ່ທ່າງ
ຫຼິ້ນກັບດ້ວຍກັນຊົ້ນມ່ວນແທ້ແລ ເມື່ອນັ້ນເຈ້າທັງ ๖ ຈົ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າເອີ ๆ
ທ່ານຈັກໄປຫຼິ້ນໃນທີ່ໃດ ເຮົາກໍມັກກັບດອມທ່ານນັ້ນແລ ທ່ວ່າທ່ານຈົ່ງໄປກ່ອນ
ເທີ້ນ ເຮົາຫາກຈັກໄປຕາມຫຼັງຊະແລ ຄັນວ່າເຈ້າທັງ ๖ ກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທົວ
ຣະພີກໍລວດຫຼົບຄືນເມື່ອຕາມຫົນທາງອັນມັນມານັ້ນແລ້ວ ມັນກໍໄປເຖິງແຄມຝັ່ງ
ນ້ຳມະຫາສມຸດແລ້ວ ມັນກໍລອຍຂ້ານແມ່ນ້ຳສມຸດເຖິງແຄມຝັ່ງນ້ຳເກາະດອນອັນ
ເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງມັນແລ້ວ ມັນຈົ່ງຢົ້ນປົ້ນໜ້າຄືນເມື່ອຫຼັງຜ່ ຄອຍດູທ້າວສັງຄົບ
ພຣະລີຈັນອັນຈັກມາຕາມຫຼັງມັນລີ ຮູ້ວ່າບ່ມາກໍໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ເຈ້າທັງ ๖ ກໍເຫັນທົວຣະພີໄປກ່ອນແລ້ວ ເຈ້າທັງສອງຈົ່ງເຕັ້ນທະຍານຂ້ານແມ່
ນ້ຳສມຸດໄປເຖິງຝັ່ງກ້ຳໜ້າ ແລ້ວກໍເຫັນທົວຣະພີຢືນຢູ່ໃນແຄມຝັ່ງນ້ຳທີ່ນັ້ນຖ້າຢູ່
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີກໍເຫັນເຈ້າທັງ ๖ ມາຮອດແລ້ວ ມັນກໍລວດໄປກ່ອນ
ແລ້ວ ເຈ້າທັງສອງກໍໄປຕາມດ້ວຍອາກາດກາງຫາວ ຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງຖ້ຳອັນເປັນ
ທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຄວາຍຕົນເປັນແມ່ກໍເຫັນທົວຣະພີຕົວເປັນລູກ
ມາຮອດມາເຖິງແລ້ວ ມັນຈົ່ງເຕີນປ່າວພົ້ງຄະນາຄວາຍແມ່ທັງຫຼາຍມາແວດລ້ອມ
ອ້ອມເປັນປຣະຣິວານທຸກແຫ່ງທຸກພາຍມາກນັກແລ້ວ ທົວຣະພີຕົວນັ້ນກໍປ້ອງ
ວົງຖີເຊີງຄວາຍແມ່ທັງຫຼາຍມາກນັກແລ້ວ ມັນຈົ່ງເອີ້ນສັ່ງລູກເມັ່ງແຫ່ງມັນວ່າ
ຄ່ອຍຢູ່ດີເນີ ພຣະຣິຍາ[1] ເມັ່ງແກ້ວກູຈັກໄປກ່ອນແລ້ວຢູ່ດີ ຢ່າໄດ້ມີໂພຍໄພໂສກ
ເສົ້າຈົ່ງໃຫ້ຍືນທ່ຽງເທົ້າເທັ່ງຣະຄານັ້ນເນີ ເມື່ອນັ້ນນາງຄວາຍທັງຫຼາຍ ອັນເປັນ
ເມັ່ງຈົ່ງຖາມວ່າຂ້າແກ່ເຈ້າກູ ບັດນີ້ເຈ້າຜົວຮັກຜູ້ຂ້າໄປແອ່ວຫຼິ້ນທີ່ອື່ນທີ່ໄກຕ່າວ
ຄືນມາເຖິງຝູງຂ້າທັງຫຼາຍແລ້ວດັ່ງລີ ເຈ້າກູຈົ່ງໄປເມື່ອໜ້າກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນ
ທົວຣະພີຈົ່ງຂານເມັ່ງແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຣານາງທັງຫຼາຍເຣີຍ ໃນເມື່ອກູພີ້ໄປແອ່ວ

---

๑ ຄວນເປັນພະຣິຍາຈົ່ງຖືກ

ຫຼົ້ນໃນເກາະດອນກ້ຳໃຕ້ທີ່ນັ້ນ ກູໄປພົບຂ້າເສີກ ๖ ຄົນ ອັນມີເຕຊະຣິທທີ່ມາກ
ນັກ ສ່ວນດ້ຳຂ້າເສີກ ๖ ຄົນນັ້ນ ກໍມາຣົບເລວກັບດ້ວຍກູພີ່ມາກນັກກໍລວດມີເຕ
ຊະຣິທທີ່ສເມີກັນ ກໍບໍ່ອາດຈັກມີບຸຄລະຜູ້ໃດຜາບແພ້ກັນໄດ້ ກູພີ່ຈິງໄດ້ເກາະກ່ຽວ
ເຂົາ ๖ ຄົນມາເລວກັນໃນຖ້ຳທີ່ ນີ້ວ່າດ້ຳນັ້ນ ສ່ວນດ້ຳຂ້າເສີກ ๖ ຄົນນັ້ນກໍໄຕ່ຕາມ
ມານຳຫຼັງກູພີ່ທີ່ ນີ້ແລ ບັດນີ້ກູພີ່ກໍຈັກໄປຣົບເລວຂ້າ ๖ ຄົນໃນຖ້ຳທີ່ນັ້ນແລ້ວ ກູ
ພີ່ກໍຈັກຄືນມາສູ່ຢູ່ກິນກັບດອມສູທ່ານທັງຫຼາຍຊະແລ ຄັນວ່າທົວຣະພີ່ກລ່າວ
ເຊິງເມັ່ຽມັນສັນນັ້ນແລ້ວ ມັນ ຈິງເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳທີ່ນັ້ນຄອງຖ້າຢູ່ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ທ້າວສັງຄືບພຣະລີຈັນມາເຖິງປາກຖ້ຳແລ້ວ ທ້າວສັງຄືບຈິງກລ່າວເຊິງນ້ອງ
ແຫ່ງຕົນວ່າດູຣາເຈົ້ານ້ອງເຣີຍ ເຈົ້ານ້ອງຈິງຢູ່ໃນປາກຖ້ຳທີ່ ນີ້ຖ້າກູພີ່ນັ້ນເນີ ກູພີ່
ກໍຈັກເຂົ້າໄປຣົບເລວທົວຣະພີ່ໃນຖ້ຳທີ່ນັ້ນກ່ອນເນີ ໃນເມື່ອກູພີ່ກັບທັງທົວຣະພີ່
ຣົບເລວກັນໃນຖ້ຳທີ່ນັ້ນກໍດີ ບຸຄລະຜູ້ໃດຈັກຜາບແພ້ກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ ເຈົ້ານ້ອງຈິງ
ນັ່ງຢູ່ໃນປາກຖ້ຳທີ່ ນີ້ ຈອບຄອຍດູເລືອດອັນໄຫຼອອກມາຕາມແມ່ນ້ຳທີ່ ນີ້ກໍພີ່ເນີ
ຄັນວ່າເລືອດໄຫຼແກມນ້ຳອອກມາ ເປັນອັນໃສ ບໍ່ຂຸ່ນ ບໍ່ແດງ ຫຼາຍດ້ຳນັ້ນແມ່ນ
ເລືອດກູພີ່ຕາຍແລ້ວແລໄຫຼອອກມານັ້ນແລ ເຈົ້ານ້ອງຈິງອັດຕັນປັກຕູຖ້ຳແລ້ວແລ
ຫນີເມື່ອສືບບ້ານແທນເມື່ອງກໍພີ່ເນີ ເຈົ້ານ້ອງຢ່າເຂົ້າໄປກໍພີ່ເນີ ຄັນວ່າເລືອດ
ໄຫຼແກມນ້ຳອອກມາເປັນອັນຂຸ່ນແລແດງມາກຫຼາຍດ້ຳນັ້ນ ແມ່ນເລືອດຄວາຍຕາຍ
ແລ້ວແລໄຫຼອອກມານັ້ນແລ້ວ ເຈົ້ານ້ອງຈິງເຂົ້າໄປຊ່ອຍກູພີ່ແດ່ເນີ ຄັນວ່າທ້າວ
ສັງຄືບກລ່າວເຊິງນ້ອງແຫ່ງຕົນວ່າສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈິງຖືງ້າວຟັນເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳ
ບໍ່ມີນານ ກໍລວດເຖິງຄວາຍທົວຣະພີ່ຢືນຢູ່ຖ້າໃນຮູຖ້ຳ ອັນແຄບຮອມມາກນັກຫັ້ນ
ແລ ຄັນວ່າທ້າວສັງຄືບໄປຮອດແລ້ວ ເຈົ້າກໍເຫັນທົວຣະພີ່ເອົາຫົວເຂົ້າເມື່ອໃນປິນ
ກົ້ນອອກມາໂປໂລຢູ່ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈິງເອີ້ນຖາມວ່າດູຣາທ່ານທົວຣະພີ່ຕົວ
ຖ່ອຍມີງເຣີຍ ສ່ວນດ້ຳຍອດເຊິງລີງລາຍວ່ອງໄວໃຜອັນໄປຢູ່ຮັກສາສອງຄຣະນ່ອງ
ແຫ່ງມີງນັ້ນ ບຸຄລະຜູ້(ໃດ)ໄປຢູ່ຮັກສາກູຈິງຟັນບໍ່ຖືກນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີ່ຈິງ
ກລ່າວວ່າດູຣາທ່ານຊາຍຈົນຄົນຖ່ອຍມີງເຣີຍ ສ່ວນດ້ຳສາຕຕະສິນອາຄົມອັນຮັກສາ
ສອງຄຣະນ່ອງກູນີ້ ກູກໍບໍ່ໄປຮຽນກັບດອມບຸຄລະຜູ້ໃດແລ ກູກໍທໍ່ຮຽນໃນປາຍເຂົາແກ້ວ
ກູນີ້ແລ ຄັນວ່າທົວຣະພີ່ກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວສັງຄືບກໍລວດແກ່ວງດາບຟັນ

ບໍ່ມີບານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທົວຣະພີກໍແກ່ວງເຂົານາຮັບດາບ(ທ້າວ)ສັງຄີບກໍບໍ່ທັນ
ດາບ(ທ້ າວ)ສັງຄີບກໍລວດຖືກຄຣະນ່ອງທັງສອງຂາດຊະເດັນຕົກບໍ່ມີບານແລ້ວທ້າວ
ສັງຄີບກໍຊ້ຳທະຍານໄປຟັນຄໍທົວຣະພີຂາດຊະເດັນຕາຍໄປບໍ່ທັນບານຫັ້ນແລ ໃນ
ຂນະເມື່ອທົວຣະພີຕາຍແລ້ວ ຝົນກໍໄຫຼຫຼັ່ງຕົກລົງມາມາກຫນັກ ສ່ວນດັ່ງແມ່ນ້ຳ
ຫ້ວຍອັນນັ້ນກໍມາຍິ່ງຂຶ້ນ ໄຫຼຫຼັ່ງມາເຖິງເລືອດຄວາຍອັນນັ້ນແລ້ວກໍລວດພ້ອມກັນ
ໄຫຼຫຼັ່ງອອກມາບໍ່ຂຸ່ນ ບໍ່ຂຽວ ບໍ່ແດງຫຼາຍ ກໍທໍ່ພໍເປັນນ້ຳລ້າງຊຶ້ນນັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນອັນຢູ່ໃນປາກຖ້ຳທີ່ນັ້ນ ກໍຫຼິງເຫັນເລືອດອັນໄຫຼອອກມາຕາມ
ນ້ຳທີ່ນັ້ນເປັນອັນໃສ ບໍ່ຂຸ່ນ ບໍ່ແດງຫຼາຍ ເຫດວ່າຝົນຕົກລົງມາຊຸຫຼັ່ງຖັ່ງເທແມ່
ນ້ຳອັນນັ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລີຈັນ "[1]ເປັນ" ສັນນັ້ນແລ້ວເຈົ້າກໍໃສ່ໃຈວ່າ
ພີ່ຊາຍແຫ່ງຕົນຕາຍເສັຽແລ້ວ ເຈົ້າຈຶງໄງ້ໂງນຫິນມາອັດປາກຖ້ຳໄວ້ດີແລ້ວທ້າວ
ພຣະລີຈັນກໍຊະເດັດເມືອເມືອງກາສີມະຫານະຄອນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶງກລ່າວເຊຶ່ງນາງ
ກົຕຕະຣາດອັນເປັນຣາຊເທວີແຫ່ງທ້າວສັງຄີບວ່າ ພັທເທດູຣານາງບັດນີ້ທ້າວສັງ
ຄີບອັນເປັນຜົວແຫ່ງນາງ ເຂົ້າໄປຣົບເລວທົວຣະພີໃນຖ້ຳຄູຫາຕາຍແລ້ວແລ ກໍທໍ່
ຍັງແຕ່ຂ້າຜູ້ນ້ອງຄົນດຽວ ຂ້າກໍຈັກມາເອົານາງເປັນເມັຽແລ້ວແລ ສເວີຍຣາຊສັມ
ປັຕຕິບ້ານເມືອງແທນທີ່ພີ່ຊາຍແຫ່ງຂ້ານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດໄດ້ຍິນ
ທ້າວພຣະລີຈັນກລ່າວສັນນັ້ນ ຈຶງກລ່າວຕອບນ້ອງຊາຍຜົວແຫ່ງຕົນວ່າຂ້າແກ່
ເຈົ້ານ້ອງ ຄັນວ່າຜົວແຫ່ງຂ້າຫາກຕາຍເສັຽແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າກໍຈັກເອົາເຈົ້ານ້ອງ
ເປັນຜົວນັ້ນແລ ທໍ່ວ່າໃນເມື່ອຜົວຂ້າຕາຍນັ້ນ ເຈົ້ານ້ອງເຫັນແຈບແຈ້ງ
ແກ່ຕາແລ້ວຈຶງມານັ້ນລີ້ຮູ້ວ່າບໍ່ເຫັນນັ້ນເດ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຂານວ່າພັທເທ
ດູຣານ້ອງເທວີສີຊະໄພ້ໃນເມື່ອຜົວແຫ່ງນາງຕາຍນັ້ນ ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍບໍ່ເຫັນແກ່ຫູ ດູ
ແກ່ຕາສັງແລ ເມື່ອນັ້ນ "ນາງກົດ[6]" ຈຶງຊ້ຳຖາມວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້ານ້ອງໃນເມື່ອເຈົ້າ
ນ້ອງກລ່າວວ່າຜົວຂ້າຕາຍໃນຖ້ຳຄູຫາແລ້ວແລວ່າດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້ານ້ອງໄດ້ເຂົ້າໄປລີ້ງດູ
ໃນຖ້ຳທີ່ນັ້ນແລ້ວແລມ້ຽນຄາບສົງຊະການແລ້ວຈຶງມານັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີ
ຈັນຈຶງຂານວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າຕົນພີ່ ເຫດໃດເຈົ້ານ້ອງພີ່ຈຶງຖາມຂ້າຜູ້ນ້ອງວ່າໄດ້ມ້ຽນ
ຄາບສົງຊະການແລ້ວລີ້ວ່າດັ່ງນັ້ນເດ ແມ່ນວ່າຕາຍຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍບໍ່ເຫັນນັ້ນເດເຫດ

---

[1] ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ເຫັນເປັນ" (ຜູກ ๑ ມັດ ๔ ຫນ້າ ๑๔)

[6] ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ນາງກົຕຕະຣາດ" (ຜູກ ๑ ມັດ ๔ ຫນ້າ ๑๕)

ດ້ງລີ້ເจ้ำบ้ອງพี่จึ่ງถามหาอับม้ງบถาบสิ่ງฉะภาบบั้บจา เมื่อบั้บบาๆภิตตะธาด จึ่ງฉ้ำถามอ่าฮ้าแก่เจ้ำบ้อๆ ผิอ่าเจ้ำบ้อๆบ่ำเหับแก่หู ดูแก่ตาสับบั้บเหด ด้ๆลี้เจ้ำบ้อๆจึ่ๆรู้อ่าตายแล บ่ำตายบั้บจา เมื่อบั้บท้าวพระลี้จับจึ่ๆภล่าว อ่าฮ้าแก่พี่เปับเจ้ำ ยามเมื่อฮ้าผู้เปับบ้อๆรู้อ่าท้าวสัๆถึบตายบั้บฮ้าภำเหับ ด้วยเหดอับเลือดไหฺออภมาตามจิดจา[๑] อับท้าวสัๆถึบสั่ๆไว้อ่าด้ๆบี้เจ้ำ บ้อๆจึ่ๆยู่ใบปาภถ้ำหี้บี้ จอบฉอมดูเลือดอับไหฺออภมาบั้บเบิพี่จัภเฮ้าไป ธิบเลอถอายทิวธะพี้ใบถ้ำภ่อบเบิ ถับอ่าเลือดอับฉุ่บฉ่ງวแลแดๆมาภหฺาย ไหฺออภมาภบัภแม่บเลือดถอายแท้ดาย เจ้ำจึ่ๆเฮ้าไปใบถ้ำแล้วแลฮ้าฟับ ฉุ่อยภูพี้ บี้เหิ้บถับอ่าเลือดอับใสบ่ำฉุ่บบ่ำฉ่ງวบ่ำแดๆหฺายบั้บแม่บเลือดเธิาผู้พี่ไหฺ ออภมาบั้บแล เจ้ำจึ่ๆอัดปาภถ้ำแล้วแลถึบเมื่อสเวียธาดบ้าบเมื่อๆบั้บเหิ้บ อ่าด้ๆบี้แลบา ใบเมื่อฮ้าผู้บ้อๆจอบฉอมดูภำเหับเลือดไหฺออภมาภำเปับ(ด้ๆ) บ้ำล้าๆฉึ้บบั้บฮ้าภำใส่ใจอ่าท้าวสัๆถึบตาย ฮ้าจึ่ๆอัดปาภถ้ำแล้วฮ้าภำลวด ถึบมาเอิาพี่เปับเจ้ำเปับเมัງใบภาละบัดบี้แล เมื่อบั้บบาๆภิตตะธาดจึ่ๆ ภล่าวอ่าฮ้าแก่เจ้ำบ้อๆ ถับอ่าท้าวสัๆถึบหาภตายแท้เจ้ำบ้อๆจัภเอิาฮ้า ผู้พี่เปับเมัງภำจึ่ๆเอิาเท้ำอับเหิ้บ ท่ำอ่าฮ้าผู้พี่ฮำทาบไปฉอภไฉ้สแอๆหาผิอ แห่ๆฮ้าใช้รู้แจ้ๆอ่าตายแลบ่ำตายภ่อบเหิ้บ ถับอ่าฮ้าผู้พี่รู้แจ้ๆอ่าผิอฮ้า ตายห่ ๆๆแท้ฮ้าภำจัภถึบมาเปับเมัງเจ้ำบ้อๆบั้บแล ถับอ่าบาๆภิตตะธาด ภล่าวสับบั้บแล้ว บาๆภำจึ่ๆจับเอิาสีถับไฉดาบด้ามแภ้วดอๆภ้าบาๆจึ่ๆภล่าว เฉิๆท้าวพระลี้จับ อับเปับ"บ้อๆฉายแห่ๆติบอ่า[๒]" ฮ้าแก่เจ้ำบ้อๆเรีย ฮ้าผู้พี่ภำจัภไปฉอภไฉ้สแอๆหาผิอแห่ๆฮ้าภ่อบแล เจ้ำบ้อๆจึ่ๆพิพัภรัภ สาลูภแห่ๆฮ้าแด่เบิ ถับอ่าบาๆภล่าวด้ๆบั้บแล้วบาๆจึ่ๆทะยาบฮึ้บสู่อา ภาดภาๆหาวแล้ว บาๆจึ่ๆ "สัมเพาะ[๓]" หบ้าสู่ทิสสะหิบเหบือแล้วบาๆ จึ่ๆไปล่ำลึๆดูบ่อบทีอับได้ธิบเลอถอายทิวธะพี้บั้บแล้ว บาๆจึ่ๆไต่ตามบำ รอยถอายไปเฤๆแถมฝั่ๆบ้ำสมุดแล้ว บาๆจึ่ๆเตั้บทะยาบฮ้ามบ้ำสมุดพ้บ แล้ว บาๆจึ่ๆฉ้ำเหับรอยถอายใบแถมฝั่ๆบ้ำสมุดหี้บั้บ บาๆจึ่ๆไต่ตามบำ

---

๑ จิดจา ถวบเปับ "ภิจจา" (ตามมะหาวิฉุบ)

๒ ใบใบลาบจาบภ่ำฉบ "บ้อๆฉายผิวแห่ๆติบอ่า" (ผูก ๑ มัด ๔ หน้า ๑ฦ)

๓ ใบใบลาบจาบภ่ำฉบ "สำเพาะ" (ผูก ๑ มัด ๔ หน้า ๑ฦ)

ຮອຍຄວາຍໄປເຖິງປາກຖ້ຳແລ້ວ ຈິ່ງເຫັນໂງ່ນຫິນອັດປາກຖ້ຳດີງາມມາກໜັກ ນາງຈິ່ງໄປລູບບາຍໂງ່ນຫິນອັນນັ້ນ ເພື່ອວ່າຈັກໄງ້ອອກຈາກປັກຕູຖ້ຳອັນນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ ເປັນອັນໜັກມາກນັກຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອທ້າວສັງຄີບຂ້າຟັນຄວາຍທົວຣະພີຕາຍ ແລ້ວ ເຈົ້າກໍຫຼົບຄືນມາເພື່ອວ່າຈັກອອກໄປຈາກຖ້ຳອັນນັ້ນ ໄປຫານ້ອງແຫ່ງຕົນ ຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າອອກມາເຖິງປັກຕູຖ້ຳແລ້ວ ກໍບໍ່ມີຫົນທາງອັນຈັກອອກໄປໄດ້ ເຈົ້າຈິ່ງຄນິງໃຈວ່າ ບຸຄລະຜູ້ໃດມາອັດປາກຖ້ຳໄວ້ສັນນີ້ເດນໍ ມີຄຄາວ່າທ້າວ ພຣະລີຈັນອັດໄວ້ຢ້ານຄວາຍທົວຣະພີອອກໜີໄປນັ້ນ ລີຮູ້ວ່າທ້າວພຣະລີຈັນຕັນ ໄວ້ໃຫ້ກູຕາຍເສັ້ງແລ້ວ ມັນຈິ່ງຈັກຄືນເມືອສເວີຍຣາດບ້ານເມືອງແທນກູນີ້ຈາ ຄັນ ວ່າເຈົ້າຄນິງໃຈສັນນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈິ່ງເອີ້ນຫານ້ອງແຫ່ງຕົນວ່າດູຣາທ້າວພຣະລີ ຈັນນ້ອງຮັກພີ່ເຮີຍ ເຈົ້ານ້ອງໜີໄປທີ່ໃດຈິ່ງອັດປາກຖ້ຳໄວ້ນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງ ກົຕຕະຣາດໄດ້ຍິນທ້າວສັງຄີບເອີ້ນຮຽກສັນນັ້ນ ນາງຈິ່ງຂານວ່າຂ້າແກ່ຜົວຮັກຜູ້ຂ້າ ເຮີຍ ເຈົ້າກູຍາໄດ້ເອີ້ນຮຽກຫາທ້າວພຣະລີຈັນ ໃຫ້ຄໍແຫບເສັ້ງດາຍດອກນັ້ນເທີ້ນ ໃນເມື່ອທ້າວພຣະລີຈັນຢູ່ເຝົ້າປາກຖ້ຳທີ່ນີ້ ກໍເຫັນເລືອດໄຫຼອອກມາເປັນອັນໃສ ບໍ່ຂຸ່ນບໍ່ແຫຼວທໍ່ໃດພໍເປັນນ້ຳລ້າງຊີ້ນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວພຣະລີຈັນກໍໃສ່ໃຈວ່າເຈົ້າກູ ຕາຍເສັ້ງແລ້ວເຈົ້າຈິ່ງອັດປາກຖ້ຳດີງາມແລ້ວ ເຈົ້າຈິ່ງຄືນເມືອເມືອງກາສີມະຫາ ນະຄອນທີ່ນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າກໍລວດສເວີຍຣາຊສັມປັຕຕິເປັນພຣະຍາແທນທີ່ເຈົ້າກູພຸ້ນ ແລ ແມ່ນວ່າຕົນຜູ້ຂ້າອັນເປັນຣາຊເທວີສີຊະໄພ້ນີ້ກໍດີ ທ້າວພຣະລີຈັນກໍກຸມກໍ ຖາກເກດກຸມ ເຫດວ່າຈັກເອົາເປັນເມັ້ງຜູ້ຂ້າກໍມີໃຈອັນຄິດເຖິງເຈົ້າກູຜູ້ເປັນຜົວມາກ ນັກ ຜູ້ຂ້າຈິ່ງໄຕ່ຕາມນໍາມາຊອກໄຊ້ສແວງຫາເຈົ້າກູ ຄັນວ່າເຫັນເຈົ້າກູຕາຍຜູ້ຂ້າ ກໍຈັກມ້ຽນຄາບສິ່ງຊະກາບ ຄັນວ່າເຫັນເຈົ້າກູຍັງມີ ຊີວິດຜູ້ຂ້າກໍຈັກເອົາຄືນເມືອ ແລນາຜົວຮັກຜູ້ຂ້າເຮີຍ ຄັນວ່ານາງກົຕຕະຣາດກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວສັງຄີບ ກໍມີໃຈອັນກືວໂກດໂກທາມາກນັກ ເຈົ້າຈິ່ງລູບ ງ ແລ ບາຍ ງ ຍັງໂງ່ນຫິນອັດ ປາກຖ້ຳທີ່ນັ້ນເພື່ອວ່າຈັກ"ມາເພ[1] " ແລ້ວແລອອກມາຫານາງ ກໍລວດບໍ່ໄດ້ເປັນອັນ ໜັກມາກນັກ ເຈົ້າຈິ່ງເອີ້ນຫານາງວ່າພັທເທດູຣານາງເຮີຍ ເຈົ້າຈິ່ງໄຂປັກຕູຖ້ຳ ເອົາກູພີ້ແດ່ເທີ້ນ ກູພີ້ກໍມັກໄຄ່ປາກອອກໄປຫານາງແທ້ ງ ແລນາ ເມື່ອນັ້ນນາງ ກົຕຕະຣາດຈິ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າຜົວຮັກຜູ້ຂ້າເຮີຍ ຜູ້ຂ້າກໍແກະບໍ່ໄດ້ໄງ້ບໍ່ຕີ່ງ ຈິ່ງໄດ້ຢູ່ພາຍນອກທີ່ນີ້ແລ ຜິວ່າຜູ້ຂ້າໄຂໄດ້ຜູ້ຂ້າກໍຈັກເຂົ້າໄປຫາເຈົ້າກູພຸ້ນແລ

---

[1] ຄວນເປັນ "ມ້າງເພ"

ເມື່ອນັ້ນທ້າວສັງຄີບ ໄດ້ຍິນນາງກ່າວວ່າໄຂບໍ່ໄດ້ສັນນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງພິປອງເອົາໄຕ່ນ
ຫິນອອກໜີຈາກປາກຖ້ຳທີ່ນັ້ນ ເປັນອັນເຫືອໃຫຼ່ໄຄຍ້ອຍເປັນດ້ງອາບນ້ຳກໍບໍ່ໄດ້
ເຈົ້າຈົ່ງຣະນຶກຄຶດເຖິງເຕຊະອິທທິເຫ່ງທ້ວຣະພີ.ວ.ວ.ນັ້ນ ເປັນແກ່ກ້ານວາກນັກເຈົ້າ
ຈົ່ງຫຼົບເຂ້ົ້າໄປໃນຖ້ຳ ອຸ້ມເອົາຫ້ວຄວາບອອກມາເຖິງປາກຖ້ຳແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງແກ່ວ
ຫ້ວຄວາບຖິ້ມໃສ່ໄຕ່ນຫິນອັນນັ້ນ ກໍລວດຊະເດັນຟ້ົາອອກໄປ ເຈົ້າຈົ່ງອອກມາ
ຫານາງໄດ້ທັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າອອກມາໄດ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງອຸ້ມເອົານາງມານັ່ງປູ
ເໜືອກັກແລ້ວແລຈູບຊົມດົມຂມ່ອມນວກນັກ ແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງກ່ວາວ່າພັທເທຖູຣາ
ນາງເຣີຍສ່ວນດ້ງຄົນອັນປູ່ໃນເມືອງກາສີທ້ວງນວນ ອັນມີທ້ວາວພຣະລີຈັນເປັນຕົ້ນ
ກໍບັງຄຶດຣອດຄຶດເຖິງເຮົາພີ້ແຕ່ເຈົ້າຜູ້ດຽວແລ ບັດນີ້ຣາທ້ງ ๒ ຈົ່ງພ້ອມກັນເມືອ
ຂ້ານັ້ນທ້ວາວພຣະລີຈັນເສັ້ງແລ້ວ ຣາຈົ່ງສເວີຍຣາດບ້ານເມືອງທີ່ນັ້ນກໍພີ້ເທ້ົ
ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດຈົ່ງກ່ວາວ່າ ຂ້ານ່ເຈົ້ານູ້ວ່ານຸ້ຂ້ານ່ໜີນ່ານ່ໄຕ່ຕ່ານນ່ຳ
ເຈົ້ານູ້ທ້ີ ນ້ີທ້ວາວພຣະລີຈັນກໍຈັ" ກ.ນ.ຄ.ຖ.ນ.ກ.ເ.ກ.[1] " ເອົານຸ້ຂ້ານ່ເປັນເມັ່ງ ນ່ສ.ງ.ກ.ນ.ແ.ລ
ນ.ງ ທ່ໍ່ວ່ານຸ້ຂ້ານ.ກ.ຕ.ວ.ພ.ງ.ນ.ນ.ວ.ນ.ໄ.ປ.ນ.ວ.ຍ ນ.ກ.ວ.ນ.ນ.ນ ນ.ຸ.ຂ.ນ.ກ.ລ.ວ.ນ.ນ
ຈົ່ງໄດ້ເຫັນໜ້າເຈົ້ານູທ້ີນ.ແ.ລ ຄັນວ່າເຈົ້າອອກມາໄດ້ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນທ້ວາວສັງຄີບໄດ້ຍິນຄ່ານງາງກ.ລ.ວ.ວ.ສ.ນ.ນ.ນ
ເຈົ້ານກໍ.ນ.ນ.ໃ.ຈ.ອ.ນ.ໂ.ກ.ດ.ງ.ດ.ນ.ກ.ວ.ເ.ກ.ວ ເຈົ້ານກໍຈັບເອົາດ.ວ.ບ.ສ.ຄ.ນ.ໄ.ຊ.ໄ.ດ.ແ.ລ.ວ.ເ.ຈ.ົ.ງ
ທ.ະ.ບ.ານ.ຂ.ຶ.ນ.ສ.ູ.ອ.າ.ກ.ວ.ກ.ກ.ານ.ຫ.ວ.ວ ແ.ລ(ນ.ານ.)ກ.ົ.ຕ.ຕ.ະ.ຣ.າ.ດ.ກ.ທ.ະ.ຍ.ານ.ເ.ມ.ືອ.ຕ.ານ.ຫ.ັ.ງ
ແ.ຫ.່.ງ.ເ.ຈ.ົ.ານ.ັ.ນ.ແ.ລ ໃ.ນ.ເ.ມ.ືອ.ເ.ຈ.ົ.ານ.ັ.ງ ๒ ເ.ມ.ືອ.ເ.ຖ.ິ.ງ.ເ.ມ.ືອ.ງ.ກ.າ.ສ.ີ.ແ.ລ.ວ ເ.ຈ.ົ.ານ.ຈ.ົ.ງ.ຂ.ຶ.ນ.ສ.ູ.ພ.ານ.ສ.ານ
ແ.ຫ.່.ງ.ຕ.ົ.ນ ເ.ຈ.ົ.ານ.ກ.ເ.ຫ.ັ.ນ.ທ.ົ.ວ.ພ.ຣ.ະ.ລ.ີ.ຈ.ັ.ນ ນ.ັ.ງ.ແ.ທ.່.ນ.ແ.ກ.ວ.ທ.ີ.ແ.ຫ.່.ງ.ຕ.ົ.ນ.ປ.ູ.ເ.ໜ.ືອ.ນ.ດ.ັ.ງ.ນ.ານ.
ກ.ົ.ຕ.ຕ.ະ.ຣ.າ.ດ.ກ.ລ.ວ.ສ.ນ.ນ.ັ.ນ ເ.ຈ.ົ.ານ.ຈ.ົ.ງ.ກ.ຳ.ດ.ານ.ສ.ີ.ຄ.ນ.ໄ.ຊ.ເ.ງ.ືອ.ດ.ຟ.ັ.ນ.ທ.ົ.ວ.ພ.ຣ.ະ.ລ.ີ.ຈ.ັ.ນ.ລ.ອ.ດ
ຊ.ະ.ເ.ດ.ັ.ນ.ຟ.ົ.ານ.ອ.ອ.ກ.ໜ.ີ.ຈ.າ.ກ.ທ.ີ.ປ.ູ.ແ.ຫ.່.ງ.ເ.ຈ.ົ.ານ.ບ.ໍ.ມ.ີ.ນ.ານ.ທ.ັ.ນ.ແ.ລ ຄ.ັ.ນ.ວ.່.ານ.ທ.ົ.ວ.ພ.ຣ.ະ.ລ.ີ.ຈ.ັ.ນ
ອ.ອ.ກ.ໜ.ີ.ໄ.ປ.ແ.ລ.ວ ເ.ຈ.ົ.ານ.ຈ.ົ.ງ.ທ.ັ.ນ.ເ.ສ.ນ.ານ.ອ.ານ.ານ.ານ.ມ.ານ.ສ.ູ.ສ.ຳ.ນ.ັ.ກ.ແ.ຫ.່.ງ.ຕ.ົ.ນ.ແ.ລ.ວ ເ.ຈ.ົ.ານ.ຈ.ົ.ງ
ກ.ລ.ວ.ວ.ວ.່.ານ.ູ.ຣ.ານ.ທ.ານ.ທ.ັ.ງ.ຫ.ຼ.ານ.ວ ອ.ັ.ນ.ເ.ປ.ັ.ນ.ເ.ສ.ນ.ານ.ອ.ານ.ານ.ານ.ແ.ລ.ະ.ຂ.ຸ.ນ.ເ.ຈ.ົ.ານ.ເ.ງ.ົ.ານ.ເ.ມ.ືອ.ງ.ທ.ັ.ງ
ນ.ວ.ນ.ເ.ຫ.ຕ.ສ.ັ.ນ.ໃ.ດ.ສ.ູ.ທ.ານ.ທ.ັ.ງ.ຫ.ຼ.ານ.ວ ຈ.ົ.ງ.ປ.ຣ.ະ.ວ.ານ.ເ.ຮ.ົ.ານ.ພ.ຣ.ະ.ອ.ົ.ງ.ຜ.ູ.ດ.ຽ.ວ.ນ.ປ.ໍ.ໄ.ປ.ຕ.ໍ.ຕ.ານ
ນ.ຳ.ເ.ຮ.ົ.ານ.ຈ.ັ.ກ.ຄ.ົ.ນ.ກ.ໍ.ທ.ໍ.ມ.ີ.ແ.ຕ.ໍ.ນ.ານ.ກ.ົ.ຕ.ຕ.ະ.ຣ.າ.ດ.ຜ.ູ.ດ.ຽ.ວ ໄ.ປ.ຕ.ໍ.ຕ.ານ.ນ.ຳ.ເ.ຮ.ົ.ານ.ຜ.ູ.ດ.ຽ.ວ.ນ.ັ.ນ.ຈ.ານ ມ.ິ.ຄ
ຄ.ານ.ວ.ວ.ວ

จิ่งจักเอาหัวอพระลิจัน เปนเจ้าแก่สูท่านทังหลาย อันฉะลีรู้ว่าสูท่าน
แก้งพางามให้เราถายเสังด้อยชั้นจา เมื่อนั้นเสนาอามาดทังหลายได้
ยินถำพระยาเจ้าไภดถงดมาภนักสันนั้น เขาจิ่งพ้อมกันขานทูนว่าเทอะ
ฝูงข้าไทอ้มะหาราชเจ้า ในเมื่อหัวอพระลิจันถืนมาเถิงผาสาดหีบภิ
ฝูงข้าทังหลายภ่ รู้แจ้งภ่ข้านา ภ่ทำบังแจ้งแต่เจ้าภูมาเถิงหีบภ่ข้าแล
แม่นว่าเจ้าภูจักข้าพันให้ตายเสังภิ แม่นว่าเจ้าภูจักผูภสอกแขวนง่า
ไม้ให้ตายเสังภิ ฝูงข้าทังหลายภ่อาดจักขัดขืนเจ้าภูได้ภ่ข้าแล เมื่อ
นั้นท้าวสักดิบ ได้ยินเสนาอามาดทังหลายกล่าวอ่าบ่รู้แจ้งจักถืนสันนั้น
เจ้าจิ่งถามนางภิตตะธาดว่า พาหะหา๑ ดูธานางในเมื่อหัวอพระลิจัน
ถืนมาปางนั้นเสนาอามาดทังหลายบ่รู้แจ้งแท้ลี รู้ว่าบังรู้แจ้งนั้นจา เมื่อ
นั้นนางภิตตะธาดจิ่งขานพระยาว่า เทอะข้าแก่มะหาราชเจ้าในเมื่อ
หัวอพระลิจันถืนมานั้น ภ่ทำรู้แจ้งแต่ข้าผู้ถงอภ่มีใผรู้แจ้งจักถืนภ่ข้าแล
ถังอ่าพระยาได้ยินถำนางเทอีกล่าวสันนั้น พระยาจิ่งเชิญเสังภ่ลอดบ่
ไภดถงดแก่เสนาอามาดแลขุนเก้าเก้าเมื่องทังหันแล เมื่อนั้นพระ
ยาสักดิบกับทังนางภิตตะธาดราชเทอี ภ่ปู่สเวียราชสันปัตติงางได้สาม
เดือน ในเมื่องภาสีทีนั้น เปนอันสุภอะเสิมมาภนัก บ่อาดจักมีบุคละ
ผู้ใดถิดล้องภ้องภอดภะทำร้ายแก่พระยาได้จักถืนหันแล กล่าวนั้นท้าว
สักดิบไล่ข้านังอ่างชายแหว่งถินหนีจากเมื่องภาสี ในเภาะดองน้ำมะหาสมุด
ภ่แล้วท่านั้กอ่องแล

บัดนี้จักจาเถิงท้าวอพระลิจัน อัน"เต็ง๒ ถัง" หนีจากมื่ชายแหว่ง
ถังในเมื่องภาสีหีบนั้กอ่องแล ในเมื่อหัวอพระลิจันหนีจากผาสาดไปแล้ว
เจ้าภ่สันเพาะหน้าท่าทีสสะทิงเหมือแล้ว เจ้าภ่เต็งทะยางข้ามแม่น้ำมะ
หาสมุดภ้าตาอันดิภหันแล ถังอ่าท้าวอพระลิจันไปรอดแล้วเจ้าภ่ไปนั่งใต้
ปู่แดมท้อยน้อยอันนึงมีน้ำตาไหลิงไปตามแม่น้ำอันนั้น ภ่ลอดจุทั้งหลาย
นองมากบิงขึน เปนถั่งฝังดิภลิงเมื่อเดือน ๙ นั้นแล ส่องถั่งขี้ตาท้าว

---

๑ ถวนเปันพัทเท
๒ ถวน เปัน ใถบ ทนี ใบลานจานก่ำฆูง "เต็นถิน" ถืกัน (ผูก ๑ มัด๔ หน้า ๖๔)

ພຣະລີຈັນອັນໄຫ້ຢູ່ແຄມຫ້ວຍທີ່ນັ້ນ ກໍລວດກາຍເປັນຈຸມປວກຄູນຄຸມຕົວທ້າວ ພຣະລີຈັນຂຶ້ນພຽງຄໍຫັ້ນແລ ບັດນີ້ຈັກຈາເຖິງລີງທອກທ້າວພຣະລານ ອັນຢູ່ໃຊ້ ເວນກໍາໃນງ່າໄມ້ນີໂຄດທີ່ນັ້ນກ່ອນແລ ເຈ້າກໍຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນນານໄດ້ ມີ ປີ ກໍຈິງໝົດ ເວນກໍາແຫ່ງເຈ້າແລ້ວ ເຈ້າຈິງຂຶ້ນໄປຕາມງ່າໄມ້ອັນຊຸ້ຂຶ້ນເມືອບົນແລ້ວ ລີງທອກ ທ້າວພຣະລານກໍໄປປິດກິນໝາກໄມ້ງ່ານັ້ນແລ້ວ ກໍລວດກາຍເກີດເປັນຄົນຄືນດັ່ງ ເກົ່າເຈ້າຈິງໃສ່ໃຈວ່າ ເຫດໃດກູພຣະອົງຈິງມາງອຍງ່າໄມ້ຢູ່ທີ່ນີ້ນັ້ນຈາ ມີຄຄາ ວ່າທ້າວພຣະລັກບອກໃຫ້ກູຂຶ້ນມາຢູ່ເໜືອງ່າໄມ້ທີ່ນີ້ນັ້ນລີ ຮູ້ວ່າກູພຣະອົງຫາກ ຂຶ້ນມາດ້ວຍຕົນເອງນີ້ຈາ ອັນນີ້ໄດ້ຊື່ວ່າທ້າວພຣະລານບໍ່ຮູ້ເມື່ອຄືງວ່າຕົນເປັນລີງ ເຈ້າຈິງສລັ້ງສົງກາເພື່ອດັ່ງນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈ້າຄນິງໃຈສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າຈິງເອີ້ນ ຫາທ້າວພຣະລັກອັນເປັນນ້ອງແຫ່ງຕົນ ວ່າດູຣາທ້າວພຣະລັກອັນເປັນນ້ອງຮັກ ພີ່ເຮີຍ ເຫດໃດກູພີ່ຈິງມາງອຍງ່າໄມ້ຢູ່ທີ່ນີ້ນັ້ນເດ ບັດນີ້ກູພີ່ກໍຈິງລົງຈາກງ່າໄມ້ ບໍ່ໄດ້ແລ້ວແລ ເຈ້ານ້ອງຈິງແປງຂັ້ນໃດມາກ່າຍເອົາກູພີ່ແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ ພຣະລັກໄດ້ຍິນທ້າວພຣະລານກລ່າວເອີ້ນຫາຕົນສັນນັ້ນ ເຈ້າຈິງຫຼຽວຂຶ້ນເມືອບົນ ກໍຈິງເຫັນທ້າວພຣະລານ ເກີດເປັນຄົນງອຍງ່າໄມ້ໂອດໂປດຢູ່ງ່າຊຸ້ຂຶ້ນເມືອບົນພຸ້ນ ດັ່ງນັ້ນເຈ້າກໍມີໃຈອັນຊົມຊຸ້ນຍິນດີມາກນັກ ດ້ວຍຄໍາວ່າທ້າວພຣະລານເກີດມາ ເປັນຄົນແລ້ວ ມ້ານະນີກາບເຮີຍເຈ້າຈິງຂຶ້ນໄປເອົາທ້າວພຣະລານລົງມາທ່ຽວ ພລັນເທົ້າວັນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບໄດ້ຍິນທ້າວພຣະລັກກລ່າວສັນນັ້ນມ້ານະນີ ກາບຈິງເຕັ້ນທະຍານຂຶ້ນໄປເຖິງທ້າວພຣະລານບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ ລານກໍເຫັນມ້ານະນີກາບຂຶ້ນມາຫາຕົນສັນນັ້ນ ເຈ້າຈິງຂຶ້ນຂວີ່ມ້ານະນີກາບແກ້ວ ບໍຣະບວນແລ້ວ ມ້ານະນີກາບຈິງທະຍານລົງມາເຖິງຜາສາດແລ້ວ ທ້າວພຣະ ລານຈິງລົງຈາກຫຼັງມ້ານາບັ່ງຢູ່ເໜືອອາສສນາທີ່ສົມຄວນແລ້ວ ທ້າວພຣະລານ ຈິງຖາມທ້າວພຣະລັກວ່າ ດູຣາເຈ້ານ້ອງເຫດສັນໃດເຮົາພີ່ຈິງຂຶ້ນໄປງອຍງ່າໄມ້ ພາຍບົນພຸ້ນກໍພີ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກຈິງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈ້າອ້າຍເຮີຍ ເຫດ ສັນໃດເຈ້າອ້າຍຈິງກລ່າວສັນນັ້ນກໍຂ້າຈາ ຍາມເມື່ອເຈ້າອ້າຍໄປກິນໝາກນີໂຄດ ງ່າກ້ຳຕາວັນອອກກາຍເກີດເປັນລີງ ນັ້ນເຈ້າອ້າຍບໍ່ຮູ້ເມື່ອຄືງນັ້ນລີ ຂ້າຜູ້ນ້ອງກັບ ທັງມ້ານະນີກາບກໍຊອມຄອຍຟັງດູເຈ້າອ້າຍໄດ້ ມີ ປີ ນີ້ແລ້ວ ເຈ້າອ້າຍຈິງເກີດມາ

ฝังคิงญอนี้ภ็อข้านา เมื่อนั้นท้าวพระลามได้ยินคำท้าวพระลักภล่าวสัน
นั้นเจ้าภ็บ้าเกิดอันแหนๆหน่ายตินตัวถ้วย เหตอันเจ้าเกิดเฝันลิ๊งนั้นบ๊า
นัก เจ้าจ๊าอู้มเอิาท้าวพระลัก มาจูบชุมถิมข่อมมาภนักถ้วยคำว่าโอ
บ่เจ้าน้องเรีย ผิอ่าเจ้าน้องภับทั๊งม้ามะนีภาบบ่จอยมอยถอยถ้าเอิาภูพี้
ในที่นี้ภ็สอบตายปู่ผู้ญอในว่าไม้ที่นี้แลบ่อ่าถั๊งนั้น เมื่อนั้นท้าวทุลละ
มาบได้ยินสุงถินปาภจา เอ้าอ่าภับในผาสาถที่นั้นหูายถินภอ่าเม๊าเจ้าจ๊า
ถามแม่แท่งถินอ่า ข้าแก่แม่เฝันเจ้าบุถละผู้ใถปาภเอ้าในผาสาถที่นั้น ๖
ถิน เถ มิ ภับทั๊งม้ามะนีภาบนั้นบา บุถละผู้ใถมาปู่ภับถอมขา ๖ ถินภ็ข้าจา
เมื่อนั้นบาๆลิ๊งเผาสีจ๊าภล่าวเชิ๊ญลูภแท่งถินอ่า ดูธาเจ้าลูภธักแก่แม่
ส่อนถั๊งลิ๊งทอภท้าวพระลาม อันเฝันพ่อแท่งเจ้านี้ภ็บ้าเกิดเฝันถินแล้อ
ม้ามะนีภาบจ๊าขึ้นมาเอิาได้แล้อ ภ็เอิาลิ๊งไปไว้ในผาสาถที่นั้นภ็จ๊าญมาปาภ
เอ้าภับปู่ในผาสาถที่นั้นต้มผู้บ๊า ทั๊งมอบมี ๖ ถิน มิ ภับ ทั๊งม้ามะนีภาบ
นั้นภ็แม่แล เมื่อนั้นท้าวทุลละมาบลิ๊งน้อยได้ยินคำแม่แท่งถินภล่าวอ่า
พ่อแท่งถินเกิดเฝันถินปู่ในผาสาถที่นี้แลอ่าถั๊งนั้น เจ้าจ๊าไท้แอ่อแม่แท่ง
ถินว่าข้าแก่แม่เฝันเจ้าเรีย ข้าภ็นักใส่ปาภไปหาพ่อแท่งข้ามาภนักแล
แม่เฝันเจ้าจ๊าเอิาข้าผู้ลูภไปหาพ่อแท่งข้าแก่เท้าอันเท้ง เมื่อนั้นบาๆลิ๊ง
เผาสีได้ยินคำลูภแท่งถินภล่าวอ่าสันนั้น เจ้าจ๊าถามลูภแท่งถินอ่าถูธา
เจ้าลูภธักแก่แม่ในเมื่อพ่อเจ้าเกิดเฝันถินแล้อถั๊งนั้น พ่อเจ้าภ็บ่มีรู้จักว่าธา
แม่ลูภเฝันพี้น้องลูภเมิงภ็แม่บา เหตว่าพ่อเจ้าได้เกิดเฝันถินแล้อธาแม่ลูภ
ภ็บ้าเฝันสักเงิ้ยะสานปู่สันนี้ เหตถั๊งลืมพ่อแท่งเจ้าจ๊าจักเอ้าภับถอมธา
แม่ลูภทั๊ง ๖ ภ็แม่เถ เจ้าแม่ป่าได้ไท้แอ่ออ่าจักไปหาพ่อแท่งเจ้าภ็แม่
เท้งว่าถั๊งนั้น เมื่อนั้นม้ามะนีภาบได้ยินบาๆลิ๊งเผาสีแลท้าวทุลละมาบ
ภล่าวเชิ๊ญภันสันนั้น ม้ามะนีภาบจ๊าภล่าวเชิ๊ญท้าวพระลามว่า ข้าแก่เจ้า
ภูส่อนถั๊งลูภแลเมิงแท่งเจ้าภู ภ็ร้องไท้หาเจ้าปู่เหนือว่าไม้พุ้นเถ เจ้าภู
จ๊าเอ็นธูภเอิาลูภแลเมิงลิ๊งมาหาเจ้าภูป่าซ้าป่าบางภ็ข้าเท้ง ส่อนถั๊ง
บาๆลิ๊งเผาสีถ้อนนั้นภ็หากแม่นเมิงแท่งเจ้าภูนั้นแล ส่อนถั๊งลิ๊งน้อยทุล

ละมาบติอบั้บภํหาภแม่บลูภฉาย แห่ๆเจ้าภูแต่เมื่อเปับลืๆหอภพุ้บแล
เมื่อบั้บท้าวพระลาม ได้ยิบถำม้ามะบีภาบภล่าวสับบั้บเจ้าจึๆหูๆอขึ้บไป
ปายไม้ภํจึๆเหับลูภแลเมัๆแห่ๆติบๆอยๆ่าไม้ปู่สับบั้บ เจ้าจึๆเอิ้บรๆภหา
ลูภแลเมัๆแห่ๆติบอ่าดูธาบาๆแพๆสีเมัๆรัภพี เจ้าจึๆเอิาลูภแห่ๆราลิๆ
มาสู่ผาสาดหีบี้ภํพีเหิ้บ เมื่อบั้บบาๆแพๆสีได้ยิบผิอติบภล่าวสับบั้บบาๆ
จึๆพาลืๆบ้อยท้าวหุลละมาบ เตั้บโตบลิๆมาเฤๆผาสาดแล้วบาๆลืๆแพๆ
สีจึๆบั่ๆๆอยปัภตูปู่ เหดอ่าติบติอยัๆเปับสัดเดัๆระสาบภํบ่ถอบเข้าไปหา
พระพูบาบผิอแก้วแลบา เมื่อบั้บท้าวหุลละมาบจึๆเข้าไปบั่ๆปู่เหบือตัภ
พ่ํแห่ๆติบปู่หั้บแล เมื่อบั้บท้าวพระลามจึๆอู้มเอิาท้าวหุลละมาบแล้ว
แลลูบบายหิอหาๆติบติอลูภแห่ๆติบ เจ้าภํจึๆภล่าวอ่าดูธาเจ้าหุลละ
มาบลูภรัภ บัดนี้ราหัๆ ๖ พ่ํลูภภํมี "รูบสิม[๑]" บ่ถืภับแลบํ ส่อบดั่ๆภูพ่ํภํเปับ
ถิบเจ้าลูภรัภภํเปับวอภเปับลืๆสับนี้เดบํ เมื่อบั้บท้าวหุลละมาบจึๆภล่าว
เฉุๆพ่ํแห่ๆติบอ่า ข้าแก่พ่ํเปับเจ้าใบเมื่อบุพพะเอบภำเปับเจ้าหมิดสัๆๆ
แล้ว พ่ํเปับเจ้าภํได้เภิดเปับถิบแล้วแล บัดนี้ข้าผู้เปับลูภภํมีเอบภำอับ
แหบ้บหบามาภบัภ ข้าภํจัภเปับลืๆปู่สับนี้ภ่อบแล ถับอ่าพ่ํเปับเจ้าเภิด
เปับถิบแล้วสับนี้ พ่ํเปับเจ้าป่าได้ประอาๆเผือข้าแม่ลูภแท้ดาย เมื่อบั้บ
บาๆลืๆแพๆสีได้ยิบลูภติบภล่าวเฉุๆพ่ํสับนี้ บาๆจึๆภล่าวสๆดสอยท้าว
พระลามอับเปับผิอแห่ๆติบอ่า ดูธาเจ้าลูภรัภแม่เรียเจ้าลูภรัภป่าได้ภ่ๆอ
พับภับพ่ํแห่ๆเจ้าหูายเหิ้บ ส่อบดั่ๆราหัๆ ๖ แม่ลูภภํเปับถ่าๆเปับลืๆเหดดั่ๆลืพ่ํแห่ๆเจ้าจึๆจัภเอิาราหัๆ ๖ แม่ลูภปู่ฝั้บเผือแฝๆแม่เด เมื่อบั้บท้าว
พระลามได้ยิบสๆๆบาๆลืๆแพๆสีปาภสอยสๆดสับบั้บ เจ้าจึๆภล่าวอ่าดูธา
บาๆเรีย แม่บอ่าเจ้าเปับวอภ พ่ํ[๖] ภํจัภหีมผ้าบีๆแม่บอ่าเจ้าเปับลืๆ พ่ํ[๖] จัภ
หีมผ้าตุ้มป่าได้หิอยุ้ม ๆ ปู่ไภ พระสายใจมาท้อบพีจัภหีมผ้าฉุ้อบเผือแฝๆ
พีจัภฉุมบิๆแพๆถืเภิ้า [๖]พ่ํจัภเอิาแจ่มเจ้าเปับเมัๆบาๆเพัๆเรีย เมัๆแก้วป่า
ได้ไห้แจ้อ ๆ รีบมาภํพีเหิ้บ เมื่อบั้บบาๆลืๆแพๆสีได้ยิบท้าวพระลาม
ภล่าวสับบั้บบาๆจึๆฉุ้าภล่าวอ่าโอบํโสมฉะเหิ้าแก่บไท้ข้อยเรีย ถอาม

---

๑ ถอบเปับ "รูบโสม"
๖ พ่ํถอบเปับพี่

ปากเอ้าว่าไก้ก็ไภ ป่าไก้เอ้าสอกใส่ฮูายห้อมซากหิ๊ซะบิ๊ล่างภางถิบ่ำ
ห่อมเอามาหธิงหมมแหบ แม่บว่าไห้ลำแหบแลบถาย ปูงว่าบ้องหากตายบ่ำช้าเกิดซากหบ้าเฝังถิบ จิงจักหวังหมมถิบผิวแก้ว แม่บว่าแสบไห้แล่วอิวอบ แม่บว่าแสบขำบอบถอมเจ้า ส่วบถั้งจักเอาสอกเห้าซุกหบี่พระพูมิเธีบ ป่าไก้พายถิงห่ำป่าไก้ไปตอกหง้ไม้เจ้งแล่แม ถับว่าบางลิงแพงสีกล่าวถั้งบั้บแล้ว บางจิงไห้แจ้ว ๆ เซ็ดน้ำตาเสิงถายซากภูแห้บางติบเฝังสัดผิวเฝังถิบต่างรูบเมื่อจักเข้าจูบถักญม เมื่อจักเข้าไปหมมป้าบเจ้า ภำห่ำบั้งถุเอ่าแถมปักตู เสิงถายพระบุบจูผิวเก้า เสิงถายพระแจ่มเจ้าผิวชวับน้องบี่เฝัง "สิม๑ สับสิง" ถั้งลิจักหมมแก้วก้างอินตาไก้เดเมื่อบั้บห้าวพระลามภำเหบันบางลิงแพงสีร้องไห้สับบี้ เจ้าจิงลุกย่างไปบายแขนบางลิงแพงสีแล้วแลกล่าวว่า ถูธา (บาง)แพงสีผังแก้วป่าไก้ไห้แจ้ว ๆ ชูายบา พี่ภำรักบางพิมพาถิเก้าพี่ภำรักแจ่มเจ้าถั้งชูงแม่บว่าเฝังลิงภังภำลำแล้วห้อบ พี่จักเอาลำก้อบปู่แฝง พี่จักเอาบิงแพงหมมเมื่อป่าไก้ถึกอ่าวเอื้อสับใดภำพี่เห็บ เมื่อบั้บบางลิงแพงสีภำเหบันห้าวพระลามมาบายแขนติบสับบั้บ บางจิงห้ามเสิงถ้วบถำว่าไอบำผิวธักแหง่าผู้ข้าเธีบ เจ้าป่าบายแขนบ้องภำสัง เจ้าป่าบายลิงภังเสิงธูบ เจ้าป่ามาจูบบ้องเสิงสี ขอแก่พระพูมิเจ้าก่อบ ถับว่าข้าบ้อยม่อบเฝังถิบเจ้าจิงเอาหมมติบพ้อมพ่ำ มับจักเสิงยิดต่ำแพงเผ้าแลบา เมื่อบั้บห้าวพระลามจิงภล่าวอ่าถูธาบางเธีบ แม่บว่าเสิงยิดอ้ายบิงบั้ก แม่บว่าเสิงสักอ้ายตามเผ้า๒ พี่จักเอาบิงเผ้าป่าป่อบ พี่จักเอาถำก้อบป่าเถือง พี่จักถึบเมื่อเมื่องเสิงก่อบ พี่จักถึบมาเอาบ้อยหมักหม่อบเมื่อหมมแลบา เมื่อบั้บบางลิงแพงสีจิงภล่าวอ่า ข้าแก่เจ้าภูผีว่าผู้ข้าบังเฝังลิงเฝังภังปู่สับบี้เจ้าภูป่าไก้เอาผู้ข้าเฝังผัง ไห้เสิงยิดเสิงสักเจ้าภูภำข้าเห็บ ผีว่าหมิดบุพพะภำเวบแห่าผู้ข้าแล้วแล เกิดเฝังถิบในภาละยามใด เจ้าภูป่าไก้ประอางผู้ข้าเสิงถาย เมื่อบั้บห้าวพระลามจิงภล่าวอ่าถูธาบางเธีบ เจ้า

---

๑ ถวบเป้บสมสัดสิ๋งแต่ว่า ในลามจาบก่ำฆูบ"สมสับสิ๋ง" ถิกับ ผูก ๑ มัด ๔ บท้า ม๔

๒ ถวบเป้บ "ตามเจ้า" (มะหาวิชูบ)

จ้าลู้งาลูกแหน่าธาปู่ในผาสาถหั้นกั๋นเบี้ พี้จักไปหายหน้าจักสน่อยน้ำๆ แล้ว พี้จักถืบมาเอ้าเจ้านางาดะแลเม้อนั้นนางาล้าแผงสีจ้าซ้ำถามอ่าเจ้าภูมีปะไขชนะเบื้องใดจ้าจักไปแล้วแลถืบมานั้นกอข้าจา เม้อนั้นท้าวพระลามกล่าวอ่าภูธานางาเริย เราพี้กลุกแต่เมืองาจันทะบุลีสีสัตตะนากหุ้นมาขอเอ้านางาสีถาภับถอมเจ้าอัสสีไก้แล้อ พระยาธาพพะนาสวนกมาลักเอ้าหนีเม้อเมืองาลักภาหุ้น แล้วเราพี้จ้าจักไปไต่ถามภูนางาสีถาไก้แล้วเราพี้จ้าจักถืบมาเอ้านางาบ่มีนางนะแล เม้อนั้นนางาล้าแผงสีไก้ยินท้าวพระลามกล่าวสันนั้น นางากบ่อากห้ามไก้นางาจ้ากล่าวอ่าเจ้าภูจักไปกจ้าไปกข้าเน้บ ถันอ่านางาล้าแผงสีกล่าวสันนั้นแล้อ ท้าวพระลามจ้ากล่าวเชิงท้าวทุลละมานอันเปันลูกแหน่าตินอ่า ภูธาเจ้าลูกธักแก่พ่ บันนี้พ่กจักไปเม้อหน้าหุ้นก่อนแล เจ้าลูกธักจ้าปู่ในหั้นกับถอมแม่แหน่าเจ้ากพ่เบี้ เม้อนั้นท้าวทุลละมานจ้าขานถำพ่แหน่าตินอ่า ข้าแก่พ่เปันเจ้าข้าผู้ลูกเกิดมาในพาอะชาถิ อันนี้กประกอบก้อยเตชะอิทธิอันมากมักแล ถันอ่าพ่เปันเจ้ามีกิจจะเชดภานอันใดอันน้ำกถิ พ่เปันเจ้าจ้ามีทุตตา[1] ข้าใช้มาเถิงผู้ข้าให้ไก้รู้แจ้งกอข้าเน้บ ข้าหากจักโถยพระราชอาถยาทุกสิ่งทุกอันกอข้าแล เม้อนั้นท้าวพระลามจ้ากานลูกแหน่าตินอ่าภูธาเจ้าลูกธักแก่พ่ ถันอ่าเจ้าลูกธักจับเผดก้อยสาตตะสินอาถินสันนั้น กเปันอันถินักแล ยามเม้อภูพ่มีกิจจะอันเพิ่งพ่กะทำถั่งนั้น ภูพ่กหากจักมีทุตตาข้าใช้มาเถิงเจ้าลูกธักเปันอันห่างแท้ชะแล เจ้าลูกธักปู่ในหั้นจ้าพี้พักธักสาแม่เจ้าให้ก้อถิ ป่าให้มีบุลละผู้ใดมาบ้างกให้เสังชี้ อีกอินหิแม่เจ้าพ่เบี้ เม้อนั้นท้าวทุลละมานจ้าขานอ่า ข้าแก่พ่เปันเจ้าในเม้อข้าผู้ลูกบ่ตายเสังถั่งนั้นข้าบ่ให้แม่แหน่าข้าถายเหิ้อแล พ่เปันเจ้าป่าได้เถืองาใจภับถ้อยพระแม่แหน่าข้านั้นเน้บ ถันท้าวทุลละมานกล่าวสันนั้นแล้อ ท้าวพระลักพระลาม จ้าเถิงถาถิกแต่งเมื้อถินถิแล้อ เจ้าทั้ง ๖ จ้าพ้อมกันยืนยื้อม้ามะนีภาบลาจากพาสาถไปเถิงถืบแล้อ เจ้าจ้าซ้ำทูงอถืบมาเอ้นสั่งลูกแลเมังแหน่าตินอ่าล่อยปู่กเบิบุถีเริย เมังแก้อพี้จักไปก่อน

---

๑ ถอบเปัน ทูก (=ทุตะ)

ແລ້ວປູ່ກໍເນີ ເມື່ອນັ້ນນາງລ້ຽງແພງສີຈໍ່ຈາຍານຄຳພິວແທ່ງຕົນວ່າ ຄ່ອຍໄປກໍເບີ່ຍພິວ
ຂວັນເຮີຍ ຈອມນ້ຳປ່າໄດ້ລະແກ້ວກ້ຳພັ້ງຂວັນແດ່ເນີ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະນາງ
ຈ້ຳຊ້ຳເອັ້ນສ້ຳພໍ່ແທ່ງຕົນວ່າ ຄ່ອຍໄປກໍເບີ່ຍພຣະປິຕາເຮີຍພໍ່ເຈ້ົາປ່າໄດ້ລະລູກ
ເຕົ້າເທົ້ານານ ຂໍໃຫ້ພຣະພູບານຄົ້ນຄອບແດ່ເນີ ລູກຈັກພິກຈອບຖ້ຳຄອຍທ່ານ
ແທ້ດານວ່າຄ້ຳນັ້ນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານໄດ້ຍິນລູກພັ້ງເອັ້ນສ້ຳສັ້ນນັ້ນ
ເຈ້ົາກໍມີໜ້າອັ້ນເຕັ້ມໄປດ້ວຍນ້ຳຕາ ເຈ້ົາກໍລ້ີລາໄປພາຍໜ້າບ້ົງເລົ່າໄດ້ຍິນສຸງລູກ
ກຳພ້າເອັ້ນສ້ຳສຸດຊີວຫູເປັນທີ່ຍິນອີຖູບໍ່ແລ້ວ ເຈ້ົາກໍໃຫ້ແຈ້ ໆ ເລັ້ນໄປເຖິງພົ້ງ
ໃພເມືອໜ້າມີທ້ົງເປດກ່າຮ້ອງແຄມໜອງ ຫ້ົງທອງຮ້ອງແຄມຫ້ວຍມີທ້ົງຝູງຕ້ັນ
ກ້ວຍກ່າຍເຄືອ ມີທ້ົງຊຸນຟູມເພື່ອແລກອກຕ້ົງ ມີທ້ົງຝູງແຮດຊ້ົງແຄມທ້ົງ
ມີທ້ົງຝູງເສືອສ້ົງທ້ົງວ່ອຄ່ວ ມີທ້ົງສັດປູ່ປ່າ ປູປ່າ ມີທ້ົງນົກທ້ານົກອ້ົງປ້ົກ
ກລ່ວກ້ົງວ້ວອນ ເຈ້ົາກໍຍິນອ່ນຊອນໃຫ້ຮ້ອງ ໃຈນ້ຳຄຶດຮອດນ້ອງນ້ົງແພງ
ໃຈນ້ຳຄຶດເພື່ອແຝງລູກເຕົ້າ ໃຈນ້ຳຄຶດຮອດນ້ົງໜຸ່ມເຫ້ົາສີດາ ໃຈນ້ຳຄຶດເຖິງ
ນ້ົງຄຳພ້ົາຮ້ອງໃຫ້ ເຈ້ົາກໍຈົ່ມຈ້ີໃຈ້ເລັ້ຍໄປຄຶດເຖິງສີນ້ົງໄວໜຸ່ມໜ້າມີທ້ົງນົກຂໍ່
ຂຸ້ນຄ້ວລ້ົງເຕັ້ນຫ້ົນທ້ົງ ແຮດຊ້ົງທ້ົງປ່າອ້ົງເຕັ້ນຄ້ົງກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນເຈ້ົາ
ຈ້ົງໄປເຖິງຫ້ວຍນ້ອຍອັ້ນນ້ຳ ກໍລວດພາກັນເຊົ້ົາປູ່ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັ
ຈ້ົງລ້ົງໄປຫວີດກິນນ້ຳໃນຫ້ວຍນ້ອຍອັນນັ້ນ ກໍເປັນອັນເໜັ້ນລາວເຫ້ືອແລໃຄຄົນນາກ
ນັກ ເຈ້ົາຈ້ົງເອັ້ນໃສ່ທ້າວພຣະລານອັນເປັນພີ່ຊາຍແທ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນ
ເຈ້ົາສ່ວນຄ້ົງພາຍຫ້ົນເໜືອ ແມ່ນ້ຳອັນນີ້ຮ່ອຍວ່ານີ້ບ້ານເມືອງຄົນບໍ່ປ່າຊະແລ ໃນ
ເມື່ອຂ້າຜູ້ນ້ອງຫວີດຝ່າຍກິນນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍອັນນີ້ ກໍເປັນອັນເໜັ້ນລາວກິນຄົນນາກ
ນັກກໍຂ້ານາ ເມື່ອນັ້ນພຣະລານຈ້ົງກລ່ວວ່າ ດູຮາເຈ້ົານ້ອງຜີວ່າເປັນດ້ົງນ້ັ
ແທ້ເຈ້ົາຈ້ົງເລາະລຸງບແຄມຫ້ວຍອັນນັ້ນຂຶ້ນໄປລ່ຳລ້ົງດູກໍພີ້ເທ້ົ ຜີວ່າບ້ົງມີຄົນຢູ່
ພາຍຫ້ົນເໜືອແມ່ນ້ຳອັນນີ້ ຫາກຈັກເຫັນບ້ານເມືອງອັນເປັນທີ່ຢູ່ແທ່ງຄົນທ້ົງ
ຫຼາຍບໍ່ປ່າຊະແລ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລານກລ່ວສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວພຣະລັກກໍ
ລວດເລາະລຸງບແຄມນ້ຳຫ້ວຍອັນນັ້ນ ຂຶ້ນໄປມີປຣະໝານລາວນ້ົງເຈ້ົາຈ້ົງໄປເຖິງ
ທ້າວພຣະລ້ີຈັນອັນມີທຸກໂສກແລ້ວແລ ນ້ົງໃຫ້ຢູ່ໃນຍອດຫ້ວຍອັນນັ້ນມີນ້ຳຕາອັນ
ໄຫຼລ້ົງໄປຕາມແມ່ນ້ຳເປັນດ້ົງຝົນລົນເມື່ອເດືອນ ๘ ມີຂ້ົຕາອັນກອງຄູນຂຶ້ນມີປຣະ
ໝານພຽງຄໍຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລັກໄປຣອດໄປເຖິງແລ້ວເຈ້ົາຈ້ົງຖາມວ່າ

ดูธาเจ้าบ้อๆ เหตสับใดเจ้าจึๆมาบั่ๆร้อๆไห้ปู่ผู้ดูงอใบหี ปี้ภํพีจา เจ้าบ้อๆ
มีทุภโสภเดือดร้อบสับใด มิถถาว่าเจ้าบ้อๆได้ทำผิดพระธาฉปิตตาติบพ่ํ
บั้บลีรู้ว่าเจ้าบ้อๆได้ทำมิจสาจาบ พาบถอๆเมือๆถ่อยร้ายถิบทัๆซายอับ
ไล่ไต่ตามเจ้าบ้อๆซึมาผู้ดูงอปี้จา เมือบั้บท้าวพระลีจับได้ยิบถำท้าว
พระลัภถามสับบั้บ เจ้าจึๆปัดภวาดอีตาออภจาภติบติวแห่ๆเจ้าซมิดส้ๆๆ
แล้ว เจ้าจึๆลุภย่าๆย้ายมาอาบไหว้ ท้าวพระลัภว่าข้าแก่อ้ายติบหีรัภ
แก่ข้า ส่วนดั่ๆข้าผู้บ้อๆฉีว่าท้าวพระลีจับ อับเปับบ้อๆฉายแห่ๆท้าว
สัๆถืบ อับเปับเจ้าเมือๆภาสีมะหาบะถอบ อับปู่ฟาภดอบบ้ำมะหาสมุด
ภ้ำใต้ เผือข้าพีบ้อๆภํได้วิวาดผิดฤๆๆ ภับด้วยเหตอับไปธิบเลวถวายหิว
ธะพีใบถ้ำถูหาหีบึๆ อับปู่ใบเภาะดอบบ้ำสมุดหี ปี้ภํข้าแล เมือบั้บท้าว
พระลัภจึๆฉ้ำถามว่าดูธาเจ้าบ้อๆ ยามเมือเจ้าบ้อๆทัๆ ๖ ไปธิบเลว
ถวายหิวธะพีใบเภาะดอบหี ปี้ เจ้าทัๆ ๖ พีบ้อๆไปภะทำสับใดจึๆได้วิ
วาดผิดฤๆๆภับบั้บจา เมือบั้บท้าวพระลีจับจึๆขาบว่าข้าแก่พีเปับเจ้ายาม
เมือเผือข้าทัๆ ๖ พีบ้อๆผิดฤๆๆภับบั้บ ท้าวสัๆถืบอับเปับพีฉายแห่ๆข้า
ภํเข้าไปธิบเลวถวายหิวธะพีใบถ้ำหีบั้บ ภํจึๆมีถำสั่ๆสอบข้าผู้บ้อๆไว้ว่า
ดูธาเจ้าบ้อๆเรีย ข้าผู้พีภํจัภเข้าไปธิบเลวถวายหิวธะพีใบถ้ำหี ปี้แท้
ดาย เจ้าบ้อๆจึๆปู่ใบปาภถ้ำหี ปี้ จอบฉอมดูเลือดอับไหลออภมาบั้บเด ถับ
ว่าเหับเลือดฉุ่บแม่บเลือดถวาย เจ้าจึๆเข้าไปฉุ่อยอ้ายแก่เบี ถับว่า
เลือดอับไหลออภมาพํเปับบ้ำล้าๆฉุ้บเจ้าป่าเข้าไปบั้บเบี เจ้าจึๆอัดปาภถ้ำ
แล้วแลถืบเมือสเวียธาดบ้าบเมือๆภํพีเบี ว่าดั่ๆบั้บแล้วท้าวสัๆถืบอับเปับ
พีฉายแห่ๆข้าภํไปธิบเลวถวายหิวธะพีใบถ้ำหีบั้บแล้ว ถวายติวบั้บภํ
ตายเลือดภํไหลออภมาเถิๆข้าผู้บ้อๆ อับปู่ปาภถ้ำหีบั้บภํเปับอับใสบ่ํฉุ่บบ่ํ
ฉๆว บ่ํแดๆซายภํทํ่พํเปับบ้ำล้าๆฉุ้บบั้บแล ข้าผู้บ้อๆภํใส่ใจว่าแม่บเลือด
พีฉายแห่ๆข้าตายหๆๆแท้ ข้าภํได้อัดปาภถ้ำแล้วแลถืบเมือสเวียธาด
บ้าบเมือๆแหบพีฉายแห่ๆข้าแท้ทั้บแล หีบั้บพีฉายแห่ๆข้าภํออภมา
พายลุบภํลวดภื้วโภดเถ้มไล่ข้าไล่ฟับข้าผู้บ้อๆมาภบัภ ข้าผู้บ้อๆภํปู่บ่ํได้ภํ
ลวดปิบพ่ายซึมาบั่ๆไห้ปู่หี ปี้ภํข้าแล บัดปี้พีเปับเจ้าจึๆเปับหีเพีๆแก่ข้า

ແລ່ເຫັ້ນ ຄັນວ່າຂ້າຜູ້ນ້ອງໄດ້ສເວີຍຮາດບ້ານເມືອງ ກາສີຄ້ຳເກ້ຳຂ້ຳກໍບໍ່ລືມຄຸນພີ້
ເຝັ້ນເຈ້ົາແລນາ ເມື້ອນັ້ນທ້ົາວພຣະລັກໄດ້ຍິນຄຳທ້ົາວພຣະລີຈັນກລ່ົາວສັ້ນນັ້ ຈ
ເຈ້ົາຈົ່ງຈູງແຂນທ້ົາວພຣະລີຈັນ ມາຫາທ້ົາວພຣະລາມບໍ່ມ້ົາງາມຫັ້ນແລ ຄັນວ່ົາ
ທ້ົາວພຣະລັກເອົາທ້ົາວພຣະລີຈັນມາເຖ້ົາງທ້ົາວພຣະລາມແລ້ວ ທ້ົາວພຣະລັກ
ຈົ່ງກລ່ົາວເຊ້ົາງທ້ົາວພຣະລາມວ່ົາ ເທວະຂ້ົາແລ່ພີ້ເຝັ້ນເຈ້ົາສ່ອນຄ້ົາງຂ້ົາງນ້ອງໄປ
ຫວ້ົາຍຫ້ົາມກິນນ້ຳຫ້ົວຍອັນນີ້ ເຝັ້ນອັນເຫມັນຄ້ົາວກິນຄົນສັ້ນນັ້ ບັ ນ ກໍ ມ້ົາ ແ ມ່ ນ
ນ້ຳຕ້ົາທ້ົາວພຣະລີຈັນ ມ ານ ້ ງ ໄ ້ ໃ ນ ຍ ອ ດ ຫ ້ ວ ຍ ທ ້ ົ ນ ກ ໍ ຂ ້ ົ ນ ງ ົ ວ ເ ມ ື ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ົ າ ວ ພ ຣ ະ
ລາມໄດ້ຍິນທ້ົາວພຣະລັກກລ່ົາວສັ້ນນັ້ ເຈ້ົາຈົ່ງຖາມທ້ົາວພຣະລີຈັນທຸກອັນທັ້ ງ
ແລ ເມື້ອນັ້ນທ້ົາວພຣະລີຈັນ ຈົ່ງບອກແກ່ທ້ົາວພຣະລາມແຕ່ເຄ້ົາເກ້ົາເຖ້ົາງປ ວ ຍ
ໃ ຫ ້ ທ ້ ົ າ ວ ພ ຣ ະ ລ າ ມ ຮ ູ ້ ແ ຈ ້ ົ ງ ທ ັ ້ ງ ແ ລ ເ ມ ື ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ົ າ ວ ພ ຣ ະ ລ າ ມ ໄ ດ ້ ຮ ູ ້ ແ ຈ ້ ົ ງ ບ ້ ົ ງ ກ ິ ຈ ຈ ະ
ເ ຫ ດ ກ ານ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ົ ານ ້ ອ ງ ຈ ົ ່ ງ ຊ ້ ຳ ຖ າ ມ ວ ່ ົ ານ ູ ອ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ້ ອ ງ ບ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ ານ ້ ອ ງ ຈ ັ ກ ລ ັ ບ
ເ ມ ື ອ ເ ມ ື ອ ງ ກ ານ ສ ີ ອ ັ ນ ເ ຝ ັ ້ ນ ທ ້ ົ ປ ູ ່ ແ ຫ ່ ົ ງ ເ ຈ ້ ົ ານ ັ ້ ນ ລ ້ ົ ານ ຮ ູ ້ ວ ່ ົ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ້ ອ ງ ຈ ັ ກ ໄ ປ ກ ັ ບ ຄ ອ ມ ເ ມ ື ອ ພ ີ ້ ນ ້ ອ ງ
ທ ້ ົ ງ ໖ ນ ັ ້ ນ ຈ ານ ເ ມ ື ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ົ າ ວ ພ ຣ ະ ລ ີ ຈ ັ ນ ຈ ົ ່ ງ ກ ລ ່ ົ ານ ວ ່ ົ ານ ເ ທ ວ ະ ຂ ້ ົ ານ ແ ກ ່ ມ ະ ຫ ານ ອ ານ ຸ
ເ ຈ ້ ົ ານ ບ ັ ນ ຂ ້ ົ ານ ຜ ູ ້ ນ ້ ອ ງ ກ ໍ ບ ່ ອ ານ ຈ ັ ກ ໄ ປ ທ ້ ົ ໃ ດ ກ ໍ ຂ ້ ົ ານ ແ ລ ຂ ້ ົ ານ ຜ ູ ້ ນ ້ ອ ງ ກ ໍ ຈ ັ ກ ເ ອ ົ ານ ພ ີ ້ ເ ຝ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ ົ ານ
ເ ຝ ັ ້ ນ ທ ້ ົ ເ ພ ້ ົ ານ ຕ ານ ຕ ່ ົ ານ ທ ້ ົ ານ ຊ ົ ວ ຊ ົ ວ ັ ງ ແ ທ ້ ົ ກ ໍ ຂ ້ ົ ານ ແ ລ ອ ັ ນ ນ ົ ານ ຂ ້ ົ ານ ກ ໍ ມ ັ ກ ໄ ຄ ່ ປ ານ ກ ລ ັ ບ ເ ມ ື ອ
ເ ມ ື ອ ງ ກ ານ ສ ີ ອ ັ ນ ເ ຝ ັ ້ ນ ທ ້ ົ ປ ູ ່ ແ ຫ ່ ົ ງ ຂ ້ ົ ານ ມ ານ ານ ມ ັ ກ ກ ໍ ຂ ້ ົ ານ ນ ານ ພ ີ ້ ເ ຝ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ ົ ານ ຈ ົ ່ ງ ເ ຝ ັ ້ ນ ທ ້ ົ ເ ພ ້ ົ ານ ແ ຄ
ເ ທ ັ ້ ນ ເ ມ ື ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ົ າ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ຈ ົ ່ ງ ກ ລ ່ ົ ານ ວ ່ ົ ານ ກ ູ ອ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ້ ອ ງ ຄ ັ ນ ວ ່ ົ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ້ ອ ງ ມ ັ ກ ໄ ຄ ່
ຈ ັ ກ ເ ມ ື ອ ເ ມ ື ອ ງ ເ ກ ້ ົ ານ ແ ທ ້ ົ ລ ້ ົ ານ ນ ັ ້ ນ ເ ມ ື ອ ພ ີ ້ ນ ້ ອ ງ ທ ້ ົ ງ ໖ ກ ໍ ບ ່ ໄ ລ ລ ະ ປ ະ ເ ຈ ້ ົ ານ ໄ ວ ້ ໃ ຫ ້ ຕ ານ
ຜ ູ ້ ດ ຽ ວ ກ ໍ ພ ີ ້ ນ ານ ທ ໍ ່ ົ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ້ ອ ງ ຈ ົ ່ ງ ຄ ືນ ເ ມ ື ອ ຜ ູ ້ ດ ຽ ວ ໃ ຫ ້ ເ ຖ ົ ງ ເ ມ ື ອ ງ ກ ານ ສ ີ ນ ັ ້ ນ ເ ທ ັ ້ ນ ຄ ັ ນ ວ ່ ົ ານ
ທ ້ ົ ານ ສ ັ ງ ຄ ືນ ຈ ັ ກ ກ ະ ທ ໍ ່ ົ ານ ຮ ້ ົ ານ ຍ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ານ ດ ້ ວ ຍ ປ ະ ການ ສ ັ ນ ໃ ດ ກ ໍ ດ ີ ເ ຈ ້ ົ ານ ນ ້ ອ ງ ຈ ົ ່ ງ ເ ບ ົ ່ ົ ານ
ເ ບ ້ ົ ານ ຕ ່ ົ ານ ຕ ານ ມ ານ ານ ຫ ານ ເ ມ ື ອ ພ ີ ້ ນ ້ ອ ງ ທ ້ ົ ງ ໖ ໃ ຫ ້ ເ ຖ ົ ງ ທ ີ ່ ນ ັ ້ ກ ່ ອ ນ ເ ທ ັ ້ ນ ໃ ນ ເ ມ ື ອ ເ ມ ື ອ ພ ີ ້ ນ ້ ອ ງ
ທ ້ ົ ງ ໖ ຈ ັ ກ ໄ ປ ກ ະ ທ ໍ ່ ົ ານ ຮ ້ ົ ານ ຍ ແ ກ ່ ທ ້ ົ າ ວ ສ ັ ງ ຄ ືນ ໃ ນ ເ ຂ ດ ແ ດ ນ ແ ຫ ່ ົ ງ ທ ່ ົ ານ ລ ັ ້ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ເ ຝ ັ ້ ນ
ໂ ຫ ວ ະ ແ ກ ່ ເ ມ ື ອ ພ ີ ້ ນ ້ ອ ງ ທ ້ ົ ງ ໖ ແ ທ ້ ແ ລ ຄ ັ ນ ວ ່ ົ ານ ທ ້ ົ າ ວ ສ ັ ງ ຄ ືນ ຫ ານ ກ ິ ດ ໄ ຕ ່ ໄ ລ ່ ຕ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ
ນ ້ ອ ງ ນ ານ ເ ຖ ົ ງ ຂ ້ ົ ານ ຜ ູ ້ ພ ີ ້ ທ ີ ້ ນ ີ ້ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ໂ ຫ ວ ະ ແ ກ ່ ທ ້ ົ າ ວ ສ ັ ງ ຄ ືນ ນ ານ ກ ັ ບ ແ ລ ແ ມ ່ ນ ວ ່ ົ ານ ຂ ້ ົ ານ
ເ ສ ັ ງ ກ ໍ ຫ ານ ໂ ຫ ວ ະ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ແ ກ ່ ເ ຮ ົ ານ ແ ລ ທ ່ ົ ານ ຈ ົ ່ ງ ຄ ືນ ເ ມ ື ອ ທ ່ ົ ານ ງ ວ ພ ລ ັ ນ ໃ ຫ ້ ເ ຖ ົ ງ ເ ມ ື ອ ງ ແ ຫ ່ ົ ງ
ທ ່ ົ ານ ເ ທ ້ ົ າ ວ ັ ນ ເ ທ ັ ້ ນ ທ ້ ົ າ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ກ ລ ່ ົ ານ ສ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ທ ້ ົ າ ວ ພ ຣ ະ ລ ີ ຈ ັ ນ ກ ໍ ຕ ິ ກ

ແຕ່ງເນື້ອຕົນດີແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງທະຍານຫຼົບຄືນມາເມືອງກາສີບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ໃນ
ເມື່ອທ້າວພຣະລີຈັນຄືນເມືອເມືອງແຫ່ງຕົນແລ້ວ ນາງລີງແພງສີອັນຢູ່ໃນຜາສາດໄມ້
ນີໂຄດທີ່ນັ້ນກໍກລ່າວເຊີ່ງລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຣາເຈົ້າຫຸລລະມານລູກຣັກແກ່ແມ່ເຣີຍ
ເຈົ້າລູກຣັກຈົ່ງອູ້ມເອົາແມ່ໄປຕາມຫາພໍ່ເຈົ້າກໍ່ແມ່ເທີ້ນ ແມ່ກໍເປັນອັນຄິດເຖິງພໍ່ເຈົ້າ
ມາກນັກກໍ່ແມ່ນາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່
ແມ່ເປັນເຈົ້າເຣີຍ ແມ່ນວ່າຂ້າຜູ້ລູກກໍ່ຄິດເຖິງພໍ່ແຫ່ງຂ້າມາກນັກແລ ບັດນີ້ຂ້າຜູ້
ລູກ[1] ກໍ່ຈັກອູ້ມເອົາແມ່ເປັນເຈົ້າດຸ່ງເດີນໄປຫາພໍ່ແຫ່ງຂ້ານັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວຫຸລລະ
ມານກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້ງຈົ່ງອູ້ມເອົາແມ່ແຫ່ງຕົນເຕັ້ນທະຍານໄປຕາມຫົນທາງ
ພໍ່ແຫ່ງຕົນ ບໍ່ມີນານກໍ່ລວດໄປເຫັນມ້ານະນີກາບຢືນແພ້ແວ້ຢູ່ໃນແຄມຫ້ວຍທີ່ນັ້ນ
ເຈົ້າຈົ່ງເອີ້ນຫາພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າເຣີຍ ມາຣັບມາຕ້ອນເອົາຂ້າຜູ້ລູກ
ແດ່ເທີ້ນ ຍາມເມື່ອພໍ່ເປັນເຈົ້າຫນີຈາກເພື່ອຂ້າແມ່ລູກແລ້ວ ກໍເປັນອັນເປັນຂ້າງເປັນ
ແອວບໍ່ມີໃຜມາປາກຈາເວົ້າວ່າກັບດອມເພື່ອທັງສອງ ແທ້ງ ແລນາ ບັດນີ້ເພື່ອຂ້າ
ແມ່ລູກກໍ່ພ້ອມກັນມາຫາພໍ່ເປັນເຈົ້າເສັ່ງແລ້ວພໍ່ເຣີຍ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ
ລາມໄດ້ຍິນທ້າວ ຫຸລລະມານມາເອີ້ນຫາດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງຟ້າວຣີບໄປກອດອູ້ມເອົາ
ລູກແລເມັ່ງແຫ່ງຕົນມານັ່ງຢູ່ເຫນືອຕັກແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຖາມວ່າ ດູຣານາງລີງແພງສີ
ຜູ້ດີຍິງແກ້ວພີ່ເຣີຍ ເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້າຈົ່ງໄຫ້ແອ່ວງ ແລວອນງ ໄຫ້ມານອນດອມພີ
ນັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນນາງລີງແພງສີຈົ່ງຂານຄຳທ້າວພຣະລາມວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຕົນອາດ
ໂສມສີນ້ອງນີ້ບໍ່ຜູ້ດີ ຈັກປາດທໍ່ວ່າຄິດຣອດເຈົ້າຈອມນາດເຫຼືອທວງກັບທັງສີ
ດວງຕາລູກເຕົ້າຄິດຣອດພຣະພໍ່ເຈົ້າສເນຫາ ກໍ່ຈົ່ງພາກັນມາປາມເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ພຣະ
ແກ່ນເຫງົ້າກູນາ ຂໍໃຫ້ພຣະຣາຊາລ້ຽງໄວ້ ຢ່າໄດ້ລະລູກແກ່ນໄທ້ຢູ່ກາງດົງ ຢ່າໄດ້
ລະຂອງປຣະສົງ "ຢູ່ກາງປາງ"[6] ນ້ອງນີ້ຈົ່ງເປັນບ້າວິວອນ ເພື່ອວ່າພຣະພູທອນ
ຣາມຈູບ ເພື່ອວ່າໄກຣູບເຈົ້າຣາມຊົມ ເຫນືອນດັ່ງປາເຂີນຕົມຂາດນ້ຳ ນ້ອງປາກ
ຊົມຈູບຊ້ຳຈັກຍາມ ນ້ອງນີ້ໂສມບໍ່ງາມ "ກໍ່ຄຳແລ້ວ"[ມ] ທ້ອນຂໍໃຫ້ເຈົ້າຊົມຊ້ອນຢ່າ
ນານ ຍາໄດ້ລະສີບົວບານນອນແລ້ງ ນ້ອງຫາກຄິດແມ່ນແມ້ງ ຈົ່ງເດີນມາຊາຍາ
ເຣີຍ ຂ້າຫາກເປັນເມັ່ງເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ລ້ຽງລູກເຕົ້າທັງເມັ່ງ ຢ່າໃຫ້ທຸກປົ່ນເປັ່ງຫຼາຍ

---

[1] ຈົບຜູກ ๑ ມັດ ๔

[6] ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຢູ່ກາງປ່າ"

[ມ] ຄວນເປັນ "ກໍ່ຕາມແລ້ວ"

ຫ ากยาใ ห้เป ันทุกยากแก่ใจกอ ้าเห ็น ว่าดั งนั ้น เม ื่อนั ้นท ้าวพระลาม
จ ึงกล่าวว่า ถูธาบางเธ ีย พ ี่กอ บ่ละเจ ้าไว้บ อนดงเว ย พ ี่กอ บ่ละส ีสลงเว ้
บ อนเป ่า พ ี่กอ บ่ละส ีแจ่มเจ ้าไว้บ อนพ อย เจ ้าทุกวอยๆ มาหาอ ้าย เจ ้า
จ ึงบ ้าเห ้าซ ้ายตามใจ ยาได้หน ีไปไกพ ัดมาก ยาได้หน ีจากอ ้ายกุ ่างเด ิน
ยาได้เหาะเห ินเม ื่อหน ้า ข ่าใ ห้น ้องกำ พ ้าแผงเผ ิา ข ่าใ ห้มาบ ้าเฮ ิาดอมข ้อย
ยาทุกจ ้อยๆ บ อนพ อยกอ พ ี่เห ็น เม ื่อนั ้นม ้ามะน ิภาบกอ เห ันบางล ิงแผงส ี
แลท ้าวหุลละมางใต่ว ามมาบ ำ บ่พ ักพาดจากหู กับจ ักเห ือดั ่งนั ้น
ม ้ามะน ิภาบจ ึงกล่าวว่า ข ้าแก่เจ ้าภู อ ันเป ันแก่นแก ้วแก่ค ินแลผ ิห ้ังหู าย
ผ ิว่าบางล ิงแผงส ี แลท ้าวหุลละมาง มาหาป ู่ส ันน ี้ กอ เป ันท ี่ภูร ้าย
๑"ล ักอาย" แก่ค ินห ้ังหู ายด ้วย คำว่าท ้าวพระลามเอาล ิงเป ันม ัง
ไ ้ลูกผ ู้บ ่าว ช ื่อว่าท ้าวหุลละมาง ว่าดั ่งนั ้นเวย กอ บ่ถ วนห ู บค ืนไปเอาหมาก
ม ิใ ห่มาใ ห้บางเก ิดเป ันค ินเส ูงก่อนเห ็น เม ื่อนั ้นท ้าวพระลามจ ึงขานว่า
เอ ิา ท่านจ ึงค ืนไปเอามาใ ห้บางก ินโดยพลันเท ้าอ ันเห ็น เราพระอ ิงกอ บ่
ร ู้ว่าเอาหมากม ิใ ห่มาใ ห้ล ิงก ินเก ิดเป ันค ินน ั ้นบา ผ ิว่าม ีดั ่งนั ้นแท ้ท่านจ ึง
ไปโดยพลันใ ห้มาท ันดงอ ันเท ้าอ ันเห ็น เม ื่อนั ้นม ้ามะน ิภาบได้ย ินท ้าวพระ
ลามกล่าวสั นนั ้น เจ ้ากอ ท ะยางค ืนไปเถ ิาไม้ม ิใ ห่(โดย)พลัน ค ันว่าไปเถ ิา
แล ้วเจ ้ากอ เอาปากคาบเอาหมากม ิใ ห่แล ้ว กอ ลอดท ะยางค ืนมาเถ ิาท ้าว
พระลามโดย พลันเป ันด ั่งล ิมพ ักไม้นั ้นแล เม ื่อนั ้นท ้าวพระลามกอ เห ันม ้า
ม ะน ิภาบ เอาหมากม ิใ ห่มารอดแล ้ว เจ ้าจ ึงบายมาใ ห้บางก ินบ่ม ีบางหั ้น
แล เม ื่อนั ้นส ่อนด ั่งบางล ิงแผงส ี ได้ก ินหมากม ิใ ห่แล ้วกอ ลอดเก ิดเป ัน
ค ิน ม ีร ูปใ สมอ ันงามเหม ือนด ั่งบางฟ ้านั ้นแล เม ื่อนั ้นท ้าวหุลละมางกอ
เห ันแม่แห่งต ิน ก ินหมากม ิใ ห่ก ิดเป ันค ิน ม ีร ูปใ สมงามมากน ักสั น
นั ้น เจ ้าจ ึงย ื่นม ือไปยาดเอาใ นปากแม่แห่งต ินมาก ินก อลอดย ังเป ันล ิง
ป ู่ค ือเก ่า เหตอ่าบ่หม ิดอ ิบากแห่งเจ ้าหุลละมางหั ้นแล เม ื่อนั ้นท ้าวพระ
ลามกอ เห ันบางแผงส ีเก ิดมาเป ันค ินแล ้ว เจ ้ากอ ม ีใจอ ันช ื่นช ื่นย ินด ีมาก น ัก

---

๑ ถวนเป ัน "ละอาย" ใ นใ บลานก่อ ขุม "ล ักอาย" ค ือก ับ ผูก ๖ ม ัด ๔ หน ้า ฝ

ด้วยถ้ำว่า ไอบํหมาภบิโถดตั้บบี้เปับอับดีวิเสดแท้บํ แม่บว่าเมัๅภูเปับลิๅ
เปับภัๅ เอิามาภิบ ภํเปับถิบเหมือบดั่ๅเภิาแลบา ว่าดั่ๅบั้บ เจ้าจิๅภล่าว
เฉิๅม้ามะบิภาบว่า ดูธาท่าบม้ามะบิภาบแภ้ว ท่าบจิๅบิธะมิดเปับผาสาด
ใช้เปับทีปู่แภ่เธิาทัๅซ๊ายแด่เทิ้บ เมื่อบั้บม้ามะบิภาบได้ยิบถ้ำโพทิสัด
เจ้าภล่าวสับบั้บแล้ว เจ้าจิๅบิธะมิดเปับผาสาดอับเต้มไปด้วยเสื่อสาด
อาสสบา แลเอ้าบ้ำโพฉบะอาซาบทัๅมอบ บ่ํอาดจัภทุภยาภลำบาภอับ
ใดอับบิๅซั้บแล ส่วบดั่ๅเจ้าทัๅ ๕ พธะอิๅ ถือว่า, ม้ามะบิภาบแลท้าว
พธะลัภพธะลามทัๅ ๖ พี่บ้อๅแลบาๅแพๅสีทัๅ ๖ แม่ลูภ ภํพ้อมภับ
ปู่ใบผาสาดทีบั้บ เปับอับสุภอะสำธาบมาภบัภซั้บแล ภล่าวบั้บบาๅแพๅ
สีภิบหมาภบิโถดได้เภิดเปับถิบภํแล้วท่ํบี้แล.

บัดบี้จัภจาเฤๅท้าวพธะลิจับ อับซิบถึบเมื่อเมื่อๅภาสีมะซาบะถอบ
เพื่อว่าจัภไปยาดฉิๅเอิาเมื่อๅภับดอมพี่ฉายแซ่ๅติบก่อบแล ถับว่าเจ้าไป
รอดแล้ว เจ้าภํลิๅจาภอาภาดมาตั้ๅปู่เหมือแผ่บดิบแล้วเจ้าภํยิภย่าๅ
ไปใบท่ำภาๅเมื่อๅทีบั้บซั้บแล เมื่อบั้บถิบทัๅซ๊าย ภํซ๊ๅวเซับท้าว
พธะลิจับเอ้ามาเฤๅท่ำภาๅเมื่อๅทีบั้บ เอิาจิๅพ้อมภับไปต้อบรับแล้วแล
ภล่าวว่า เทอะ ฝูๅอ้าไซว้มะซาธาฉเจ้า บัดบี้เจ้าภูไปปู่ใบทีใดเปับ
อับเทิๅบาบจิๅเอ้ามาภํอ้าจา ส่วบดั่ๅท้าวสัๅถิบอับเปับพี่ฉายแซ่ๅเจ้าภู
ภํยัๅฉอภไฉ้สแวๅซา เพื่อว่าจัภอ้าฟับเจ้าภูปู่ทุภถ่ำเฉ้าวับถึบภํอ้าบา
บัดบี้เจ้าภูจัภไปทีใดเอ้ามาใบเมื่อๅทีบี้ภํอ้าจา อํให้เจ้าภูซิเมื่อบอภออภ
เมื่อไภ ยาได้เอ้ามาใบเมื่อๅทีบี้ภํอ้าเทิ้บ เมื่อบั้บท้าวพธะลิจับจิๅอาบถำ
ฉาวเมื่อๅทัๅซ๊ายว่า ดูธาท่าบทัๅซ๊าย บัดบี้ภูพธะอิๅภํได้ทำผิดพี่ฉาย
แซ่ๅภูสับบี้แล้ว ภูภํจัภถึบมาสั่ๅลูภแลเมัๅแซ่ๅภูแล้ว ภูภํจัภซิไปตาย
ผู้ดๅวภูบั้บแล บัดบี้ภูจัภถึบไปสั่ๅลูภแลเมัๅแซ่ๅภูก่อบเบิ ท่าบทัๅซ๊าย
ป่าได้ฟ้าวไปอาบทูบ ท้าวสัๅถิบอับเปับพี่ฉายแซ่ๅภูบั้บเบิ เมื่อบั้บฉาว
เมื่อๅจิๅพ้อมภับอาบว่า โดยๆ ว่าดั่ๅบั้บแล้ว เจ้าจิๅฉะเดัดไปสู่ผาสาด
แซ่ๅถิบบํ่มีบาบซั้บแล เมื่อบั้บบาๅถำเพัๅธาฉเทวีอับเปับเมัๅแซ่ๅท้าว

ພຣະລີຈັນກັບທັງນາງສນົມທັງຫຼາຍ ກໍເຫັນຜົວແຫ່ງຕົນເຂົ້າມາສັນນັ້ນ ນາງຈົ່ງ
ແລ່ນອອກມາບາຍເອົາແຂນຜົວແຫ່ງຕົນເຂົ້າໄປສູ່ຫ້ອງຫ້ອງທີ່ນອນແລ້ວ ນາງຈົ່ງ
ເອົາຜ້າມາກັ້ງບັງໄວ້ ເພື່ອວ່າຢ້ານກົວທ້າວສັງຄີບເຫັນຫັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງຄຳເພັງ
ກັ້ງບັງບໍຣະບວນແລ້ວ ນາງຈົ່ງອູ້ມເອົາທ້າວພຣະລີຈັນມາຈູບຊົມດົມຂມ່ອມມາກ
ນັກແລ້ວນາງຈົ່ງກລ່າວວ່າ ສາມີຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ບັດນີ້ທ້າວສັງຄີບກໍບັງຊອກໄຊ້
ສແວງຫາ ເພື່ອວ່າຈັກຂ້າຟັນເຈົ້າກູເສັ່ງໃຫ້ໄດ້ກໍຂ້າບາ ບັດນີ້ເຈົ້າກູມາຫາຝູງຂ້າ
ທັງຫຼາຍກໍເປັນອັນດີມາກນັກແລ ເຈົ້າກູຈູບຊົມແລ້ວນອນດອມຝູງຂ້າທັງຫຼາຍ
ກໍໃຫ້ຟ້າວຣີບພລັນແລ້ວແລອອກໜີກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນບາຍແຂນ
ນາງຄຳເພັງມາຈູບຊົມຮູບນ້ອງທຸກພາຍວ່າ ດູຣານາງທັງຫຼາຍເຮີຍ ເມັ່ງແກ້ວ
ພີ່ຈັກຊົມເຈົ້າແລ້ວພີ່ຈັກໄປ ສົມສີໄວຄ່ອຍຢູ່ ຢ່າໄດ້ນອນຂຸດຄູ້ລືມຜົວ ຢ່າໄດ້ເວົ້າ
ສຽງນົວວ່າຕ້ອງ ພີ່ຈັກຕາຍຈາກນ້ອງຄຳເພັງ ພີ່ນີ້ເປັນຄົນເຊັງໃຈກ້າ ຄັນວ່າຕາຍ
ຊາດໜ້າເກີດມາ ຢ່າໄດ້ລືມພິມພາກ້ຳພ້າ ໃຫ້ນ້ອງຈົ່ຈຳໜ້າຕົນຕົວ ຢ່າລືມຜົວ
ແຈ່ມເຈົ້ານັ້ນເນີ ຄ່ອຍຢູ່ດີເຍີຄຳເພັງເມັ່ງເຮີຍ ເມັ່ງເຄົ້າທຸກໜູ່ ໜຸ່ມເໜົ້ານາງ
ສນົມ ພີ່ກໍມາເຊີຍຊົມທໍ່ນີ້ແລ້ວ ນາງໜໍ່ແກ້ວຜູ້ດີພີ່ເນີ ເອີ່ງຄ່ອຍໄປດີເຍີຜົວແກ້ວ
ເຈົ້າຈັກຕາຍຈາກແລ້ວດີຫຼີ ຂໍໃຫ້ພຣະພູມີຍືນໜັ້ນ ຂໍໃຫ້ນ້ອຍຕ່ຳຕັ້ນຍືນຍາວ
ແດ່ເນີ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີພວກນ້ອຍຜູ້ນົ່ງ ລຸກແຕ່ຜາສາດທ້າວສັງຄີບມາ
ເຖິງຜາສາດທ້າວພຣະລີຈັນແລ້ວ ມັນຈົ່ງໄປຍືນຢູ່ຕີນຂັ້ນໃດ ຜາສາດທີ່ນັ້ນ ມັນ
ຈົ່ງໄດ້ຍິນສຽງປາກທ້າວພຣະລີຈັນ ໃນຫ້ອງທ້ອງທີ່ນອນ ມີສຽງອັນນ້ອຍອັນໃຫ່ຽ
ບໍ່ຂາດສາຍສັນນັ້ນ ມັນຈົ່ງແລ່ນໄປເຖິງຜາສາດທ້າວສັງຄີບແລ້ວມັນຈົ່ງຍໍມືໄຫວ້ວ່າ
ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ບັດນີ້ຂ້າເສີກມາຢູ່ໃນທ່ຳກາງເມືອງທີ່ນົ່ງແລ້ວແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວສັງຄີບ ຈົ່ງຖາມພວກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນວ່າ ດູຣາທ່ານພວກນ້ອຍບຸຄລະຜູ້
ໃດ "ເປັນ[1]" ຂ້າເສີກເຂົ້າມານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນພວກນ້ອຍຈົ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າ
ກູ ທ້າວພຣະລີຈັນມາຈູບຊົມເມັ່ງຢູ່ໃນຜາສາດທີ່ນັ້ນແລ້ວເດ ເຈົ້າກູບໍ່ຮູ້ເມື່ອ
ກໍຂ້າລີ ເມື່ອນັ້ນທ້າວສັງຄີບໄດ້ຍິນພວກນ້ອຍກລ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າກໍມີໃຈອັນໂກດກ້າ
ເປັນດັ່ງໄຟແສນກອງລຸກຂຶ້ນໃນຫົວໃຈສົ່ງດຽວ ເຈົ້າຈົ່ງຈັບເອົາດາບສີຄັນໄຊໄດ້ແລ້ວ

---

[1] ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ເຫັນ" "ຜູກ ๖ ມ້ດ ๔ ໜ້າ ๑๐"

ເຈ້ົາຈ່ົາທະຍານອອກຈາກພາສາດແຫ່ງຕົນແລ້ວ ເຈ້ົາຈ່ົາໄປຮອດພາສາດທ້ົາວ
ພຣະລ່ີຈັນແລ້ວ ເຈ້ົາຈ່ົາຟັນພາສາດທ້ົາວພຣະລ່ີຈັນມຸ່ນພົ້ງກຣະຈວນ ເຂ້ົາໄປ
ເຖ່ົາຫ້ອງທ້ອງທ່ົນອນບ່ມ່ີນ່ານຫັ້ນແລ ເມ່ົ່ືອນ້ັ້ນທ້ົາວພຣະລ່ີຈັນກໍ່ເຫັນທ້ົາວສ້ົາຄ່ີບ
ເຂ້ົານ່າເຖ່ົາຕົນແລ້ວ ເຈ້ົາຈ່ົາເອ່ົາດາບສ່ີຄັນໄຊໄດ້ແລ້ວຟັນທ້ົາວສ້ົາຄ່ີບບ່ໍ່ມ່ີນ່ານ
ຫັ້ນແລ ເມ່ົ່ືອນ້ັ້ນທ້ົາວສ້ົາຄ່ີບຈ່ົາແກ່ວ່ງດາບສ່ີຄັນໄຊຮັບໄວ້ແລ້ວ ເຈ້ົາທ້ົາສອງພ່ົ້
ນ້ອງຮ່ົບເລ່ືອໃນພາສາດທ່ົ້ນ້ັ້ນມ່ານ່ັກແລ້ວ ກໍ່ລ່ືອກໄລ່ຂ້ົາໄລ່ຟັນຖູໄຖ່ກັນອອກໄປ
ເຖ່ົາຊ່ານນ່ົ່ືນພາສາດແລ້ວກໍ່ລ່ືອວ່ກອດກ້ົ່ອກັນຂ່ົ້ນສູ່ອ່ານ່ານກ່ານ່ານ ເຖ່ົາກ່ົ່ືບຟ້ົາ
ເມ່ົ່ືອໜຸ້້ນກໍ່ມ່ີແລ ໃນເມ່ົ່ືອທ້ົາວສ້ົາຄ່ີບພຣະລ່ີຈັນທ້ົ່ງ ๖ ພ່ົ້ນ້ອງຮ່ົບເລ່ືອກັນເໜ່ົ້ອ
ເອ່ົ່ືອ່ານ່ານ່ານ່ານທຸກແຫ່ງທຸກພ່ານ່ານສ່ັ້ນນ້ັ້ນ ກໍ່ລ່ືອກມ່ີເຕຊະອ່ົ່ືທ່ົ່ືທ່ໍ່ກ່ັ້ນ ນ່ານກ່ວ່ານ
ໃພກໍ່ບ່ໍ່ພ່ານ່ານແພ້ໃພໄດ້ ຄ່ັ້ນວ່ານ້ົ່ານ້ົ່ານ້ົ່ານ້ົ່ານ້ົ່ານ້ົ່ານ້ົ່ານ ແມ່ນ ແມ່ນ ແມ່ນ

บางหั้นแล ถับว่าท้าวสังถิบไปรอดแล้อ ภ็เอ็อถถาบแภว่าฟังท้าวพระลิจับ ภ็แภว่าถาบรับไว้ ภ็บ่ถืกใผได้จักถิบหั้นแล เมื่อนั้นบางธาชุเหอิภ็ทะยางไปฟังซ่อยผิวถิบก้ำหู้างท้าวสังถิบ ภ็ซ้ำแภว่าถาบฟังก้ำหน้า ภ็ลอดไปถืกท้าวพระลิจับ ภ็บ่เอ้างบ่เฝังบาถเฝังแป้อยังใดอังบึ่ง ส่วนวั่งเจ้าทั้ง ๖ ภ็อิบเลอถูใถภับไปเมื่อทีสสะก้ำเหนือ ภ็ลอดไปเถิงเภาะดอบ อังเฝังที่ปู่แห่างท้าวพระลัก พระลาม ภับทั้งม้ามะนีภาบ ปู่ใบผาสาดใบแถมห้อยบ้อยที่นั้นหั้นแล เมื่อนั้นบางธาชุเหอิภ็ซ้ำทะยางเอ้าไปฟังท้าวพระลิจับ ภ็แภว่าถาบรับไว้แล้ว ท้าวพระลิจับภ็ซ้ำแภว่าง้าวฟังก้ำซ้ายแล้อ บางธาชุเหอิภ็ซ้ำแภว่าง้าวรับ (ไว้) ท้าวพระลิจับภ็ซ้ำแภว่าง้าวฟังเบื้อางก้ำขอา บางธาชุเหอิภ็ซ้ำแภว่าง้าวรับไว้ ท้าวพระลิจับภ็ซ้ำบายเอิาถาบแหางบอกเอ้าไป ภ็ลอดถืกตาบางธาชุเหอิบอกเสังทั้ง ๖ เบื้อางหั้นแล ถับว่าถาบางธาชุเหอิบอกแล้อ บางภ็บ่เหับรุ่างจักไปมาที่ใดได้ บางภ็ลอดเชอบติกลิางใส่แผ่นดินแล้อ บางภ็ลอดภิมางาอถวามืบายภิกไม้ร้อางไห้ไปหิ้อถิางดอบหั้มอบ บางจิ่างไปพิบไม้เถื่อสั้นบึ่ง อันมีหมากสุกแล้อแลหู้บติกลิางถิน บางภ็ลอดเกับกินเป็นอาหางแห่างถินปู่ใบ(ภ้องธ์ม)ไม้เถื่อสั้นหั้นหั้นแล เมื่อนั้นท้าวสังถิบภ็เหับท้าวพระลิจับ เอิาปายถาบง้าวแหางตาเมั่งแห่างถินบอกเสังสับนั้น เจ้าภ็มีใจอับไภถลุงถมาภนัก เจ้าจิ่างทะยางเอ้าไปแภว่าง้าวฟัง ท้าวพระลิจับภ็ซ้ำแภว่าง้าวรับไว้ ภ็บ่ถืกถอางใผได้จักถิบหั้นแลเมื่อนั้นเจ้าทั้ง ๖ ภ็ซ้ำภอดภ้องวิถลุกถิ่างทำภับไปมามาภนัก ภ็ลอดพ้อมภับถิกลิางแต่อาภาถมาเถิางถินแล้อ ภ็ลอดเลิกลาหนีจาภภับหั้นแล เมื่อนั้นท้าวสังถิบไปซอกไซ้แอ่อหาเมั่งแห่างถินในป่าไม้ดิางลอบหิ้นั้น ภ็บ่เหับในหิ้ใดหิ้บึ่ง เจ้าภ็ร้อางไห้แล้วแลเอิ้นธงภหาเมั่งแห่างถิน ท้อทีสสะทุกแห่างทุกพายภ็บ่เหับหั้นแล เมื่อนั้นท้าวพระลิจับจิ่างเอ้าไปไหว้ท้าวพระลามว่า เหอะข้าแก่มะหาธาชุเจ้า บัถนี้เผื่อข้าทั้ง ๖ พี่น้อางภ็อิบเลอภันหูายหู้บหูายเหื่อ หูายหิมาภนักในภ็อ่ามันจักผาางแผ้ล้อยแห้ภ็หาภหู่ภันเป็นอันอีกอ่อนหอดหื่อเมื่อยแถนมาภนักภ็ข้าบา เหถนั้วลีเจ้าภูจิ่างบู่

ອົ๎ກ๎ງ๎ກ๎ງ๎ບ๎ງ๎ງ๎ຊ๎ດ๎ງ๎ຊ๎ອ๎ຍ"ເ๎ຜ๎ືອ๎ຂ๎ຳ๑ "ນ๎ັ๎ນ๎ຈ๎ງ๎ ເ๎ມ๎ືອ๎ນ๎ັ๎ນ๎ທ๎ຳ๎ວ๎ພ๎ຣ๎ະ๎ລ๎ານ๎ຈ๎ຶ๎ງ๎ກ๎ລ๎ຳ๎ວ๎ວ๎ຳ๎ກ๎ູ๎ຮ๎າ๎ເ๎ຈ๎ົ๎ຳ๎
ນ๎ ๎ ๎

ເຫົ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມໄດ້ຍິນຄຳທ້າວພຣະລີຈັນກລ່າວສັນນັ້ນ ເຈ້າຈິ່ງ
ກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈ້າພຣະລີຈັນນ້ອງຮັກພີ່ເຮີຍ ເຮົາພີ່ກໍບໍ່ສັ່ງກາອາໄລວ່າ ຈັກ
ຮັກຜູ້ນັ້ນຊັ່ງຜູ້ນີ້ດອກນາ ເຮົາພີ່ກໍລີ່ງແລເຫັນທ້າວທັ່ງ ๑ ຣົບເລວກັນເໜືອອາ
ກາດທີ່ນັ້ນກໍເປັນອັນຄຽນຫົວຂາວເໜືອນດັ່ງດຽວກັນເສັ່ງກໍພີ່ນາໃນເມື່ອເຮົາພີ່ຈັກຍິ່ງ
ໃສ່ຜູ້ໃດກໍຢ້ານກົວວ່າແມ່ນເຈ້ານ້ອງກໍພີ່ນາ ທໍ່ວ່າໃຫ້ເຈ້ານ້ອງເອົາຜ້າແດງ(ນຸ່ງ)ຢ່າ
(ໃຫ້)ເໜືອນດັ່ງທ້າວສັ່ງຄືບກໍພີ່ເຫົ້ນ ພີ່ຫາກຈັກຮູ້ແຈ້ງເມື່ອຣົບເລວກັນນັ້ນຊະແລ
ຄັນວ່າທ້າວພຣະລາມກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວພຣະລີຈັນກໍນຸ່ງຜ້າແດງແລ້ວ ກໍຕົກ
ແຕ່ງເດົາດາເນື້ອຕົນດີແລ້ວ ກໍເຕັ້ນທະຍານຂຶ້ນສູ່ອາກາດກາງຫາວ ແລ້ວກໍຜາ
ຣົບເພື່ອວ່າຈັກຂ້າຟັນທ້າວສັ່ງຄືບໃຫ້ໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວສັ່ງຄືບກໍເຫັນທ້າວ
ພຣະລີຈັນນຸ່ງຜ້າແດງສັນນັ້ນ ເຈ້າກໍລວດນຸ່ງຜ້າແດງເໜືອນດັ່ງດຽວກັນແລ້ວກໍຊ້ຳ
ທະຍານຂຶ້ນສູ່ອາກາດກາງຫາວແລ້ວ ກໍທະຍານເຂ້າໄປແກວ່ງງ້າວຟັນທ້າວພຣະ
ລີຈັນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນກໍເຫັນທ້າວສັ່ງຄືບເງືອດງ້າວດານ
ຈັກຟັນຕົນສັນນັ້ນ ເຈ້າຈິ່ງແກວ່ງງ້າວຟັນຕອບພີ່ຊາຍແຫ່ງຕົນກໍບໍ່ຖືກ ເຈ້າທັ່ງ
๑ ກໍລວດກ້ຽວກອດປ້ຳຖືບທຳກັນໄປມາມາກນັກ ເປັນດັ່ງແມ່ງພູບິນກອດກ້ຽວກັນ
ໄປມາເໜືອອາກາດກາງຫາວແລ້ວແລຕົກລົງມານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈ້າທັ່ງ ๑ ພີ່ນ້ອງ
ກໍຣົບເລວກັນໄປມາເປັນອັນເຫິ່ງຫານມືນນານມາກນັກແລ້ວ ກໍລວດກ້ຽວກອດສັບ
ສອດກັນລົງມາເຖິ່ງແຜ່ນດິນແລ້ວ ກໍເລີກລາໜີຈາກກັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ
ລີຈັນກໍຊ້ຳເຂ້າໄປໄຫວ້ທ້າວພຣະລາມວ່າ ຂ້າແກ່ເຈ້າກູເຫດດັ່ງລີ ເຈ້າກູຈິ່ງບໍ່
ຊົດຊ່ອຍຜູ້ຂ້າສັນນີ້ກໍຂ້າຈາ ໃນເມື່ອເພື່ອຂ້າທັ່ງ ๑ ຣົບເລວກັນດ້ວຍກັນຄັນເປັນອັນ
ອິດອ່ອນໂຮຍແຮງມາກນັກແລ້ວກໍຂ້ານາ ມີຄຄາວ່າເຈ້າກູບໍ່ຄິດຊ່ອຍຜູ້ຂ້າເສັ່ງ ລີເຈ້າ
ກູຊິນັ່ງເບິ່ງຢູ່ ບໍ່ຍິ່ງທະນູສິນໄປໃສ່ຈັກເທື່ອນັ້ນກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມ
ຈິ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈ້ານ້ອງເຮີຍ ສ່ວນດັ່ງທ້າວສັ່ງຄືບ ຜູ້ນັ້ນກໍຮູ້ແຈ້ງໃນກິຈຈະ
ເຫດການອັນເຮົາທັ່ງຫຼາຍກະທຳທຸກສິ່ງທຸກອັນແລ້ວເດ ແມ່ນວ່າເຮົາກະ
ທຳສັນນັ້ນບໍ່ເສສສລໍແທ້ນາ ເຮົາພີ່ຈິ່ງບໍ່ໄດ້ຍິ່ງທະນູສິນໄປໃສ່ເພື່ອດັ່ງນັ້ນແລ
ບັດນີ້ເຈ້ານ້ອງຈິ່ງເອົາປູນແຕ້ມພື້ນຕົນໝາຍດຽງໄວ້ຈັກສນ່ອຍກໍພີ່ເຫົ້ນ ເຮົາພີ່
ຫາກຈັກຮູ້ຊະແລ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລາມກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວພຣະລີຈັນກໍ

ເອົາປູນແต้มพื้นตึนไว้แล้ว ภํลอดเตั้นทะยานขึ้นสู่ฮาภาดภาๆหาวบ่ํมีบาน
ทั้นแล เมื่อบั้นท้าวสัๆถึบภํเทันท้าวพระลีจันทะยานขึ้นสู่ฮาภาดภาๆ
หาวแล้วเจ้าภํบ่ํได้เอิาปูนแต้มพื้นตึน เหมือนถั่ๆท้าวพระลีจัน เหตอ่า
เจ้าบ่ํรู้จักภานลอๆลับถิดล้ๆอ เจ้าจึๆทะยานขึ้นไปธิบเลอภับด้อยท้าว
พระลีจันเหมือฮาภาดภาๆหาวทีบั้นทั้นแล เมื่อบั้นท้าวพระลามภํหูๆอ
เทันปูนติดพื้นตึนท้าวพระลีจันขาวแพ้แอ้ปู่ เจ้าจึๆยึๆทะบูสินไปใส่พื้น
ตึนอันบ่ํแต้มปูนบั้น ภํลอดถึกพื้นตึนท้าวสัๆถึบเปันอันเจับปอดมาภยึๆบัก
หนาเจ้าภํฉะท่าวล้มภึๆเกือภลิๆมาถ่ํหน้าท้าวพระลามบ่ํมีบานทั้นแล เมื่อ
บั้นท้าวพละลัภจึๆฟ้าวแล่นไปจับสิ้นปืนสอน ดึๆทึ้นไว้เพื่ออ่าป้านปืนผัน
เข้าไปถึกหิอใจท้าวสัๆถึบตายทั้นแล เมื่อบั้นท้าวสัๆถึบจึๆภล่าวเฉึๆท้าว
พระลัภพระลามทัๆ ๒ พี่บ้อๆอ่า ดูธาท่านทัๆ ๒ เหตถั่ๆลีท่านทัๆ ๒
จึๆมายึๆทะบูสินใส่ถึนภูใท้เสัๆฉีวิดอินทีแท่ๆภูบี้จา เผือทัๆ ๒ พี่บ้อๆ
หาภผิดฤๆๆภับแล้วแลธิบเลอภับดอภดาย เมื่อบั้นท้าวพระลาม จึๆ
ขาบอ่าดูธาท่านผู้มีโภทามะบะอันมาภ บัดนี้ท่านหาภมาธิบเลอภับใบ
เขดแดนดินแท่ๆเธิาแท้ๆ เธิาจึๆได้ยึๆใส่ท่านเพื่ออ่าจักเอิามาสั่ๆสอนบั้น
แล้วแล เมื่อบั้นท้าวสัๆถึบจึๆภล่าวอ่า ดูธาท่านผู้หาผยาบ่ํได้ เธิาภํบ่ํ
รู้แจ้ๆอ่าบ้านเมือๆท่านปู่ใบนี้ เธิาจึๆได้มาธิบเลอภับดอภดาย ถับอ่าแม่บ
แผ่นดินแท่ๆท่านแท้ถั่ๆบั้น เหตสับใดจึๆบ่ํปักหัภหมายถุบไว้ใท้เธิารู้แจ้ๆ
บั้นจา โอดอ่าท่านมีผยาปับยารู้หัภบักปาดปานใด ท่านจึๆจักมาสั่ๆสอน
เธิาใท้รู้เหตอับร้ายแล อับดีบั้นจา ถับอ่าเธิาหาภถายด้อยเหตอับท่านยึๆ
ทะบูสินใส่เธิาสับนี้ เมื่อพายหน้าพุ้นปืนทะบูสินแท่ๆบุถถะละผู้บึๆ จึๆฉุ้ำถึก
ตึนแท่ๆท่านเหมือนถั่ๆเธิาเจับปอด เอทะบานี้เทื้น ถับอ่าท้าวสั่ๆสอนขอด
ภำทำเอนแก่ท้าวพระลามสับบั้น เจ้าภํมีใจอับป้านภิอมาภบัก เจ้าจึๆ
ภล่าวตอบท้าวสัๆถึบพระลีจันอ่า ดูธาท่านผู้เปันใจบุนแลรู้หัภบักปาด
บั้นบา ท่านป่าได้ขอดภำทำเอนแก่เธิาเปันสับนี้เทื้น เธิาภํบ่ํใท้ท่านตาย
ดาย เหตอับยึๆทะบูสินใส่ท่านนี้ดอภบา ทํ่อ่าท่านยัๆจักโอดทธิๆบาด

แลแป้อใบต้นแห่งท่านมีปธะหมางหำ่เมัดเข้าเป็อกบั้เด ท่านยังจักว่าถ้ง
ลับั้นจา เมื่อนั้นท้าวสักถิบจิ่งกล่าวอ่า ดูธาท่านผู้หาเอาเองกำใส่ถิวเรีย
เธาก่เป้นเธื่อมะหากธะสัก อันมีธูบสิม[๑] อันงามปางสันั้ เธาก่บ่อากจัก
หธิงบากแลแป้อมีปธะหมางหำ่เมัดเข้าเป็อกได้แล ท่านจิ่งฟังคำเธาให้
ตายเสังเท้น ถันว่าเธาตายแล้อ ท่านจิ่งหธิงกันมะอิบากเจับแสบเหมือน
ถ้งเธาเท้น เมื่อนั้นท้าวพธะลามจิ่งกล่าวอ่า ดูธาท่านผู้หธิงมานะโภถ
ก้า ผิว่าท่านบ่ำหธิงบากแลแป้อมีปธะหมางหำ่เมัดเข้าเป็อกได้แท้ถ้งนั้น
ท่านยังจักหธิงบากแลแป้อมีปธะหมามหำ่เมัดางนั้นเด ยังจักได้ลีรู้ว่าบ่ำ
ได้นั้นจา เมื่อนั้นท้าวสักถิบจิ่งขานว่า ดูธาท่านผู้มาทำเองแก่ภู
ส่วนถ้งถิงถิวแห่งเธา ก่มีธูบอันงามเหมือนถ้งท่องคำสันั้ เธาก่บ่อาถ
จักหธิงบากแลแป้อมีปธะหมางหำ่เมัดางได้แล ท่านจิ่งข้าฟังเธาให้ตาย
เสังป่าช้างางเท้าอันเท้น เมื่อนั้นท้าวพธะลามจิ่งกล่าวอ่า ดูธาท่านอัน
มีโทดอันมาภ ผิว่าบากแลแป้อมีปธะหมางหำ่เส้นผิมนั้นเด ท่านยังอาถ
จักหธิงได้ลีรู้ว่าบ่ำได้นั้นจา เมื่อนั้นท้าวสักถิบจิ่งกล่าวอ่า เธาบ่อากจัก
หธิงบากแลแป้อมีปธะหมางหำ่เส้นผิมได้แล้อ ท่านจิ่งข้าฟังเธาให้ตาย
เสังถงอันเท้าอันเท้น เมื่อนั้นท้าวพธะลามจิ่งซ้ำกล่าวอ่า ผิว่าท่านบ่ำหธิง
บากแลแป้อมีปธะหมางหำ่เส้นผิมได้แท้ถ้งนั้น ท่านยังจักหธิงบากแลแป้อ
มีปธะหมางหำ่เส้นผิมผ่า ก ส่งบ่างนั้นเด ท่านยังอากจักหธิงได้ลีรู้ว่า
บ่ำได้นั้นจา เมื่อนั้นท้าวสักถิบขานว่า เธาบ่อากจักหธิงบากแลแป้อหำ่ใด
ก่บ่ำได้แล้อ ท่านจิ่งข้าฟังห่วอพลังถงอันเท้าอันเท้น เมื่อนั้นท้าวพธะ
ลามจิ่งกล่าวเธิงท้าวพธะสักว่า ดูธาเจ้าบ้อง ผิว่าท้าวสักถิบบ่อากจัก
หธิงบากแลแป้อหำ่ใดได้แท้ถ้งนั้น ท่านจิ่งปธะวางป็นสอบ เข้าไปสงบ
หัวใจให้มันตายไปเสังเท้น ว่าถ้งนั้นแล้อ ท้าวพธะลักกำลอดปธะวางป็น
สอบโดยพลันทันใด เมื่อนั้นป็นสอบกำลอดผันเข้าไปสงบหัวใจแล้อ ท้าว
สักถิบกำลอดตายไปบ่มีบางหันใดเล ถันว่าท้าวสักถิบตายแล้อ กำลอดอ็น
เมื่อหาพธะอาทิวาถันเป้นพ่ำแห่งถิน เหมือยอกเอาสมองพุ้นกำมีแล เมื่อ

---

๑ บางเท็อใบลานอีสาน "ธูบใสม" บางเท็ออีสาน "ธูบสิม"

ນັ້ນພຣະອາທິດກໍເຫັນລູກຊາຍຂຶ້ນມາຫາຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າກໍເອົ້ນຮັບເອົາຂວັນທ້າວ
ສັງຄືບເຂົ້າມາຢູ່ໃນຜາສາດກັບດອມຕົນຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອທ້າວສັງຄືບຕາຍໄປແລ້ວ
ທ້າວພຣະລາມຈົ່ງຍິງທະນູສິນໃຫ້ບັງເກີດເປັນຫີບແລຫໍ່ ເປັນອັນດີແລງາມມາກ
ນັກແລ້ວເຈົ້າທັງ ๖ ຈົ່ງເອົາຊາກທ້າວສັງຄືບໃສ່ໃນຫີບແລ້ວ ແລບໍຣະບວນແລ້ວເຈົ້າ
ຈົ່ງເກັບເອົາດູກທ້າວສັງຄືບມາປັຈຈຸໄວ້ໃນທີ່ສົມຄວນແລ້ວ ທ້າວພຣະລີຈັນກໍມີໃຈ
ອັນຊົມຊື່ນຍິນດີມາກນັກ ເພື່ອວ່າທ້າວສັງຄືບອັນເປັນພີ່ຊາຍແຫ່ງຕົນຕາຍ ດັ່ງນັ້ນ
ກລ່າວບັ້ນທ້າວສັງຄືບຕາຍ ເພື່ອວ່າທ້າວພຣະລີຈັນຜິປອງຂ້າກໍແລ້ວທໍ່ນີ້ກ່ອນແລ

ບັດນີ້ຈັກຈາເຖິງພຣະຍາໄອຍະສວນ ອັນເປັນປູ່ທ້າວພຣະລາມໄປສເວີຍ
ຣາຊສັມປັຕຕິ ໃນຍອດເຂົາຍຸຄັນທອນທີ່ນັ້ນກ່ອນແລ ໃນເມື່ອພຣະຍາໄອຍະສວນ
ໄປສເວີຍຣາຊສັມປັຕຕິທີ່ນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍາທັງ ๔ ອັນມີພຣະຍາທັດຕະຣັຕຖາ
ເປັນຕົ້ນ ກໍພ້ອມກັນມາຢູ່ເຝົ້າແຫ່ແຫນທຸກຄ່ຳເຊົ້າວັນຄືນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີ
ຍັກຕົວນຶ່ງຊື່ວ່າ ນັນທີຍັກກໍມາຢູ່ເຝົ້າປັກຕູວຽງທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງຍັກຕົວນັ້ນ
ມີເຕຊະອານຸພາບມາກ ນັກຄັນວ່ານັນໄດ້ເອົານົ້ວມື ຊີ້ໃສ່ຂມ່ອມຜູ້ໃດ ທຽນຍ່ອມຕາຍ
ໄປເປັນອັນທ່ຽງ(ແທ້)ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາໄອຍະສວນກໍເຫັນຜີຍັກທັງຫຼາຍ
ຕາຍໄປຄອບນັນທີຍັກຕົວນັ້ນມາກນັກ ພຣະຍາໄອຍະສວນຈົ່ງມີພຣະຣາຊອາດ
ຍາວ່າ ດູຣາພຣະຍາທັງ ๔ ອັນເປັນລູກຫຼານແຫ່ງກູ ທ່ານທັງຫຼາຍຈົ່ງພາກັນ
ຂ້ານັນທີຍັກຕົວນີ້ໃຫ້ຕາຍເສັ່ງເທີ້ນ ຄັນວ່າເຮົາທັງຫຼາຍບໍ່ຂ້າຍັກຕົວນີ້ໃຫ້ຕາຍເສັ່ງ
ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ລູກຫຼານແຫ່ງເຮົາກໍຈັກພາກັນຕາຍຄອບນັນທີຍັກຕົວນີ້ ເອົານົ້ວມື ຊີ້
ຂມ່ອມນັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະຍາໄອຍະສວນມີພຣະຣາຊອາດຍາສັນນັ້ນແລ້ວ ພຣະ
ຍາທັງ ๔ ກໍຕ້ານຈາຣະຈາກັນວ່າ ບັດນີ້ພຣະຍາພໍ່ແຫ່ງເຮົາກໍມີພຣະຣາຊອາດ
ຍາໃຫ້ຂ້າຜີຍັກຕົວນີ້ເປັນທີ່ສຸດທີ່ແລ້ວສັນນີ້ ບຸຄລະຜູ້ໃດຍັງອາດ ເພື່ອວ່າຈັກຂ້າ
ຜີຍັກຕົວນີ້ໄດ້ນັ້ນລີ ຮູ້ວ່າບໍ່ໄດ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນຜີຍັກທັງຫຼາຍ ອັນຢູ່ໃນທີສສະທັງ
๔ ກໍພ້ອມກັນຂານວ່າ ເທວະຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູທັງ ๔ ພຣະອົງ ສ່ວນດັ່ງຝູງເປັນ
ຂ້ອຍຂ້າທາສາແຫ່ງເຈົ້າກູທັງມວນ ບໍ່ອາດຈັກຂ້ານັນໄດ້ຈັກຄົນກໍຂ້າແລວ່າດັ່ງນັ້ນ
ເມື່ອນັ້ນຍັງມີນາງຜູ້ນຶ່ງອັນເປັນລູກແຫ່ງພຣະຍາຄັນທັພພະຍັກ ຢູ່ໃນທີສສະກ້ຳ
ຕາວັນອອກຈົ່ງຂານຄຳພຣະຍາທັງ ๔ ວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າໃນ

ເມື່ອເຈ້ານຸມີພຣະຣາຊອາດຍາໃຫ້ຂ້ານັ້ນທີ່ຍັກຕົວນີ້ບໍ່ຍາກສ່ັງກໍ່ຂ້າແລ ຜູ້ຂ້ານໍ່ຈັກ
ອາສາເອົ່ານ້ໃຫ້ແລ້ວ ໃນມະຫາຣາຊເຈ້ານ້ກໍ່ຂ້ານ້ແລ ຄັນວ່ານາງທິພພະໂສດກລ່າວ
ສັ້ນນ້ແລ້ວ ນາງຈ່ຶງປຣະດັບປຣະດານ້ເອ້ຍຕົນໃຫ້ວິໃຫ້ງ່ານແລ້ວ ນາງຈ່ຶງເອົ່ານປຣະຣິ
ວານແຫ່ງຕົນຂັ້ນຟ້ອນເຂ້ານ້ໄປຫານ້ກຕູວງ່ານ້ນ ໃຫ້ນັ້ນທີ່ຍັກ:ຫັ້ນຫ້ັ້ນແລ ຄັນ
ວ່ານັ້ນທີ່ຍັກໄດ້ເຫັ້ນແລ້ວກໍ່ລວດນ້ໃຈອັ້ນຊຶ້ມຊຶ້ນ ຍິ້ນດີນ້ານ້ກແລ້ວ ນັ້ນທີ່ຍັກກໍ
ເຂ້ານ້ານ້ເວ້ານ້ານ້ານ

ນາງ ມຶງນາງໄປຂັບແລຟ້ອນໃສ່ສິງໃດ ກູພຣະອົງປາກເຫັນມາກນັກແລ ນາງຈິງ[๑] ອອກໄປຂັບແລຟ້ອນໃຫ້ກູພຣະອົງເຫັນກ່ອນເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງທິພພະໂສດໄດ້ຍິນ ພຣະຍາໄອຍະສວນກລ່າວສັນນັ້ນ ນາງຈິງອອກໄປຂັບແລຟ້ອນໃຫ້ພຣະຍາເຫັນແທ້ ຫັ້ນແລ ດັນວ່າພຣະຍາໄອຍະສວນໄດ້ເຫັນນາງທິພພະໂສດຂັບແລຟ້ອນສັນນັ້ນ ພຣະຍາກໍມີໃຈອັນກຣະສັນກັບດອມສຽງຂັບເປັນອັນມ່ວນມາກນັກນ້ຳກິເລສສາ "ກັມ ມະຄຸນ"[๒] ແຫ່ງພຣະຍາໄອຍະສວນກໍໄຫຼອອກບໍ່ຂາດສາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງ ທິພພະໂສດກໍເຫັນນ້ຳກິເລສສາກາມມະຄຸນ ແຫ່ງພຣະຍາໄຫຼອອກເປັນອັນມາກ ອັນຫຼາຍສັນນັ້ນ ນາງຈິງຄນິງໃຈວາ ສ່ວນດັ່ງນ້ຳກິເລສສາກາມມະຄຸນແຫ່ງທ້າວ ພຣະຍານີ້ກໍບໍ່ຄວນໃຫ້ຕົກເສັ່ງໃນທີ່ໃດທີ່ນຶ່ງນັ້ນແລ ກໍທໍ່ຄວນກູເອົາວັຕຖຸອັນໃດອັນນຶ່ງ ມາໂຕ່ງຮັບເອົາ ຈິງຄວນຊະແລ ດັນວ່ານາງຄນິງໃຈສັນນັ້ນແລ້ວນາງຈິງເອົາຄຸມາ ໂຕ່ງຮັບກໍລວດໄດ້ຫຼາຍຄຸແທ້ດີຫຼີ ແລ ດັນວ່ານາງທິພພະໂສດໂຕ່ງເອົານ້ຳສຸກກະ ແຫ່ງພຣະຍາໄດ້ແລ້ວ ນາງກໍຖືເອົານ້ຳສຸກກະອັນນັ້ນທະຍານ ໄປທົວຊຸມພູທີບທັງ ມວນກໍຈິງເຫັນນາງກົຕຕະຣາດຣາຊເທວີ ອັນໄປຣົບເລວທ້າວພຣະລີຈັນຖືກປາຍ ງ້າວຕາບອດທັງ ๖ ເບື້ອງໄປນອນຫງາຍຢູ່ໃຕ້ຮົມໄມ້ເດືອຕົ້ນນຶ່ງ ອັນມີໝາກຫຼົ ນ ຕົກລົງໃສ່ປາກຈິງກືນກິນຫັ້ນແລ ດັນວ່ານາງທິພພະໂສດເອົານ້ຳກິເລສສາກາມ ມະຄຸນແຫ່ງພຣະຍາໄອຍະສວນໄປຮອດແລ້ວ ນາງຈິງເອົານ້ຳກິເລສສາກາມມະຄຸນ ໄປຖອກໃສ່ອົງຄະທີ່ລັບ[ມີ] ແຫ່ງນາງຜູ້ນັ້ນຄຸນຶ່ງ ເອົາໃສ່ປາກແຫ່ງນາງຜູ້ນັ້ນຄຸນຶ່ງ ກໍລວດໝົດສ້ຽງນ້ຳທັງຫຼາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດຕາບອດໄດ້ຍິນສຽງ ຄົນເອົານ້ຳມາຖອກໃສ່ອົງຄະທີ່ລັບແຫ່ງຕົນກັບທັງມາໃສ່ປາກສັນນັ້ນ ນາງກໍລວດ ກືນກິນແລ້ວນາງກໍຄນິງໃຈວ່າ ສ່ວນດັ່ງຄົນຜູ້ມາກະທຳສັນນີ້ກໍບໍ່ໃຊ່ບຸຄລະຜູ້ໃດຜູ້ ອື່ນຮ້ອຍວ່າທ້າວສັງຄີບອັນເປັນຜົວແຫ່ງກູໄຕ່ຕາມມາເຫັນກູແລ້ວແລ ທຳບໍ່ສິງໃສ ຊະແລ ຜິວ່າແມ່ນບຸຄລະຜູ້ອື່ນບໍ່ຫ່ອນວ່າຈັກຕ້ອງບາຍອົງຄະທີ່ລັບແລ້ວແລເອົາ ນ້ຳມາຖອກໃສ່ປາກໃຫ້ກູກິນສັນນີ້ແລ ດັນວ່ານາງກົຕຕະຣາດຕາບອດຄນິງໃຈສັນນີ້ ແລ້ວ ນາງກໍເອີ້ນຫາດ້ວຍຄຳວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າສັງຄີບຜົວຮັກຜູ້ຂ້າເຮີຍ ເຈົ້າກູມາກະ ທຳຕາມຄອງຜົວຄອງເມັ່ງ ເທົ່ອນີ້ກໍມາຕ່າງແຕ່ເກົ່າແທ້ນໍ ເປັນດັ່ງລີ້ເຈົ້າກູຈິງເອົາ

---

๑ "ຈິ່ງ" ຄວນເປັນ "ຈິ່ງ"

๒ ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ກາມມະຄຸນ" ຜູກ ๒ ມັດ ๔ ໜ້າ ມີມີ

ມີ ໃບລານຂຽນ ທີ່ຮັບ

ນ້ຳມາຖອກໃສ່ອົງຄະທີ່ລັບແລ້ວແລໜີ ໄປທີ່ໃດກໍຂ້າເດ ມີຄຄາວ່າເຈົ້າກູມາເຫັນຕາ
ຜູ້ຂ້າບອດເສັ່ງສັນນີ້ ເຈົ້າກູມາກະທຳຕາມຄອງຜົວຄອງເມັ່ງແລ້ວແລປຣະວາງຜູ້ຂ້າ
ໜີເສັ່ງກໍຂ້າລີ ສ່ວນດ້ຳຕາຜູ້ຂ້າບອດສັນນີ້ ກໍບໍ່ໃຊ່ບອດດ້ວຍເຫດອັນອື່ນແທ້ນາ ກໍ
ທໍ່ບອດດ້ວຍເຫດອັນໄດ້ໄປຣົບເລວທ້າວພຣະລີຈັນກັບດອມເຈົ້າກູດອກນາ ບັດນີ້ເຈົ້າ
ກູມາເຫັນຜູ້ຂ້າເປັນອັນຮ້າຍເລົ່າໜີ ເຈົ້າກູມາເຫັນຜູ້ຂ້າເປັນອັນບໍ່ດີເລົ່າປຣະວາງບໍ່
ຄືດເມື່ອແຂນຊອກງ້າງປີນເປັ່ງບໍ່ຄືດເມື່ອຄອງຜົວຄອງເມັ່ງແຕ່ເກົ່າ ບໍ່ຄືດເມື່ອນ້ອງ
ຈູບເຈົ້າຊົມຮັກ ບໍ່ຄືດເມື່ອເຈົ້ານ້ຳຕັກນົງເຍົາ ບໍ່ຄືດເມື່ອເຈົ້ານ້ຳເພົາຕົນນ້ອງໃນ
ແຫ່ງຫ້ອງຫໍຄຳນັ້ນນາ ເມື່ອນັ້ນນາງທິພພະໂສດໄດ້ຍິນນາງກົຕຕະຣາດກລ່າວສັນ
ນັ້ນ ນາງຈົ່ງຂານຕອບວ່າ ດູຣານາງເຮີຍເຮົານີ້ບໍ່ແມ່ນຜົວເຈົ້ານາງດອກນາ ເຮົານີ້
ຊື່ວ່ານາງທິພພະໂສດລຸກແຕ່ເຂົາຍຸຄັນທອນພຸ້ນມາແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດ
ຈົ່ງຖາມວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ໃນເມື່ອເຈົ້າກູເປັນຜູ້ຍິງ ເປັນດ້ຳລີ້ຈົ່ງມາກະທຳນາງ
ຕ່າງໆແກ່ຜູ້ຂ້າ ເໝືອນດ້ຳຜູ້ຊາຍນັ້ນເດ ເມື່ອນັ້ນນາງທິພພະໂສດຈົ່ງຂານວ່າ
ດູຣານ້ອງເຮີຍ ພີ້ກໍເຫັນນ້ຳສຸກກະ ແຫ່ງພຣະຍາໄອຍະສວນໄຫຼອອກມາກຄາມ
ຫຼວງຫຼາຍ ເຮົາຈົ່ງເອົາມາຖອກໃສ່ ອົງຄະທີ່ລັບແຫ່ງນາງເພື່ອໃຫ້ໄດ້ເຂົ້າ
ປູກລູກຫຼານເມື່ອໜ້ານັ້ນແລ ສ່ວນດ້ຳທ້າວສັງຄີບອັນເປັນຜົວແຫ່ງນາງນັ້ນ ທ້າວ
ພຣະລີຈັນໄປເອົາທ້າວພຣະລາມມາຍິງທະນູສິນໃສ່ພື້ນຕີນຕາຍໄປເສັ່ງແລ້ວ ນາງ
ຢ່າໄດ້ຄອງເຫັນໜ້າຜົວແຫ່ງນາງຈັກເທື່ອນັ້ນເທື້ນ ຄັນວ່ານາງທິພພະໂສດກລ່າວ
ສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດທະຍານຄືນເມື່ອເຖິງພຣະຍາໄອຍະສວນໃນຍອດເຂົາຍຸຄັນ
ທອນພຸ້ນແລ້ວ ພຣະຍາໄອຍະສວນ ຈົ່ງເອົາໄພ່ພົນໂຍທາໃຫ້ແກ່ນາງມີປຣະ
ໜານໂກດນີ້ງ ເພື່ອໃຫ້ຕອບຄຸນອັນນາງໄດ້ຂ້ານັນທີຍັກຕາຍນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງ
ກົຕຕະຣາດໄດ້ຍິນຄຳນາງທິພພະໂສດກລ່າວວ່າ ທ້າວສັງຄີບຕາຍແລ້ວດ້ຳນັ້ນ
ນາງຈົ່ງມີທຸກໂສກແລ້ວແລຮ້ອງໄຫ້ ມີສຽງອັນເນື້ອງນັນສນັ່ນກ້ອງໄປເຖິງທ້າວ
ພຣະລາມ ອັນຢູ່ໃນຜາສາດທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມໄດ້ຍິນສຽງໄຫ້
ອັນນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງອອກຈາກຜາສາດໄປລ່ຳລີ້ງດູ ກໍຈົ່ງເຫັນນາງກົຕຕະຣາດມີຕາອັນ
ບອດໄຫ້ຢູ່ໃນຮົມໄມ້ເດືອທີ່ນັ້ນ ເປັນອັນຜູ້ດີຜູ້ງາມມາກນັກ ເຈົ້າຈົ່ງຖາມວ່າ ດູ

ธาบาๆเรียเจ้าบาๆมาแต่ที่ใดจึๆมีตาอับบอดแล้ว แลมาบอบร้อๆไห้ปู่ซาที
เพ็ๆที่อาไสบ่ได้บั้บจา เมื่อบั้บบาๆภิตตะธาดจึๆกล่าวว่า ข้าแก่เจ้าภูผู้ข้า
ลุกแต่เมื่อๆภาสีพุ้บมาธิบเลวท้าวพระลีจับ ภับดอมผิวผู้ข้าฉุ่ว่าท้าวสัๆ
ถึบบั้บภ่ข้าบา ส่วบดั่ๆท้าวพระลีจับ ภ่เอิาดาบสีถับไฉุมาแทๆตาผู้ข้า
ภ่ลวดบอดเสัๆทัๆ ๒ เบื้อๆภ่ข้าบา เจ้าภูปู่ใบที่บี้ยัๆผาภิดเซับท้าว
สัๆถึบ อับเปับผิวแซ่ๆข้าแด่ลี เมื่อบั้บท้าวพระลามจึๆกล่าวว่า ดูธา
บาๆเรีย ส่วบดั่ๆท้าวสัๆถึบอับเปับผิวแซ่ๆบาๆบั้บ เรีาพี้ผู้ฉุ่ว่าท้าว
พระลามภ่ได้ยิๆทะบูสิบใส่ตายแล้วแล ยัดบี้บาๆจักภะทำดั่ๆลี้ภ่พี้จา
เมื่อบั้บบาๆภิตตะธาด จึๆกล่าวว่า ข้าแก่เจ้าภูผิวผู้ข้า ซาภตายเสัๆ
แท้ดั่ๆบั้บ เจ้าภูจึๆปีบปิวตาผู้ข้าใช้ดีแด่ภ่ข้าเที้บ เมื่อบั้บท้าวพระลาม
จึๆกล่าวว่า พัทเทดูธาบาๆ ผีว่าเรีาพี้ซาภปีบปิวตาบาๆดีแล้วดั่ๆบั้บ
บาๆจักเอิาวัตถุเข้าขอๆอับใดมาใช้เปับเถื่อๆจ้าๆเรีาพี้บั้บจา เมื่อบั้บบาๆ
ภิตตะธาดจึๆกล่าวว่า ข้าแก่เจ้าภู ซาภปีบปิวใช้ตาผู้ข้าดีแท้ดั่ๆบั้บ ผู้
ข้าภ่บ่มีสัๆตอบถุบเจ้าภูภ่ข้าแล ภ่ท่มีแต่บุๆซ่วยขาดสาดผีบซ้ๆบตอบ
ถุบเจ้าภูบั้บแล เมื่อบั้บท้าวพระลามได้ยิบถ่าบาๆภล่าวสับบั้บ เจ้าจึๆ
รวายอาถิมเปีาพีบตาบาๆ ๒ ที มิ ที่แล้ว ตาบาๆภ่ลวดดีรุ่ๆแจ้ๆ
เหมือบดั่ๆเภีาแล้ว บาๆภ่ลุกมาจาภบ่อบบอบแซ่ๆติบ มาอู้มเอิาท้าว
พระลามมาบั่ๆตักแล้ว บาๆจึๆกล่าวว่า ข้าแก่เจ้าอ้ายเรีย ใบเมื่อเจ้า
อ้ายมาปีบปิว ใช้ตาข้าผู้บ้อๆดีสับบี้แล้ว ข้าผู้บ้อๆภ่บ่มีสัๆตอบถุบเจ้าภูภ่
ข้าแล เจ้าภูจึๆเอิาติวผู้ข้าไปใฉุ่ฉุ่วๆติบมีแซ่ๆเจ้าภูภ่ข้าเที้บ เมื่อบั้บ
ท้าวพระลามจึๆขาบว่า ดูธาบาๆเรีย เรีาพี้ภ่บ่เอิาสัๆภับดอมบาๆดอภ
แล้วบาๆเรีย เรีาพี้ภ่บ่[๑] ถึดเซับเปับไปอีดูภูบาบาๆ อับได้พัดพาภจาภบ้าบ
เมื่อๆมามีตาอับบอดเสัๆสับบี้ เรีาภ่ไผดผายใช้เปับถิบรู้ผู้ ดีภับดอมเพื่อบ
ดอภบา เมื่อบั้บบาๆภิตตะธาดจึๆกล่าวว่า ข้าแก่เจ้าภู ผีว่าเจ้าภูบ่เอิาสัๆ
ภับดอมผู้ข้าดั่ๆบั้บ เจ้าภูจึๆติภแต่ๆบ่อบปู่บ่อบภิบ แลเข้าบ้ำไพฉุบะ
อาซาบใช้แก่ข้าเสัๆก่อบแล้ว เจ้าภูจึๆซบีเมื่อภ่ข้าเที้บ ใบเมื่อผู้ข้าจัภ

๑ "บ่" ถวบตัดออภ

ແອ່ວວອນໃຫ້ເຈົ້າກູນອນດອນຜູ້ຂ້າໄດ້ລູກເຕົ້າຫຼານເຫຼັນສືບໄປເມືອໜ້າ ຜູ້ຂ້າກໍ
ປ້ານຂີ້ມະເຮງຕິດແປດເຈົ້າກູເປັນອັນດູຮ້ານລັກອາບມາກນັກກໍຂ້ານາ ເມື່ອນັ້ນ
ທ້າວພຣະລາມໄດ້ຍິນຄຳນາງກົຕຕະຮາດເວົ້າສຽດສວຍໄປມາ ເຈົ້າກໍບໍ່ປາກບໍ່ຈາ
ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳອັນໃດອັນນຶ່ງ ເຈົ້າຈຶ່ງສູ່ຊົມນາງດ້ວຍຄອງສົງສານ ມີປຣະໜານ
ມີ ທີແລ້ວ ນາງກໍລວດທຣົງຄັພພະລູກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງຊັດ
ປີນສອນໃສ່ແຜ່ນດິນແລ້ວ ກໍລວດບັງເກີດເປັນຜາສາດຫຼັງນຶ່ງ ເປັນອັນດີອັນງາມ
ມາກນັກ ມີທັງເຂົ້ານ້ຳໂພຊນະອາຫານ ແລເສື່ອສາດອາສສນາ ເຄື່ອງລວດ ເຄື່ອງ
ປູ ບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ແລ້ວເຈົ້າກໍໃຫ້ນາງຂຶ້ນປູ່ທີ່ນັ້ນຜູ້ດຽວແລ້ວ ເຈົ້າກໍຊ້ຳໄປສູ່
ຊົມກັບດອມນາງຜູ້ນັ້ນມາກນັກແລ້ວ ເຈົ້າກໍເລີກລາໜີຈາກນາງເມື່ອຫາທ້າວພຣະ
ລັກແລມ້ານະນີກາບຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອທ້າວພຣະລາມໜີໄປແລ້ວ ນາງກົຕຕະຮາດ
ຈຶ່ງຄນິງໃຈວ່າ ໂອນໍ່ກູນີ້ເໜືອນດັ່ງໄມ້ໃກ້ທາງ ທໍ່ລອນຖາກໃກ້ປາກທໍ່ລອນຈາ
ພໍແຕ່ເປັນສະນຫາຊູ້ແກ້ວ ເຂົາກໍຊົມຈູບແລ້ວໜີໄປແລນໍ ໃນເມື່ອກູຈັກຄືນໄປ
ເມືອງກາສີອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງກູດັ່ງນັ້ນ ກູກໍປ້ານກົວທ້າວພຣະລີຈັນຈັກກະທຳຮ້າຍ
ແລຂ້າຟັນກູໃຫ້ຕາຍແທ້ດີຫຼີ ແລ ບັດນີ້ກູກໍຈັກປູ່ໃນທີ່ນີ້ຕາມບຸພພະກຳເວນແຫ່ງກູ
ກ່ອນເທີ້ນຄັນວ່າລູກກູເກີດມາມີບຸນບະສົມພານ ກູກໍຈັກຫວັງເພິ່ງບຸນລູກແຫ່ງ
ກູນັ້ນເທີ້ນ ຄັນວ່ານາງຄນິງໃຈສັນນີ້ແລ້ວ ນາງກໍລວດປູ່ໃນທີ່ນັ້ນນານໄດ້ ๑๐
ເດືອນແລ້ວ ນາງຈຶ່ງປຣະສູດໄດ້ລູກຊາຍຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າ ຄວັນເທົ້າຟ້າອັນມີເຕຊຣິທ
ທີແລບຸນບະສົມພານອັນມາກໜັກແລ ໃນເມື່ອທ້າວພຣະລາມໜີຈາກນາງກົຕຕະ
ຮາດໄປແລ້ວເຈົ້າທັງ ๕ ກໍພ້ອມກັນຂວີ້ມ້ານະນີກາບໄປຕາມປ່າໄມ້ດົງ
ດອນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๕ ກັບທັງມ້ານະນີກາບກໍໄປດ້ວຍອັນລຳດັບ
ປ່າໄມ້ ພູດອຍທັງມວນເຈົ້າກໍໄດ້ຍິນສຽງນົກກີ້ແລ ນົກເຂົາກາເວົາແລນົກຈອກເຕັມ
ຂອກຂ້າງຫົນທາງ ມີທັງນົກຍາງແລນົກເຈົ້າແລນົກຖົວອຸມລົວແລເປັດປ່ອງເຈົ້າກໍ
ເດີນເທດທ່ອງ ມັກຄາເຈົ້າຫຼຽວໄປມາເມືອໜ້າ ກໍຈຶ່ງເຫັນໄກ່ປ່າ ແລນົກຍູງບິນ
ຂຶ້ນສູງນົກແອ່ນ ເຈົ້າກໍຄິດຄັ່ງແຄ້ນໃນທວງ ຄິດເຖິງພຣະດວງຕາແຈ່ມເຈົ້າ ກໍ
ຈຶ່ງເປັນໂສກເສົ້າໝອງໃຈ ມີທັງໝາໄນແລໝາຈອກ ຮ້ອງຈ້ອກໆແຄມຊົນ ເຈົ້າ

ภ้ทุกเรธิบหาลูก เลิย ร้อๆภูกหาเม้งมีหั้งฝูงบ่างเจ้แกมบึ้ๆ เจ้ากโห้ เกือกกั้งเมิามือ มีหั้งบิกถือแลบิกแขก เต้าแยกพ้างๆอ้อถวาย มีหั้งเสื้อลายแลเสื้อยาว ซุกออกป่งอๆอ้อโหบ มีหั้งแลบโมบแลแรดช้างเหมื้อย ปากภอ้างกระหิ้งเมิย เจ้ากเลิยทุกร้อๆโห้ถึดเถิ้งบ้องบางโห้สีดาเจ้ากท ๆงอไปมาทุกภ้ากจิ้งเถิ้งแม่บ้าลุงลาเจ้ากท ๆงอไปมาเมื้อหบ้า ถีฟ้าก่อมถินกมีแล เมื้อบั้นเจ้าหั้ง ๕ พระอิๆ ภับหั้งม้ามะบิภาบ กพาภับเชิาใบแถมบ้าหั้นบั้นแล้ว กลวดพ้อมภับลิๆอาบบ้าล้างเรื้อ[๑] สิไลบ่ระบวบแล้ว ห้าวพระลักพระลามจิๆขึ้นขี่ม้ามะบิภาบหะยางไปก่อนแล้ว ห้าวพระลิจับกลวดหะยางไปตามหั้งหั้นแล เมื้อบั้นห้าวหุลละมาบ จิๆอุ้มเอิาบาๆแพๆสีอับเป้นแม่แห่งถินหะยางไปตามหั้งห้าวพระลิจับแล้ว กลวดพ้นแม่บ้ามะหาสมุดไปเถิ้งเภาะดอบอับเป้นหี่ยู่แห่งห้าวพระลิจับ ถือว่าเมื้อๆภาสิบั้นแล้ว เจ้าหั้ง ฝ กพาภับลิๆเถิ้งแผ่นถินแล้ว กพ้อมภับยิกย่างไปตามปิกภะถีหั้นแล เมื้อบั้นห้าวพระลักพระลามกหริๆม้ามะบิภาบ ห้าวพระลิจับไปเถิ้งท่ำภาๆเมื้องแล้ว ถินหั้งหูายกหูงอเหบับเจ้าหั้ง ๕ ภับหั้งม้ามะบิภาบไปเถิ้งแล้ว เอิาภพ้อมภับมารับมาล้อบแล้ว แลแห่:เหบไปบ่อาดจับบับอ่างได้ บาๆพ่อๆขับบาๆพ่อๆฟ้อบถิดสีถีเป้า ฝูงหมู่สาวหนุ่มเหว้าแลชายธาม เอิาภไปตามภับชิมชื่น เอิาภหั้นๆพ้อมชิมหิอ บาๆพ่อๆปากเมิามิอถอมอู้ บาๆพ่อๆข่างอุเอื้อถอมชาย บาๆพ่อๆเอ้าปิปาย สอยสูง ใอบ่เจ้าหาๆรูงถปอมอาๆพี้เรีย พี้ภอร่อมหาๆเส้บเก่า พี้ภอสักเห้ารอยถวาย พี้ภอหุบบายชื่นสอถ พี้ภอหูภหบอถอิบเผอป่าได้ร้อๆเชอๆเถ้นป่าอ พี้นี้เป้นบ่าอบ้อยบิกถือ เหบับหมู่ๆอหูบต้อๆเหบับหมู่บ้อๆหูบตำ เจ้าลำม่าลิๆหอก พี้ภอถูถภอกเต้าโห "พี้ภอโภอ"[๒]

---

๑ ใบลามจาบก่ำฮูบ "เหื่อ" ผูภ ๖ มัถ ๔ หบ้า ๔๔"

๒ ใบลามจาบก่ำฮูบ "พี้ภอบอบโภอ" " ผูภ ๖ มัถ ๔ หบ้า ๔๕"

ອູ່ນ້ອຍ ບາໄ້ປາກຈ້ອຍໆດູດາຍແດ່ເນີ ເອີ໋ງນາກ໊ງເກ໊ອກ ນ້ອງນ໊ເຊ໊ືອຖຸມເຕ໊ອກ ໄມ້ພາງ ນ້ອງນ໊ຄົນຄ໊ີງບາງ "ເຈ້ົາຄ່ອງ"[1] ເຈ້ົາຣ໊ີບນາ:ອ່ອຍຕ້ອງໜ້ົາພ່ອງເຈ້ົາ ຣ໊ີບນາ:ຕ໊ີກອງໜ້ົາຫ້ົ້ງ ເຈ້ົາຣ໊ີບນາ:ວ໊ົ້ງຊ້ົ້ງ[2] ແອ່ບຢາ ເຈ້ົາຣ໊ີບນາ:ລຸບຄ່ວ່າໜາກ ຫ໊ອດ ເຈ້ົາຣ໊ີບນາ:ອ້ົ້ມກອດເຊ໊ີ້ຍຊົ້ມທຸ່:ເນ໊ີ ວ່າ:ວ໊ົ້ງນ໊ັ້ນແລ້ວ ເຂ໊ົາກໍພ້ອມກ໊ັນຫ໊ົວ ຫ໊ົ໋ກໆຫ໊ົວແໜ໋ກໆ ເວ໊ົ້າກອກແກ໋ກເມ໊ົ້ານ໊ົວ ເວ໊ົ້າທ໊ົ້ງຫ໊ົວສ໋ງເຈ໊ັ້ຍ ບາງພ່ອງຫ໊ົວອາ ເຫ໊ັ້ຍເນ໊ືອງນ໊ັ້ນກ໊ົ໋ມ໊ີແລ ເມ໊ືອນ໊ັ້ນເຂ໊ົາກໍ:ເຫ່:ແໜ໋ງທ້ົ້ວ:ພ:ຣ:ລ໊ັກພ:ຣ:ລ໊ານ:ເລ໊ມ້ານ:ຣ ນ໊ິ:ກ໊ານ ກ໊ັບທ໊ົ້ງທ້ົ້ວຫຸລ:ຣ:ມ໊ານ:ທ໊ົ້ງສ:ງເມ່ລູ໊ກ ໄປ:ຣ:ອ:ກໄປ ຖ໊ົ້ງພ:ສ:ກ:ທ້ົ້ວ ສ໊ົ້ງຄ໊ືບແລ້ວ ກ໊ໍ:ພ້ອມກ໊ັນ[3]ຂ໊ົ້ນສ:ູພ:ສ:ກ:ທ໊ົ້ງ:ນ໊ັ້ນທຸ:ກ:ເຫ່:ງທຸ:ກ:ນ:ກ໊ົ໋ມ໊ີແລ ເມ໊ືອນ໊ັ້ນ ທ້ົ້ວພ:ຣ:ລ໊ີ:ຈ໊ັ:ງ:ຈ໊ົ໋ມ:ອ:ບ:ເອ:ນ:ເຄ:ນ:ງ:ງ:ງ:ສ:ນ:ມ ແຫ່:ງທ້ົ້ວ:ສ໊ົ້ງຄ໊ືບ:ໃ:ຫ້ົ:ແກ່ທ້ົ້ວພ:ຣ: ລ໊ັກພ:ຣ:ລ:ານ:ບ໋ໍ:ເ:ສ:ສ:ລໍ ແ:ລ້ວ:ກ:ໍ:ຊ:ໍ້:ມ:ອ:ບ:ບ້:ານ:ເ:ອ:ນ:ເມ໊ືອ:ງ:ໃ:ຫ້ົ:ແກ່:ເ:ຈ:ົ້:ທຸ:ກ:ແ:ຫ່:ງ:ທຸ:ກ ພ:ານ:ນ:ັ້:ນ:ແ:ລ ເມ໊ືອນ໊ັ້ນທ້ົ້ວພ:ຣ:ລ໊ັກພ:ຣ:ລ:ານ:ກ:ໍ:ບ:ູ:ທ:ົ:ວ:ງ:ເ:ຊ:ີ:ຍ:ຊ:ົ:ມ:ສ:າ:ວ:ສ:ນ:ົ:ມ:ແ:ຫ:ົ:ວ:ງ ທ້ົ້ວສ໊ົ້ງຄ໊ືບ ເຂ໊ົາກໍເອ:ານ:ມ:າ:ຈ:ົ:ບ:ມ:າ:ຖ:ວ:ານ:ຍ ເຂ໊ົາກໍປ:ູ:ປ:ານ:ຍ:ມ:າ:ແ:ວ:ດ:ລ:ໍ:ມ:ແ:ຫ:ົ:ນ:ແ:ຫ:ົ:ນ:ເ:ຫ:ົ:ນ ອ໊ອມຝ໊ັ້ງປ:ຣ:ະ:ອ:ິ:ວ:ານ:ຍ ສ:າ:ວ:ສ:ີ:ຄ:ານ:ຍ:ໜ:ົ:ານ:ໜ:ຸ:ມ:ນ:ົ:ມ:ກ:ໍ:ົ:ງ:ຕ:ຸ:ມ:ຈ:ຸ:ມ:ຈ:ວ:ອ ຜ:ິ:ງ:ະ:ປ:ັ:ນ:ສ:ວ:ອ "ງ:ອ:ຍ:ບ:ໍ:ອ:ຍ"[4] ບ:ານ:ງ:ພ:ໍ:ອ:ງ:ປ:ານ:ກ:ຈ:ໍ:ອ:ຍ:ໆ ອ:ໍ:ອ:ຍ:ຜ:ິ:ວ ບ:ານ:ງ:ພ:ໍ:ອ:ງ:ປ:ານ:ກ:ສ:ງ:ງ:ນ:ິ:ວ:ແ:ປ:ງ:ຂ:ົ:ານ:ງ ເຂ໊ົາກໍເ:ປ:ັ:ນ:ແ:ມ:ໍ:ຮ:ົ:ານ:ງ:ຜ:ິ:ວ:ກ:ານ:ຍ ເຂ໊ົາກໍ:ຣ:ານ:ມ:ຊ:ົ:ມ:ຊ:ານ:ຍ:ຣ:ັ:ກ:ຮ:ູ:ບ ເຂ໊ົາຈ:ົ:ມ:ານ:ຈ:ູ:ບ:ເ:ຈ:ົ:ານ:ເ:ທ:ົ:ໍ:ວ ດ:ງ:ວ ຣ:ີ:ບ:ເ:ປ:ົ:ອ:ງ:ປ:ງ:ະ:ຮ:ໍ:ອ:ງ:ກ:ູ:ກ ບ:ານ:ງ:ພ:ໍ:ອ:ງ:ເ:ລ:ີ:ຍ:ອ:ຸ:ມ:ລ:ູ:ກ:ຮ:ງ:ງ:ຮ:ົ:ມ:ກ:ໍ:ົ:ມ:ີ:ແ:ລ ເ:ມ:ື:ອ:ນ:ັ:ນ:ເ:ຂ:ົ:ານ:ງ ຈ:ົ:ງ:ເ:ຫ:ັ:ນ:ຫ:ຸ:ລ:ະ:ມ:ານ:ລ:ົ:ງ:ນ:ໍ:ອ:ຍ ບ:ໍ:ານ:ງ:ອ:ໍ:ມ:ອ:ໍ:ອ:ຍ:ໄ:ປ:ມ:ານ:ງ ບ:ານ:ງ:ພ:ໍ:ອ:ງ:ເ:ອ:ົ:ານ:ມ:ື:ຄ:ວ:ານ:ງ:ອ:ຸ:ມ ຫ:ົ:ຶ:ງ:ນ ບ:ານ:ງ:ພ:ໍ:ອ:ງ:ເ:ລ:ີ:ຍ:ອ:ິ:ນ:ກ:ິ:ນ:ບ:ຸ:ນ:ຊ:ູ ບ:ານ:ງ:ພ:ໍ:ອ:ງ:ເ:ລ:ີ:ຍ:ອ:ີ:ກ:ູ:ເ:ຈ:ົ:ໍ:ບ:ໍ:ອ:ງ ລ:ົ:ງ:ກ:ໍ:ຣ:ໍ:ອ:ງ:ກ:ໍ:ອ:ກ:ໆ ຄ:ົ:ນ:ຫ:ົ:ວ ບ:ານ:ງ:ພ:ໍ:ອ:ງ:ເ:ວ:ົ:ໍ:ານ:ງ:ໜ:ົ:ວ:ໆ ຊ:ົ:ມ:ຊ:ົ:ມ:ນ ເ:ຂ:ົ:ານ:ກ:ໍ:ທ:ົ:ໍ:ນ:ໆ ພ:ໍ:ອ:ມ:ທ:ຸ:ກ:ພ:ານ:ກ:ໍ:ົ:ມ:ີ:ແ:ລ ເ:ມ:ື:ອ ນ:ັ:ນ:ທ:ົ:ໍ:ວ:ພ:ຣ:ະ:ລ:ານ:ກ:ໍ:ສ:ເ:ວ:ີ:ຍ:ອ:ານ:ຊ:ສ:ັ:ນ:ປ:ັ:ດ:ວ:ີ ໃ:ນ:ເ:ມ:ື:ອ:ງ:ກ:ານ:ສ:ີ:ທ:ົ:ໍ:ນ:ັ:ນ:ນ:ານ:ງ:ໄ:ດ:ໍ ນ:ີ ເ:ກ:ົ:ອ:ນ ແລ້ວ ເຈ້ົາກ໊ົ:ມ:ີ:ໃ:ຈ:ອ:ັ:ນ:ຄ:ຶ:ດ:ະ:ຖ:ິ:ງ:ນ:ານ:ງ:ສ:ີ:ດ:ານ:ານ:ກ:ນ:ັ:ກ ຈ:ົ:ງ:ກ:ລ:ານ:ວ:ເ:ຊ:ີ:ງ:ທ:ົ:ໍ:ວ:ພ:ຣ:ະ:ລ:ີ:ຈ:ັ:ນ ວ່າ ດ:ູ:ຮ:ານ:ເ:ຈ:ົ:ໍ:ານ:ນ:ໍ:ອ:ງ:ເ:ຮ:ີ:ຍ ພ:ີ:ກ:ໍ:ໄ:ດ:ໍ:ພ:ັ:ດ:ພ:ານ:ກ:ຈ:ານ:ກ:ນ:ານ:ງ:ສ:ີ:ດ:ານ:ານ:ເ:ປ:ັ:ນ:ອ:ັ:ນ:ເ:ທ:ົ:ໍ:ງ:ທ:ານ:ງ:ມ:ຶ:ນ:ນ:ານ:ງ ນ:ານ:ກ:ນ:ັ:ກ:ແ:ລ ເ:ຮ:ົ:ານ:ພ:ີ:ກ:ໍ:ຈ:ັ:ກ:ໄ:ປ:ແ:ປ:ມ:ໍ:ານ:ງ:ຍ:ານ:ກ:ຊ:ົ:ໍ:ງ:ເ:ອ:ົ:ານ:ງ:ນ:ານ:ງ:ສ:ີ:ດ:ານ:ານ ໃ:ນ:ເ:ມ:ື:ອ:ງ:ລ:ັ:ງ:ກ:ານ:ໃ:ຫ:ັ:ໍ:ໄ:ດ:ໍ

---

๑ ຄວນເປ:ັ:ນ ເ:ວ:ົ:ໍ:ານ:ຄ:ໍ:ອ:ງ" ໃ:ບ:ລ:ານ:ຈ:ານ:ກ:ໍ:ໍ:ານ:ຍ:ນ "ເ:ຈ:ົ:ໍ:ານ:ຄ:ໍ:ອ:ງ" ຄ:ື:ກ:ັ:ນ ພ:ູ:ກ ๖ ມ:ັ:ດ ๔ ໜ:ົ:ານ ๔๕

๖ ຄ:ວ:ນ:ຍ:ນ "ສ:ົ:ໍ:ານ:ງ"

๗ ໃ:ບ:ລ:ານ:ຈ:ານ:ກ:ໍ:ໍ:ານ:ຍ:ນ "ງ:ານ:ຍ:ອ:ຍ"

ນັ້ນແລ ເຈ້ານ້ອງຈົ່ງແຕ່ງລີພົນມະຫົລລະໂຍທາໄປກັບດອມ ເຮົາພີ່ໃຫ້ຮອດໃຫ້ເຖິງເມືອງອິນທະປະຖານະຄອນທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເຮົາທັງຫຼາຍຈົ່ງພ້ອມກັນຈັດເຕີນລີພົນໂຍທາມາໂຮມທຸກພາຍແລ້ວເຮົາທັງຫຼາຍຈົ່ງພ້ອມກັນໄປເທົ້າວັນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຈົ່ງຂາບທູນທ້າວພຣະລາມວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈ້າ ໃນເມື່ອນາງສີດາຣາຊເທວີແຫ່ງເຈ້າກູໄປຕົກເມືອງລັງກາ ໃນກາລະຍາມໃດ ເຈ້າ ກູຈົ່ງຈັກໄປຣົບເລວເອົາໃນກາລະບັດນີ້ກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງກລ່າວ ວ່າ ດູຣາເຈ້ານ້ອງເຮີຍ ໃນເມື່ອເຮົາໄດ້ພັດພາກຈາກນາງສີດາຣາຊເທວີນັ້ນ ພຣະ ຍາຣາພພະນາສວນກໍມາລັກເອົານາງໜີໄປແຕ່ປາງກ່ອນພຸ້ນ ເຮົາຈົ່ງໄຕ່ຕາມມາ ນໍານາງສີດາ ເຮົາຈົ່ງໄດ້ມາພົບພໍ້ທ່ານທັງ ๖ ພີ່ນ້ອງຣົບເລວກັນໃນຫົນທາງທີ່ ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນ(ຈົ່ງ)ຂາບວ່າໂດຍໆວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າຈົ່ງຈັດເຕີນ ພວກນ້ອຍວ່າ ດູຣາທ່ານພວກນ້ອຍ ທ່ານຈົ່ງໄປບອກເຕີນລີພົນໂຍທາມາໂຮມ ທຸກແຫ່ງທຸກພາຍເທົ້າວັນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພວກນ້ອຍໄດ້ຍິນທ້າວພຣະລີຈັນມີພຣະ ຣາຊອາຈຍາສັນນັ້ນແລ້ວ ມັນກໍຈັບເອົາຄ້ອງຈູມຄໍາໜ່ວຍນຶ່ງໄດ້ແລ້ວມັນຈົ່ງຂຶ້ນຂວີ ມ້າຖີບໄປ ຈັດເຕີນຄົນທັງຫຼາຍທົ່ວທຸກແຫ່ງທຸກພາຍ ວ່າດູຣາທ່ານທັງຫຼາຍເຮີຍ ບັດນີ້ທ້າວພຣະລີຈັນ ກໍມີພຣະຣາຊອາຈຍາໃຫ້ເຮົາມາຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວຄົນທັງ ຫຼາຍ ໃຫ້ຕົກແຕ່ງຫ້າງດາຕົນທຸກຄົນໆ ນັ້ນເທີ້ນ ສ່ວນດັ່ງທ້າວພຣະລັກພຣະ ລາມກັບທັງທ້າວພຣະລີຈັນ ກໍຈັກໄປຣົບເລວເອົານາງສີດາໃນເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນ ເຈ້າທັງຫຼາຍຈົ່ງພາກັນໄປໂຮມໃນຣາຊຄອງຫຼວງທຸກຄົນໆເທົ້າວັນເທີ້ນ ຄັນວ່າ ພວກນ້ອຍຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວຈັດຂ່າວແກ່ຊາວເມືອງສັນນັ້ນແລ້ວພວກນ້ອຍຈົ່ງຖີບມ້າ ມາເຖິງຜາສາດແລ້ວມັນຈົ່ງຂາບທູນທ້າວພຣະລີຈັນວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊ ເຈ້າ ໃນເມື່ອເຈ້າກູມີພຣະຣາຊອາຈຍາໃສ່ຫົວຜູ້ຂ້າໃຫ້ໄປເຕີນປ່າວລີພົນມະຫົລລະ ໂຍທາມາໂຮມກັນສັນນັ້ນ ຜູ້ຂ້າກໍໄປບອກເຕີນຕາມພຣະຣາຊອາຈຍາທຸກແຫ່ງທຸກ ພາຍແລ້ວກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຈົ່ງຂາບວ່າເອີໆວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍລວດ

ຢູ່ບໍ່ປາກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊາວບ້ານຊາວເມືອງທັງຫຼາຍໄດ້ຍິນຄຳພວກນ້ອຍມາຕີ ຄ້ອງຮ້ອງບອກເຕືນສັນນັ້ນ ເຂົາຈົ່ງພ້ອມກັນຕົກແຕ່ງຫ້າງດາບໍຣະບວນແລ້ວກໍພາ ກັນໄຫຼຫຼັ່ງເຂົ້ານາໂຮມເຕັມຄ່ວງຄຸ້ມທັງມວນ ອັນຈັກຄັນນະນານັບອ່ານດູໄດ້ອັກໂຂ ເພນີ້ນີ້ງກໍມີແລ ຄັນວ່າລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງຫຼາຍມາໂຮມກັນໝົດສ້ຽງແລ້ວ ທ້າວພຣະລານຈົ່ງບອກມ້ານະນີ້ກາບວ່າ ດູຣາທ່ານມ້ານະນີ້ກາບແກ້ວທ່ານຈົ່ງ ໄປນີ້ຣະມິດເປັນຊະເພົາ ປຣະໝານຈັກໝົດລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງຫຼາຍ ຝູງນີ້ນັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີ້ກາບຈົ່ງຂານວ່າເອີ່ງ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງທະ ຍານໄປເຖິງແຄມຝັ່ງນ້ຳມະຫາສະມຸດແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງນີ້ຣະມິດເປັນຊະເພົາ ມີປຣະ ໝານວ່າໄດ້ໂກດເຫຼັ້ມແລ້ວ ມ້ານະນີ້ກາບຈົ່ງທະຍານຄືນມາເຖິງຜາສາດແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ໃນເມື່ອເຈົ້າກູບອກໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄປນີ້ຣະມິດແຕ່ງ ແປງຊະເພົາວ່າດັ່ງ (ນັ້ນ) ບັດນີ້ຜູ້ຂ້າກໍໄປນີ້ຣະມິດແຕ່ງແປງໄວ້ບໍຣະບວນແລ້ວ ຜູ້ຂ້າຈົ່ງຫຼົບຄືນມາບອກເຈົ້າກູໃນກາລະບັດນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານໄດ້ຍິນ ມ້ານະນີ້ກາບກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າກໍມີໃຈອັນຊົມຊົ່ນຍິນດີມາກນັກແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງ ເອີ້ນສັ່ງນາງສນົມທັງຫຼາຍ ອັນທ້າວພຣະລີຈັນມອບເວນເຄນໃຫ້ແກ່ຕົນວ່າ ດູຣາ ນາງເຮີຍ ບັດນີ້ເຮົາພີ້ກໍຈັກເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາເມືອເມືອງອິນທະປະຖະ ນະຄອນ ເພື່ອວ່າຈັກໄປຣົບເລວເອົານາງສີດາໃນເມືອງລັງກາທີ້ນັ້ນ ແລນາງສນົມ ທັງຫຼາຍຈົ່ງພ້ອມກັນຄ່ອຍຢູ່ດີທຸກຄົນໆ ທໍ່ເນີ້ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງຫຼາຍໄດ້ ຍິນທ້າວພຣະລານກລ່າວວ່າ ຈັກໄປຣົບເລວເອົານາງສີດາວ່າດັ່ງນັ້ນເຂົາຈົ່ງພ້ອມ ກັນວ່າ ໂອນໍຂ້າແກ່ເຈົ້າກູເຮີຍ ສ່ວນດັ່ງຝູງຂ້າທັງຫຼາຍນີ້ນາ ເກີດມາໃນຊາດນີ້ກໍບໍ່ ມີອົງຄະທີ່ລັບອັນເລີດ ອັນລ້ວນຖ້ວນສເມີເໝືອນດັ່ງນາງສີດານັ້ນແລນໍ ເມື່ອນັ້ນ ທ້າວພຣະລານຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣານາງທັງຫຼາຍເຮີຍ ເຫດດັ່ງລີນາງທັງຫຼາຍຈົ່ງ ກລ່າວວ່າ[1] ສ່ວນດັ່ງຝູງຂ້າທັງຫຼາຍເກີດມາໃນພາວະຊາຕຕິອັນນີ້ ມີອົງຄະທີ່ລັບ ກໍບໍ່ເລີ່ງລ້ວນຖ້ວນເໝືອນດັ່ງນາງສີດານັ້ນຈາ ມີຄຄະວ່ານາງທັງຫຼາຍມັກໄຄ່ປາກ ໃຫ້ກູພຣະອົງໝີ່ເສັ່ງນັ້ນລີ ຮູ້ວ່ານາງທັງຫຼາຍມັກໄຄ່ປາກໃຫ້ກູພຣະອົງຢູ່ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງຫຼາຍຈົ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູໃນເມື່ອຝູງຂ້າ ທັງຫຼາຍກລ່າວຖ້ອຍຄຳມີສັພພະວະ[6] ປານສັນນີ້ ແລ້ວແລມັກໄຄ່ໃຫ້ເຈົ້າກູໝີ່ຈາກ

---

[1] ຈົບຜູກ ๒ ມັດ ๔

[6] ຄວນເປັນ "ສະພາວະ"

ກໍບໍ່ມີກໍຂ້ານາ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍກໍທໍ່ພາກັນກຄ່າວວ່າໂອບໍເຮົາທັງຫຼາຍເກີດມາໃນ
ພາວະຊາຕຕິອັນນີ້ກໍບໍ່ມີເຄື່ອງຜູ້ຍິງ ອັນຈັກໃຫ້ເພິງໃຈຜົວເໝືອນດັ່ງນາງສີດານັ້ນ
ກໍມີແລນໍ ຜົວເຮົາຈິງຈັກໜີຈາກເຮົາໄປຫານາງສີດາແລເດວ່າດັ່ງນັ້ນກໍຂ້ານາ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈິງກຄ່າວວ່າ ດູຣານາງທັງຫຼາຍເຮີຍ ໃນເມື່ອເຮົາພຣະ
ອົງໜີຈາກນາງທັງຫຼາຍໄປຫານາງສີດານັ້ນ ເຮົາກໍບໍ່ຄນິງໃຈວ່າເປັນສັງດອກນາ
ເຮົາກໍທໍ່ຄນິງໃຈວ່າສ່ວນດັ່ງນາງສີດາຜູ້ນັ້ນ ກໍເປັນເມັຽກົກເປັນເຄົ້າແຫ່ງກູແທ້ນາ
ກໍທໍ່ຄວນໄປເອົານາງສີດາ ຜູ້ນັ້ນມາເປັນນາງເທວີແຫ່ງກູຈິງຄວນແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນ
ດອກນານາງເຮີຍ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງຫຼາຍຈິງພ້ອມກັນກຄ່າວວ່າເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້
ມະຫາຣາຊເຈົ້າພີວ່າເຈົ້າກູຄນິງໃຈວ່າສັນນັ້ນ ກໍຊອບກໍແມ່ນແທ້ແລ ທໍ່ວ່າຝູງຂ້າ
ທັງຫຼາຍເກີດມາໃນພາວະຊາຕຕິອັນນີ້ ກໍອຸປປະມາເໝືອນດັ່ງເຂົ້າໄຮ່ເຂົ້ານາອັນມີ
ຝົນບໍ່ຕົກເລີງລ້ວນຖ້ວນສເມີດີງານນັ້ນ ຍາມເມື່ອຝົນຕົກລົງມາຮວາຍຮຳຊຸ່ມ
ເປັນສັນນັ້ນຕົ້ນເຂົ້າໄຮ່ເຂົ້ານາອັນນັ້ນ ກໍມີຮາກແລໃບແພ່ພອກອອກມາເປັນ
ອັນຂຽວແລດີງານມາກນັກ ກໍບໍ່ທັນເປັນໝາກເປັນຮວງພອຍເລົ່າຊ້ຳບັງເກີດໃຂ່[1]
ແລ້ງຂາດເຂີນບໍ່ມີຝົນ ອັນຈັກຕົກມາຮວາຍຮຳເໝືອນດັ່ງເກົ່າກໍລວດຫ່ຽວແຫ້ງ
ຫຼ່າເຫຼືອງແມ່ນວ່ານີ້ຕົ້ນມີລຳ ກໍບໍ່ຂຽວອ່ອນດີງານເໝືອນດັ່ງເກົ່ານັ້ນແລ ອັນນີ້
ອຸປປະມາທຽມເນື້ອໜັງຕົນຕົວແຫ່ງຝູງຂ້າທັງຫຼາຍດຽວນີ້ແລ ຍາມເມື່ອຈັກໄຂ
ອອກຫຼາຍກໍເປັນທີ່ດູຮ້າຍ ລັກອາຍແກ່ໂລກບໍ່ກວ່າປັນຍາທິບເຈົ້າກູຮ່ຳເພິງດູກໍຂ້າ
ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈິງກຄ່າວວ່າ ດູຣານາງທັງຫຼາຍເຮີຍໃນເມື່ອນາງ
ທັງຫຼາຍກຄ່າວເປັນບັນຫາມາຍາແກ່ເຮົາສັນນັ້ນ ເຮົາພີ້ກໍຮູ້ແຈ້ງທຸກສິງທຸກອັນ
ທໍ່ວ່າເຮົາພຣະອົງໜີໄປໜ້າ ກໍບໍ່ກວັດແກວ່ງຜ້າຄືນຫຼັງດອກນານາງເຮີຍພີ້ກໍຈັກ
ໄປຣົບເລວຍາດຊິງເອົານາງສີດາ ກັບດອມພຣະຍາຣາພພະນາສວນລອງດູກ່ອນ
ເທີ້ນ ນາງທັງຫຼາຍຈິງພາກັນປູ່ໃນເມືອງທີ ນີ້ຄ່ອຍປູ່ດີທໍ່ເນີ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງ
ຫຼາຍຈິງຊ້ຳຖາມວ່າເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູ ໃນເມື່ອເຈົ້າກູໄປຣົບເລວຍາດຊິງເອົາ
ນາງສີດາໄດ້ແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກູຍັງຈັກຄືນມາຫາຝູງຂ້ານັ້ນລີ້ຮູ້ວ່າບໍ່ຄືນມານັ້ນ ກໍ
ຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈິງກຄ່າວວ່າ ດູຣານາງທັງຫຼາຍເຮີຍສ່ວນດັ່ງ
ກິຈຈະກໍາເຍື່ອງນັ້ນ ເຮົາພີ້ກໍ່ບໍ່ຕັສສາຮູ້ແຈ້ງໄດ້ແລທໍ່ວ່າເອົາແຕ່ອາການເກີດມາ

---

[1] ຄວນເປັນ "ໃຄ່" (ຕາມມະຫາວິຊຽນ)

ພາຍໜ້າພຸ້ນເປັນເທົ້ນ ຄັນວ່ານົກເຈົ້າບໍ່ຫຼົ້ກປານົກອຸມລວາບໍ່ຫຼົ້ກໄຂ່ເໝືອນດຽວ
ກັນນັ້ນແລ ນາງທັງຫຼາຍຈົ່ງພາກັນຄ່ອຍປູ່ດູເຫດການອັນຈັກເກີດມາພາຍໜ້າ
ນັ້ນເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງຫຼາຍຈົ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູ
ເຮີຍ ຍາມເມື່ອຝົນຈັກຕົກກໍ່ໃຫ້ມຶດທົ່ວເມືອງ ຢ່າໃຫ້ເປັນຂາວເຫຼືອງດ່າງພ້ອຍ
ແທ້ດາຍ ຄັນວ່າຖືກຕົ້ນອ້ອຍຢ່າໄດ້ລະດົ້ນໂຫນ ຄັນວ່າຖືກແລນໂມນຢ່າໄດ້ລະ
ນົກແຂກຈົ່ງໃຫ້ຈັບຈອດແຍກເໝືອນກັນແທ້ດາຍ ຄັນວ່າໝາກທັນເຫຼືອງກໍ່ໃຫ້
ເຄືອງໝາກກອກຢ່າໃຫ້ເປັນປ້ອກລ້ອກເຂີນຂາດມຸນແດ່ເນີ ຄັນວ່າເຖິງເປັນຄຸນ[1]
ກໍ່ໃຫ້ເປັນຊາຍໂສດ ຄັນວ່າເຖິງເປັນໂທດກໍ່ໃຫ້ໂພດສເມີກັນ ຄັນວ່າຟັນແຄມ
ເຮືອກໍ່ໃຫ້ຖືກແຄມຝັ່ງ ຄັນວ່າເຝົ້າຂີ້ຄັ່ງກໍ່ໃຫ້ຖືກ[2] ດ້ຳຂວານຍາໃຫ້ແດງຮວານໆ
ແຕ່ຝູງດ້ຳພ້າຂໍ່ໃຫ້ພຣະແຜ່ນຫຼ້າກູນາແດ່ເນີ ວ່າດັ່ງນັ້ນທ້າວພຣະລານຈົ່ງຂານ
ວ່າເອີ້ງຄ່ອຍປູ່ດີເຍີນາງນົງຮາມໝຸ່ມເໝົ້າ ຍາໄດ້ກິນອົ່ງເພົ້າເດືອນ ມີ ແດ່ເນີ ຄັນ
ວ່າເຖິງພໍ່ຍາມແລງແດດສ່ອງ ກູຈັກຂົ້ນຕົ້ນກອງຕິດຕາມເຖິງຕົ້ນຂາມແຄມ
ຫ້ວຍຍາໄດ້ຄົດຂີ້ຄ້ານຟິກຫວາຍ ຍາໄດ້ກິນຍອດຫວາຍຄັນຄາກ ພີ້ຈັກຖືຖົ່ງ
ໝາກຕິດຕາມແລນາ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງຫຼາຍຈົ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າຄ່ອຍໄປດີເຍີ
ເຈົ້ານົກຖົ່ວຜົວແກ້ວຍາໄດ້ໄປຫ້າງແຮ້ວລົ້ມມາ ຍາໄດ້ໄປໄຖນາລົ້ມພ້າໃຫ້ເຈົ້າຂັດ
ຂ້ອງພ້າຂຸດປູຢ່າໃຫ້ເປັນອຸນອູຫາງຂຽດ ຍາບັ້ງບຽດໜ້າຕິດຕັ້ງ ຍາໄດ້ບັ້ງບຽດ
ຫຼັ້ງໄລນ້ອງຢ່າໃຫ້ຢ້ຽມໜ້າປ່ອງດູດາຍ ຈົ່ງໃຫ້ມີ້ງົວຄວາຍກິນສເມີພາກຢ່າໃຫ້
ອົດຢາກກິນ ກອຍຢ່າໃຫ້ທຸກ "ວອຍ[3] ໆ" ເປັນຂ້າງຢູ່ດາຍ ຢ່າໃຫ້ເປັນແມ່ຮ້າງ
ເມົ່ານົວແດ່ເນີ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລານສັ່ງນາງທັງຫຼາຍສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๖
ພີ້ນ້ອງກໍ່ຂົ້ນຂວີ້ມ້ານະນີກາບຊະເດັດໄປກໍ່ມີແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກພຣະລານ
ໄປແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຂວີ້ມ້າແກ້ວໄປຕາມກໍ່ມີແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານກັບທັງນາງ
ແພງສີທັງ ๖ ແມ່ລູກ ກໍ່ພ້ອມກັນຂົ້ນຂວີ້ມ້າແລ້ວແລໄປຕາມຫຼັ້ງເຈົ້າທັງ ມີ ພຣະ
ອົງບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໄພ່ພົນໂຍທາທັງຫຼາຍ ກໍ່ໄຫຼຫຼັ່ງກັນໄປຕາມຫຼັ້ງ

---

๑ ຄວນເປັນ " ຂຸນ " ໃຫລານຈານກ່ຳຂຽນ " ຄຸນ " ຄືກັນ (ຜູກ ມີ ມັດ ๔ ໜ້າ ๕)

๖ ຄວນເປັນ ດ້ານ ຂວານ

ມີ ໃຫລານຈານກ່ຳຂຽນ " ຄອຍ ໆ " (ຜູກ ມີ ມັດ ๔ ໜ້າ ຝີ)

ลีลุดลีล้ายหุกหีบ้ายลีลากมีแล เมื่อนั้นเจ้าหัว ๕ กเอาลีพิมไยหาไปรอด ชะเผิาแล้วกลวดพากับเข้าสู่ชะเผิาหุกแห่งหุกพาย ส่วนถ้ำลูกแลเมีย คิบหัวหูายเอาไปสิ่ว ผิวแห่งเอาหุกคิบ ๆ เอากหุกเรธิบแล้นถ้ำบ้ำตา ทู้ำไหูกิกก็ดถำหุกดีถ้อย เอากเอ็นจ้อย ๆ สั่งผิวถ่อยไปดีเยิเจ้านิก ถิอดีกแร้อยาได้ลืมเมียแก้ว พายหู้ำขให้เอาตุมถ้วมาต้อน ยาได้ลืม ถำก้อนสวนตาน ยาได้ลืมอาจานเมียเก้า ยาได้ลืมบ้ำเต้าปากบอน ยาได้ลืมหมูบหมอนอีาเหี้า ยาได้ลืมกุบเกี้าถันขูขให้พระบุนจูมาก่อนน้อา จักตัดไส้อ่อนปันกันแลนา ว่าถั้นนั้นฝูาชายธามผิวแก้วเอ็นแจ้อ ๆ สั่งเมีย ถ่อยปูดีเยิเจ้านาา เพียหมุนเหน้าป่าได้กืนหมากกอกดอนชาย ถันว่า บุนพื้หูายเมื่อหน้าหากจักปอกหมั่ข่ากาาดอน เจ้าจักจิ่มยอนๆนุ่งผ้าไว้ แก่อ้ายกำพ้าเชิยชิมแด่เมิ ว่าถั้นนั้นแล้วชะเผิาหัวหูายกลวดย้ายออก ไปหั้นแล เมื่อนั้นเจ้าหัว ๕ กับหัวไพ่พิมไยหาหัวหูายกพ้อมกันไปตาม กระแสแม่น้ำหัวมอนเป็นอันขึนยาวถาวไกมากบัก เจ้าจ๋าไปรอดไปเถิา เกาะดอนหีบ๋าอันมิในท่ำกาาแม่น้ำหีนั้น กเป็นถ่ำมืดมาแล้วกลวดพา กันจอดเชิานอนหั้นแล ในเมื่อราตีดีนอันนั้นเถิาแดใก้ห่างมาถั้นนั้นฝูาหมู่ ไพ่พิมไยหาหัวหูายนอนหูับหมิดสร้าา แล้วบ้าเมียนางเทอะดาดินบ๋ากำแล เหันห้าวพระลามเอาไพ่พิมไยหามาจอดเชิาปู่หีนั้น ส่วนถ้ำนางเทอะ ดาดินนั้น กมักใส่จักไปหู้นชิ้นม่วนกับดอมเจ้ามีมากหูายก็จ๋าชะเดัดขึน สู่อากาดกาาหาวมาเถิาห้าวพระลักปู่ในชะเผิาหีนั้นหั้นแล ถันว่านางเทอะดามาเถิาะแล้ว กลวดเข้าไปในชะเผิาบ่มีนางหั้นแล เมื่อนั้นห้าวพระลักกเหันนางเทอะดาเข้ามาเถิาดินสันนั้น เจ้าจ๋าถามว่าถูธานางาเผาเผิาเอ็อเอ็อ[๑] เจ้าอุ่นเมื่อมาสั่งเจ้าหากมาดีดตั๋ากาข้างนั้นลี พี่นี้ คิบปากกอ้างนิกลาบปา ถันว่าเหันไผมาใส่กอดเจ้านางยอดบ่กิวเพิ่นลี ขแก่พระบุนเพิ๋าเมื่อห้อน พี่นี้แข่างแดดร้อนเห็อใดูขแก่พระจอมไตรัก

---

๑ ถวนเป็น "เอ็อเถิอ"

ถุบ ເจ้าจึ๋ๆถัๆไฟอุ่บแตๆเฑ๊อๆพระบุบเรือๆเรียบอดแย้มพีปากเตาะ
ต่อยแก้มจอมบาๆ พีปากเตาะต่อยถาๆแจ่มเจ้า ขํแก่พระซ่ํเซๆ้า
ภูบา ເจ้าจึ๋ๆหาบปูปาปี๋ๆจี ให้แก่พีทุกอับแด่เบี ເมื่อบั้บเทอะถาจึๆ
ขาบว่ายาได้บิดลัๆล้าวซ่ามากแถ ยาได้ตาแพดแบดูเป๋าขํให้มากิบเข้า
ร่อมพา ขํให้มากิบปาร่อมบ้อๆ "ขํให้ข้าบ้อยซ่อบรักกํข้าเทิ๊บ๑" ถับว่า
บาๆเทอะถาภล่าวถั่ๆบั้บแล้ว บาๆแก้วลวดเลียเมื่อกํมีแล ใบเมื่อธาตี
ถึบอับบั้บแลรุ่ๆแสๆแดดพุ่ๆขึ้บมาถั่ๆบั้บ ท้าวพระลามจึๆบอกเตืบไพ่
พิบโยทาบ้ายฉะเพิาออกไปทุกแท่ๆทุกพายกํมีแล ເมื่อบั้บเจ้าทัๆ ๕ กํ
ไปตามแม่บ้ำถุๆถามะซาสมุด ภับด้วยไพ่พิบโยทาทัๆมวบเปับอับเทิๆ
ซาบมึบบาบมากบัก ເจ้าจึๆไปรอดไปเฤๆเภาะดอบอับบึๆเต้มไปด้วยผียัก
ทิพพยาทอบทัๆมวบบ่ํอ่าบได้ทั้บแล ເมื่อบั้บผียักทัๆซ๊ายกํลึๆแลเซับ
ลีพิบโยทาแท่ๆเจ้าทัๆ ๕ ไปรอดไปเฤๆแล้ว ເขิากํพ้อมกับโท่ร้อๆเข้ามา
ເพื่อว่าจักเอิาไปกิบเปับอาซาบแท่ๆมับทั้บแล ເมื่อบั้บท้าวพระลามกํเซับ
ผียักทัๆซ๊ายเข้ามาซา ลีพิบมะซิลละโยทาแท่ๆติบสับบั้บ ເจ้าจึๆเตาะ
ต่อยสายทะบูสิบแท่ๆติบ อับมีสๆๆเบื้อๆบับสบั่บก้อๆเปับถั่ๆฟ้าแผดร้อๆ
พับเทื่อบั้บแล ເมื่อบั้บผียักทัๆซ๊ายได้ยิบสๆๆทะบูสิบอับบั้บเขิากํฉะถุ้ๆ
ติกใจกิวมากบัก ເขิากํพ้อมกับแตกกระจัดกระจายเรั่งรวายไปทาๆใต้
แลซิบเซื่อทุกแท่ๆทุกพ่ายบ่ํเสสสลํทั้บแล ใบเมื่อผียักทัๆซ๊ายแตก
ซื่ไปซ่ากสๆๆแล้ว บัดนี้ขาจึๆบอกเตืบไพ่พิบโยทาทัๆซ๊ายจอดฉะเพิา
ใบทาๆท่าทีบั้บ ເพื่อว่าจักเฉิาบอบทั้บแล ເมื่อบั้บท้าวซุลละมาบจึๆ
ขาบไซว้ท้าวพระลามอับเปับพ่ํแท่ๆติบว่า เทอะข้าแก่พระธาฉุปิตตา
เปับเจ้า บัดนี้ข้าผู้ลูกกํจักไปแอ่วซึ๊บ ใบเภาะดอบทีบี้ก่อบแลพ่ํเปับเจ้า
จึๆปู่ใบฉะเพิาถอๆฤ้าผู้ข้าแด่กํข้าเทิ๊บ ເมื่อบั้บท้าวพระลามจึๆขาบว่า
ดูธาเจ้าลูกรักแก่พ่ํ ถับว่าเจ้าลูกรักมักได่จักออกไปแอ่วซึ๊บกํจึๆไปกํพ่ํ
เทิ๊บว่าถั่ๆบั้บท้าวซุลละมาบ ได้ยิบถำพ่ํแท่ๆติบให้อะบุบาดแล้ว ເจ้ากํ

๑ ถวบเปับ "ขํให้ข้าบ้อย ร่วมซ่อบรักกํข้าเทิ๊บ"

ອອກจากฉุะเพิ้าไปเฤๅแถมฝั่ๅบ้ำแล้ว เจ้าจึๅไปรอดไปเฤๅเรือบผียักทัๅ
ซ๊ายฝูๅบั้บแล้วเจ้าจึๅอึ้บไปใบเรือบล่ำลืๅดู ภ๋จึๅเหับลูกอ่อบบ้อยอับผี
ยักแตกหนีไปอาๅไว้บ่ำทับเอ้าหนีไปบำมีมาภมีซ๊าย บาๅพ่อๅบอบปู่บาๅ
พ่อๅย่าๅไปย่าๅมา แล้วแลร้อๅไห้หาพ่ำแลแม่แห่ๅเอ้าสีว ๆ[๑] แฉว ๆ
มาภบักหั้บแล เมื่อบั้บท้าวหุลละมาบจึๅลิๅจากเรือบผียักทัๅซ๊ายฝูๅ
บั้บแล้วเจ้าจึๅไปแอ่วซึ๊บ ใบออกป้าวแถมเรือบแห่ๅผียักฝูๅบั้บ เจ้า
จึๅเหับดูกสัดทัๅซ๊าย อับผียักเอ้ามาภึบแล้วแลประวาๅฤึมเสัๅมีติ้บว่า
ดูกฉ้าๅ ดูกแรด ดูกหมู ดูกภวาๅ เต้มออกป้าวแถมเรือบบ่ำอาดจักบับ
อ่าบได้ แลพ๋เมื่อเวลาถ่ำมืดมาแล้ว ท้าวหุลละมาบจึๅซ๊บถึบมาเฤๅฉุะ
เพิ้าแล้ว ภ๋ลวดพาภับบอบหั้บแล เมื่อบั้บยัๅมีลูกสาวพระยาบาภผู้บึ่ๅ
ฉึ่ว่าบาๅถ๋าพาอับมีธูบสิมอับๅามมาภบัก บาๅจึๅออกมาซึ๊บใบเภาะ
ดอบหีบั้บภ๋จึๅเหับลีพิบมะหิลละโยหา ทัๅซ๊ายเฉิ้าบอบปู่ใบหีบั้บมาภ
ถามซ๊วๅซ๊ายยึๅหบักหบา บาๅจึๅลืๅแลไปมาทุกแห่ๅทุกพายภ๋จึๅเหับ
ท้าวพระลีจับบอบบ่ำซ๊บ ลุกมาไต้ผาๅประหึบบั่ๅถ้ๅวหมาภปู่ใบฉุะเพิ้าหี
บั้บหั้บแล เมื่อบั้บบาๅถ๋าพาลูกสาวพระยาบาภจึๅเอ้าไปบั่ๅเฉิ้าปู่ใบภระ
บาบหิวฉุะเพิ้าท้าวพระลีจับแล้ว บาๅจึๅอะรือะแรมสอๅสๅๅสามสๅๅ
เพื่อว่าให้ท้าวพระลีจับ ซ๊ๅวมาเหับแล้วแลเอื้บฤามติบหั้บแล เมื่อบั้บ
ท้าวพระลีจับได้ยิบสๅๅบาๅถ๋าพาอะรือะแรม ๖ หี มิ หีสับบั้บ เจ้าจึๅ
ไต้ไฟเยือๅเบึๅภระบาบหิวฉุะเพิ้าหีบั้บ เจ้าจึๅเหับบาๅถ๋าพาผู้ดีอาด
ซ๊าดเจ้าจึๅลืๅผ่ำปาดเลียฤามว่า ดูธาเจ้าบาๅๅามออดซ๊อดเจ้าพี้มาจอด
สัๅเด เปับแต่บุพเพอ้อย อ้ายเจ้าจึๅยิกย่าๅย้ายมาหาพี้ บี้ถิบดำภาทูด
เรือบ เจ้าพี้มาอิดเยื้อบ เฉิ้าดอบสัๅเล้าบั่ๅถอมมอมพายบอกเจ้าจึๅมา
ดูดภอกเต้าปาถวับ ให้เจ้าผู้แสๅตาไซ๊ยะย่าวมาภึบภ้อยถึบจับ มาภึบ
มับดอกฉ้อบมาภึบภ้อบถ๋าฉาว มาภึบหิวอีมู้ป่าได้อิดถู้ติบดๅวพี้เด เมื่อ
บั้บบาๅถ๋าพาจึๅภล่าวว่า อ้าแภ่เจ้าอ้ายเรียบ้อๅบี้ถิบปึบเปัๅจ้ๅบภาภ

---

๑ ถวบเป็บ "สว่าๆ"

ນ້ອງນີ້ຄົນເວົ້າຍາກຄອມມອມ ນ້ອງບໍ່ປັກແກ້ວຮອມໃນບ່ອນຂໍໃຫ້ເຈົ້າຄຳກ້ອນ ອອກມາຂໍໃຫ້ສີໂສພາຍ່າງຍ້າຍ ຂໍໃຫ້ພຣະໜ່ອມອ້າຍມາຊົມ ຂໍໃຫ້ມາເກືອກ ຕົມດິນອ່ອນ ຂໍໃຫ້ມາກິນທ່ອນມັນຂາວ ນ້ອງນີ້ເປັນສາວຮາມຫຼາຍຂວບມາພົບ ຈວບມັນໂງບໍ່ເຄີຍໂຂຄ້ອງ ຂໍໃຫ້ເຈົ້ານາຊົມນ້ອງທ່ຽວເຍີວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງຄຳ ພາກໍລວດໜີເມືອເມືອງນາກອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນພຸ້ນກໍມີແລ ໃນເມື່ອຣາຕີຄືນອັນ ນັ້ນແລຮຸ່ງແສງສຸຣິຍະພຸ່ງຂຶ້ນມາດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າທັງ ๕ ກໍ່ບອກເຕີນລີພົນໂຍທາ ຍ້າຍຊະເພົາອອກໄປກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๕ ກັບທັງໄພ່ພົນໂຍທາທັງມວນ ກໍໄປດ້ວຍອັນລຳດັບຫຼາຍວັນຫຼາຍຄືນມືນນານມາກນັກ ເຈົ້າຈິງໄປຮອດໄປເຖິງ ເກາະດອນອັນນຶ່ງ ອັນມີໃນທ່ຳກາງນ້ຳມະຫາສມຸດທີ່ນຶ່ງສ່ວນດັ່ງເກາະດອນອັນ ນັ້ນທຽນຍ່ອມເປັນປ່າດົງພົງໄພທັງມວນ ບໍ່ມີຄົນອັນຈັກຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອ ນັ້ນສ່ວນດັ່ງຊະເພົາເຈົ້າທັງ ๕ ກັບທັງໄພ່ພົນໂຍທາທັງມວນ ກໍພ້ອມກັນໄປຈອດ ເຊົາເປັນຄາວນອນໃນເກາະດອນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມກໍລີງແລ ເຫັນສວນໝາກນັດໃນແຄມຝັ່ງນ້ຳທີ່ນັ້ນ ເຈົ້າຈິງກລ່າວເຊີງທ້າວຫຸລລະມານ ອັນເປັນລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຣາທ້າວຫຸລລະມານລູກຮັກພໍ່ເຈົ້າຈິງອອກໄປປິດເອົາ ໝາກນັດໃນສວນທີ່ນັ້ນມາກິນກໍພໍ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈິງຂານວ່າ ໂດຍ ๆ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈິງອອກຈາກຊະເພົາໄປເຖິງແຄມຝັ່ງນ້ຳແລ້ວ ເຈົ້າ ຈິງຂຶ້ນໄປເຖິງສວນໝາກນັດທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າກໍຫຼຽວໄປຫຼຽວມາຊອກໄຊ້ສແວງຫາ ທົວທຸກແຫ່ງທຸກພາຍ ເຈົ້າຈິງເຫັນໝາກນັດສຸກເດັ່ງຣະດາດກາດກອງມາກລົ້ນ ເຫຼືອຫຼາຍບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ ເປັນດັ່ງເອົາຜ້າຄຸມເຫຼືອງໄປປົກໄວ້ໃນປ່າໝາກ ນັດທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈິງເອີ້ນຫາແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າເຮີຍ ນັບແຕ່ຂ້າຜູ້ລູກເກີດມາເປັນຕົນເປັນຕົວ ອັນມີສາພາວະປານສັນນີ້ກໍບໍ່ຫ່ອນເຫັນ ໝາກນັດມີມາກລົ້ນເຫຼືອຫຼາຍສັນນີ້ຈັກເທື່ອແລນາ ແມ່ເປັນເຈົ້າຈິງມາລ່ຳລີງດູ ກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີຈິງຂານຄຳລູກແຫ່ງຕົນວ່າເອີ ๆ ເຈົ້າລູກຮັກຈິງ ເອົາມາໃຫ້ກູແມ່ກິນແດ່ເທີ້ນ ກູແມ່ກໍຂີ້ຄ້ານອອກໄປມາກນັກກໍແມ່ນາ ຄັນວ່ານາງ ແພງສີກລ່າວວ່າບໍ່ໄປສັນນັ້ນ ທ້າວຫຸລລະມານຈິງຊ້ຳເອີ້ນຫາໄພ່ພົນໂຍທາທັງ ຫຼາຍວ່າດູຣາໄພ່ຟ້າຂ້າໄທທັງຫຼາຍເຮີຍ ເຈົ້າທັງຫຼາຍຈິງພາກັນມາເອົາໝາກ

ນັ້ກໄປກິນທຸກະກິນນັ້ນເທົ້ນ ຄັນວ່າທ້າວຫຸລະນາງເອ້ນຮຽກຫາສັນນັ້ນໄໝ່ພົ້ນໃຍ
ທ່ານກໍພ້ອມກັນລົ່ງໄປເຖິງປ່າໝ່ານກນັ້ກທົ້ນັ້ນແລ້ວ ເຂົ້ານກໍພ້ອມກັນໄປປົ້ດເອົ້ານ
ນັ້ກທ້ົ່ງອັ້ກໂຂເພົ້ນັ້ນ ກໍບໍ່ໝົ້ດບໍ່ສ້ົ່ງໝ່ານກນັ້ກໃນສ້ອນທົ້ນັ້ນໄດ້ຫັ້ນແລ ເມ້ົ່ອນັ້ນ
ຄົນທ້ົ່ງຫ້ົ່ງນ້ົ່ກໍພ້ອມກັນຫ່ານ້ົ່ບຂົນເອົ້ານ ໝ່ານກນັ້ກໃນສ້ອນທົ້ນັ້ນລົ່ງມ່ານ້ົ່ນໃນທ່ານ້ົ່ຊະ
ເພ້ົ່ານ້ົ່ນັ້ນ ມ່ານ້ົ່ກ່ານ້ົ່ນ ຫ້ົ່ງຫ້ົ່ງນ້ົ່ກ່ານ້ົ່ນ ບໍ່ອ່ານ້ົ່ກ່ານ ຈ້ົ່ກ ນ້ົ່ກ ນ້ົ່ບ ອ່ານ ໄດ້ ຫັ້ນ ແລ ເມ້ົ່ອນັ້ນ ທ້ົ່ານ ຫ້ົ່ງ
ນ້ົ່ກ ກໍ ຊ້ົ່ ຖ້ົ່ ງ ເດ ນ ໄປ ເມ ້ົ່ ອ ໜ ້ ານ ເຈ ້ ານ ຈ ້ ົ່ ກ ໄປ ຮ ອ ກ ໄປ ເຖ ົ ້ ງ ປ ່ ານ ໝ ່ ານ ກ ໜ ້ ານ ປ ່ ານ ຕ ານ
ທ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ນ ້ ົ ້ ກ ອ ັ ນ ມ ີ ໝ ່ ານ ກ ອ ັ ນ ດ ິ ກ ອ ັ ນ ໜ ານ ເປ ັ ນ ພ ້ ົ ້ ອ ໜ ອ ງ ຢ ູ ່ ເປ ັ ນ ດ ົ ້ ງ ຄ ົ ນ ເອ ົ ້ ານ ຜ ູ ກ ນ ັ ກ ແ ລ ້ ວ
ແ ລ ເ ອ ົ ້ ານ ໄ ປ ຫ ້ ອ ຍ ແ ຂ ອ ນ ໄ ອ ້ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ້ ົ ້ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ານ ຫ ຸ ລ ະ ນ ານ ຈ ້ ົ ້ ງ ທ ະ ຍ ານ ໄ ປ ປ ົ ດ
ເ ອ ົ ້ ານ ໝ ່ ານ ກ ໜ ້ ານ ຈ ະ ໝ ່ ານ ກ ກ ານ ທ ້ ົ ້ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ນ າ ທ ັ ບ ນ ານ ຕ ິ ໃ ຫ ້ ນ ັ ນ ແ ຕ ກ ມ ຸ ນ ພ ົ ້ ງ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ານ
ຈ ້ ົ ້ ງ ເ ກ ະ ເ ອ ົ ້ ານ ແ ກ ່ ນ ໃ ນ ນ ານ ກ ິ ນ ຊ ຸ ້ ນ ຖ ູ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ແ ຊ ບ ຫ ວ ານ ຫ ອ ມ ນ ານ ກ ນ ັ ກ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ
ເ ມ ້ ົ ້ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ ານ ຈ ້ ົ ້ ງ ໄ ປ ເ ມ ້ ົ ້ ອ ໜ ້ ານ ກ ໍ ຈ ້ ົ ້ ງ ເ ຫ ັ ນ ປ ່ ານ ກ ້ ວ ຍ ປ ່ ານ ອ ้ ອ ย ທ ้ ົ ้ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ນ ້ ົ ່ ກ ຈ ັ ກ ນ ັ ບ
ອ ่ ານ ໄ ດ ้ ຫ ັ ้ ນ ແ ລ ເ ມ ้ ົ ้ ອ ນ ັ ้ ນ ທ ้ ານ ຫ ຸ ລ ະ ນ ານ ຈ ้ ົ ้ ງ ໄ ປ ປ ົ ດ ເ ອ ົ ้ ານ ໝ ່ ານ ກ ກ ้ ວ ຍ ອ ັ ນ ສ ຸ ກ ຄ ານ ເ ຕ ົ ้ ອ
ນ ั ้ ນ ມ ານ ກ ິ ນ ກ ໍ ມ ี ຣ ิ ສ ອ ັ ນ ແ ຊ ບ ກ ວ ่ ານ ກ ้ ວ ຍ ທ ้ ົ ้ ງ ຫ ้ ົ ้ ງ ໃ ນ ທ ี ่ ຊ ຸ ມ ພ ู ທ ี ບ ທ ี ่ ນ ี ้ ແ ລ ເ ມ ้ ົ ้ ອ ນ ั ้ ນ
ທ ้ ານ ຫ ຸ ລ ະ ນ ານ ກ ໍ ຊ ้ ຳ ໄ ປ ຫ ັ ກ ເ ອ ົ ้ ານ ອ ้ ອ ย ນ ານ ກ ິ ນ ຊ ຸ ້ ນ ຖ ู ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ແ ຊ ບ ຫ ວ ານ ຫ ອ ม
ບ ົ ้ ງ ກ ວ ่ ານ ້ ຳ ຕ ານ ໃ ນ ຊ ຸ ມ ພ ู ທ ี ບ ເ ຮ ົ ้ ານ ี ้ ແ ລ ເ ມ ้ ົ ้ ອ ນ ั ้ ນ ທ ้ ານ ຫ ຸ ລ ະ ນ ານ ກ ໍ ຊ ้ ຳ ຖ ุ ่ ງ ເ ດ ิ ้ ນ ໄ ປ
ກ ໍ ຈ ้ ົ ้ ງ ໄ ປ ເ ຫ ັ ນ ສ ອ ນ ດ ອ ກ ໄ ม ้ ທ ้ ົ ้ ງ ຫ ້ ົ ້ ງ ມ ี ນ ານ ກ ม ี ຫ ້ ົ ້ ງ ເ ຈ ้ ານ ຈ ้ ົ ้ ງ ໄ ປ ປ ົ ດ ເ ອ ົ ้ ານ ດ ອ ກ ໄ ม ้ ທ ้ ົ ้ ງ
ຫ ້ ົ ້ ງ ນ ານ ຮ ้ ອ ย ໃ ห ้ ເ ປ ั ນ ร ะ ดิ ้ ง ານ ແ ລ ้ ວ ເ ຈ ้ ານ ຈ ้ ົ ้ ງ ເ ອ ົ ้ ານ ນ ານ ທ ั ก ท ธ ิ ้ ง ເ ย ้ ย ้ อ ง ดิ ้ ง ານ
ແ ລ ้ ะ ເ ຈ ้ ານ ຈ ้ ົ ้ ງ ຄ ืน ນ ານ ເ ດ ิ ้ ง ล ี ผ ิ ง ม ะ ห ิ ล ะ ล ะ ไ ย ท า ท ั ้ ง ม ว น ແ ล ้ ะ ເ ຈ ้ ານ ຈ ้ ົ ้ ງ ເ ย ้ ົ ้ ານ ໄ ປ ใ น
ร ะ ເ พ ิ ง ท ี ่ ນ ั ้ ง ป ่ ม ี ง ານ ເ ม ้ ົ ้ ອ ນ ั ้ ง ນ ານ ง ານ ผ ง ส ี ก ໍ ห ฺ ง ว ะ ເ ห ั ง ท ้ ะ ห ุ ล ะ ม ານ ท ั ก ท ธ ิ ง
ด อ ก ไ ม ้ ເ ย ้ ົ ้ ານ ม ານ ເ ถ ิ ง ถ ิ ง ส ั ง ท ั ้ ง ນ ານ ก ໍ ม ี ใ จ ใ ฝ ่ ป ารถ ห ิ ว ม ารถ ท ั ้ ง ง ານ จ ้ ົ ง ก ล ่ ว อ ่ ว ่ า
ด ู ธ ุ ร า เ จ ้ า ล ู ก ร ั ก แ ก ่ แ ม ่ เ ร ี ย ง ເ จ ้ ะ แ ม ่ เ ป ั น ส ั ว ส ิ ง ล ิ ง ภ ั ง ส ั ง ย ี ้ ເ ห ต ุ ด ั ง ล ี ้ ເ จ ้ า จ ้ ง ท ั ก
ท ธ ิ ง ด อ ก ไ ม ้ ເ ห ม ื อ ง ด ั ง ค ิ ง ท ั ง ฺ ค ฺ ย ฺ ง ป ี ก ท ี ่ ย ารถ ห ิ ว ม ารถ ภ ั ก ส ั ง ย ี ้ ເ ห ต ุ ด ั ง ล ี ้ ເ จ ้ า จ ้ ง ท ั ก
ท ธ ิ ง ด อ ก ไ ม ้ ເ ห ม ื อ ง ด ั ง ค ิ ง ท ั ง ฺ ค ฺ ย ฺ ง ป ี ก ท ี ่ ย ารถ ห ิ ว ม ารถ ภ ั ก ส ั ง ย ี ้ ເ ห ต ุ ด ั ง ล ี ้ ເ จ ้ า จ ้ ง ท ั ก
ท ้ ว ห ุ ล ะ ม ານ ก ໍ ช ้ ำ ไ ป ห ั ก ເ อ ົ ้ ານ อ ้ อ ย ม ານ ก ิ น ช ุ ้ ม ค ู ก ໍ ເ ป ั น อ ั ง แ ช ุ บ ห ว ານ ห อ ม
บ ົ ว ก ว ่ ານ ้ ຳ ต ານ ใ น ช ุ ม พ ู ท ี บ เ ร ົ ้ ານ ี ้ ແ ล ເ ม ้ ົ ้ อ ນ ั ้ ง ท ้ ้ ะ ห ุ ล ะ ม ານ ก ໍ ช ้ ำ ถ ุ ่ ง เ ด ิ ้ ง ไ ป
ก ໍ จ ้ ົ ้ ง ไ ป เ ห ั ง ส อ ง ก อ ก ไ ม ้ ท ้ ົ ้ ง ห ้ ົ ้ ง ม ี ม ารถ ม ี ห ้ ົ ้ ง เ จ ้ า จ ้ ົ ้ ง ไ ป ป ົ ด เ อ ົ ้ า ด อ ก ไ ม ้ ท ้ ົ ้ ง
ห ้ ົ ้ ง ม ารถ ย ้ อ ย ใ ห ้ เ ป ั น ร ะ ด ิ ้ ง ານ แ ล ้ ว เ จ ้ า จ ้ ง เ อ ົ ้ า ม ารถ ท ั ก ท ธ ิ ง เ อ ้ ย อ ้ อ ง ด ิ ้ ง ານ
ແ ล ้ ะ เ จ ้ า จ ้ ง ค ืน ม ารถ เ ก ิ ง ล ี ผ ิ ง ม ะ ห ิ ล ะ ล ะ ไ ย ท า ท ั ้ ง ม ว น ແ ล ้ ะ เ จ ้ า จ ้ ง เ อ ้ า ไ ป ใ น
ร ะ เ พ ิ ง ท ี ่ ນ ั ้ ง ป ่ ม ี ง ານ ເ ม ้ ົ ้ อ ນ ั ้ ง ນ ານ ง ານ ผ ง ส ี ก ໍ ห ฺ ง ว ะ ເ ห ั ง ท ้ ้ ะ ห ุ ล ะ ม ານ ท ั ก ท ธ ิ ง
ด อ ก ไ ม ้ ເ ย ้ ົ ้ ານ ม ານ ເ ถ ิ ง ถ ิ ง ส ั ง ท ั ้ ง ນ ານ ก ໍ ม ี ใ จ ใ ฝ ่ ป ารถ ห ิ ว ม ารถ ภ ั ก ส ั ง ย ี ้ ເ ห ต ุ ด ั ง ล ี ้ ເ จ ้ า จ ้ ง ท ั ก
ท ธ ิ ง ด อ ก ไ ม ้ ເ ห ม ื อ ง ด ั ง ค ิ ง ท ั ง ฺ ค ฺ ย ฺ ง ป ี ก ท ี ่ ย ารถ ห ิ ว ม ารถ ภ ั ก ส ั ง ย ี ้ ເ ห ต ุ ด ั ง ล ี ้ ເ จ ้ า จ ้ ง ท ั ก
ท ้ ว ห ุ ล ะ ม ານ ก ໍ ช ้ ำ ไ ป ห ั ก ເ อ ົ ้ ານ อ ้ อ ย ม ານ ก ิ น ช ุ ้ ม ค ู ก ໍ ເ ป ั น อ ั ง แ ช ุ บ ห ว ານ ห อ ม
บ ົ ว ก ว ่ ານ ้ ຳ ต ານ ใ น

ຫຼາຍບ໊ຳງນັກ ເພື່ອໃຫ້ຄົນທັ້ງຫຼາຍມາເຫັນຂ້າຜູ້ລູກແລ້ວແລະຫົວຕໍ່ຍຸ້ມ ໆ ແຍ້ມ ໆ ນັ້ນແລ ດ້ວຍແທ້ເຂົາກໍເຫັນລ໊ຳກ້ັງທັ້ງດອກໄມ້ ເຫຼ ືອຕົວເຂົາກໍນັກໄຄ່ຫົວຂອັນ ທ່ໍນັ້ນແລ້ວແມ່ເຮ ີຍ ຄັນວ່ານາງແພງສ ີແລະທ້າວທຸລະນາງກລ່າວເຊ ິ້ງກັບສັນນັ້ນ ແລ້ວ ກໍລວດຄ່ຳນ ຶດຫັ້ນແລ ເມ ື່ອນັ້ນບ້ັງມ ີເທວະບຸດຕົນບ ໍ່ງອັນມ ີບ ິດສັກປຣະຣ ິ ວານໄດ້ໝ ື່ນບ ໍ່ງປູ່ໃນເກາະດອນທ ີ່ນັ້ນຫ ັ້ນແລ ສ່ວນດ ັ້ງເທວະບຸດຕົນນັ້ນກ ໍ່ນ ິຣະມ ິດ ບ ້ັງຕຸບພາມອັນດ ີອັນງາມມາກນັກແລ້ວ ກໍຊ ໍ້ານ ິຣະມ ິດເປັນໂຄມໄຟໄດ້ປຣະທ ີບ ໃຫ້ມ ີ ແສງອັນລຸກຮ ຸ່ງເຮ ືອງໃນຕຸບພາມທ ີ່ນັ້ນແລ້ວ ເທວະບຸດຕົນນັ້ນຈ ໍ່ງບອກເຕ ົ້ນ ລຸກຫຼ ານປຣະ ິ ວານແຫ ່ງຕົນ ມາໃຣ ່ມ ກັບໃນຕຸບພາມທ ີ່ນັ້ນແລ້ວເທວະດານ ້ອຍ ໜຸ ່ມທ ັ້ງຫຼ ານ ເຂ ົ້ ່ ້ ່ ້ ່

ກໍເອີ້ນປາກເວົ້າຕໍ່ແຍ ບາງພ່ອງຕາແພດແພລອດປ່ອງເຂົາກໍເຫັນໄຟສ່ອງແກ້ມ ບາຄານ ເຂົາກໍເຫັນທ້າວຫຸລະມານຜູ້ດີອອກຫຼາຍ ເປັນທີ່ປາກອູ້ມກອດຊົມຮັກ ເປັນທີ່ປາກອ້ມບ້ວຕັກບົງເຍົາ ເປັນທີ່ປາກອູ້ມບ້ວເໜົາຊົມແກ້ມ ເຈົ້າກໍຫົວຍຸ້ມ ໆ ແຍ້ມ ໆ ບໍ່ປາກຈາ ເມື່ອນັ້ນຝູງສາວເທພພາປາກເວົ້າເອີ້ນຫາເຈົ້າຫຸລະມານ ວ່າຂ້າພຣະພູບານໜຸ່ມໜ້າ ເຈົ້າອ້າຍມາແຕ່ຟ້າລືຮູ້ວ່າປູ່ເມືອງຄົນ ຂໍໃຫ້ມາ ສົນເຄົາເອົານ້ອງ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າລ່ອງຄ່ອງຈ້ຳເມືອ ຂໍໃຫ້ເອົານ້ອງເຜືອແຝງຂ້າງ ຂໍໃຫ້ໄດ້ພາບຖ້ຳປາກຊ້ຳງເມືອເມືອງທວາບ ຂໍໃຫ້ໄດ້ພາບຖ້ຳຄວາບເມືອ ເມືອງຫ້ ຂໍໃຫ້ໄດ້ພົບພໍ້ພຣະຈອມທັນກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນບັ້ນທ້າວຫຸລະມານ ບາບ່າວເຈົ້າກໍເລີ້ຍຕ້ານກລ່າວຈາຣະຈາວ່າ ດູຣາຝູງເທພພາໜ້າໜຸ່ມກົກເກົ້າ ຊຸ່ນດຳດີພີ ນັ້ແມ່ນເນຍລີງກັ້ງ ອ້າບທອກຮ້ອງກ້ອກໆ ມາຫາເພິ້ງປາກຈາແໜງ ໜ່າຍເປັນທີ່ດູພາງຮ້າຍແລນາ ເມື່ອນັ້ນຝູງເທພພາກ້ວກວາດຍຶກຄືວພາດເອີ້ນ ຫາເຈົ້າຣີບມາເບີ ເຊີນອ້າບມາເຂັ້ນຝ້າຍລັ້ນແລ ມາແພດແນບຫົບເຫົ້ານາຄ ເຂົ້າຍາມໜາວ ເຈົ້າສົບຍາວອ້ຳເພົ້າ ປາກດອມເຈົ້າຣີບທ່ຽວມາເບີ່ອ່າດ້ັ້ງນັ້ນ ແລ້ວ ທ້າວຫຸລະມານ ກໍລວດເຂົ້າໄປບ້ັ້ງໃກ້ສາວຮາມປາກເວົ້າເຈົ້າກໍຂໍສ້ັ້ງ ໜານຂອງເກົ່າ ບາງກໍຖວາຍແຈ່ມເຈົ້າຊົມເບີ່ເອີ ໆ ມາຊົມເບີ່ເຈົ້າອ້ຍ ຂ່ໃຫ້ເຈົ້າ ມາຈະຈ່ຳງຈ້ຍທ່ຽງຮອມເຈົ້າເຣີບວ່າດ້ັ້ງນັ້ນແລ້ວ ໃນເມືອຣາຕີ ຄືນຍັ້ນນັ້ນແລ ຮຸ່ງແສງແດດໜ່ຽງຂຶ້ນມາ ຝູງເທພພາເອີ້ນສ້ັ້ງຄຶດຄ້ອຍຄ້ັ້ງດອມບາ ເມື່ອນັ້ນ ທ້າວຫຸລະມານຄວາອູ້ມກອດ ເຂົາກໍຫອດ ໆ ໃຫ້ຫົວແຄນກໍຈ້ຳບ່ວງແຂນກັນ ສ້ັ້ງແລ້ວ ເລີ້ຍໃຫ້ແຈ້ ໆ ສ້ັ້ງເມືອກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນບ່ວງເທວະດາໜີເມືອແລ້ວ ທ້າວຫຸລະມານກໍລວດຄືນມາສູ່ຊະເພົ້າແຫ່ງຕົນແລ້ວ ນາງແພງສີຕົນເປັນແມ່ ຈ້ຳຖາມວ່າດູຣາເຈ້ົ້ານລູກຮັກແກ່ແມ່ ໃນເມືອເຈ້ົ້ານລູກຮັກແມ່ໄປຫາປ່ານ້ັ້ງເລົ່ານ້ັ້ ສ້ັ້ງມາຫາແມ່ແດ່ລື ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລະມານຈ້ຳຂ່ານຄຳແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້ານ ແກ່ແມ່ເປັນເຈ້ົ້ານເຣີ້ຍ ໃນເມືອລູກແຈ່ມເຈ້ົ້ານໄປຫາຝູງປູ ປາ ກຸ້ງ ໜ້ງ ກໍບ່ລ້ອຍ ທ້ອງທ່ຽວມາດ່ານ ທ່ຽຍ່ອມໄດ້ປາຊ່ານບຶກໃຫ່ງຖວາຍແກ່ພຣະແກ່ນໃຫ້ມາດ່ານ ກໍຂ້ານເທີ້ນ ຄັນວ່າທ້າວຫຸລະມານກລ່ານດ້ັ້ງນັ້ນແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນຫົວສ່ານ

ແຊວ ๆ ມາກນັກກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງບອກເຕືນໄພ່ພົນໂຍທາ ທັງຫຼາຍຍ້າບຊະເພົາອອກໄປຕາມແມ່ນ້ຳຄຸງຄານັ້ນກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๕ ກັບທັງມ້ານະນີກາບ ກໍໄປດ້ວຍອັນລຳດັບວັນຄືນມືນນານມາກນັກ ເຈົ້າຈຶ່ງໄປ ຮອດໄປເຖິງເມືອງເກາະດອນອັນນຶ່ງ ໃນທ່ຳກາງແມ່ນ້ຳຄຸງຄາມະຫາສມຸດທີ່ນັ້ນ ຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງເກາະດອນນັ້ນກວ້າງໄດ້ຮ້ອຍໂຍດຊນະ ແລ້ວຍາວໄດ້ ๔ ຮ້ອຍ ໂຍດຊນະທຽນຍ່ອມເຕັມໄປດ້ວຍໝູ່ຄົນທັງຫຼາຍ ບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນສ່ວນດັ່ງຊະເພົາ ເຈົ້າທັງ ๕ ກັບທັງໄພ່ພົນໂຍທາອັກໂຂເພນີນັ້ນໄປຮອດ ແລ້ວກໍລວດພາກັນຈອດເຊົາ ແວດລ້ອມອ້ອມເກາະດອນທີ່ນັ້ນທຸກກ້ຳທຸກພາຍ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງບອກເຕືນໄພ່ພົນໂຍທາແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຣາ ທ່ານທັງຫຼາຍອັນເປັນໄພ່ພົນແຫ່ງເຮົາພຣະອົງ ບັດນີ້ເຮົາທັງຫຼາຍກໍພາກັນມາ ຈອດເຊົາເພິ່ງພາອາໄສຄົນທັງຫຼາຍ ອັນຢູ່ໃນເກາະດອນທີ່ນີ້ດາຍບຸຄລະຜູ້ໃດຢ່າ ຫຸຽບຍາດຮວດດຶ່ງເອົາວັຕຖຸເຂົ້າຂອງແຫ່ງເຂົານັ້ນເນີ ອັນນຶ່ງຢ່າໄປກະທຳ ຮ້າຍແກ່ຍິງສາວນ້ອຍໃຫ່ຽ ດ້ວຍເຫດອັນບໍ່ຊອບບໍ່ແມ່ນໃຈເຂົາແທ້ດາຍ ຄັນວ່າ ບຸຄລະຜູ້ໃດໄດ້ລັກເອົາວັຕຖຸເຂົ້າຂອງ ແລຂົ່ມເຫັງເຕັງເອົາດ້ວຍອຳນາດອາດຍາ ວ່າຕົນເປັນແມ່ທັບກຳລັງດັ່ງນັ້ນ ກູພຣະອົງຈັກເອົາໄປຂ້າເສັຽເປັນທ່ຽງທີດຽວນັ້ນ ແລ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລາມກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຂົາກໍບໍ່ກາຍຄຳສັ່ງຄຳສອນທຸກ ແຫ່ງທຸກພາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍອັນຢູ່ໃນເກາະດອນທີ່ນັ້ນເຂົາກໍເຫັນ ພວກກຳລັງໄທແຂກເມືອງກາສີ ມາຈອດເຊົາເປັນອັນມາກຄາມຫຼວງຫຼາຍສັນນັ້ນ ເຂົາກໍພ້ອມກັນໄຫຼຫຼັ່ງລົງມາລ່ຳແຍງ ເປັນອັນຈົ່ມຈໍຊໍແຊເຕັມໄປດ້ວຍຍິງຊາຍ ນ້ອຍໝຸ່ມເຖົ້າແກ່ຊະຣາການບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍ ໝາຍມີ ຍິງຊາຍນ້ອຍໝຸ່ມອັນຢູ່ໃນເກາະດອນທີ່ນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງປາກຈາວ່າຫຼົ້ນກັບ ດອມຍິງນ້ອຍຊາຍຮາມ ອັນເປັນໄທແຂກທີ່ນັ້ນດ້ວຍຄຳວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູທັງຫຼາຍ ບັດນີ້ເຈົ້າກູທັງຫຼາຍລຸກແຕ່ທີ່ໃດມາ ໂຜດສາກຣະຣຸນາ[๑] ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍອັນເປັນ ຄົນທຸກໄຮ້ຫາຜົວບໍ່ໄດ້ອັນຢູ່ໃນເກາະດອນທີ່ນີ້ກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍອັນ

---

๑ ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ກຣະຣຸນາ" ຄືກັນ ຜູກ ມີ ມັດ ๔ ໜ້າ ๖ຄ ແຕ່ ວ່າ ຄວນເປັນ ກະຣຸນາ

ເປັນໄທແຂກຈຶງກล่าวอ่า ດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍອັນຢູ່ໃນບ້ານພີກໍມາກล่าวต้านโอม
ສາວໃຜຈັກເປັນເມັ່ງເຮົາຮີບມາຢ່າຊ້າ ຢ່າໄດ້ກິນໝາກກອກກາງດອນຈົ່ງໃຫ້ກິນ
ໝາກຫວາຍຕາດ ພີ້ຈັກເວົ້າໃຫ້ຂາດທີດ່ງວແລນາ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍອັນ
ເປັນຊາວບ້ານເຂົາຈຶງປາກກล่าวต้านมายาอ่า ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູງສາແຮງຕອດຂ້າ
ບໍ່ມີເວົ້າຮອດເຊຶງຊາຍ ຂ້າບໍ່ມີເວົ້າຫຼາຍຄືເຈົ້າຂ້າບໍ່ມີປາກເວົ້າຄືອວນເຈົ້າຜູ້ປາກ
ສ່ງງນວນເວົ້າມ່ວນນ້ອງນີ້ຄົນກຸດດ້ວນຍອດຕາວ ນ້ອງນີ້ຄົນຕາຂາວແມ່ຮ້າງກໍບໍ່
ເປັນທີ່ອ້າງເຊຶງຊາຍຍາໄດ້ເວົ້າໄປຫຼາຍເຊົາທ້ອນ ຫຼາງຈັກຖືກບາດຄ້ອນເມັ່ງຕີ
ເຈົ້າຜູ້ດີໝາກຕອດແມ່ນວ່ານ້ອງຂໍກອດໂນງໂນຍ ເຈົ້າຫາກຮ້ອງໂອຍ ๆ ແໝງ
ໝ່ານບໍ່ຊື້ຈ່ານຂອງແພງແລນາ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວຄົນທັງຫຼາຍອັນເປັນຊາວບ້ານ
ທີ່ນັ້ນເຂົາກໍເລີກລາເມືອຫາເຮືອນແຫ່ງເຂົາ ທຸກແຫ່ງທຸກພາຍຫັ້ນແລ ພໍເມື່ອ
ເຖິງເວລາຍາມແຖໃກ້ຄ່ຳພຣະອາທິດຕົກຕ່ຳລັບຈອມດອຍ ແລ້ວຄົນທັງຫຼາຍກໍ
ພ້ອມກັນນອນທຸກແຫ່ງທຸກພາຍກໍມີແລ ໃນເມື່ອວັນລຸນຮຸ່ງເຊົ້າມາແລ້ວ
ທ້າວພຣະລາມຈຶງ(ໃຫ້)ຄົນທັງຫຼາຍຍ້າຍຊະເພົາອອກໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ
๕ ກັບທັງໄພ່ພົນໂຍທາທັງມວນ ກໍພ້ອມກັນໄປຕາມແມ່ນ້ຳທີ່ນັ້ນເປັນອັນຫຼາຍ
ວັນຫຼາຍຄືນມາກນັກ ເຈົ້າຈຶງໄປຮອດໄປເຖິງເມືອງອິນທະປະຖານະຄອນບໍ່ມີນານ
ຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ເຈົ້າຈຶງບອກໄພ່ພົນໂຍທາຈອດຊະເພົາ
ໃນແຄມນ້ຳທີ່ນັ້ນ ເປັນອັນເດັ່ງຣະດາດກາດກອງມາກຄາມຫຼວງຫຼາຍຍິງນັກຫັ້ນ
ແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍອັນຢູ່ໃນເມືອງອິນທະປະຖານະຄອນທີ່ນັ້ນ ເຂົາກໍເຫັນ
ລີພົນໂຍທາທ້າວພຣະລາມ ມາຈອດເຊົາມາກຫຼວງຫຼາຍສັນນັ້ນເຂົາກໍໃສ່ໃຈວ່າ
ແມ່ນໄພ່ພົນໂຍທາພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ມາກວາດຄົວແລຍາດຊຶງເອົາເຂົ້າ
ຂອງເງິນຄຳນັ້ນຈາ ເຂົາຈຶງລົງໄປຂາບທູນພຣະຍາມຸນຈິຣາດອັນເປັນເຈົ້າແຫ່ງ
ເຂົາວ່າເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ບັດນີ້ຂ້າເສີກເມືອງໃດມາຈອດເຊົາໃນ
ທ່າແຫ່ງເຮົາເຈົ້າຂ້າທັງຫຼາຍມີມາກມີຫຼາຍ ມີຄຄາວ່າແມ່ນພຣະຍາຣາພພະນາ
ສວນມາກວາດເອົາຄົວແຫ່ງເຮົາ ເຈົ້າຂ້າທັງຫຼາຍໜີເມືອເມືອງລັງກາພຸ້ນກໍບໍ່ຮູ້
ໄດ້ກໍຂ້ານາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາມຸນຈິຣາດຕົນເປັນອາດ ໃນເມືອງອິນທະປະຖານະ

ถอบทีบั้ง ເจ้ากํมีใจอับฝั่ງฝ้าวมากยิ ງบักซ้ามพระยาจิ ງลิ ງจากผาสาด
ภับทัງพวกบ้อยผู้ปิ ງไปตามซ้ ງแซ่ ງติบบํมีบาบ ภํลวดไปเถิ ງท่าฉะเพิา
ทีบั้งแล้ว พระยาภํเซับถิบทัງซ้ายเอิาฉะเพิามาจอดมีมากมีซ้าย พระ
ยาจิ ງซ้ ງวไปซ้ ງวมาล่ำลิ ງดู ภํจิ ງเซับท้าวพระลามสะถิดยู่เซื้อภระบาบ
ซิวฉะเพิาทีบั้ง พระยาจิ ງรู้ว่าแม่บภำลัງลีพิบท้าวพระลักพระลาม
ทัງ ๖ พีบ้อ ງ แล้วพระยาจิ ງเข้าไปเถิ ງฉะเพิาแล้วพระยาจิ ງเซับท้าว
ซุลละมาบเปับลิ ງบั่ ງยู่ใบปักตูฉะเพิาทีบั้ง เจ้ากํมีใจมักปากซิวมากบัก
ซั้งแล เมื่อบั้งท้าวพระลาม จิ ງเซับพระยามุบจิธาดเข้ามาใบฉะเพิา
ทีบั้ง เจ้าจิ ງภวักมีเอื้บรูภเอิาด้วยถำว่า ดูธาท่าบพระยามุบจิธาด
ท่าบจิ ງเข้ามาสู่สำบักแซ่ ງเริาป่าบาบเท้าวับเทื้บ เมื่อบั้งพระยามุบจิ
ธาดได้ยิบสูງท้าวพระลามเอื้บรูภเอิาติบสับบั้ง พระยาจิ ງขาบว่าโดย ๆ
ว่าดั่ ງบั้งพระยาจิ ງฝ้าววิภ ๆ โวม ๆ เข้าไปขาบไซว้ท้าวพระลามว่า
เซวะข้าไซว้มะซาธาฉเจ้า บัดนี้เจ้าภูไปเอิาภำลัງลีพิบทีใดมาเปับอับ
มากถามซ้ วาๆซ้ายยิ ງบักซ้ามภํข้าจา มีถถาว่าเจ้าภูถึบเมื่อเมื่อ ງจับทะ
บุธิ สีสัตตะบาภพุ้บแล้ว จิ ງเอิาลีพิบมะซิลละโยทาฝูๆบี้มาภํข้าจารู้ว่า
ไปธิบเลวเอิาใบบ้าบบ้อย แลเมื่อ ງใซ่ ງทัງมวบจิ ງได้ลีพิบโยทาฝูๆบี้มา
บั้งภํข้าจา เมื่อบั้งท้าวพระลามจิ ງขาบว่า ดูธาท่าบอับเปับเจ้าเมื่อ ງ
อิบทะปะถาบะถอบทีบี้ ยามเมื่อเริาพระอิ ງซึ้จากท่าบไปเพื่อว่าจักขํ
เอิาบาๆสีดาดอมเจ้ามะซาธะสี ว่าดั่ ງบั้งภํลวดไปจวบไปพิบแล้วแลไป
ขํเอิาได้ดั่ ງใจมักแท้แล ทํ่ว่าพระยาธาพพะบาสวบภํมาลักเอิาซึ้ไป
เมื่อ ງลัງภาพุ้บแล้ว เริาจิ ງไปขํเอิาภำลัງลีพิบภับดอมท้าวพระลีจับได้
แล้วเริาจิ ງถึบมาเถิ ງท่าบ อับเปับเจ้าบ้าบเจ้าเมื่อ ງทีบี้เพื่อว่าจักขํเอิา
ภำลัງลีพิบภับดอมท่าบได้แล้ว เริาภํจักไปธิบเลวยาดฉิ ງเอิาบาๆสีดาภับ
ดอมพระยาธาพพะบาสวบใซ้ได้ซั้งแล บัดนี้เริาภํมาเปับแขภเมื่อ ງแก่
ท่าบมากถามซ้ วาๆซ้ายสับบี้ ท่าบจักใซ้เริาไปจอดเฉิาใบทีใดจิ ງจักซิด
ซู่ฉุมไพ่พิบแซ่ ງเริาบี้จา เมื่อบั้งพระยามุบจิธาดจิ ງภล่าวว่า ข้าแก่

ເຈົ້າภูผีว่าจักใช้ชมิดชมู่ฉุมไพ่พิบโยทา ແຫ່ງເຈົ້າภูดั่ງบั้บภ๋ท่ถอบไปปุภ
ແปງจำบักสาบจอดເฉุ้าใบทีງบาพุ้บสีງดูวภ๋ข้าแล ເมื่อบั้บท้าวพระลาม
จีງขาบว่าเอีๆ ว่าดั่ງบั้บ ท่าบใช้เรีาไปจอดเฉุ้าใบทีใดเรีาภ๋ไปจอดเฉุ้าใบที
บั้บแล ถับว่าท้าวพระลามภล่าวสับบั้บแล้ว พระยามุบจีธาดจีງออภ
จาภฉุะเพ้าไปบอภเตืบถิบทัງซ้าย ใช้ไปปุภแปງจำบักสาบจอดใบทีງ
บาทีบั้บบ๋ระบวบแล้ว เจ้าจีງฉุ้าใช้ถิบทัງซ้ายชายมี ยีງฉายบ้อยใช่ง
ทัງมวบมาโรมภับเพื่อว่าจักไปบีระมิบธาททะบาบ่มีบาบทั้บแล ถับว่า
พระยามุบจีธาดไปเฤๅท่าฉุะเพ้าแล้ว มับจีງบ๋มีไซว้ท้าวพระลามว่า
เทวะฝูๅข้าไซว้มะซาธาฉุเจ้า บัดบี้จำบักสาบจอดภ๋แล้วบ๋ระบวบทุภ
สีๅทุภอับภ๋ข้าแล ข๋อัๅเฉิบมะซาธาฉุเจ้าจีๅฉุะเดัดออภไปจอดเฉุ้าปู่ตาม
สุภขาสำธาบภ๋ข้าเทีบ ເมื่อบั้บท้าวพระลามจีๅขวีม้าขาบว่าเอี ๆ เรีา
พระอิๅภ๋จักไปจอดเฉุ้าตามแซ่ๅท่าบบั้บ ถับว่าท้าวพระลามภล่าวดั่ๅ
บั้บแล้ว เจ้าทัๅ ๖ พี่บ้อๅ จีๅขึ้บขวีม้ามะบีภาบฉุะเดัดออภจาภฉุะเพ้า
ไปก่อบแล้ว ท้าวพระลีจับจีๅขวีม้าออภไปตามซ้ๅ แล้วท้าวซุลละ
มาบจีๅใช้บาๅแพๅสีขึ้บขวีซ้ๅแซ่ๅติบ แล้วภ๋ลวดยิภย่าๅไปตามซ้ๅ
ท้าวพระลีจับทั้บแล ເมื่อบั้บยีๅฉายสาวบ่าวแลลีพิบมะซิลละโยทา
ทัๅมวบภ๋พ้อมภับแซบแซ่เจ้าทัๅ ๕ พระอิๅ ถือว่าไทบ้าบสับไทแขภเขิา
ภ๋ซิวซีภแซภ ดอมภับสูๅมีบับขับฟ้อบบ่ๆเดือดร้อบภิวเภๅ เขิาภ๋ร้อๅ
เถๅๆ ทุภพาภ เลียต้าบปาภดอมสาวเจ้าตาขาวเมัดๅา เจ้าตาดำดอภ
ฝ้ายพี่ปาภไปเภาะภ่ายอีๅชมอบ พี่ปาภไปไต่ขอบไม้ยาๅลำใช่ง พี่ปาภ
ข๋ร่วมไท้ฉุม ๖ ได้บ่ เจ้ายาได้ล้งๅบิภข๋แถมบา เจ้ายาได้ล้งๅบิภขวา
แถมซ้วย พี่ บี้ถิบป่วย มี ปี เซับสาวสีปาภอู้มเซับสาวชุ่มปาภฉุมแล
บาบาๅเรีย ว่าดั่ๅบั้บแล้วเขิาภ๋เตาะต่อยแภ้มภับไป บาๅพ่อๅเว้าสวภ
ใสซิวขึ้บ บาๅพ่อๅถึดม่ำถึบภอดถ๋ บาๅพ่อๅเว้าอ๋แอสูๅซ้าภ บาๅพ่อๅ
เว้าฉึภฉาภฉัๅเดว่าดั่ๅบั้บภ๋มีแล ເมื่อบั้บเขิาภ๋แซ่แซบเจ้าทัๅ ๕ พระอิๅ
ไปเฤๅจำบักสาบจอดแล้ว ภ๋ลวดพาภับเฉุ้าตามสุภขาสำธาบทั้บแล

ส่วนกั๋ๆลีพิบมะหิลละโยหา ฮักโอเพบีฮับมากับกอมท้าวพระลามบั้ง
เอิากํพ้อมกับเฉิาใบตูบผาม จำบักสาบจอกหีบั้บทุกถิบ ๆ ถิบยิๆฉาย
สาวบ่าวไหเมือๆอิบทะปะฤาบะถอบ ฮับมาแห่แหบท้าวพระลามบั้ง
เอิากํเลีกลาเมือหาหีปู่แห่ๆเอิาบ่ํเสสสลํหั้บแล เมือบั้บพระยามุบจิ
ธาถจีๆฉาบทูบท้าวพระลามว่า เหวะข้าแก่มะหาธาฉเจ้าใบเมือเจ้าภู
ฉํแก้วหาบกำลัๆกับกอมผู้ข้า เจ้าภูจักเอิาถูวบีบั้บลี รู้ว่าเหิๆบาบจีๆ
จักเอิาบั้บกํข้าจา เมือบั้บท้าวพระลามจีๆกล่าวว่า ดูธาท่าบพระยา
เมือๆบ้อยท่ํว่าเริาพระอิๆ มาร่ำเพิๆดูใบพระธาฉรีระไหบีบากํท่ํถวบมี
ทูตตาข้าใฉ้ไปเฤๆเมือๆลัๆภา เพือว่าจักไต่ตามดูบาๆสีดาฮับพระยา
ธาพพะบาสวบเอิาไปบั้บก่อบเหีบ ถับว่าบาๆสีดาหากยัๆบ่ํตายเริาทัๆ
ฐายจีๆจักลีพิบกำลัๆไปธิบเลวเอิาบาๆถึบมาบั้บเหีบ ท่าบป่าฟ้าวรีบว่า
จักจักกำลัๆลีพิบบั้บเหีบ ถับว่าเจ้าภล่าวกั๋ๆบั้บแล้วเจ้าจีๆให้พวกบ้อย
ไปทับเอิาท้าวหุลละมาบ แลท้าวพระลีจับกับทัๆท้าวพระลักมาสู่สำ
บักแห่ๆถิบแล้ว เจ้าจีๆภล่าวว่าดูธาเจ้าบ้อๆทัๆ ปิ บักบีเริาพระอิๆกํ
มักไถ่ปากรู้แจ้ๆว่าบาๆสีดา ฮับพระยาธาพพะบาสวบเอิาไปบั้บมากบัก
เริากํจักให้บุถละผู้ใดไปไต่ตามดูบาๆสีดา เพือจักให้รู้ว่าบ่ํยัๆบั้บแล บักบี
เริาทัๆฐายจักให้บุถละผู้ใดไปบั้บจา เมือบั้บม้ามะบีภาบจีๆกล่าวว่าข้า
แก่เจ้าภูผิว่าถามกั๋ๆผู้ข้าถบีๆใจดูบีบา กํท่ํถวบเริาทัๆฐายไปแอ่วหา
บุถละผู้อีบฮับมีอิทหีธิทหี เพือจักไปรอดเมือๆลัๆภาหีบั้บลอๆดูเสัๆก่อบ
กํข้าเหีบ ฐอบว่ายัๆได้ถิบผู้มีอิทหีธิทหีมาตีมะฤมแล ถึดฉุ่อยเริาบั้บ
แล ผิว่าจักให้ตูข้าทัๆ ปิ ถือว่า ท้าวพระลีจับแลท้าวหุลละมาบกับผู้
ข้าฮับฉุ่ว่าม้ามะบีภาบบี้ ไปไต่ตามดูบาๆสีดาใบเมือๆลัๆภาหีบั้บกํบ่ํยาก
สัๆแล ถับว่าม้ามะบีภาบกล่าวกั๋ๆบั้บแล้ว ท้าวพระลามจีๆฉาบว่าเอิ ๆ
ม้ามะบีภาบกล่าวสับบี้ กํเปับฮับฉุอบฮับแม่บแท้แล ท่ํว่าเริาจักให้
บุถละผู้ใดฉุอกไฉ้สแวๆหาถิบผู้มีอิทหีธิทหีให้ได้บั้บจา เมือบั้บท้าวพระ
ลีจับจีๆฉาบว่าข้าไหว้เจ้าภู ผิว่าเจ้าภูจักให้ผู้ข้าไปแอ่วหาถิบผู้มีสะ

ພາວະສັນນັ້ນຜູ້ຂ້າກໍ່ຈັກໄປນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມໄດ້ຍິນທ້າວພຣະລີຈັນ
ກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າກໍ່ມີໃຈອັນຊຸນຊຸ້ນຍິນດີມາກນັກ ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງກລ່າວ
ວ່າດູຣາທ້າວພຣະລີຈັນ ຜິວ່າເຈົ້າຈັກໄປກໍ່ຈົ່ງໄປດຽວນີ້ກໍ່ພີ້ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ພຣະລີຈັນຈຶ່ງບາຍເອົາຄ້ອງນ້ອຍໜ່ວຍນຶ່ງໄດ້ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງທະຍານໄປເໜືອອາກາດ
ກາງຫາວແລ້ວກໍ່ລວດຕີຄ້ອງ ເຕີນປ່າວບອກຂ່າວແກ່ຄົນແລສັດທັງຫຼາຍດ້ວຍ
ຄຳວ່າດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍອັນເປັນຄົນແລ ສັດທັງຫຼາຍເຣີຍບັດນີ້ພຣະຍາຣາພພະ
ນາສວນມາລັກເອົານາງສີດາໜີໄປເມືອງລັງກາ ນານໄດ້ ມີ ປີ ນີ້ແລ້ວບັດນີ້ທ້າວ
ພຣະລາມກໍ່ບອກໃຫ້ເຮົາມາຕີຄ້ອງເຕີນປ່າວ ບອກຂ່າວແກ່ເຈົ້າທັງຫຼາຍເພື່ອ
ໃຫ້ໄປໄຕ່ຕາມນຳດູນາງສີດາໃນເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນແລ ບຸຄລະຜູ້ໃດຍັງອາດຈັກໄປ
ເມືອງລັງກາດ້ວຍອາກາດກາງຫາວໄດ້ ກໍ່ຈົ່ງບອກໃຫ້ແກ່ເຮົາໄດ້ຮູ້ແຈ້ງແດ່ເທີ້ນ
ເຮົາກໍ່ບໍ່ມີ ລືມຄຸນໃນປັຕຕິ ຄຸນນັ້ງ ເຈົ້າທັງຫຼາຍດອກແລ ເຈົ້າທັງຫຼາຍເຣີຍວ່າ
ດັ່ງນັ້ນທົວທຸກແຫ່ງທຸກພາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍຢູ່ໃນຊຸມພູທີບທັ້ງ
ມວນເຂົາຈຶ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູເຣີຍ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍໄປເໜືອອາກາດ
ກາງຫາວບໍ່ໄດ້ແລ້ວແລ ເຈົ້າກູຫາກໄປເໜືອອາກາດກາງຫາວໄດ້ແລ້ວນັ້ນເດ
ເປັນດັ່ງລີ້ເຈົ້າກູຈຶ່ງບໍ່ໄປໄຕ່ຕາມດູນາງສີດານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຈຶ່ງ
ຂານຕອບຄົນທັງຫຼາຍວ່າດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍເຣີຍ ເຮົາກໍ່ໄປເໜືອອາກາດກາງ
ຫາວໄດ້ແທ້ແລ້ວ ທໍ່ວ່າເຮົາເປັນກົກເປັນເຄົ້າ ເຮົາເປັນນາຍມາເຕີນປ່າວບອກ
ຂ່າວຊອກໄຊ້ສແວງຫາຄົນຜູ້ມີເຕຊະອິທທີ ໄປເໜືອອາກາດກາງຫາວໄດ້ເຮົາຈັກ
ເອົາໄປເປັນເພື່ອນຝູງໝູ່ຊຸມແກ່ເຮົານັ້ນແລ ເຈົ້າທັງຫຼາຍໄປບໍ່ໄດ້ນັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນຄົນ
ທັງຫຼາຍຈຶ່ງຊ້ຳຂານຕອບວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູເຣີຍ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍໄປບໍ່ໄດ້ແລ້ວ
ເຈົ້າກູຈົ່ງໄປປ່າວເຕີນທີ່ອື່ນທີ່ໄກພຸ້ນເທີ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີ
ຈັນໄປປ່າວເຕີນຄົນທັງຫຼາຍໃນຊຸມພູທີບໝົດສ້ຽງແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງຊ້ຳໄປປ່າວ
ເຕີນຄົນແລສັດໃນເກາະດອນນ້ຳສມຸດອັນນຶ່ງ ດ້ວຍຄຳວ່າດູຣາຄົນແລສັດອັນຢູ່ໃນ
ດອນທີ່ ນີ້ເຣີຍ ບຸຄລະຜູ້ໃດຍັງອາດເພື່ອຈັກໄປເໜືອອາກາດກາງຫາວໄດ້ນັ້ນລີ
ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີກົບຕົວນຶ່ງ ມີຕົວອັນຂາວເໜືອນດັ່ງຍອງຝ້າຍມີຕົວໃຫ່ຽມີ
ປຣະໝານທໍ່ຄົນເກີດມາໄດ້ "ປີ[1] ນຶ່ງ" ນັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງກົບຕົວນັ້ນໄດ້ຍິນທ້າວ

---

[1] ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ປີ" ຜູກ ມີ ນັດ ๔ ໜ້າ ๔๑

ພຣະລີຈັນຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວໄປສັນນັ້ນ ມັນຈົ່ງຂານຕອບວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູເຮີຍເຫດ
ດັ່ງລີ້ເຈົ້າກູຈົ່ງຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວຫາຄົນ ແລສັດອັນໄປເໜືອອາກາດກາງຫາວໄດ້
ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນ ຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣາທ່ານພຣະຍາກົບເຮີຍ ເຮົາກໍ
ມີປຣະໂຍດຊນະເພື່ອຈັກໃຫ້ໄປເມືອງລັງກາ ເຮົາຈົ່ງສແວງຫາຄົນຜູ້ຈັກໄປເໜືອ
ອາກາດກາງຫາວໄດ້ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາກົບກໍເຫັນທ້າວພຣະລີຈັນໄປເໜືອ
ອາກາດກາງຫາວໄດ້ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຍາກົບກໍຍິນຊະອອນໃຈມາກນັກດ້ວຍຄຳວ່າ
ໂອນໍເຈົ້າກູຫາກໄປເໜືອອາກາດກາງຫາວໄດ້ແລ້ວນັ້ນເດ ເຫດດັ່ງລີ້ຈົ່ງມາປ່າວ
ເຕີນຝູງຂ້າທັງຫຼາຍໃຫ້ເມືອເມືອງລັງການັ້ນຈາ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍໄປບໍ່ໄດ້ແລ້ວ
ແລ ເຈົ້າກູຈົ່ງໄປປ່າວເຕີນທີ່ອົ່ນພຸ້ນເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຈົ່ງທະ
ຍານໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນອັນນົ່ງ ແລ້ວກໍຊ້ຳຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວດ້ວຍຄຳວ່າ ດູຣາ
ຄົນແລສັດອັນຢູ່ໃນດອນທີ່ນີ້ເຮີຍ ບຸຄລະຜູ້ໃດຈັກໄປເມືອງລັງກາໄດ້ແດ່ລີວ່າດັ່ງນັ້ນ
ເມື່ອນັ້ນຍັງມີນົກສາລີກາໝູ່ນົ່ງ ຈົ່ງຂານຕອບວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູເຮີຍເຫດດັ່ງລີ ຈົ່ງ
ມາປ່າວເຕີນຄົນແລສັດໃຫ້ໄປເມືອງລັງການັ້ນຈາ ແມ່ນວ່າຝູງຂ້າທັງຫຼາຍໄປ
ໃນທີ່ໃດກໍໄດ້ທຸກແຫ່ງທຸກພາຍນັ້ນແລ ທໍ່ວ່າຝູງຂ້າທັງຫຼາຍເປັນແນວສັດບໍ່ເປັນ
ວິໄສອັນຈັກເປັນຄົນທູຕຕາ[1] ຂ້າໃຊ້ໄດ້ແລ ເຈົ້າກູໃຫ້ໄປເມືອງລັງການັ້ນຈາ ແມ່ນວ່າ
ຂໍເຈົ້າກູຈົ່ງໄປປ່າວເຕີນທີ່ອົ່ນພຸ້ນເທີ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນກໍ
ຊ້ຳທະຍານໄປເຖິງເກາະດອນອັນໃໝ່ນັ້ນແລ້ວ ກໍຊ້ຳຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວດ້ວຍຄຳວ່າ
ດູຣາຄົນແລສັດອັນຢູ່ໃນເກາະດອນທີ່ນີ້ເຮີຍ ບຸຄລະຜູ້ໃດຍັງອາດຈັກໄປເມືອງລັງ
ກາໄດ້ນັ້ນລີວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີລູກສາວນາຍຊະເພົາຜູ້ນົ່ງອັນໄປຖ່ຽວຄ້າ
ກັບດອມພໍ່ແຫ່ງຕົນມາຈອດເຊົາຢູ່ໃນເກາະດອນທີ່ນັ້ນ ຈົ່ງຂານຕອບທ້າວພຣະລີ
ຈັນວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູອ້າຍເຮີຍ ເຈົ້າກູຫາກໄປເໜືອອາກາດກາງຫາວໄດ້ແລ້ວ
ນັ້ນເດ ເປັນດັ່ງລີ້ຈົ່ງມາຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວບອກຂ່າວ ແກ່ຜູ້ຂ້າອັນເປັນຜູ້ຍິງໃຫ້ເມືອ
ເມືອງລັງການັ້ນເດ ໂອນໍຢາກໄດ້ເຊື້ອແນວອັນໄປເໜືອອາກາດກາງຫາວໄດ້ນັ້ນຈັກ
ສນ່ອຍນັ້ນເດ ເຈົ້າກູຈົ່ງແບ່ງຫົວມັນປັນຫົວເພືອກ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຂ້າຈັກທໍ່ກົ່ງກ້ອຍແມ່ມີ
ພໍເປັນເຊື້ອຕິດແຖວແນວຕິດຕໍ່ທົ່ວ ເໜືອນດັ່ງເຮືອນ້ອຍຮົ່ວປາຊີແນວບໍ່ດີຫາໃສ່
ເອົາເຊື້ອໃໝ່ມາແຖມນັ້ນດອກນາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນໄດ້ຍິນຄຳນາງລູກສາວ

---

[1] ຄວນເປັນ ທູດ (=ທູຕະ)

ນາຍຊະເພົາກລ່າວປາກໄດ້ເຊື້ອແນວ ອັນໄປເໜືອອາກາດກາງຫາວໄດ້ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເຈ້າຈົ່ງກລ່າວຕອບນາງວ່າດູຣານາງເຮີຍ ພີ່ກໍບໍ່ຮູ້ຈັກອັນແບ່ງຫົວມັນ ປັນຫົວ ເພື່ອກໃຫ້ແກ່ເຈ້າໄດ້ແລ ຄັນວ່ານາງປາກໄດ້ເຊື້ອຕິດແຖວແນວຕິດຫົວເຈ້າຈົ່ງມາ ເກືອກກົ້ວປົ່ນເປັ່ງ ເຈ້າຈົ່ງມາເປັນເມັ່ງພີ່ອ້າຍນັ້ນເນີ ພີ່ຈັກເຄາະເມັດເຂ້າແບ່ງ ປັນ ພີ່ຈັກເຄາະຫົວມັນແບ່ງໃຫ້ ຫາກຈັກໄດ້ລູກນ້ອຍຜູ້ປຣະເສີດແລມີຣິທທີ ແຮງໄປເໜືອອາກາດກາງຫາວໄດ້ເໜືອນດັ່ງເຮົາຜູ້ພີ່ນັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລີ ຈັນກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງລູກສາວນາຍຊະເພົາກໍຫົວເຕີະເຕີນມາກນັກແລ້ວ ນາງຈົ່ງຊ້ຳກລ່າວໂອນໍເຈ້າອ້າຍເຮີຍ ນ້ອງບໍ່ມີຊ່າງປາກຄືເຈ້າ ນ້ອງບໍ່ມີຊ່າງເວ້າ ເປັນຜຍາ ຍາໄດ້ເວ້າຄວາມຂັດໄປຫຼາຍ ແມ່ນວ່າຂໍເປັນເມັ່ງປາຍເຈ້າບໍ່ເວ້າແມ່ນ ວ່າຂໍເປັນເມັ່ງເຄ້າເຈ້າຊ້ຳບໍ່ເອົາແລນາອ້າຍເຮີຍ ຄັນວ່ານາງລູກສາວນາຍຊະ ເພົາກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ທ້າວພຣະລີຈັນກໍຊ້ຳທະຍານໄປເຖິງເກາະດອນອັນອື່ນ ແລ້ວເຈ້າກໍຊ້ຳຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວດ້ວຍຄຳວ່າ ດູຣາເຈ້າທັງຫຼາຍອັນເປັນຄົນແລ ສັດປູ່ໃນເກາະດອນທີ່ນີ້ເຮີຍ ເຈ້າທັງຫຼາຍຍັງອາດເພື່ອຈັກໄປໄຕ່ຕາມດູນາງ ສີດາອັນປູ່ໃນເມືອງລັງກາໄດ້ແດ່ລືວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີລູກສາວພຣະຍາ ນາກຜູ້ນຶ່ງອັນອອກມາຫຼົ້ນໃນຫາດຊາຍທີ່ນັ້ນ ຈົ່ງຂານຄຳທ້າວພຣະລີຈັນວ່າຂ້າ ແກ່ເຈ້າກູເຮີຍເປັນດັ່ງລີ ເຈ້າກູຈົ່ງຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວຫາຄົນໄປໄຕ່ຕາມດູນາງສີດາ ໃນເມືອງລັງການັ້ນເດ ມີຄຄາວ່ານາງສີດາລັກໜີໄປຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນແທ້ລີຮູ້ວ່າລັກໂຈນ ຄົນເອົາໄປນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຈົ່ງຂານວ່າດູຣານາງເຮີຍ ສ່ວນດັ່ງ ນາງສີດາຜູ້ນັ້ນ ອັນພຣະຍາຣາພພະນາສວນມາລັກເອົາເມັ່ງທ້າວພຣະລາມໄປ ແຕ່ກ່ອນພຸ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນລູກສາວພຣະຍານາກຈົ່ງຊ້ຳຖາມວ່າຂ້າແກ່ເຈ້າກູເຮີຍ ໃນເມື່ອເຈ້າກູຊອກໄຊ້ຫາຄົນໄປໄຕ່ຕາມດູນາງສີດາ ເຫັນແລ້ວແລໃຫ້ເອົາມາ ພ້ອມນັ້ນລີຮູ້ວ່າບໍ່ໃຫ້ເອົາມາພ້ອມແລ້ວແລ ຈັກໄປຣົບເລວເອົານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນ ທ້າວພຣະລີຈັນຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣານາງເຮີຍເຫດດັ່ງລີເຈ້ານາງຈົ່ງວ່າໃຫ້ຄົນໃຊ້ ເອົານາງສີດາມາພ້ອມນັ້ນຈາ ປັດຂອດຄົນໃນແຜ່ນດິນໄປຣົບເລວເອົາກັບດອມ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນຜູ້ນັ້ນກໍດີ ກໍບໍ່ອາດຈັກໄດ້ມາງ່າຍຊະແລ ເມື່ອນັ້ນລູກ

ສາວພຣະຍາບາກຈົ່ງຊ້ຳຖາມວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜິວ່າເຈົ້າກູໄປຜິປອງເອົາບາງສີ
ດາເປັນອັນຍາກຍິ່ງນັກສັນນັ້ນ ເຈົ້າກູຈົ່ງເອົາຜູ້ຂ້າໄປຖວາຍແກ່ທ້າວພຣະລາມ
ຕາງບາງສີດານັ້ນເດ ທ້າວພຣະລາມຍັງຈັກເອົານັ້ນລືຮູ້ວ່າບໍ່ແມ່ນບາງສີດາ ບໍ່
ເອົານັ້ນກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣານາງເຮີຍ ເຫດດັ່ງລີ
ເຈົ້າບາງຈົ່ງກລ່າວສັນນັ້ນກໍພີ້ຈາ ແມ່ນວ່າເຮົາພີ້ຈັກເອົາບາງຜູ້ອື່ນໄປແລກເອົາ
ບາງສີດາກັບດອມທ້າວພຣະລາມ ๑๐ ຄົນກໍດີ ๒๐ ຄົນກໍດີ ເຈົ້າກໍບໍ່ອາດຈັກເອົາ
ໄດ້ແລ ເຈົ້າບາງຍາໄດ້ກລ່າວວ່າຈັກໄປເປັນເມັ່ງທ້າວພຣະລາມ ຕາງບາງສີດາ
ນັ້ນກໍພີ້ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນລູກສາວພຣະຍາບາກຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູສ່ວນ
ດັ່ງຕົນຕົວແຫ່ງຜູ້ຂ້ານີ້ ເປັນຜູ້ຊາຍນັ້ນລີກໍທໍ່ເປັນຜູ້ຍິງແຕ່ບາງສີດານັ້ນຈາ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຈົ່ງຂານວ່າດູຣານາງເຮີຍ ສ່ວນດັ່ງເຈົ້າກໍດີບາງສີດາກໍດີ
ກໍແມ່ນຜູ້ຍິງເໝືອນດັ່ງດຽວກັນນັ້ນແລ ທໍ່ວ່າແມ່ນຊູ້ແລ້ວແມ່ນຕາເປັນຫຼາໃຜຖືກມີ
ເບີ່ງຜູ້ໃດບໍ່ຄືເຈົ້າເສັ່ງແລນາງເຮີຍ ເມື່ອນັ້ນລູກສາວພຣະຍາ ບາກຈົ່ງກລ່າວວ່າ
ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜິວ່າທ້າວພຣະລາມ ບໍ່ປຣະສົງກັບດອມນາງຜູ້ໃດຜູ້ນີ້ງກໍທໍ່ປຣະສົງ
ແຕ່ນາງສີດາຜູ້ດຽວດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກໍບໍ່ເອົາບຸຄລະຜູ້ໃດໃຄຜູ້ອື່ນມາເປັນເມັ່ງຈັກຄົນນັ້ນ
ລີ ຄັນວ່າໄປຜິປອງເອົານາງສີດາໄດ້ມາແລ້ວ ຈົ່ງຈັກເອົານີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ພຣະລີຈັນຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣານາງເຮີຍ ແມ່ນວ່ານາງຜູ້ອື່ນທ້າວພຣະລາມກໍຍັງ
ເອົາເປັນເມັ່ງມາກລີ້ນເຫຼືອຫຼາຍບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້ແລ ເມື່ອນັ້ນລູກສາວພຣະ
ຍາບາກຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜິວ່າທ້າວພຣະລາມຍັງເອົາເມັ່ງຫຼາຍຄົນ
ແທ້ດັ່ງນັ້ນເປັນດັ່ງລີຈົ່ງບໍ່ເອົາຜູ້ຂ້າໄປເປັນເມັ່ງນັ້ນຈາ ມາກວ່າຕົວແຫ່ງຜູ້ຂ້ານີ້
ເປັນອັນບໍ່ດີບໍ່ງາມເໝືອນດັ່ງເມັ່ງທ້າວພຣະລາມ ອັນໄດ້ເອົາແລ້ວແຕ່ກ່ອນນັ້ນລີ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນກລ່າວວ່າດູຣານ້ອງເຮີຍ ສ່ວນດັ່ງຕົນຕົວແຫ່ງເຈົ້າບາງ
ເປັນອັນຜູ້ດີຜູ້ງາມບໍ່ແພ້ແລ້ວ ທໍ່ວ່າທ້າວພຣະລາມບໍ່ທັນເຫັນຮູບສົມແຫ່ງເຈົ້າ
ນັ້ນເດ ເຫດດັ່ງລີເຈົ້າບາງຈົ່ງຈັກໄປເປັນເມັ່ງທ້າວພຣະລາມ ເປົ້າດາຍເປັນຕາ
ລັກອາຍແກ່ຄົນທັງຫຼາຍມາກນັກແທ້ນາ ເມື່ອນັ້ນລູກສາວພຣະຍາບາກຈົ່ງ
ກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜິວ່າເປັນດັ່ງນັ້ນແທ້ນາ ຮາເຈົ້າຂ້າທັງ ๖ ຈົ່ງກະທຳເປັນ
ດັ່ງກິນເຂົ້າສາກຍາມແລງ ມົດແດງໄຕ່ຂອບດັ່ງນັ້ນເດ ຮູ້ວ່ານ້ອງນີ້ເປັນຂາປີ້ງ

ແລຂາເປົ້າເຈ້ົາບໍ່ເອົາທຸມຂ້ຽງບໍ່ຖືກຢ່ຽງທຳນຸມ ບໍ່ມັກຮູບຮຸມຈັກປາດເປັ້ນດ້ັ
ຊຸດວາຣະປາດກາງບານັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນທ້ົາວພຣະລີຈັນຈ໊ົງກລ່າວວ່າດູຮາບາງເຮ້ັຍ
ຜີວ່າເຈ້ົາບາງກລ່າວສັນນັ້ນ ກໍຫາກຖືກນ່ວນທຳນຸມ ກໍຫາກຖືກໃຈຮຸມຂ້ັຍ
ອ້ົາບ ພ້ົຈັກຍົກຢ່ຽງຍ້ົາຍໄປຊຸມເຈ້ົາບໍ່ຄຸງດຍົມດ່ຳປ້ອຍດອກຕິ ເຈ້ົາຫ້ົາຊ້ອບຄ່ອຍ
ກູບາແດ່ລີ ເມື່ອນັ້ນລູກສາວພຣະບາງາກຈ໊ົງກລ່າວວ່າ ເອ ໆ ນາຊຸມເບ ຂອງ
ຫ້ົາກປ້ານແຕ່ເຈ້ົາເອ້ັນປາກແຕ່ຄວານ ປ້ານແຕ່ເຈ້ົາເອ້ັນຖານດາຍດອກນ້ອງນ້ັ
ເຊ້ືອໝາກກອກກັບຟານ ນ້ອງນ້ັເຊ້ືອໃຈຫານເຫ້ືອເຖ້ືອກເຈ້ົາເວ້ົາ:ເລ້ວນາກ໊ົງເກ້ືອກ
ຕົນຄວາຍແລນາ ຄັນວ່າລູກສາວພຣະບາງາກ ກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້ົາວພຣະ
ລີຈັນກໍລວດທະຍານໜ້ີໄປເຖ໊ົງເກາະດອນອັນໃໝ່ແລ້ວ ກໍຊ້ຳຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວດ້ັຍ
ຄຳວ່າດູຮາເຈ້ົາທ້ົງຫ້ົາຍ ອັນເປັນຄົນແລສັດອັນຢູ່ໃນເກາະດອນທ້ົ້ນ້ີເຮ້ັຍບຸຄລະຜູ້
ໃດຈັກໄປເມ້ືອງລ້ົງກາໄດ້ນັ້ນລີ ຄັນວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດໄປໄດ້ໃຫ້ຮ້ັບບອກມາເປ້ືອງ ຄັນ
ວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດໄປບ່ໄດ້ຢ່າເຄ້ືອງໃຈໃຫ້ຮ້ັບໜ້ີທ້ອນວ່າດ້ັງນ້ັ ຍ້ັງມ້ີນາງກ໊ົນນະລີ
ຜູ້ນ໊ົງອັນຢູ່ໃນເກາະດອນທ້ົ້ນ້ັ ຈ໊ົງຂານຕອບທ້ົາວພຣະລີຈັນວ່າຂ້ົາແກ່ເຈ້ົາອ້ົາຍ
ເຮ້ັຍ ເຈ້ົາກູຈັກມາຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວຫາ ຄົນໄປເມ້ືອງລ້ົງກາດ້ັງລ້ົກໍຂ້ົາຈາ ເມ້ືອ
ນ້ັ:ທ້ົາວພຣະລີຈັນຈ໊ົງກລ່າວວ່າດູຮາເຈ້ົາບາງເຮ້ັຍ ເຮ້ົາພ້ົກໍ່ນ້ັກໄຄ່ປາກຮູ້ແຈ້ງ
ນາງສ້ົາດາອັນພຣະບາຣາພພະນາສອນເອ້ົາໄປນ້ັ:ແລ ຄັນວ່ານາງສ້ົາດາຍ້ັງບ່ໍຕາຍ
ເຮ້ົາພ້ົກ່ຈັກໄປເອ້ົານາງຄ໊ືນມາ ຄັນວ່ານາງສ້ົາດາຕາຍແລ້ວເຮ້ົາພ້ົກໍ່ບ່ໍໄປເອ້ົາຄ໊ືນມາ
ນ້ັ:ແລ ເມ້ືອນ້ັ:ນາງກ໊ົນນະລີ ຈ໊ົງກລ່າວວ່າຂ້ົາແກ່ເຈ້ົາກູໃນເມ້ືອເຈ້ົາກູໄປເອ້ົາ
ນາງສ້ົາດາຄ໊ືນມາແລ້ວ ເຈ້ົາກູຈັກເອ້ົາມາເປັ:ນເມ້ັຍລ້ົຮູ້ວ່າເປັ:ນພ້ົ່ນ້ອງວ້ົາສາແຫ່ງ
ເຈ້ົາກູນ້ັ:ນຈາ ຜີວ່າເຈ້ົາກູຈັກໄປເອ້ົານາງສ້ົາດາມາເປັ:ນເມ້ັຍແທ້ດ້ັງນ້ັ:ນ ເຈ້ົາກູບ
ໄດ້ໄປໃຫ້ຍາກແກ່ໃຈເຈ້ົາກູນ້ັ:ແທ້ນ ເຈ້ົາກູຈ໊ົງມາເອ້ົາຜ້ົ້ານ້ັ:ໄປເປັ:ນເມ້ັຍກໍ່ບ່ໍ
ເໝ້ືອນດ້ັງນາງສ້ົາດານ້ັ:ລີ ເມ້ືອນ້ັ:ທ້ົາວພຣະລີຈັນຈ໊ົງກລ່າວວ່າດູຮາບາງເຮ້ັຍ
ເຮ້ົາພ້ົກໍ່ບ່ໍໄດ້ໄປເອ້ົານາງສ້ົາດາມ:ເປັ:ນເມ້ັຍແທ່ງເຮ້ົາດອກນາງເຮ້ັຍ [1] ທ້ົ້ນ້ັ:ແລ
ເຮ້ົາກໍ່ທ່ໍຈັກ ເອ້ົາມາຖວາຍແກ່ທ້ົາວພຣະລາມອັນເປັ:ນເຈ້ົາແທ່ງເຮ້ົານ້ັ:ແລ
ເມ້ືອນ້ັ:ນາງກ໊ົນນະລີຈ໊ົງກລ່າວວ່າຂ້ົາແກ່ເຈ້ົາກູ ຜີວ່າເຈ້ົາກູຈັກໄປ:ເອ້ົານາງ
ສ້ົາດາມາຖວາຍແກ່ທ້ົາວພຣະລາມເສ້ັຍແທ້ດ້ັງນ້ັ:ນ ເຈ້ົາກູຈັກໄປຫາເອ້ົານາງ

---

๑ ຈ໊ົບພຸກ ມ ນ້ົ ๔

ທີ່ໃດມາເປັນເມັງແກ່ເຈົ້າກູນັ້ນກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣານາງເຣີບ ສ່ວນດ້ງເມັງເຣົາຜູ້ພີ່ກໍຍັງປາກຈອດໆນັ້ນເດ ເຈົ້ານາງບໍ່ຄິດຣອດ ຄຳວ່ານັ້ນລີ ເຈົ້ານາງບໍ່ຄິດຫາຄຳເວົ້ານັ້ນລີ ສັງເລົ່າລືມຂອງເກົ່າພາບຫຼັງພີ່ເດ ຄັນວ່າ ທ້າວພຣະລີຈັນກລ່າວດ້ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງທະຍານໄປເຖິງເກາະດອນອັນ ຕົນໄດ້ຣົບເລວທ້າວສັງຄີບ ໃນກາລະເມື່ອກ່ອນແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວໄປທົ່ວ ດອນທີ່ນັ້ນດ້ວຍຄຳວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍ ອັນເປັນຄົນແລສັດ ອັນປູ່ໃນເກາະດອນ ທີ່ນີ້ເຣີບ ເຈົ້າທັງຫຼາຍຍັງຈັກໄປເມືອງລັງກາໄດ້ນັ້ນລີວ່າດ້ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ ຄວັນເທົ້າຟ້າ ອັນເປັນລູກນາງກົຕຕະຣາດ ປູ່ໃນຜາສາດຣົມໄມ້ເດືອທີ່ນັ້ນ ໄດ້ຍິນ ຄຳທ້າວພຣະລີຈັນໄປຕີຄ້ອງຮ້ອງປ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູສ່ວນ ດ້ງເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນ ຂ້າກໍຈັກອາສາໄປໄດ້ບໍ່ຍາກສັງ ແມ່ນວ່າໃຫ້ຜູ້ຂ້າຂຶ້ນເມືອ ເຖິງຊັ້ນຟ້າອັກກະນິຖາພຣົຫມພຸ້ນ ມີຮ້ອຍເທື່ອພັນເທື່ອກໍໄດ້ນັ້ນແລ ສ່ວນດ້ງ ເມືອງລັງກາຂີ້ຮ້າຍອັນປູ່ໃນຊຸມພູທີບເມືອງຄົນທີ່ນີ້ເປັນດ້ງລີຈຶ່ງປ້ານກົວວ່າ ຈັກ ໄປບໍ່ໄດ້ນັ້ນເດ ຄັນວ່າທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າກລ່າວດ້ງນັ້ນແລ້ວ ນາງກົຕຕະຣາດຈຶ່ງ ອອກໄປງອຍປ່ອງປ້ຽມລ່ຳລີງດູ ກໍຈຶ່ງເຫັນທ້າວພຣະລີຈັນ ອັນເປັນນ້ອງຊາຍຜົວ ແຫ່ງຕົນຕັ້ງປູ່ເໜືອອາກາດກາງຫາວທີ່ນັ້ນ ນາງຈຶ່ງກລ່າວເຊຶ່ງລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ແມ່ ສ່ວນດ້ງຊາຍຜູ້ມາເອີ້ນໃສ່ຮາທັງ ๖ ແມ່ລູກນີ້ ແມ່ນ ທ້າວພຣະລີຈັນອັນເປັນນ້ອງຊາຍແຫ່ງທ້າວສັງຄີບ ອັນເປັນຜົວແມ່ນີ້ແລ ທໍ່ວ່າ ແມ່ຈັກບອກໃຫ້ເຈົ້າລູກຮັກກ່ອນເນີ ໃນກາລະປາງກ່ອນພຸ້ນ ແມ່ກໍໄດ້ເປັນຣາຊ ເທວີແຫ່ງທ້າວສັງຄີບ ໃນເມືອງກາສີພຸ້ນແລ ໃນເມືອກູແມ່ຍັງທຣົງຄັບພີ່ຊາຍ ແຫ່ງເຈົ້າ ອັນທ້າວສັງຄີບພຣະລີຈັນກັບທັງກູແມ່ ກໍພ້ອມກັນໄປຣົບເລວຄວາຍ ທົວຣະພີ້ມາກນັກຍານນັ້ນ ທົວຣະພີ້ຈຶ່ງແກວ່ງເຂົາຊິດຖິກດູກຂ້າງກູແມ່ຊະເດັນ ຕົກລົງດິນ ລູກໃນທ້ອງແຫ່ງກູແມ່ຊະທ້ອນອອກຈາກທ້ອງກູແມ່ແລ້ວ ທ້າວສັງ ຄີບ ພຣະລີຈັນຈຶ່ງເອົາກູແມ່ກັບທັງລູກອັນເກີດມາໃໝ່ນັ້ນ ເມື່ອສົງໃນຜາສາດໃຫ້ຢູ່ ກຳເດືອນຕາມຄອງສົງສານ ເພື່ອທັງ ๖ ອັນເປັນພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງເຈົ້າພ້ອມກັນໃສ່ຊື່ ລູກຊະທ້ອນອອກຈາກທ້ອງທັງ ๖ ຄົນນັ້ນ ຜູ້ພີ່ນັ້ນຊື່ວ່າ ທ້າວຊາຕາພຣະຍາ ຜູ້ນ້ອງນັ້ນຊື່ວ່າທ້າວພຣະຣະຫາພຣະຍາ [๑] ແລ້ວທ້າວສັງຄີບພຣະລີຈັນກໍຊ້ຳໄປຣົບ

---

๑ ໜ້າຕໍ່ໄປ ໃນໃບລານຂຽນ ກຣະຣະຫາພຣະຍາ

ເລວຄວາຍທົວຣະພີຄາຍແລ້ວ ກໍລວດບັງເກີດ ๑"ກົລລະຫົນ" ຜິດຖຽງກັນມາກ ກໍຣົບເລວກັນໄປມາມາກນັກຍາມນັ້ນ ກູແມ່ກໍໄດ້ໄປຣົບເຫວ[๖] ຊ່ອຍທ້າວສັງຄີບ ອັນເປັນພໍ່ນ້າແຫ່ງເຈົ້ານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນອັນເປັນອາວແຫ່ງ ເຈົ້າກໍເອົາປາຍດາບຄັນໄຊມາແທງຕາກູແມ່ບອດເສັ້ງທັງ ๖ ເບື້ອງ ກູແມ່ຈຶງເຊ ຊວນມາຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ມີປຣະໝານຄາວນຶ່ງແລ້ວ ທ້າວພຣະລານຈຶງມາພົບຈວບ ກູແມ່ໃນທີ່ນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈຶງກູນາເປົ້າພົນຕາກູແມ່ດີມາດັ່ງເກົ່າແລ້ວ ທ້າວພຣະ ລານຈຶງປຸກແປງຜາສາດໃຫ້ກູແມ່ຢູ່ເປັນອັນດີງາມແລ້ວ ທ້າວພຣະລານຈຶງບອກ ໃຫ້ກູແມ່ວ່າ ທ້າວສັງຄີບອັນເປັນຜົວເຈົ້ານັ້ນຕາຍແລ້ວນາງເຣີຍວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ທ້າວພຣະລານຈຶງສົມສູ່ຢູ່ກິນກັບດອມກູແມ່ ມີປຣະໝານ ๖ ທີ ມີ ທີເຈົ້າ ລູກຣັກຈຶງເກີດມາກໍແມ່ນາ ສ່ວນດັ່ງທ້າວສັງຄີບຜູ້ນັ້ນ ແມ່ນພໍ່ນ້າແຫ່ງເຈົ້າເນີ ພໍ່ຄີງແຫ່ງເຈົ້າກໍແມ່ນທ້າວພຣະລານນັ້ນ ຈຶງແມ່ນພໍ່ຄີງແຫ່ງເຈົ້າແມ່[ມີ] ທໍ່ ວ່າທ້າວຊາຕາພຣະຍາແລ ທ້າວກຣະຣະຫາພຣະຍາ ອັນເປັນພີ່ຊາຍແຫ່ງ ເຈົ້ານັ້ນຢູ່ໃນເມືອງແມ່ດາບ ສ່ວນດັ່ງທ້າວພຣະລີຈັນຜູ້ນີ້ແມ່ນອາວນ້ອງພໍ່ແຫ່ງ ເຈົ້າກໍແມ່ແລ ເຈົ້າຈຶງຈຶ່ຈຳນຳໄວ້ກໍແມ່ເນີ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๖ ແມ່ລູກກລ່າວດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວ ທ້າວພຣະລີຈັນຈຶງເຂົ້າໄປສູ່ຜາສາດເຈົ້າທັງ ๖ ແມ່ລູກແລ້ວ ທ້າວພຣະ ລີຈັນຈຶງເຫັນນາງກົຕຕະຣາດຣາຊເທວີສີຊະໄພ້ແຫ່ງຕົນ ເຈົ້າຈຶງຖາມວ່າ ຂ້າ ແກ່ເຈົ້ານາງພີ ໃນເມື່ອຂ້າຜູ້ນ້ອງເອົາດາບສີຄັນໄຊແທງຕາພີ່ເປັນເຈົ້າບອດເສັ້ງ ທັງ ๖ ເບື້ອງນັ້ນ ບຸຄລະຜູ້ໃດມາປົວເປົ້າຢາຕາພີ່ເປັນເຈົ້າ ຈຶງດີມາທັງ ๖ ເບື້ອງ ນັ້ນກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດຈຶງຂານວ່າ ດູຣາເຈົ້ານ້ອງ ສ່ວນດັ່ງຕາ ແຫ່ງຂ້າຜູ້ພີ່ບອດເສັ້ງທັງ ๖ ເບື້ອງນັ້ນ ທ້າວພຣະລານມາປົວໃຫ້ແກ່ຂ້າຈຶງດີກໍ ຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຈຶງຊ້ຳຖາມວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້ານາງພີ ສ່ວນດັ່ງທ້າວ ນ້ອຍໆ ອັນເປັນລູກແຫ່ງນາງຜູ້ພີ ບຸຄລະຜູ້ໃດມາສົມສູ່ຢູ່ກິນກັບດອມນາງຈຶງເກີດ ມານັ້ນຈາ ມີຄຄາວ່າແມ່ນລູກທ້າວສັງຄີບ ອັນເປັນພີ່ຊາຍແຫ່ງຂ້ານັ້ນລີ ຮູ້ວ່າ ແມ່ນລູກບຸຄລະຜູ້ອຶ່ນນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດຈຶງຂານວ່າ ດູຣາເຈົ້ານ້ອງ

๑ ຄວນເປັນ "ກົລຫົນ"

๖ ຄວນເປັນ "ຣົບເລວ"

ມີ "ນັ້ນຈຶ່ງແມ່ນພໍ່ຄີງແຫ່ງເຈົ້າແມ່" ຄວນຕັດອອກ

ส่องถ้ำท้าวน้อยๆ ผู้นี้บ่ำแม่นลูกท้าวสังคีบอันเป้นผัวแท่ๆข้านั้นแล ก่ำ
ซากแม่นลูกท้าวพระลามอันสิมสู่ปู่กินกับกอมข้า ในเมื๋อเจ้าป๋นป๋วกาผู้ข้า
ให้ถือปางนั้นแล ถันว่านางภิตะยากกล่าวสันนั้น ท้าวพระลีจันจิ๋วถาม
ท้าวถอันเท้าฟ้า อ่ากูอาเจ้าซาน บัดนี้เราผู้อาวก่มาติถ้อๆร้อๆป่าว
หาถึงผู้จักไปเมื๋อๆล้างภาพุ้นแล เจ้าซานบ่างจักไปได้ลืรู้อ่าบ่ได้นั้นจา เมื๋อ
นั้นท้าวถวันเท้าฟ้าจิ๋วขานว่า ข้าแก่อาวะเป้นเจ้า ถันว่าเจ้าอาวให้ข้า
ผู้ซานไปวังนั้น ข้าผู้ซานก่จักไปบ่ยากสังก่ข้าแล ท่ำว่าเจ้าอาวมีประ
โยกชุบะเบื๋องใกจิ๋วจักใช้ข้าผู้ซานเมื๋อเมื๋อๆล้างภานั้นก่ข้าจา เมื๋อนั้นท้าว
พระลีจันจิ๋วกล่าวว่า กูธาเจ้าซาน ในเมื๋อท้าวพระลามมาข่อเอางาง
สิวากับกอมเจ้าระสีได้แล้อ ท้าวธาพพะบาสวนก่มาลักเอาหนีเมื๋อเมื๋อๆ
ล้างภางางไว้ ฉิ ปีนี้แล บัดนี้ท้าวพระลามก่มีใจยันถือธอดเถ่าเฒ่างางสี
ถามากนัก เจ้าจิ๋วใช้ให้เราผู้เป้งอาวมาชอกใช้สแอวหาถืนผู้มีธีหวิ
ธีหวิ เพื๋อจักให้ไปใต่ถามถูงางสีถาในเมื๋อๆล้างภาที่นั้น ให้รู้แจ้วว่างาง
บ้างลืรู้ว่าตายเสัง ถันว่างางตายเสังก่ให้รู้ ถันว่างางบ้างบ่ตายสันนั้นเจ้า
ก่จักเต่งกำลังลีพินไปธิบเลอเอาให้ได้ว่าถ้างนั้น ท้าวพระลามจิ๋วได้บอก
ให้เราผู้อาวมาชอกใช้สแอวหาถืนผู้จักไปเมื๋อๆล้างภาได้นั้นแล้อ ถันว่า
เจ้าซานฮันอาสาว่าไปได้สันนั้น เจ้าซานจิ๋วเมื๋อเมื๋อๆอินทะปะถะนะ
ถอง กับกอมข้าผู้อาวให้ได้เหันหน้าท้าวพระลามอันเป้นพ่ำเท่าเจ้านั้น
เก็บ เมื๋อนั้นท้าวถวันเท้าฟ้าจิ๋วขานถ่าท้าวพระลีจันว่าดีๆ ว่าถ้างนี้แล้อ
ท้าวพระลีจันจิ๋วทะบางฮึนเมื๋อใกบพลันทั้นแล เมื๋อนั้นท้าวถวันเท้า
ฟ้าจิ๋วอุ้มเอางางภิตะยากอันเป้นแม่ ทะบางฮึนเมื๋อตามหน้าท้าว
พระลีจัน อันลำกับป่าไม้มูดอยหันมองแล้อ ก่ลอกเมื๋อเถ่าเมื๋อๆอินทะ
ปะถะนะถอนยามถูง แม่นอ่าลักมึงถูงนี๋ก่บ้าว่าช้านั้นหั้นแล ถันว่าเจ้า
หัว ฉิ พระอิงเมื๋อธอกเมื๋อเถ่าแล้อ เจ้าจิ๋วเข้าไปสู่สำนักสาง จอกอัน
เป้นที่ปู่แท่ๆท้าวพระลามบ่มีนางหั้นแล เมื๋อนั้นท้าวพระลีจันจิ๋วยาบ
ไหว้ท้าวพระลามว่า เหวะข้าไหว้ะยาธาชุเจ้า ในเมื๋อเจ้าภูมีพระ

ธาดุอาดยาใส่ทิวผู้ข้า ว่าให้ไปตีถ้อๆร้อๆป่าวหาถิบผู้มีสาตตะสิบอาถิม
เพื่อว่าจักไปไต่ตามดูบาๆสีดาใบเมือๆลัๆภาทีบั้บ ผู้ข้าภํไปเหับท้าวถวับ
เท้าฟ้าอับเปับลูกบาๆภิตตะธาดปู่ใบรีมไม้เดือทีบีๆ ว่าจักอาสาไปเมือๆลัๆ
ภาได้ผู้ข้าภํเอิาขาทัๆ ๖ แม่ลูกมาขาบฤวายแก่เจ้าภูบัดบี้ภํข้าแล เมื่อบั้บ
ท้าวพระลาม ได้ยิบถำท้าวพระลีจับขาบหูอๆติบสับบั้บ เจ้าจีๆหูๆวไป
ลีๆดูพายหัๆท้าวพระลีจับ ภํจีๆเหับท้าวถวับเท้าฟ้า ภับทัๆบาๆภิตตะ
ธาด บั่ๆปู่ทีบั้บ เจ้าจีๆฤามว่าดูธาบาๆบิๆรามเมัๆแก้ว เจ้าภํมารอดแล้ว
ถ่อยสำบายแด่ลี เมื่อบั้บบาๆภิตตะธาดจีๆขาบว่า ข้าแก่พระพูบาบ
แก่บเหๆ้า เจ้าหาภละลูกเต้าบอบพอย ข้าภํทุภวอยๆ ร้อๆไห้เพื่อว่า
ถึดเฤๆพระแก่บไห้จอมไต บัดบี้เจ้าป่าไลบ้อๆไว้ทุภไจ้ๆ ติบดๆว ภํข้าเทีบ
เมื่อบั้บท้าวพระลาม จีๆฉ้ำฤามว่าบาๆเรีย ส่วบดั่ๆเจ้าภุมมาบบ้อยผู้บี้
แม่บลูกบุถละผู้ใดภํพีจา เมื่อบั้บบาๆภิตตะธาดจีๆขาบว่า ข้าแก่เจ้าภู
ส่วบดั่ๆภุมมาบบ้อยผู้บี้ หากแม่บลูกผู้ข้าอับเจ้าภูไปสิมสู่ปู่ภีบภับดอมผู้
ข้าปาๆเมื่อไปปีบปิวตาบอดแห่ๆข้าบั้บแล ท้าวพระลามภํเหับลูกติบมี
เตฉะธิททีว่า จักไปเมือๆลัๆภาได้ดั่ๆบั้บ เจ้าจีๆเอิ้บหาลูกแห่ๆติบว่า
ตาตะดูธาเจ้าลูกรักสเมีตา เจ้าจีๆมาหาพ่ำป่าได้บาบหมอบหม่ำติบดๆวภํพ่ำ
เทีบ เมื่อบั้บท้าวถวับเท้าฟ้าจีๆยิภย่าๆย้ายเข้าไปหาพ่ำแห่ๆติบบ่ำมีบาบ
หั้บแล ถับว่าเจ้ามารอดมาเฤๆท้าวพระลามแล้ว เจ้าจีๆอู้มเอิาลูกแห่ๆ
ติบมาจูบฉุมดิมขม่อมมาภบักแล้ว เจ้าจีๆฤามว่า เจ้าลูกรักพ่ำจักไป
เมือๆลัๆภาได้แท้ภํพ่ำลี เมื่อบั้บท้าวถวับเท้าฟ้า จีๆขาบถำพ่ำแห่ๆติบว่า
ข้าแก่พ่ำเปับเจ้า ถับว่าเจ้าภูจักให้ข้าผู้ลูกไปแท้ดั่ๆบั้บ เจ้าภูจีๆหาเอิา
ถิบผู้มีเตฉะธิททีไปภับดอมผู้ข้าจักถิบพํ ให้เปับถู่เพื่อบภับไปให้รู้จักเหด
ร้ายแลภาบดีแด่ภํข้าเทีบ เมื่อบั้บท้าวพระลามได้ยิบถำลูกแห่ๆติบภล่าว
สับบั้บ เจ้าจีๆให้พวกบ้อยไปทับเอิาบาๆแพๆสีภับทัๆท้าวหุลละมาบ
มาสู่สำบักแห่ๆติบแล้ว เจ้าจีๆภล่าวว่า ดูธาเจ้าหุลละมาบลูกรักพ่ำ
บัดบี้ภูพ่ำภํให้อาวเจ้า ท้าวพระลีจับไปตีถ้อๆร้อๆป่าวหาถิบผู้มีเตฉะธิท

ทีบั้ง ภํมาได้ท้าวถวับเท้าฟ้า ฮับเปับบ้อๆแท่ๆเจ้ามาผู้ปีๆ ส่วนถั่ๆบ้อๆ
เจ้าผู้ปีภํว่าจักไปเมือๆลัๆภาได้แท้ถึซี ท่ํว่าบ้อๆเจ้าบํ่รู้จัก ทิบทาๆฮับ
จักไปเมือๆลัๆภาผู้ถูวได้ บ้อๆเจ้าจีๆจักฮํหญ่วอยบลูภรักไปภับถอมพํให้
เปับถู่เผือบภับไปใบทิบทาๆทีบั้งภํพํ่บา บัดนี้เรีาผู้พํ่ภํจักให้เจ้าไปภับถอม
เจ้าใบวับนี้ภํพํ่แล เมือบั้งท้าวทุลละมาบได้ยิบถำพํ่ติบภล่าวว่าให้ไป
เมือๆลัๆภา ภับถอมท้าวถวับเท้าฟ้า ฮับเปับบ้อๆแท่ๆติบสับบั้งเจ้า ภํ
มีใจ ฮับฉุมฉุ้บยิบถึมาภบัก เจ้าจีๆภล่าวว่าฮ้าแก่พํ่เปับเจ้า ถับว่าพํ่
เปับเจ้าให้ผู้ฮ้าเมือเมือๆลัๆภาถั่ๆบั้ง ผู้ฮ้าภํมักไถ่ปาภไปมาภบักภํฮ้าแลท่ํ
ว่าฮ้าผู้ลูภบํ่รู้จักรูบสิมหน้าตาแท่ๆบาๆสีถาบั้งเถ เทถถั่ๆลีจีๆ(ฉุ)รู้จักบาๆ
สีถาฮับตายแลบํ่ตายบั้งภํฮ้าจา เมือบั้งท้าวพระลามจีๆภล่าวว่าถูธาเจ้า
ลูภรักแก่พํ่ ถับว่าเจ้าลูภรักบํ่รู้จักรูบสิมหน้าตาแท่ๆบาๆสีถาถั่ๆบั้งเจ้า
ลูภรักจีๆถึเฮิาทิวแทวบ "ทัมมะโธๆ[๑]" ฮับภูพํ่ได้ให้แก่บาๆสีถาถึไว้พระ
ยาธาพพะบาสวบจีๆได้เฮิาแทวบทัมมะโธๆลูภบี้ถึมใส่ พระยาถุถติภลิๆ
เหมือแผ่บถิบ ภูพํ่ภํได้เฮิาสิบใส่มีไว้บี้แล ถับว่าเจ้าลูภรักป้าบภิวว่าบํ่รู้จัก
รูบสิมหน้าตาแท่ๆบาๆสีถาแท้ถั่ๆบั้ง เจ้าลูภรักจีๆเฮิาสิบใส่มีไว้ป่าวาๆถับ
ว่าบาๆผู้ใถมาเทับแทวบทัมมะโธๆลูภบี้แล ร้อๆให้ถึถไถ่ปาภได้แลฮํบาย
ทิบทวายสุถสวายให้ "ยิมย้อย"[๒] บํ่เฉิาทาภแม่บบาๆบิๆเยิาแก่บเทๆ้า
ทาภแม่บบาๆแจ่มเจ้าสีถาแลบา ถับว่าท้าวพระลามภล่าวสับบั้งแล้ว
ท้าวทุลละมาบ แลท้าวถวับเท้าฟ้า จีๆภล่าวเฉิๆพํ่แท่ๆติบว่า ฮ้าแก่
พํ่เปับเจ้า ใบเมือเผือฮ้าทัๆ ๒ จักถึบปับฮึ้บเหมือฮาภาถภาๆทาวถั่ๆบั้ง
จักให้เผือฮ้าทัๆ ๒ ถึบปับวัตถุ ฮับใถบั้งจา ผิว่าจักให้เผือฮ้าทัๆ ๒
ถึบปับแผ่บถิบแลพูผาป่าไม้ถั่ๆบั้ง ภํจักทูบทีมเพพัๆไปบํ่เสสสลํบั้งแล
เมือบั้งท้าวพระลามจีๆภล่าวว่า ถูธาเจ้าลูภรักทัๆ ๒ ผิว่าเจ้าลูภรัก
ทัๆ ๒ บํ่มีวัตถุฮับใถจักถึบจักปับไปได้ถั่ๆบั้ง เจ้าลูภรักทัๆ ๒ จีๆมาๆฮย
ทิวเฮิาแท่ๆพํ่ท้าวพระลามแลถิบแลเบื้อๆแล้ว ท้าวทุลละมาบ จีๆ

---

๑ ถวบฮูบ "ทำมะโธๆ" (ตามมะหาวิฉูบ)

๒ ใบใบลาบจาบภ่ำฮูบ "ยิถย้อย" ผูภ ๔ มัถ ๔ หน้า ๑มิ

ເອີ້ນສັ່ງພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຄ່ອຍຢູ່ດີເຍີແພງສີເຮີຍ ແກ່ນເຫງົ້າ ກັບທັງພຣະ
ພໍ່ເຈົ້າຣາຊາ ບັດນີ້ລູກຈັກລາເມືອຫນ້າ ຢ່າໄດ້ຄິດເຖິງລູກກຳພ້າເດີນໄພແດ່ເນີ
ເອີ້ງ ຄ່ອຍໄປດີເຍີຫຸລລະມານເຮີຍ ທ້າວທອກເຈົ້າແມ່ຮ້ອງກ້ອກໃນດົງ ເຈົ້າພໍ່ຢ່າ
ໄດ້ຫຼົງຢ່າໄມ້ໃນດົງນັ້ນເນີ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ຈຶ່ງເອີ້ນສັ່ງແມ່ແຫ່ງຕົນ
ວ່າ ຄ່ອຍຢູ່ດີເຍີມາດາເຮີຍ ກົຕຕະຣາດທັງພຣະບາດປິຕຕາ ລູກຈັກຂໍອຳລາ
ໄປແລ້ວ ຍາໄດ້ໄຫ້ແຈ້ວໆ ຄິດຫາລູກຈັກຫຼົບຄືນມາບໍ່ຊ້າ ລູກຈັກຫວ້າຍຍ່ານ
ຟ້າເດີນໄພກ່ອນເນີ ເອີ້ງ ຄ່ອຍໄປດີເຍີບຸຕຕາເຮີຍ ລູກຫຼ້າຄວັນເທົ້າຟ້າເຮີຍ
ຄ່ອຍໄປດີ ຍາໄດ້ມີໂພຍໄພໂສກເສົ້າແມ່ເນີ ຈຶ່ງໃຫ້ຍືນທ່ຽງເທົ້າເທັ່ຽຣະຄາກໍພໍ່ເນີ
ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๖ ເອີ້ນສັ່ງພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๖ ກໍລວດພ້ອມກັນ
ຢັນຫົວເຂົ້າທ້າວພຣະລາມ ທະຍານຂຶ້ນສູ່ອາກາດກາງຫາວແລ້ວ ທ້າວພຣະ
ລາມຜູ້ເປັນພໍ່ກໍຫຼຍລົງໄປໃນແຜ່ນດິນ ມີປຣະໝານພຽງຄໍແລ້ວ ທ້າວພຣະລາມ
ກໍຟ້າວຮີບຖົກຖອດທົ້ນດຶ່ງໂດຍພລັນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງຫຼຽວຂຶ້ນເມືອບົນລ່ຳລົງດູລູກ
ແຫ່ງຕົນກໍລວດບໍ່ທັນເຫັນແຈ້ງແຈບ ກໍທໍ່ເຫັນພໍມັບແມບ ເໝືອນດັ່ງຟ້າແມບ
ເດືອນ ມີ ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານກັບທັງທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ກໍ
ທະຍານໄປ(ແຕ່)ເມືອງອິນທະປະຖະນະຄອນ ດ້ວຍອັນລຳດັບຄົດນ້ຳວັງປາທີ່ນັ້ນ
ກໍຈຶ່ງໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນທີ່ນີ້ງ ໃນນ້ຳມະຫາສມຸດທີ່ນັ້ນ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍ
ຫໍໂຮງເຮືອນຊານມາກນັກ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๖ ໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ກໍລວດພາ
ກັນລົງແຕ່ອາກາດໄປຈອດເຊົາຢູ່ໃນທາງທ່າທີ່ນັ້ນແລ້ວ ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈຶ່ງ
ຂຶ້ນຂວີຫຼັງທ້າວຫຸລລະມານໄປຂາຍຫັ້ນແລ ເຈົ້ານ້ອງທັງຫຼາຍຍັງຈັກຊື້ເອົາລີງ
ກັບດອມພີ່ນັ້ນລີ້ຮູ້ວ່າບໍ່ຊື້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນສາວນ້ອຍ ສາວຮາມສາວໜຸ່ມທັງຫຼາຍ
ຈຶ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າອ້າຍເຮີຍ ເຈົ້າຈັກເອົາລີງທອກມາຂາຍແລກ
ຂອງອັນໃດນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້ານາງທັງ
ຫຼາຍເຮີຍ ຂ້າຜູ້ພີ້ກໍບໍ່ຂາຍເອົາວັດຖຸເຂົ້າຂອງອັນໃດແລ ກໍທໍ່ຈັກເອົາລີງທອກມາ
ຂາຍແລກເອົາຜູ້ສາວເປັນເມັ່ງນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້ານາງທັງຫຼາຍຢາກໄດ້ລີງທອກ
ຕົວນີ້ ເຈົ້ານາງຈຶ່ງເອົາຍັງວັດຖຸເຍືອງນັ້ນມາແລກເຮົາພີ ກໍຈັກເອົານັ້ນແລ ເຈົ້າ
ທັງຫຼາຍຈຶ່ງມາແລກນັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນຜູ້ຍິງທັງຫຼາຍຈຶ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ ໂອນໍ

ເຈ້າອ້ານເຮີບ ລິງທອກຝູງຂ້າທັງຫຼາຍກໍມີມາກບໍ່ອຶດບໍ່ປາກແທ້ດີຫຼີແລ ຄັນວ່າ
ເຈ້າປາກໄດ້ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍກໍບັງຊ້ຳປາກຂາບແທ້ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ
ຈຶງກລ່າວຖາມວ່າ ດູຮາເຈ້ານາງທັງຫຼາຍເອົາລິງທອກໄປໄວ້ທີ່ໃດນັ້ນເດ ເຮົາພີກໍ
ບໍ່ເຫັນລິງທອກຈັກຕົວນັ້ນນາກໍເຫັນແຕ່ນາງ ເທວະດາທັງມວນດອກນາ ເມື່ອນັ້ນຜູ້
ຍິງທັງຫຼາຍໄດ້ຍິນຄຳທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າກລ່າວສັນນັ້ນ ເຂົາຈຶງຊ້ຳກລ່າວວ່າຂ້າແກ່
ເຈ້າອ້ານເຮີບ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍບໍ່ປາກໄດ້ລິງທອກນັ້ນນາ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍທໍ່ປາກ
ໄດ້ແຕ່ເທວະບຸດນ້ອຍໆ ອັນຢູ່ເໜືອຫຼັງລິງທອກ ມາໄວ້ເປັນດອກໄມ້ບູຊາດອກນາ
ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າທັງ ๖ ກໍທໍ່ພາກັນໄປພົ້ນຈາກເຂດເກາະດອນອັນນັ້ນແລ້ວທ້າວ
ຄວັນເທົ້າຟ້າ ກໍລົງຈາກຫຼັງທ້າວຫຸລລະມານແລ້ວ ເຈ້າທັງ ๖ ກໍພ້ອມກັນທະ
ຍານໄປເໜືອອາກາດກາງຫາວແລ້ວ ກໍລວດພາກັນໄປຕາມຄົດນ້ຳວັງປາ ດ້ວຍ
ອັນລຳດັບນັບຕາມເກາະດອນທັງມວນ ກໍຈຶງໄປຮອດໄປເຖິງເກາະດອນອັນໃຫນ່(ອັນ)
ນຶ່ງ ກໍຈຶງພ້ອມກັນລົງໄປຈອດເຊົາຢູ່ໃນແຄມຝັ່ງທີ່ນັ້ນ ມີປຣະໜານຄາວນຶ່ງແລ້ວ
ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ກໍຊ້ຳຂຶ້ນຂວີຫຼັງທ້າວຫຸລລະມານໄປເຖິງຂ່ວງບ້ານບໍ່ມີນານຫັ້ນ
ແລ ຄັນວ່າເຈ້າທັງ ๖ ໄປຮອດໄປເຖິງທ່ຳກາງຂ່ວງບ້ານທີ່ນັ້ນ ເຈ້າຈຶງຖາມຄົນ
ທັງຫຼາຍວ່າ ດູຮາເຈ້າທັງຫຼາຍເຮີບ ຕັ້ງແຕ່ເກາະດອນອັນນີ້ໄປຫາເມືອງລັງກາ
ຍັງຈັກວັນຈັກຄືນຈຶງໄປເຖິງນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍຈຶງຂານຕອບວ່າ ຂ້າແກ່
ເຈ້າກູຜູ້ມີຮູບສົມອັນງາມເຈ້າກູລຸກແຕ່ທີ່ໃດມາ ຈຶງຖາມຫາເມືອງລັງການັ້ນກໍຂ້າ
ຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈຶງກລ່າວວ່າ ດູຮາເຈ້າທັງຫຼາຍເຮີບເຮົາກໍລຸກແຕ່
ເມືອງອິນທະປະຖານະຄອນພຸ້ນມາແລ ເມື່ອນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍຈຶງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່
ເຈ້າກູ ຕັ້ງແຕ່ເກາະດອນອັນນີ້ເມື່ອເມືອງລັງກາຍັງ ๕ ເດືອນຮອດແລ ຄັນວ່າຄົນ
ທັງຫຼາຍກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານຈຶງກລ່າວເຊຶງທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າວ່າ
ດູຮາເຈ້ານ້ອງພີວ່າ ແຕ່ນີ້ເມື່ອເມືອງລັງກາຍັງ ๕ ເດືອນ ຈຶງຮອດດັ່ງນັ້ນ
ຮາທັງ ๖ ຈຶງຖີບໄປໃຫ້ຮອດໃນ ວັນນີ້ຢ່າໃຫ້ຊ້າເທົ້າວັນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ຄວັນເທົ້າຟ້າຈຶງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈ້າ ຄັນວ່າເຮົາທັງ ๖ ຈັກໄປຮອດໃນວັນ
ນີ້ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຮາທັງ ๖ ຈຶງຖີບທະຍານໄປໃຫ້ວ່ອງໄວພລັນນັກ ຈຶງຈັກຮອດນັ້ນ
ແລ ຄັນວ່າເຈ້າທັງ ๖ ພີ້ນ້ອງຕ້ານຈາຣະຈາເຊຶງກັນໄປມາສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າ

ທັງ ๖ ຈຶງພ້ອມກັນໄປພົ້ນຈາກເຂດເກາະດອນອັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມກັນ
ທະຍານໄປເປັນອັນພລັນມາກນັກ ດ້ວຍເຕຊະຣິທທີ ແຫ່ງຕົນລວດກາຍເມືອງ
ລັງກາໄປໜ້າ ມີປຣະໝານໄດ້ ກ ວັນ ຈຶງຮອດເກາະດອນອັນນຶ່ງ ກໍລວດພາ
ກັນຈອດເຊົາຢູ່ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๖ ຈຶງພ້ອມກັນລົງອາບນ້ຳລ້າງເຫື່ອສີ
ໄຄ ບໍຣະບວນແລ້ວ ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈຶງຊ້ຳຂຶ້ນຂວີຫຼັງທ້າວຫຸລລະມານ ຍົກ
ຍ່າງໄປໃນເກາະດອນທີ່ນັ້ນມີປຣະໝານຄາວນຶ່ງ ກໍຈຶງໄປຮອດໄປເຖິງອາສົມບົດ
"ສາຣາ"[๑] ແຫ່ງເຈົ້າຣັສສີຕົນນຶ່ງ ຊຶ່ວ່າເຈົ້າຣັສສີຕາໄຟ ອັນມີເຕຊະຣິທທີອັນ
ມາກນັກຫັ້ນແລ ສ່ວນດ້ງພຣະຣັສສີຕົນນັ້ນກໍນ້ຳຫຼັບຕາຈຳເຣີນພາວະນາຢູ່ສຶງ
ດຽວ ບໍ່ມືນຕາຈັກເທື່ອຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີຕົນນັ້ນຫາກມືນຕາໃນກາລະເມື່ອ
ຍາມໃດ ທຽນຍ່ອມບັງເກີດເປັນໄຟລາມລຸກໄໝ້ຄົນແລສັດກັບທັງປ່າໄມ້ພູດອຍ
ທັງມວນຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອເຈົ້າທັງ ๖ ພີ້ນ້ອງໄປຮອດໄປເຖິງອາສົມບົດສາລາແຫ່ງ
ເຈົ້າຣັສສີຕົນນັ້ນ ເຈົ້າທັງ ๖ ກໍບໍ່ປາກຕ້ານຈາຣະຈາດ້ວຍຖ້ອຍຄຳອັນໃດອັນນຶ່ງ
ກໍທໍ່ບາຍເອົາກີບໄມ້ຄົນອັນແລ້ວ ໄປເຄາະຕ່ອຍປັກຕູອາສົມບົດສາລາໃຫ້ມີສຽງ
ອັນດັງແປົ້ກໆປົ້ອກໆ ເໝືອນດ້ງຜີຫຼອກຄົນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີຈຶງຖາມວ່າ
ບຸຄລະຜູ້ໃດມາເຄາະຄ່ອຍຕ່ອຍປັກຕູແຫ່ງກູນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๖ ກໍບໍ່ປາກ
ບໍ່ຈາ ກໍທໍ່ຍັງດົນຕ່ອຍແປົ້ກໆປົ້ອກໆບໍ່ຢ່າບໍ່ເຊົາຈັກເທື່ອຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສ
ສີຈຶງມືນຕາລົງດູ ກໍລວດບັງເກີດເປັນໄຟໄໝ້ເຈົ້າທັງ ๖ ພີ້ນ້ອງມຸ່ນຜົງກຣະຈວນ
ໄປບັດດຽວນັ້ນແລ ກໍທໍ່ຍັງແຕ່ເລືອດຫົວໃຈຕິດແປດແມ່ປັກຕູຢູ່ສຶງດຽວຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີຈຶງອອກມາເຖິງປັກຕູລ່ຳລົງດູກໍຈຶງເຫັນເລືອດຕິດແປດປັກຕູຢູ່ສັນ
ນັ້ນເຈົ້າຣັສສີຈຶງຖົມນ້ຳລາຍໃສ່ກໍເລົ່າເກີດຄືນມາເປັນທ້າວຫຸລລະມານ ແລທ້າວ
ຄວັນເທົ້າຟ້າ ເໝືອນດ້ງເກົ່າແລ້ວ ເຈົ້າຣັສສີຈຶງຖາມວ່າ ດູຣາທ່ານທັງ ๖ ບັດນີ້
ເຂືອທ່ານທັງ ๖ ຈັກພາກັນໄປທີ່ໃດຈຶງມາເຖິງທີ່ນີ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๖
ຈຶງພ້ອມກັນຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ເພື່ອຂ້າທັງ ๖ ກໍມາແຕ່ຊຸມພູທີບພຸ້ນ
ມາເພື່ອວ່າຈັກໄປເມືອງລັງກາກໍຂ້າແລ ສ່ວນດ້ງຫົນທາງອັນຈັກໄປເມືອງລັງກາ

---

๑ ຄວນເປັນ "ສາລາ"
ໃນໃບລານ ຈານກ່ຳ ຂຽນ "ສາລາ" ຜູກ ๔ ນັດ ๔ ໜ້າ ๑ຜ

ນີ້ໃນທີ່ໃດເຈົ້າກູຈົ່ງກູນາບອກໃຫ້ແກ່ເພື່ອຂ້າທັງ ๑ ແດ່ກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າ
ຣັສສີຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາທ່ານທັງ ๑ ສ່ວນດັ່ງເຂືອທ່ານທັງ ๑ ລ່ວງກາບເມືອງ
ລັງກາມາເຖິງທີ່ນີ້ໄດ້ ກ ວັນແລ້ວເດ ເຂືອທ່ານທັງ ๑ ມີເຕຊະອິທທີ່ມາກແທ້
ນໍ ເຫດດັ່ງລີ້ຈົ່ງລ່ວງກາບເມືອງລັງກາມາເຖິງທີ່ນີ້ບໍ່ທັນພັບດາບັ້ນຈາ ບັດນີ້
ເຂືອທ່ານທັງ ๑ ຈົ່ງພາກັນເຊົ່ານອນກັບດອມເຮົາກ່ອນເທີ້ນ ວັນຫນ້າເຊົ້າຈົ່ງ
ພ້ອມກັນຫຼົບຄືນໄປຫາເມືອງລັງກາເທົ້າວັນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ
ຈົ່ງຂານຄຳເຈົ້າຣັສສີວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຄັນວ່າເຈົ້າກູໃຫ້ເພື່ອຂ້າທັງ ๑ ເຊົ່ານອນ
ໃນທີ່ນີ້ເສັ່ງກ່ອນດັ່ງນັ້ນ ເພື່ອຂ້າທັງ ๑ ກໍຈັກນອນກັບດອມເຈົ້າກູໃຫ້ຫາບເມື່ອບ
ແຄນແລ້ວ ວັນຫນ້າເຊົ້າເພື່ອທັງ ๑ ຈົ່ງຂາບລາເຈົ້າກູເມືອເມືອງລັງກາບັ້ນແລ້ວ
ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๑ ພີ່ນ້ອງຕ້ານຈາຣະຈາດອມເຈົ້າຣັສສີກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍ
ລວດຄ່ຳມືດບໍ່ເຫັນຮຸ່ງທາງໃດຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີຈົ່ງຖາມເຈົ້າທັງ ๑ ວ່າ
ດູຣາທ່ານທັງ ๑ ໃນເມື່ອເຂືອທ່ານທັງສອງຈັກເມືອເມືອງລັງກາບັ້ນ ຈັກໄປ
ດ້ວຍປຣະໂຍດຊນະເຍືອງໃດ ມາກວ່າເຂືອທ່ານທັງ ๑ ໄປແອ່ວຄ້າຂາຍນັ້ນລີ
ຮູ້ວ່າໄປປາມພີ່ນ້ອງລູກຫຼານໂຄດວົງສານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈົ່ງ
ຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ສ່ວນດັ່ງເພື່ອທັງ ๑ ຈັກໄປເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນກໍບໍ່ມີປຣະ
ໂຍດຊນະເຍືອງໃດກໍຂ້າແລ ກໍເພື່ອໄປຂາບວັຕຖຸເຂົ້າຂອງອັນໃດອັນນຶ່ງ ກໍບໍ່ມີກໍທໍ່
ພາກັນໄປປາມແມ່ແຫ່ງເພື່ອຂ້າຜູ້ຊື່ວ່ານາງສີດາ ອັນເປັນຣາຊເທວີແຫ່ງພຣະ
ບາຣາພພະນາສວນນັ້ນສົ່ງດຽວກໍຂ້າແລ ເຈົ້າກູຢູ່ໃນທີ່ນີ້ຍັງໄດ້ຮູ້ແລເຫັນນາງສີດາ
ຜູ້ນັ້ນແດ່ລີ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີຈົ່ງກລ່າວວ່າ ນາງສີດາຜູ້ນັ້ນ ພຣະບາຣາພພະ
ນາສວນກໍບໍ່ເອົາເປັນຣາຊເທວີ ເໝືອນດັ່ງນາງທັງຫຼາຍຝູງອື່ນແທ້ດາຍ ພຣະ
ບາຣາພພະນາສວນ ກໍໃຫ້ຄົນທັງຫຼາຍໄປປຸກຜາສາດໄວ້ພາຍນອກເມືອງກ້ຳໃຕ້
ແລ້ວ ຈົ່ງໃຫ້ນາງສີດາໄປຢູ່ໃນຜາສາດທີ່ນັ້ນຜູ້ດຽວກັບທັງນາງ ๑ ຄົນທໍ່ນັ້ນແລ
ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າກໍລວດຢ່າເຊົ່ານໍ່ຖາມສືບຕໍ່
ໄປເມື່ອຫນ້າຫັ້ນແລ ພໍເມື່ອເວລາເກດີດືນມາແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๑ ກໍນັກໄຄ່ປາກນອນ
ມາກນັກທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ເພື່ອຂ້າທັງ ๑ ກໍນັກໄຄ່
ປາກນອນມາກນັກກໍຂ້າແລ ເຈົ້າກູຈັກໃຫ້ເພື່ອຂ້າທັງ ๑ ໄປນອນໃນທີ່ໃດກໍຂ້າຈາ

ເມື່ອນັ້ນເจ้าธัสสีจีๆภล่าวว่า ดูธาท่านทัๆ ๑ ผีว่าเอือท่านทัๆ ๑ มัภ ไถ่ปาภบอบแท้ถั่ๆบั้บ ท่านทัๆ ๑ จีๆบอบ "ปาภมุ่ๆฉุด"[๑] อาสิมบิด สาลาทีบั้บเทิ้บ ถับว่าเจ้าธัสสีภล่าวถั่ๆบั้บแล้ว เจ้าธัสสีจีๆบีธะมีด "ผ้าผืบบั้บใหญ่บ้อยๆ มีปธะหมาบท่ำฝามี[๒]" ด้วยเตฉะธีททีแห่ๆติบแล้ว เจ้าจีๆถึมใช้แก่เจ้าทัๆ ๑ แลถิบแลผืบแล้ว เจ้าธัสสีจีๆภล่าวว่า เอือท่านทัๆ ๑ จีๆเอิาผ้าไปถิบแลผืบบั้บเทิ้บ เมื่อบั้บเจ้าทัๆ ๑ พีบ้อๆภำเหับผ้าผืบบ้อยๆ เหมือบถั่ๆบ่ำพำทีมภุ้มหุ้มติบติว สับบั้บเจ้าทัๆ ๑ จีๆพ้อมภับภล่าวว่าข้าแก่เจ้าภู ส่วบถั่ๆผ้าผืบบ้อยๆ สับบี้ เหตถั่ๆลีจีๆพำภุ้มหุ้มติบติวบั้บภำข้าจา เมื่อบั้บเจ้าธัสสีจีๆภล่าวว่า ดูธาท่านทัๆ ๑ เรีย เอือทัๆ ๑ จีๆเอิาไปทีมลอๆดูก่อบเทิ้บ ผีว่ามับบ่ำหุ้มภุ้มติบติวแท้ถั่ๆบั้บ เธิาหาภจักเอิาผืบใหญ่ทีมตึมแฤมฉะแล ถับว่าเจ้าธัสสีภล่าวสับบั้บแล้ว เจ้าทัๆ ๑ พีบ้อๆภำพ้อมภับบายเอิาผ้าได้แล้วภำลวดพาภับออกไปบอบ ใบมุ้ๆฉุด อาสิมบิดสาลาทีบั้บภำลวดเอิาผ้าอับบั้บมาทีมแล้วแลบอบทั้บแล เมื่อบั้บส่วบว่าผ้าอับบั้บภำลวดภว้าๆออกภุ้มหุ้มติบติวทุภแห่ๆทุภพายทั้บแล เมื่อบั้บเจ้าทัๆ ๑ ภำเหับผ้า ๑ ผืบบั้บเปับอับภว้าๆยาวออกสับบั้บเจ้าทัๆ ๑ ภำๆถๆอัสสะจับมาภบัภ ท้าวหุลละมาบแลท้าวถวับเท้าฟ้า ภำบีธะมีดติบติวเปับอับใหญ่มีปธะหมาบท่ำฉ้าๆสาบแล้วแล ทีมผ้าบอบปู่ทั้บแล เมื่อบั้บผ้า ๑ ผืบบั้บภำภว้าๆแลยาวออกปธะหมาบภุ้มหุ้มติบติวถึๆามบ่ำลืบบ่ำเหื้อทั้บแล เมื่อบั้บท้าวหุลละมาบแลท้าวถวับเท้าฟ้า ภำฉ้ำบีธะมีดติบติวใช้ใหญ่ มีปธะหมาบท่ำเรือบหัๆใหญ่บั้บแล เมื่อบั้บผ้าอับบั้บ ภำฉ้ำภว้าๆแลยาวออกไป พำภุ้มหุ้มติบติวถึๆามบั้บแล เมื่อบั้บท้าวหุลละมาบแลท้าวถวับเท้าฟ้าบีธะมีดติบติวใช้ใหญ่มีปธะหมาบท่ำเขิาสเมับบั้บแล เมื่อบั้บผ้าอับบั้บภำฉ้ำใหญ่แลยาวภว้าๆออกไปพำปธะหมาบภุ้มหุ้มติบติวถึๆามบั้บแล เมื่อบั้บท้าวหุลละมาบแลท้าว

---

๑ ใบใบลาบจาบภ่ำขงบ "ปาภมุภฉุบ" ผูภ ๔ มัด ๔ หน้า ๑๔

๒ "ผ้าผืบบั้บใหญ่บ้อยๆ มีปธะหมาบท่ำฝามี" ถวบเปับ "ผ้าผืบใหญ่บั้บใช้เปับผืบบ้อยๆ ปธะหมาบท่ำฝามี"

ถวัน ﻫ้าฟ้า ภํจุ้าบิธะมิกติบติวใช้ใช่ง ﻫ ลสูๆ บ่ํอาถจักบับอ่างได้ ถือว่าบอบปู่ ﻫ ฟือ ﻫ ผ่บถึบ มีติบอับสูๆพุ่ๆอึ้บภับฟ้าทั้บ ﻫ ล ﻫ มื่อบั้บส่วบถั่ๆ ผ้าอับบั้บภํจุ้าใช่ง ﻫ ลบาวภว้าๆออกไปพํปธะหมาบภุ้มทุ้ม "ติบติว ปธะบ่ได้ ﻫ ลเบื้อๆภํมี ﻫ ล"[๑] ﻫ มื่อบั้บ ﻫ จ้าทัๆ ๖ พี่บ้อๆภํพ้อมภับภะทำพงบใช้ผาบ ﻫ พ้ผ้า ﻫ จ้ามะหาธัสสีบั้บ ภํบ่ํอาถจักผาบ ﻫ พ้ได้ภํลวถธุ่ๆ ﻫ จ้ๆ ﻫ สังถาบถอก บ่ได้บอบทั้บ ﻫ ล ﻫ มื่อบั้บ ﻫ จ้าธัสสีภํ ﻫ ทับสาบอาธุบอึ้บมา ﻫ ปับ ﻫ วลามื้ใหม่มา ﻫ ล้ว ﻫ จ้าธัสสีจึๆ ﻫ อึ้บสั่ๆท้าวทัๆ ๖ พี่บ้อๆว่า ถูธาท่าบทัๆ ๖ ﻫ รีบ ถับว่าท่าบทัๆ ๖ ลุกจากภทึบอบมา ﻫ ล้วจึๆไปทัภ ﻫ อิาธงวไม้ไผ่มา ﻫ จังﻫ ข้ว สว่บหน้าบ้วบปากﻫ ล้วจึๆ ﻫ อิา "ﻫ ๆผ้าบ้อๆ"[๒] มา ﻫ ฉัถหน้าใช้ ﻫ ตฉะธิทหี ﻫ ขือท่าบทัๆ ๖ "ซู้ยลอม"[๓] ﻫ สังﻫ ถ่บั้บ ﻫ ถับว่า ﻫ ขือท่าบทัๆ ๖ บ่ภะทำถั่ๆบั้บบ่ํอาถจัก ﻫ ทับ ﻫ มื่อๆลัๆภาจัก ﻫ ทึ่อ ทงบย่อมวงบไปวงบมาบ่ํรู้ ﻫ ล้วจัก ﻫ ทึ่อบั้บ ﻫ ล อับบึๆ ﻫ ขือท่าบทัๆ ๖ บาได้ไปลึๆถูอ่าๆบ้ำส่วบติบ ﻫ ห่ๆภู ﻫ ล้ว ﻫ ล จัภฤิมถอกถอบไปมาบั้บ ﻫ ถับว่า ﻫ จ้าธัสสีสั่ๆสอบสับบั้บ ﻫ ล้ว ﻫ จ้าธัสสีจึๆฉะ ﻫ ถัถหนีไปบิบถีบาถใบอุถอบภุธุทึบพุ้บทั้บ ﻫ ล ใบ ﻫ มื่อ ﻫ จ้าธัสสีฉะ ﻫ ถัถหนีไป ﻫ ล้วถั่ๆบั้บ ท้าวทุลละมาบภับทัๆท้าวถวัน ﻫ้าฟ้าทัๆ ๖ พี่บ้อๆภํพ้อมภับลุกจากภทึบอบ ﻫ ล้ว ﻫ จ้าทัๆ ๖ ภํพ้อมภับไปทัภ ﻫ อิาธงวไม้ไผ่มา ﻫ จังﻫ ข้วส่วบหน้า ﻫ สังﻫ ล้ว ﻫ จ้าทัๆ ๖ ภํพ้อมภับ ﻫ อิา ﻫ ๆผ้ามา ﻫ ฉัถหน้า ﻫ ล้ว ﻫ ล ภํพ้อมภับปู่ทั้บ ﻫ ล ﻫ มื่อบั้บท้าวทุลละมาบจึๆภล่าว ﻫ ๆบ้อๆ ﻫ ห่ๆติบว่า ถูธา ﻫ จ้าบ้อๆใบ ﻫ มื่อ ﻫ จ้าธัสสี ﻫ อึ้บสั่ๆราทัๆ ๖ ว่า บ่ํให้ไปล่ำลึๆถูอ่าๆบ้ำส่วบติบบั้บ ﻫ ปับถั่ๆลึ ﻫ จ้าจึๆห้ามไว้บ่ํให้ไป ﻫ บึๆบั้บจา มีถถาอ่าบาๆสีถาปู่ใบหีบั้บ ﻫ ห้ ลึรู้อ่าสาตตะสีบอาถิมปู่ใบหีบั้บภํบ่ํรู้ได้ ﻫ ล บัถบึ้ราทัๆ ๖ จึๆพ้อมภับไปล่ำลึๆถูให้มีถำ ﻫ อ้า ﻫ มื่อหน้าภํพี ﻫ เทึ้บ ﻫ มื่อบั้บท้าวถวัน ﻫ้าฟ้าจึๆขาบว่า ﻫ อึๆ ถับว่า ﻫ จ้าอ้าบจัภไป ﻫ บึๆถั่ๆ

---

๑ ใบลาบจาบภ่ำขงบ "ติบติวพํปธะหมาบได้ ﻫ ลเบื้อๆ ﻫ ลวาภํมี ﻫ ล" ผูภ ๔ มัถ ๔ หน้า ๖ฌ

๒ ใบลาบจาบภ่ำขงบ "ﻫ ๆผ้าบุ่ๆ" ผูภ ๔ มัถ ๔ หน้า ๖ฦ

๓ ใบลาบจาบภ่ำขงบ "ซู้ยพ้อม"

ນັ້ນ ຂ້າພູ້ນ້ອງກໍຈັກໄປກັບດອມເຈ້າຊະແລ ຄັນວ່າເຈ້າທັງ ๖ ພີ່ນ້ອງກລ່າວ
ເຊີ່ງກັນສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມກັນໄປລ່ຳລີ່ງດູແລ້ວແລກັ້ມໜ້າລົງໄປແຍງດູ
ເງົ້າແຫ່ງຕົນໃນນ້ຳທີ່ນັ້ນ "ແລ້ວກໍຄົ້ນຄວ່າ"[๑] ກວາງກວາໃນນ້ຳລ້າງຕົນທີ່ນັ້ນ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີ ປົ້ນ ๖ ຕົວຢູ່ໃນນ້ຳທີ່ນັ້ນກໍພ້ອມກັນປົດຢົ້ມາຈັບໜ້າຜາກເຈ້າ
ທັງ ๖ ເປັນອັນໝັ້ນຄົງມາກນັກ ແມ່ນວ່າປັດປ່າຍບິດທົ້ນຄູດທົ້ນດົ້ງອອກສັນໃດກໍດີ
ປົ້ນ ๖ ຕົວກໍບໍ່ອາດຈັກຕົກອອກຈາກໜ້າຜາກໄດ້ ເຈ້າທັງ ๖ ເປັນອັນກົວຟ້າວ
ຟ່າງມາກນັກ ກໍລວດພ້ອມກັນທະຍານຂຶ້ນສູ່ອາກາດກາງຫາວແລ້ວ ລວງສູງ
ປຣະໝານວ່າໄດ້ຮ້ອຍໂຍດຊນະກໍດີ ສ່ວນດັ່ງປົ້ນ ๖ ຕົວກໍບໍ່ປຣະວາງກໍ ຊ້ຳ
ພ້ອມກັນທະຍານຂຶ້ນໄປວຽນແວດລ້ອມອ້ອມເຂົາສເມັນ ມີ ຮອບຄອບ ມີ ທີ ປົ້ນ
๖ ຕົວນັ້ນກໍຊ້ຳຊັກຈ່ອງທົ້ນດົ້ງຄືນມາເຖິງທີ່ເກົ່າແລ້ວ ເຈ້າທັງ ๖ ກໍຊ້ຳທະຍານ
ໄປວຽນແວດລ້ອມອ້ອມຂອບຈັກກະວານກໍດີ ປົ້ນ ๖ ຕົວກໍຊ້ຳຊັກຈ່ອງໄວ້ຄືນມາ
ເຖິງທີ່ເກົ່າຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງປົ້ນ ๖ ຕົວເປັນອັນໝັ້ນໝຽວຍິ່ງນັກ ບໍ່ອາດຈັກຫຼດ
ຂາດອອກໄດ້ຍາມເມື່ອມັນປົດໄປນັ້ນມີປຣະໝານທໍ່ໃຍບົວ ຍາມເມື່ອມັນຫົນຄືນ
ມາມີປຣະໝານທໍ່ລຳຕານຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງທ້າວຫຸລລະມານແລທ້າວຄວັນເທົ້າ
ຟ້າ ກໍພ້ອມກັນປົກທົ້ນດົ້ງຊັກກັດປົ້ນ ๖ ຕົວອອກຈາກໜ້າຜາກແຫ່ງຕົນເປັນ
ອັນອິດທົວເມື່ອຍແຄນມາກນັກ ກໍບໍ່ອາດຈັກອອກຈາກໜ້າຜາກແຫ່ງຕົນໄດ້ ຕາບ
ຕໍ່ເທົ້າເຈ້າຣັສສີໄປບິນດີບາດຄືນມາຮອດແລ້ວ ເຈ້າກໍລີ່ງແລເຫັນປົ້ນ ๖ ຕົວຈັບ
ໜ້າຜາກທ້າວຫຸລລະມານແລທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ຈ່ອງດົ້ງຢູ່ສັນນັ້ນ ເຈ້າຈົ່ງ
ກລ່າວວ່າ ໂອນໍ່ເຂືອທ່ານທັງ ๖ ນີ້ ເປັນອັນເວ້າຍາກເວ້າຊາແທ້ນໍ ຍາມເມື່ອ
ກູບອກສອນບໍ່ໃຫ້ເຂືອທ່ານທັງ ๖ ໄປລ່ຳລີ່ງດູອ່າງນ້ຳສ່ວຍຕົນແຫ່ງກູນັ້ນ ເປັນ
ດັ່ງລີເຂືອທັງ ๖ ຈົ່ງມາບໍ່ຟັງຄຳກູນີ້ຈາ ເຂືອທ່ານທັງ ๖ ຈົ່ງພາກັນຖົ່ມນ້ຳລາຍ
ໄປລູບທາປາກປົ້ນ ๖ ຕົວນັ້ນເສັ່ງເທົ້ນ ຄັນວ່າເຂືອທ່ານທັງ ๖ ລູບທາແລ້ວ ປົ້ນ
๖ ຕົວນັ້ນຫາກຈັກຫຼດອອກຈາກໜ້າຜາກເຂືອທ່ານທັງ ๖ ບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານແລທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ໄດ້ຍິນເຈ້າຣັສສີກລ່າວສັນນັ້ນ
ເຈ້າທັງສອງຈົ່ງພ້ອມກັນຖົ່ມນ້ຳລາຍໃສ່ມືແລ້ວ ກໍເອົາໄປລູບທາປາກປົ້ນ ๖ ຕົວ
ນັ້ນ ຈົ່ງຫຼດອອກຈາກໜ້າຜາກເຈ້າທັງ ๖ ແລ້ວກໍລວດຫົນຄືນໄປຢູ່ໃນອ່າງນ້ຳ

---

๑ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ແລ້ວກໍຊ້ຳເອົາຄົ້ນຄວ່າ" ຜູກ ๔ ມັດ ๔ ໜ້າ ๖๗

ส่วยถึงแท่ๆเจ้าธัสสีถั่ๆเก็าทั้งแล เมื่อบั้งท้าวทุลละมางแลท้าวถอับ
เท้าฟ้าเอิาบ้ำส่วยหน้าแล้ว เอิาเฉีๆผ้าแท่ๆติบมาเฉดหน้าผาภอับมีเลือด
ไหลออกใบหีบ่อบปาภบาด ปึบ ๖ ติวอิบบั้ง แล้วเจ้าทัๆ ๖ จึๆมีใจฉุม
ฉุ๊บยึบถึทั้งแล แถบแต่เจ้าธัสสีบอกใช้ท้าวทุลละมาบ แลท้าวถอับเท้า
ฟ้า เอิาบ้ำลายทาปาภปึบ ๖ ติวภํหูดออกจาภหน้าผาภปาๆบั้ง บัดบี้ถิบ
ทัๆหายจึๆรู้แจ้ๆหีบิทาบอับบั้งสืบมา ถับว่าปีๆอิบบุถละผู้ใด(สับ)บี้ จึๆ
เอิาบ้ำลายลูบทาปาภปีๆ จึๆหูดติภเสังเท้าภาละบัดบี้แล เมื่อบั้งเจ้าธัสสี
จึๆบายเอิาเอ้ายึบใช้แก่เจ้าทัๆ ๖ แลถิบแลท่ำแม่มีแล้ว จึๆภล่าวว่าเอือ
ท่าบทัๆ ๖ จึๆพาภับเอิาเอ้าไปภิบใช้อิมแล้ว เอือทัๆ ๖ จึๆเมือเมือๆ
ลัๆภาบั้งเท็บเมื่อบั้งเจ้าทัๆ ๖ ภํพ้อมภับเอิาเอ้าอับบั้งภับดอมเจ้าธัสสี
แล้ว เจ้าทัๆ ๖ ภํพ้อมภับภล่าวว่า ข้าแก่เจ้าภู ส่วบถั่ๆเอ้าโๆ่บบ้อยๆ
สีๆบี้ เหดถั่ๆลีจึๆพํอิมภํข้าจา เมื่อบั้งเจ้าธัสสีจึๆภล่าวว่า เอือท่าบ
ทัๆ ๖ จึๆพาภับภิบลอๆดูก่อบเท็บ ถับว่าภิบบ่ํอิมเอือจึๆมาขํ ถับว่า
เอ้าบ่ํพํเธิาหาภจักเอิาติมแลบา เมื่อบั้งเจ้าทัๆ ๖ จึๆบายเอิาเอ้าอับ
บั้งยัดใส่ปาภหง้ำถ้งอแล้วแลภึบภิบภํลวดมีธิสอับแฉบฉุ้อยแลบิว เปับ
ถั่ๆภิบภับลาบแลแกๆอ้วปีๆ จึหมิภมอภฉุ๊บปาอับเปับอาหาบขอๆขวาย[๑]
อับปธะหมิดถึบั้งแล เมื่อบั้งเจ้าทัๆ ๖ ภํภิบเอ้าเจ้าธัสสีเอิาใช้แลถิบ
ท่ำแม่มีบั้ง ภํอิมเสังบ่ํหมิดบ่ํส้งๆจักเท็อ แม่บว่าภึบภิบลิๆไปใบท้อๆแล้ว
ภํฉุ้ำบัๆถ่าท่ำแม่มีปู่เหมือบถั่ๆเก็า เมื่อจักถายออกจาภปาภฤึมเสังภํฉุ้ำ
ป้าบภิวเจ้าธัสสีถูดแลร้ายด่าถึท้าวทุลละมาบ จึๆอิมเอิาเอ้าอับบั้งอิม
[แล้วยัๆเสสสลํบ่ํหมิดท่ำใด เจ้าภํบ่ํยัดใส่แก้มไว้เหมือบถั่ๆท้าวทุลละมาบ
เจ้าจึๆถ่อยถาบลีเลือออกไปภิบบ้ำพายบอกพุ้บแล้ว เจ้าจึๆถายเอ้าอับ
บั้งออกมาจาภปาภแท่ๆติบแล้ว เจ้าจึๆเอิาใบตอๆมาท่ำถึๆามแล้ว เจ้า
จึๆเอิายัด(ใส่)ฤิๆหมาภไว้ เพื่อว่าจักเอิาไปภิบใบหิบทาๆทั้งแล เหดถั่ๆ
บั้งถิบทัๆหายตธะเถิบไปมาใบหิบทาๆ ทงบย่อมเอิาใบตอๆมาท่ำเอ้าแลอา

---

๑ ถวบจะเปับ "ขอๆขาย" ที "ขอๆอ้ว"
ใบ ใบ ลาบ จาบภ่ำขงบ "ขวาย" ถึภับ ผูภ ๔ มัด ๔ หน้า มิมิ

ຫານໄປກິນໃນຫົນທາງທຸກຄົນໆ ເພື່ອວ່າໄດ້ວັຕຖຸນິທານມາແຕ່ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ເອົາໃບຕອງມາຫໍ່ເອົາເຂົ້າເຈົ້າຣັສສີ ເພື່ອວ່າຈັກໄປກິນໃນຫົນທາງເມື່ອເມື່ອງລັງ ກາປາງນັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າໄປກິນນ້ຳແລ້ວ ແລຫໍ່ເຂົ້າໄວ້ດີງາມແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງເຂົ້າໄປຫາອາສົມບົດສາລາ ໃຫ້ເຈົ້າຣັສສີເຫັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີ ຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງເຈົ້າທັງ ๖ ວ່າ ດູຣາທ່ານທັງ ๖ ເຣີຍ ສ່ວນດັ່ງເຕຊະຣິທທີ ແຫ່ງທ່ານທັງ ๖ ກໍຈັກຫຼ້ຍຄອບເສັ່ງດ້ວຍເຫດ ມີ ປຣະການ ຄືວ່າປົ່ນຈັບ ໜ້າຜາກອັນນີ້ງ ເອົາເຊີ່ງຜ້າເຊັດໜ້າອັນນີ້ງ ເອົາຣ່ງວໄມ້ໄຜ່ມາເຈັ່ງແຂ້ວ ອັນນີ້ງ ຄັນວ່າກາຍ ຄ ວັນເມື່ອໜ້າເຕຊະຣິທທີແຫ່ງເຂືອທ່ານທັງ ๖ ຈົ່ງຄືນມາຄືເກົ່າ ແທ້ດາຍ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງເອົາມີຊີ້ບອກຫົນທາງແກ່ ເຈົ້າທັງ ๖ ວ່າ ດູຣາທ່ານທັງ ๖ ບັດນີ້ເຂືອທ່ານທັງ ๖ ເຈົ້າຈົ່ງພາກັນໄປ ໃນທິສສະກ້ຳອີສານຊີ້ ມີເຮົາຊີ້ໄປນີ້ເນີ ທ່ານທັງ ๖ ຫາກຈັກໄປເຫັນເມື່ອງລັງກາ ບໍ່ສົງໄສຊະແລ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີບອກຫົນທາງສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๖ ຈົ່ງ ພ້ອມກັນຂາບລາເຈົ້າຣັສສີດ້ວຍຄຳວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູບັດນີ້ເພື່ອຂ້າທັງ ๖ ກໍຈັກ ອຳລາຄາຈາກເຈົ້າກູໄປເມື່ອງລັງກາກ່ອນແລ ຄ່ອຍປູ່ດີເຍີມະຫາຄຸນເຣີຍ ພຣະ ຍ່ຳເກົ້າ ຂໍໃຫ້ພຣະບາດເຈົ້າກະຣຸນນາ ຂໍໃຫ້ "ເມຕຕາ ເພື່ອຂ້າ"[๑] ຍາໃຫ້ຕົກ ຖ່ອຍຊ້າໂສກາແດ່ເນີ ເອີ່ງ ຄ່ອຍໄປດີເຍີບຸຕຕາເຣີຍ ๖ ເຈົ້າ ຍາໄດ້ທຸກໂສກເສົ້າ ໂສກາ ຍາໄດ້ເປັນ [๖]"ໂລຄາ" ແລຫົດບາດ ຈົ່ງໃຫ້ຕັດສ່ອງຂາດໂພຍໄພ ຕາມ ວິໄສສອງເຈົ້າ ຍາໂສກເສົ້າເພີ່ງໃຈກໍພໍ່ເນີ ຄັນວ່າເຈົ້າຣັສສີກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๖ ຈົ່ງໂຈມເອົາຕີນແລມີເຈົ້າຣັສສີ ໃສ່ຫົວແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๖ ຈົ່ງພ້ອມ ກັນຖອຍອອກໄປເຖິງ [ມ]ມຸງຊົດອາສົມບົດສາລາແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນເຕັ້ນທະຍານຂຶ້ນ ສູ່ອາກາດກາງຫາວແລ້ວ ກໍສຳເພາະໜ້າໄປສູ່ທິສສະກ້ຳອີສານ ເປັນອັນຊ້ານານ ມາກນັກ ເຫດວ່າເຕຊະຣິທທີແຫ່ງເຈົ້າທັງ ๖ ກໍຫຼ້ຍຄອມເສັ່ງກໍລວດບໍ່ພົ້ນຈາກ ນ້ຳມະຫາສມຸດ ກີ້ງເກືອກະຊຊວນຊະເດັນຕົກລົງທ່ຳກາງແມ່ນ້ຳຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ຍັງມີປາອານົນ ๖ ຕົວລອຍນ້ຳມາພົບຈວບເຈົ້າທັງ ๖ ອັນຕົກລົງໄປແມ່ນ້ຳ ທີ່ນັ້ນ ປາ ๖ ຕົວນັ້ນກໍລວດອ້າປາກຄາບເອົາເຈົ້າທັງ ๖ ໄດ້ແລ້ວ ກໍລວດກືນ

---

๑ ໃບລານຈານກ່ຳຂ່ງນ "ເມຕຕາເຖິງເພື່ອຂ້າ" ພູກ ๔ ມັດ ๔ ໜ້າ ມີ๕

๖ ຄວນເປັນ "ໂຣຄາ" ໃບລານຈານກ່ຳຂ່ງນ "ໂລຄາ" ຄືກັນ ພູກ ๔ ມັດ ๔ ໜ້າ ມີ๕

ມີ ຄວນເປັນ "ມຸກຊົດ"

ภิบพ้อมกับทั้งแล เมื่อบั้นเจ้าทัๅ ๖ จึๅพ้อมกับฤๅบทำไส้พุๅปาทัๅ ๖ ติวบั้นกำลวดโปดขาดขุอดซ้ๅท้อๅปาออกมา ปา ๖ ติวบั้นกำลวดตายทั้งแล เจ้ากำลวดพากับไปใบพื้นน้ำทีบั้น ตามสุภสำธาบเปับดั่ๅไปเซือแผ่นดิบบ่มีน้ำบั้นแล เมื่อบั้นเจ้าทัๅ ๖ จึๅไปเมือๅบาก อับมีใบพื้นน้ำทีบั้น ท้าวถวับเท้าฟ้าจึๅขึ้นขวีซ้ๅ ท้าวทุลละมาบไปใบท่ำภาๅเมือๅบาภทีบั้นทั้งแล เมื่อบั้นยิๅขายบ้อยหนุ่มไทเมือๅทีบั้น ภำเทับท้าวถวับเท้าฟ้าขึ้นขวีซ้ๅทุลละมาบไปใบทีบั้น เขิาภำมีใจมักเซือบดั่ๅจักกิบภับเข้าได้บั้นแล เขิาจึๅร้อๅไท้แล่บลัดมาหา เจ้าทัๅ ๖ จึๅมาล้ๅๅบ้อๅ เจ้าถำป้อๅล้ๅๅบาๅ ป่าเดิบทาๅไปหน้า ป่าหาบก้าภายบา รีบถึบมาเสัๅท้อบบ้อยหนักหน่อบมาเยิ เอิๅ บาๅแก่บไท้ป่าร้อๅไท้ตามมา พีจักลาเมือหน้าเจ้าอุ่บซ้ๅาปู่ดีแด่เบิ อ่าดั่ๅบั้นแล้วเจ้าทัๅ ๖ ภำลวดภายไปหน้าทั้งแล เมื่อบั้นเจ้าทัๅ ๖ ภำพากับไปใบพื้นน้ำทีบั้น ด้วยอับลำดับอับถึบมึบบาบ ได้ ๆ อับแล้ว ภำลวดไปพ้บจากใบแม่น้ำ ขึ้นเฤๅแถมฝั่ๅแล้ว ภำแม่บเมือๅลัๅภาทั้งแล ถับอ่าเจ้าทัๅ ๖ ไปรอดเมือๅลัๅภาแล้ว ท้าวทุลละมาบภำลวดบีธะมิดเปับถิบ มีรูบสิมอับผู้ดีผู้ๅามมาภบักแล้ว เจ้าทัๅ ๖ จึๅพ้อมกับไปแอ่วดูผาสาดบาๅสีดาใบทีสสะก้ำได้ แท่ๅเมือๅอับบั้นเปับอับซ้ายซิบซ้ายเลิามาภบักแล้ว ภำบ่ำเทับมาตา อ่าเทับแล้วภำบ่ำรู้แจ้ๅอ่าเปับผาสาดบาๅสีดาทั้งแล เมื่อบั้นเจ้าทัๅ ๖ จึๅพ้อมกับไปลับลี้ปู่ใบพุ่มไม้ทีบึๅ ใบท่าน้ำจอบมอบถอบดู อับถิบทัๅซ้ายเอ้าอาจาต้างกับบั้น มีประหบาบถาวบึๅ ภำจึๅเทับสาวใช้บาๅสีดาลิๅมาตักน้ำใบทาๅท่าทีบั้นแล้ว บาๅสาวใช้ทัๅ ๖ จึๅจากับอ่า โอบำราทัๅ ๖ บี้ภำมาปู่พายบอกเมือๅภับถอมบาๅสีดาทีบั้น ภำเปับอับทุกยากลำบากด้วยเหดอับบ่ได้เอ้าปากจา เอ้าอากับถอมบ่าวบ้อยขายราม ตามสำบายใจจักเทือส่วนดั่ๅพระยาธาพพะบาสอบ ผู้บี้ไปลักเอิาบาๅสีดาอับเปับเมัๅท้าวพระลามมาแล้ว เปับดั่ๅลีจึๅเอิามาไว้ใบผาสาดบอกเมือๅทีบี้แล้วแล ใท้ราทัๅ ๖ มาปู่อุบปฤาภรักสาบาๅได้ ปี ปีบี้แล้วแล ถับอ่าบาๅสาว

ใช้ทัๆ ๖ จากับสับบั้บแล้อ ๒าทัๆ ๖ บาๆกำลอดตักบ้ำหาบถึบมาหั้บ
แล ถับอ่าสาอใช้ทัๆ ๖ เมื่อแล้อ ท้าอหุลละมาบกับทัๆท้าอถอับเท้า
ฟ้า กำลอดเมื่อตามหัๆแห่ๆสาอใช้ใก้จักเฤๆผาสาดแล้อ บาๆสาอใช้ทัๆ
๖ กำใส่ใจอ่าบ่ำมีผู้ชายมาใบหีบั้บ ๒าทัๆ ๖ จึๆกล่าอเชิๆกับอ่า ดูธาเจ้า
เรีย ธาทัๆ ๖ จักกะทำดั่ๆลี จักได้เหับผู้ชายจักเหื่อบั้บจา ผีอ่าบ่ำได้
มาเปับผิอกำได้มาเปับชู้สบ่อยบึๆกำดีแลบา ถับอ่าบาๆทัๆ ๖ กล่าอเชิๆกับ
บ่ำทับหมิดถอาม ท้าอหุลละมาบอับไปตามหัๆหีบั้บ กำปงบป่ำไม้บ้อยอับ
บึๆหักดัๆฤับแล้อ บาๆทัๆ ๖ กำหัๆอหัๆถึบมา กำจึๆเหับเจ้าทัๆ ๖ พี
บ้อๆมาตามหัๆติบสับบั้บ บาๆทัๆ ๖ จึๆพ้อมกับร้อๆอ่า โอย ๆ ภูตาย
แล้อ ผู้ชายมาตามหัๆธาทัๆ ๖ บี้เดอ่าดั่ๆบั้บ เมื่อบั้บท้าอหุลละมาบจึๆ
กล่าออ่า ดูธาบาๆทัๆ ๖ เรีย เผื่อพีบ้อๆมาตามหัๆบี้เดบ่ำแม่บผู้ชาย
บั้บลี เจ้าบาๆจึๆหาบก้าภายบา หาบปาออ้ามทีๆ ดูภอ้าๆกีๆหาด้าม
ขอาบแท้บำอ่าดั่ๆบั้บ เมื่อบั้บบาๆจึๆกล่าออ่า โอบำเจ้าอ้ายถอามปากร้าย
เกิดเปับถอามผิด อาบุยาดแก่บ้อๆบาดทัๆ ๖ "ยาถึดถงดผีปอๆ"[๑] ถอยถงด
ยาได้หักขาขงดใส่ภอย ยาได้เอ้าสงดสอยก้งอใส่ แม่บอ่าแสบร้อๆไห้เจ้า
บ่ำมา แม่บอ่าแสบร้อๆไห้เจ้าบ่ำเอื้อ บ้อๆบี้แม่บขาดเชื้อแฤอถอาย ถับอ่า
เหับถิบชายก้งอ ยาได้เอ้าถิดล้งอหายเบี อ่าดั่ๆบั้บแล้อเจ้าทัๆ ๖ กำลอด
ไปตามหัๆสาอใช้ทัๆ ๖ ตาบต่ำเท้าเฤๆผาสาดหั้บแล เมื่อบั้บบาๆสีดาได้
ยิบถำท้าอหุลละมาบปากจากับดอมบาๆสาอใช้ มาเฤๆติบขั้บไดผาสาด
แห่ๆติบสับบั้บ บาๆจึๆออกมาๆอยป่อๆป้งมล่ำลีๆดู กำจึๆเหับท้าอหุลละ-
มาบกับทัๆท้าอถอับเท้าฟ้ามาตามหัๆสาอใช้ทัๆ ๖ เปับอับผู้ดี ผู้ๆามมาก
บัก บาๆกำบ่ำรู้จักอ่าแม่บลูกชายแห่ๆติบ จึๆเหับแหอบทัมมะโธๆอับท้าอ
หุลละมาบฤีมาบั้บ แม่บขอๆท้าอพธะลาม บาๆจึๆฤามอ่า ดูธาเจ้าลูก
รักทัๆ ๖ ส่อบดั่ๆแหอบแก้อทัมมะโธๆลูกบั้บ เจ้าลูกรักไปฤีมาแต่ที่ใด
มากำแม่เด เมื่อบั้บท้าอหุลละมาบจึๆขาบอ่า ข้าแก่แม่เปับเจ้า ส่อบดั่ๆ
แหอบแก้อทัมมะโธๆลูกบี้ ข้ากำบ่ำได้ไปฤีที่ใดมากำข้าแล กำหากแม่บขอๆ

๑ ถอบเปับ "ยาได้ ถึดผีปอๆ" (มะหาวิชุงบ)

พระบาพ่ำแห่ๆข้าสิๆญอกำข้าแล เม็ยบั้นบางสิดาจิๆซ้ำถามว่า ถูธาเจ้าลูก
ธักแก่แม่ ส่วนถ้ำพระบาพ่ำแห่ๆเจ้าบั้น ธมกุสับใดกำแม่จา เม็ยบั้นท้าว
ทุลละมางจิๆฮางว่าข้าะแก่แม่เปังเจ้า ส่วนถ้ำพ่ำแห่ๆข้าบั้นชุว่าท้าวพระ
ลามกำข้าะแล เม็ยบั้นบางสิดาได้ยินคำท้าวทุลละมางกล่าวสับบั้น บางจิๆ
เอ็นหาเจ้าทั้ง ๖ ว่าถูธาะเจ้าลูกธักแม่เธิบ เจ้าลูกธักทั้ง ๖ จิๆพากันขึ้น
มาหาแม่บั้นท่วงพลันเท็น เม็ยบั้นเจ้าทั้ง ๖ กำพ้อมกันขึ้นไปเถิงผาสาถ
แล้ว บางสิดาจิๆอ้มะเอิาท้าวทุลละมางมาบั่งปู่เหม็ยตักแห่ๆถึงแล้ว บาง
จิๆซ้ำถามว่า ถูธาเจ้าลูกธักชุสับใดกำแม่จา เม็ยบั้นท้าวทุลละมางจิๆฮาง
ว่าข้าแก่แม่เปังเจ้า ข้าผู้ลูกบั้ชุว่าท้าวทุลละมางกำข้าแล เม็ยบั้นบางสิ
ดาจิๆซ้ำถามว่า ถูธาเจ้าลูกธักแก่แม่ ส่วนถ้ำชายผู้มากับถอมเจ้าบั้นะแม่ง
ลูกบุถละผู้ใดกำแม่จา เม็ยบั้นท้าวทุลละมางกำจิๆซ้ำฮางถำแม่แห่ๆถึง
ว่า ข้าแก่แม่ะเปังเจ้า ส่วนถ้ำชายผู้มากับถอมข้าบั้น กำหากะแม่งบ้อๆแห่ๆ
ข้า ผู้ชุว่าท้าวถอังเท้าฟ้า อันเปังบ้อๆแห่ๆข้า พ่ำหากแม่งท้าวพระ
ลามบั้นแล บัดนี้พ่ำแห่ๆข้ากำใช้ใท้เม็ยข้าทั้ง ๖ มาใต่ตามถูแม่ะเปังเจ้า
เพื่ะว่าจักใท้รู้แจ้งแม่เปังเจ้าอันตายบั้นแลบ่ตาย เม็ยบั้นบางสิดาจิๆ
ซ้ำถามว่า ถูธาะเจ้าลูกธักแก่แม่ บัดนี้กูแม่บ้างบ่ะตายสับบั้น เจ้าลูกธักจัก
เอากูแม่เม็ยหาพ่ำเจ้าบั้น ลีรู้อ่าพระบาเจ้าจักมาใต่ตามธิบเลาะเอากูแม่
เม็ยกำแม่จา เม็ยบั้นท้าวทุลละมางจิๆกล่าวอ่า ข้าะแก่แม่เปังเจ้า เพื่อ
ข้าผู้ลูกจักเอาแม่เปังเจ้าเม็ยพ้อมถ้ำบั้น พระยาราพพะบาสอบ กำจัก
ไปใต่ตามนำธิบเลาะเอาคืนมาบ่ำแล้วจักเท็อย แม่เปังเจ้าจิๆปู้นี้ก่อนเท็น
พ่ำเปังเจ้าหากจักลิกะแต่งกำลังลี้พินมาเอาแม่เปังะเจ้าเม็ย บามเม็ยข้า
ผู้ลูกเม็ยธอกะเล้วบั้นแล ท่ำว่าเปังถ้ำลือพระยาราพพะบาสอบจิๆเอาแม่
เปังเจ้ามาไว้บอกเม็ยๆสับนี้กำข้าจา เม็ยบั้นบางสิดาจิๆกล่าวอ่า ถูธาเจ้า
ลูกธักแก่แม่ ใบเม็ยพระยาราพพะบาสอบ เอากูแม่มาไว้บอกเม็ยๆสับ
นี้ เหตว่าพระยาราพพะบาสอบ สู่ชุมแลงยบกอมกูแม่บ่ได้ พระยา
ราพพะบาสอบ จิๆเอากูแม่มาไว้บอกเม็ยๆสับนี้กำแม่แล ถับว่าเจ้าลูก

ຮັກເມືອຮອດແລ້ວ ຈົ່ງຂາບຫຼອງພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າ ໃນກິຈຈະເຍືອງນີ້ ໃຫ້ພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າ
ຮູ້ແຈ້ງກໍແມ່ເນີ ບັດນີ້ເຈົ້າລູກຮັກມາເຫັນກູແມ່ແລ້ວສັນນັ້ນເຈົ້າລູກຮັກຈັກຄືນເມືອ
ນັ້ນລີ້ຮູ້ວ່າຈັກໄປທີ່ໃດກໍແມ່ຈາ ເມືອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງຂາບວ່າຂ້າແກ່ແມ່
ເປັນເຈົ້າ ຂ້າຜູ້ລູກກໍຈັກໄປປານພຣະຍາຣາພພະນາສວນແລຈູດເຜົາເມືອງລັງກາ
ແລ້ວຈົ່ງຈັກເມືອກໍຂ້າແລ ແມ່ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຄ່ອຍປູ່ດີທໍ່ເນີ ຂ້າຜູ້ລູກກໍຈັກໄປເມືອ
ກ່ອນແລ ຄັນວ່າທ້າວຫຸລລະມານກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງສີດາກໍມີນ້ຳຕາໄຫຼບໍ່
ເຫືອດໜ້າເຫດວ່ານັກປາກເມືອກັບດອມລູກແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມືອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๖
ຈົ່ງອຳລາຄາຈາກນາງສີດາແລ້ວກໍພ້ອມກັນລົງຈາກຜາສາດໄປເຖິງ(ເມືອງລັງກາ)
ບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๖ ເຂົ້າໄປເຖິງເມືອງແລ້ວ ກໍລວດໄປເຖິງແມ່ກາດ
ລາດລີທັງນວນ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍຍິງຊາຍສາວຮ້າງໜ້າບຊາຍໂທນ ບໍ່ອາດຈັກນັບ
ອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມືອນັ້ນຜູ້ຍິງທັງຫຼາຍເຫັນເຈົ້າທັງ ๖ ຍ່າງຕາມຫຼັງກັນໄປສັນນັ້ນ
ເຂົາກໍມີໃຈປັຕຕິພັດມັກເຈົ້າທັງ ๖ ບໍ່ອາດຈັກອົດຢູ່ໄດ້ ບາງພ່ອງຫົວ ບາງ
ພ່ອງເລີຍປຣະຜົວໜີ ບາງພ່ອງມີອູ້ມກອດທ້າວມາດົນ ບາງພ່ອງມີຊັກນ້າວມາ
ຊົມເຈົ້າອ້າຍເຮີຍມາຮຽງຮົມທອດເນີ້ງມາອີ່ງເທົ້ງໜອນລາຍ ນ້ອງນີ້ເໜືອນ
ດັ່ງຄວາຍອົດຫ້ຽາ ບໍ່ຈວບກ້າຝົນລົນ ກໍທໍ່ກົນແຂ່ງແດດ ກໍບໍ່ພົບຫ້ຽາແພດແຄມ
ບົ່ງໜາກຊະລີ່ງເຮີຍ ມານ້ອງຄ້ຽວແດ່ ນ້ອງນີ້ທຸກແທ້ຫຼອົກນູມ ບໍ່ເຄີຍກຸມຜົກ
ຈອບ ນ້ອງນີ້ເໜືອນດັ່ງລອບຫຼັງໃນ ນ້ອງນີ້ເໜືອນດັ່ງໄຊແຊ່ນ້ຳ ກໍບໍ່ຈວບກຸ້ງ
ໜ້ຽວປູປາແລນາ ເມືອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານແລທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າເຈົ້າຊົມນ້ອງ
ຫຼ້າຊ້ອຍເຕັມອາງເຈົ້າກໍຊົມສາວນາງຮັດແຈບ ບາງພ່ອງເວົ້າຊັບແຊບແຄມທາງ
ກໍມີແລ ເມືອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๖ ກໍຊ້ຳກາຍໄປໜ້າ ລີ່ງເຫັນແມ່ຄ້າ ຈີມຈໍ ບາງ
ພ່ອງມາຊໍແຊຂໍຈູບ ນ້ອງກໍຂໍຮັກຮູບນົ່ງແພງ ນ້ອງກໍຂໍລ່ຳແຍງເຈົ້າອ້າຍ ໃຫ້ເຈົ້າ
ມາເຂັນຝ້າຍເມືອງລັງການ້ອງບໍ່ມີຂັດຂືນອົ່ມເອື້ອມເຈົ້າຈົ່ງມາເຂົ້າເທື້ອມສູ່ຮູປູພຣະ
ບຸນຊູເຮີຍ ເຈົ້າຍອດໄທ້ໃຫ້ເຈົ້ານາອູ້ມກອດມີແຮງແລນາ ເມືອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າ
ຟ້າຊົມນາງຄານ ທ້າວຫຸລລະມານ ກໍຊົມນາງນ້ອຍ ຍູທ່າງຮັກອົນອ້ອຍເຝືອແຝງ
ແລນາ ເມືອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๖ ກໍຊ້ຳໄປໜ້າເຂົາກໍເອີ້ນສ່ວາງແຊວ ງ ແຄນແນນ[๑]

---

๑ ຈົບ ຜູກ ๔ ມັດ ๔

ทุกบ่ำอายดอมเจ้า ใต้มาสักไม้เท้าทงวทาๆ ๒ใต้มาฉุมบาๆอึบอ้อย
บ้อๆซากเอึ้บจ้อยๆมาเยือ่าถ้ๆบั้บแล้ว เจ้าทัๆ ๖ ภ่เฉียฉุมบาๆเลียแล้ว
เอิาภ่ไต้แจ้อ ๆ ตามซ้ๆแลบา ฤดบั้บท้าวทัๆ ๖ ภ่ฉ้ำพาภับเมือซ้า
ด้วยอับลำดับ แม่ภาดลาดลีทีบั้บซั้บแล ถับว่าเจ้าทัๆ ๖ ลีๆแลสาว
บ้อยสาวรามแม่ร้าๆแม่ซ้ายพ่ำประซ้ามปาบใด เจ้าภ่บีมีดรูบสิมติบติว
แซ่ๆเจ้าพ่ำประซ้ามเปับส่ำเปับปาบอับดงวภับแล้วแล จูบฉุมสาวไท
เมือๆลัๆภาบ่ำอาดจัภบับอ่าบได้ซั้บแล ใบเมือเจ้าทัๆ ๖ ตระเดีบไปใบท่ำ
ภาๆเมือๆทีบั้บได้ ๆ ถึบแล้ว เจ้าภ่ได้จูบฉุมแลซึ้บฉู้สู่ฉุมสาวไทเมือๆ
ลัๆภาแลถิบแล มิ ร้อย ทัๆมวบ มี มิ ร้อย เซดว่าเจ้าทัๆ ๖ ได้ซึ้บ
ฉู่ถิบแล มิ ร้อยบั้บแล เมือบั้บเจ้าทัๆ ๖ จึๆไปรอดไปเฤๆฉ่วๆถุ้มพระยา
ธาพพะบาสวบ แล้วเจ้าทัๆ ๖ ภ่พ้อมภับรวายมิบภ่อมภุ้มใต้พระยา
ธาพพะบาสวบภับทัๆบาๆจับทาบอบภับดอมภับซ้ๆบปู่บ่ำถึบจัภเทือ ดั่ๆ
บั้บเอิาทัๆ ๖ จึๆพ้อมบีระมีดเปับแมๆวับฉงว ๖ ติว แล้วภ่ลวดพ้อม
ภับบีบเอิ้าไปเฤๆผาสาดแล้วเจ้าทัๆ ๖ จึๆพ้อมภับบีบเอิ้าไปใบซ้อๆท้อๆ
ทีบอบภ่ลวดเซับพระยาธาพพะบาสวบบอบดอมบาๆจับทาทีบั้บ เจ้า
ทัๆ ๖ จึๆพ้อมภับไปฉอดผิมพระยาธาพพะบาสวบภับผิมบาๆจับทา
ใต้ซั้บใต้แซ้บแล้วท้าวซุลละมาบ จึๆฉงบซ้ๆสีไว้ว่า ถับพระยา
ทัๆ ๖ ผิวเมังปาภใต้ผิมซูดออภจาภภับ ดั่ๆบั้บจึๆใต้บาๆจับทา
ธาฉุเทวีเอิามีสับซิวแซ่ๆพระยาเฤๆ มิ บาด ผิมซาภจัภซูดออภจาภ
ภับบ่ำป่าฉุะแลถับว่า ท้าวซุลละมาบฉงบซ้ๆสีบำระบวบแล้วเจ้าจึๆจับฤิภ
ซ้อบออภจาภซิวพระยาแล้ว ภ่ฉ้ำไปจับฤิภซ้อบออภจาภซิวบาๆจับ-
ทาธาฉุเทวีซั้บแล เมือบั้บส่วบดั่ๆซิวพระยาธาพพะบาสวบแลซิวบาๆ
จับทาธาฉุเทวีภ่พ้อมภับติภลิๆ ใส่ฟาภแป้บ ดัๆตูมบึๆแล้วพระยาทัๆ ๖
ภ่ลวดพ้อมภับฉุะดุ้ๆถึบแล้ว ภ่โๆซิวลุภบ่มีบาบซั้บแล ถับว่าพระ
ยาโๆซิวลุภแล้ว ผิมภ่ฉ้ำฉ้อๆถาติดซิวบาๆจับทาธาฉุเทวีปู่แล้ว พระ

ขากໍຊ້ຳທ່າວລົ້ມນອນລົງແລ້ວ ນາງຈັນທາຣາຊເທວີກໍຊ້ຳຜູດລຸກມາແລ້ວ ຜົມ ກໍຊ້ຳຂ້ອງຄາດຕິດແປດຫົວພຣະບາຣາພພະນາສອນປູ່ແລ້ວ ນາງຈັນທາຣາຊ ເທວີ ກໍຊ້ຳທ່າວລົ້ມນອນລົງຫັ້ນແລສ່ວນດ້ັງພຣະບາຣາພພະນາສອນກັບທັ້ງນາງ ຈັນທາຣາຊເທວີມືຫົວແລຜົມອັນຂ້ອງຄາຕິດແປດກັບປູ່ສັ້ນນັ້ນ ພຣະບາຈົ່ງລົ້ງແລ ເຫັນໜັ້ງສືອັນທ້າວຫຸລລະນາບຂຽນໄວ້ນັ້ນ ພຣະບາຈົ່ງໃຫ້ນາງຈັນທາຣາຊເທວີ ເອົາມືສັ້ນຫົວ ພຣະບາ ມີ ບາດແລ້ວ ຜົມຈົ່ງຫຼຸດອອກຈາກກັນ ພຣະບາກໍ ລວດເສັ້ງເຕຊະອິທທິອັນເປັນຫູທິບຕາທິບບໍ່ສ່ອງແຈ້ງສໍຣະບານ ເໝືອນດ້ັງເກົ່າ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະນາບ ກັບທັ້ງທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າກໍເຫັ້ນຜົມພຣະ ບາທັ້ງ ๖ ຫຼຸດອອກຈາກກັນແລ້ວ ເຈ້ົາທ້ັງ ๖ ຈົ່ງພ້ອມກັນນິຣະມິດເປັນລົ້ງ ທອກ ๖ ຕົວແລ້ວ ກໍລວດທໍາອິທທິກວດຫາງຂຶ້ນເປັນແທ່ນນັ່ງປູ່ສູງກວ່າພຣະບາ ຣາພພະນາສອນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສອນກໍເຫັ້ນລົ້ງທັ້ງ ๖ ຕົວ ກວດຫາງຂຶ້ນເປັນແທ່ນນັ່ງປູ່ສູງກວ່ານົ້ນ ສັ້ນນັ້ນພຣະບາກໍບັ້ງເກີດມີໃຈ ກົ້ວໂກດໂກທາມາກນັກ ພຣະບາຈົ່ງເອ້ັນຫາພວກນ້ອຍອັນປູ່ໃນພາສາດທິ້ນັ້ນວ່າ ດູຣາທ່ານທັ້ງຫຼາຍ ບັດນີ້ສູ(ທ່ານ)ທັ້ງຫຼາຍຈົ່ງພາກັນມາຈັບເອົາລົ້ງທອກ ๖ ຕົວນີ້ ໄປຂ້າເສັ້ງປ່າຊ້າປ່ານານເທົ້າວັນເທ້ັນ ເມື່ອນັ້ນພວກນ້ອຍທັ້ງຫຼາຍອັນປູ່ໃນພາສາດ ທິ້ນັ້ນ ມີປຣະໝານ ມີ ໝື່ນ ເຂົາກໍໄດ້ຍິນຄໍາພຣະບາຈົ່ງເອ້ັນຮຽກຫາສັ້ນນັ້ນ ເຂົາຈົ່ງພ້ອມກັນຂໍາເຂືອກເບືອກມາແວດລ້ອມອ້ອມລົ້ງທອກ ๖ ຕົວນັ້ນ ເພ້ືອວ່າ ຈັກເອົາໄປຂ້າເສັ້ງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະນາບແລທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າອັນເປັນ ລົ້ງທອກ ๖ ຕົວນັ້ນ ຈົ່ງທະບານລົ້ງຈາກພາສາດເຖິງຂ່ອງຄຸ້ມແລ້ວ ເຈ້ົາທ້ັງ ๖ ກໍຊ້ຳນິຣະມິດເປັນລົ້ງກ້ັງມາກຄານຫຼາງຫຼາຍ ແລ້ວກໍລວດພາກັນຂ້ຶນໄປກັດແຊງ ໜາກແຊງພ້ົາວ ອັນປູ່ໃນຕ້ົນໃນລໍາທ້ັງມວນ ຂາດໄປຕົກລົ້ງດິນບໍ່ເສສສລໍ ຫັ້ນແລ ບໍ່ທໍ່ແຕ່ນັ້ນ ລົ້ງທອກທ້ັງຫຼາຍກໍຊ້ຳພ້ອມກັນແລ່ນໄປກອດກຸມເອົາຄົນ ໃຊ້ແຫ່ງພຣະບາກັບທ້ັງລູກສາວແຫ່ງພຣະບາບໍ່ເສສສລໍ ທໍ່ເວ້ັນໄວ້ແຕ່ນາງ ສນົມອັນເປັນເມ້ັງແຫ່ງພຣະບາຫັ້ນແລ ລົ້ງທອກທ້ັງຫຼາຍກໍບໍ່ໄປກອດກຸມກະທໍາ ຮ້າຍໄດ້ ເຫດວ່າລົ້ງທອກທ້ັງຫຼາຍ ກໍບ້ັງປ້ານກົ້ວເປັນບາບແລເວນນາກນັກຫັ້ນແລ ເມ້ືອນັ້ນພຣະບາກໍເຫັ້ນລົ້ງທອກທ້ັງຫຼາຍໄປກະທໍາຮ້າຍ ແກ່ນົ້ງຣາວສາວນ້ອຍ

ອັນເປັນลูกซ้ายแห่งติบกับทั้งลูกสิ้มลูกซวางบ่ํเสสสลํสับบั้บ พระยา
จึงบอกให้บายพาบทั้งซ้าย เอิาซ้าไม้แลปืบไฟไปยิงใส่ลิงทอกทั้งซ้าย
ฝูงบั้บกํบ่ํฤๅกบ่ํต้องบ่ํเจับบ่ํแสบจักติว ลิงทอกทั้งซ้ายกํฉ้ำไปม้างเพเสิา
ถิกลิกไก่แลเสิาทูบตูบผามทั้งมวบบ่ํเสสสลํซั้บแล ส่วบถั่ง ภิจจะกำ
อับลิงทอกทั้งซ้ายมาภะทำร้ายสับบี้ กํบ่ํมีบุถละผู้ใดรู้แจ้งจักถิบกํท่ํ
บ้งเกิดมีแต่ฉ่วงถุ้มแห่งพระยาสิงดงว แม่บว่าเจ้าอุปปะธาดท้าวพิภ
พีแสบเมืองท้าวอิททะฉีแลลูกพระยาทั้ง ๗ แลซ้ายพระยาทั้ง ๖ กับ
ทั้งเสบาอามาดแลไพ่บ้างพิบแลเมืองทั้งมวบกํถืบ่ํมีใผรู้แจ้งจักถิบ เซด
ว่าลิงทอกทั้งซ้ายบ่ํภะทำใบทีอิ้บ กํท่ํพางางภะทำร้ายใบฉ่วงถุ้มแห่ง
พระยาธาพพะบาสวบสิงดงวซั้บแล เมื่อบั้บพระยาจึงบีระมิด เปับ
บ้วงบาดไปผูกเอิาท้าวซุลละมาบกับทั้งท้าวถวับเท้าฟ้า อับเปับลิง
ทอก ๖ ติวบั้บแล้ว ลิงทั้งซ้ายอับเปับประธิวาบบั้บกํลวดกับซายเสัง
บ่ํเซับทีใดกํท่ํเซับแต่ลิงทอก ๖ ติวติกลิงถิบป้อมฉ้ำซู้ปู่ซั้บแล เมื่อบั้บ
พวกบ้อยจึงพ้อมกับไปจับเอิาลิงทอก ๖ ติวบั้บได้แล้ว เฉิาจึงเอิาฤวาย
แก่พระยาซั้บแล เมื่อบั้บพระยากํลิงแลเซับลิงทอก ๖ ติวซิวต่ํพระยา
ปู่ย้ามๆเปับถ้ามม้ามเซืองถั่งฉากผี พระยากํมีใจซ่ายแลฉังมากบัก
เมื่อบั้บพระยาจึงบังถับให้พวกบ้อยทั้งซ้าย ว่าสูท่าบทั้งซ้ายจึงพากับ
เอิาลิงทอก ๖ ติวบี้ไปฉ้าเสังท่งวพลับเท้าวับเท็บ ถับว่าพระยาอาบัด
สับบั้บแล้ว เฉิาจึงจับเอิาลิงทอก ๖ ติว บั้บไปเฤิงท่ำภางฉ่วงถุ้มแล้ว
เฉิาจึงพ้อมกับเอิาดาบสีถับไฉมาฟับ ด้วยถำใส่ใจว่าจักให้มับฉาดเปับ
๖ บั้บทีดงวซั้บแล เมื่อบั้บท้าวซุลละมาบกับทั้งท้าวถวับเท้าฟ้ากํพ้อม
กับเตั้บฉึ้บไปจับปู่เซือสับดาบสีถับไฉงอยปู่ซั้บแล เมื่อบั้บเฉิากํพ้อมกับ
เอิาทอกมาแทงด้วยถำใส่ใจว่า จักให้มับฉอดฟากก้ำบั้บทีดงว ถับว่า
ปายทอกใก้ดารอดแล้ว เจ้าทั้ง ๖ กํพ้อมกับเตั้บฉึ้บไปจับเซือปายถับ
ทอกงอยปู่เซืองถั่งเก็าซั้บแล เมื่อบั้บเฉิาจึงพ้อมกับเอิาลิงทอกทั้ง ๖

ติอไปใส่ถิภแล้อ แลปงบป่ำท้ายถิภตำ ด้อยถำใส่ใจอ่าให้มับมุ่บปาบ
แป้ๆทั้บแล เมื่อบั้บท้าวทุลละมาบแลท้าวถอับเท้าฟ้ากำพ้อมกับเต้บอึ้บ
ไปจับปู่เหมือถิภๆอยปู่ก้ๆกงอทั้บแล เมื่อบั้บเอิาจึๆพ้อมกับไปเอิาไม้ถ้อบ
ถิบอับ ๆ แล้อเอิากำพ้อมกับตีทั้บแล เมื่อบั้บลึๆทอภ ๑ ติอกำพ้อมกับเต้บ
อึ้บไปจับหิอถิบๆอยปู่ เอิากำฉ้ำตี ลึๆทัๆ ๑ ติอกำเต้บหนีไปจับหิอผู้อึ้บส่อบ
ก้ๆไม้ถ้อบอับบั้บกำลอดไปฤๅภหิอถิบ อับลึๆจับปู่แล้อแลเต้บหนีบั้บแตภภอะ
จัดภอะจายตายไปมาภบัภ ถับอ่าลึๆเต้บจับหิอผู้ใด ถิบกำเๆือดถ้อบ
แก่อๆตีไปกำลอดฤๅภหิอผู้บั้บ เหดอ่าลึๆทอภเต้บหนีเสังทั้บแล เมื่อบั้บถิบ
ทัๆฐายกำเปับอุภอะฐภมีบับแล้อ แลภอๆภับตายเต้มถอ่ๆหีบั้บเปับก้ๆ
ออบไร่บ่ำอาดจัภบับอ่าบได้ทั้บแล เมื่อบั้บถิบทัๆฐายกำเปับอับอีดหิอเมื่อย
แถบมาภบัภ ด้อยเหดอับตี ลึๆทอภ ๑ ติอบั้บบ่ำตายทั้บแล เมื่อบั้บลึๆ
ทอภ ๑ ติอบั้บ จึๆภล่าวเฉิๆถิบทัๆฐายอ่าดูธาท่าบทัๆฐายเรีย ผีอ่าสู
ท่าบมัภไถ่ปาภให้เผือข้าทัๆ ๑ ตายแท้ก้ๆบั้บ สูท่าบทัๆฐายจึๆไปเอิา
แผ่บผ้ามาจุ่มบ้ำมับยาๆแล้อ จึๆเอิาแผ่บผ้ามาภั้งอองบอ้อมติบติอแท่ๆ
เผือทัๆ ๑ อับเปับลึๆทอภบี้แล้อ จึๆเอิาไฟมาจูดบั้บเบี เผือทัๆ ๑ ทาภ
จัภตายไปบัดดงอเหดอับไฟไหม้บั้บบ่ำสิๆไสฉะแล ถับอ่าลึๆทอภ ๑ ติอภล่าว
สับบั้บแล้อถิบทัๆฐายกำมัภไถ่หิอขอับมาภบัภ ด้อยถำอ่าโอบำลึๆทอภเรีย
เหดก้ๆลึจึๆบอภให้ท่าบผู้อึ้บข้าติอให้ตายแท้บำ อีดูเดลึๆทอภทัๆ ๑ เรีย
ถิบทัๆฐายภล่าวก้ๆบั้บแล้อ เอิาจึๆไปเอิาแผ่บผ้ามาจุ่มบ้ำมับยาๆให้ฉุ่ม
อึ้บแล้อเอิาจึๆเอิาแผ่บผ้าอับบั้บ ไปภั้งอองบติบติอแท่ๆลึๆทอภ ๑ ติอหิอ
ทุภแท่ๆทุภพายบ่ำเสสสลำทั้บแล เมื่อบั้บเอิาจึๆเอิาไฟมาจูดแผ่บผ้าอับ
ติดปู่ภับลึๆทอภทัๆ ๑ กำเต้บทะยาบใส่ฐัๆ "ปอะสาด" ๑ ภึๆเภือภไป
มาไฟกำลอดลามลุภไหม้เมื่อๆลัๆภาทัๆมอบ บ่ำอาดจัภมอดได้ทั้บแล เมื่อ
บั้บพอะยาธาพพะบาสอบภับทัๆบาๆจับทา แลบาๆสบิมทัๆมอบกำพ้อม
ภับแล่บหนีไปแต่ติอดายดอภ มาตตาอ่าผ้าบุ่ๆผ้าหีมกำบ่ำทับเอิาหนีไปทั้บ

๑ "ปอะสาด" ถอบเป็บ ผาสาด

ແລ ແມ່ນວ່າເຈ້າອຸປປະຣາດພິກພີແລແສນເມືອງ ທ້າວອິນທະຊິກັບທ້າວລູກ
ພຣະຍາທັງ ๙ ແລຫຼ້ານພຣະຍາທັງ ๖ ແລຊຸນເສນາບ່າວໄພ່ຊາວບ້ານຊາວ
ເມືອງທັ້ງມວນກໍດີ ເຂົ້າກໍບໍ່ທັນເອົາວັຕຖຸເຂົ້າຂອງອັນໃດໜີໄປກໍທໍ່ເອົາກັນຮ້ອງ
ໃຫ້ແລ້ວແລພາກັນໜີປະເປ່ົາຕາຍ ໃນເມື່ອໄຟໄໝ້ເມືອງລັ້ງກາທັ້ງນັ້ນກໍເປັນ
ອັນເທິງນານ ມີປຣະໝານວ່າໄດ້ ๓ ວັນ ๓ ຄືນ ມີສຽງອັນດັ້ງພລຶກສາ
ເໜີງກ້ວທ້ວທຸກແຫ່ງທຸກພາຍໃນຊຸມພູທີ່ບທ້ັງມວນ ສ່ວນດັ້ງສຽງອັນດັ້ງ
ເມືອງນັນສນັ່ນກ້ອງອັນນັ້ນ ກໍບັງຜາກົ່ວໄດ້ຍິນມາເທົ້ໍາກາລະບັດນີ້ແລ ຄັນວ່າ
ບຸຄລະຜູ້ໃດນັກໄຄ່ປາກໄດ້ຍິນສຽງໄຟໄໝ້ເມືອງລ້ັງກາວ່ັ້ງນັ້ນ ຈ່ົ້ງໃຫ້ເອົ້ໍາມ່ືມາ
ອ້ັວຫູແລ້ວແລຟ້ັງດູນັ້ນເທ້ັນ ຫາກຈັກໄດ້ຍິນສຽງດ້ັງຄ່ືກ່ືກ່ືນແລ້ວແລແຕກ
ຄ້ັ ๆ ແຕ້ັ ๆ ເທ້ົ້ໍາກາລະບັດນ້ີ້ແລ ບ່ໍເຊ່ົ້ໍາຈັກເທ້ົ້ໍອທ້ັ້ນແລ ໃນເມ່ົ້ໍອທ້ົ້ໍາວທຸລະ
ນາງແລທ້ົ້ໍາວຄອັນເທ້ົ້ໍາຟ້ົ້ໍາຜ່ົ້ໍາປ່ອງຈູດເຜ່ົ້ໍາເມ່ົ້ໍອງລ້ັງກາແລ້ວ ເຈ້ົ້ໍາທ້ັງ ๒ ຈ່ົ້ງພ້ອມ
ກັນເຕ້ັ້ນທະຍານລົ່ງໄປຫານ້ົ້ໍາສມຸດແລ້ວ ກໍພາກັນລົ່ງໄປອາບນ້ົ້ໍາລ້ໍາຫ້ວລ້ໍາງ
ເທ້ົ້ໍອສີໄຄແລ້ວໄຟອັນຕິດຕາມໄໝ້ແຜ່ນຜ້ົ້ໍາ ຈຸບນ້ົ້ໍາມັນບ້ໍາງໃນຕົນຕ້ວແຫ່ງເຈ້ົ້ໍາ
ທ້ັງ ๒ ນ້ັ້ນກໍລ້ວດກັບມອດເສ້ັ້ງບ່ໍເສສສ້ລ້ໍ້ທ້ັ້ນແລ ທ່ໍ່ວ່າທ້ົ້ໍາວທຸລະນາງກໍບ້ັ
ຈ່ົ້ງໄຟໄວ້ໃນປ່ົ້ໍາຍຫາງນ້ັ້ນສ່ນ່ອຍ ທ້ົ້ໍາວຄອັນເທ້ົ້ໍາຟ້ົ້ໍາກໍບ້ັ ຈ່ົ້ງໄຟໄວ້ໃນຜ່ົ້ໍາມໜ້ົ້ໍາ
ຜ່ົ້ໍາກແລ້ວ[1] " ເຈ້ົ້ໍາທ້ັງ ๒ ກໍພ້ອມກັນທະຍານຄ່ືນເມ່ົ້ໍອ ເມ່ົ້ໍອງອ່ືນທະປະຖ່ົ້ໍາວ
ຄອງດ້ວຍອັນລ້ໍ້ານ້ັບຄ່ືດນ້ົ້ໍາວ້ັ້ງປ່ົ້ໍາແລເກ່ົ້ໍາະຄອບທ້ັ້ງມວນ ກໍ້ລ້ວດເມ່ົ້ໍອຮ້ອກເມ່ົ້ໍອງ
ອ່ືນທະປະຖ່ົ້ໍາວ້ະຄອບຍ້ານ.ງ.ອ.ນ.ງ.ເປ.ນ.ດ.ງ.ລ.ນ.ມ.ນ.ນ.ແ.ລ ຄັນວ່າເຈ້ົ້ໍາທ້ັງ ๒ ເມ່ົ້ໍອ
ຮ້ອດເມ່ົ້ໍອເຖ່ົ້ໍາງແລ້ວ ກໍ້ລ້ວດເຂ້ົ້ໍາໄປສູ່ສ້ໍານ້ັກສ້ານ.ຈ.ອ.ດ.ອ.ນ.ເ.ປ.ນ.ທ.ີ.ປ.ູ.ແ.ຫ.ງ.ທ.ົ.ວ.ພ.ຣ.ະ
ລ້ັກພ.ຣ.ະ.ລ.ານ.ແ.ລ.ມ.ນ.ມ.ະ.ນ.ິ.ກ.ານ.ບ ແລທ້ົ້ໍາວພ.ຣ.ະ.ລ.ິ.ຈ.ນ.ກ.ັ.ບ.ທ.ັ.ງ.ນ.ງ.ຜ.ມ.ງ.ສ.ີ.ແ.ລ.ນ.ງ.
ກ.ົ.ດ.ະ.ຣ.າ.ດ.ຍ.ັ.ງ.ຜ.ົ.ງ.ມ.ງ.ຊ.ຸ.ມ.ນ.ຸ.ມ.ກ.ັ.ນ ດ້ວຍເທ.ະ.ອ.ັ.ນ.ເ.ຈ.ົ.ງ.ທ.ັ.ງ ๒ ພ.ັ.ດ.ພ.ງ.ກ.ຈ.ງ.ກ.ກ.ັ.ນ.ນ.ັ.ນ
ບ່ໍທ.ັ.ນ.ຫ.ມ.ິ.ດ.ຄ.ວ.ງ.ມ.ກ.ໍ.ລ.ວ.ດ.ເ.ທ.ັ.ນ.ເ.ຈ.ົ.ງ.ທ.ັ.ງ ๒ ມ.ງ.ຊ.ອ.ດ.ປ.ໍ.ລ.ພ.ອ.ມ.ບ.ງ.ດ.ທ.ັ.ນ.ແ.ລ ເ.ມ.ືອ.ນ.ັ.ນ
ນ.ງ.ຜ.ມ.ງ.ສ.ີ.ກ.ໍ.ເ.ທ.ັ.ນ.ໄ.ຟ.ໄ.ໝ.ທ.ງ.ທ.ົ.ວ.ທ.ຸ.ລ.ະ.ນ.ງ ອ.ັ.ນ.ເ.ປ.ັ.ນ.ລ.ູ.ກ.ແ.ຫ.ງ.ຕ.ນ.ນ.ງ.ຈ.ົ.ງ
ທ.ົ.ວ.ງ.ວ.ໍ.ໄ.ຟ.ໄ.ໝ.ທ.ງ.ຢ.ູ.ນ.ັ.ນ.ນ.ງ ເ.ຈ.ົ.ລ.ູ.ກ.ຮ.ັ.ກ.ແ.ມ.ເ.ຮ.ີ.ຍ.ວ.ໍ.ຄ.ັ.ງ.ນ.ັ.ນ.ແ.ລ.ວ ເ.ມ.ືອ.ນ.ັ.ນ.ທ.ົ.ວ
ທ.ຸ.ລ.ະ.ນ.ງ.ຈ.ົ.ງ.ຂ.ງ.ນ.ຄ.ໍ.ະ.ແ.ມ.ເ.ທ.ົ.ງ.ຕ.ນ.ວ.ໍ.ຄ

ແม่ນວ່ານາງກิตตะธาด ອັນເປັນແม่ແຫ່ງທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າກໍດີນາງກໍເຫັນໄຟ
ໄຫ້ຜົມຫ້ານຜາກລູກແຫ່ງຕົນ ນາງຈົ່ງທ້ວງວ່າໄຟໄຫ້ຜົມຫ້ານຜາກເຈົ້າລູກ
ຮັກແม่ເຮີຍວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈົ່ງຂານຄຳແม่ແຫ່ງຕົນວ່າຂ້າ
ແກ່ແม่ເປັນເຈົ້າເຮີຍ ຂ້າຜູ້ລູກກໍໄດ້ໄປຈູດເຜົາເມືອງລັງກາແລ້ວກໍຫຼົບຕ່າວຄືນມາ
ໄຟກໍຍັງໄຫ້ຜົມຫ້ານຜາກສນ່ອຍນົ່ງທໍ່ນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານກັບທັງ
ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ກໍເຂົ້າໄປໄຫວ້ທ້າວພຣະລາມອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວຂານ
ໄຫວ້ວ່າເທວະຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ໃນເມື່ອເຈົ້າກູມີພຣະຣາຊອາຈຍາໃຫ້
ເຜືອຂ້າທັງ ๖ ໄປໄຕ່ຕາມດູນາງສີດາ ອັນເປັນປິຍະພຣະຣິຍາແຫ່ງມະຫາຣາຊ
ເຈົ້ານັ້ນເຜືອຂ້າທັງ ๖ ກໍໄປເຫັນນາງສີດາ ກັບທັງນາງສາວໃຊ້ ๖ ຄົນຢູ່ໃນຜາ
ສາດພາຍນອກເມືອງກ້ຳໃຕ້ພຸ້ນກໍຂ້າແລ ຍານເມື່ອເຜືອຂ້າທັງ ๖ ໄປຮອດນັ້ນ
ນາງສີດາກໍຫຼຽວເຫັນແຫວນແກ້ວທັມມະໂຣງ ໃນມືແຫ່ງເຜືອຂ້າທັງ ๖ ນາງກໍ
ລວດທ້ວງວ່າ ເຜືອຂ້າທັງ ๖ ເປັນຄົນໃຊ້ແຫ່ງເຈົ້າກູທີດຽວກໍຂ້ານາ ໃນເມື່ອເຜືອ
ຂ້າທັງ ๖ ຈັກຄືນມານັ້ນ ນາງສີດາກໍມີຄຳສັ່ງມາຫາເຈົ້າກູວ່າຂໍໃຫ້ທ້າວພຣະ
ລາມອັນເປັນຜົວຮັກຮີບມາເອົາກູແม่ໂດຍພລັນແດ່ເນີ ລູກເຮີຍວ່າດັ່ງນັ້ນກໍຂ້ານາ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງຊ້ຳຖາມວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຮັກທັງ ๖ ເປັນດັ່ງລີພຣະຍາ
ຣາພພະນາສວນຈົ່ງເອົານາງສີດາ ໄປໄວ້ນອກເມືອງພຸ້ນກໍພໍ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ຫຸລລະມານຈົ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າໃນເມື່ອພຣະຍາຣາພພະນາສວນມາ
ລັກເອົານາງສີດາໜີຈາກພໍ່ເປັນເຈົ້າ ໄປວັນນັ້ນພຣະຍາກໍສູ່ຊົມແລນອນກັບດອມ
ນາງບໍ່ໄດ້ພຣະຍາຈົ່ງເອົານາງ ໜີຈາກຜາສາດໄປໄວ້ນອກເມືອງພຸ້ນກໍຂ້າແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງຊ້ຳຖາມວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຮັກທັງ ๖ ແກ່ພໍ່ໃນເມື່ອເຈົ້າ
ລູກຮັກໄປຈູດເຜົາເມືອງລັງການັ້ນ ເຈົ້າລູກຮັກໄປກະທຳສິ່ງໃດຈົ່ງໄດ້ຈູດກໍພໍ່ຈາ
ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๖ ຈົ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າໃນເມື່ອເຜືອຂ້າທັງ ๖
ໄປຈູດເຜົາເມືອງລັງການັ້ນ ເຜືອຂ້າທັງ ๖ ກໍພ້ອມກັນໄປປອກໃຍພຣະຍາຣາພ
ພະນາສວນຫຼົ້ນສນ່ອຍນົ່ງ ແລ້ວພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງມາຈັບເອົາເຜືອ
ຂ້າທັງ ๖ ໄດ້ແລ້ວ ພຣະຍາຈົ່ງໃຫ້ພວກນ້ອຍເອົາເຜືອຂ້າທັງ ๖ ໄປຟັນແທງ
ຂ້າຕີສັນໃດກໍດີເຜືອຂ້າທັງ ๖ ກໍບໍ່ຕາຍ ເຜືອຂ້າທັງ ๖ ຈົ່ງບອກໃຫ້ໄທພວກນ້ອຍ
ແຫ່ງພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ເອົາແຜ່ນຜ້າຈຸ່ມນ້ຳມັນຍາງມາກ້ຽວພັນເນື້ອຕົນ

ແຫ່ງເຜືອຂ້າທັງ ๖ ແລ້ວ ເຂົາຈຶ່ງເອົາໄຟມາຈູດແຜ່ນຜ້າອັນນັ້ນລາມລຸກໄໝ້
ແລ້ວເຜືອຂ້າທັງ ๖ ຈຶ່ງເຕັ້ນທະຍານ ໄປກົ້ງເກືອກເໜືອຫຼ້ຽງພາສາດແລຫຼ້ຽງ
ເຮືອນທໍ່ອທຸກແຫ່ງທຸກພາຍແລ້ວໄຟ ຈຶ່ງໄໝ້ເມືອງລັງກາທັ້ງມວນແລ້ວເຜືອຂ້າ
ທັງ ๖ ຈຶ່ງໂຕນລົງນ້ຳສມຸດໄຟຈຶ່ງດັບ ຈຶ່ງມອດໃນຕົນຕໍ່ວແຫ່ງເຜືອຂ້າທັງ ๖ ທຸກ
ແຫ່ງທຸກພາຍ ກໍທໍ່ຍັງແຕ່ປາຍຫາງແລຫນ້າພາກນັ້ນແລ ພໍ່ເປັນເຈ້າຈຶ່ງມອດ
ໄຟໃນປາຍຫາງແລຫນ້າພາກ ແຫ່ງເຜືອຂ້າທັງ ๖ ແຕ່ກໍຂ້າເທົ່ານ ເມືອນັ້ນທ້າວ
ພຣະລາມຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ດູຮາເຈ້າລູກຮັກທັງ ๖ ພໍ່ເຮີຍ ເຮົາພໍ່ຈັກກລ່າວຕາມ
ຕຳນານນິທານໃຫ້ເຈ້າລູກຮັກທັງ ๖ ຮູ້ແຈ້ງກ່ອນເນີ ຜິວ່າ "ໄຟໄໝ້ເມືອງໃດໃຫ້ເອົາ
ນ້ຳເມືອງນັ້ນມອດ[๑] " ໃຫ້ປັດຂອດໄພຍໄພ ເປັນໂທດໃນເມືອງໃດໃຫ້ຊຳລະໃນເມືອງ
ນັ້ນໃຫ້ແລ້ວຈຶ່ງຈັກເປັນແວ່ນແກ້ວໜ່ວຍດີແລນາ ເຈ້າລູກຮັກທັງ ๖ ຈຶ່ງຄືນເມືອ
ມອດໃນເມືອງລັງກາພຸ້ນແລ້ວຈຶ່ງຄືນມາກໍພໍ່ເທົ່ານ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລາມກລ່າວ
ສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານກັບທັງທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າກໍອຳລາຈາກພໍ່ແຫ່ງ
ຕົນແລ້ວ ເຈ້າທັງ ๖ ຈຶ່ງພ້ອມກັນທະຍານຄືນໄປເມືອງລັງກາ ດ້ວຍອັນລຳດັບຄົດ
ນ້ຳວ້ຳປາແລເກາະດອນທັງມວນ ກໍລວດໄປເຖິງເມືອງລັງກາບໍ່ມີນານ ເປັນດ້ຳ
ລັດນ໌ກ໋ຽງກໍບໍ່ວ່າຊ້ານານນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈ້າທັງ ๖ ໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ເຈ້າ
ທັງ ๖ ຈຶ່ງທະຍານໄປແອ່ວດູ ໃນເມືອງລັງກາທໍ່ອທຸກແຫ່ງທຸກພາຍກໍຈຶ່ງເຫັນ
ຫຼ້ຽງເຮືອນແລຫໍ່ໂຮງເຮືອນຊານດີງາມຄືເກົ່າ ເໝືອນດ້ຳໄພບໍ່ໄໝ້ນັ້ນແລ ເມືອ
ນັ້ນເຈ້າທັງ ๖ ຈຶ່ງຊ້ຳທະຍານໄປລ່ຳດູພາສາດນາງສີດາ ແລນາງສາວໃຊ້ ๖ ຄົນ
ນັ້ນກໍບ້ຳຢູ່ດີເໝືອນດ້ຳເກົ່າທັ້ນແລ ເມືອນັ້ນນາງສີດາຈຶ່ງອອກນາງອບປູ່ຊານນົ່ງ
ລ້ຽງແລ້ວຂຶ້ນເມືອອາກາດກ້ຽງຫາວ ແລ້ວນາງຈຶ່ງຫຼ້ຽງເຫັນທ້າວຫຸລລະມານແລ
ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຕັ້ງປູ່ເໜືອອາກາດທີ່ນັ້ນ ນາງຈຶ່ງເອ້ີນຖາມວ່າເຈ້າລູກຮັກທັງ
๖ ບັງໄປໄດ້ເມືອກໍແມ່ລ໊ ເມືອນັ້ນເຈ້າທັງ ๖ ໄດ້ຍິນນາງສີດາເອ້ີນຖາມສັນນັ້ນ ເຈ້າ
ທັງ ๖ ຈຶ່ງລົງມາຈາກອາກາດກ້ຽງຫາວ ແລ້ວໄປຈອດເຊົ້າໃນຊານນົ່ງທີ່ນັ້ນທັ້ນ
ແລ ເມືອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈຶ່ງຖາມຂ່າວນາງສີດາວ່າຂ້າແດ່ແມ່ເປັນເຈ້າ
ໃນເມືອໄພໄໝ້ເມືອງລັງກາທີ່ນີ້ ແມ່ເປັນເຈ້າໄປຢູ່ໃນທ່ີໃດກໍຂ້າຈາ ບ່ອນໄພບໍ່
ໄໝ້ມາເຖິງພາສາທ່ີນ້ີກໍຂ້າລ໊ ເມືອນັ້ນນາງສີດາຈຶ່ງຂານວ່າດູຮາເຈ້າລູກຮັກແມ່
ສ່ວນດ້ຳໄພໄໝ້ເມືອງລັງກາປານນັ້ນ ກໍບໍ່ມາຮອດມາເຖິງພາສາດແຫ່ງພູມ໊ີປະ

---

๑ ຄວນ.ປັນ "ໄຟເມືອງໃດໃຫ້ໃຫ້ເອົານ້ຳເມືອງນັ້ນມອດ"

ໜາງ ๑๐ ວາ ແລ້ວຍັງມີລົມຫົວກຸ:ອັນນຶ່ງ ກໍນາພັດປ໋ອໄຟອັນນັ້ນຖົມໄຟຄືນ
ເມ໊ືອເມ໊ືອງລ້ງກາໜຸ້ນເສ້ງກໍແມ່ແລ ສ່ວນດ້ງແປ໋ອໄຟອັນໃໝ້ເມ໊ືອງລ້ງກາທ໊ັ້ນ
ນັ້ນເກ໊ົາມາະເຕ່ທ໊ໃດມາກໍແມ່ຈາ ລູກຮັກະຂ້ຳໄປໃນເມ໊ືອງລ້ງກາໜຸ້ນຍັງຮູ້ແຈ້ງກໍ
ແມ່ລ໊ ເມ໊ືອນັ້ນທ້ົ້ວຫຸລະນາງຈ໊ົງຂາງວ່າ ຂ້ານ:ແກ່ແມ່ເປັນ:ເຈ້ົ້າສ່ວນດ້ງແປ໋ອໄຟ
ອັນນັ້ນແມ່ນເຜ໊ືອຂ້ົ້ທ້ົ້ງ ๖ ຈູດ ເພົ້ົາຈ໊ົງໃໝ້ເມ໊ືອງອັນນັ້ນກໍຂ້ົ້າແລ ແມ່:ເປັນເຈ້ົ້ົ
ຍາໄດ້ຖາມໄປຫ໊ວຍກໍຂ້ົ້າເທ໊ີ້ນ ໃນເມ໊ືອເຜ໊ືອຂ້ົ້ທ້ົ້ງ ๖ ຈູດເພົ້ົາເມ໊ືອງລ້ງກາທ໊ີ້ນ໊ັ້ນແລ້ວ
ເຜ໊ືອຂ້ົ້ທ້ົ້ງ ๖ ຈ໊ົງຈ໊ົງໄຟໄວ້ໃນປ໋ວຍຫາງ ແລະໜ້ົ້ານ໊ວກສ່ວຍນ໊ົງແລ້ວເຜ໊ືອຂ້ົ້ົ
ທ້ົ້ງ ๖ ຈ໊ົງທະບານ ຄືນເມ໊ືອເຖ໊ົງເມ໊ືອງອິນທະປະຖ໋ານ:ຂ:ອນ:ໜຸ້ນ:ເລ້ວ ທ້ົ້ວ
ພຣະລ໋ານອັນເປ໋ັນພໍ່ແທ່ງເຜ໊ືອຂ້ົ້ທ້ົ້ງສອງ ກໍຊ້ຳ:ບອກໃຫ້ຫ:ຸບຄືນ:ມ໋ານ:ອ:ກໄຟໃນ
ເມ໊ືອງລ້ງກາທ໊ີ້ນ໊ັ້ນແລ້ວ ເຜ໊ືອຂ້ົ້ທ້ົ້ງສອງກໍຊ້ຳຈັກຫ:ຸບຄືນເມ໊ືອກໍຂ້ົ້າແລ ແມ່:ເປ໋ັນ
ເຈ້ົ້າຈ໊ົງ:ເອົ້ານ້ຳ:ມ໋ານ:ອ:ກໄຟໃຫ້ແກ່ເຜ໊ືອຂ້ົ້ທ້ົ້ງສອງແດ່ກໍຂ້ົ້າເທ໊ີ້ນ ຄ໋ັນວ່າ:ເຈ້ົ້າທ້ົ້ງ ๖
ກ:ລ່າວ:ສ໋ັນນ໊ັ້ນແລ້ວ ໄຟກໍ:ລ:ວ:ດ:ບ໋ັ:ງ:ເກ໊ົ:ດ:ລ:ານ:ລຸ:ກ:ຮຸ່:ງ:ເຮ໊ືອ:ງ:ໃ:ນ:ປ:ວ:ຍ:ຫ:າ:ງ:ແ:ລ:ະ:ໜ:ຳ:ພ:ານ:ກ
ແທ່ງເຈ້ົ້າທ້ົ້ງ:ສ:ອ:ງ:ໃ:ຫ:ຳ:ນ:າ:ງ:ສ:ິ:ດ:າ:ະ:ຫ:ັ:ນ:ຫ:ໍ:ັ:ນ:ແ:ລ ເ:ມ:໊ືອ:ນ:ັ:ນ:ນ:າ:ງ:ສ:ິ:ດ:າ:ຈ:ົ:ງ:ບ:າ:ຍ:ເ:ອ:ົ:ານ:ຳ:ໍ:ົ:ານ:ໍ:
ເຕ້ົ:າ:ຄ:ັ:ນ:ທ:ີ:ແ:ທ:ໍ:ົ:ງ:ຕ:ິ:ນ:ມ:າ:ຖ:ອ:ກ:ທ:ິ:ະ:ປ:ວ:ຍ:ຫ:າ:ງ ທ:ົ:ົ:ວ:ຫ:ຸ:ລ:ະ:ນ:ານ:ແ:ລ:ົ:ວ:ໄ:ຟ:ກ:ໍ:ລ:ວ:ກ:ນ:ອ:ກ
ໄປບ:ັ:ດ:ງ:ວ:ແ:ລ:ົ:ວ ປ:ວ:ຍ:ຫ:າ:ງ:ທ:ົ:ົ:ວ:ຫ:ຸ:ລ:ະ:ນ:ານ:ກ:ໍ:ລ:ວ:ກ:ແ:ດ:ງ:ແ:ລ:ະ:ແ:ໜ:ໍ:ັ:ນ:ປ:ູ:ອ:ໍ:ົ:ນ:ຫ:ໍ:ົ:ນ:ອ:ົ:ນ
ເ:ໜ:ໍ:ືອ:ນ:ດ:ົ:ງ:ໄ:ຟ:ໃ:ໝ:ໍ:ັ:ນ:ເ:ທ:ົ:ົ:າ:ກ:ານ:ະ:ບ:ັ:ດ:ນ:ີ:ແ:ລ ເ:ມ:໊ືອ:ນ:ັ:ນ:ນ:າ:ງ:ສ:ິ:ດ:ານ:ໍ:ຊ:ຳ:ເ:ອ:ົ:ານ:ຳ:ໍ:ົ:ານ:ໍ:ເ:ຕ:ົ:ົ:ານ:ໍ:ັ:ນ:ທ:ີ:
ຖ:ອ:ກ:ທ:ິ:ດ:ໜ:ໍ:ົ:ານ:ໍ:ພ:ານ:ກ:ທ:ົ:ົ:ວ:ຄ:ອ:ັ:ນ:ະ:ທ:ົ:ົ:ານ:ໍ:ຟ:ົ:ານ: ແ:ລ:ົ:ວ:ໄ:ຟ:ກ:ໍ:ລ:ວ:ກ:ນ:ອ:ກ:ໄ:ປ:ບ:ັ:ດ:ງ:ວ:ແ:ລ:ົ:ວ:ຜ:ົ:ນ
ໜ:ໍ:ົ:ານ:ໍ:ພ:ານ:ກ:ຄ:ົ:ນ:ທ:ົ:ົ:ານ:ໍ:ຫ:ົ:ວ:ຍ: ຈ:ົ:ງ:ບ:ັ:ງ:ເ:ກ:ໍ:ົ:ດ:ເ:ປ:ັ:ນ:ອ:ັ:ນ:ແ:ດ:ງ:ແ:ລ:ະ:ດ:ໍ:ານ:ໍ:ເ:ທ:ົ:ົ:ານ:ໍ:ະ:ບ:ັ:ດ:ນ:ີ:ແ:ລ ໃ:ນ
ເ:ມ:໊ືອ:ນ:າ:ງ:ສ:ິ:ດ:ານ:ໍ:ເ:ອ:ົ:ານ:ໍ:ນ:ໍ:ົ:ານ:ໍ:ອ:ອ:ກ:ໄ:ຟ ໃ:ນ:ປ:ວ:ຍ:ຫ:າ:ງ:ແ:ລ:ະ:ໜ:ໍ:ົ:ານ:ໍ:ພ:ານ:ກ:ລ:ຸ:ກ:ຮ:ັ:ກ:ທ:ົ:ົ:ານ:ສ:ອ:ງ:ແ:ທ:ໍ:ົ:ງ
ຕ:ິ:ນ:ແ:ລ:ົ:ວ:ຈ:ົ:ງ:ກ:ລ:ໍ:ົ:ານ:ວ:ອ:ົ:ານ:ກ:ູ:ຮ:ານ:ເ:ຈ:ົ:ົ:ານ:ລ:ຸ:ກ:ຮ:ັ:ກ:ແ:ກ:ໍ:ົ:ແ:ມ:ໍ:ົ ບ:ັ:ດ:ນ:ີ:ເ:ຈ:ົ:ົ:ານ:ລ:ຸ:ກ:ຮ:ັ:ກ:ກ:ໍ:ທ:ົ:ງ:ວ:ໄ:ປ:ທ:ົ:ງ:ວ:ມ:ານ:ໍ
ເ:ປ:ັ:ນ:ທ:ຸ:ກ:ຂ:ະ:ເ:ອ:ທ:ານ:ໍ:ກ:ັ:ບ:ດ:ອ:ມ:ແ:ມ:ໍ:ເ:ຖ:ົ:ົ:າ:ສ:ອ:ງ:ທ:ີ:ນ:ີ:ແ:ລ:ົ:ວ:ແ:ລ ແ:ມ:ໍ:ກ:ໍ:ບ:ໍ:ໍ:ມ:ີ:ສ:ັ:ງ:ອ:ັ:ນ:ຈ:ັ:ກ:ເ:ປ:ັ:ນ
ຂ:ອ:ງ:ປ:າ:ກ:ບ:າ:ຍ:ໃ:ສ:ໍ:ມ:ໍ:ືເ:ອ:ືອ:ທ:ັ:ງ:ສ:ອ:ງ:ແ:ມ:ໍ:ນ:າ ກ:ໍ:ທ:ໍ:ໍ:ບ:ັ:ງ:ແ:ຕ:ໍ:ນ:າ:ງ:ສ:າ:ວ:ໃ:ຊ:ໍ:ສ:ອ:ງ:ຄ:ົ:ນ:ນ:ີ:ແ:ລ:ົ:ວ
ແ:ລ ເ:ຈ:ົ:ົ:ານ:ລ:ຸ:ກ:ຮ:ັ:ກ:ຈ:ົ:ົ:ເ:ອ:ົ:ານ:ນ:ານ:ໍ:ງ:ທ:ັ:ງ:ສ:ອ:ງ ເ:ມ:໊ືອ:ເ:ປ:ັ:ນ:ຄ:ູ:ເ:ຜ:໊ືອ:ແ:ຝ:ງ:ກ:ໍ:ແ:ມ:ໍ:ເ:ທ:ົ:ົ:ານ: ເ:ມ:໊ືອ:ນ:ັ:ນ:
ທ:ົ:ົ:ວ:ຫ:ຸ:ລ:ະ:ນ:ານ:ຈ:ົ:ົ:ຂ:ານ:ອ:ວ:ົ:ານ: ຂ:ົ:ົ:າ:ແ:ກ:ໍ:ແ:ມ:ໍ:ເ:ປ:ັ:ນ:ເ:ຈ:ົ:ົ:ານ:ໃ:ນ:ເ:ມ:໊ືອ:ແ:ມ:ໍ:ເ:ປ:ັ:ນ:ເ:ຈ:ົ:ົ:ານ:ກ:ລ:ໍ:ົ:ານ:ວ:ອ:ົ:ານ:ສ:ັ:ນ
ນ:ັ:ນ: ເ:ມ:໊ືອ:ຂ:ົ:ົ:າ:ທ:ົ:ົ:ານ:ສ:ອ:ງ:ກ:ໍ:ມ:ີ:ໃ:ຈ:ອ:ັ:ນ:ຊ:ຸ:ມ:ຊ:ຸ:ນ:ບ:ິ:ນ:ດ:ີ:ແ:ທ:ົ:ົ:ແ:ລ ທ:ໍ:ົ:ວ:ົ:ານ:ໃ:ນ:ເ:ມ:໊ືອ:ເ:ມ:໊ືອ:ຂ:ົ:ົ:າ:ທ:ົ:ົ:ານ:ສ:ອ:ງ:
ເ:ອ:ົ:ານ:ນ:ານ:ໍ:ງ:ສ:າ:ວ:ໃ:ຊ:ໍ:ໜ:ີ:ໄ:ປ:ແ:ລ:ົ:ວ ແ:ມ:ໍ:ເ:ປ:ັ:ນ:ເ:ຈ:ົ:ົ:ານ:ຈ:ັ:ກ:ປ:ູ:ດ:ອ:ມ:ບ:ຸ:ຄ:ລ:ະ:ຜ:ູ:ໍ:ໃ:ດ:ນ:ັ:ນ:ເ:ດ ແ:ມ:ໍ:ເ:ປ:ັ:ນ
ເ:ຈ:ົ:ົ:ານ:ຍ:າ:ໄ:ດ:ົ:ົ:ຮ:ົ:ົ:ອ:ນ:ເ:ມ:໊ືອ:ເ:ຖ:ົ:ົ:ອ:ໃ:ຈ:ກ:ັ:ບ:ດ:ອ:ມ:ເ:ຜ:໊ືອ:ຂ:ົ:ົ:າ:ທ:ົ:ົ:ານ:ສ:ອ:ງ:ກ:ໍ:ຂ:ົ:ົ:າ:ເ:ທ:ົ:ົ:ີ:ນ ບ:ັ:ດ:ນ:ີ:ເ:ຜ:໊ືອ:ຂ:ົ:ົ:າ:ທ:ົ:ົ:ານ:ສ:ອ:ງ

ສອງກໍ່ຈັກອຳລາຄາຈາກແມ່ເປັນເຈົ້າ ເມື່ອຫາທ້າວພຣະລາມອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງ
ເພື່ອຂ້າທັງສອງກ່ອນເນີ ແມ່ເປັນເຈົ້າກັບທັງນາງສາວໃຊ້ທັງສອງຈົ່ງຄ່ອຍປູ່ດີ
ທໍ່ເນີ ເມື່ອນັ້ນນາງສາວໃຊ້ທັງສອງ ຈົ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າຄ່ອຍປູ່ໄປດີເຍີເຈົ້າຍາ
ໄດ້ປາກເອີ້ນຈີ່ໄຈ້ແມ່ນວ່າ ແມ່ມອບໃຫ້ນົ່ງເຍົາເຈົ້າບໍ່ເອົາ "ຕັດຂັດ[1] "ນ້ອງນີ້ເປັນ
ຊາດເຊື້ອຄົນທຸກແມ່ນວ່າຫົວຂຸກ ๆ ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ຈາ ແມ່ນວ່າສອງມື້ຄວາເຈົ້າບໍ່ເວົ້າ
ເຈົ້າຄ່ອຍເມື່ອສັກເທົ້າປົ່ນເປັ່ງ ເຈົ້າຄ່ອຍເມື່ອແຝງເມັ່ງພາຍບ້ານທໍ່ເນີວ່າດັ່ງນັ້ນ
ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈົ່ງຂານຕອບວ່າເຈົ້າໄຫ້ຫ້ຫອບໜາກສັງ ພີ ນີ້ເປັນ
ລີ້ງ(ກັ່ງ)ອ້ານທອກແມ່ນວ່າຮ້ອງກ້ອກໆ ໄປມາເຈົ້າບໍ່ຈາຈັກເທື່ອເຈົ້າ "ເອື້ອເຂື້ອ[2] "
ປູ່ດີທໍ່ເນີວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານກັບທັງທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າກໍ່ລາທ່ານ
ອອກໄປຈາກພາສາດ ແລ້ວແລເຕັ້ນທະຍານຄືນເມື່ອດ້ວຍອັນລຳດັບຄົດນ້ຳວັ່ງປາ
ທັງມວນເປັນອັນເຫີ່ງຫານມື້ນນານມາກນັກແລ້ວ ກໍ່ລວດໄປຮອດໄປເຖິ່ງເມື່ອງ
ອິນທະປະຖະນະຄອນພຸ້ນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມກໍ່ເຫັນລູກຮັກ
ທັງສອງມາຮອດແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຖາມວ່າດູຮາເຈົ້າລູກຮັກທັງສອງ ໃນເມື່ອເຈົ້າທັງ
ສອງຫຼົບຄືນເມື່ອສັນນັ້ນ ເຈົ້າທັງສອງຍັງໄດ້ໄປຢີ້ຢາມຖາມຂ່າວນາງສີດາແດ່ລີ
ຮູ້ວ່າບໍ່ໄດ້ໄປກໍ່ພໍ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງຂານວ່າຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າເພື່ອ
ຂ້າທັງສອງກໍ່ໄດ້ໄປຢີ້ຢາມຖາມຂ່າວ ໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງຍັງເຫດຮ້ານແລການດີແລ້ວ
ເພື່ອຂ້າທັງສອງຈົ່ງໄດ້ຫຼົບຄືນມາກໍ່ຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມໄດ້ຍິນຂ່າວ
ສານອາການວ່າເມັ່ງຕົນຍັງຢູ່ດີສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງມ້ານະນີການແກ້ວ ບັດ
ນີ້ເຮົາທັງຫ້ຫ້ຍກໍ່ຮູ້ແຈ້ງວ່າ ນາງສີດາຍັງມີ ຊີວິດບໍ່ຕາຍແລ້ວແລ ທໍ່ວ່າເຮົາຍາ
ໄດ້ຢູ່ຊ້ານານຫ້ຫ້ຍເທີ້ນ ເຮົາທັງຫ້ຫ້ຍຈົ່ງພ້ອມກັນແຕ່ງລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ
ໄປຍາດຊີ່ງເອົານາງຄືນມາທ່ງວພລັນເທົ້າວັນເທີ້ນ ທໍ່ວ່າໃນເມື່ອເຮົາທັງຫ້ຫ້ຍ
ຈັກເອົາລີພົນກໍ່ລັງໄປນັ້ນ ເຮົາຈັກກະທໍ່ສັນໃດຈົ່ງຈັກລີຊາພາກົດໄປເມື່ອໜ້າ
ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີການຈົ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູພີວ່າເຮົາທັງຫ້ຫ້ຍຈັກກະ
ທໍ່ໃຫ້ລີຊາພາກົດໄປເມື່ອໜ້າດັ່ງນັ້ນ ກໍ່ທໍ່ຄວນເຮົາທັງຫ້ຫ້ຍຢັ່ງນ້ຳຂວ້ານໄປດ້ວຍ
ຕືນເປົ່າດາຍ ຍາໄດ້ໄປຫາງຊະເພົາເໝືອນດັ່ງເກົ່າກໍ່ຂ້າເທີ້ນ ສ່ວນດັ່ງນ້ຳສມຸດ
ທີ່ນີ້ຫ້ຫ້ຍຈັກມີບ່ອນຕື້ນ ກໍ່ຢັ່ງຂວ້ານໄປໄດ້ທີ່ນີ້ງບໍ່ຢ່າຊະແລ ເຮົາທັງຫ້ຫ້ຍຈົ່ງ

---

๑ ໃບລານຈານກ່າຂ່ງນ "ຕັດຂາດ" ພູກ ๕ ມັດ ๔ ໜ້າ ๖๑

๖ ຄວນເປັນ "ເອື້ອເຄື້ອ"

ใจ้ถิบไปถามดูบุถละผู้ใดผู้ปึ๋ๆ ซาภจักรู้แจ้ๆบ่อบบ้ำตึ้บบั้บจะแล ท่ำอ่า
เริาทัๆซ๊ายจักใช้ผู้ใดไปจึ๋ๆจักแล้อภิจจะธาจุภาบบั้บจา เมื่อบั้บท้าอ
พธะลิจับจึ๋ๆขาบอ่า ข้าแก่เจ้าม้ามะบิภาบแก้อ ส่อบดั่ๆภิจจะภาบ
อับใจ้ไปใจ้มาสับบี้ ภำท่ำถอบเริาทัๆซ๊ายใช้ท้าอซุลละมาบแลท้าอถอับ
เท้าฟ้าไปเท้าอับเท็บ เซดอ่าเจ้าทัๆสอๆยัๆถ่อๆเถียแลรู้แจ้ๆใบภิจ
จะภาบอับทๅอไปทๅอมาบั้บแล เมื่อบั้บท้าอซุลละมาบแลท้าอถอับเท้า
ฟ้าจึ๋ๆพ้อมภับขาบอ่า ข้าแก่เจ้าภูทัๆซ๊ายใบเมื่อพธะยาพ่ำใช้เผือข้า
ทัๆสอๆไปภำจักไปตามพธะธาจุอาจยาบั้บแล เมื่อบั้บท้าอจึ๋ๆภล่าวอ่า[๑]
เจ้าลูภธักทัๆสอๆไปได้ภำจึ๋ๆพาภับไปใช้แล้อภิจจะภำพ่ำเท็บ เมื่อบั้บเจ้า
ทัๆสอๆจึ๋ๆพ้อมภับขาบอ่า ดูธาท่าบถับอ่าพธะยาพ่ำมีพธะธาจุอาจยา
แล้อเผือข้าทัๆสอๆจักไปบั้บแล ถับอ่าเจ้าทัๆสอๆภล่าวสับบั้บแล้อภำลอด
พ้อมภับทะยาบไปแอ่อซาถามดูถิบทัๆซ๊าย อับเปับผู้เฒ้าผู้แก่ทัๆมอบภำ
บ่ำมีบุถละผู้ใดจักรู้เซับเปับแจ้ๆได้ซั้บแล เมื่อบั้บเจ้าทัๆสอๆจึ๋ๆไปเซับ
บาๆเซอะดาติบปึ๋ๆอับยู่ใบผาสาดอิมาบเซื้อไม้ภุ่มบ้ำตึ้บปึ๋ๆ ถับอ่าเจ้า
ทัๆสอๆไปรอดไปเถิๆแล้อ เขิาจึ๋ๆถามอ่าดูธาเจ้าบาๆเรีย เจ้าบาๆยู่
ใบที่ ปี้ยัๆได้รู้ได้เซับ ซิบทาๆบ่อบบ้ำตึ้บอับจักทๅอเมื่อเมื่อๆลัๆภาแด่ลี
เมื่อบั้บบาๆเซอะดาจึ๋ๆขาบอ่า ข้าแก่เจ้าภูทัๆสอๆเปับดั่ๆลีเจ้าภูจึ๋ๆ
ถามซาซิบทาๆบ่อบบ้ำตึ้บ อับจักทๅอเมื่อเมื่อๆลัๆภาบั้บจา เมื่อบั้บท้าอ
ซุลละมาบจึ๋ๆขาบอ่าดูธาบาๆเรีย พี่ภำมักได่ปาภรู้บ่อบบ้ำตึ้บเพื่อจักไป
ธิบเสิภเอิาบาๆสีดาบั้บแล ถับอ่าเจ้าบาๆรู้แจ้ๆบ่อบบ้ำตึ้บใบที่ใดที่ปึ๋ๆเจ้า
บาๆจึ๋ๆบอภใช้แก่พี่แด่เท็บ เมื่อบั้บบาๆเซอะดาจึ๋ๆขาบอ่าข้าแก่เจ้า
อ้ายทัๆสอๆเรีย ข้าภำบ่ำรู้จักบ้ำตึ้บบ้ำเลิภที่ใดภำท่ำยัๆเถือๆใจรีมเร้าเพื่อ
อ่าปาภได้เจ้าเปับผิอเจ้าตามิอดอภพ้าอ เจ้ายาฟ้าอซี่ไปใช้เจ้าไขปักตู
ส้อมบ้อยซาภจักเซับทาๆถ้อยผาขๅอ ซาภจักเซับทาๆทๅอบ้ำตึ้บซาภ
จักเซับจุ้บพื้บบ้ำเลิภ ซาภจักเซับถอายเถิภเขิาถำ ซาภจักเซับถอาย

---

๑ ใบลาบจาบภ่ำขๅบ " ท้าวพธะลามจึ๋ๆภล่าวอ่า " ผูภ ๕ มัถ ๔ ซ้า ๖๔

ດຳເຂົາແກ້ວ ຄັນວ່າເຈົ້າເຫັນແລ້ວຫາກຈັກໄປພົບນາງສີດາໃນເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນ
ແລນາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ໄດ້ຍິນຄຳນາງເທວະດາກລ່າວເປັນຄຳມາຍາ
ປອກໃຍຫຼົ້ນສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣາເຈົ້ານາງເຮີຍ ເຈົ້າຍາໄດ້ກລ່າວເປັນ
ຄຳສວກໃສ່ໄປມາດ້ວຍຄຳຫຼົ້ນຄຳຫົວນັ້ນເທີ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງບອກຫົນທາງເມືອເມືອງ
ລັງກາບ່ອນນ້ຳຕົ້ນໃຫ້ແກ່ພີ່ແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງເທວະດາຈົ່ງຊ້ຳກລ່າວວ່າຂ້າ
ແກ່ເຈົ້າອ້າຍເຮີຍ ບ່ອນເລິກຂ້າກໍບອກຕາມ (ໃຫ້ເພືອຂ້າທັງສອງໄປໄຕ່ຕາມດູນາງ
ສີດາອັນເປັນປີຍາພຣະຣິຍາແຫ່ງມະຫາຣາຊເຈົ້ານັ້ນ ເພືອຂ້າທັງສອງກໍໄປເຫັນ
ນາງສີດາກັບທັງນາງສາວໃຊ້ສອງຄົນ ຢູ່ໃນຜາສາດພາຍນອກເມືອງກ້ຳໃຕ້ພຸ້ນ
ກໍຂ້າແລ ຍາມເມື່ອເພືອຂ້າທັງສອງໄປໄຕ່ຕາມດູນາງສີດາ ອັນເປັນປີຍາພຣະຣິຍາ
ແຫ່ງມະຫາຣາຊເຈົ້ານັ້ນ ເພືອຂ້າທັງສອງກໍໄປເຫັນນາງສີດາກັບທັງນາງສາວ
ໃຊ້ສອງຄົນຢູ່ໃນຜາສາດພາຍນອກເມືອງກ້ຳໃຕ້ພຸ້ນກໍຂ້າແລ ຍາມເມື່ອເພືອຂ້າທັງ
ສອງໄປຮອດນັ້ນນາງສີດາກໍຫຼຽວເຫັນ ແຫວນແກ້ວທັມມະໂຣງໃນມືແຫ່ງເພືອຂ້າ
ທັງ ๖ ນາງກໍລວດທ້ວງວ່າ ເພືອຂ້າທັງ ๖ ເປັນຄົນໃຊ້ແຫ່ງເຈົ້າກູທີ່ດຽວກໍຂ້ານາ
ໃນເມື່ອເພືອຂ້າທັງ ๖ ຈັກຄືນມານັ້ນ ນາງສີດາກໍມີຄຳສັ່ງມາຫາເຈົ້າກູ ຂໍໄຫວ້
ບາດພົ້ນ)[๑] ບ່ອນນ້ຳຕົ້ນຂ້າກໍໃຫ້ເຈົ້າເຫັນເຈົ້າບໍ່ເປັນຜູ້ຊາຍແກ່ກ້າແທ້ລີ ເຈົ້າຫາກ
ເຄີຍຢູ່ຖ້າກວາດມອງນັ້ນເດ ຄັນວ່າເຈົ້າອ້າຍມັກໄຄ່ຢາກຮູ້ຈັກຫົນທາງເມືອເມືອງ
ລັງກາແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກູຈົ່ງໄປຖາມນາງເທວະດາ ๖ ອົງອັນຢູ່ໃນຜາສາດໄມ້ແຄນ
ຫົນທີ່ນັ້ນເທີ້ນ ຫາກຈັກຮູ້ເຫັນເປັນໄປບໍ່ຢ່າຊະແລ ຄັນວ່ານາງເທວະດາກລ່າວ
ສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານກັບທັງທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າກໍລວດທະຍານໄປເຖິງ
ນາງເທວະດາທັງ ๖ ອັນຢູ່ໃນຜາສາດໄມ້ແຄນຫົນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າ
ທັງ ๖ ໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ຈົ່ງເອີ້ນຖາມວ່າດູຣານາງເທວະດາທັງ ๖ ເຮີຍ ເຈົ້າ
ນາງຢູ່ໃນທີ່ນີ້ກໍຍັງຮູ້ແຈ້ງ ຫົນທາງໄປເມືອງລັງກາມີນ້ຳອັນຕົ້ນພໍຢັ່ງຂວ້ານໄປ
ໄດ້ແດ່ລີ ເມື່ອນັ້ນນາງເທວະດາທັງ ๖ ໄດ້ຍິນທ້າວຫຸລລະມານກລ່າວສັນນັ້ນ
ນາງກໍໃສ່ໃຈວ່າເຈົ້າເວົ້າຫຼົ້ນ ນາງຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າອ້າຍເຮີຍສ່ວນດັ່ງຫົນ

---

๑ ແຖວຢູ່ໃນວົງເລັບນີ້ ພົບຢູ່ໃນໃບລານບ້ານນາຊອນ ໃບລານຈານກ່ຳ ແລະໃບລານວັດ
ໜອງບອນ ຄວາມໝາຍຕົດຕ່ລະຫວ່າງແຖວກ່ອນ ແລແຖວຕໍ່ໄປບໍ່ມີ ຜູ້ກ່າຍອາດ
ກ່າຍສອງເທື່ອ ເພາະວ່າໄດ້ພົບມາກ່ອນແລ້ວ ທີ່ໜ້າ ๖ຜກ ຄວນຕັດອອກ

ທາງເມືອເມືອງລັງກາທັງມວນມີ ๖ ເສັ້ນ ທົວເຂົາບັ້ນເບິ່ງໄວ້ໃຫ້ເຈ້າໄປເສັ້ນກົກ
ຫາກຈັກຕົກເມືອງຊວາ[1] ທັງ ๖ ຮາ ໄປກອບໃຈອ່ອນນ້ອມທຸກພາຍແລນາ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈິ່ງກລ່າວວ່າດູຣາບາງເຮີຍ ຂໍໃຫ້ເຈ້າບາງທັງສອງບອກໃຫ້
ແກ່ພີ່ໂດຍພລັນແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງເທວະດາທັງສອງຈິ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈ້າ
ກູຜູ້ຂ້າກໍບໍ່ຮູ້ແຈ້ງຫົນທາງເມືອເມືອງລັງກາມີນ້ຳອັນຕື້ນນັ້ນແລ ເຈ້າກູຈິ່ງໄປຖາມ
ເຈ້າຣັສສີຕົນນີ້ງອັນໄປນັ່ງອີ່ງຈູມປວກ ພາວະນາຢູ່ຈູມປວກອັນນັ້ນກໍລວດປົ່ງຫຸ້ມ
ເອົາເຈ້າຣັສສີຕົນນັ້ນຢູ່ພາຍໃນພຸ້ນແລ ຄັນວ່ານາງເທວະດາທັງສອງກລ່າວສັນນັ້ນ
ແລ້ວເຈ້າທັງ ๖ ພີ່ນ້ອງ ກໍລວດພ້ອມກັນທະຍານໄປເຖິ່ງຈູມປວກບໍ່ມີນານຫັ້ນ
ແລ ຄັນວ່າເຈ້າທັງສອງໄປຮອດໄປເຖິ່ງແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມກັນທັບຕີຈູມປວກອັນ
ນັ້ນແຕກແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານຈິ່ງຍໍມືໄຫວ້ວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ເຈ້າກູຕົນມີອາຍຸ
ໝັ້ນຍືນຍິ່ງນັກ ເຈ້າກູຍັງຮູ້ຈັກຫົນທາງເມືອເມືອງລັງກາມີນ້ຳອັນຕື້ນແດ່ລີຄັນວ່າ
ເຈ້າກູຍັງຮູ້ເຫັນເປັນໄປສັນນັ້ນ ເຈ້າກູຈິ່ງບອກໃຫ້ຜູ້ຂ້າຮູ້ແຈ້ງແດ່ກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອ
ນັ້ນເຈ້າຣັສສີຈິ່ງກລ່າວວ່າດູຣາທ່ານທັງສອງເຮີຍ ເຮົາກໍມາບັ່ງພາວະນາຢູ່ໃນທີ່ນີ້
ນານໄດ້ກັບນີ້ງ ຈູມປວກຈິ່ງປົ່ງຫຸ້ມຕົນຕົວແຫ່ງເຮົາສັນນີ້ເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ແຈ້ງຫົນທາງ
ໄປເມືອງລັງກາມີນ້ຳອັນຕື້ນຈັກເທື່ອແລ ຄັນວ່າທ່ານທັງສອງມັກໄຄ່ປາກຮູ້ແຈ້ງ
ຈິ່ງໄປຖາມເຈ້າຣັສສີຕົນນີ້ງ ອັນໄປນັ່ງອີ່ງໄມ້ໄຮພາວະນາຢູ່ໄມ້ໄຮຕົ້ນນັ້ນກໍປົ່ງຫຸ້ມຫໍ່
ຕົນຕົວໄວ້ໃນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈ້າຣັສສີກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າທັງສອງຈິ່ງເອົາ
ດິນຈູມປວກມາຕິດຕໍ່ໄວ້ໃຫ້ດີງາມເໝືອນດັ່ງເກົ່າແລ້ວ ເຈ້າທັງສອງຈິ່ງຊ້ຳທະຍານ
ໄປເຖິ່ງໄມ້ໄຮຕົ້ນນັ້ນພ້ອມກັນມ້າງເພໄມ້ໄຮຕົ້ນນັ້ນອອກແລ້ວ ກໍຈິ່ງເຫັນເຈ້າຣັສສີນັ່ງ
ພາວະນາຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ທ້າວຫຸລລະມານຈິ່ງຍໍມືໄຫວ້ວ່າເທວະຂ້າແກ່ເຈ້າກູຢູ່ໃນທີ່
ນີ້ກໍຍັງຮູ້ແຈ້ງຫົນທາງ ເມືອເມືອງລັງກາມີນ້ຳອັນຕື້ນພໍຢັ່ງຂວ້ານໄປໄດ້ແດ່ລີເມື່ອ
ນັ້ນເຈ້າຣັສສີຈິ່ງກລ່າວວ່າດູຣາເຈ້າທ່ານທັງສອງເຮີຍ ໃນເມື່ອເຮົາມາບັ່ງອີ່ງໄມ້ໄຮ
ຕົ້ນນີ້ພາວະນາຢູ່ນານໄດ້ ນີ ກັບໄມ້ໄຮ ຈິ່ງປົ່ງຫຸ້ມຫໍ່ຕົນຕົວເຮົາສັນນີ້ແລ ເຮົາກໍບໍ່ຮູ້
ແຈ້ງຫົນທາງເມືອເມືອງລັງກາຈັກເທື່ອແລ ຄັນວ່າທ່ານທັງສອງມັກໄຄ່ປາກຮູ້
ແຈ້ງຈິ່ງໄປຖາມເຈ້າຣັສສີຕົນນີ້ງ ອັນໄປນັ່ງພາວະນາອີ່ງຜາໜ່ວຍນີ້ງຢູ່ສ່ວນດັ່ງ
ຜາໜ່ວຍນັ້ນກໍລວດປົ່ງຫຸ້ມຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈ້າຣັສສີກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວເຈ້າ

---

[1] ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຊວາ" ຄືກັນ ຜູກ ๕ ມັດ ๔ ໜ້າ ๖ຊ

ທັງສອງຈົງພ້ອມກັນເກັບເອົາໄມ້ໄຮຕິດຕໍ່ໄວ້ໃຫ້ດີງາມ ເໝືອນດັ່ງເກົ່າແລ້ວກໍພ້ອມ
ກັນທະຍານໄປເຖິງຜາໜ່ວຍນັ້ນແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນທັບຕີມ້າງເພຜາໜ່ວຍນັ້ນອອກ
ແລ້ວ ກໍຈົງເຫັນເຈົ້າຣັສສີນັ່ງພາວະນາຢູ່ ທ້າວຫຸລລະມານຈົງຍໍມືໄຫວ້ວ່າເທ
ວະຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ກໍຍັງໄດ້ຮູ້ແຈ້ງຫົນທາງເມືອເມືອງລັງກາມີນ້ຳອັນຕື້ນ
ພໍຢັ່ງຂວ້ານໄປໄດ້ກໍຂ້າລີ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີຈົງກລ່າວວ່າດູຣາທ່ານທັງ ๖ ເຮີຍ
ນັບແຕ່ເຮົາພຣະອົງມານັ່ງອີງຜາໜ່ວຍນີ້ ພາວະນາຢູ່ນານໄດ້ໝົ້ນກັບແລ້ວ ຜາ
ໜ່ວຍນີ້ຈົງປົງຫຸ້ມຫໍ່ຕົນຕົວເຮົາໄວ້ສັນນີ້ ເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ແຈ້ງຫົນທາງອັນຈັກເມືອ
ເມືອງລັງກາມີນ້ຳອັນຕື້ນພໍຢັ່ງຂວ້ານໄປໄດ້ຈັກເທົ່ອແລ ທໍ່ວ່າຍັງມີໜັງສືຕໍາລາ[1]
ອັນນຶ່ງຢູ່ໃນທ້ອງປາອານົນໃນພື້ນນ້ຳສມຸດພຸ້ນແລ ຜິວ່າທ່ານທັງ ๖ ຍັງອາດເພື່ອ
ຈັກໄປເອົາໜັງສືຕໍາລາໃນທ້ອງປາຕົວນັ້ນໄດ້ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານທັງ ๖ ຫາກຈັກຮູ້
ເຫັນເປັນແຈ້ງຍັງຫົນທາງ ອັນຢັ່ງຂວ້ານແມ່ນ້ຳສມຸດມີນ້ຳອັນຕື້ນນັ້ນແລ ຄັນວ່າ
ເຈົ້າຣັສສີກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๖ ຈົງພ້ອມກັນເອົາຫົນຜາມາຕິດຕໍ່ໄວ້ໃຫ້
ດີງາມເໝືອນດັ່ງເກົ່າແລ້ວ ເຈົ້າທັງສອງຈົງພ້ອມກັນຂາບລາແລ້ວກໍເຕັ້ນທະ
ຍານໄປເໝືອອາກາດກາງຫາວ ດ້ວຍອັນລໍາດັບປ່າໄມ້ພູຜາແລບວກນ້ຳວັງປາ
ທັງມວນກໍຈົງໄປຮອດໄປເຖິງແມ່ນ້ຳມະຫາສມຸດແລ້ວ ເຈົ້າທັງສອງຈົງພ້ອມກັນ
ໂຕນລົງໃນແມ່ນ້ຳທີ່ນັ້ນ ແລ້ວກໍລວດພ້ອມກັນດໍາລອດສອດໄປໃນພື້ນນ້ຳທົ່ວທຸກ
ແຫ່ງທຸກພາຍກໍຈົງໄປພົບໄປຈວບປາອານົນຕົວໃຫ່ຽ ມີປຣະໝານທໍ່ພູເຂົາແລ້ວ
ລວງຍາວໄດ້ໝົ້ນໂຍດຊນະເຈົ້າທັງສອງ ຈົງພ້ອມກັນເຂົ້າໄປໃນປາກປາຕົວນັ້ນແລ້ວ
ເຈົ້າຈົງພ້ອມກັນຕ່ອຍເຫຼັກໄຟ ຕິດໃສ່ທຽນໄຕ້ຊອກໄຊ້ດູກໍ ຈົງເຫັນໜັງສືຕໍາລາ
ໃນທ້ອງປາຕົວນັ້ນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງສອງໄດ້ໜັງສືຕໍາລາອັນນັ້ນແລ້ວ
ເຈົ້າທັງສອງກໍລວດພ້ອມກັນອອກຈາກທ້ອງປາມາເຖິງປາກແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມ
ກັນໄປໃນພື້ນນ້ຳທີ່ນັ້ນ ກໍຈົງໄປຮອດໄປເຖິງເມືອງນາກບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າກໍ ຂຶ້ນຂວີຫຼັງທ້າວຫຸລລະມານ ເຂົ້າໄປໃນທໍ່ກາງເມືອງນາກ
ທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍິງຊາຍສາວບ່າວເຖົ້າແກ່ຊະຣາການໃນເມືອງນາກທີ່ນັ້ນ
ເຂົາກໍເຫັນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າເປັນຜູ້ດີຜູ້ງາມມາກນັກ ເຂົາຈົງພ້ອມກັນຖາມວ່າ
ເຈົ້າອ້າຍເຮີຍມາຊຶ້ມາຂາຍສັງ ກໍຈົງຂວີລົງກັງເຂົ້ານາບ້ານນັ້ນເດ ເຈົ້າບໍ່ຊື້

---

๑ ຄວນເປນ "ຕໍາຣາ"

ໜາກສ້ານເມ໊ືອຂາຍ ເຈ້ົາບ່ໍຊ້ືໜາກຫວາຍງ໋ວ ຄວາຍ ເມ໊ືອງນາກ ເຈ້ົາບ່ໍຊ້ືຂອງ
ຫ ຼ ວາກຂາຍແພງແດ່ລ ໊ ເມ໊ືອນ້ັນທ້ົາວຄວັນເທ້ົາຟ້ົາຈ ໋ ງກລ່ົາວວ່ົາ ກ ູ ຮ ົ າຝ ູ ງສ ົ າວຮ ົ າມ
ຫ ຼ ້ົາຊ ້ ອ ຍ ພ ໊ ີ ນ ້ ັ ດ ໊ ືອ ໄ ກ ່ ນ ້ ອ ຍ ໃ ຫ ຄ ົ ິ ວ ປ ົ າ ກ ໄ ດ ້ ງ ິ ວ ເ ຈ ້ ົ າ ພ ໍ ຕ ົ າ ຍ ປ ົ າ ກ ໄ ດ ້ ຄ ົ ວ ຍ ເ ຈ ້ ົ າ ບ ່ ໍ
ແ ພ ້ ແ ລ ້ ວ ປ ້ ົ າ ນ ແ ຕ ່ ພ ່ ໍ ແ ມ ່ ເ ຈ ້ ົ າ ຂ ົ າ ຍ ແ ພ ງ ພ ໊ ີ ກ ໍ ຕ ົ າ ລ ່ ໍ ແ ຍ ງ ດ ູ ເ ປ ົ ່ າ ພ ໊ ີ ກ ໍ ນ ອ ນ ຄ ຸ ເ ຂ ົ ່ າ
ກ ົ າ ຍ ໄ ປ ສ ໊ ີ ນ ິ ງ ໄ ວ ຊ ະ ພ ູ ຈ ໋ ງ ກ ່ ອ ຍ ປ ູ ດ ໊ ິ ເ ນ ໊ ີ ເ ອ ີ ໆ ກ ົ າ ຍ ໄ ປ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ົ າ ອ ້ ົ າ ຍ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ້ ົ າ ໄ ປ ເ ຂ ັ ນ
ฝ ้ ົ ຍ ດ ອ ນ ຊ ົ າ ຍ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ້ ົ າ ໄ ປ ຈ ູ ງ ຄ ວ ຍ ເ ຂ ົ ້ ົ າ ແ ລ ່ ງ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ້ ົ າ ໄ ປ ຕ ົ ິ ກ ແ ຕ ່ ງ ເ ອ ົ ິ າ ເ ມ ັ ງ ຢ ່ ົ າ
ໄ ດ ້ ເ ວ ້ ົ າ ເ ໜ ັ ງ ໆ ຫ ຼ ວ ຍ ທ ້ ອ ນ ເ ຈ ້ ົ າ ຄ ໍ ົ າ ກ ້ ອ ນ ໄ ປ ວ ິ ິ ແ ດ ່ ເ ນ ໊ ີ ວ ່ ົ າ ຄ ັ ງ ນ ້ ັ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ົ າ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ກ ໍ
ລ ວ ດ ກ ົ າ ຍ ໄ ປ ເ ມ ໊ ືອ ໜ ້ ົ າ ດ ້ ວ ຍ ອ ັ ນ ລ ໍ ົ າ ກ ັ ບ ເ ມ ໊ ືອ ງ ນ ົ າ ກ ທ ໊ ີ ນ ້ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ າ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ກ ໍ ຂ ໊ ຶ ນ ໄ ປ ພ ້ ັ ນ
ຈ ົ າ ກ ແ ມ ่ ນ ้ ົ ำ ແ ລ ้ ວ ກ ่ ໍ ລ ວ ດ ເ ຖ ິ ງ ເ ມ ໊ ືອ ງ ອ ຶ ນ ທ ະ ປ ະ ຖ ົ ານ ະ ຄ ອ ນ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ຄ ັ ນ ວ ່ ົ າ ເ ຈ ້ ົ າ ທ ້ ົ າ
ສ ອ ງ ໄ ປ ຮ ອ ດ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ົ າ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ຈ ໋ ງ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ບ ທ ະ ຍ ານ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ລ ່ ວ ງ ອ າ ກ າ ດ
ກ ົ າ ງ ຫ ົ າ ວ ມ າ ຕ ຕ ົ າ ວ ່ ົ າ ຍ ານ ດ ງ ອ ບ ໊ ົ ງ ເ ຈ ້ ົ າ ກ ໍ ໄ ປ ຮ ອ ດ ສ ານ ຈ ອ ດ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ທ ໊ ີ ປ ູ ່ ແ ຫ ່ ງ
ທ ້ ົ າ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ໊ ືອ ນ ້ ັ ນ ທ ້ ົ າ ວ ທ ຸ ລ ະ ນ ານ ແ ລ ທ ້ ົ າ ວ ຄ ວ ັ ນ ເ ທ ້ ົ າ ຟ ້ ົ າ ຈ ໋ ງ ເ ອ ົ ິ າ
ໜ ັ ງ ສ ໊ ຶ ຕ ໍ ົ າ ລ ົ າ ອ ັ ນ ນ ້ ັ ນ ໄ ປ ຖ ວ ຍ ແ ກ ່ ທ ້ ົ າ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ວ ່ ົ າ ຂ ້ ົ າ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ າ ກ ູ ເ ມ ໊ ືອ ຂ ້ ົ າ ທ ັ ງ
ສ ອ ງ ກ ໍ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ບ ໄ ປ ແ ອ ່ ວ ຖ ານ ດ ູ ຄ ຶ ນ ທ ັ ງ ຫ ຼ ວ ຍ ອ ັ ນ ປ ູ ່ ໃ ນ ຊ ຸ ມ ໜ ູ ທ ໊ ີ ບ ທ ້ ົ າ ມ ວ ນ ກ ໍ ບ ໍ ່ ມ ໊ ີ ບ ຸ ຄ ລ ະ
ຜ ู ้ ໃ ດ ຮ ู ้ ແ ຈ ้ ງ ຈ ั ກ ຄ ຶ ນ ເ ມ ໊ ືອ ຂ ້ ົ າ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ຈ ໋ ງ ໄ ປ ໄ ດ ້ ໜ ັ ງ ສ ໊ ຶ ຕ ໍ ົ າ ລ ົ າ ໃ ນ ທ ້ ອ ງ ປ ົ າ ອ ານ ິ ນ ໃ ນ ພ ້ ັ ນ
ນ ้ ົ ำ ສ ມ ຸ ດ ອ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ າ ອ ັ ສ ສ ິ ທ ົ ານ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ໄ ປ ເ ອ ົ ິ າ ກ ໍ ຂ ້ ົ າ ແ ລ ເ ຈ ້ ົ າ ກ ູ ຈ ໋ ງ ລ ໍ ົ າ ລ ິ ງ ດ ู ໜ ั ง ส ื ตำ
ลาอันนี้ทากจักรู้แจ้งทินทาง อันจักไปเมืองลังกาบ่อนบ้าตันนั้นซะแล
เม ื ่ อ น ั ้ น ท ้ ้ า ว พ ร ะ ล า ม ก ็ ล ิ ง เ ห ั น ห ั ง ส ื ต ำ ล า อ ั น น ั ้ น แ ล เ จ ้ า ก ็ ต ั ส ส า ร ู ้ แ จ ้ ง
ใ ນ ท ิ น ท า ง อ ั น จ ั ก ไ ป เ ม ื อ ง ล ั ง ก า แ ล ้ ว เ จ ้ า จ ็ ง ก ล ่ า ว เ ช ิ ญ ม ้ า ม ะ น ี ก า บ ว ่ า ด ู ธ า
ท ่ า น ม ้ า ม ะ น ี ก า บ แ ก ้ ว บ ั ด น ี ้ เ ร า ท ั ้ ง ห ล า ย ก ็ ต ั ส ส า ร ู ้ แ จ ้ ง ใ น ท ิ น ท า ง อ ั น น ั ้ น
แ ล ้ ว เ ร า ท ั ้ ง ห ล า ย จ ั ก ภ ะ ท ำ ก ั ้ ล ี ม ั ้ น จ า เ ม ื ่ อ น ั ้ น ม ้ า ม ะ น ี ก า บ จ ็ ง ก ล ่ า ว ว ่ า
ข ้ า แ ก ่ เ จ ้ า ภ ู ผ ี ว ่ า เ ร า ท ั ้ ง ห ล า ย ต ั ส ส า ร ู ้ แ จ ้ ง ใ น ท ิ น ท า ง แ ล ้ ว ส ั น ี ้ เ จ ้ า ภ ู จ ้ า
ใ ช ้ บ ุ ค ล ะ ผ ู ้ ใ ด ผ ู ้ น ึ ง ไ ป เ อ า เ จ ้ า ก ุ ม ม า ง ท ั ้ ง ๒ อ ั น เ ป ็ น ล ู ก ช า ย แ ห ่ ง เ จ ้ า ภ ู ใ ห
เ ม ื อ ง จ ั ม ท ะ บ ุ ร ี ส ี ส ั ก ต ะ ม า ก พ ุ ้ น ม า ถ ึ ก ช ่ อ ย เ ร า ท ั ้ ง ห ล า ย จ ็ ง จ ั ก ช ว น จ ั ก ค ว น
ซ ะ แ ล ค ั น ว ่ า ม ้ า ม ะ น ี ก า บ ก ล ่ า ว ส ั น น ั ้ น แ ล ้ ว ท ้ า ว พ ร ะ ล า ม จ ็ ง ก ล ่ า ว ว ่ า
บ ั ด น ี ้ เ ร า ท ั ้ ง ห ล า ย จ ั ก ใ ช ้ บ ุ ค ล ะ ผ ู ้ ใ ด ไ ป ก ็ เ ป ็ น อ ั น ย า ก ล ำ บ า ก เ ม ื ่ อ ย แ ล น อ ึ ด ห ิ ว
ม า ก น ั ก เ ร า ก ็ จ ั ก ใ ช ้ ป ี น ส อ น ไ ป เ อ า ล ู ก ช า ย เ ร า ท ั ้ ง ๒ น ั ้ น ซ ะ แ ล ค ั น ว ่ า เ จ ้ า

ກล่าวสังบั้งแล้ว ເจ้าจึ๋ๆจับເອົาปึงสอบมาแล้ว ເจ้าจึ๋ๆบอกว่าดูธาปึง
สอบท่างจึ๋ๆไปทับເອົาลูกฉาย แท่ๆເธิามาเฤๆทึ ปึ้โดยพลังเท้าวังเท็ง
ถังว่าเจ้าสั่ๆสอบสังบั้งแล้ว ເจ้าจึ๋ๆฉัดปึงสอบไปบ่ำมีบางทั้งแล ເมื่อบั้ง
ปึงสอบก่ไปด้วยอังลำดับป่าดิๆพูดอยทัๆมวง ก่ลวดไปรอดไปเฤๆเมือๆ
จังทะบุธิ สีสัตตะบาภยามดๆวเปังดั่ๆลิมพัดใบไม้บั้งแล ถังว่าปึงสอบ
ไปรอดไปเฤๆแล้ว ปึงสอบจึ๋ๆเข้าไปสู่สำบักบาๆสีถัมพา[๑] ธาฉเทวีแล้ว
ปึงสอบจึ๋ๆกล่าวว่า ເทวะข้าแก่พระธาฉเทวีเจ้า บัดนี้ท้าวพระลาม
ไปแอ่วหาบาๆสีดาก่ได้ดั่ๆถำมักแท้ดีหรือ บัดนี้พระยาธาพพะบาสวบก่
ฉ้ำมาลักเอิาได้แล้ว ก่ลวดเอิาไปฉ้อบเฉื่อๆไว้ใบเมือๆลัๆภาพุ้บแล้ว ท้าว
พระลามจึ๋ๆใฉ้ເธิามาเฤๆพระธาฉเทวีเจ้า ເพื่อให้ภุมมาบทัๆ ฉ ไปถึด
ฉุ่อยท้าวพระลาม ເพื่อว่าจักไปยาดฉึๆเอิาบาๆสีดาถึบมาให้ได้ก่ข้าแล
ເมื่อบั้งบาๆถัมพาธาฉเทวี ได้ยิบปึงสอบกล่าวสังบั้งแล้วบาๆจึ๋ๆบอก
พวกบ้อยไปทับเอิาเจ้าภุมมาบ ทัๆ ฉ มาสู่สำบักแท่ๆติบแล้ว บาๆจึ๋ๆ
กล่าวว่าดูธาเจ้าลูกรักแก่แม่ บัดนี้พระยาพ่ำแท่ๆเจ้าก่ใฉ้ปึงสอบมา
ເอิาลูกรักไปยาดฉึๆเอิาบาๆสีดา ภับดอมพระยาธาพพะบาสวบใบเมือๆ
ลัๆภาพุ้บให้ได้ว่าดั่ๆบั้ง บัดนี้ເจ้าลูกรักทัๆ ฉ จึ๋ๆพาภับไปหาพ่ำแท่ๆเจ้า
ใบเมือๆอิบทะปะฤาบะถอบพุ้บก่ำแม่เท็ง ເมื่อบั้งภุมมาบทัๆ ฉ อังมีอิๆ
ถิดวาธะยิดเปังติ้ง ก่พ้อมภับติกแต่ๆท้าๆดาเบื้อติบดีแล้ว ก่ลวดพ้อม
ภับเตั้งทะยางไปภับดอมปึงสอบอังบั้ง ด้วยอังลำดับพูดอยป่าไม้ทัๆ
มวบก่ลวดไปรอดไปเฤๆ อิบทะปะฤาบะถอบบ่ำมีบางทั้งแล ถังว่าเจ้า
ภุมมาบทัๆ ฉ แลปึงสอบไปรอดไปเฤๆแล้ว ເจ้าภุมมาบทัๆ ฉ อังมีอิๆ
ถิดเปังติ้งก่พ้อมภับเข้าไปขาบไหว้ท้าวพระลาม อังเปังพ่ำแท่ๆติบว่า
ເทวะข้าแก่มะหาธาฉเจ้าทัๆ ๖ ใบเมื่อเจ้าภูหมีจากฝูๆข้าทัๆหายไป
แอ่วหาบาๆสีดาบั้งก่ยัๆถ่อยปู่สีสวัสสะดีก่ข้าลึ ເมื่อบั้งท้าวพระลาม[๖]
จึ๋ๆพ้อมภับขาบถำลูกแท่ๆติบว่า ดูธาเจ้าลูกรักแก่พ่ำทัๆหายใบเมื่อเธิา

---

๑ ถวบเปัง สีถำพา ใบลาบจาบก่ำขูบ "สีถัมพา" ถึภับ ผูก ๕ มัด ๔ หน้า ມີ ຝ

๖ ถวบเปัง พระลักพระลาม

ພໍ່ໜີ້ຈາກເຈ້າລູກຮັກໄປຄົວ[1] ແອ່ວຫານາງສີດາວັນນັ້ນ ກໍຍັງຄ່ອຍປູ່ສີສວັສສະດີ ກໍພໍ່ແລ ໃນເມື່ອກູພໍ່ໜີ້ຈາກເມືອງມາຕາບຕໍ່ເທ້າເຖິງກາລະບັດນີ້ ແມ່ແຫ່ງເຈ້າ ທັງຫຼາຍກໍຍັງຄ່ອຍເປັນໄປບໍ່ມີ ພຣະຍາທທີ[6] ໂຣຄາອັນໃດອັນນຶ່ງກໍພໍ່ລີ ເມື່ອນັ້ນ ເຈ້າກຸມມານທັງ ຊ ຈຶ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊເຈ້າ ໃນ ເມື່ອເຈ້າກູໜີ້ໄປດຸ່ງເດີນຫຼາຍປຣະເທດ ຂົງເຂດດ້າວແດນໄກວັນນັ້ນສ່ວນດັ່ງ ພຣະຣາຊມາດາແຫ່ງຝູງຂ້າທັງຫຼາຍ ກໍຍັງຄ່ອຍປູ່ສີສວັສສະດີກໍຂ້າແລ ຄັນວ່າ ເຈ້າທັງ ๑๐ ພໍ່ລູກ ຖາມຫາຄອງອັນວຸທທີສີສວັສສະດີເຊິ່ງກັນໄປມາສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງກລ່າວເຊິ່ງພຣະຍາມຸນຈິຣາດ ອັນເປັນເຈ້າເມືອງອິນທະປະ ຖານະຄອນວ່າດູຣາທ່ານອັນເປັນພຣະຍາເມືອງນ້ອຍ ບັດນີ້ເຮົາພຣະອົງກໍຈັກຂໍ ກໍາລັງລີພົນກັບດອມທ່ານ ເພື່ອຈັກເອົາໄປເປັນເພື່ອນຝູງໝູ່ຊຸມແກ່ເຮົາແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາມຸນຈິຣາດ ໄດ້ຍິນທ່ານທ້າວພຣະລາມຂໍກໍາລັງລີພົນກັບດອມ ຕົນສັນນັ້ນເຈ້າຈຶ່ງບອກເຕີນໄພ່ພົນໂຍທາ ມາໂຮມກັນທັງມວນໄດ້ ຊ ອັກໂຂ ເພນີແລ້ວຈຶ່ງເອົາມາມອບເວນເຄນໃຫ້ ແກ່ທ້າວພຣະລາມວ່າເທວະຂ້າແກ່ມະ ຫາຣາຊເຈ້າສ່ວນດັ່ງລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງມວນ ຜູ້ຂ້າກໍຕົກແຕ່ງມາໃຫ້ ໄດ້ ຊ ອັກໂຂເພນີແລ້ວ ຜູ້ຂ້າກໍຈັກມອບຖວາຍໃຫ້ແກ່ເຈ້າກູກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງຂານວ່າເອີ ງ ທ່ານໄດ້ເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາມາໃຫ້ແກ່ ເຮົາແລ້ວ ທ່ານຈຶ່ງຢູ່ສເວີຍຣາຊສັນປັຕຕິໃນບ້ານເມືອງທີ່ນີ້ເທີ້ນ ທ່ານຍາໄດ້ ໄປເທີ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍາມຸນຈິຣາດຈຶ່ງຂາບລາເມືອຫາຜາດແຫ່ງຕົນ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມ ຈຶ່ງກລ່າວເຊິ່ງທ້າວຫຸລລະມານແລທ້າວຄວັນ ເທ້າຟ້າວ່າດູຣາເຈ້າລູກຮັກແກ່ພໍ່ທັງສອງ ເຈ້າລູກຮັກທັງສອງຈຶ່ງເອົາລີພົນມະຫົລ ລະໂຍທາລຽບແຄມຝັ່ງນ້ຳມະຫາສມຸດ ໄປກ້ຳຕາວັນຕົກໃຫ້ໄປເຖິງບ່ອນນ້ຳຕົ້ນ ອັນເປັນຫົນທາງໄປເມືອງລັງກາກ່ອນເທີ້ນ ເຮົາກໍຈັກເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ ໄປຕາມຫຼັງເຈ້າທັງສອງກໍພໍ່ແລວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານກັບທັງ ທ້າວຄວັນເທ້າຟ້າຈຶ່ງນີຣະມິດເປັນຊ້າງເພືອກສັດທັງ[ມີ] ສອງຕົວແລ້ວເຈ້າທັງສອງ

---

๑ ຄວນເປັນ ຄວ່າ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຄວ່າ" ຜູກ ๕ ມັດ ๔ ໜ້າ ມີຊ

๖ ຄວນເປັນ "ພະຍາດ"

ມີ ສັດທັງ ຄວນຕັດອອກ

ພີ້ນ້ອງຈົ່ງຂຶ້ນຂວີແລຄົນແລຕົວ ແລ້ວກໍຍົກຍ່າງໄປກ່ອນລີພົນໂຍທາທັງຫຼາຍກໍໄຫຼ
ຫຼັ່ງໄປຕາມຫຼັງເຈົ້າທັງສອງອັກໂຂເພນີນີ້ງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກຸມມານທັງ ຊ
ອັນມີອົງຄົດເປັນຕົ້ນ ກໍນີຣະມິດເປັນຊ້າງເພືອກແລຄົນແລຕົວແລ້ວກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນ
ຂວີຊ້າງຍົກຍ່າງໄປຕາມຫຼັງທ້າວຫຸລລະມານແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກກັບ
ທ້າວພຣະລີຈັນກໍນີຣະມິດເປັນຊ້າງເພືອກແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນຂວີແລຄົນແລຕົວ
ກໍຍົກຍ່າງໄປຕາມຫຼັງກຸມມານທັງ ຊ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງເອົາ
ນາງແພງສີນາງກົຕຕະຣາດ ຂຶ້ນຂວີມ້ານະນີກາບຍົກຍ່າງໄປຕາມຫຼັງທ້າວ
ພຣະລັກແລທ້າວພຣະລີຈັນ ແລລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງຫຼາຍ ຊ ອັກໂຂເພນີ
ຈົ່ງໄຫຼຫຼັ່ງໄປຕາມຫຼັງກຸມມານທັງ ຊ ພຣະກະສັດທັງ ๑ມີ ພຣະອົງຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມ ກໍເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາອັກໂຂເພນີໄປດ້ວຍອັນລຳ
ດັບປ່າດົງພູດອຍທັ້ງມວນ ອັນເດັ່ງຣະດາດເຕັມໄປດ້ວຍດອກໄມ້ແລໝາກມີນາ ງ
ຕ່າງ ງ ມີທັງດອກເກດແລຂຸມຟູມ "ຫຸມ"[๑] ຮຸມ ງ ຍາມເຊົ້ານີທັງດອກຂັດ
ເຄົ້າແລນາງກາບມີເຫຼືອຫຼາຍດອກຊະມັ່ງ ເຈົ້າກໍຄົ້ດຄ້ອຍຄັ່ງຫາເມັ່ງ ເຈົ້າກໍຄົ້ດ
ເໝັ່ງ ງ ໝໍ່າ ງ ເຖິງຍາມຄ່ຳອອນຊອນ ເຖິງຍາມນອນຍົມຍ້ອຍເພື່ອວ່າຄົ້ດຮອດ
ນາງນາດນ້ອຍສີດາແລນາ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາໄປຮອດໄປ
ເຖິງແມ່ນ້ຳອັນນີ້ງລວງກວ້າງໄດ້ ຊ๐ ວາ ເຈົ້າຈົ່ງເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ
ຂວ້ານແມ່ນ້ຳອັນນັ້ນພົ້ນແລ້ວ ກໍລວດພາກັນໄປຈອດເຊົາຢູ່ໃນແຄມນ້ຳອັນນັ້ນ
ແລ້ວກໍລວດຄ່ຳມືດມາແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນທຳແລງງາຍກິນແລ້ວກໍລວດພ້ອມກັນ
ນອນຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອຣາຕີຄືນອັນນັ້ນແລຮຸ່ງສວຍແສງສຸຣິຍະພຸ່ງພົ້ນຂຶ້ນມາດັ່ງ
ນັ້ນທ້າວພຣະລາມ ຈົ່ງກລ່າວເຊົ່ງມ້ານະນີກາບວ່າດູຣາມ້ານະນີກາບແກ້ວ ບັດນີ້
ເຮົາພຣະອົງຈັກໃຊ້ປີ້ນສອນ ໄປປ່າວວຸຕຕິຂ່າວສານໃຫ້ພຣະຍາຣາພພະນາສວນ
ຮູ້ແຈ້ງວ່າເຮົາທັງຫຼາຍ ຍົກກອງທັບກຳລັງໄປຣົບເລວເອົານາງສີດາກ່ອນແລ
ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ປ້ານກົວວ່າຈັກເສັ່ງບ້ານເມືອງແລແມ່ປ້ານ້ຳ
ສາວທັງມວນດັ່ງນັ້ນ ພຣະຍາກໍຈັກ "ສົ່ງຂຶ້ນ"[๖] ນາງສີດາມາໃຫ້ແກ່ເຮົາທັງຫຼາຍ

---

๑ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຫວມ" ຜູກ ๕ ມັດ ๔ ໜ້າ ๔๑

๖ ຄວນເປັນ ສົ່ງຄືນ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ສົ່ງຂຶ້ນ" ຄືກັນ ຜູກ ๕ ມັດ ๔ ໜ້າ ๔๖

ກໍຈັກພາກັນຄືນເມືອເມືອງແຫ່ງເຮົາເສັ່ງແລ ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນບໍ່ "ສົ່ງຂຶ້ນ" ນາງສີດາມາໃຫ້ແກ່ເຮົາດັ່ງນັ້ນ "ເຈົ້າທັງຫຼາຍ"[1] ຈົ່ງພ້ອມກັນໄປຣົບເລວ ຍາດຊີງເອົາໃຫ້ໄດ້ນັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບແລຄົນທັງຫຼາຍຈົ່ງພ້ອມກັນ ຂານວ່າຊອບວ່າແມ່ນທຸກຄົນ ໆ ກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງບາຍປືນ ສອນອອກມາແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣາທ່ານຈົ່ງໄປບອກກລ່າວຂ່າວສານໃຫ້ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ດ້ວຍກິຈຈະເຫດການອັນເຮົາກະທໍານີ້ທຸກສິ່ງທຸກອັນ ແລ້ວຈົ່ງຄືນມາເທົ້າວັນເທີ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວກໍລວດຊັດປືນສອນໄປ ບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນປືນສອນຈົ່ງຊະເດັດໄປເຖິງເມືອງລັງກາ ແລ້ວປືນສອນ ຈົ່ງໄປວຽນແວດລ້ອມອ້ອມເມືອງເຖິງ ກ ຮອບແລ້ວ ປືນສອນຈົ່ງເຂົ້າໄປສູ່ຜາດ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນແລ້ວ ຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງພຣະຍາຣາພພະນາສວນວ່າດູຣາ ທ່ານຊາຍໂຈນຜູ້ຖ່ອຍຮ້າຍ ບັດນີ້ທ້າວພຣະລາມກໍເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ ມາເຖິງທ່ຳກາງຫົນທາງ ຈົ່ງໃຊ້ໃຫ້ເຮົາມາບອກປຣະວຸຕຕິຂ່າວສານແກ່ທ່ານ ຕາມທູດຕາຂ້າໃຊ້ທັງຫຼາຍ ຜິວ່າທ່ານຍັງຢ້ານກົວວ່າຈັກເສັ່ງບ້ານເມືອງແຫ່ງ ທ່ານແທ້ ຈົ່ງສົ່ງນາງສີດາຄືນມາໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະລາມເສັ່ງເທີ້ນ ຜິວ່າທ່ານບໍ່ ສົ່ງນາງສີດາໄປໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະລາມແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຊີ ວິດແຫ່ງທ່ານກໍຈັກດັບເທີ້ອ ນີ້ແລເນີວ່າດັ່ງນັ້ນ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງກລ່າວຕອບປືນສອນວ່າເອີ ໆ ດູ ຣາທ່ານປືນສອນເຮີຍ "ຄັນວ່າທ້າວພຣະລາມຍັງເປັນຜູ້ຊາຍມີກົວຫານກໍາລັງ"[2] ເໝືອນດັ່ງເຮົາແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງໃຫ້ທ້າວພຣະລາມມາຕັ້ງບຸນຫຼີ ນຊົ້ນມ່ວນດອມ ເຮົານັ້ນເນີອັນຈັກໃຫ້ເຮົາສົ່ງນາງສີດາຄືນໄປ ໃຫ້ທ່ານນັ້ນຢ່າຫວັງຄອງເຫັນຈັກ ເທີ່ອເທີ້ນໃນຊາດນີ້ນັ້ນເນີ ຄັນວ່າປືນສອນແລພຣະຍາຣາພພະນາສວນກລ່າວ ເຊີ່ງກັນບໍຣະບວນແລ້ວ ປືນສອນຈົ່ງຊະເດັດຄືນມາໂດຍພລັນຫັ້ນແລ "ພຣະຍາ ຣາພພະນາສວນ"[3] ຈົ່ງໃຊ້ພວກນ້ອຍໄປທັນເອົາເຈົ້າອຸປປຣາດທ້າວພິກພີແລ ແສນເມືອງທ້າວອິທທະຊີ ກັບທັງລູກຫຼານເສນາອາມາດມາໂຮມກັນແລ້ວພຣະ ຍາຈົ່ງກລ່າວວ່າດູຣາທ່ານທັງຫຼາຍເຮີຍ ບັດນີ້ທ້າວພຣະລາມກໍເອົາກໍາລັງລີ

---

[1] ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ເຮົາທັງຫຼາຍ" ຜູກ ๕ ມັດ ๔ ໜ້າ ๔๖

[2] ຄວນເປັນ "ຄັນວ່າທ້າວພຣະລາມຍັງເປັນຜູ້ຊາຍກ້າຫານມີກໍາລັງ"

[3] ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ" ຜູກ ๕ ມັດ ๔ ໜ້າ ๔๔

ພົນມາເຖິງທ່ຳກາງຫົນທາງແລ້ວ ຈຶ່ງໃຊ້ປົນສອນມາບອກແກ່ເຮົາວ່າໃຫ້ເຮົາສົ່ງ
ນາງສີດາໄປໃຫ້ແກ່ມັນວ່າດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ເຮົາກໍບໍ່ "ສົ່ງຂຶ້ນ"[๑] ນາງສີດາໄປໃຫ້ແກ່ມັນ
ແລ້ວ ແລທ່ານທັງຫຼາຍບັງຈັກພ້ອມກັນດ້ວຍເຮົາລື ຮູ້ວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດບໍ່ພ້ອມກໍ
ໃຫ້ກລ່າວມາໃຫ້ເຮົາຮູ້ແຈ້ງເທົ້າວັນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນແສນເມືອງທ້າວອິນທະຊີຈຶ່ງ
ກລ່າວເຊຶ່ງພີຊາຍແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າຜິວ່າຕາມດັ່ງຂ້າຜູ້ນ້ອງຄນິງ
ດັ່ງນີ້ນາກໍທໍ່ຄວນເຮົາທັງຫຼາຍ ສົ່ງນາງສີດາໄປໃຫ້ແກ່ມັນເສັ່ງເທີ້ນ ຄັນວ່າມະ
ຫາຣາຊເຈົ້າບໍ່ສົ່ງນາງໄປໃຫ້ແກ່ມັນແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຫຼາງຈັກເສັ່ງແມ່ປ້ານ້າສາວກັບ
ທັງພີ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ສົ່ງໄສກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວເຊຕຕະກຸມມານຈຶ່ງຊ້ຳກລ່າວວ່າ
ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າ ຜິວ່າພໍ່ເປັນເຈົ້າບໍ່ສົ່ງນາງສີດາໄປໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະລາມແທ້
ດັ່ງນັ້ນ ຊີວິດແຫ່ງພໍ່ເປັນເຈົ້າບໍ່ຫຼາງຈັກຍັງກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າອຸປປຣາດທ້າວ
ພິກພີຈຶ່ງຊ້ຳກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າ ຜິວ່າຕາມດັ່ງຂ້າຜູ້ນ້ອງຄນິງດູນີ້ນາກໍທໍ່
ຄວນເຮົາທັງຫຼາຍຄູນຫູຮາຊາຕາລອງດູກ່ອນເທີ້ນ ຜິວ່າຊາຕາເມືອງແລຊາຕາພີ
ເປັນເຈົ້າບັງບໍ່ຂາດດັ່ງນັ້ນ ເຮົາທັງຫຼາຍຈົ່ງປ່າໄດ້ສົ່ງນາງສີດາໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະ
ລາມນັ້ນເທີ້ນ ຜິວ່າຊາຕາເມືອງແລຊາຕາພີ້ເປັນເຈົ້າຂາດເສັ່ງບໍ່ມີເສັ້ນອັນຈັກຄ້ຳຊູ
ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາທັງຫຼາຍຈຶ່ງຈັກສົ່ງນາງສີດາໃຫ້ເຂົາເທົ້າວັນເທີ້ນຄັນວ່າ ເຈົ້າອຸປ
ປຣາດທ້າວພິກພີກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງເອົາແປ້ນກຣະດານອອກມາແລ້ວຈຶ່ງ
ເອົາດິນສໍມາຂີດເປັນຖ້ານເປັນຖັນບໍຣະບວນແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງທວາຍຕາມເສັ້ນຫູຮາວ່າຂ້າ
ແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງຊາຕາເມືອງແລຊາຕາພີ້ເປັນເຈົ້າຂາດເສັ່ງ ບໍ່ມີເສັ້ນອັນຈັກ
ຄ້ຳຊູຈັກແຫ່ງກໍຂ້າແລ ພີ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງ "ສົ່ງຂຶ້ນ"[๑] ນາງສີດາໄປໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະ
ລາມເສັ່ງເທີ້ນ[๖] ຜິວ່າພີ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ສົ່ງນາງສີດາໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະລາມແທ້ດັ່ງນັ້ນ
ຊີວິດແຫ່ງພີ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຫຼາງຈັກຍັງກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກຸມມານທັງ ໜ ອັນເປັນ
ລູກນາງສຸທໂທກັບທັງເສນາອາມາດທັງຫຼາຍຈຶ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ ຝູງຂ້າໄຫວ້
ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ຜິວ່າຕາມດັ່ງຝູງຂ້າທັງຫຼາຍຄນິງດູນີ້ນາ ຂ້າເສີກບໍ່ທັນມາຮອດ
ເມືອງ ເຫດດັ່ງລີ້ຈຶ່ງເອົານາງໄປ "ສົ່ງຂຶ້ນ"[๑] ແກ່ເຂົາດ້ວຍງ່າຍກໍຂ້າຈາ ເຮົາທັງ
ຫຼາຍຈົ່ງພ້ອມກັນຣົບເລວລອງດູກ່ອນເທີ້ນ ຜິວ່າເຮົາທັງຫຼາຍຈັກເອົານາງສີດາ

---

๑ ສົ່ງຂຶ້ນຄວນເປັນ "ສົ່ງຄືນ"

๖ ຈົບຜູກ ๕ ມັດ ๔

ໄປສົ່ງໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະລາມດ້ວຍງ່າຍດ້ງນັ້ນ ເຂົາຈັກກລ່າວວ່າເຮົາເປັນມອງ ບໍ່ເປັນຜູ້ຊາຍບໍ່ປ່າຊະແລ ຄັນວ່າຄົນທັງຫຼາຍໝາຍມີກຸມມານທັງ ໜ ເປັນຕົ້ນ ກລ່າວສັນນັ້ນ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍມີໃຈອັນໂກດຄຽດແກ່ນ້ອງຊາຍແຫ່ງ ຕົນ ຄືວ່າເຈົ້າອຸປປຣາດ ທ້າວພິກພີ ແລແສນເມືອງ ທ້າວອິທທະຊີ ກັບທັງ ທ້າວເຊຕຕະກຸມມານ ອັນເປັນລູກແຫ່ງຕົນມາກນັກດ້ວຍຄຳວ່າ ສູທ່ານທັງຫຼາຍ ມີ ຄົນນີ້ເປັນດ້ງລີ້ຈິ່ງເວົ້າຂັດຫຼືກຜິກໜີຄອງນີ້ຈາ ແມ່ນວ່າລູກກູ ທັງ ໜ ເສນາອາມາດທັງມວນ ກໍຍັງບໍ່ບອກໃຫ້ເອົາໄປສົ່ງໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະລາມ ບັດນີ້ ສູທ່ານທັງຫຼາຍ ມີ ຄົນ ເລົ່າໃຫ້ເອົານາງສີດາໄປສົ່ງໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະລາມ ນີ້ ທ່ານທັງຫຼາຍຝູງເປັນຂັດຫຼືກຜິກໜີຄອງ ຈົ່ງພາກັນໜີຈາກຜາສາດແຫ່ງກູ ໂດຍພລັນເທົ້າວັນເທີ້ນ ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍາຈົ່ງລຸກໄປຈັບເອົາເຈົ້າອຸປປຣາດ ທ້າວພິກພີແລແສນເມືອງ ທ້າວອິທ ທະຊີ ກັບທັງທ້າວເຊຕຕະກຸມມານ ບາຍແກວ່ງຖີ້ມຂວ້ານແມ່ນ້ຳມະຫາສມຸດ ມາເຖິງຫົນທາງພາຍໜ້າອັນທ້າວພຣະລາມຈັກໄປນັ້ນ ກໍລວດຕົກລົ່ງດິນຫຼຍຫຼົ່ມ ລົ່ງພຽງຄໍອອກບໍ່ໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນລູກເມັ່ຽເຈົ້າອຸປປຣາດ ທ້າວພິກພີແລແສນ ເມືອງ ທ້າວອິທທະຊີແລກໍເຫັນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈັບເອົາຜົວແຫ່ງເຂົາ ແກວ່ງຖີ້ມຂວ້ານນ້ຳມະຫາສມຸດໜີໄປແລ້ວ ເຂົາກໍເອົາຄອບຄົວງົວຄວາຍທັງມວນ ເຂົ້າໄປສູ່ຊະເພົາກັບທັງລູກຫຼານແຫ່ງເຂົາ ຄືວ່າທ້າວຫານຊະດ່ອງ ທ້າວຄອງຕາ ສາວກໍພ້ອມກັນໜີໄປຕາມກຣະແສແມ່ນ້ຳຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາ ສວນຈົ່ງກລ່າວເຊີ້ງລູກແຫ່ງຕົນກັບທັງຂຸນເສນາທັງ ๕ ວ່າ ດ້ງນັ້ນ ບັດນີ້ເຮົາພຣະ ອົງ "ກໍຈັບເອົາ"[๑] ນ້ອງຊາຍທັງ ๖ ແລທ້າວເຊຕຕະກຸມມານແກວ່ງຖີ້ມໄປແລ້ວ ລູກເມັ່ຽແຫ່ງເຂົາກໍຊ້ຳລັກໜີໄປກັບດອມກັນ ກໍທໍ່ຍັງແຕ່ເຮົາທັງຫຼາຍເທົ່ານີ້ແລ້ວ ແລ ບັດນີ້ເຮົາທັງຫຼາຍຍາໄດ້ປຣະວາງກັນເສັ່ຽເນີ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກຸມມານທັງ ໜ ອັນເປັນລູກນາງສຸທໂທ ຈົ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ໃນເມື່ອຝູງຂ້າທັງຫຼາຍບໍ່ຕາຍເສັ່ຽ ບໍ່ອາດຈັກໃຫ້ເຄືອງພຣະໄທໃຈແຫ່ງມະຫາຣາຊ ເຈົ້າ ຍາໄດ້ນ້ອຍເນື້ອນ້ອຍໃຈ ວ່າຝູງຂ້າທັງຫຼາຍບໍ່ຄິດຊ່ອຍເຈົ້າກູນັ້ນກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຈັນຈົ່ງຂານຄຳພຣະຍາວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ໃນເມື່ອ ຜູ້ຂ້າໄດ້ຮຽນເອົາຄາຖາ ອັນສົບໃສ່ຕົ້ນກ້ວຍບັງເກີດເປັນຄົນນັ້ນ ຜູ້ຂ້າກໍຈັກໄດ້ລອງ

๑ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ກໍໄດ້ຈັບເອົາ ຜູກ ຝີ ມັດ ๔ ໜ້າ ມີ

ดูใบภาละบัดนี้แล เมื่อนั้นพระยาเมื่อๆภาๆ ภํฉ้ำภล่าวเฉิๆพระยาว่า เทวะฉ้าแก่มะหาธาฉุเจ้า ใบเมื่อผู้ฉ้าได้รงบเอิาถาฤา อับสิบเสภไม้อ้ ไม้เลิาให้เปับตื้นตาบนั้น ผู้ฉ้าภํจักได้ลอๆดูใบภาละบัดนี้แล เมื่อนั้นพระยาเมื่อๆฉ้าย จึๆฉ้ำไหว้พระยาว่า เทวะฉ้าแก่มะหาธาฉุเจ้า ใบเมื่อผู้ฉ้าได้รงบเอิาถาฤาอับสิบใส่โๆ่บหึบให้เปับรื้อองๆนั้น ผู้ฉ้าภํจักได้ลอๆดูใบภาละบัดนี้แล เมื่อนั้นฉุบฉิวหาจึๆไหว้พระยาว่า เทวะฉ้าแก่มะหาธาฉุเจ้า ใบเมื่อผู้ฉ้าได้รงบเอิาถาฤา อับสิบเสภใส่สิบแลลื้นถาๆแห่ๆติบให้ใหญ่แล ยาวภับดอมเจ้าภูนั้น ผู้ฉ้าภํจักได้ลอๆดูใบภาละบัดนี้แล ใบเมื่อฝูๆฉ้าหัๆหฺายได้เอิาถาฤาฝูๆนี้ไปธิบเลวแลถิบแลเมื่อๆ[๑] สับนี้ ผิว่าเธิาหัๆหฺายบ่ได้ผาบแพ้ภํหํ่ภับนั้นแล ถับว่าฉุบฉิวหาภล่าวสับนั้นแล้ว มับจึๆไหว้พระยาว่า เทวะฉ้าแก่มะหาธาฉุเจ้า บัดนี้ฉ้าเสิภหัๆหฺายภํจักมารอดมาเฤๆแถมฝั่ๆน้ำสมุดฝั่ๆเภิาภ้ำนั้นแล บัดนี้ผู้ฉ้าภํจักไปแลบลื้นให้เปับฉิวให้เฉิาไต่ฉว้ามแม่น้ำมาแล้ว ผู้ฉ้าภํจักปื้นพิภให้เฉิาติภน้ำตายนั้นแล ถับว่าฉุบฉิวหาภล่าวสับนั้นแล้ว มับจึๆลิๆจาภผาสาดแห่ๆพระยา ไปเฤๆแถมฝั่ๆน้ำมะหาสมุดแล้ว มับจึๆสิบเสภให้ลื้นมับยาวออกไปลวๆใหญ่ได้ มิวาลวๆยาวแต่เภาะลัๆภา มาเฤๆฉุมพูหึบนี้ทั้นแล ภล่าวนั้นฉุบฉิวหาแลบลื้นออกเปับฉิวแต่เภาะดอบลัๆภาหึบ มาเฤๆฉุมพูหึบภํแล้วหํ่นี้แล

บัดนี้จักจาเฤๆท้าวพระลาม ภับทัๆลีพิบมะหิลละโยหา จอดเฉิาปู่ใบแถมห้วยบ้อยหึนั้นก่อนแล ใบเมื่อปืบสอบฉุะเดัดถึบมาเฤๆแล้ว ปืบสอบภล่าวเฉิๆท้าวพระลามว่า ฉ้าแก่เจ้าภูใบเมื่อเจ้าภูมีพระธาฉุอาจยาใส่หิวผู้ฉ้าว่า ให้ผู้ฉ้าไปบอกเติบพระยาธาพพะบาสวบวับนั้น ถับว่าผู้ฉ้าไปรอดแล้ว ผู้ฉ้าภํไปบอกตามกิจจะสาเหดอับเจ้าภูมีพระธาฉุอาจยานั้น พระยาธาพพะบาสวบภํบ่สิๆบ่ ฉึบ[๒] บาๆสิดามาให้แก่เธิาหัๆหฺาย ภํหํ่โภหาภื้วโภด ฉับอาสาว่าจักธิบเลวภับดอมเจ้าภูบ่ป้านบ่ภิวภํฉ้าแล ผิว่าผู้ฉ้าบ่ป้านผิดรึดบ้านถอๆเมื่อๆตามทูตตา[๓] ฉ้าใฉ้ดั่ๆนั้น ผู้ฉ้าภํจักตัดหิว

---

๑ "ถิบแลเมื่อๆ" ถวบเปับ "ถิบแลเยื่อๆ" (มะหาวิฉุบ)

๒ "ฉึบ" ผิด "ถึบ" ฤิก ใบลานจานภ่ำฉบ "ฉึบ" ถึภับ ผูก ฝิ มัด ๔ หน้า ฝิ

๓ ถวบเปับ ทูตา (ทูด)

ມາຖວາຍແກ່ເຈົ້າກູບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າປີນສອນກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວທ້າວພຣະ
ລາມຈຶງຂານວ່າເອີ່ງ ມັນຈັກກລ່າວດ້ວຍປຣະການສັນໃດ ມັນຈຶງກລ່າວຕາມໃຈ
ມັກນັ້ນເທີ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶງຊ້ຳກລ່າວເຊຶ່ງປີນສອນວ່າດູຣາ
ທ່ານປີນສອນ ທ່ານຈຶງຊ້ຳໄປທັນເອົາພຣະຍາຄຸດ ອັນເປັນຊະຫາຍແຫ່ງເຮົາໃຫ້
ມາໂດຍຮີບພລັນເທົ້າວັນເທີ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວປີນສອນກໍຊ້ຳຊະເດັດ
ໄປໂດຍພລັນມາຕຕາວ່າຍາມດຽວນີ້ງກໍລວດໄປເຖິງພຣະຍາຄຸດ ອັນຢູ່ເໜືອຜາ
ສາດໄມ້ງິ້ວທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າປີນສອນໄປເຖິງແລ້ວ ປີນສອນຈຶງກລ່າວວ່າ ຂ້າ
ແກ່ເຈົ້າກູ ບັດນີ້ທ້າວພຣະລາມກໍເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາໄປຍາດຊິງເອົານາງ
ສີດາ ບໍ່ທັນຮອດເຈົ້າກໍໄປເຊົາຢູ່ໃນແຄມຫ້ວຍນ້ອຍທີ່ນີ້ງ ເຈົ້າຈຶງໃຊ້ໃຫ້ຜູ້ຂ້ານາອັງ
ເຊີນເອົາເຈົ້າກູໄປຄືວ່າ[1] ໃຫ້ໄດ້ນາງສີດາມາແດ່ເທີ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນກໍຂ້ານາເມື່ອນັ້ນພຣະ
ຍາຄຸດໄດ້ຍິນປີນສອນກລ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າກໍລວດທະຍານຄືນມາກັບດອມປີນສອນ
ມາຕຕາວ່າຍາມດຽວນີ້ງ ກໍລວດມາຮອດມາເຖິງແຄມຫ້ວຍທີ່ນັ້ນ (ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ພຣະລາມຈຶງກລ່າວວ່າ)ຜູ້ຂ້າຈຶງໄດ້ໃຊ້ປີນສອນໄປເອົາເຈົ້າສະຫາຍມາຄິດຊ່ອຍເພື່ອ
ໃຫ້ໄດ້ນາງສີດາມາຫາເຮົາໂດຍພລັນກໍຂ້ານາ ເຈົ້າຊະຫາຍຍາໄດ້ປຣະວາງຜູ້ຂ້າ
ແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຄຸດຈຶງຂານວ່າເອີ່ງ ເຈົ້າຊະຫາຍຍາໄດ້ເຄືອງໃຈກັບ
ດອມຜູ້ຂ້າອັນເປັນຊະຫາຍນີ້ເທີ້ນ ຄັນວ່າຜູ້ຂ້າບໍ່ໄດ້ນາງສີດາມາຖວາຍແກ່ຊະຫາຍ
ຂ້າກໍບໍ່ອ່ອນບໍ່ຍອມຕາບຕໍ່ເທົ້າຜູ້ຂ້າຕາຍເສັ່ຽຈຶງແລ້ວນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະ
ຣາດຈຶງຖາມທ້າວພຣະລີຈັນ ວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າອາວສ່ວນດັ່ງລູກຜູ້ຂ້າ ๖ ຄົນຢູ່ໃນ
ເມືອງກາສີຄືວ່າທ້າວຊາຕາພຣະຍາ ແລທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາ ນັ້ນຕາຍແລ້ວ
ລີຮູ້ວ່າຍັງກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນຈຶງຂານວ່າ ພັທເທດູຣານາງເທວີສີ
ຊະໄພ້ ສ່ວນດັ່ງລູກແຫ່ງນາງສອງຄົນກໍຍັງບໍ່ຕາຍແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດ
ຈຶງກລ່າວເຊຶ່ງທ້າວພຣະລາມວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜີວ່າລູກຜູ້ຂ້າແລຍັງມີ ຊີວິດ ດັ່ງນັ້ນ
ເຈົ້າກູຈຶງໃຊ້ປີນສອນໄປເອົາມາຊ່ອຍເຮົາກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈຶງຂານ
ວ່າເອີ່ງວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຈົ້າຈຶງຊັດປີນສອນໄປໂດຍພລັນຄັນວ່າປີນສອນໄປຮອດແລ້ວ
ຈຶງກລ່າວເຊຶ່ງເຈົ້າທັງສອງວ່າ ດູຣາທ່ານທັງສອງ ບັດນີ້ນາງກົຕຕະຣາດ ອັນເປັນ
ແມ່ແຫ່ງທ່ານທ້າວພຣະລາມກໍເອົາເປັນເມັ່ຽແລ້ວ ບັດນີ້ທ້າວພຣະລາມອັນເປັນພໍ່
ແຫ່ງທ່ານກໍໃຊ້ໃຫ້ເຮົາມາເອົາທ່ານທັງສອງໄປກັບດອມເຮົາດຽວນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນ

---

๑ ຄວນເປັນ "ເຈົ້າກູໄປຄິດຊ່ອຍ"

ທ້າວຊາຕາພຣະຍາແລທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາ ໄດ້ຍິນປີ້ນສອນກລ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າທັງສອງຈົ່ງທະຍານໄປຕາມຫຼັງປີ້ນສອນມາຕຕາວ່າຍາມດຽວນີ້ງ ກໍລວດມາ ເຖິງສຳນັກທ້າວພຣະລາມບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກິຕຕະຣາດກໍຫຼຽວເຫັນ ລູກຣັກທັງສອງມາກັບດອມປີ້ນສອນທີ່ນັ້ນ ນາງກໍອິດບໍ່ໄດ້ນາງກໍຮ້ອງໄຫ້ເຂົ້າໄປອູ້ມ ເອົາລູກແຫ່ງຕົນມາຈູບຊຸມດົມຂມ່ອມມາກນັກແລ້ວນາງຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຕາຕະດູຣາ ເຈົ້າລູກຣັກແກ່ແມ່ທັງສອງ ຍາມເມື່ອກູແມ່ມີຕາອັນບອດແລ້ວແລຫນີໄປຢູ່ໃນຜາ ສາດຣົມໄມ້ເດືອທີ່ນັ້ນແລ້ວ ພໍ່ເຈົ້າຊື່ວ່າທ້າວພຣະລາມຈົ່ງມາສົມສູ່ຢູ່ກິນກັບດອມ ແມ່ໃນຜາສາດທີ່ນັ້ນ ນ້ອງເຈົ້າຊື່ວ່າທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈົ່ງເກີດມາກໍແມ່ນາ ເມື່ອນັ້ນ ທ້າວຊາຕາພຣະຍາແລທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາຈົ່ງຂານຄຳແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າ ແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າຍາມເມື່ອຂ້າຜູ້ລູກເກີດມາມີສະພາວະປານສັນນີ້ ຂ້າຈົ່ງເຫັນຫນ້າ ແມ່ເທື່ອດຽວນີ້ແລ ສ່ວນດັ່ງພໍ່ແຫ່ງຂ້າຊື່ວ່າສັງຄືບອັນໄປຣົບເລວເຈົ້າອາວພຣະລີ ຈັນນັ້ນຕາບແລ້ວລີຮູ້ວ່າຍັງກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງກິຕຕະຣາດຜູ້ເປັນແມ່ຈົ່ງຂານວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຣັກແກ່ແມ່ ສ່ວນດັ່ງພໍ່ແຫ່ງເຈົ້ານັ້ນຕາບແລ້ວ ກໍຍັງແຕ່ພໍ່ນ້າແຫ່ງ ເຈົ້າຊື່ວ່າທ້າວພຣະລາມນີ້ແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ມີ ແມ່ລູກກລ່າວເຊິ່ງກັນສັນນັ້ນ ແລ້ວ ທ້າວພຣະລາມຈົ່ງບອກເຕີນລີພົນໂຍທາຍ້າບໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລ ລະມານກັບທັງທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າແລທ້າວຊາຕາພຣະຍາ ກັບທັງທ້າວກັລລະຫາ ພຣະຍາທັງ ๔ ພີ້ນ້ອງ ກໍເອົາລີພົນໂຍທາໄປເປັນຫົວຫນ້າແລ້ວ ທ້າວທັງ ຊ ຈົ່ງຍ້າຍອອກໄປທ້າວພຣະລັກແລ ທ້າວພຣະລີຈັນຈົ່ງຍ້າຍອອກໄປຕາມຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມກັບທັງນາງແພງສີ ແລນາງກິຕຕະຣາດ ກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນ ຂວີ້ມ້ານະນີກາບໄປປ້ານ ຫຸນຫົນຫຼັງແລ້ວລີພົນໂຍທາຈົ່ງໄຫຼຫຼັ່ງໄປຕາມຫຼັງ ອາດຈັກນັບບໍ່ໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມ ກໍເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ ໄຫຼຫຼັ່ງໄປດ້ວຍອັນລຳດັບຕາມປ່າດົງພູດອຍທີ່ນັ້ນ ຈົ່ງໄປເຖິງທ່ານ້ຳທີ່ນີ້ງ ອັນ ຫນັງສືຕຳລາກລ່າວໄວ້ວ່າ ບ່ອນນ້ຳຕົ້ນນັ້ນແລ ກໍລວດພາກັນຈອດຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຫັ້ນ ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວທັງ ๔ ພີ້ນ້ອງ ອັນມີທ້າວຫຸລລະມານເປັນຕົ້ນ ອັນເປັນພວກ ກອງແລ່ນຫົວຫນ້າ ທ້າວກໍເອົາລີພົນໂຍທາລົງໄປອາບນ້ຳໃນທາງທ່າທີ່ນັ້ນ ກໍຈົ່ງ ເຫັນຂົວຊະພານອັນຂຸນຊິວຫາແລບລົ້ນເກາະກ່ານມາແຕ່ເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນ ເປັນ ທີ່ສນຸກສຸກຂະສຳຣານອັນໄຕ່ທຽວໄປມາມາກນັກ ທ້າວທັງ ๔ ພີ້ນ້ອງອັນມີທ້າວ

ຫຸລລະມານເປັນຕົ້ນ ກໍເອົາລີພົນໂຍທາໄຕ່ໄປຕາມຂົວອັນນັ້ນ ເພື່ອວ່າຈັກໄປອາບ ຫຼົ້ນໃນທ່ຳກາງແມ່ນ້ຳທີ່ນັ້ນໝົດສ້ຽງຄົນອັກໂຂເພນີນີ້ງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນຊິວ ຫາອັນແລບລົ້ນອອກມາຕາງຂົວນັ້ນ ກໍຮູ້ຈັກສຳຄັນອັນຄົນມາປຽບປ່ຳລົ້ນແຫ່ງຕົນ "ອັນບໍ່ເຫັນ"[๑] ວ່ານີຄາວອັນໄກມາກນັກ ຂຸນຊິວຫາຈຶງພິກຂວ້ຳລົ້ນຊະແຄງລົງ ໂດຍພລັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບັ້ນຄົນທັງຫຼາຍ ໝາຍມີທ້າວທັງ ๔ ພີ້ນ້ອງເປັນຕົ້ນ ກໍພ້ອມກັນຕົກລົງຈາກຂົວໄປເຖິງນ້ຳບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວທັງ ๔ ພີ້ ນ້ອງກໍເຫັນຄົນທັງຫຼາຍຕົກລົງນ້ຳ ເປັນອັນຫອດຫົວບໍ່ອາດລອຍກວັກກີ ກວາ ອອກຈາກແມ່ນ້ຳໄດ້ ເຈົ້າທັງ ๔ ຈຶງພ້ອມກັນນີຣະມິດຝາມີແຫ່ງຕົນເປັນອັນ ໃຫ່ຽມາກນັກແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນກອບກຳເອົາຄົນທັງຫຼາຍອອກໄປໄວ້ເໝືອຝັ່ງນ້ຳ ແລ້ວກໍຊ້ຳລີງແລດູກໍເຫັນຂົວອັນນັ້ນຕັ້ງຢູ່ເໝືອນດັ່ງເກົ່າ ທ້າວຫຸລລະມານຈຶງ ກລ່າວເຊີງນ້ອງແຫ່ງຕົນທັງ ມີ ວ່າດູຣາເຈົ້ານ້ອງທັງ ມີ ສ່ວນດັ່ງຂົວອັນນີ້ກໍມາ ຕ່າງມາຫຼາກແທ້ນໍ ໃນເມື່ອເຮົາທັງຫຼາຍໄຕ່ໄປກໍມາພົກຊະແຄງຂວ້ຳລົງໃຫ້ເຮົາຕົກ ແລ້ວ ກໍມາ ຕັ້ງຢູ່ເໝືອນດັ່ງເກົ່າແທ້ນໍ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈຶງຂານ ວ່າຂ້າແກ່ພີ້ເປັນເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງຂົວອັນນີ້ ຂ້າຜູ້ນ້ອງວ່າບໍ່ແມ່ນທັມມະຊາດຂົວແຕ່ ບູຮົມບູຮານດອກນາ ຮ່ອຍວ່າຄົນຜູ້ຊຸມີອິທທີຣິທທີແລບລົ້ນອອກມາເປັນຂົວໃຫ້ເຮົາ ໄຕ່ຂວ້ານນ້ຳໄປແລ້ວຈຶງພິກປົ້ນໃຫ້ເຮົາທັງຫຼາຍຕົກລົງນ້ຳຕາຍບໍ່ຢ່າຊະແລ ບັດນີ້ ເຮົາທັງ ๔ ພີ້ນ້ອງຈຶງພ້ອມກັນທະຍານໄປຕາມຂົວອັນນີ້ ໄປລ່ຳລີງດູ ຫາກ ຈັກຮູ້ແຈ້ງຊະແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๔ ພີ້ນ້ອງຈຶງພ້ອມກັນນີຣະມິດເປັນ ແມງວັນຂຽວ ບິນໄປຕາມຂົວອັນນັ້ນ ມາຕຕາວ່າຍາມດຽວນີ້ງ ກໍໄປຮອດໄປເຖິງ ເມືອງລັງກາບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๔ ໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ກໍຈຶງເຫັນ ຂຸນຊິວຫານັ່ງຢູ່ໃນແຄມນ້ຳແລບລົ້ນອອກກ່າຍຕາງຂົວ ມີນຕາຢູ່ໂທ້ໂລ້ງ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๔ ຈຶງພ້ອມກັນຕີນຖີບທຳງ່ອນຂຸນຊິວຫາບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນ ວ່າຕີນເຈົ້າທັງ ๔ ໄປຖືກງ່ອນຂຸນຊິວຫາ ແລ້ວລົ້ນກໍລວດຂາດຊະເດັນຕົກລົງນ້ຳ

๑ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ອັນຕາບໍ່ເຫັນ" ຜູກ ຝີ ມັດ ๔ ໜ້າ ๑๖

ແລ້ວ ຂຸນຊິວຫາກໍຈັບເອົາລົ້ນມາຕິດຕໍ່ດີງານຄືເກົ່າແລ້ວ ຂຸນຊິວຫາກໍຫຼຽວຊອກ
ໄຊ້ຫາທົ່ວທຸກແຫ່ງທຸກພາບກໍບໍ່ເຫັນຄົນຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງມາຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ມັນກໍຊ້ຳແລບ
ລົ້ນອອກກ່ານຕາງຂົວໄວ້ເໝືອນດັ່ງເກົ່າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານກໍຊ້ຳ
ບໍ່ຕົນຖືບທຳງ່ອນດົ້ນຂຸນຊິວຫາລົ້ນຂາດແລ້ວ ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈົ່ງທະຍານໄປ
ຈັບເອົາລົ້ນຂຸນຊິວຫາແກວ່ງຖົ້ມ ໄປຕົກທ່ຳກາງນ້ຳມະຫາສມຸດພຸ້ນແລ້ວ ຂຸນຊິວ
ຫາກໍພິກກວັກຄຸມຄວາຊອກໄຊ້ສແວງຫາລົ້ນມາຕິດຕໍ່ບໍ່ໄດ້ ກໍຕາຍໄປບໍ່ມີນານຫັ້ນ
ແລ ຄັນວ່າຂຸນຊິວຫາຕາບແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๔ ພີ່ນ້ອງກໍລວດພ້ອມກັນທະຍານຄືນ
ເມືອຫັ້ນແລ ເມື່ອນນສ່ວນລູກແລເມັຽແຫ່ງຂຸນຊິວຫາ ກໍບໍ່ເຫັນຍັງຜົວແຫ່ງຕົນຄືນ
ມາຫາເຮືອນຈັກເທື່ອ ເຂົາຈົ່ງໄຕ່ຕາມໄປຊອກໄຊ້ໃນທາງທ່າທີ່ນັ້ນ ກໍຈົ່ງເຫັນຂຸນ
ຊິວຫານອນຕາບຫງາບ ຄາງຢູ່ລ່າງງ່າງໃນແຄມນ້ຳທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າລູກແລ
ເມັຽແຫ່ງມັນເຂົ້າໄປເຖິງແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງພ້ອມກັນລ່ຳລົ່ງດູທຸກກ້ຳທຸກພາບ ກໍບໍ່
ເຫັນບ່ອນບາດບ່ອນແປ້ວໃນທີ່ໃດທີ່ນຶ່ງ ເຂົາຈົ່ງຊ້ຳລ່ຳລົ່ງດູໃນຮູປາກ ກໍຈົ່ງເຫັນ
ເລືອດໄຫຼອອກລຸດໆ ບໍ່ຂາດສາບ ເຂົາຈົ່ງຮູ້ວ່າຂຸນຊິວຫາຕາບຄອບລົ້ນຂາດ ເຂົາ
ຈົ່ງພ້ອມກັນເລີກຊາກສົ່ງຊະການແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນເມືອຫາຢ້າວເຮືອນແຫ່ງຕົນ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນສ່ວນດັ່ງເຈົ້າທັງ ๔ ພີ່ນ້ອງ ອັນມີທ້າວຫຸລລະມານເປັນຕົ້ນ ທະ
ຍານຄືນເມືອຮອດແລ້ວ ທ້າວພຣະລາມຈົ່ງຖາມວ່າ ດູຮາເຈົ້າລູກຮັກທັງ ๔ ໃນ
ເມື່ອລູກຮັກໄປອາບນ້ຳເປັນດັ່ງລີ້ຈົ່ງບໍ່ມາຈັກເທື່ອກໍພໍ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๔ ພີ່ນ້ອງ
ຈົ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າ (ຝູງ) ຂ້າ (ທັງຫຼາຍ) ກໍໄປໄຕ່ຂົວອັນນັ້ນອາບນ້ຳຫຼົ້ນຊົ້ນມ່ວນ
ມາກນັກ ສ່ວນດັ່ງຂົວອັນນັ້ນກໍມາປົ້ນພິກໄປມາອັນຕ່າງມະຫຼາດກວ່າຂົວທັງຫຼາຍ
ຕູຂ້າທັງ ๔ ພີ່ນ້ອງຈົ່ງພ້ອມກັນທະຍານໄປຖືບທຳງ່ອນດົ້ນຄົນຜູ້ນັ້ນຕາບແລ້ວ ຝູງ
ຂ້າທັງຫຼາຍຈົ່ງພ້ອມກັນທະຍານຄືນມາເຖິງພໍ່ເປັນເຈົ້າໃນກາລະບັດນີ້ແລ ຄັນວ່າ
ເຈົ້າທັງ ๔ ກລ່າວເຊົ່ງພໍ່ແຫ່ງຕົນສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວທັງ ๔ ພີ່ນ້ອງຈົ່ງເລີກລາ
ໜີຈາກພໍ່ແຫ່ງຕົນອອກໄປ ເພື່ອວ່າຈັກໄປລຽບເຕີນລີພົນທັງຫຼາຍໃຫ້
ພີພັກຮັກສາກັນໃຫ້ດີໃຫ້ງາມ ດ້ວຍເຫດເຈົ້າທັງ ๔ ໄດ້ເຫັນຄົນໃນເມືອງລັງກາ
ມີສາຕຕະສິນອາຄົມອັນມາກນັກນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๔ ຈົ່ງໄປເຖິງແຄມຝັ່ງ

ນ້ຳມະຫາສມຸດກ້ຳຕາວັນຕົກແລ້ວ ກໍຈົ່ງໄປເຖິງຈວບພົບທ້າວພິກພີ ແລະທ້າວ
ອິທທະຊີ ທັ້ງທ້າວເຊຕຕະກຸມນາງ ອັນພຣະບາຣາພພະນາສວນແກວ່ງຖົ້ມ
ຂວ້ານນ້ຳມະຫາສມຸດ ນາຕົກຫຼຸບຫຼົ່ມລົງພ້ຽງຄໍນັ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທ້າ ๔
ພີ່ນ້ອງໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ກໍຈົ່ງເຫັນຫົວເຈົ້າທ້າ ๕ ພົ້ນຈາກດິນອອກປ່ຳ
ເປັນດ້ຳຕໍ່ໄຮ່ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພິກພີກໍຫຼຽວເຫັນທ້າວທ້າ ๔ ອັນມີທ້າວຫຸລ
ລະນາງເປັນຕົ້ນ ເຂົ້ານາຫາຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງກ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູທ້າ ๔
ພຣະອົ່ງເຮືອ ຂ່ໃຫ້ເຈົ້າກູມີໃຈອີດູກູນາເອົາຕູຂ້າທ້າ ๕ ອອກຈາກຂຸມໃຫ້ພົ້ນ
ແດ່ກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະນາງໄດ້ຍິນທ້າວພິກພີກ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າກໍມີ
ໃຈອັນອີດູກູນາມາກນັກ ເຈົ້າຈົ່ງໄປຫຸງບບາບສອງຫົວໃຫ່ ທ້າວພິກພີດ໊ຶງຖອດ
ອອກຈາກຂຸມພົ້ນແລ້ວ ກໍຊ້ຳໄປດ໊ຶງຖອດທ້າວອິນທະຊີກັບທ້າງທ້າວເຊຕຕະກຸມ
ນາງອອກຈາກຂຸມໝົດແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະນາງຈົ່ງເອົາທ້າວພິກພີ ແລະທ້າວ
ອິທທະຊີ ກັບທ້າງທ້າວເຊຕະກຸມນາງມາເຖິງສຳນັກທ້າວພຣະລາມຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງຖາມວ່າ ດູຣາທ່ານທ້າ ๕ ເປັນດ້ຳລືທ່ານທ້າ ๕
ຈົ່ງພາກັນມາເຂົ້າຂຸມປູ່ໃນທີ່ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພິກພີຈົ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າ
ກູ ຕູຂ້າທ້າ ๕ ປູ່ເມືອງລ້ຳກາກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງຊ້ຳຖາມວ່າ
ດູຣາທ່ານໃນເມືອທ່ານທ້າ ๕ ປູ່ໃນເມືອງລ້ຳກາທີ່ນັ້ນ ທ່ານທ້າ ๕ ເປັນ
ພີ່ນ້ອງວົງສາແຫ່ງບຸຄລະຜູ້ໃດນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພິກພີ ຈົ່ງຊ້ຳຂານວ່າຂ້າແກ່
ເຈົ້າກູ ຜູ້ຂ້ານ້ຳຊ່ວ່າທ້າວພິກພີ ເປັນນ້ອງຊາຍແຫ່ງພຣະບາຣາພພະນາສວນ
ກໍຂ້າແລ ແມ່ນວ່າທ້າວອິທທະຊີຜູ້ນີ້ກໍເປັນນ້ອງຊາຍແຫ່ງຜູ້ຂ້ານັ້ນແລ້ວ ແມ່ນ
ວ່າທ້າວເຊຕະກຸມນາງຜູ້ນີ້ ກໍແມ່ນລູກພຣະບາຣາພພະນາສວນ ຄືວ່າແມ່ນ
ລູກນາງຈັນທາຣາຊເທວີກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມໄດ້ຍິນທ້າວພິກພີ
ກ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງກ່າວວ່າ ດູຣາທ່ານທ້າ ๕ ເຮືອ ໃນເມືອທ່ານທ້າ ๕
ກ່າວວ່າທ້າວພິກພີແລທ້າວອິທທະຊີນັ້ນ ກໍແມ່ນນ້ອງຊາຍແຫ່ງເຮົານີ້ແລ
ແມ່ນວ່າຕົນຕົວແຫ່ງພຣະບາຣາພພະນາສວນ ກໍແມ່ນນ້ອງຊາຍແຫ່ງເຮົານີ້ແລ
ແມ່ນວ່ານາງຈັນທາກໍແມ່ນພີ່ຍິງແຫ່ງເຮົານີ້ແລ ແມ່ນວ່າທ້າວເຊຕຕະກຸມນາງ
ອັນເປັນລູກນາງຈັນທາແລລູກພຣະບາຣາພພະນາສວນ ກໍແມ່ນຫຼານຊາຍແຫ່ງ

ເຮົານີ້ແລ ທ່ວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນຫາກມາກະທຳຮ້ຍແກ່ເຮົາເຖິງສອງ ທີ່ນີ້ແລ້ວແລ ຍາມເມື່ອພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ມາກະທຳຮ້ຍແກ່ເຮົາຫົວທີ ນັ້ນເຮົາກໍໄດ້ຊນະຜາບແພ້ແລ້ວແລ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍບ່ຢ່າບ່ເຊົາກໍຍັງ ຊ້ຳມາລັກເອົານາງສີດາໄປສອງທີ ສັນນີ້ແລ້ວ ເຮົາກໍຊ້ຳໃຊ້ປີ້ນສອນໄປວຸຕຕິຂ່າວ ສານບອກເຕືນວ່າ ໃຫ້ສົ່ງນາງສີດາຄືນມາໃຫ້ແລ້ວກັນເສັ່ງເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນພຣະຍາ ຣາພພະນາສວນ "ກໍບ່ຂືນນາງສີດາ"[๑] ມາໃຫ້ແກ່ເຮົາສັນນັ້ນ ເຮົາຈົ່ງໄດ້ຍົກກອງ ທັບມາເຖິງທີ່ນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພິກພີຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ສ່ວນ ດັ່ງກິຈຈະຖ້ອຍຄຳທັງມວນ ກໍເປັນດັ່ງເຈົ້າກູກລ່າວນັ້ນທຸກສິ່ງທຸກອັນແລ ທ່ວ່າ ໃນເມື່ອຕູຂ້າທັງ ມີ ມາຕົກຂຸມຢູ່ໃນທີ່ນີ້ກໍດີ ກໍບ່ໃຊ້ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍມາຕົກເປົ່າ ດາຍ ຍາມເມື່ອເຈົ້າກູໃຊ້ປີ້ນສອນໄປປຣະວຸຕຕິຂ່າວສານວ່າໃຫ້ສົ່ງ "ຂຶ້ນ"[๑] ນາງ ສີດານັ້ນ ຜູ້ຂ້າກໍໄດ້ກລ່າວວ່າ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນເຮີຍ ທ່ານຈົ່ງເອົານາງ ສີດາໄປສົ່ງໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະລາມເສັ່ງເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແມ່ນວ່າທ້າວອິທທະຊີ ແລ ທ້າວເຊຕຕະກຸມມານ ກໍບອກໃຫ້ເອົານາງສີດານາສົ່ງ "ຂຶ້ນ"[๑] ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າກູ ເໝືອນດັ່ງດຽວກັນ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ກໍລວດຈັບເອົາຝູງຂ້າທັງຫຼາຍ ທັງ ມີ ອາວຫຼານແກວ່ງຖິ້ມມາຕົກໃນທີ່ນີ້ ກໍລວດຫຼຍຫຼົ ມລົງປຣະໝານພຽງຄໍ ເລີຍ "ເລົ່າພົ້ນແຕ່ຫົວ"[๖] ປໍລໍອອກບ່ໄດ້ກໍຂ້ານາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມ ຈົ່ງຊ້ຳຖາມວ່າ ດູຣາທ່ານທັງ ມີ ບັດນີ້ພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍໄດ້ຈັບເອົາ ທ່ານທັງ ມີ "ມາແກວ່ງຖິ້ມຂວ້ານນ້ຳສມຸດມາເຖິງເຮົາແລ້ວສັນນີ້"[ມີ] ທ່ານທັງ ມີ ຈັກພາກັນໄປທີ່ໃດ ມິຄຄາວ່າ ທ່ານທັງ ມີ ຈັກຄືນເມືອເມືອງລັງການັ້ນລີ ຮູ້ວ່າທ່ານທັງ ມີ ຈັກຢູ່ກັບດອມເຮົານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພິກພີຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ຕູຂ້າທັງ ມີ ກໍບ່ໄປໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງແລ ກໍຈັກເອົາເຈົ້າກູເປັນທີ່ເພິ່ງ ສົ່ງດຽວ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າກູໂຜດສາກະຮຸນນາລ້ຽງຝູງຂ້າ ທັງ ມີ ອາວຫຼານໄວ້ແດ່ກໍຂ້າ

---

๑ "ຂຶ້ນ" ຄວນເປັນ "ຄືນ"
ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຂຶ້ນ" ຄືກັນ ຜູກ ຝີ ມັດ ๔ ໜ້າ ๑ຊ

๖ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ເລົ່າເຫັນແຕ່ຫົວ" ຜູກ ຝີ ມັດ ๔ ໜ້າ ๖๐

ມີ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ມາແກວ່ງມາເຖິງເຮົາແລ້ວສັນນີ້" ຜູກ ຝີ ມັດ ๔ ໜ້າ ๖๐

ເທົ້ນ ຄັນວ່າຕູຂ້າອາວຫຼານບໍ່ຕາບເສັ່ງ ບັງມີຊີວິດແທ້ດໍ່ງນັ້ນ ເມື່ອງລັງກາທັງ
ມວນກໍຈັກເປັນຂອງເຈົ້າກູບໍ່ເສສສລໍກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈຶງຂານວ່າ
ເອີ່ງ ຄັນວ່າທ່ານທັງ ມີ ຫາທີ່ເພິ່ງບໍ່ໄດ້ແທ້ດໍ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍຈັກລ້ຽງໄວ້ເປັນແກ້ວ
ຫານກໍາລັງແຫ່ງເຮົານັ້ນແລ ທໍ່ວ່າໃຫ້ທ່ານທັງ ມີ ພີປອງເອົານາງສີດາຊ່ອຍ
ເຮົາໃຫ້ໄດ້ແທ້ດາບ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພິກພີຈຶງຂານວ່າໂດຍງ ວ່າດໍ່ງນັ້ນແລ້ວກໍລວດ
ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ສ່ວນດໍ່ງຊະເພົາລູກແລເມັ່ງແຫ່ງທ້າວພິກພີແລທ້າວອິທທະຊີ
ນັ້ນກໍລວດມາເຖິງທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພິກພີແລທ້າວອິທທະຊີ ກັບທັງ
ທ້າວເຊຕຕະກຸມມານ ກໍພ້ອມກັນລົງໄປອາບນ້ຳໃນທາງທ່າ ເພື່ອວ່າຈັກລ້າງ "ສົບ
ຢູ່ແລມອງ"[๑] ອັນໄດ້ຕົກຂຸມນັ້ນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ມີ ລົງໄປຮອດທາງທ່າທີ
ນັ້ນແລ້ວ ກໍຈຶງເຫັນຊະເພົາລູກແລເມັ່ງມາຈອດຢູ່ໃນທາງທ່າທີ່ນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ຫານຊະດ່ອງກັບທ້າວຄອງຕາສາວ ກໍເຫັນທ້າວພິກພີແລທ້າວອິທທະຊີ ກັບ
ທັງທ້າວເຊຕຕະກຸມມານ ລົງມາໃນທີ່ນັ້ນ ເຈົ້າທັງ ๖ ຈຶງເອີ້ນຮຽກຫາວ່າ ຂ້າ
ແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າເຮີບ ເພື່ອຂ້າທັງສອງກໍປຽວວ່າພໍ່ເປັນເຈົ້າຕາບເສັ່ງ ເຫດວ່າພຣະ
ບາຣາພພະນາສວນແກວ່ງຖົ້ມໃສ່ນ້ຳນັ້ນນາ ບັດນີ້ພໍ່ເປັນເຈົ້າບັງມີຊີວິດແລບໍ່ຕາບ
ເສັ່ງສັນນັ້ນ ກໍເປັນອັນດີນັກແລ ສ່ວນດໍ່ງກໍາລັງລີພົນທັງຫຼາບຝູງນີ້ ແມ່ນແມ່
ທັບເສີກເຈົ້ານາຍອົງໃດກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພິກພີແລທ້າວອິທທະຊີ ໄດ້ຍິນ
ສຽງລູກຊາບແຫ່ງຕົນເອີ້ນຮຽກຫາສັນນັ້ນ ເຈົ້າທັງສອງຈຶງພ້ອມກັນຂານວ່າ ດູ
ຣາເຈົ້າລູກຮັກທັງສອງເຮີບ ໃນເມື່ອພຣະບາຣາພພະນາສວນແກວ່ງຖົ້ມເພື່ອທັງ
ສອງອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າລູກຮັກປາງນັ້ນ ກໍລວດຊະເດັນຂວ້ານແມ່ນ້ຳສມຸດມາຕົກ
ໃສ່ກໍາລັງລີພົນທີ່ນີ້ກໍພໍ່ແລ ສ່ວນດໍ່ງກໍາລັງລີພົນທັງຫຼາບຝູງນີ້ກໍບໍ່ໃຊ້ແມ່ນບຸຄລະ
ຜູ້ອື່ນ ກໍຫາກແມ່ນກໍາລັງລີພົນທ້າວພຣະລານ ອັນຈັກໄປຣົບເລວເອົານາງສີດາ
ນັ້ນແລ ບັດນີ້ເຮົາທັງຫຼາບຈຶງພ້ອມກັນໄປຢູ່ກັບດອມເຈົ້າໃນທີ່ນີ້ກໍພໍ່ເທົ້ນ ຄັນວ່າ
ເຈົ້າທັງສອງກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດເອົາລູກແລເມັ່ງແຫ່ງຕົນຂຶ້ນມາເຖິງ
ຈໍານັກສານຈອດແຫ່ງທ້າວພຣະລານບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ
ລານກໍເຫັນລູກເມັ່ງທ້າວພິກພີແລທ້າວອິທທະຊີມາເຖິງຜົວແຫ່ງເຂົາສັນນັ້ນ ເຈົ້າ

---

๑ ຄວນເປັນ "ສ່ວຍສ່ວນທີ່ໝອງ" (ຕາມມະຫາວິຊຽນ)

ກໍມີใจອັນຊົມຊົ້ນຍິນດີມາກນັກແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຖາມວ່າດູຣາທ້າວພິກພີ ເຫດດັ່ງ
ລີລູກແລເມັ່ງແຫ່ງທ່ານຈົ່ງມາເຖິງທີ່ນີ້ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພິກພີ ຈົ່ງຂານວ່າ
ຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າສ່ວນດັ່ງລູກແລເມັ່ງແຫ່ງເພື່ອຂ້າທັງສອງພີ່ນ້ອງ ອັນມາ
ໃນທີ່ນີ້ ເຂົາກໍເຫັນພຣະຍາຣາພພະນາສວນແກວ່ງຖົ້ມຝູງຂ້າທັງຫຼາຍມາເຖິງ
ເຈົ້າກູທີ່ນີ້ ເຂົາກໍຢ້ານກົວພຣະຍາຣາພພະນາສວນບໍ່ລ້ຽງແລ້ວແລເອົາໄປຂ້າເສັ່ງ
ເຂົາຈົ່ງພ້ອມກັນລັກໜີມາຫາຝູງຂ້າທັງຫຼາຍ ເພື່ອວ່າຈັກເອົາເຈົ້າກູເປັນທີ່ເພິ່ງ
ກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງຂານວ່າເອີ່ງ ແລ້ວ ຄັນວ່າລູກແລເມັ່ງແຫ່ງ
ທ່ານມີใจເຫຼື້ອມໃສກັບດອມເຣົາແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເຣົາກໍຈັກລ້ຽງໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ເປັນກໍາລັງ
ລີພົນໝູ່ຊຸມແຫ່ງເຣົາແລ ທ່ານທັງຫຼາຍຍາໄດ້ຢ້ານກົວວ່າເຣົາພຣະອົງບໍ່ລ້ຽງ
ແລ້ວແລຂ້າເສັ່ງນັ້ນເທີ້ນ ແມ່ນວ່າຄົນໃນເມືອງລັງກາທັງມວນ ເຂົ້ານາຫາເຣົາ
ກໍດີ ເຣົາກໍຈັກລ້ຽງໄວ້ທຸກຄົນໆ ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງ
ທ້າວຫຸລລະມານວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຣັກແກ່ພໍ່ ເຈົ້າຈົ່ງເອົານ້ອງເຈົ້າທັງ ມີ ໄປ
ທຽວຊອກດູຫົນທາງ ບ່ອນນ້ຳຕື້ນນັ້ນ ຕາບຕໍ່ເທົ້າຮອດເມືອງລັງກາແລ້ວຈົ່ງຄືນ
ມາກໍພໍ່ເທີ້ນ ສ່ວນດັ່ງຫົນທາງອັນນັ້ນຍັງຈັກມີນ້ຳອັນຕື້ນ ເໝືອນດັ່ງໜັງສືຕໍາຣາ
ກລ່າວໄວ້ນັ້ນລີ ຮູ້ວ່ານີບ່ອນເລິກບໍ່ສເມີກັນແລ້ວແລ ມີນ້ຳເລິກທັງມວນນັ້ນຈາ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວທັງ ๔ ອັນມີທ້າວຫຸລລະມານເປັນຕົ້ນ ກໍພ້ອມກັນຂານວ່າໂດຍໆ
ຄັນວ່າອາຈຍາພໍ່ໃຫ້ຕູຂ້າທັງ ๔ ໄປລ່ຳລີ່ງດູແທ້ດັ່ງນັ້ນຕູຂ້າທັງ ๔ ກໍຈັກ
ພ້ອມກັນໄປນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๔ ຂານຄໍາພໍ່ຕົນສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດ
ພ້ອມກັນລົງໄປເຖິງແມ່ນ້ຳ ກໍພ້ອມກັນຢັ່ງຂວ້ານໄປລອງດູຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງເມືອງ
ລັງກາແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນທະຍານຄືນມາເຖິງຈໍານັກສານຈອດແຫ່ງທ້າວພຣະລາມ
ແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງຍໍມີໄຫວ້ວ່າ ຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ໃນເມື່ອເຈົ້າກູ
ມີພຣະຣາຊອາຈຍາໃຫ້ຕູຂ້າທັງ ๔ ໄປຢັ່ງດູນ້ຳເລິກນ້ຳຕື້ນນັ້ນ ຝູງຂ້າທັງຫຼາຍ
ກໍພ້ອມກັນໄປຢັ່ງດູແຄມຝັ່ງນ້ຳກ້ຳນີ້ຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງເມືອງລັງກາ ທັງມວນກໍບໍ່ມີນ້ຳ
ບ່ອນເລິກບ່ອນຕື້ນ ກໍພໍພຽງຫົວເຂົ້າຄົນທັງຫຼາຍ ອັນຍົກຍ່າງໄປຫັ້ນແລ ລວງ
ກວ້າງມີປຣະໝານ ຊ ວາ ທຽນຍ່ອມເປັນຄູຍສວດສູງຂຶ້ນແລ້ວແລຣາບ
ພຽງງານ ເປັນດັ່ງຄົນທັງຫຼາຍຕົກແຕ່ງແປງເອົານັ້ນແລ ທໍ່ວ່າໃນເມື່ອເຣົາທັງ

ຫຼາບຈັກເອົາລິໜິນໃບຫາປ້ຽວອ້ວມໄປຕາມແຜ່ນຫິນ ອັນເປັນຄູບສວດສູງຂຶ້ນນັ້ນ ສ່ວນດ້ຽງຄົນທ້າວຫຼາບ ອັນບໍ່ມີສູງຂຶ້ນແລ ອິຫທິຣິຫທິນັ້ນ ທ່ຽນບ່ອນເມືອບແຄ່ງ ເມືອບຂາ ດ້ວຍເຫວ່ານັ້ນປ້ຽງນ້ຳທ່ອງທ່ຽວໄປນັ້ນ ຄົນທ້າວຫຼາບຈັກໄປຈອດເຊົ້າ ໃນທີ່ໃດນັ້ນເດ ກໍທ່ຳຈັກຫອດຫົວຕາບໃນທີ່ນັ້ນບ່ຢ່າຊະແລ ຜິວ່າຕາມດ້ຽງຂ້ານ້ຽງລູກ ຄນ໊ງຄູນ໊ນ ແມ່ນວ່າຄົນອັນຢູ່ໃນເມືອງລ້ຽກາຜູ້ດຽວ ມັນກໍບ້ຽງແລບລ້ຽນອອກ ເກາະກ່າບຕາງຂົວ ແຕ່ເມືອງລ້ຽກາກໍບ້ຽງມາຮອດມາເຖິງຝ້ຽງນ້ຳກ້ຳພີ ສ່ວນດ້ຽງຝູງ ຂ້ານ້ຽງເປັນລູກຫຼານແຫ່ງເຈ້ານ້ຽງກໍບ້ຽງມີພໍ ๔ ຄົນ ເຫດດ້ຽງລ໊ຈ໋ຽງຈັກແປງຂົວເກາະ ກ່າບໄປຫາເມືອງລ້ຽກາບ່ໄດ້ນັ້ນຈາ ຕູຂ້ານ້ຽງ ๔ ພີ່ນ້ອງຂໍອ້ານ້ຽງສາແປງຂົວໃຫ້ເປັນ ທີ່ໃໝ່ພິນໃຍຫາທ່ຽວໄປໄດ້ກໍຂ້ານ້ຽງເທີ້ນ ເມືອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈ໋ຽງກ່ລ້ານ້ຽງວ່າ ດູຮາ ເຈ້ານ້ຽງລູກຮັກແກ່ພໍ່ ສ່ວນດ້ຽງກິຈຈະຈັກແປງຂົວໃຫ້ເປັນທີ່ທ່ຽວໄປມານ໊ກໍເປັນອັນໜັກ ນ້ານ້ກນັກ ເຈ້ານ້ຽງລູກຮັກທ້ຽງ ๔ ຈ໋ຽງເອົາພີ່ຊ້ານ້ຽງແຫ່ງເຈ້າທ້ຽງ ๗ ອັນມີອ໋ຽງຄິດວ້ານ້ຽງຍົດ ເປັນ ລ້ຽນ ໄປຊ່ອຍເຈ້ານ້ຽງລູກຮັກທ້ຽງ ๔ ກໍພໍ່ເທີ້ນ ເມືອນັ້ນທ້າວທຸລະນ້ານ້ຽງຈ໋ຽງກ່ລ້ານ້ຽງ ວ່າ ຂ້ານ້ຽງແກ່ພໍ່ເປັນເຈ້າສ່ວນດ້ຽງກິຈຈະກ່ຳເບືອງນັ້ນກໍເປັນ ອັນນ້ອຍອັນເບົ້ານ້ຽງເໝືອນດ້ຽງ ເດັກນ້ອຍຫ໊ ນ ໜ ນ ກຂ່ານ້ຽງໃນບ້ານນັ້ນແລຢ່ານ້ຽງຟ້ານ້ຽງໃຫ້ຮ້ອນເຄືອງພີ່ເປັນເຈ້າທ້ຽງ๗ ອັນ ເປັນລູກເຈ້ານ້ຽງພໍ່ແມ່ນັ້ນເທີ້ນ ຈ໋ຽງໄວ້ເປັນໜັກແກ່ຂ້ານ້ຽງທ້ຽງຫຼາບ ฆ-๔ ພີ່ນ້ອງອັນເປັນ ລູກທ່ຽງບ່ມີພໍ່ນ໊ ຈັກສ້ຽງແປງໄປຕາມແຕ່ນັ້ນແລ້ວນ໊ນ້ເທີ້ນ ຄົນວ່າທ້າວທຸລະ ນ້ານ້ກລ່ານ້ຽງວ່າດ້ຽງນ໊ນ້ແລ້ວ ເຈ້ານ້ຽງ ๔ ພຣະອ໋ຽງຈ໋ຽງພ້ອມກັນໄປຖ໋ກຖອດເອົາໄມ້ ບ້ຽງ ອັນມີລ່ານ້ອັນໃຫ່ງ່ແລຍ້ຽວນ້ານ້ກນັກ ເຈ້ານ້ຽງ ๔ ຈ໋ຽງເອົານ້ານ້ສັກໃຫ້ເປັນຫ໊ ກ ເປັນເສົ້ານ້ໂຄນໃຫ້ແ:ກ່ນໃຫ້ແໜ້ນ ວ່າດ້ຽງນ໊ນ້ແລດ້ວຍແທ້ຫ໊ ກເສົ້ານ້ໂຄນອັນນ໊ນ້ກໍບ່ໍ່ແກ່ນ ບ່ໍ່ແໜ້ນ ທ້າວຄວັນເທົ້ານ້ຟ້ານ້ແລທ້າວຊ້ານ້ຕານ້ພຣະບ້ານ້ແລທ້າວກ້ລະຫານ້ພຣະບ້ານ້ ຈ໋ຽງໄປບ່ໍເອົາໄ:ງ່ນ້ຫິນນ້ານ້ຕອກປ້ານ້ເສົ້ານ້ໂຄນລ໋ຽງເມືອພ໊ນ ເພ໊ອໃຫ້ນ້ນ້ແ:ກ່ນ້ແໜ້ນ້ວ່ານ້ ດ້ຽງນ໊ນ້ແລດ້ວຍແທ້ຫ໊ ກເສົ້ານ້ໂຄນອັນນ໊ນ້ກໍບ່ໍ່ແກ່ນ້ແໜ້ນ້ ທ້າວຄວັນເທົ້ານ້ຟ້ານ້ແລ ທ້າວຊ້ານ້ຕານ້ພຣະບ້ານ້ແລທ້າວກ້ລະຫານ້ພຣະບ້ານ້ ຈ໋ຽງໄປບ່ໍເອົາໄ:ງ່ນ້ຫິນນ້ານ້ຕອກ ປ້ານ້ເສົ້ານ້ໂຄນລ໋ຽງເມືອພ໊ນ ເພ໊ອໃຫ້ນ້ນ້ແໜ້ນ້ດ໋ນ້ນ້ແລ ເມືອນ້ນ້ທ້າວທຸລະນ້ານ້ ກໍບ່ໍ່ໄປເອົາວ້ກ:ຖຸອ້ນ້ໃ:ດອ້ນ້ນ໊ງ່ນ້ານ້ຕອກ ກໍທ່ຳເອົາໜ້ານ້ານ້ກແຫ່ງ່ຕ້ນ້ຕອກຫ໊ ກອ້ນ້ນ໊ນ້ ດ້ງ່ຈ້ບ:ງ:ເໝືອນ້ດ້ຽງ:ຄົນ້ທ້ຽງ:ຫຼ:ຕ້ອ:ກ:ຕ້ອ:ກ:ຫ໊ ໃຫ້ເປັນກ້ອນເສົ້ານ້ໜ໊ງ:ເຂ້ານ້ກ໊ນ

ນั້ນແລເຫດ ດ້ງນັ້ນໜ້າຜາກລິງທັງຫຼາຍຈິງຫັກເປັນຄຳມຳເທົ້າກາລະບັດນີ້ແລໃນ
ເມືອເຈົ້າທັງ ๔ ໄປເອົາໄມ້ມາຕອກເປັນ ຫຼັກເສົາດ້ວຍອັນລຳດັບລຽນກັນໄປ
ໃນສອງຕາບຂ້າງຫົນທາງແຕ່ຝັ່ງນ້ຳກ້ຳນີ້ ຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງເມືອງລັງກາເຈົ້າທັງ ๔
ພີນ້ອງຈິງໄປຂົນເອົາຫິນມາຖົ້ມໃສ່ໃນຫວ່າງເສົາໂຄນອັນນັ້ນ ເປັນອັນຫຼາຍເທືອ
ຫຼາຍທີມາກນັກ ຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງເມືອງລັງກາພຸ້ນກໍແລ້ວບໍຣະບວນໃນ ມີ ວັນຄືນ
ມາຫຼັງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີລູກສາວພຣະຍານາກ ๔ ຄົນ ຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າ ນາງ
ມັສສາ ຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່ານາງ [๑]ຈັນປາດອກແກ້ວ ຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່ານາງຜ່ານແຜ້ວດອກຄຳ ຜູ້
ນຶ່ງຊື່ວ່ານາງຄຳຕັນອຸ່ນຫຼ້າ ສ່ວນດ້ງນາງທັງ ๔ ຄົນນັ້ນອັນເປັນລູກສາວພຣະຍາ
ປັຕຕະຫຼນອັນຢູ່ໃນພື້ນນ້ຳທີນັ້ນຫັ້ນແລ ສ່ວນດ້ງນາງທັງ ๔ ຄົນນັ້ນ ກໍພາ
ປຣະຣິວານແຫ່ງຕົນອອກມາແອ່ວຫຼົ້ນໃນແມ່ນ້ຳທີນັ້ນ ກໍຈິງມາພົບມາຈວບຂົວ
ຫິນອັນເຈົ້າທັງ ๔ ພີນ້ອງສ້າງຂວ້ານແມ່ນ້ຳ ເກາະກ່ານໄປເມືອງລັງການັ້ນ
ນາງທັງ ๔ ຈິງໃຫ້ປຣະຣິວານແຫ່ງຕົນ ມ້າງເພຂົວຫິນອັນນັ້ນເສັ້ນ ມີປຣະ
ໝານໂຍດຊະນະນຶ່ງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານກັບທັງທ້າວ ມີ ພີນ້ອງ
ເອົາຫິນມາຄູນຕິດຕໍ່ກັນໄປເຖິງເມືອງລັງກາແລ້ວ ກໍລວດພາກັນຫຼົບຄືນມາກໍຈິງ
ເຫັນຂົວຫິນເພພັງເສັ້ນມີປຣະໝານໂຍດຊະນະນຶ່ງແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๔ ກໍຊ້ຳໄປຂົນ
ເອົາຫິນມາຄູນຂຶ້ນໃຫ້ດີງາມແລ້ວນາງທັງ ๔ ກໍຊ້ຳໃຫ້ປຣະຣິວານແຫ່ງຕົນມ້າງ
ເພເສັ້ນເຖິງສອງທີຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๔ ພີນ້ອງກໍເຫັນຂົວອັນນັ້ນເພພັງ
ເປັນອັນຫຼາຍເທືອຫຼາຍທີມາກນັກສັນນັ້ນ ເຈົ້າທັງ ๔ ຈິງພ້ອມກັນດຳມຸດລົງ
ໃນນ້ຳທີນັ້ນ ກໍຈິງເຫັນນາງທັງ ๔ ເອົາປຣະຣິວານແຫ່ງຕົນມ້າງເພຂົວອັນນັ້ນ
ບໍ່ຂາດເຈົ້າຈິງຖາມວ່າ ດູຣານາງເຮີຍ ພີນີ້ຄົນທຽວທາງຫຼາຍຂວບ ເຫດດ້ງລີ
ເຈົ້ານາງທັງ ๔ ຈິງມາມ້າງຂົວອັນເຮົາພີໄດ້ສ້າງແປງເປັນອັນຍາກຍິງນັກນັ້ນ
ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງທັງ ๔ ອັນມີ ນາງມັສສາ ເປັນຕົ້ນ ຈິງພ້ອມກັນຂານວ່າ
ຂ້າແກ່ເຈົ້າອ້າຍເຮີຍ ຂ້າກໍມາແຕ່ເມືອງແມ່ໜ້າຍໄຫ້ຫາຜົວກໍຈິງມາເພຂົວແປ່
ມ້າງ ເພື່ອວ່າປ້ານພຣະບຸນກວ້າງບໍ່ລົງມາ ບັດນີ້ພຣະສຸດຊາມາຮອດເຈົ້າຈິງຊົມ
ນ້ອງແກ້ວຕາມໃຈກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈິງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າ

---

๑ ຄວນຂຽນ ຈຳປາ

บางเรื่อ พี่น้องพงวงหางหลายขอบ ก็จิ่งมาจอบเจ้าถ่ำพาอ่ให้เจ้าภูบาตั๊วต่ำ พี่จักอ่เอ้าห่อยางเผา พี่จักอ่หมากเตางหิวเผา พี่จักอ่น้ำเต้าแล้วดอมบางให้ พระจอมปางใผถอ้ายบาได้บิกข่างข้ายหนีไปแด่เบิ เมื่อนั้นบางทั้ง ๔ จิ่งพ้อมกันกล่าวว่า ข้าแก่เจ้าอ้ายเรียบน้องนี้เฮือหมากเต็บแถมห้วย น้องนี้เฮือใช้ป่วยพอมเหื่อย น้องนี้เฮือหมากเฟืองแถมร้อ ก็ท่ำขันเกือกก้วถิมถวาย เจ้าหมากหวาย ต่ำตุ้มอ่ให้มากอดอุ้มเชิบชิม อ่ให้มาเกือกถิมรอยข้าง บาใก้เอ้าลูบล้าง หนีไปแลบาถันอ่านางทั้ง ๔ กล่าวสันนั้นแล้ว ท้าวหุลละมานแลท้าวถวันเท้าฟ้าก็ลอดสู่ชุมบาง มัสสา แลบาง [1]จันปากอกแก้ว มากนักหนาหั้นแล เมื่อนั้นท้าวชาตาพระยาก็สู่ชุมบางฝ่างแผ้วถอกถ่ามากนัก ท้าวกัลละหาพระยาก็สู่ชุมบาง่ำตันอุ่นห้ำบ่ระบอบแล้วบางทั้ง ๔ จิ่งถามหาอ่เจ้าทั้ง ๔ ก็ซ้ำถามหาอ่นางแล้ว นางทั้ง ๔ ก็ลอดพาบ่อ่วางแห่งตินเมื่อหาเมื่อยแห่งตินหั้นแลถันอ่านางทั้ง ๔ เมื่อหาเมื่อยแห่งตินแล้วก็ลอดพ้อมกันหริงถับนาง ได้ ๑๐ เดือนแล้วก็ลอดประสูกได้ลูกชายทั้ง ๔ นั้นแล ส่อนถ้ำลูกนาง มัสสานั้นอ่ว่าท้าวอะธุบิ ลูกนางจำปากอกแก้วนั้นอ่ว่าท้าวอัถิทะนา ลูกนางฝ่านแผ้วถอกถ่ำนั้นอ่ว่า ท้าวถ่ำพาแก่ก้า ลูกนางถ่ำตันอุ่นห้ำนั้น อ่ว่าท้าวบอดฟ้าถอยสวันหั้นแล ในเมื่อลูกนางใหม่มาแล้ว ก็บังเกิดมิเตอะธิหาอันมากนักเหมือนถ้ำพ่นั้นแล เมื่อนั้นท้าวทั้ง ๔ ใหม่มาแล้วก็ซ้ำถามหาพ่แห่งตินหั้นแล ส่อนถ้ำนางมัสสาจิ่งบอกให้ลูกแห่งตินว่า ดูธาเจ้าลูกธักแม่เธีย ส่อนถ้ำพ่แห่งเจ้าอ่ว่าท้าวหุลละมานแลว่าถ้ำนั้น นางจำปากอกแก้ว จิ่งบอกให้ลูกแห่งตินว่าดูธาเจ้าลูกธักแม่เธีย ส่อนถ้ำพ่แห่งเจ้าอ่ว่าท้าวถวันเท้าฟ้า แลว่าถ้ำนั้น นางฝ่านแผ้วถอกถ่ำจิ่งบอกให้ลูกแห่งตินว่า ดูธาเจ้าลูกธักแม่เธีย ส่อนถ้ำพ่แห่งเจ้าอ่ว่าท้าวชาตาพระยา แลว่าถ้ำนั้น ส่อนถ้ำนางถ่ำตันอุ่นห้ำ จิ่งบอกให้ลูกแห่งตินว่า ดูธาเจ้าลูกธักแม่เธีย ส่อนถ้ำพ่แห่งเจ้าอ่ว่าท้าวกัลละหาพระยา แล ถันว่านางทั้ง ๔

---

[1] ถวนฮูบ จำปา

บอกแก่ลูกแห่งตินสันนี้แล้ว ท้าวทั้ง ๔ ก็พ้อมกันจำนำไว้ยังชีพ่แห่ง
ตินบ่ล็มจักเท็อหั้นแล ในเมื่อบาวทั้ง ๔ หนีเมื็อแล้ว ท้าวทุลละมาน
กับทั้งท้าวถวันเท้าฟ้า แลท้าวชาตาพธะบา กับทั้งท้าวกัลละหาพธะ
บา ก็พ้อมกันออกมาจากแม่น้ำแล้ว ก็ซ้ำพ้อมกันไปหอบอุ้มเอาไว่งหิน
มาถิดต่แก่งแปวขิวบ่อนบาวทั้ง ๔ เพบำธะบวนแล้ว ท้าวทั้ง ๔ ก็
ลอวพ้อมกันทะบานถึงเมื็อเถิงสำนักสาบจอดแห่งท้าวพธะลาม บ่มีบาน
หั้นแล เมื็อนั้นท้าวพธะลามก็เหันลูกแห่งตินทั้ง ๔ มาธอดมาเถิงแล้ว
เจ้าจิ่งถามว่า ดูธาเจ้าลูกธักแก่พ่ ในเมื็อเจ้าลูกธักไปแต่งแปวหิน
หางนั้น บ่ธะบวนแล้วลืรู้ว่าบ่ไปแล้วก็พ่จา เมื็อนั้นท้าวทุลละมานจิ่ง
ขานว่าข้าแก่พ่เป็นเจ้า ส่วนถ้วหินหางทั้งมวนก็หากบ่ธะบวนแล้วก็ข้า
แล บักนี้ข้าผู้ลูกก็จักอังเชินพ่เป็นเจ้าสธะเถ็ดไปก็ข้าเหิ็น เมื็อนั้นท้าว
พธะลามจิ่งขานว่าเอิ็ๆ ท่านทั้ง ๔ อันเป็นลูกธักพ่ จิ่งไปเป็นหิวหน้า
ก็พ่เหิ็น เมื็อนั้นท้าวทั้ง ๔ อันมีท้าวทุลละมาน เป็นต้นก็เอาลิพินไย
หาไหูหู้ไปเป็นหิวหน้าตามขิวอันนั้นหั้นแล เมื็อนั้นเจ้ากุมมานทั้ง ๒
อันมีอิกถิกวาธะบิกเป็นต้น ก็เอาลิพินไยหาไปตามหู้างน้อยแห่งตินหั้น
แล ถัดนั้นท้าวพธะลักแลท้าวพธะลิจับ ก็เอาลิพินไยหา ไปตามหู้า
ลูกแห่งตินหั้นแล ถัดนั้นท้าวพิกพิแลท้าวอิททะชิกับทั้งท้าวเชตตะ
กุมมานก็เอาลูกและมังแห่งตินไปตามหู้าท้าวพธะลักหั้นแล เมื็อนั้นท้าว
พธะลามจิ่งใท้บาวแพงสีแลบาวภิวตะธาก ขึ้นขวิ้มาม่ะนีภาบแล้วเจ้า
ก็ลอดขึ้นขวิ้มาก็บกอมบาวแล้ว ก็พ้อมกันไหูหู้ไปตามขิวอันนั้นหั้นแล
เมื็อนั้นท้าวพธะลามกับทั้งพธะบาคุดอันเป็นชุะหายแห่งติน ก็พ้อมกัน
เอาลิพินมะหิลละไยหา ไปตามขิวชุะพานอันท้าวทั้ง ๔ พิ้นอ้างแต่งแปว
ด้วยลำดับหูายวันหูายคืนมื็นบานได้ ๔ เดื็อนแล้ว ก็ลอดพ้อมกันไปรอดไป
เถิงแดนฝั่งก้ำหน้า อันเป็นเกาะกองเมื็องล้วกาแล้ว ท้าวพธะลามจิ่งเอา
ลิพินไยหาขึ้นไปพั้นฝั่งน้ำแล้ว ก็ลอดพ้อมกันไปเชิาปู่ที่จิ่มใก้เมื็องล้วกา
มิประหมานพังอา ในหิสสะก้ำตาวันติก แดนฝั่งน้ำมะหาสมุดหั้นแล เมื็อ

ນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈຶ່ງນິຣະມິດເປັນຈຳນັກສານຈອດ ๓ ຫ້ຽ ຄືວ່າຫ້ຽນຶ່ງໃຫ້ເປັນທີ່ປູ່ແຫ່ງທ້າວພຣະລັກພຣະລາມ ແລທ້າວພຣະລີຈັນກັບທ້າວພຣະບາຄຸດ ປູ່ທັ້ນແລ ຫ້ຽນຶ່ງໄວ້ໃຫ້ເຈ້ົ້ากุมมานทัว ๑๒ ຄົນ ອັນນີ້ທ້າວຫຸລລະມານເປັນຕົ້ນ ກໍພ້ອມກັນປູ່ໃນທີ່ນັ້ນທັ້ນແລ ຫ້ຽນຶ່ງໄວ້ໃຫ້ທ້າວພິກພິແລທ້າວອິທທະຊິ ກັບທ້ວທ້າວເຊຕຕະกุมมานปู่ແລ້ວ ເຈ້ົ້ากໍຊ້ຳນິຣະມິດເປັນຮ້ົ້ວວ່ງຄ້ວຍຄູແວດລ້ອມອ້ອມລີພົນ ມະຫົລລະໂຍທາ ๙ ອັກໂຂເພນີ ຮອດທຸກກ້ຳທຸກພາຍທັ້ນແລ ຄັນວ່າຕົກແຕ່ງຮ້ົ້ວວ່ງແລຈຳນັກສານຈອດບໍຣະບວນແລ້ວ ທ້າວພຣະລານຈຶ່ງເຕາະຕ່ອບສາບທະບູສິນອັນມີສ່ງດ້ງສນັ່ນກ້ອງ ເປັນດັ່ງຟ້າຜ່າໂກດເທ້ົ້ອນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດບິ່ງໄປທັ້ນແລ ເມ້ົ້ອນັ້ນປ້ົ້ນສອນຈຶ່ງຜັນໄປແວດລ້ອມເມ້ົ້ອງລ້ງກາ ๗ ຮອບ ແລ້ວປ້ົ້ນສອນຈຶ່ງສຣະເດັດເຂ້ົ້າໄປສູ່ສຳນັກພຣະບາຣາພພະບາສວນແລ້ວ ປ້ົ້ນສອນຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາພຣະບາໂຈນຜູ້ຖ່ອຍຮ້ົ້າຍ ບັດນ້ົ້ທ້າວພຣະລານກໍເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ ມາຕ້ັ້ງປູ່ໃນທິສສະກ້ຳດາວັນຕົກອັນມີພຣະກະສັດເສິກເຈ້ົ້ານ່ ทับใหญ่ ๑๓ พระองค์ อันมีลีพินมะหึลละโยหาได้ ๙ อักโขเผนี เพื่อว่าตั้ังบุนทูวางกับวอมท่านในที่นั้นแล ถันว่าท่านเป็นถนมอางถิงเทีย บ่เป็นผู้ชายแท้ถั้งนั้น ท่านจึงเอาบางสีดาไปสิ่งให้ท้าวพระลามเสังเท้ิน ถันว่าท่านมีแก้วหางกำลังแก่กล้า เป็นผู้ชายเหมือนถั่งท่านทัวทูายแท้ถั้งนั้น ท่านจึงออกไปทั้ินชื้นม่วงกับถอมท้าวพระลามทีนั้นเท้ิน เมื่อนั้นพระบาธามพะบาสวน จึงขานปิ้นสอนว่า ดูธาปิ้นสอนเธีย ท่านจึงไปบอกแก่ท้าวพระลามอันเป็นน้องชายเมังแห่งเธานั้น เธาพระองค์มีแก้วหางกำลังเป็นผู้ชายถึงามจิบถี เธาบ่ถืนบางสีดาไปให้แก่ท้าวพระลามแล้วแลเธาจักตัดถ่ันถืนมันกับเข้าทีกูง อ่าถั้งนั้นเผ ถันว่าพระบาธามพะบาสวนกล่าวสันนั้นแล้ว ปิ้นสอนกลอดชุะเด็ดถืนเมื่อถอบท้าวพระลาม โดยถั่งพระบาธามพะบาสวนกล่าวถั้งนั้นทุกสิ่งทุกอันทั้นแล เมื่อนั้นพระบาธามพะบาสวนได้ยินปิ้นสอนบอกประวุตติข่าวสานว่าท้าวพระลาม เอาลีพินมะหึลละโยหามารอดมาถึงแล้วสันนั้น เจ้าจึงบอกให้พวกน้อยว่า ดูธาท่านพวกน้อย ท่านจึงไปเอาบางสีดามาไว้ในผาสาดที่นั้นเสังเท้ิน

"ถับว่าเรีาบ่ไปเอีาบาๆมาไว้ใบผาสาดทีบี้ทั้บแล"[๑] ถับว่าพวกบ้อยไปรอด ไปเฤๅแล้ว มับจีๆบ่มีไทว้บาๆสีดาว่า เทวะข้าแก่พระธาดุเทวีเปับเจ้า บัดบี้ท้าวพระลามอับเปับผิวแท่ๆเจ้าบาๆ ภ่เอีาลีพิบมะทิลละโยทามา รอดแล้ว พระยาธาพพะบาสวบ จีๆใช้ผู้ข้ามาเอีาเจ้าภูเข้าเมือเมือๆ เพื่อว่าป้าบกิวท้าวพระลามมาลักเอีาเจ้าบาๆหนีเสัๆภ่ข้าแล เมื่อบั้บบาๆ สีดาได้ยิบพวกบ้อยกล่าวว่า ท้าวพระลามเอีาลีพิบมะทิลละโยทา มา รอดแล้ว ว่าดั่ๆบั้บบาๆภ่มีใจอับดุมดุ้บยิบดีมากบักแล้ว บาๆจีๆขาบว่า เอีๆว่าดั่ๆบั้บแล้ว บาๆภ่ลิๆจากผาสาดเมือพ้อมไทพวกบ้อยทั้บแล เมื่อ บั้บบาๆสาวใช้ภ่เทับบาๆสีดาลิๆจากผาสาดหนีไปดั่ๆบั้บ บาๆทัๆสอๆภ่ลวด ลิๆจากผาสาดไปตามทัๆบาๆสีดาไปบ่มีบาบ ภ่ไปรอดไปเฤๅพระยาธาพ-พะบาสวบทั้บแล เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบ ใต้บาๆสีดาไปยู่ภับดอม บาๆจับทาธาดุเทวีทั้บแล เมื่อบั้บพระยาธาพพะบาสวบจีๆกล่าวเฤๅพระ ยาจับว่า ดูธาพระยาจับ บัดบี้ท้าวพระลามภ่มารอดสับบี้ ท่าบจีๆไปลอๆ สาดตะสิบแท่ๆท่าบดูเทิ้บ เมื่อบั้บพระยาจับจีๆขาบว่า โดย ๆ ว่าดั่ๆบั้บ แล้วเจ้าจีๆใต้พวกบ้อยเอีาปวกก้วยมาใต้แก่ดิบท่อบบึๆแล้ว เจ้าจีๆบีระ มิดท่อบปวก(ก้วย)อับบั้บแล้ว ภ่ลวดบัๆเกิดเปับเหมือบดั่ๆรูบบาๆสีดาตาย แล้ว ภ่ใต้ถิบทัๆซ้ายตามเอีาท่อบปวกอับบั้บ ป่าวเตืบไปทิวทุกแท่ๆทุก พาย ด้วยถ่าว่าดูธาเจ้าทัๆซ้ายเรีย บาๆสีดาได้ยิบข่าวว่าท้าวพระลาม เอีาลีพิบมะทิลละโยทามารอด มาเฤๅแล้ว บาๆภ่มีใจมักได่ปากไปตา ผิวมากบักพระยาธาพพะบาสวบภ่บ่ใต้ไป บาๆภ่ลวดภั้บใจตายเสัๆแล้ว เจ้าจีๆใต้เรีาเอีาบาๆสีดาไปไซ้บ้ำเสัๆบี้แล้วเจ้าทัๆซ้ายเรีย ว่าดั่ๆบั้บแล้ว ถิบทัๆซ้ายภ่ตามเอีาท่อบปวกไปรอดแถมบ้ำ เขีาภ่ลวดเอีาท่อบปวกรูบ บาๆสีดาอับบั้บไปไซ้บ้ำเสัๆทั้บแล เมื่อบั้บส่วบดั่ๆท่อบปวกรูบอับบั้บ ภ่ลวด ไซ้ไปตามภระแสแม่บ้ำสมุดทีบั้บ ภ่ลวดไซ้ไปถ้าๆยู่ใบทาๆท่าอับลีพิบมะ

---

๑ ปะโยกบี้บ่มีถวามหมายพๆๆพ่ ใบลาบจาบก่ำและใบลาบวัดหมอๆบอบขๆบติก ถีกับ ถวบเปับ "ถับว่าเรีาบ่ไปเอีาบาๆมาไว้ใบผาสาดทีบี้ ท้าวพระลามจัก มาลักเอีาบาๆหนีเสัๆแท้ทั้บแล"

ຫົລລະໂຍທາ ແຫ່ງທ້າວພຣະລາມໄປຕັກນ້ຳຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໄທພວກນ້ອຍແຫ່ງ
ທ້າວພຣະລາມກໍພາກັນລົງໄປທາງທ່າເພື່ອວ່າຈັກອາບນ້ຳດັ່ງນັ້ນ ກໍຈົງເຫັນທ່ອນ
ປວກຮູບນາງສີດາອັນໄຫຼນ້ຳມາຄ້າງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເຂົາກໍພ້ອມກັນໄປລ່ຳລົງດູທ່ອນປວກ
ອັນນັ້ນແລ້ວ ພວກນ້ອຍທັງສອງຈົງຈາກັນວ່າ ດູຣາເຈົ້າເຣີຍ ຊາກຜີບຸຄລະຜູ້ໃດ
ໄຫຼມາຄ້າງທາງທ່າທີ່ນັ້ນຈາ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວພວກນ້ອຍທັງສອງຈົງພ້ອມກັນຄືນ
ເມື່ອເຖິງຈຳນັກສານຈອດແລ້ວ ພວກນ້ອຍທັງສອງຈົງພ້ອມກັນໄຫວ້ທ້າວພຣະ
ລາມວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ຜູ້ຂ້າກໍໄປອາບນ້ຳໃນທາງທ່າທີ່ນັ້ນ ກໍເຫັນ
ຊາກຜີບຸຄລະຜູ້ໃດໄຫຼມາຄ້າງໃນທ່າທີ່ນັ້ນ ເປັນສັງເວກ[1] ມາກນັກ ບໍ່ອາດຈັກອາບ
ນ້ຳແລກິນນ້ຳໄດ້ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົງກລ່າວວ່າ ດູຣາພວກນ້ອຍທັງ
ສອງ ທ່ານຈົງໄປບອກໃຫ້ທ້າວຫຸລລະມານແລທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ໄປເອົາຂອນຜີ
ອັນນັ້ນໄປຖິ້ມເສັ່ງໂດຍພລັນເທົ້າວັນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພວກນ້ອຍໄດ້ຍິນທ້າວພຣະລາມມີ
ພຣະຣາຊອາຈຍາໃສ່ຫົວຜູ້ຂ້າມາວ່າໃຫ້ເຈົ້າກູທັງສອງ ຄືວ່າທ້າວຫຸລລະມານແລ
ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າໃຫ້ໄປເອົາຊາກຜີອັນນັ້ນໄປຖິ້ມເສັ່ງທີ່ອົ້ນພຸ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນ ກໍຂ້າແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານກັບທັງທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ຈົງພ້ອມກັນວ່າເອີງ ວ່າດັ່ງ
ນັ້ນແລ້ວເຈົ້າທັງສອງຈົງພ້ອມກັນລົງໄປເຖິງທາງທ່າທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງສອງຈົງ
ພ້ອມກັນໄປລ່ຳລົງດູຊາກຜີອັນນັ້ນ ເພື່ອວ່າຈັກເອົາໄປຖິ້ມເສັ່ງສັນນັ້ນ ເຈົ້າທັງສອງ
ຈົງພ້ອມກັນປີ້ນພິກດູຂອນຜີອັນນັ້ນແລ້ວຈົງກລ່າວເຊີງກັນວ່າ ດູຣາເຈົ້າເຣີຍ ສ່ວນ
ດັ່ງຊາກຜີອັນນີ້ກໍມາຄືຊາກຜີນາງສີດາເດ ຮອຍວ່ານາງສີດາຕາຍແລ້ວ ເຂົາຈົງເອົາ
ໄຫຼນ້ຳມາໃຫ້ເຮົາຮູ້ແຈ້ງແລ້ວແລ ໜີ ຄືນເມື່ອເສັ່ງບໍ່ຢ່າຊະແລ ກໍທໍ່ຄວນຮາທັງສອງ
ເອົາຊາກຜີອັນນີ້ໄປຖວາຍແກ່ທ້າວພຣະລາມລ່ຳລົງດູກ່ອນເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຈົ້າ
ທັງສອງກໍຫາມເອົາຊາກຜີອັນນັ້ນຂຶ້ນເມື່ອເຖິງຈຳນັກສານຈອດພຸ້ນກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນ
ຄົນທັງຫຼາຍກໍລົງແລເຫັນທ້າວຫຸລລະມານແລທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ຫາມເອົາຂອນ
ຜີອັນນັ້ນເມື່ອນັ້ນເຂົາຈົງຖາມວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າທັງສອງເປັນດັ່ງລີ ເຈົ້າກູຈົງຫາມເອົາ
ຂອນຜີຂຶ້ນມານັ້ນກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົງຂານວ່າ ດູຣາທ່ານທັງ

---

[1] ສັງເວກ ຄວນເປັນ ສັງເວດ
ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ສັງເວກ" ຄືກັນ ຜູກ ຝ ມັດ ๔ ໜ້າ ๔๑

ຫຼາຍເຮີຍ ສ່ວນດ້ງຂອນພີອັນນັ້ນ ກໍ່ມາຄືຊາກພີນາງສີດາມາກນັກ ເພື່ອທັງສອງຈົ່ງ
ໄດ້ເອົາຂຶ້ນມາໃຫ້ຄົນທັງຫຼາຍແລທ້າວພຣະລາມລ່ຳລືງດູ ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ເຫັນເປັນແຈ້ງ
ຊູ່ຄົນນັ້ນແລ ວ່າດ້ງນັ້ນແລ້ວເຈົ້າທັງສອງກໍ່ຫາມຊາກພີອັນນັ້ນ ເຂົ້າໄປເຖິງກາງ
ຂ່ວງຈຳນັກ (ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ລວດບອກພໍ່ແຫ່ງຕົນລ່ຳລືງດູຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍ່
ເຫັນຮູບນັ້ນເໝືອນດ້ງນາງສີດາຕາຍແທ້ຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນທ້າວເຊຕຕະກຸມມານ
ຈົ່ງຍໍ່ມືໄຫວ້ທ້າວພຣະລາມວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ຕາມດ້ງຂ້າຄນິງ
ດູນີ້ ຂ້າວ່າແມ່ນຮູບບໍ່ສົງໃສຊະແລ ເຫດວ່ານີ້)[1] ເສນາຜູ້ນຶ່ງ ຊົ່ວ່າພຣະຍາຈັນ
ອັນນີຣະມິດທ່ອນປວກກ້ວຍໃຫ້ເປັນຮູບນາງສີດາກໍ່ເປັນໃຫ້ ຄືຮູບບຸຄລະຜູ້ໃດກໍ່ເປັນ
ຫັ້ນແລ ຖັດນັ້ນຍັງມີເສນາຜູ້ນຶ່ງຊົ່ວ່າພຣະຍາເມືອງກາງ ອັນໄດ້ຮຽນເອົາສາຕຕະສິນ
ອັນໄດ້ສົບໃສ່ຕົ້ນໄມ້ເກີດເປັນງູ ເພື່ອໃຫ້ໄປຂົບຕອດຂ້າເສີກສັຕຕູໃຫ້ດັບໃຫ້ມອດ
ຕາຍໄປແທ້ດີຫຼີແລ ຖັດນັ້ນຍັງມີເສນາຜູ້ນຶ່ງຊົ່ວ່າພຣະຍາເມືອງຊ້າຍ ອັນໄດ້ເອົາ
ຄາຖາອັນສົບເສກໃສ່ໂງ່ນຫິນ ໃຫ້ເປັນຮົ້ວວຽງແຫ່ງຕົນບໍ່ໃຫ້ຂ້າເສີກສັຕຕູມາກະທຳ
ຮ້າຍໄດ້ນັ້ນແທ້ດີຫຼີແລ ຍັງມີເສນາຜູ້ນຶ່ງຊົ່ວ່າຂຸນຊິວຫາ ອັນໄດ້ຮຽນເອົາຄາຖາອັນ
ໄດ້ສົບໃສ່ລົ້ນຄາງແຫ່ງຕົນໃຫ້ໃຫ່ຽແລຍາວ ເພື່ອໃຫ້ເກາະກ່ຍຕາງຂົວອັນມັນຕາຍ
ເສັຽແຕ່ວັນວານນີ້ແທ້ດີຫຼີແລ ສ່ວນດ້ງເສນາທັງຫຼາຍຝູງນີ້ເປັນຄົນດີພຣະຍາພໍ່
ແຫ່ງຂ້າ ບັດນີ້ຜູ້ຂ້າກໍ່ຈັກບອກເຈົ້າກູໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງແລ້ວແລ ຈົ່ຈຳນຳໄວ້ເມືອໜ້າກໍ່ຂ້າ
ເທີ້ນ ຄັນວ່າທ້າວເຊຕຕະກຸມມານກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວພຣະລາມກໍ່ມີໃຈອັນ
ຊົມຊົ່ນຍິນດີມາກນັກແລ້ວ ກໍ່ລວດພ້ອມກັນເລີກລາເມືອຫາຈຳນັກສານຈອດທຸກ
ຄົນໆ ແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານກັບທັງທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ກໍ່ເອົາປວກກ້ວຍອັນນັ້ນ
ໄປຖິ້ມໃນນ້ຳແລ້ວກໍ່ລວດຄືນມາສູ່ທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ[2]
ຈົ່ງບອກເຕືນເສນາອາມາດທັງມວນ ໃຫ້ພາກັນອອກໄປຣົບເລວຢ່າຊ້າຢ່ານານເທົ້າ
ວັນເທີ້ນວ່າດ້ງນັ້ນ ພຣະຍາເມືອງຊ້າຍຈົ່ງຕົກແຕ່ງຫ້າງດາເນີ້ອຕົນດີແລ້ວມັນກໍ່
ເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາອັກໂຂເພນີ ນຶ່ງມາໂຮມກັນແລ້ວມັນຈົ່ງຂຶ້ນຂວີຊ້າງ

---

๑ ໃນໃບລານບ້ານນາຊອນ ແລະຈານກ່ຳຂຽນຕົກ ແຕ່ວ່າໃບລານຈານກ່ຳຂຽນຕົ່ມໃສ່ດ້ງໃນ
ວົງເລັບຂ້າງເທິງນີ້ ຈົ່ງໄດ້ຄວາມດີ ຜູກ ຝີ ມັດ ๔ ໜ້າ ๔ນີ

๒ ຈົບຜູກ ຝີ ມັດ ๔

ອອກໄປເປັນຫົວໜ້າແລ້ວ ລີພົນມະຫົລລະໂຍທາຈົງໄຫຼຫຼ້ງໄປຕາມຫຼັງເປັນອັນ
ມືດມົນອົນທະການມາກນັກຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຂຸນເມືອງຊ້ານເອົາໄພ່ພົນໂຍທາໄປ
ເຖິງທ່ຳກາງທົງນາແລ້ວ ມັນຈົງຍົງສີນາດນ້ຳມອກແລໜ້າໄມ້ປືນໄຟໄປຫາກຳ
ລັງລີພົນທ້າວພຣະລານ ເປັນດ່ງຝົນຕົກເດືອນ ๗ ນັ້ນແລ້ວ ແລໂຫຫົວໂຫ່ຮ້ອງ
ມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານກໍບອກໃຫ້ທ້າວຫຸລລະມານວ່າດູຣາເຈົ້າ
ຫຸລລະມານລູກຮັກພ່ໍ ເຈົ້າຈົງເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາອອກໄປຫຼົ້ນຊົ້ນມ່ວນ
ກັບດອມຂຸນເສນາໄທເມືອງລັງກາໃຫ້ສຸກຕາມໃຈກໍພ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະ
ມານຈົງຂານຄຳພ່ໍແຫ່ງຕົນວ່າໂດຍ ງ ວ່າດ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົງນີຣະມິດເປັນຊ້າງ
ເພືອກຕົວນຶ່ງແລ້ວ ເຈົ້າຈົງຂຶ້ນຂວີຊ້າງຕົວນັ້ນອອກຈາກວຽງໄປເປັນຫົວໜ້າຫັ້ນ
ແລ ເມື່ອນັ້ນລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງມວນ ກໍໄຫຼຫຼ້ງອອກໄປຕາມຫຼັງອັກໂຂ
ເພນີນຶ່ງແລ້ວກໍລວດພາກັນ ອອກໄປເປັນອັນມືດມົນອົນທະການມາກນັກແລ້ວ
ເຈົ້າກໍໄປຕັ້ງຢູ່ທີ່ຈົມໃກ້ຂຸນແມ່ທັບ ພຣະຍາເມືອງຊ້ານມີປຣະໜານ ๑๐ ວາແລ້ວ
ທ້າວຫຸລລະມານຈົງໃຫ້ໄພ່ພົນໂຍທາທັງຫຼາຍ ຍົງສີນາດນ້ຳມອກໜ້າໄມ້ປືນໄຟ
ໄປໃສ່ລີພົນໂຍທາແຫ່ງຂຸນເມືອງຊ້ານ ເປັນດ່ງຝົນຕົກລົນເມື່ອເດືອນ ๗ ນັ້ນແລ
ຂຸນເມືອງຊ້ານກໍເຫັນລີພົນໂຍທາ ແຫ່ງທ້າວຫຸລລະມານໄຫຼຫຼ້ງເຂົ້ານາຫາຕົນ
ສັນນັ້ນ ມັນກໍບອກເຕືນໄພ່ພົນໂຍທາ ແຫ່ງຕົນໄຫຼຫຼ້ງເຂົ້າເຖິງທ້າວຫຸລລະ
ມານບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົງເອີ້ນຖາມຂຸນເມືອງຊ້ານວ່າດູ
ຣາທ່ານຜູ້ເປັນແມ່ທັບເສີກ ສ່ວນດ່ງຊີ່ຊາມນາມກອນແຫ່ງທ່ານຮຽກຊີ່ສັນໃດນັ້ນ
ຈາ ເມື່ອນັ້ນຂຸນເມືອງຊ້ານ ຈົງຂານວ່າກູນີ້ ຊີ່ວ່າຂຸນເມືອງຊ້ານນັ້ນແລຕົນຕົວມີງນັ້ນ
ຮຽກຊີ່ສັນໃດນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົງຂານວ່າກູນີ້ຊີ່ວ່າທ້າວຫຸລລະ
ມານແລກູທ່ຕັ້ງຕ່ຖ້າຟັນຄົນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນເມືອງຊ້ານໄດ້ຍົນທ້າວຫຸລລະ
ມານກລ່າວສັນນັ້ນມັນກໍມີໃຈກີ້ວໂກດໂກທາມາກນັກ ມັນຈົງໄສຊັນຊ້າງຟາດຕີ ຍີ
ບ່ອງເຂົ້າໄປຫາທ້າວຫຸລລະມານຮອດແລ້ວ ມັນຈົງແກ່ວງຂໍຊ້າງຟາດຕີທ້າວ
ຫຸລລະມານບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົງເຕັ້ນຂຶ້ນຈັບປາຍຂໍຊ້າງ
ຂຸນເມືອງຊ້ານຢູ່ນ້ອຍນຶ່ງ ກໍຊ້ຳເຕັ້ນຄືນມາຂວີຊ້າງແຫ່ງຕົນຢູ່ດ່ງເກົ່າຫັ້ນແລເມື່ອ
ນັ້ນຂຸນເມືອງຊ້ານກໍຊ້ຳເງືອດດາບກາຍສິດ ຟັນທ້າວຫຸລລະມານຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ກໍຊ້ຳເຕັ້ນທະຍານຂຶ້ນໄປຈັບຢູ່ເໜືອສັນດາບກາຍສິດຂຸນ

ເມື່ອງຊ້ານຢູ່ຄາວນຶ່ງ ແລ້ວກໍຊ້ຳເຕັ້ນຄືນມາຂວີຊ້າງແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນ
ເມືອງຊ້ານຊ້ຳຊັດຫອກໂຈກແທງທ້າວຫຸລລະມານ ດ້ວຍຄຳໃສ່ໃຈວ່າໃຫ້ມັນຖືກ
ຫົວໃຈຊອດອອກສັນຫຼັງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈຶ່ງຊ້ຳເຕັ້ນຂຶ້ນໄປຈັບ
ຢູ່ເໜືອຄັນຫອກຂຸນເມືອງຊ້ານ ແລ້ວກໍຊ້ຳເຕັ້ນຄືນມາຂວີຊ້າງແຫ່ງຕົນຢູ່ຄືເກົ່າ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນເມືອງຊ້ານ ກໍຊ້ຳແກ່ວງຄ້ອນຕຣະບອງຟາດຕີທ້າວຫຸລລະ
ມານດ້ວຍຄຳໃສ່ໃຈວ່າ ຈັກໃຫ້ມັນຖືກຫົວແຕກຜົງກຣະຈວນຕາຍໄປບັດດຽວຫັ້ນ
ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈຶ່ງຍໍມືຮັບຈັບເອົາຄ້ອນຕຣະບອງອັນນັ້ນໄດ້ແລ້ວ
ທ້າວຫຸລລະມານກໍຊ້ຳແກ່ວງ ຟາດຕີຫົວຂຸນເມືອງຊ້ານມຸ່ນຜົງກຣະຈວນໄປແລ້ວ
ທ້າວຫຸລລະມານກໍຊ້ຳເງືອດຄ້ອນຟາດ ๒ ທີ ກໍລວດໄປຖືກຫົວຊ້າງແຕກກຣະຈວນ
ຕາຍໄປຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຂຸນເມືອງຊ້ານກັບທັງຊ້າງພາຍສານຕາຍໄປແລ້ວໄພ່ພົນ
ໂຍທາທັງມວນ ກໍລວດແຕກກຣະຈັດກຣະຈາຍຫັກໂຄບຄືນເມືອເມືອງລັງກາບໍ່
ເສສສລໍແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານກໍລວດເອົາໄພ່ພົນໂຍທາເຂົ້ານາສູ່ວຽງທັງມວນ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນ ກໍເຫັນລີພົນມະຫົລລະໂຍທາຫັກ
ຄືນມາເຖິງຂ່ວງຄຸ້ມແຫ່ງຕົນສັນນັ້ນ ພຣະບາຈຶ່ງຊ້ຳບອກພຣະບາເມືອງຂວາ
ວ່າດູຣາທ່ານເມືອງຂວາ ທ່ານຈຶ່ງເອົາລີພົນໂຍທາອອກໄປເອົາຣາຊການເຮົາພຣະ
ອົງໃຫ້ໄດ້ນັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາເມືອງຂວາ ໄດ້ຍິນພຣະບາຣາພພະນາສວນ
ກລ່າວສັນນັ້ນມັນຈຶ່ງບອກໄພ່ພົນໂຍທາມາໂຮມກັນ ແລ້ວມັນຈຶ່ງຂຶ້ນຂວີຊ້າງອອກ
ໄປເປັນຫົວໜ້າແລ້ວໄພ່ພົນໂຍທາທັງມວນ ໄດ້ອັກໂຂເພນີນຶ່ງກໍໄຫຼຫຼັ່ງອອກໄປ
ຕາມຫຼັງພຣະບາເມືອງຂວາ ກໍລວດໄປເຖິງທ່ຳກາງທົ່ງນາບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ
ຄັນວ່າພຣະບາເມືອງຂວາ ກັບທັງໄພ່ພົນໂຍທາມາໂຮມກັນແລ້ວ ມັນກໍໄປເຖິງ
ທ່ຳກາງທົ່ງນາແລ້ວ ມັນຈຶ່ງບອກໃຫ້ໄພ່ພົນໂຍທາທັງມວນຍິງໜ້າໄມ້ປືນໄຟນ້ຳ
ມອກສີນາດໄປໃສ່ວຽງທ້າວພຣະລາມ ເປັນດ່ຳແຜ່ນດິນຂວ້ຳຂວິດລົງບັດດຽວນັ້ນ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມ ຈຶ່ງກລ່າວເຊຶ່ງທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າລູກຮັກພໍ່ເຈົ້າ
ລູກຮັກຈຶ່ງເອົາໄພ່ພົນໂຍທາ ອອກໄປຫຼົ້ນຊຶ່ນມ່ວນກັບດອມເສນາໄທເມືອງລັງກາ
ໃຫ້ສວ່າງເຫງົ່ານອນກໍພໍ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈຶ່ງຂານຄຳພໍ່ແຫ່ງຕົນ

ว่าอ้าแก่พ่อเป้นเจ้า ถืนว่าเจ้าภูมิพระธาตุยาจยาใส่หัวผู้อ้าว่าให้ไปหื้อ
ฉิ้นม่วนกับถอนใหะเมืองถ้างนั้น ข้าผู้ลูกกำจักไปแอ่วหื้อจักสบ่อยแล้ว
ข้ากำจักถืนมานั้นแล ถืนว่าะเจ้ากล่าวสันนั้นแล้ว เจ้าจิ่งนิระมิถเป้นข้าง
เผือกติวน้ำแล้วเจ้าจิ่งขึ้นขอ้ข้างออกจากวางไปทั้นแล เมื่อนั้นลิพิบมะ
หิลละโยหากำโหญ่ห้างออกไปตามหน้าง ห้าวถอันเห้าฟ้าบ่มีบางนั้นแล
เมื่อนั้นเจ้าจิ่งเอาลิพิบมะหิลละโยหาแห่งติน หมั่นเข้าไปตั้งปู่ที่จิ่ม
ใก้พระยาเมืองขวามีประหมาน ๑๐ วา แล้วเจ้าจิ่งใช้ไผ่พิบโยหา
หัวหูายบิงบ้านอกสิบาถ ไปใส่ลิพิบโยหาแห่งพระยาเมืองขวามากนัก
แล้ว ห้าวถอันเห้าฟ้า จิ่งเอิ้นถามว่าดูราท่านผู้มีคำรู้อันน้อยท่านนี้ มีชื่
ด้างลีท่านจิ่งบิภภองหับมาถ่ำเราหื้จา เมื่อนั้นพระยาเมืองขวาจิ่งยางว่า
ดูราท่านผู้เป้นเถ้ากน้อยประหมานท่ำแม่นี้ ท่านมีชื่ด้างลีจิ่งเอากำลังลิพิบ
โยหามาต่ำเราหื้จา เราหื้ชื่ว่าพระยาเมืองขวามีธิหิแก่ก้าเราจักตั้งต่ำ
ถ้าอิบเลอนั้นแล เมื่อนั้นห้าวถอันเห้าฟ้าจิ่งยางว่าภูหื้ชื่ว่าห้าวถอันเห้า
ฟ้าลีชากูจักเอาผังหื้งมากุมกอก หื้งจักมุดมอดม้วยตายไปแลนา เมื่อ
นั้นพระยาเมืองขวาได้ยินเจ้ากล่าวสันนั้น มันจิ่งบังเกิดมีโภหากั้วโภถ
มากนัก มันจิ่งใสฉันข้างเข้าเถิงห้าวถอันเห้าฟ้าแล้ว มันจิ่งแก่วงขอ่ข้าง
ฝากติบ่มีบางนั้นแล เมื่อนั้นห้าวถอันเห้าฟ้าจิ่งบ่มือรับจับเอาขอ่ข้าง
แก่วงถิ้มไปติกใกมีประหมานร้อยวานั้นแล เมื่อนั้นพระยาเมืองขวาจิ่ง
ซ้ำเงือกถาบภายสิกฟันบ่มีบางนั้นแล เมื่อนั้นห้าวถอันเห้าฟ้าจิ่งแก่วง
ขอ่ข้างรับไว้กำลอดไปถืกถาบภายสิก ฉะเดังฟ้างหนึ่งไปใกได้ร้อยวานั้นแล
เมื่อนั้นพระยาเมืองขวา จิ่งซ้ำฉันหอก ๓ ปอกไปใส่เจ้าบ่มีบางนั้นแล
เมื่อนั้นห้าวถอันเห้าฟ้า จิ่งถอามือรับจับเอาถังหอก ๓ ปอกถวางนั้นได้
แล้ว เจ้ากำซ้ำแก่วงถิ้มไปใกได้ร้อยวานั้นแล เมื่อนั้นพระยาเมืองขวา
จิ่งซ้ำแก่วงถ้อนตะบองฝากติบ่มีบางนั้นแล เมื่อนั้นห้าวถอันเห้าฟ้า

ຈົ່ງບໍ່ມີຮັບຈັບຄ້ອນຕຣະບອງອັນນັ້ນໄດ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຊ້ຳນີຣະມິດຝາມີໃຫ່ຽມີປຣະ
ໝານທໍ່ພູດອຍ ແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງກອບກໍາເອົາພຣະຍາເມືອງຂວາກັບທັງຊ້າງແລ້ວ
ເຈົ້າຈົ່ງເອົາມາຍີຍ່ອງກັບຝາມີ ກໍລວດມຸ່ນຜົງຕາຍໄປທຸກຄົນ ໆ ແລກັບທັງຊ້າງ
ນັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະຍາເມືອງຂວາຕາຍໄປແລ້ວ ລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງມວນ
ກໍພ້ອມກັນຫັກໂຄບພ່າຍພັງໜີຄືນເມືອ ແລ້ວທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າກໍລວດເອົາລີ
ພົນໂຍທາເຂົ້າສູ່ວຽງແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງມີ
ພຣະຣາຊອາຈຍາໃສ່ຫົວພຣະຍາເມືອງກາງ ແລພຣະຍາເມືອງຈັນວ່າດູຣາທ່ານ
ທັງ ๖ ບັດນີ້ພຣະຍາເມືອງຂວາ ຂຸນເມືອງຊ້າຍກໍຕາຍໄປທັງຊ້າງແລຄົນໝົດ
ສ້ຽງແລ້ວທ່ານທັງ ๖ ຈົ່ງພາກັນໄປຣົບເລວ ທ້າວພຣະລາມໃຫ້ໄດ້ຕາມພຣະ
ຣາຊອາຈຍາແຫ່ງເຮົານັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາເມືອງຈັນແລພຣະຍາເມືອງກາງ
ຈົ່ງບອກເຕືນໄພ່ພົນໂຍທາມາໂຮມກັນແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๖ ຈົ່ງພ້ອມກັນຂຶ້ນຂວີ
ຊ້າງອອກຈາກເມືອງໄປເປັນຫົວໜ້າ ແລ້ວໄພ່ພົນໂຍທາຈົ່ງໄຫຼຫຼັ່ງອອກໄປຕາມ
ຫຼັ່ງເຈົ້າທັງ ๖ ແລ້ວ ກໍລວດໄປເຖິງກາງທົ່ງນາບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ
๖ ໄປຮອດໄປເຖິງທໍ່ກາງທົ່ງນາແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๖ ຈົ່ງໄປແອ່ວຫາກຣະດູກພຣະ
ຍາເມືອງຂວາແລຂຸນເມືອງຊ້າຍຫັ້ນແລ ເຈົ້າທັງ ๖ ຈົ່ງພ້ອມກັນເປົ່າພົນຄືນມາ
ແລ້ວ ພຣະຍາເມືອງຂວາແລຂຸນເມືອງຊ້າຍ ກໍມີໃຈອັນຊົມຊົ່ນຍິນດີມາກນັກ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໄພ່ພົນໂຍທາທັງຫຼາຍ ເຫັນພຣະຍາທັງ ๖ ຕາຍແລ້ວແລຄືນ
ມາສັນນັ້ນເຂົາກໍພ້ອມກັນ "ໂຮຫົວ ໂຫຮ້ອງ[๑] ມາກນັກຫັ້ນແລ[๖] " ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ພຣະລາມຈົ່ງມີພຣະຣາຊອາຈຍາ ຕໍ່ນາງກົຕຕະຣາດວ່າດູຣານາງເຮີຍເຈົ້າຈົ່ງໄປ
ບອກເອົາລູກເຈົ້າທັງ ๖ ຄືທ້າວຊາຕາພຣະຍາ ແລທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາແລ
ທ້າວພຣະລີຈັນທັງ ๔ ຄົນ ອອກໄປຫຼີ້ນຊົ່ນມ່ວນກໍພີເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະ
ຣາດຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຈັກໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄປແທ້ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຂ້າກໍຈັກໄປນັ້ນແລ
ຄັນວ່ານາງກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງຈົ່ງໄປບອກທ້າວພຣະລີຈັນແລລູກຮັກທັງ ๖
ແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๔ ພຣະອົງກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນຂວີຊ້າງ ແລຄົນແລຕົວແລ້ວທ້າວພຣະ

---

๑ ຄວນເປັນ "ໂຮຮື້ວ ໂຮຮ້ອງ"

๖ ໃບລານຈານກ່າຂຽນ "ໂຫຮ້ອງມີສຽງອັນພະລຶກສາເພິ່ງກົວມາກນັກຫັ້ນແລ
ຜູກ ຖ ມັດ ๔ ໜ້າ ๑๐

ລີຈັນອອກໄປກ່ອນແລ້ວ ນາງກົຕຕະຣາດຈົ່ງອອກໄປຕາມຫຼັງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ທ້າວຊາຕາພຣະຍາແລທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາ ຈົ່ງອອກໄປທັງ ๖ ພີ່ນ້ອງຫັ້ນ
ແລ ເມື່ອນັ້ນລີພົນໂຍທາທັງຫຼາຍ ກໍໄຫຼຫຼັ່ງໄປຕາມຫຼັງເຈົ້າທັງ ๔ ພຣະອົງ
ຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງແມ່ທັບເສີກເມືອງລັງກາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາເມືອງຊ້າຍແມ່
ທັບເສີກໄທເມືອງລັງກາ ຈົ່ງສົບເສກໂງ່ນຫິນຖົ້ມອ້ອມລີພົນໂຍທາແຫ່ງຕົນກໍ
ລວດເປັນວຽງຫິນແວດລ້ອມອ້ອມຮອດທຸກກ້ຳທຸກພາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ພຣະລີຈັນຈົ່ງເອົາກຳປັ້ນຕີວຽງຫັ້ນແລ ວຽງອັນນັ້ນກໍລວດແຕກຟົ້ງໄປຖືກລີພົນ
ໂຍທາແຫ່ງຂຸນເສນາໄທເມືອງລັງກາ ເຂົາກໍກອງກັນຕາຍບໍ່ອາດຈັກນັບອ່ານໄດ້
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາເມືອງຂວາ ຈົ່ງຊ້ຳສົບເສກໄມ້ອໍ້ໄມ້ເລົາໃຫ້ເປັນຕົ້ນຕານ
ວຽນແວດລ້ອມອ້ອມລີພົນໂຍທາ ທັງຫຼາຍທຸກແຫ່ງທຸກພາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ນາງກົຕຕະຣາດຈົ່ງນີຣະມິດເປັນຂວານ ແລ້ວຊິດຖົ້ມໄປໃສ່ຕົ້ນຕານທັງຫຼາຍຝູງ
ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນສ່ວນດັ່ງຂວານທັງຫຼາຍ ອັນນາງກົຕຕະຣາດນີຣະມິດນັ້ນກໍລວດ
ໄປຕັດໄປຟັນຕົ້ນຕານທັງຫຼາຍຊູ່ຕົ້ນຊູ່ລຳບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາ
ເມືອງລັງກາ[๑] ເສນາໄທເມືອງລັງກາ ຈົ່ງຊ້ຳສົບເສກຄາຖາເອົ້ນຮັບເອົາງູທັງຫຼາຍ
ອັນຢູ່ໃນຊຸມພູທີບທັງມວນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນງູທັງຫຼາຍອັນຢູ່ເຫນືອແຜ່ນດິນທັງມວນ
ໄດ້ຍິນສຽງພຣະຍາເມືອງລັງກາ[๑] ເອົ້ນຮຽກສັນນັ້ນກໍພ້ອມກັນໄຫຼຫຼັ່ງເຂົ້າມາບໍ່ອາດ
ຈັກນັບອ່ານໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຊາຕາພຣະຍາອັນເປັນລູກນາງກົຕຕະຣາດ
ຈົ່ງນີຣະມິດເປັນພຣະຍາຄຸດໄຫຼຫຼັ່ງອອກໄປສັບຕອດ ຄາບຄ້ຽວກິນໃສ້ກິນພຸງງູ
ທັງຫຼາຍຝູງນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນງູທັງຫຼາຍກໍເຫັນພຣະຍາຄຸດບິນເຂົ້າມາຫາຕົນ
ເປັນອັນມາກຄາມຫຼວງຫຼາຍສັນນັ້ນ ງູທັງຫຼາຍກໍຢູ່ບໍ່ໄດ້ເຂົາກໍພ້ອມກັນແຕກກຣະ
ຈັດກຣະຈາຍໄປຫາປ່າດົງພົງໄພທັງມວນບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາ
ເມືອງຈັນຈົ່ງສົບເສກໃສ່ທ່ອນປວກກ້ວຍ ກໍລວດບັງເກີດເປັນຮູບນາງສີດາອັນມີ
ຊີວິດບໍ່ຕາຍນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາເມືອງຈັນຕົກແຕ່ງຮູບນາງສີດາແລ້ວ
ມັນຈົ່ງບອກໃຫ້ຮູບນາງສີດາຮ້ອງໄຫ້ ແລ່ນເຂົ້າມາຫາທ້າວພຣະລີຈັນແລນາງ
ກົຕຕະຣາດດ້ວຍຄຳວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າອາວພຣະລີຈັນແລນາງກົຕຕະຣາດນ້ອງຮັກ
ພີ່ເຮີຍ ຜູ້ຂ້ານີ້ແມ່ນນາງສີດາ ອັນພຣະຍາຣາພພະນາສວນໄລ່ຟັນຜູ້ຂ້າ ๆ ກໍຢູ່

---

๑ ຄວນເປັນ "ພຣະຍາເມືອງກາງ"

ปໍ່ໄດ້ກໍລວດແລ່ນເຂ້ົາມາຫາເຈ້ົາກູນັ້ແລ ເຈ້ົາກູຈົ່ງເອົາຜູ້ຂ້ົາໄປຫາທ້ົາວພຣະລາມ
ອັນເປັນຜົວຜູ້ຂ້ົາແດ່ເທີ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມ່ືອນັ້ນທ້ົາວກັລລະຫາພຣະຍາອັນເປັນລູກ
ນາງກິຕຕະຣາດ ຈົ່ງນິຣະມິດເປັນຮູບທ້ົາວພຣະລາມແລ່ນເຂ້ົາໄປອຸ້ມເອົານາງຜູ້
ນັ້ນບາຍແກ່ວາງຄ້ືນຄືນໄປຄືກພຣະຍາເມ່ືອງຈັນແລ້ວ ນາງຜູ້ນັ້ນກໍລວດຊະເດັ
ຂວ້ົາມໄປຕົກເບ້ືອງກໍ້າຫ້ົ ງແລ້ວ ພຣະຍາເມ່ືອງຈັນກໍລວດຫ້ົ ບຄອມສາຕະສິນ
ອາຄົມທ້ົ ງມວນປໍ່ເສສສລໍທັ້ນແລ ເມ່ືອນັ້ນພຣະຍາເມ່ືອງຈັນກໍມີໃຈອັນກ້ົ ວໂກ
ໂຣທາມາກນັກ ມັນຈົ່ງບອກເຕ້ົ ນໄພ່ພົນໂຍທາທ້ົ ງມວນກັບທ້ົ ງພຣະຍາເມ່ືອ
ງ ກາງແລພຣະຍາເມ່ືອງຊ້ົ ຍເມ່ືອງຂວາແລ້ວແລ ຝ່ ກ ຕິ ບ ບ່ ອ ງ ເຂ້ົ ໄປຫາເຈ້ົ
ທ້ົ ງ ๔ ອັນມ ທ້ົ ວພຣະລ ຈັນ ແລນາງກິຕຕະຣາດເປັນຕ້ົ ນທັ້ນແລ ເມ່ືອນັ້ນ
ພຣະຍາເມ ອ ງຈັນ ຈ ໃສ່ຊັນຊ້ົ ງເຂ ໄປຈ ບເຈ ທ ງ ๔ ແລ ພຣະຍາເມ ອ ງຈັນ
ຈ ງ ຽ ງ ເ ທ ນ ນ ງ ກ ຕ ະ ຣ ດ ອັ ເ ປ ນ ຜ ້ ບ ້ ຍ ຂ ້ ຊ ້ ງ ມ ຣ ບ ເ ລ ວ ເ ສ ກ ສ ນ ນ ້ ນ
ພ ຣ ະ ຍ ເ ມ ອ ງ ຈ ນ ຈ ຈ ງ ເ ນ ນ ຖ ມ ວ ່ ຄ ຣ ຄ ຣ ຍ ອ ບ ຮ ້ ຍ ນ ງ ເ ປ ນ ຜ ້ ບ ງ ອ ນ ຄ ່ ອ ຍ ຊ ວ
ເ ປ ນ ຄ ້ ງ ລ ນ ງ ຈ ງ ຣ ຍ ຂ ້ ຊ ້ ງ ມ ຣ ບ ເ ລ ວ ເ ສ ກ ກ ບ ຄ ອ ມ ຜ ້ ຊ ຍ ນ ້ ຈ ນ ງ ຈ ບ ່ ໍ ເ ສ ງ
ຄ ຍ ເ ຕ ້ ນ ສ ນ ອ ງ ແ ດ ່ ແ ມ ່ ນ ນ ້ ລ ນ ວ ່ ຄ ກ ໄ ດ ້ ຍ ບ ແ ພ ້ ແ ລ ້ ວ ນ ງ ຈ ັ
ຕ ຍ ນ ງ ຈ ັ ກ ໄ ດ ້ ຊ ້ ຍ ປ ປ ້ ຳ ງ ແ ລ ນ ເ ມ ່ ອ ນ ນ ້ ນ ນ ງ ກ ິ ຕ ະ ຣ ດ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ພ ຣ ະ ຍ ນ
ເ ມ ່ ອ ງ ຈ ນ ກ ລ ່ ວ ສ ນ ນ ນ ້ ນ ນ ງ ຈ ງ ກ ລ ່ ວ ວ ່ ຄ ກ ູ ຣ ຊ ຍ ຄ ນ ນ ອ ງ ຫ ວ ກ ຸ ດ ຫ ງ ບ ຄ
ນ ງ ເ ຣ ຍ ນ ງ ບ ່ ໍ ອ ຄ ຈ ັ ກ ພ ບ ເ ຕ ້ ນ ສ ນ ຂ ອ ງ ແ ຕ ່ ບ ່ ນ ງ ບ ່ ໍ ອ ຄ ຈ ັ ກ ພ ບ ສ ນ " ປ ນ
ວ ່ ( ) " ຂ ອ ງ ແ ຕ ່ ນ ້ ອ ຍ ປ ງ ວ ວ ່ ນ ງ ຕ ຍ ເ ສ ງ ເ ກ ດ ຊ ຄ ຫ ນ ້ ຈ ັ ກ ພ ບ ແ ຈ ່ ວ ວ ່ ຄ ໃ ທ
ດ ອ ນ ແ ລ ນ ຄ ນ ວ ່ ຄ ນ ງ ກ ິ ຕ ະ ຣ ດ ກ ລ ່ ວ ສ ນ ນ ນ ້ ແ ລ ້ ວ ພ ຣ ະ ຍ ເ ມ ອ ງ ຈ ນ ຈ ງ
ໃ ສ ່ ຊ ນ ຊ ້ ງ ເ ຂ ້ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ນ ງ ກ ິ ຕ ະ ຣ ດ ແ ລ ້ ວ ພ ຣ ະ ຍ ເ ມ ອ ງ ຈ ນ ຈ ງ ເ ຕ ້ ນ ອ ອ ກ ຈ ຄ ຈ ຳ
ຄ ຊ ້ ງ ແ ຫ ່ ງ ຄ ນ ໄ ປ ຫ ງ ນ ງ ດ ້ ວ ຍ ຄ ຳ ໃ ສ ່ ໃ ຈ ວ ່ ຈ ັ ກ ໄ ປ ກ ອ ດ ກ ຸ ມ ນ ງ ກ ິ ຕ ະ ຣ ດ ໃ ຫ ້
ໄ ດ ້ ທ ນ ນ ແ ລ ເ ມ ່ ອ ນ ນ ້ ນ ນ ງ ກ ິ ຕ ະ ຣ ດ ຈ ງ ບ ໍ ແ ຂ ນ ສ ອ ກ ຊ ຶ ດ ຖ ຶ ກ ພ ຣ ະ ຍ ເ ມ ອ ງ ຈ ນ ຊ ະ
ເ ດ ນ ຟ ້ ໄ ປ ຖ ຶ ກ ຕ ໄ ມ ້ ແ ກ ່ ນ ໃ ນ ທ ຳ ກ ງ ຫ ້ ງ ນ ງ ທ ີ ນ ນ ້ ແ ລ ້ ວ ພ ຣ ະ ຍ ເ ມ ອ ງ ຈ ນ ກ ໍ ເ ປ ນ
ອ ນ ເ ຈ ບ ປ ວ ດ ເ ວ ທ ນ ງ ນ ມ ຄ ນ ກ ພ ຣ ະ ຍ ຈ ງ ຣ ້ ອ ງ ໄ ຫ ້ ໃ ນ ກ ງ ນ ງ ວ ່ ຄ ໂ ຍ ງ ๆ ภู

---

๑ ใบลานจานก้ำฆุง " ปาก่า " ผูก ๗ มัด ๔ หน้า ๑๔

ຕາຍ ແລ້ວ ๆ ວ່າດັ່ງນັ້ນບໍ່ຂາດສາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດຈົ່ງເອີ້ນ
ຖາມພຣະຍາເມືອງຈັນວ່າ ດູຣາທ່ານອັນບໍ່ເປັນຜູ້ຊາຍນັ້ນເຣີຍ ທ່ານໄດ້ເຫັນ
ໝາກຫວາຍບ້ານເກົ່າແລ້ວລື ທ່ານໄດ້ເຫັນອອງເຕົ່າ ມີ ສັນແລ້ວລືທ່ານໄດ້ເຫັນ
ຕັງເມືອງນ້ອງແລ້ວລືວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາເມືອງຈັນກໍສວ່າງຫາຍເຈັບ
ປວດແລ້ວ ພຣະຍາຈົ່ງຊ້ຳຂຶ້ນຂວີຊ້າງຟາດຕີ ຍີຍ່ອງ ເຂົ້າໄປຫານາງບໍ່ມີນານ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຊາຕາພຣະຍາ ກໍເຫັນພຣະຍາເມືອງຈັນໄສຊັນຊ້າງເຂົ້າ
ມາຫາແມ່ແຫ່ງຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າທັງ ๖ ພີນ້ອງກໍພ້ອມກັນໄສຊັນຊ້າງເຂົ້າໄປຫາ
ແມ່ແຫ່ງຕົນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๖ ໄປຣອດແລ້ວທ້າວຊາຕາພຣະ
ຍາຈົ່ງຊ້ຳກໍາກ້ຳປັ້ນຕີຖຶກ ພຣະຍາເມືອງຈັນປົວໄປໄດ້ ມີ ໄຮ່ນາກໍລວດມີ ເນື້ອຕົນ
ອັນກຸດຂາດຕາຍໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາກໍຊ້ຳກໍາກ້ຳປັ້ນຕີຖຶກ
ຊ້າງອັນພຣະຍາເມືອງຈັນຂຶ້ນຂວີນັ້ນ ກໍລວດປົວໄປຖຶກໄມ້ກຣະຍູງຕົ້ນນຶ່ງຊ້າງຕົວ
ນັ້ນກໍລວດມີເນື້ອຕົນອັນກຸດຂາດຕາຍໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາເມືອງກາງແລ
ພຣະຍາເມືອງຂວາກັບທັງພຣະຍາເມືອງຊ້າຍ ກໍເຫັນເຈົ້າທັງ ๖ ພີນ້ອງເອົາ
ກ້ຳປັ້ນຕີພຣະຍາເມືອງຈັນກັບທັງຊ້າງຕາຍໄປແລ້ວ ຂຸນເສນາກໍຟາດຕີຊ້າງເຂົ້າ
ໄປຄີບໜີບເອົາທ້າວຊາຕາພຣະຍາແລ້ວ ທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດ ຈົ່ງໄສຊັນຊ້າງໄປຊ່ອຍລູກແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງ
ກົຕຕະຣາດໄປຣອດແລ້ວ ພຣະຍາເມືອງກາງຈົ່ງແກວ່ງຂໍຊ້າງຟາດຕີຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດ ຈົ່ງບໍ່ກ້ຳປັ້ນຮັບຈັບເອົາຂໍຊ້າງອັນນັ້ນໄດ້ແລ້ວນາງຈົ່ງ
ເອົາຂໍຊ້າງອັນນັ້ນຟາດຕີຖຶກຫົວພຣະຍາ ເມືອງກາງມຸ່ນກຣະຈວນລົງໄປຖຶກຫົວ
ຊ້າງບໍ່ມີນານ ຊ້າງຕົວນັ້ນກໍລວດມີຫົວອັນແຕກຕາຍໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະ
ຍາເມືອງຂວາຈົ່ງໄສຊັນຊ້າງ ໄປເຖິງທ້າວຊາຕາພຣະຍາແລ້ວກໍລວດເງືອດຂໍຊ້າງ
ຟາດຕີບໍ່ມີນານ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຊາຕາພຣະຍາຈົ່ງບໍ່ຕົນຖີບທໍາຖຶກຂໍຊ້າງອັນນັ້ນ
ຊະເດັນຟ້ງໜີໄປໄກໄດ້ຊົ່ວແສນວາແລ້ວ ເຈົ້າກໍຊ້ຳກໍາກ້ຳປັ້ນຕີຖຶກຫົວພຣະຍາ
ເມືອງຂວາມຸ່ນກຣະຈວນໄປແລ້ວ ກໍລວດລົງໄປຖຶກຫົວຊ້າງແຕກຕາຍໄປບັດດຽວ
ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຂຸນເມືອງຊ້າຍກໍຊ້ຳໄສຊັນຊ້າງໄປຫາທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາ

ແล้วภํลวดฉุดหอภโจภไปใส่ปํมีบาบหั้บแล เมื่อบั้บท้าวภัลละหาพระ
ยาจึ่ๆเอิาอํฉ้าๆตีปัดป่ายรับไว้ ภํลวดไปฤๅภถับหอภโจภอับบั้บปิวไปไภได้
แสบวาแล้วเจ้าภํเๅือดอํฉ้าๆ ตี ฤๅภอุบเมือๆฉ้ายภับทัๆหิวฉ้าๆมุ่บผิๆ
ภระจวบตายไปบัดดๅวหั้บแล เมื่อบั้บลีพิบมะหิลละโยหาฉาวเมือๆลัๆ
ภาทัๆฐายภํเหับอุบพระยาแม่ทับ ทัๆ ๔ ตายไปหมิดสัๆๆแล้วเอิาภํพ้อม
ภับแตภหัภโถบพ่ายถึบหมีเมือเมือๆหมิดบํ่เสสสลํแล้ว ท้าวพระลีจับภํ
พาลีพิบมะหิลละโยหา ถึบเอ้าสู่วๆทุภถิบ ๆ หั้บแล ถับว่าเจ้าทัๆ ๔
เอิาไพ่พิบมะหิลละโยหา เอ้ามาเฤๅจำบัภสาบจอดแล้วบาๆภิตตะธาด
จึๆอาบไหว้ท้าวพระลามว่า อ้าแภ่มะหาธาฉุเจ้าส่วบถั่ๆอุบเสบาทัๆ ๔
อับเปับเอื้อบบ้าบแอๆเมือๆแห่ๆพระยาธาพพะบาสวบ (บั้บตายแล้ว เมื่อ
บั้บท้าวพระลาม จึๆให้พวภบ้อยไปทับเอิาท้าวเฉุตตะภุมมาบมาสู่สำบัภ
แห่ๆติบแล้ว เจ้าจึๆฤามว่า)[๑] ดูธาเจ้าฐาบส่วบถั่ๆอุบแม่ทับเสีภแห่ๆ
พระยาธาพพะบาสวบบั้บภํท่ มีแต่อุบเสบาทัๆ ๔ ตายแล้วบั้บลี รู้ว่าลูภ
ท่าบฐาบเหีภํยัๆมีมาภมีฐายบั้บจา เมื่อบั้บท้าวเฉุตตะภุมมาบจึๆบํมีไหว้
ท้าวพระลามว่าเหวะอ้าแภ่มะหาธาฉุเจ้า ส่วบถั่ๆแม่ทับเสีภแห่ๆพระ
ยาธาพพะบาสวบบํ่ใฉ่มีแต่ท่ํเสบาทัๆ ๔ อับตายแล้วบั้บภํอ้าบา ทๅบย่อม
มีลูภท่าบฐาบเหีทัๆมวบแลถิบอับมีเตฉะธิทหีมาภบัภภํอ้าแล ถับว่าเธิา
ทัๆฐายประจิบแพ้ลูภพระยาทัๆ ๗ ตายหมิดสัๆๆแล้วถั่ๆบั้บ ภํท่ํยัๆแต่
พระยาธาพพะบาสวบผู้ดๅวภํอ้าแล เจ้าภูป่าป้าบภิวภํอ้าเหี้บ ท่ํว่าให้
เจ้าภูไปทับเอิาท้าวพิภพีมาดูหูธาฉาตาเจ้าภูภ่อบภํอ้าเหี้บ มับจัภเปับ
เถาะภํดีเปับโฉุภภํ ดีหาภจัภรู้แจ้ๆบํ่ป่าฉะแล ถับว่าท้าวเฉุตตะภุมมาบ
ภล่าวสับบั้บแล้ว ท้าวพระลามจึๆฉ้ำให้พวภบ้อยไปทับเอิาท้าวพิภพีมา
สู่สำบัภแห่ๆติบแล้วเจ้าจึๆภล่าวว่า ดูธาท่าบพิภพีท่าบจึๆดูหูธาใบเถาะ
แลโฉุภแห่ๆเธิาแด่เหี้บ ใบเมื่อเธิามาผีปอๆยาดฉีๆเอิาบาๆสีดาภับดอม
พระยาธาพพะบาสวบหี บี้ยัๆจัภได้ลีรู้ว่าบํ่ได้พํให้รู้แจ้ๆ อับบึๆเธิาพระ

---

๑ ใบใบลาบจาบภ่ำ, บาฉอบ แลวัดหบอๆบอบ ฉๅบติภ เพาะสะบั้บจึๆได้ติมใส่
เพื่อให้มีถวามหมายเต้ม

ອົງບ້ຽຈັກເປັນເຄາະລືຮູ້ວ່າຈັກເປັນໂຊກພ່ ໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງນັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພິກພິ
ຈ໊ຽເອົາແປ້ນກຣະດາງອອກມາແລ້ວກໍເອົາດິນສໍ່ມາຂຶ້ນຈາງເປັນຖັນດີແລ້ວ ຈ໊ຽ
ທວາຍໄປວ່າ ຂ້າແມ່ພີ້ເປັນເຈົ້າສ່ວນດ້ຽພຣະທມຊາດຊາຕາແລເຄາະເຂັນກໍຈັກຄາດ
ເຂົ້າໃນອົງເປັນເຈົ້າບ່ໍຄາດບ່ໍຄາຫ໊ຽາງຈັກເຫັນໃນຄືນອັນນີ້ ພ້ີເປັນເຈົ້າຈັກໄດ້ຖືກຕ້ອງຂ້ໍ
ຄາຊຶກຊວນໃນຄືນອັນນີ້ທັ້ງທ່ຽງ ຜ້ີວ່າບ່ໍໄດ້ຖືກຕ້ອງຂ້ໍຄາຊຶກຊວນແທ້ດ້ຽງນັ້ນ ກໍຈັກ
ໄດ້ເຂົ້າກອກເຫ໊ ກອັນບ໊ຽງແທ້ດີຫ໊ ແລ ຄັນວ່າພົ້ນຈາກຣາຕີ ຄືນອັນນັ້ນແລ້ວພ້ີເປັນ
ເຈົ້າຈັກໄດ້ນາງສີດາບ່ໍຄາດບ່ໍສ໊ງກໍຂ້າແລ ທ່ໍວ່າໃຫ້ຄົນທ໊ງຫ໊ຽາຍພິພັກຣັກສາອົງ
ເປັນເຈົ້າໃຫ້ ດີຢ່າໃຫ້ ມີ ໂພຍໄພອົນຕາຍໃນຄືນອັນນີ້ເທີ້ນ ຄັນວ່າໜໍ່ຫູຣາກລ່ວງດ້ຽ
ນັ້ນແລ້ວທ້າວພຣະລາມກໍບ໊ຽເກີດນ ໂສກເສ້ົາໂສກາມາກນັກ ແມ່ນວ່ານາງແພງສີ
ແລນາງກິດຕະຣາວກໍດີ ນາງທ໊ງສອງກໍຮ້ອງໄຫ້ຮ່ຳໄຮໄປນາມາກ ບ໊ຽງໜັກໜາເຫດ
ວ່າປ້ານກວາ[1] ທ່ານທ້າວພຣະລາມ ຈັກໄດ້ໝັດມາກຈາກຕົນທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ທ້າວພຣະລາມຈ໊ຽໃຫ້ພວກນ້ອຍ ໄປເອົາເຈົ້າກຸມນາງທ໊ງສິບສອງຄົນອັນມີອົງ
ຄິດວາຣະບົດເປັນຕົ້ນມາສູ່ສ່ຳນັກແຫ່ງຕົນແລ້ວ ພຣະບາຈ໊ຽກລ່າວວ່າດູຣາລູກ
ຫ໊ານທ້າວສິບສອງຄົນພ້ີ[2] ເຣີຍ ບັດນີ້ໜໍ່ຫູຣາກໍຕັດທວາຍວ່າກູພ່ໍຈັກໄດ້ຖືກຄອກຂ້ໍ
ຂ໊ຄາໃນຄືນອັນນີ້ບ່ໍສ໊ງກາ ຄັນວ່ານ້ົມຣາຕີຄືນອັນນີ້ແລ້ວກໍຈັກເປັນໂຊກໄດ້ນາງສີດາ
ບ່ໍສ໊ງກາວ່າດ້ຽງນັ້ນບາ ບັດນີ້ເຈົ້າລູກເຈົ້າຫ໊ານເຈົ້າຈ໊ຽພິພັກຣັກສາກູພ່ໍໃຫ້ດີແດ່
ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກຸມນາງທ໊ງສິບສອງຄົນ ຈ໊ຽພ້ອມກັນກລ່າວວ່າແມ່ະຝູງຂ້າ
ໃຫ້ເຈົ້າກູຜ້ີວ່າເໜ້ືອອາກາດກ໊ຽງຫາວ ທ໊ງນວນຈ໊ຽໄວ້ເປັນໜັກແກ່ ຝູງຂ້າທ໊ງ
ຫ໊ຽາຍຫາກຈັກພິພັກຣັກສາກໍຂ້ານາ ທ່ໍວ່າໃນແຜ່ນດິນທ໊ງນວນ ນ[3]ຈ໊ຽໄວ້ເປັນໜັກ
ແກ່ນ້ານະນິກາບແລະທ້າວພຣະລັກກັບທ໊ງທ້າວພຣະລີຈັນ ແລນາງກິດຕະຣາ
ພຣະບາຄຸດຣກສາກຂ້ານ ເມື່ອນນນ້ານະນິກາບຈ໊ຽກລ່າວວ່າ ຂ້ານ່ແມ່ເຈົ້ານ
ຫ໊ານຜ້ີວ່າຕາມດ້ຽງຂ້ານດິ໊ຽງກູນ້ານາແມ່ນວ່າພິພັກຣັກສາກ໊ຄືກັນບ່ໍຣັກສາກ໊ຄືກັນ ເຫດ
ວ່າບຸພພະເວນກໍາແຫ່ງທ້າວພຣະລາມ ກໍຈັກມາຣອດມາເຖ໊ງໃນຄືນອັນນ້ີແລ ເຮົາ
ທ໊ງຫ໊ານຈ໊ຽເອົາກັນຣັກສາຕາມກາລະໄປກ່ອນເທີ້ນ ຍາມເມື່ອນັ້ນຈັກມາເຖ໊ງນ້ັກໍບ່ໍ
ຮູ້ເມື່ອຄ໊ຽສັກຄືນນັ້ນທັ້ນແລ ຄັນວ່ານ້ານະນິກາບກ່ລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້ากุมนาง

---

๑ ປ້ານກວາ ຄ໊ຽເປັນປ້ານກ໊ວ ໃນໃບລານຈານກ໊ຽງນ "ປ້ານກວາ" ຄືກັນຜູກ ກມັດ ๔ ໜ້າ ๖๑
๖ ຄວນເປັນ "ພ່" ๗ ຄວນເປັນ "ຈ໊ຽ"

ທັງສິບສອງຄົນປາຍກັນຮັກສາໃນອາກາດກາງຫາວທັງມວນ ມ້ານະນີກາບແລ
ທ້າວພຣະລັກທ້າວພຣະລີຈັນກັບທັງນາງກົຕຕະຣາດ ກໍພ້ອມກັນຢູ່ເຝົ້າພິພັກຮັກ
ສາໃນຂ່ວງຄຸ້ມສານຈອດທີ່ນັ້ນ ທຸກກ້ຳທຸກພາຍຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອພຣະອາທິດຕົກຕ່ຳ
ລັບຈອມດອຍໄປແລ້ວດ່ງນັ້ນ ຄົນທັງຫຼາຍກໍພ້ອມກັນພິພັກຮັກສາຢູ່ ເມື່ອຢູ່ຍາມບ່
ນອນຈັກຄົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາປັຕຕະຫຼມ ອັນຢູ່ໃນພື້ນນ້ຳທີ່ນັ້ນກໍໄດ້ຍິນສຽງ
ນ້ຳມອກສີນາດອັນຄົນທັງຫາຍຍິງໃສ່ກັນໃນກາລະເມື່ອຣົບເລວກັນນັ້ນເປັນອັນມີສຽງ
ເນື້ອງນັນສນ່ນກ້ອງມາກນັກສັນນັ້ນ ພຣະຍາຈິງເອົາພວກນ້ອຍ ມີ ຄົນໄປກັບດອມ
ຕົນພຣະຍາປັຕຕະຫຼມຈິງອອກມາແຕ່ພື້ນນ້ຳ ມາເຖິງຝັ່ງນ້ຳແລ້ວພຣະຍາຈິງເຫັນ
ລີພົນໂຍທາແຫ່ງທ້າວພຣະລາມເປັນອັນມາກຄາມຫຼວງຫຼາຍສັນນັ້ນ ພຣະຍາ
ປັຕຕະຫຼມຈິງຄນິງໃຈວ່າສ່ວນດ່ງພຣະຍາຄົນດິບຕົນນີ້ ກໍມາຣົບເລວຍຸທທະກໍາ
ກັບດ້ວຍກັນບ່ຂາດສາຍຈັກເທື່ອສັນນີ້ ກູຈັກເອົາພຣະຍາຄົນດິບຕົນນີ້ໄປຂ້າເສັຽຍາ
ໄດ້ລ້ຽງມັນໄວ້ເທື້ນ ຄັນວ່າພຣະຍາປັຕຕະຫຼມຄນິງໃຈສັນນີ້ແລ້ວພຣະຍາຈິງ
ຮວາຍມົນກ່ອມກຸ້ມບັງຄົນທັງຫຼາຍອັນມີມ້ານະນີກາບເປັນຕົ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບຸພ
ພະເວນກໍາແຫ່ງທ້າວພຣະລາມມາຮອດມາເຖິງແລ້ວ ຄົນທັງຫຼາຍກໍພ້ອມກັນ
ນອນຫຼັບໝົດສ້ຽງບ່ອາດມີບຸຄລະຜູ້ໃດຕື່ນຈັກຄົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາປັຕຕະ
ຫຼມກັບທັງພວກນ້ອຍ ມີ ຄົນ ກໍລວດເຂົ້າໄປໃນສານຈອດທີ່ນັ້ນແລກໍລວດຜູກເອົາ
ທ້າວພຣະລາມບ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈິງເອີ້ນຮຽກຫາຄົນທັງ
ຫຼາຍມີມ້ານະນີກາບເປັນຕົ້ນ ກໍບ່ມີບຸຄລະຜູ້ໃດຮູ້ເມື່ອຈັກຄົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະ
ຍາປັຕຕະຫຼມກຸ ມຜູກເອົາທ້າວພຣະລາມໄດ້ແລ້ວ ກໍລວດເອົາລົງໄປໃນພື້ນນ້ຳ
ທີ່ນີ້ແລ້ວກໍລວດເອົາໄປໃສ່ຄອກເຫຼັກ ໄວ້ໃນຂ່ວງຄຸ້ມແຫ່ງຕົນໃນເມື່ອງທີ່ນັ້ນແລ້ວ
ພຣະຍາຈິງບອກໃຫ້ພວກນ້ອຍ ๖ ຄົນ ໃຫ້ໄປເອົານ້ຳຄົນດິບກິນຕາຍໃນເມື່ອງ
ຄົນພຸ້ນເພື່ອວ່າຈັກເອົາມາໃຫ້ທ້າວພຣະລາມກິນຕາຍຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອພຣະຍາ
ປັຕຕະຫຼມເອົາທ້າວພຣະລາມໜີໄປແລ້ວ ນາງກົຕຕະຣາດຜູ້ເປັນຣາຊເທວີກັບ
ທັງນາງແພງສີອັນນອນຢູ່ຂອກຂ້າງ ຈິງຊະດຸ້ງຕື່ນແລ້ວກໍບ່ເຫັນຜົວແຫ່ງຕົນໃນ
ທີ່ໃດທີ່ນີ້ງນາງທັງສອງຈິງປຸກມ້ານະນີກາບ ແລຄົນທັງຫຼາຍອັນມານອນຢູ່ເຝົ້າ
ໃນທີ່ນັ້ນກໍຈິງພ້ອມກັນຊະດຸ້ງຕື່ນແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມກັນສແວງຫາທ້າວພຣະ
ລາມກໍບ່ເຫັນໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງ ຄົນທັງຫຼາຍກໍເປັນອັນຟ້ງຟ້າວມາກນັກຫັ້ນແລເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວພິກພີຈິງຄູນຫູຮາ ອັນບ່ເຫັນທ້າວພຣະລາມນັ້ນທ້າວພິກພີຈິງກລ່າວວ່າ

ດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍເຮີຍ ສ່ວນດັ່ງທ້າວພຣະລາມອັນເປັນເຈົ້າແຫ່ງເຮົາທັງຫຼາຍນີ້ ກໍບໍ່ໃຊ່ບຸດລະຜູ້ໃດຜູ້ອື່ນມາລັກເອົາໜີໄປຊະແລ ກໍຫາກແມ່ນພຣະຍາປັດຕະຫຼມ ອັນຢູ່ໃນພື້ນນ້ຳພຸ້ນມາລັກເອົາໜີໄປ ໃນຣາດີດີນອັນນີ້ຍັງບໍ່ທັນຕາຍແລບຸດລະຜູ້ ໃດຍັງຈັກໄປໄຕ່ຕາມນຳເອົາເຈົ້າດີນມານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍສ່ວນດັ່ງເຮົາທັງຫຼາຍ ๑ຝີ ພຣະອົງ ດີວ່າຜູ້ຂ້າຊື່ວ່າມ້ານະນີກາບ ແລນາງກີຕຕະຣາດ ແລທ້າວພຣະລັກພຣະລີຈັນກັບທັງເຈົ້າກຸມມານທັງ ๑ຫ ດີນ ນີ້ຈັກໃຫ້ບຸດລະຜູ້ໃດໄປໄຕ່ຕາມ ນຳເອົາເຈົ້າດີນມາກໍໄດ້ທຸກດີນ ໆ ແລ ທໍ່ວ່າເຮົາ ທັງຫຼາຍຈຶ່ງໃຫ້ເຈົ້າກຸມມານ ທັງ ๔ ພຣະອົງອັນມີທ້າວຫຸລລະມານແລທ້າວ ດວັນເທົ້າຟ້າກັບທັງທ້າວຊາຕາພຣະຍາ ແລທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາໄປໄຕ່ຕາມ ນຳດູກ່ອນເທີ້ນ ດັນວ່າເຈົ້າທັງ ๔ ໄປໄດ້ແລ້ວແລດີນມາດັ່ງນັ້ນ ເຮົາທັງຫຼາຍຈຶ່ງ ພ້ອມກັນໄປໄຕ່ຕາມດູດັ່ງນັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວທັງ ๔ ຈຶ່ງພ້ອມກັນຖາມທ້າວພີກ ພີວ່າດູຣາເຈົ້າຜູ້ເປັນໝໍຫູຮາ ສ່ວນດັ່ງຫົນທາງອັນຈັກໄປເມືອງປັດຕະຫຼມນັ້ນຢູ່ ທີ່ໃດເຈົ້າຈຶ່ງບອກຫົນທາງອັນນັ້ນ ໃຫ້ແກ່ຕູຂ້າທັງ ๔ ພີ້ນ້ອງແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ທ້າວພີກພີຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັງ ๔ ພີ້ນ້ອງເຈົ້າທັງ ๔ ຈຶ່ງເລາະລຽບແຄມ ຝັ່ງນ້ຳໄປກ້ຳຕາວັນຕົກທີ່ນັ້ນເທີ້ນ ຫາກຈັກເຫັນສຣະດອກບົວທີ່ນຶ່ງ ດັນວ່າເຈົ້າກູ ທັງ ๔ ໄປຮອດໄປເຖິງສຣະດອກບົວທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າກູຈຶ່ງເດັດກ້ານດອກບົວອອກ ແລ້ວເຈົ້າກູຈຶ່ງລົງໄປຕາມຮູກ້ານດອກບົວອັນນັ້ນເທີ້ນ ຫາກຈັກໄປຮອດໄປເຖິງ ເມືອງປັຕຕະຫຼມທີ່ນັ້ນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๔ ໄດ້ຍິນຄຳທ້າວພີກພີ ກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๔ ກໍພ້ອມກັນໄປຕາມຫົນທາງອັນທ້າວພີກພີຫາກ ບອກນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດໄປຮອດໄປເຖິງສຣະດອກບົວອັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๔ ຈຶ່ງ ໄປເດັດກ້ານດອກບົວອອກແລ້ວ ກໍລວດພ້ອມກັນລົງໄປຕາມຮູກ້ານດອກບົວອັນນັ້ນ ແລ້ວກໍລວດໄປຮອດເມືອງນາກທີ່ນັ້ນບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๔ ຈຶ່ງໄປ ດ້ວຍອັນລຳດັບຫົນທາງອັນນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງໄປເຫັນພວກນ້ອຍ ๖ ດີນອັນໄປຕັກນ້ຳມາ ໃຫ້ທ້າວພຣະລາມກິນຕາຍນັ້ນແລ ດັນວ່າເຈົ້າທັງ ๔ ໄປເຫັນພວກນ້ອຍທັງສອງ ດີນນັ້ນແລ້ວທ້າວຫຸລລະມານ ຈຶ່ງຖາມວ່າດູຣາທ່ານທັງສອງທ່ານຈັກໄປທີ່ໃດ ເປັນອັນຟັ່ງຟ້າວມາກນັກນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນພວກນ້ອຍທັງສອງຈຶ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າ

ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູພຣະຍາເຈົ້າແຫ່ງເຮົາທັງຫຼາຍ ອອກໄປເມືອງຄົນພຸ້ນໄດ້ຄົນດີບຜູ້ ນຶ່ງມາໃສ່ຄອກໄວ້ໃນຂ່ວງຄຸ້ມທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງບອກໃຫ້ເພື່ອຂ້າທັງສອງໄປເອົາ ນ້ຳຄົນດີບກິນຕາຍໃນເມືອງຄົນພຸ້ນ ມາໃຫ້ຄົນຜູ້ນັ້ນກິນຕາຍນັ້ນແລ ທ້າວຫຸລລະ ມານໄດ້ຍິນຄຳພວກນ້ອຍທັງສອງກລ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງທຳເພດຕີຫູບໍ່ໄດ້ຍິນຢູ່ຫັ້ນ ແລ ເຈົ້າຈຶ່ງຖາມເຖິງສອງທີ່ສາມທີ່ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພວກນ້ອຍທັງສອງກໍ່ມີ ໃຈອັນ ຄຽດແລ້ວແລ ປ້ອຍດ່າເຈົ້າທັງ ๔ ມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວທັງ ๔ ພີ່ນ້ອງຈຶ່ງ ພ້ອມກັນໄປຈັບເອົາພວກນ້ອຍທັງສອງມາຍີ່ຍ່ອງກັບຝາມີ່ມຸ່ນຜົງ ກຣະຈວນຕາຍໄປ ຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພວກນ້ອຍທັງສອງຕາຍໄປແລ້ວ ທ້າວທັງ ๔ ພີ່ນ້ອງຈຶ່ງພ້ອມກັນ ນີ້ຣະມິດເປັນແມງວັນຂຽວ ๔ ຕົວ ບິນໄປແອ່ວຊອກໄຊ້ສແວງຫາທ້າວພຣະລາມທົ່ວ ທຸກແຫ່ງທຸກພາຍກໍ່ບໍ່ເຫັນໃນທີ່ໃດທີ່ນຶ່ງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນແມງວັນຂຽວທັງ ๔ ຈຶ່ງ ພ້ອມກັນບິນເຂົ້າໄປໃນຂ່ວງຄຸ້ມທີ່ນັ້ນກໍ່ຈຶ່ງເຫັນທ້າວພຣະລາມ ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ໃນຄອກ ເຫຼັກທີ່ນັ້ນມີ່ນ້ຳຕາຕົກຢູ່ບໍ່ຂາດສາຍຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๔ ໄປຮອດແລ້ວທ້າວ ຫຸລລະມານຈຶ່ງຍໍ່ຕີ້ນຖີບທຳຄອກເຫຼັກອັນນັ້ນແຕກແລ້ວ ທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງລີ້ງແລ ເຫັນລູກຊາຍແຫ່ງຕົນທັງ ๔ ມາໄຕ່ຕາມນຳຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າກໍ່ມີ ໃຈອັນຊົມຊຶ່ນຍິນດີ ມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈຶ່ງນີ້ຣະມິດເປັນສຸ່ມເຫຼັກອັນນຶ່ງແລ້ວ ເຈົ້າກໍ່ລວດຊັດສຸ່ມເຫຼັກອັນນັ້ນ ໄປກວມພຣະຍາປັຕຕະຫຼມໄວ້ແລ້ວເຈົ້າທັງ ๔ ກໍ່ ອູ້ມເອົາທ້າວພຣະລາມທະຍານຫນີ່ໄປດ້ວຍລ່ວງອາກາດກາງຫາວ ແລ້ວກໍ່ລວດ ພ້ອມກັນໄປຈອດເຊົາຢູ່ໃນໂພນຊາຍທີ່ນຶ່ງຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອສຸ່ມເຫຼັກອັນນັ້ນໄປກວມ ຫົວພຣະຍາປັຕຕະຫຼມແລ້ວ ພຣະຍາກໍ່ລວດອອກຈາກສຸ່ມເຫຼັກອັນນັ້ນບໍ່ໄດ້ ພຣະຍາຈຶ່ງເອີ້ນຫານາງເທວີວ່າ ດູຣານາງເຮີຍກູພີ່ຈັກຕາຍຈາກເຈົ້າໃນວັນນີ້ ແລ້ວແລບຸຄລະຜູ້ໃດມາສັກສຸ່ມກວມຫົວກູພີ່ໄວ້ ອອກບໍ່ໄດ້ເສັ່ງແລ້ວນາງເຮີຍວ່າ ດ້ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງ [๑]ໂຜຖັພພາຣາຊເທວີ ໄດ້ຍິນຄຳພຣະຍາປັຕຕະຫຼມເອີ້ນຮ້ອງ ຫາສັນນັ້ນນາງຈຶ່ງຟ້າວແລ່ນມາເຖິງພຣະຍາແລ້ວ ນາງຈຶ່ງແກະໄງ້ທີ້ນດຶ່ງສຸ່ມ ເຫຼັກອັນນັ້ນກໍ່ເປັນອັນຫນັກມາກນັກບໍ່ອາດຈັກຍໍ່ຂຶ້ນໄດ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຈຶ່ງ ຖາມພຣະຍາວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າ [๒]ອັດຖະໃນວັນນີ້ເຈົ້າກູຍັງເຫັນບຸຄ ລະຜູ້ໃດຂຶ້ນມາໃນຜາສາດທີ່ນີ້ແດ່ກໍ່ຂ້າລີ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຈຶ່ງຂານວ່າດູຣານາງ

---

๑ ຄວນເປັນ ໂຜຕຖັພພາຣາຊເທວີ

๒ ຄວນເປັນ ອັຊຊະ

เรียเรานี้ภ่อเหันบุคละผู้ใดมาในที่นี้จักถึงแลนา เมื่อนั้นขาวไผฤพพา
ธาฉุเทวีจึ่งซ้ำถามว่า ข้าแก่เจ้าภูส่อนถึงถึบอันเจ้าภูเอามาใส่ถอกไว้
นั้นมันหนีแล้วลีรู้ว่ามันบ่างภ่อข้าจา เมื่อนั้นพระยาจึ่งกล่าวอ่าภูธาวขาว
เรียเรานี้ภ่ใช้พวกน้อย ไปเอาข้าถึบถึบกินตายในเมืองถึงพุ้นมาให้มัน
กินตายอ่าถึ่งนั้น พวกน้อยสองถึงนั้นภ่บังบ่ทันมานั้นแล มีถาว่าถึง
ถึบผู้นั้นมันหนีไปแล้วลีรู้ว่ามันบ่างภ่บ่รู้ได้แล เมื่อนั้นขาวไผฤพพาธาฉุเทวี
จึ่งกล่าวอ่าข้าแก่เจ้าภู ผีว่าถึบผู้นั้นมันบ่างปู่หั้นเป็นอันถึงภ่แล ถึงว่า
มันหนีไปแล้วถึ่งนั้น รอยว่าถึบผู้ใดผู้บ่างมาใต่ตามนำเอามันหนีไปแล้วแล
ชักถุ้มสุ่มเหู้ภอันนี้มาใส่เจ้าภูภ่บ่รู้ได้แล ส่วนถึ่งสุ่มเหู้ภอันนี้ภ่ใช่บุคละ
ผู้ใดผู้บ่างในเมืองที่นี้ชักถุ้มมาใส่แท้ดาย รอยว่าถึบผู้มีเดชะธิทธิใต่ตาม
มานำถึบผู้นั้นบ่ป่าชะแล ถึงว่านางกล่าวสันนั้นแล้วนางจึ่งเล่นไปลืงดู
ถึบถึบผู้นั้นภ่บ่เหันถึบในที่ใดที่บ่าง ภ่ท่เหันแต่ถอกเหู้ภอันนั้นแตกเผพ้า
มุ่นผ้าภระจอนไปบ่เสสลำหั้นแล ถึงว่านางเหันสันนั้นแล้วนางจึ่งเล่น
ไปเอ็นหาท้าวอะธุบีแลท้าวอัถลีทะนา แลท้าวถำพาแก่ก้าแลท้าวอุ่น
ทู้าถวายสวันอันเป็นทางขวายแท่งถึบว่า ดูธาเจ้าทางทั้ง ๔ เรียในเมือ
พ่ตาแท่งเจ้าไปเอาถึบถึบ มาใส่ถอกไว้ในธาตีถึบนี้ลูกทางแท่งถึบถึบผู้
นั้นภ่ใต่ตามนำมาถึงแล้ว ภ่เอาสุ่มเหู้ภมาถุ้มกวมหัวพ่ตาเจ้าไว้แล้ว
แลเอาถึบถึบผู้นั้นหนีไปที่ใดภ่บ่รู้ได้แล บัดนี้เจ้าทางทั้ง ๔ จึ่งมาเอาสุ่ม
เหู้ภออกจากหัวพ่ตาเจ้าแด่ภ่แม่เท็น เมื่อนั้นท้าวทั้ง ๔ อันมีท้าวอะธุบี
เป็นต้นภ่พ้อมกันเต็นเทะยาง มาถึงผาสาถพ่ตาแท่งถึบแล้วเจ้าทั้ง๔
จึ่งบางเอาสุ่มเหู้ภอกมาง ออกจากหัวพตาแท่งถึบแลวเจาทั้ง ๔ จึ่ง
พ้อมกันนี้ละมีาสุ่มเหู้ภอันนั้นให้เป็นถึบแล้ว ภ่เอาหัวใจไปห้อยไว้เหนือ
ถอยพีชุชะภูวพุ้บแล้ว จึ่งเอารูบถึบอันนั้นถุ้มไปใต่ตามนำถึบผู้มาลักถึบ
ถึบหนีไปนั้นทั้งแล เมื่อนั้นสุ่มเหู้ภอันเป็นรูบถึบนั้นภ่ทะยางใต่ตามนำไป
ถาวน้อยบ่างจึ่งเถิงท้าวทั้ง ๔ อันมีท้าวทุลละมางเป็นถ้วนทั้งแลถันว่า
รูบถึบอันนั้นไปรอดไปเถิงแล้ว ภ่ลวถภอดภุนท้าวทุลละมางมาภนักหั้น

ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈົ່ງບາຍເອົາຄົນຜູ້ນັ້ນມາບີບຄັ້ນໃຫ້ມຸ່ນຜົງກຣະ
ຈວນໄປແລ້ວ ສ່ວນດ້ງຫົວໃຈແຫ່ງຄົນຜູ້ນັ້ນອັນຫ້ອຍແຂວນໄວ້ເໜືອດອຍພິຊຊະ
ກູດກໍລວດເປັນແສງຕິດຕາມມາຫາຄົນຜູ້ນັ້ນ ກໍລວດຄືນມາເປັນຄົນຄືເກົ່າເຫດດ້ງ
ນັ້ນຄົນຜູ້ນັ້ນຈົ່ງຊື່ວ່າທ້າວແສງຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອທ້າວແສງຄືນມາເປັນຄົນແລ້ວກໍ
ຊ້ຳໄປກອດກຸມຖືບທຳທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ຈົ່ງກຸມບີບຖືບທຳທ້າວແສງຄູໄຖກັນໄປ
ມາໃນທ່ຳກາງຫາດຊາຍທີ່ນັ້ນມາກນັກ ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈົ່ງກອດຣັດທ້າວ
ແສງແລ້ວແລບີບຄັ້ນມຸ່ນຜົງກຣະຈວນຕາຍໄປແລ້ວ ສ່ວນດ້ງຫົວໃຈອັນແຂວນໄວ້
ເໜືອດອຍພິຊຊະກູດນັ້ນ ກໍຊ້ຳເປັນແສງມາຕິດແປດແລ້ວກໍລວດເກີດມາເປັນ
ຄົນຄືເກົ່າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວແສງກໍຊ້ຳກຸມບາຍຖືບທຳທ້າວຊາຕາພຣະຍາ
ມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຊາຕາພຣະຍາກໍກຸມປ້ຳຖືບທຳທ້າວແສງມາກນັກ
ແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງເອົາສອງຂາທ້າວແສງຟາດຕີກັບດິນຊາຍທີ່ນັ້ນ ມຸ່ນຜົງກຣະຈວນ
ຕາຍໄປແລ້ວ ຫົວໃຈອັນແຂວນໄວ້ເໜືອດອຍພິຊຊະກູດທີ່ນັ້ນກໍເປັນແສງມາຕິດ
ແປດແລ້ວກໍຊ້ຳເກີດມາຄືເກົ່າ ກໍຊ້ຳທະຍານໄປກຸມບີບຖືບທຳທ້າວກັລລະຫາ
ພຣະຍາມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານກໍຮູ້ເຫດອັນຫົວໃຈທ້າວແສງ
ແຂວນຢູ່ເໜືອດອຍພິຊຊະກູດສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງນີຣະມິດໃຫ້ແຂນໃຫ່ຽແລຍາວ
ມາກນັກແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງຢື້ ຢືດໄປຣອດໄປເຖິງ ດອຍພິຊຊະກູດແລ້ວກໍລວດຄັ້ນບີບ
ຫົວໃຈທ້າວແສງແຕກມຸ່ນຜົງໄປແລ້ວ ທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາຈົ່ງກຸມປ້ຳຖືບທຳ
ບີບຄັ້ນທ້າວແສງມຸ່ນຜົງຕາຍໄປແລ້ວ ກໍລວດບ່ຄືນມາຄືເກົ່າຫັ້ນແລເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ວະຣຸບີແລທ້າວອັຄຄີທທະນາ ກັບທັງທ້າວຄຳພາແກ່ກ້າແລທ້າວຍອດຟ້າຄວງ
ສວັນທັງ ๔ ພຣະອົງກໍພາກັນ ຄອງຖ້າທ້າວແສງບ່ຄືນມາຈັກເທື່ອເຈົ້າທັງ ๔
ພຣະອົງຈົ່ງພ້ອມກັນທະຍານ ໄປເຖິງໂພນຊາຍທີ່ນັ້ນແລ້ວທ້າວວະຣຸບີຈົ່ງນີຣະ
ມິດເປັນທະນູສິນແລ້ວແລ ຍິງໄປໃສ່ທ້າວຫຸລລະມານຫັ້ນແລເມື່ອນັ້ນສ່ວນດ້ງປີນ
ທະນູສິນແຫ່ງທ້າວວະຣຸບີ ກໍລວດບັງເກີດເປັນເຂົ້າຕອກດອກໄມ້ບູຊາທ້າວຫຸລ
ລະມານມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານກໍຊ້ຳນີຣະມິດເປັນທະນູສິນ
ຍິງໄປໃສ່ທ້າວວະຣຸບີບ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນປີນທະນູກໍລວດບັງເກີດເປັນເຂົ້າ
ຕົ້ມເຂົ້າໜົມຊະເດັນເຂົ້າໄປຫາທ້າວວະຣຸບີ ເປັນອັນມາກອັນຫຼາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ

ທ້າວຫຸລລະມານກໍເຫັນປົ້ນທະນູສິນແຫ່ງຕົນ ບັງເກີດເປັນເຂົ້າຕົ້ມເຂົ້າຫນົມບູຊາ
ທ້າວວະຮຸບີສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງເຕັ້ນທະບານເຂົ້າໄປເຖິງທ້າວວະຮຸບີແລ້ວກໍລວດກຸມປ້ຳ
ຖືບທຳຄູໄຖກັນໄປມາມາກນັກຊູ່ຄົນ ຊູ່ມີເຕຊະຣິທທີທໍ່ກັນໃຜກໍ ບໍ່ແພ້ ໃຜໄດ້
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈົ່ງຖາມທ້າວວະຮຸບີວ່າດູຣາທ່ານຄົນຖ່ອຍ
ຄົນຊົວບີ່ງຫນັກຫນາທ່ານນີ້ ມີຊື່ຊາມນາມກອນສັນໃດ ທ່ານເລົ່າເປັນລູກບຸຄລະຜູ້
ໃດນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວວະຮຸບີຈົ່ງຂານວ່າ ກູນີ້ຊື່ວ່າທ້າວວະຮຸບີອັນເປັນລູກນາງ
ມັສສາພໍ່ກູຊື່ວ່າທ້າວຫຸລລະມານແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງຂານວ່າດູຣາ
ທ່ານຄົນຖ່ອຍຄົນຊົວ ສ່ວນດັ່ງທ້າວຫຸລລະມານພໍ່ກໍແມ່ນກູນີ້ເດກູບໍ່ໄດ້ເອົາແມ່ມຶງ
ເປັນເມັຽຈັກເທື່ອເດ ເປັນດັ່ງລີ້ມຶງຈົ່ງເອີ້ນຮຽກກູເປັນພໍ່ດັ່ງນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ວະຮຸບີຈົ່ງຂານວ່າ ບານເມື່ອທ້າວຫຸລລະມານມາແປງຂົວຂວ້ານນ້ຳສມຸດວັນນັ້ນ
ແມ່ກູກໍໄດ້ອອກມາມ້າງເພຂົວເສັ່ງ ທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງດຳມຸດນ້ຳລົງໄປສູ່ຊົ່ມແມ່
ແຫ່ງກູມາກນັກກູຈົ່ງເກີດມານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງກລ່າວວ່າເອີ ງ
ຜີວ່ານີ້ດັ່ງນັ້ນແທ້ມຶງນັ້ນກໍຫາກແມ່ນລູກກູແທ້ແລວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ທ້າວວະຮຸບີກໍ
ລວດເຂົ້າໄປຫາທ້າວຫຸລລະມານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວອັດຄີທທະນານີ້ກໍເຫັນທ້າວ
ວະຮຸບີກັບທັງທ້າວຫຸລລະມານເປັນພໍ່ເປັນລູກກັນສັນນັ້ນ ເຈົ້າກໍບໍ່ຟັງເຈົ້າຈົ່ງ
ກລ່າວວ່າກູກໍບໍ່ເປັນລູກເປັນພໍ່ບຸຄລະຜູ້ໃດແລ ກູຈັກຂ້າຄົນທັງຫຼາຍຝູງນີ້ໃຫ້ຕາຍ
ນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງນີ້ຣະມິດເປັນທະນູສິນແລ້ວເຈົ້າ
ຈົ່ງບີ່ງໄປໃສ່ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນປົ້ນທະນູສິນຈົ່ງເປັນເຂົ້າຕອກດອກ
ໄມ້ບູຊາທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າກໍຊ້ຳນີ້ຣະມິດ
ເປັນທະນູສິນບີ່ງໄປໃສ່ທ້າວອັດຄີທທະນາແລ້ວ ປົ້ນກໍລວດເປັນເຂົ້າຕົ້ມບູຊາທ້າວ
ອັດຄີທທະນາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວອັດຄີທທະນາຈົ່ງທະບານເຕັ້ນເຂົ້າໄປກຸມປ້ຳ
ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າມາກນັກ ໃຜກໍບໍ່ຜາບແພ້ໃຜໄດ້ກໍທໍ່ມີເຕຊະຣິທທີສເມີກັນຫັ້ນ
ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ຈົ່ງຖາມວ່ານຶ່ງນີ້ເປັນລູກບຸຄລະຜູ້ໃດແລ້ວແລ ຮຽກ
ຊື່ສັນໃດມຶ່ງຈົ່ງມີເຕຊະຣິທທີອັນມາກນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວອັດຄີທທະນາຈົ່ງຂານ
ວ່າກູນີ້ແມ່ນລູກນາງ [1]ຈັມປາດອກແກ້ວ ກູນີ້ຊື່ວ່າທ້າວອັດຄີທທະນາພໍ່ກູນີ້ຊື່ວ່າ

---

[1] ຄວນເປັນ ຈຳປາ

ທ້ຳວຄວັນເທົ້ຳຟ້ຳແລ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວຄວັນເທົ້ຳຟ້ຳຈົ່ງຂານວ່ຳກູນີ້ກໍຫຳກແມ່ນທ້ຳວ
ຄວັນເທົ້ຳຟ້ຳແລເດ ກູກໍບໍ່ໄດ້ໄປເອົາແມ່ມີ່ງມາເປັນເມັ່ງເມື່ອໃດນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວ
ອັດຄີທທະນາຈົ່ງກລ່ຳວວ່ຳ ໃນເມື່ອທ້ຳວຄວັນເທົ້ຳຟ້ຳມາແປງຂົວຂວ້ຳມນ້ຳສມຸດ
ວັນນັ້ນແມ່ແຫ່ງກູກໍມາມ້ຳງເພຂົວເສັ່ງ ທ້ຳວຄວັນເທົ້ຳຟ້ຳຈົ່ງລົ່ງມາສູ່ຊົນແມ່ແຫ່ງ
ກູມາກນັກກູຈົ່ງເກີດມານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວຄວັນເທົ້ຳຟ້ຳຈົ່ງກລ່ຳວວ່ຳ ເອີ ງ ຜີວ່ຳ
ມີດັ່ງນັ້ນແທ້ມີ່ງນີ້ກໍຫຳກແມ່ນລູກກູແທ້ແລ ວ່ຳດັ່ງນັ້ນແລ້ວທ້ຳວອັດຄີທທະນາກໍ
ລວດເຂົ້ຳໄປຫຳທ້ຳວຄວັນເທົ້ຳຟ້ຳຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວຄຳພາແກ່ກ້ຳກໍເຫັນທ້ຳວ
ທັ່ງ ๔ ເປັນພໍ່ເປັນລູກກັນສັນນັ້ນ ເຈົ້ຳຈົ່ງເອີ້ນຖາມທ້ຳວຊາຄາພຣະຍາວ່ຳຂ້ຳແກ່
ເຈົ້ຳກູຜູ້ຂ້ຳນີ້ ຊື່ວ່ຳທ້ຳວຄຳພາແກ່ກ້ຳ ອັນເປັນລູກນາງຜ່ານແຜ້ວດອກຄຳກໍຂ້ຳນາ
ສ່ວນດັ່ງເຈົ້ຳກູນັ້ນບໍ່ລອນວ່ຳ ແມ່ນພໍ່ຜູ້ຂ້ຳຊື່ວ່ຳທ້ຳວຊາຄາພຣະຍາ (ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວ
ຊາຄາພຣະຍາຈົ່ງກລ່ຳວວ່ຳກູນີ້ແມ່ນພໍ່ວ່ຳດັ່ງ) ນັ້ນເຈົ້ຳກໍເຂົ້ຳໄປຫຳກັນແລ້ວແລຊົນ
ຊົ່ນຍົນດີກັບດອມກັນຫັ້ນແລ້ວແລ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວຍອດຟ້ຳຄວງສວັນກໍຖາມທ້ຳວກັລ
ລະຫາພຣະຍາກລ່ຳວວ່ຳແມ່ນພໍ່ສັນດຽວນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້ຳທັ່ງ ຊ ພໍ່ລູກກໍເຂົ້ຳໄປຫຳ
ກັນແລ້ວແລຊົນຊົ່ນຍົນດີກັບດອມກັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວວະຮຸຍີຈົ່ງຖາມທ້ຳວຫຸລ
ລະມານວ່ຳ ຂ້ຳແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້ຳສ່ວນດັ່ງຊາຍຜູ້ນີ້ພໍ່ຄາແຫ່ງຂ້ຳເອົາໄປໃສ່ຄອກເຫຼັກ
ໄວ້ແລ້ວ ພໍ່ເປັນເຈົ້ຳຈົ່ງມານຳເອົາເມື່ອນັ້ນແມ່ນພີ້ນ້ອງວົງສາແຫ່ງເຮົານັ້ນລີ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້ຳວຫຸລລະມານຈົ່ງກລ່ຳວວ່ຳ ດູຮາເຈົ້ຳລູກຮັກແກ່ພໍ່ສ່ວນດັ່ງຊາຍຜູ້ນັ້ນອັນກູພໍ່
ມານຳເອົາຄືນເມື່ອນັ້ນກໍຫຳກແມ່ນອາຈຍາປູ່ແຫ່ງເຈົ້ຳກໍພໍ່ເດ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວວະຮຸຍີ
ໄດ້ຍິນທ້ຳວຫຸລລະມານກລ່ຳວສັນນັ້ນ ເຈົ້ຳຈົ່ງເຂົ້ຳໄປໂຈມເອົາຄືນແລມີທ້ຳວພຣະ
ລາມມາໃສ່ຫົວແຫ່ງຄົນຫັ້ນແລ ແມ່ນວ່ຳທ້ຳວອັດຄີທທະນາແລທ້ຳວຄຳພາແກ່
ກ້ຳກັບທັ່ງທ້ຳວຍອດຟ້ຳຄວງສວັນກໍດີ ເຈົ້ຳທັ່ງ ນີ ກໍຮູ້ແຈ້ງວ່ຳທ້ຳວພຣະລາມ
ເປັນອາຈຍາປູ່ແຫ່ງຄົນສັນນັ້ນ ເຈົ້ຳທັ່ງ ນີ ຈົ່ງເຂົ້ຳໄປໂຈມເອົາຄືນມີທ້ຳວພຣະ
ລາມມາໃສ່ຫົວແຫ່ງຄົນທຸກຄົນ ງ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວວະຮຸຍີຈົ່ງໄຫວ້ທ້ຳວພຣະ
ລາມວ່ຳຂ້ຳແກ່ປູ່ເປັນເຈົ້ຳ ບັດນີ້ຂ້ຳຜູ້ຫຼານກໍຈັກຂໍອັງເຊີນປູ່ເປັນເຈົ້ຳຄືນເມື່ອປາມ
ອາຈຍາພໍ່ຄາແຫ່ງຂ້ຳກ່ອນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວພຣະລາມຈົ່ງຂານວ່ຳດູຮາເຈົ້ຳຫຼານ
ຄັນວ່ຳເຈົ້ຳມັກໄຄ່ປາກໃຫ້ກູປູ່ເມື່ອປາມອາຈຍາພໍ່ຄາແຫ່ງເຈົ້ຳດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້ຳຫຼານຈົ່ງ

ແອ່ວເອົາທ້າວຫຸລລະມານ ອັນເປັນພໍ່ແທ່ງເຈ້ານັ້ນຄືນເມືອກໍ່ພໍ່ເທ້ນຄັນວ່າທ້າວ
ຫຸລລະມານຄືນເມືອຄ້ຳງນັ້ນກູປູ່ກໍ່ຈັກຄືນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວວະຣຸບີຈ໊ຳຊ້ຳຂາບໄຫ້ວ
ທ້າວຫຸລລະມານວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈ້ານັ້ນຂ້າຜູ້ລູກກໍ່ຈັກອ້ຳເຊີນພໍ່ເປັນເຈ້າ
ເມືອປານແມ່ແທ່ງຂ້າ ອັນປູ່ໃນພາສາວພຸ້ນແດ່ກໍ່ຂ້າເທ້ນຍານເມືອພໍ່ເປັນເຈ້ານັ້ນ
ພາກຈາກແມ່ແທ່ງຂ້ານັ້ນ ແມ່ແທ່ງຂ້າກໍ່ມີໃຈອັນຄຶດຮອດຄຶດເຖິງພໍ່ເປັນ
ເຈ້ານາກນັກກໍ່ຂ້ານາ ນັ້ນພໍ່ເປັນເຈ້ານາຣອດທີ ນີ້ແລ້ວແລນ໋ໄປປານແມ່ແທ່ງ
ຂ້ານັ້ນ ຄັນວ່າແມ່ແທ່ງຂ້ານັ້ນຮູ້ຂ່າວເມືອພາບລຸນ ກໍ່ຈັກກັ້ນໃຈຕາຍເສັ່ງບໍ່ມີບ່ານ
ເທດວ່າຄຶດຮອດຄຶດເຖິງພໍ່ເປັນເຈ້ານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈ໊ຳຂາບວ່າ
ເອີ ໆ ຄັນວ່າເຈ້ານ້ອງຮັກໃຫ້ພໍ່ເມືອ ພໍ່ກໍ່ຈັກເມືອປານແມ່ແທ່ງເຈ້ານັ້ນແລ ເມືອ
ນັ້ນທ້າວວະຣຸບີໄດ້ບິນລ່ຳພໍ່ແທ່ງຄືນກ່ານ໋ວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈ້ານ໋ຈ໊ຳບິຣະມິດພາສາດ
ຫ້ ໆ ນ໋ຳເຈ້ານ໋ຈ໊ຳອ້ຳເຊີນອາຈຍານ໋ປູ ແລອາຈຍານ໋ພໍ່ອາຈຍາອາວຫ້ ໆ ພຣະອິ ໆ ນ
ສູ່ພາສາວຫ້ ໆ ນັ້ນແລ້ວ ເຈ້ານ໋ຫ້ ໆ ຈ໊ຳພ້ອມກັນຄືເອົາແລຄືນແລເສົາຄືວ່າ
ທ້າວວະຣຸບີຄືເອົາເສົານ໋ ທ້າວອັຄຄິທະນາຄືເອົາເສົານ໋ ທ້າວຄ່ຳພາແກ່ກ້າຄື
ເອົາເສົານ໋ ທ້າວຍອດຟ້າຄວ ໆ ສວັນຄືເອົາເສົານ໋ ແລ້ວເຈ້ານ໋ ໆ ພຣະອິ ໆ ຈ໊ຳ
ພ້ອມກັນບົກເສົາພາສາດ ອັນນັ້ນທະບານ໋ນ໋ສູ່ອາກາດກ ໆ ທ້າວແລ້ວກໍ່ສ່ຳເພາະ
ໜ້າ ່ຳເມືອ ໆ ແທ່ງຄືນແລ້ວ ກ ່ ນ ໄປຄັນວ່າເຈ້ານ໋ ໆ ພີ ນ ້ອ ໆ ເອົາພາສາດທ້າວ
ພຣະລານ ໄປຣອດໄປເຖິງເມືອ ໆ ແລ້ວ ກໍ່ລວດຄ ໆ ໄປຈອດເຊ ໆ ໃນຊານນ ິ ນ ພາສາດ
ແທ່ ໆ ພຣະບາປ ັ ດ ະ ຫ ູ ນແລ້ວ ເຈ້ານ໋ ໆ ຫ ້ ອັນມີທ້າວພຣະລານເປັນຕ ້ ນ ຈ ໊ ໆ ເຂ ້ າ
ໄປສູ່ ກ ໍ ໜ ້ າ ຄ ວ ໆ ອັນເປັນ ທ ີ ປູ່ ແທ ່ ໆ ພຣະບາປ ັ ດ ະ ຫ ູ ນ ທ ້ ນ ແລ ເມ ື ອ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ບ າ
ປ ັ ດ ະ ຫ ູ ນ ກ ໍ ລ ໊ ໆ ເ ທ ້ ນ ທ ້ າ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ເ ຂ ້ ານ ານ ໍ ສ ູ ່ ພ າ ສ ານ ແ ທ ່ ໆ ຄ ືນ ສ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ ານ ໍ ມ ີ
ໃ ຈ ອ ັ ນ ປ ້ ານ ກ ວ ◌ ◌ ◌

ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູສ່ວນດັ່ງທ້າວພຣະລານອັນພໍ່ຕາເອົາມາໃສ່ຄອກໄວ້ ປາງນັ້ນແມ່ນອາຈຍາປູ່ແຫ່ງຂ້າ ແມ່ນວ່າທ້າວຫຸລລະມານອັນມາໄຕ່ຕາມນຳເອົາ ທ້າວພຣະລານຄືນເມືອເມືອງປາງນັ້ນ ກໍຫາກແມ່ນອາຈຍາພໍ່ແຫ່ງຂ້າສ່ວນດັ່ງ ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ອັນມາກັບດອມທ້າວຫຸລລະມານນັ້ນກໍຫາກແມ່ນອາຈຍາພໍ່ ແຫ່ງທ້າວອັຄຄີທທະນາ ສ່ວນດັ່ງທ້າວຊາຄາພຣະຍາອັນມາກັບດອມທ້າວຄວັນ ເທົ້າຟ້ານັ້ນກໍຫາກແມ່ນອາຈຍາ ພໍ່ແຫ່ງທ້າວຄຳພາແກ່ກ້າສ່ວນດັ່ງທ້າວກັລ ລະຫາພຣະຍາອັນມາກັບດອມທ້າວຊາຄາພຣະຍານັ້ນ ກໍຫາກແມ່ນອາຈຍາພໍ່ ແຫ່ງທ້າວຍອດຟ້າຄວງສວັນກໍຂ້າແລ ເມືອນັ້ນພຣະຍາປັຕຕະຫຼມຈຶ່ງຂານວ່າ ເອີ ງ ຄັນວ່າທ້າວທັງ ๔ ອັນມາໄຕ່ຕາມນຳເອົາທ້າວພຣະລານຄືນເມືອນັ້ນ ແມ່ນພໍ່ແຫ່ງຫຼານຊາຍແຫ່ງກູທັງ ๔ ແທ້ດັ່ງນັ້ນກໍເປັນອັນດີນັກແລທໍ່ວ່າເຈົ້າຫຼານ ທັງ ๔ ຈຶ່ງໄປບອກເອົານາງທັງ ๔ ອັນເປັນແມ່ແຫ່ງເຈົ້າທັງ ๔ ທ່ຽວພລັນໃຫ້ ໄດ້ເຫັນໜ້າຜົວແຫ່ງເຂົາເທົ້າວັນເທີ້ນ ຄັນວ່າພຣະຍາປັຕຕະຫຼມກລ່າວດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວ ທ້າວວະຣຸຍີຈຶ່ງໃຫ້ພວກນ້ອຍ ໄປບອກເອົານາງທັງ ๔ ອັນມີນາງມັສສາ ມາສູ່ສຳນັກພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າຫນັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງທັງ ๔ ມາເຫັນຜົວແຫ່ງຕົນແລ້ວ ນາງທັງ ๔ ຈຶ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າຜົວຣັກຜູ້ຂ້າເຈົ້າກູມາ ສົມສູ່ປູ່ກີນກັບດອມຜູ້ຂ້າປາງນັ້ນ ເໝືອນດັ່ງຟ້າເຫຼື້ອມແລບ [๑]ເມືອງປຽວເຫັນເຈົ້າ ເທືອດຽວ ບັດນີ້ເຈົ້າບຸນກວ້າງ ມາຣອດແລ້ວດີໃຈຍາໄດ້ຟ້າວໜີໄປເມືອໜ້າຂໍໃຫ້ ຜົວກຳພ້ານອນປາມກ່ອນເທີ້ນ ເມືອນັ້ນທ້າວທັງ ๔ ອັນມີທ້າວຫຸລລະມານເປັນ ຕົ້ນຈຶ່ງພ້ອມກັນກລ່າວວ່າດູຣານາງທັງຫຼາຍເຣີຍ ໃນເມືອເຣົາພີ້ມາສົມສູ່ປູ່ກີນກັບ ດອມນາງທັງຫຼາຍປາງນັ້ນ ກໍຫາກໄປຣົບເລວການສົມຄານ[๖] ເສີກໃຫ່ຽແລນາ ທໍ່ວ່າພຣະຍາພໍ່ແຫ່ງນາງ ຫາກໄປເອົາທ້າວພຣະລານມາເຖິງທີ່ ນີ້ເຣົາພີ້ຈຶ່ງໄດ້ ໄຕ່ຕາມມານຳເອົາທ້າວພຣະລານ ກໍຈຶ່ງໄດ້ເຫັນໜ້າເຈົ້ານາງທັງຫຼາຍດອກນາ ບັດນີ້ເຣົາພີ້ມາເຫັນທ້າວພຣະລານ ໃນທີ່ ນີ້ແລ້ວເຣົາພີ້ກໍຈັກໄດ້ຄືນເມືອກ່ອນແລ້ວ ຄ່ອຍປູ່ດີເຍີນາງທັງຫຼາຍເຣີຍເມັ່ຽແກ້ວ ພີ້ຈັກເມືອກ່ອນແລ້ວຄ່ອຍປູ່ດີແດ່ເນີເອີ ງ ຄ່ອຍເມືອດີເຍີຜົວແກ້ວຣັກເຣີຍ ອຸ່ນຂ້າງຄັນວ່າເຈົ້າບຸນກວ້າງເມືອແລ້ວໜັ່ນມາ

---

๑ ເມືອງປຽວ ຄວນເປັນ "ເປືອງປຽວ"

๖ ຄວນເປັນສົງຄານ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ສົມຄານ" "ຄືກັນ" (ຜູກ ກ ມັດ ๔ ໜ້າ ๔๕)

ແດ່ເນີ້ວ່າດ່ງນั้ນທ້ຳວວະຣຸບີ ຈິງກລ່າວເຊິງທ້ຳວຫຸລລະມານວ່າຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນ
ເຈົ້າຄັນວ່າເຈົ້າກູມີກິຈຈະອັນຣົບເລວ ສົມຄານດ່ງນั้ນຂ້າຜູ້ລູກກໍຈັກໄປອາສາຣົບ
ເລວຕາງເຈົ້າກູກໍຂ້າແລ ເມື່ອນั้ນທ້ຳວຫຸລລະມານຈິງກລ່າວວ່າດູຣາເຈົ້າລູກຣັກ
ແກ່ພໍ່ບັດນີ້ເຈົ້າລູກຣັກຍາຟ້າວວ່າຈັກໄປກໍພໍ່ເທີ້ນ ຄັນວ່າການສົມຄານເປັນອັນ
ໜັກມາກນັກດ່ງນั้ນ ກູພໍ່ຫາກຈັກມີທູຕາຂ້າໃຊ້ມາເອົາເຈົ້າລູກຣັກໄປປ້ານໜຸນ
ຊ່ອຍຊູກໍພໍ່ແລ ເຈົ້າລູກຣັກຈິງຢູ່ກັບດອມແມ່ແຫ່ງເຈົ້າຟັງດູຍັງກິຈຈະການອັນ
ໜັກແລເບົານั้ນເທີ້ນ ຄັນວ່າທ້ຳວຫຸລລະມານກລ່າວດ່ງນั้ນແລ້ວທ້ຳວວະຣຸບີຈິງ
ຂານວ່າໂດຍ ງ ຄັນວ່າເຈົ້າກູຈັກເມື່ອກໍຈິງພາກັນເມື່ອກ່ອນເທີ້ນ ເມື່ອນั้ນ
ທ້ຳວພຣະລານ ຈິງເອີ້ນສ່ງພຣະຍາປັຕຕະຫຼມວ່າຄ່ອຍຢູ່ດີເບີ້ເຈົ້າຊະຫາບເຣີຍ
ຂ້າກໍຈັກເມື່ອກ່ອນແລ້ວວ່າດ່ງນั้ນ ເມື່ອນั้ນພຣະຍາປັຕຕະຫຼມຈິງຂານວ່າເອີ ງ
ຄ່ອຍເມື່ອດີເບີ້ເຈົ້າຊະຫາບເຣີຍ ຄັນວ່າການສົມຄານອັນໜັກສັນນั้ນເຈົ້າຊະ
ຫາບຈິງໃຊ້ຄົນມາເອົາຫຼານຊາຍທັງ ๔ ໄປປ້ານໜຸນຊ່ອຍຊູນั้ນເນີ ເອີ ງ ວ່າດ່ງນั้ນ
ແລ້ວທ້ຳວຫຸລລະມານ ຈິງອຸ້ມເອົາທ້ຳວພຣະລານບໍຣະບວນແລ້ວເຈົ້າທັງ ๕ ກໍ
ລວດພ້ອມກັນທະຍານຄືນເມືອຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ๕ ໄປຮອດສຣະດອກບົວ
ອັນເປັນກົກຫົນທາງທີ່ນั้ນແລ້ວ ກໍລວດພາກັນບຸກບົ້ນຂຶ້ນໄປຕານຮູກ້ານດອກບົວ
ອັນນั้ນແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນທະຍານເມືອເຖິງສໍານັກສານຈອດບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນั้ນບั้ນຄົນທັງຫຼາຍໝາຍມີນາງກົຕຕະຣາດເປັນຕົ້ນ ເຂົາກໍເຫັນເຈົ້າທັງ ๕ ພໍ່ລູກ
ມາຮອດມາເຖິງແລ້ວ ເຂົາກໍມີໃຈອັນຊົມຊົ້ນຍິນດີມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນั้ນພຣະ
ຍາຣາພພະນາສວນ ຈິງມີພຣະຣາຊອາຈຍາດໍ່ລູກແຫ່ງຕົນທັງ ໜ ວ່າ
ດູຣາເຈົ້າລູກຣັກທັງ ໜ ພໍ່ເຣີຍ ບັດນີ້ຂຸນເສນາທັງ ๕ ອັນເປັນແມ່ທັບເສີກກໍ
ຕາບໝົດສ້ຽງແລ້ວ ເຈົ້າລູກຣັກທັງ ໜ ຈິງພາກັນໄປເອົາຣາຊການກູພໍ່ໃຫ້ໄດ້[1]
ກໍພໍ່ເທີ້ນ ເມື່ອນั้ນເຈົ້າກຸມມານທັງ ໜ ຈິງພ້ອມກັນຂານວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້
ພໍ່ເປັນເຈົ້າໃນເມື່ອກິຈຈະການປຣະໝານປານນີ້ ຂ້າຜູ້ລູກທັງ ໜ ກໍຈັກພ້ອມ ກັນ
ອາສາໃຫ້ແລ້ວມາໂນທວານແຫ່ງພໍ່ເປັນເຈົ້ານั้ນແລ ຂໍແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າຍາໄດ້ນ້ອຍ
ເນື້ອນ້ອຍໃຈກໍຂ້າເທີ້ນວ່າດ່ງນั้ນ ເມື່ອນั้ນທ້ຳວທອງຄໍາຈິງຕົກແຕ່ງໄພ່ພົນໂຍທາ

---

๑ ຈົບຜູກ ກ ມັດ ๔ ລິຈຈະນາແລງຍາມແລ້ວຄ້ອຍຄໍາ ເດືອນ ๔ ຂຶ້ນ ๑๑ ຄໍ່ຳ ວັນ ๔
ໃຫ້ພິຈາຣະນາເອົາແດ່ທ້ອນ

ອັກໂຂເພນີ ກໍນາໂຮມແລ້ວ ເຈ້ົາຈ່ົງຂົ້ນຂວ້ີຊ້ ຳງອອກໄປເປັນຫົວໜ້ ຳແລ້ວ ໄພ່ພົນ ໂຍທາຈ່ົງໂຫ ຼ ຫ ຼ ້ ຳໄປຕາມຫ ຼ ້ ຳງທັ້ງແລ ຄັນວ່ ຳທ ້ ຳວທອງຄ ຳເອ ົ ຳໄພ່ພົນໂຍທ ຳໄປ ເຖ ົ ຳງທ ຳ ່ ຳກ ຳງທ ົ ້ ຳງນ ຳແລ ້ ວ ເຈ ົ ້ ຳຈ ົ ່ ງໃຫ ້ ໄພ ່ ພົນໂຍທ ຳ ຍ ົ ກ ້ ຳນອກສ ີ ນ ຳ ດ ໜ ້ ຳ ໄ ມ ້ ປ ົ ້ ນ ໄ ຟ ມ ີ ສ ງ ໆ ພ ະ ລ ຶ ກ ສ ຳ ເ ພ ິ ່ ງ ກ ົ ວ ມ ຳ ກ ນ ັ ກ ທ ັ ້ ງ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ຳ ວ ພ ຣ ະ ລ ຳ ມ ຈ ່ ົ ງ ມ ີ ພ ຣ ະ ຣ ຳ ຊ ອ ຳ ດ ຳ ຕ ່ ໍ ທ ້ ຳ ວ ອ ົ ງ ຄ ິ ດ ວ ່ ຳ ຖ ຼ ຣ ຳ ເ ຈ ້ ຳ ອ ົ ງ ຄ ິ ດ ລ ຼ ກ ຣ ັ ກ ພ ່ ໍ ເ ຈ ້ ຳ ຈ ່ ົ ງ ເ ອ ົ ຳ ໄ ພ ່ ພ ົ ນ (ໂ ຍ ທ ຳ) ອ ອ ກ ໄ ປ ຣ ົ ບ ເ ລ ວ ເ ອ ົ ຳ ຣ ຳ ຊ ກ ຳ ນ ແ ຫ ່ ງ ກ ູ ພ ່ ໍ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້ ກ ໍ ພ ່ ໍ ເ ທ ົ ້ ນ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ຳ ວ ອ ົ ງ ຄ ິ ດ ຈ ່ ົ ງ ຂ ວ ນ ຄ ຳ ພ ່ ໍ ແ ຫ ່ ງ ຕ ົ ນ ວ ່ ຳ ໂ ດ ຍ ໆ ວ ່ ຳ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ຳ ຈ ່ ົ ງ ນ ິ ຣ ະ ມ ິ ດ ເ ປ ັ ນ ຊ ້ ຳ ງ ເ ພ ື ່ ອ ກ ວ ົ ດ ນ ໍ ້ ຳ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ຳ ຈ ່ ົ ງ ຂ ົ ້ ນ ຂ ວ ້ ີ ຊ ້ ຳ ງ ອ ອ ກ ໄ ປ ຈ ຳ ກ ວ ຽ ງ ແ ລ ້ ວ ໄ ພ ່ ພ ົ ນ ໂ ຍ ທ ຳ ອ ັ ກ ໂ ຂ ເ ພ ນ ີ ກ ໍ ຈ ່ ົ ງ ໂ ຫ ຼ ຫ ຼ ້ ຳ ໄ ປ ຕ ຳ ມ ຫ ຼ ້ ຳ ງ ທ ັ ້ ງ ແ ລ ຄ ັ ນ ວ ່ ຳ ທ ້ ຳ ວ ອ ົ ງ ຄ ິ ດ ເ ອ ົ ຳ ລ ິ ພ ົ ນ ມ ະ ຫ ິ ລ ະ ໂ ຍ ທ ຳ ໄ ປ ເ ຖ ົ ຳ ທ ຳ ່ ຳ ກ ຳ ງ ທ ົ ້ ງ ນ ຳ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ຳ ຈ ່ ົ ງ ໄ ປ ຕ ັ ້ ງ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ຈ ົ ນ ໃ ກ ້ ລ ິ ພ ົ ນ ມ ະ ຫ ິ ລ ະ ໂ ຍ ທ ຳ ທ ້ ຳ ວ ທ ອ ງ ຄ ຳ ມ ີ ປ ະ ໝ ຳ ນ ๑๐ ວ ຳ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ຳ ຈ ່ ົ ງ ໃ ຫ ້ ໄ ພ ່ ພ ົ ນ ໂ ຍ ທ ຳ ນ ົ ່ ງ ຫ ນ ້ ຳ ໄ ມ ້ ປ ົ ້ ນ ໄ ຟ ເ ຂ ້ ຳ ໄ ປ ຫ ຳ ລ ິ ພ ົ ນ ມ ະ ຫ ິ ລ ະ ໂ ຍ ທ ຳ ແ ຫ ່ ງ ທ ້ ຳ ວ ທ ອ ງ ຄ ຳ ມ ຳ ກ ນ ັ ກ ທ ັ ້ ງ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ຳ ວ ທ ອ ງ ຄ ຳ ຈ ່ ົ ງ ເ ອ ີ ້ ນ ຖ ຳ ມ ທ ້ ຳ ວ ອ ົ ງ ຄ ິ ດ ວ ່ ຳ ມ ົ ງ ມ ີ ຊ ົ ງ ລ ີ ມ ົ ງ ຈ ່ ົ ງ ເ ອ ົ ຳ ໄ ພ ່ ພ ົ ນ ໂ ຍ ທ ຳ ມ ຳ ຕ ່ ໍ ກ ູ ນ ີ ້ ຈ ຳ ມ ົ ງ ๑ ສ ຣ ະ ຊ ີ ວ ິ ດ ຕ ົ ນ ແ ລ ້ ວ ມ ົ ງ ຈ ່ ົ ງ ມ ຳ ນ ັ ້ ນ ລ ີ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ຳ ວ ອ ົ ງ ຄ ິ ດ ຈ ່ ົ ງ ຂ ວ ນ ວ ່ ຳ ກ ູ ນ ີ ້ ແ ມ ່ ນ ທ ້ ຳ ວ ອ ົ ງ ຄ ິ ດ ຜ ູ ້ ມ ີ ເ ດ ຊ ະ ອ ິ ທ ິ ໄ ອ ັ ນ ມ ຳ ກ ນ ັ ກ ແ ລ ມ ົ ງ ມ ີ ຊ ົ ງ ລ ີ ດ ຳ ລ ິ ພ ົ ນ ມ ະ ຫ ິ ລ ະ ໂ ຍ ທ ຳ ມ ົ ງ ຈ ່ ົ ງ ເ ອ ົ ຳ ນ ຳ ງ ສ ີ ດ ຳ ມ ຳ ສ ຳ ງ ໃ ຫ ້ ກ ູ ສ ູ ງ ເ ທ ົ ້ ນ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ຳ ວ ທ ອ ງ ຄ ຳ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ຄ ຳ ທ ້ ຳ ວ ອ ົ ງ ຄ ິ ດ ກ ລ ່ ຳ ວ ສ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ ຳ ຈ ່ ົ ງ ມ ີ ໃ ຈ ກ ົ ວ ໂ ກ ດ ໂ ກ ທ ຳ ມ ຳ ກ ນ ັ ກ ເ ຈ ້ ຳ ຈ ່ ົ ງ ນ ິ ຣ ະ ມ ິ ດ ເ ປ ັ ນ ພ ີ ນ ັ ກ ຕ ົ ວ ນ ້ ອ ຍ ມ ີ ຕ ົ ວ ອ ັ ນ ໃ ຫ ່ ຍ ແ ລ ສ ູ ງ ມ ຳ ກ ນ ັ ກ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ຳ ກ ໍ ປ ່ ອ ຍ ພ ີ ນ ັ ກ ຕ ົ ວ ນ ັ ້ ນ ທ ະ ຍ ຳ ນ ອ ອ ກ ໄ ປ ເ ພ ື ່ ອ ວ ່ ຳ ຈ ັ ກ ໃ ຫ ້ ໄ ປ ຈ ັ ບ ເ ອ ົ ຳ ທ ້ ຳ ວ ອ ົ ງ ຄ ິ ດ ຈ ຶ ກ ກ ິ ນ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້ ທ ັ ້ ງ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ຳ ວ ອ ົ ງ ຄ ິ ດ ຈ ່ ົ ງ ນ ິ ຣ ະ ມ ິ ດ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ເ ຫ ຼ ັ ກ ອ ັ ນ ນ ້ ຳ ແ ຫ ບ ແ ຫ ໜ ງ ເ ຂ ້ ຳ ໄ ປ ໜ ີ ບ ຫ ຳ ພ ີ ນ ັ ກ ຕ ົ ນ ນ ັ ້ ນ ບ ໍ ່ ມ ີ ບ ຳ ງ ທ ັ ້ ງ ແ ລ ຄ ັ ນ ວ ່ ຳ ຄ ົ ນ ເ ຫ ຼ ັ ກ ແ ດ ງ ໄ ດ ້ ໜ ີ ບ ຫ ຳ ພ ີ ນ ັ ກ ແ ລ ້ ວ ນ ັ ນ ກ ໍ ບ ັ ງ ເ ກ ີ ດ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ເ ຈ ັ ບ ແ ສ ບ ນ ຳ ກ ນ ັ ກ ພ ີ ນ ັ ກ ຈ ່ ົ ງ ຕ ິ ດ ຕ ັ ້ ງ ຖ ິ ບ ທ ຳ ນ ຳ ກ ນ ັ ກ ແ ລ ້ ວ ຄ ົ ນ ກ ໍ ຫ ຼ ຸ ດ ອ ອ ກ ຈ ຳ ກ ທ ຳ ພ ີ ນ ັ ກ ຕ ົ ວ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ນ ັ ນ ກ ໍ ຟ ້ ຳ ວ ເ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ່ ນ ໜ ີ ບ ່ ອ ຳ ດ ຈ ັ ກ ຫ ຼ ງ ວ ຫ ຼ ້ ຳ ຄ ົ ນ ມ ຳ ໄ ດ ້ ທ ັ ້ ງ ແ ລ ແ ຕ ່ ທ ້ ຳ ວ ອ ົ ງ

---

๑ ຄວນເປັນ "ສລະ"

ຄົດນີ້ອະນິດເປັນຄົນເຫ້ັກຫນ້ັບຫ ຳພ້ັກປ ຳງນ້ັ ປ ງ ອ ນ ີ ້ ຄົ ນ ທ ້ ັ ງ ຫ ຼ ວ ຍ ຈ ົ ່ ງ ເ ຜ ົ ່ າ ເ ຫ ້ ັ ກ ແ ຕ ່ ງ ໄ ປ ປ ງ ບ ປ ່ ຳ ໄ ລ ່ ລ ັ ດ ປ ັ ກ ເ ປ ົ ່ າ ໃ ຫ ້ ພ ີ ປ ອ ບ ພ ີ ໃ ຫ ຼ ງ ຫ ນ ີ ໄ ປ ເ ພ ື ່ ອ ດ ້ ຳ ນ ້ ັ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ້ ັ ນ ທ ້ ົ ວ ທ ອ ງ ຄ ຳ ກ ໍ ເ ຫ ັ ນ ພ ີ ່ ນ ັ ກ ແ ຫ ່ ງ ຕ ົ ນ ບ ່ ຊ ຸ ນ ະ ພ ານ ແ ພ ້ ທ ້ ົ ວ ອ ິ ງ ຄ ົ ດ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ົ ້ ຳ ຈ ິ ງ ຟ ້ ົ ວ ຕ ິ ບ ິ ບ ່ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ທ ້ ົ ວ ອ ິ ງ ຄ ົ ດ ແ ລ ເ ຈ ົ ້ ຳ ກ ໍ ໂ ຕ ນ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໄ ປ ຮ ອ ດ ຊ ້ ຳ ງ ທ ້ ົ ວ ອ ິ ງ ຄ ົ ດ ແ ລ ້ ວ ແ ລ ະ ກ ອ ດ ກ ຸ ມ ຖ ິ ບ ປ ັ ນ ມ າ ກ ນ ັ ກ ນ ້ ັ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ້ ັ ນ ທ ້ ົ ວ ອ ິ ງ ຄ ົ ດ ຈ ິ ງ ຖ ອ ດ ເ ອ ົ ່ ານ ິ ດ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ເ ອ ວ ມ າ ະ ເ ຫ ງ ຫ ົ ວ ໃ ຈ ທ ້ ົ ວ ທ ອ ງ ຄ ຳ ຊ ຸ ດ ດ ອ ອ ກ ສ ັ ນ ຫ ້ ຼ ງ ນ ້ ັ ນ ຫ ນ ້ ັ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ້ ັ ນ ທ ້ ົ ວ ທ ອ ງ ຄ ຳ ໄ ດ ້ ຖ ິ ກ ນ ິ ດ ທ ້ ົ ວ ອ ິ ງ ຄ ົ ດ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ົ ້ ຳ ກ ໍ ບ ັ ງ ເ ກ ິ ດ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ເ ຈ ັ ບ ແ ສ ບ ນ າ ກ ນ ັ ກ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ົ ້ ຳ ຈ ິ ງ ທ ະ ບ ານ ຫ ນ ີ ຈ າ ກ ທ ້ ົ ວ ອ ິ ງ ຄ ົ ດ ໄ ປ ຂ ໍ ້ ຊ ້ ຳ ງ ແ ຫ ່ ງ ຕ ົ ນ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ລ ວ ດ ກ ຳ ເ ອ ົ າ ແ ສ ້ ຫ ວ ານ ຟ າ ດ ຕ ີ ຊ ້ ຳ ງ ຄ ຶ ນ ຫ ນ ີ ເ ມ ື ້ ອ ເ ມ ື ້ ອ ງ ລ ້ ັ ກ ກ າ ບ ໍ ່ ມ ີ ນ ານ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ໄ ພ ່ ພ ິ ນ ໃ ຍ ທ າ ທ ້ ົ ວ ມ ອ ນ ກ ໍ ເ ຫ ັ ນ ທ ້ ົ ວ ທ ອ ງ ຄ ຳ ຟ າ ດ ຕ ີ ຊ ້ ຳ ງ ຄ ຶ ນ ເ ມ ື ້ ອ ເ ລ ້ ວ ເ ອ ົ າ ກ ໍ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ແ ຕ ກ ຫ ນ ີ ເ ມ ື ້ ອ ບ ໍ ່ ເ ສ ສ ລ ໍ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ໃ ນ ເ ມ ື ້ ອ ໄ ພ ່ ພ ິ ນ ໃ ຍ ທ າ ທ ້ ົ ວ ທ ອ ງ ຄ ຳ ຫ ນ ີ ຫ ນ ິ ດ ສ ້ ຳ ງ ແ ລ ້ ວ ທ ້ ົ ວ ອ ິ ງ ຄ ົ ດ ຈ ິ ງ ເ ອ ົ າ ໄ ພ ່ ພ ິ ນ ໃ ຍ ທ າ ແ ຫ ່ ງ ຕ ົ ນ ເ ຂ ົ ້ ຳ ສ ູ ່ ວ ງ ໆ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ້ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ົ ວ ອ ຳ ພ ະ ທ ອ ງ ຄ ຳ ຄ ຶ ນ ເ ມ ື ້ ອ ເ ຖ ິ ງ ພ າ ສ າ ດ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ົ ້ ຳ ກ ໍ ໄ ປ ເ ລ ັ ງ ກ ິ ນ ນ ້ ຳ ວ ານ ວ າ ງ ສ ຸ ທ ໂ ທ ເ ບ ້ ຶ ອ ງ ກ ້ ຳ ຂ ວ າ ກ ໍ ລ ວ ດ ສ ວ າ ງ ຫ າ ຍ ເ ຈ ັ ບ ແ ສ ບ ລ ວ ດ ຫ າ ຍ ແ ລ ້ ວ ທ ັ ່ ງ ມ ອ ນ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ້ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ບ າ ຣ າ ພ ພ ະ ນ າ ສ ວ ນ ກ ໍ ມ ີ ພ ຣ ະ ຣ າ ຊ ອ າ ຄ ຍ າ ຕ ່ ຳ ທ ້ ົ ວ ຄ ຳ ກ າ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ລ ູ ກ ແ ຫ ່ ງ ຕ ົ ນ ວ ່ າ ກ ູ ຣ າ ທ ້ ົ ວ ຄ ຳ ກ າ ລ ູ ກ ຮ ັ ກ ພ ່ ຳ ບ ັ ດ ນ ີ ້ ທ ້ ົ ວ ທ ອ ງ ຄ ຳ ກ ໍ ຫ ັ ກ ໂ ຄ ບ ຄ ຶ ນ ມ າ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ົ ້ ຳ ລ ູ ກ ຮ ັ ກ ຈ ົ ່ ງ ເ ອ ົ າ ໄ ພ ່ ພ ິ ນ ໃ ຍ ທ າ ໄ ປ ເ ອ ົ າ ຣ າ ຊ ກ ານ ຕ າ ງ ພ ່ ຳ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້ ນ ້ ັ ນ ເ ທ ົ ້ ນ ເ ມ ື ້ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ົ ວ ຄ ຳ ກ າ ຈ ົ ່ ງ ຂ ານ ຄ ຳ ພ ່ ຳ ແ ຫ ່ ງ ຕ ົ ນ ວ ່ າ ໄ ດ ຍ ໆ ວ ່ າ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ົ ້ ຳ ຈ ົ ່ ງ ຂ ັ ບ ຂ ໍ ້ ຊ ້ ຳ ງ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ເ ມ ື ້ ອ ງ ໄ ປ ແ ລ ້ ວ ໄ ພ ່ ພ ິ ນ ໃ ຍ ທ າ ທ ້ ົ ວ ມ ອ ນ ກ ໍ ໂ ຫ ຼ ຫ ້ ຼ ງ ອ ອ ກ ຕ າ ມ ຫ ້ ຼ ງ ແ ຫ ່ ງ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ັ ກ ໂ ຂ ເ ມ ນ ີ ້ ຳ ໆ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ້ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ົ ວ ຄ ຳ ກ າ ກ ໍ ເ ອ ົ າ ໄ ພ ່ ພ ິ ນ ໃ ຍ ທ າ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ທ ຳ ່ ກ າ ງ ທ ົ ່ ງ ນ າ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ົ ້ ຳ ຈ ົ ່ ງ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ໄ ພ ່ ພ ິ ນ ໃ ຍ ທ າ ທ ້ ົ ວ ມ ອ ນ ໃ ຮ ຫ ົ ວ ໂ ຫ ຣ ້ ອ ງ [1] ມ າ ກ ນ ັ ກ ເ ປ ັ ນ ດ ັ ່ ງ ແ ຜ ່ ນ ດ ິ ນ ຈ ັ ກ ຫ ຼ ຸ ບ ຫ ົ ້ ມ ລ ົ ງ ເ ມ ື ້ ອ ພ ັ ້ ນ ພ ຸ ້ ນ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ້ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ົ ວ ພ ຣ ະ ລ ານ ຈ ົ ່ ງ ກ ล ่ า ว ว ่ า ก ู ร า ท ้ ั ว อ า ร ะ ย ิ ก ล ู ก ร ั ก พ ่ ำ เ จ ้ ั จ ่ ง เ อ ั ว ไ พ ่ พ ิ น ใ ย ท า อ อ ก ไ ป ห ้ ั ม ช ุ ้ น ม ่ อ ง ภ ั บ ก อ ม เ ส บ า ใ ห ้ เ ม ื ่ อ ๆ ล ้ ั ก ภ า ก ่ พ ่ ำ เ ท ้ ั บ ท ้ ั ง ม ว ล ฯ ล ฯ

---

๑ ถวนเป็น "ไร้ร็อว ไร่ร้อๆ"
ในลานจานก่ำอุบ "ไขร้อๆ" ถือกัน ผูก ๒ มัด ๔ หน้า ๗

ພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າ ຄັນວ່າພໍ່ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຂ້າຜູ້ລູກໄປນັ້ນ ຂ້າກໍ
ຈັກໄປນັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວວາຣະຍົດກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງນິຣະມິດເປັນຊ້າງ
ເພືອກ ຕົວນຶ່ງແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນຂວີ້ໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໄພ່ພົນໂຍທາກໍ່ໄຫຼຫຼັ່ງໄປ
ຕາມຫຼັ່ງມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວວາຣະຍົດ ກໍເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ
ໄປຕັ້ງຢູ່ທີ່ຈົມໃກ້ທ້າວດຳກາ ມີປຣະໝານວ່າ ๑๑ ວາແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ໄພ່ພົນ
ໂຍທາທັ່ງມວນໂຮຫົວໂຮຮ້ອງມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວດຳກາຈົ່ງເອີ້ນຖາມ
ທ້າວວາຣະຍົດວ່າ ມຶງນີ້ມີຊື່ສັນໃດມຶງຈົ່ງເອົາໄພ່ພົນໂຍທາມາຕໍ່ກູນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນ
ທ້າວວາຣະຍົດຈົ່ງຂານວ່າ ກູນີ້ຊື່ວ່າທ້າວວາຣະຍົດ ອັນມີເຕຊະອານຸພາບມາກນັກ
ຫັ້ນແລ ມຶງນັ້ນມີຊື່ດັ່ງລີ້ມຶງຈົ່ງເອົາໄພ່ພົນໂຍທາມາຕໍ່ກູນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວດຳກາ
ຈົ່ງຂານວ່າກູນີ້ຊື່ວ່າທ້າວດຳກາອັນເປັນລູກພຣະຍາຣາພພະນາສວນນັ້ນແລ ຄັນ
ວ່ານຶ່ງປ້ານກົວກູພຣະອົງຈັກຂ້າຟັນດັ່ງນັ້ນ ມຶ່ງຈົ່ງຫນີຄືນເມືອເສັ່ຽເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນ
ທ້າວວາຣະຍົດຈົ່ງຂານວ່າ:ອີ່ງ ຄັນວ່ານຶ່ງມີກຳລັງເປັນຜູ້ຊາຍເໝືອນດັ່ງທ່ານທັ່ງ
ຫຼາຍດັ່ງນັ້ນ ມຶ່ງຈົ່ງມາຂ້າຟັນກູກ່ອນເທີ້ນ ຄັນວ່ານຶ່ງຂ້າກູບໍ່ຕາຍແທ້ດັ່ງນັ້ນ
ກູຈັກໄປກອດກຸນໄຂວ່ຂາເມັ່ຽມຶ່ງດາຍ ເມື່ອນັ້ນທ້າວດຳກາໄດ້ຍິນທ້າວວາຣະຍົດ
ກລ່າວສັນນັ້ນ ມັນຈົ່ງບັ່ງເກີດມີໂກທາກົ້ວໂກດມາກນັກ ມັນຈົ່ງນິຣະມິດເປັນ
ທະນູສິນຍິ່ງໄປໃສ່ທ້າວວາຣະຍົດ ອັນມີສຽງເນືອງນັນສນັ່ນກ້ອງມາກນັກຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວວາຣະຍົດຈົ່ງເອົາດາບສີຄັນໄຊແກວ່ງຮັບໄວ້ ກໍລວດໄປຖືກປີນສອນ
ທ້າວດຳກາ ຊະເດັນຄືນໄປຖືກເຈົ້າຂອງ ຄາຈວດທວດເປັນດັ່ງໝາມເໝັ້ນນັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວດຳກາ ຈົ່ງຈັບສົ້ນປີນອັນນັ້ນຖອດອອກແລ້ວ ເຈົ້າກໍບັ່ງເກີດເປັນອັນ
ເຈັບປວດເວທທະນາມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວວາຣະຍົດຈົ່ງໄປເອີ້ນຖາມວ່າ
ດູຣາທ້າວດຳກາ ຖ່ອຍຮ້າຍໃນເມື່ອມຶ່ງຍິ່ງທະນູສິນມາໃສ່ກູເພື່ອວ່າຈັກໃຫ້ກູຕາຍ
ດັ່ງນັ້ນເປັນດັ່ງລີ້ ມຶ່ງຈົ່ງຍິ່ງທະນູສິນມາໃສ່ກູປີນສອນມຶ່ງຈົ່ງຫຼົບຄືນໄປຖືກເຈົ້າຂອງ
ນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວດຳກາໄດ້ຍິນຄຳທ້າວວາຣະຍົດກລ່າວຫັ້ຽຫັ່ຽນມາກນັກສັນນັ້ນ
ເຈົ້າກໍບໍ່ປາກເຈົ້າກໍຈັບແສ້ຫວາຍຟາດຕີຊ້າງແລ່ນຫນີຄືນເມືອຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ໄພ່ພົນໂຍທາແຫ່ງທ້າວດຳກາ ເຂົາກໍເຫັນເຈົ້າແຫ່ງເຂົາພ່າຍຄືນຫນີເມືອໄປແລ້ວ
ເຂົາກໍພ້ອມກັນຫັກໂຄບຄານຫນີເມືອບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອໄພ່ພົນໂຍທາ

ທ້ຳວດຳກາຫນີເມື່ອໝົດສ້ຽງແລ້ວ ທ້ຳວວາຣະຍົດຈົ່ງເອົາໄພ່ພົນໂຍທາແຫ່ງຕົນ ເຂົ້າສູ່ວຽງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຈົ່ງເຫັນທ້ຳວດຳກາອັນເປັນ ລູກແຫ່ງຕົນເຈັບປວດມາກນັກສັນນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາທ້ຳວດຳກາລູກຣັກ ພໍ່ເຈົ້າຈົ່ງໄປຫາແມ່ແຫ່ງເຈົ້າປົນປົວເສັ້ງໃຫ້ດີກໍ່ພໍ່ເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວດຳກາໄດ້ຍົນ ຄຳພໍ່ແຫ່ງຕົນບອກສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງໄປເລັ້ງກົນນ້ຳຕານາງສຸທໂທເບື້ອງກ້ຳຊ້າຍ ກໍລວດສວ່າງຫາຍໄປບັດດຽວຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຊ້ຳບອກ ທ້ຳວຫຼ້າຊ້ອຍວ່າ ດູຣາທ້ຳວຫຼ້າຊ້ອຍລູກຣັກພໍ່ ເຈົ້າຈົ່ງເອົາລີພົນມະຫົລລະ ໂຍທາໄປເອົາຣາຊການຕາງພໍ່ໃຫ້ໄດ້ກໍ່ພໍ່ເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວຫຼ້າຊ້ອຍຈົ່ງຂານຄຳພໍ່ ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າຄັນວ່າພໍ່ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຂ້າຜູ້ລູກໄປຂ້າກໍ່ຈັກໄປນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນຂວີຊ້າງອອກຈາກວຽງໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ໄພ່ພົນໂຍທາທັງມວນກໍ່ພ້ອມກັນໄຫຼຫຼັ່ງໄປຕາມຫຼັງມາກນັກຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້ຳວ ຫຼ້າຊ້ອຍເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາໄປຮອດໄປເຖິງກາງທົ່ງນາແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ລີ ພົນໂຍທາທັງມວນຍົ່ງໜ້າໄມ້ປົ້ນໄຟ ເຂົ້າໄປຫາວຽງທ້ຳວພຣະລາມມາກນັກ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວພຣະລາມຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງທ້ຳວທົດຊະກັນວ່າ ດູຣາເຈົ້າທົດ ຊະກັນລູກຣັກພໍ່ເຈົ້າຈົ່ງເອົາລີພົນໂຍທາໄປຫຼົ້ນ ຊົ້ນມ່ວນກັບດອມເສນາໄທເມື່ອງ ລັງກາກໍ່ພໍ່ເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວທົດຊະກັນຈົ່ງຂານຄຳພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນ ເຈົ້າຄັນວ່າພໍ່ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຂ້າຜູ້ລູກໄປແທ້ດັ່ງນັ້ນຂ້າຜູ້ລູກ ກໍ່ຈັກໄປແອ່ວຫຼົ້ນຈັກ ສນ່ອຍ ພໍ່ໃຫ້ສວ່າງຫາຍເຫງົ້ານອນນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າ ຈົ່ງນີຣະມິດເປັນຊ້າງເພືອກຕົວນົ່ງແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນຂວີຊ້າງອອກຈາກວຽງໄປຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້ຳວທົດຊະກັນເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ ໄປເຖິງທ່ຳກາງທົ່ງນາແລ້ວ ເຈົ້າກໍ່ໄປຕັ້ງຢູ່ທີ່ຈົ່ມໃກ້ລີພົນກໍ່ລັງທ້ຳວຫຼ້າຊ້ອຍມີປຣະໝານໄດ້ ๑๐ ວາແລ້ວ ເຈົ້າ ກໍ່ໃຫ້ລີພົນໂຍທາທັງຫຼາຍ ຍົ່ງຊະບູຫຼວງແລໜ້າໄມ້ປົ້ນໄຟເຂົ້າໄປຫາລີພົນກໍ່ ລັງທ້ຳວຫຼ້າຊ້ອຍ ມີສຽງອັນພລົກສາເພີ່ງກົວມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວ ຫຼ້າຊ້ອຍຈົ່ງເອີ້ນຖາມທ້ຳວທົດຊະກັນວ່າ ມີ່ງນີ້ມີ ຊີ່ດັ່ງລີ ມີ່ງຈົ່ງເອົາລີພົນໂຍທາ ມາຕໍ່ກູນີ້ກໍ່ຂ້າຈາ ມີ່ງບໍ່ຢ້ານກົວເມັ້ງມີ່ງເປັນແມ່ໜ້າຍໄດ້ຊາຍຫຼາຍຜົວນັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນທ້ຳວທົດຊະກັນຈົ່ງຂານວ່າກູນີ້ຊີ່ວ່າທ້ຳວທົດຊະກັນຖືບຜັນແມ່ຮ້າງ ມີ່ງ

ป่าอ้าๆเลวภูอิดูเด ผัๆมีๆจักเสัๆขอๆเก๊าซ๊าๆจักเสัๆบ้ำเต้าปากบอบแลบา
มีๆบั้บรๆภคุ๊สับใด มีๆจีๆเอิาไผ่พิบโยทามาต่ำภูบี้จา เมื่อบั้บท้าวซ้ำาคุ้อย
จีๆขาบถำว่า ภูบี้คุ๊ว่าท้าวซ้ำาคุ้อยจอมแพๆ ภูจักปับทัๆแรๆจีกถวาก
ซ๊าๆจักฤๅกรูปากผัๆมีๆแลบา เมื่อบั้บท้าวทิดคุะกับจีๆบีธะมิดเปับผียัก
ติวบี๊ๆ อับใช่ๆแลสูๆมีปธะซ้ำบท่ำพูเขิาแล้ว ภำให้เตั้บทะยาบเข้าไปเฤๆ
ท้าวซ้ำาคุ้อยบ่ำมีบาบซั้บแล เมื่อบั้บท้าวซ้ำาคุ้อยจีๆบีธะมิดเปับถืม
เซ๊ำภแดๆไปซืบซำผียักติวบั้บบ่ำมีบาบซั้บแล เมื่อบั้บผียักติวบั้บมับภำเจับ
ซำมับมากบัก มับจีๆร้อๆอ่าโอยๆภูเจับแท้ๆ อ่าถั่ๆบั้บแล้ว มับจีๆ
ฤๅบปับทัๆแรๆบ่ำมีบาบ เซ๊ำภแดๆจีๆซ๊ดจากซำมับแล้ว มับภำลวดฟ้าว
ลิๆไปซั้บแล เมื่อบั้บท้าวซ้ำาคุ้อยจีๆบีธะมิดเปับทะบูสิบอับบี๊ๆ ยิๆไปซา
ท้าวทิดคุะกับ มีสๆๆอับดัๆเบือๆบับสบั่บก้อๆมากบักซั้บแล เมื่อบั้บท้าว
ทิดคุะกับจีๆบีธะมิดเปับแผ่บภธะดาบซิบภั้ๆบัๆไว้ซั้บแล ถับว่าทะบูสิบ
ท้าวซ้ำาคุ้อยมาฤๅภภธะดาบซิบอับบั้บแล้ว ภำลวดคุะเดับถืบไปฤๅภลีพิบมะ
ซิลละโยทาทัๆมวบเขิาภำภอๆภับตาย มีปธะซ้ำบว่าได้โภดบี๊ๆซั้บแล
เมื่อบั้บท้าวซ้ำาคุ้อยภำมีใจอับโภดถๆดมากบัก มับจีๆอ้าปากเอื้บด่าท้าว
ทิดคุะกับ บ่ำๆบปากจักเหื้อซั้บแล เมื่อบั้บท้าวทิดคุะกับจีๆบีธะมิดเปับ
ทะบูสิบยิๆไปใส่ภำลวดฤๅกรูปากท้าวซ้ำาคุ้อย คุอดออกทาๆๆ่อบดิ้บบ่ำมี
บาบซั้บแล เมื่อบั้บท้าวซ้ำาคุ้อยภำบัๆเภิดเปับอับเจับแสบมากบัก เจ้าจีๆ
ตีคุ้าๆแซภถืบเมื่อทัๆไผ่พิบบ่ำเสสสลำซั้บแล ใบเมื่อท้าวซ้ำาคุ้อยเอิาลี
พิบมะซิลละโยทาถืบเมื่อซิดสัๆๆแล้ว ท้าวทิดคุะกับภำเอิาไผ่พิบโยทา
เข้าสู่วๆๆแซ่ๆติบซั้บแล เมื่อบั้บท้าวซ้ำาคุ้อยจีๆฤๅบคุ้าๆถืบเมื่อเฤๆผา
สาดแล้ว เจ้าจีๆไปเลัๆภิบซูภ้ำขวาบาๆสุทโท อับเปับแม่แซ่ๆติบแล้ว
ภำลวดสว่าๆซายไปบัดดๆอบั้บซั้บแล เมื่อบั้บพธะยาธาพพะบาสวบจีๆ
ภล่าวเคุ๊ๆท้าวอ่อยซ่อยถำคุาวว่า ดูธาท้าวอ่อยซ่อยถำคุาวเจ้าลูภรักพ่ำ
บัดบี้เจ้าลูภรักจีๆเอิาลีพิบโยทาไปธิบเลวท้าวพธะลาม ให้เขิาขว้ามบ้ำ
สมุดซืเสัๆป่าให้เขิาปู่ทีบั้บภำพ่ำเทื้บ เมื่อบั้บท้าวอ่อยซ่อยถำคุาวจีๆขาบ

ຄຳວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຂ້າຜູ້ລູກໄປເລວເສີກທັງຫຼາຍຝູງນີ້ ບໍ່ຍາກສັງແລ ແມ່ນວ່າປອກກ້ວຍກິນຍັງຍາກກວ່ານັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນຂວີຊ້າງອອກຈາກວຽງບໍ່ມີນານ ໄພ່ພົນໂຍທາທັງຫຼາຍ ກໍໄຫຼຫຼັ່ງນຳອອກໄປຕາມຫຼັງອັກໂຂເພນີນີ້ງຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວອ່ອຍຫ່ອຍຄຳຊາວເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາໄປເຖິງທ່ຳກາງທົ່ງນາແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງບອກໄພ່ພົນໄທລູກບ່າວແຫ່ງຕົນ ບິງນ້ຳມອກໜ້າໄມ້ແລ ປົ້ນໄຟ ເຂົ້າໄປຫາທ້າວພຣະລາມເປັນດັ່ງແຜ່ນດິນຈັກຫຼຍຫຼົ ມເມືອພົ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງພັນລູກທ້າວລູກແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຣາ ພັນລູກທ້າວລູກຣັກພໍ່ ເຈົ້າຈົ່ງເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາໄປຫຼົ ນກັບດອມ ເສນາໄທເມືອງລັງກາຊົ້ນມ່ວນແກ່ໃຈແລ້ວ ຈົ່ງຄືນມາກໍ່ພໍ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພັນລູກທ້າວຈົ່ງຂານຄຳພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າ ໃນເມື່ອເຈົ້າກູມີພຣະຣາຊອາດ ບາໃສ່ຫົວຜູ້ຂ້າວ່າໃຫ້ໄປຫຼົ ນຊົ້ນມ່ວນດັ່ງນັ້ນຜູ້ຂ້າກໍ່ມີໃຈ ອັນຊອບພຣະໄທມາກ ນັກກໍ່ຂ້າແລ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງນີ້ຣະມິດເປັນຊ້າງເພືອກຕົວ ນີ້ງແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນຂວີຊ້າງອອກໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໄພ່ພົນໂຍທາທັງຫຼາຍ ກໍໄຫຼຫຼັ່ງອອກໄປຕາມຫຼັງແຫ່ງເຈົ້າອັກໂຂເພນີນີ້ງຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພັນລູກທ້າວ ເອົາໄພ່ພົນໂຍທາໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງໄປຕັ້ງຢູ່ທີ່ຈົ່ມໃກ້ທ້າວອ່ອຍຫ່ອຍ ຄຳຊາວມີປຣະໝານ ๑๐ ວາ ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ໄພ່ພົນໂຍທາທັງຫຼາຍໂຮຫົວ [๑]ໂຫ ຮ້ອງ ສຽງສນັ່ນກ້ອງທົ່ວທຸກພາຍກໍ່ມີແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວອ່ອຍຫ່ອຍຄຳຊາວ ຈົ່ງ ເອີ້ນຖາມພັນລູກທ້າວວ່າ ມີ່ງນີ້ມີຊື່ສັນໃດ ມີ່ງຈົ່ງເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາມາຕໍ່ ກູນີ້ຈາມີ່ງບໍ່ເສັ່ງດາບເມັ່ງມີ່ງອັນຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນລີ ເປັນດັ່ງລີ້ມີ່ງຈົ່ງມາຕາບເສັ່ງຈາກ ເມັ່ງມີ່ງນັ້ນຈາ "ເມື່ອນັ້ນພັນລູກທ້າວຜູ້ມີເຕຊະຣິທທີອັນມາກນັກນັ້ນແລ"[๖] ມີ່ງນັ້ນ ມີ ຊື່ດັ່ງລີ ມີ່ງຈົ່ງເອົາໄພ່ພົນໂຍທາມາຕໍ່ກູນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວອ່ອຍຫ່ອຍຄຳຊາວ ຈົ່ງຂານວ່າກູນີ້ຊື່ວ່າທ້າວອ່ອຍຫ່ອຍຄຳຊາວ ຜູ້ມີເຕຊະສົມພາບອັນມາກນັກນັ້ນແລ ຄັນວ່າມີ່ງປ້ານກົວເຕຊະສົມພາບແຫ່ງກູມີ່ງຈົ່ງມາຂາບໄຫວ້ ແລຖວາຍທຽນແກ່

---

๑ ຄວນເປັນ ໂຮຮ້ອງ
ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ໂຫຮ້ອງ ຄືກັນ ຜູກ ຊ ມັດ ๔ ໜ້າ ๑๕

๖ ປະໂຍກນີ້ບໍ່ມີຄວາມພຽງພໍ ຄວນເປັນ "ເມື່ອນັ້ນພັນລູກທ້າວຜູ້ມີເຕຊະຣິທທີອັນມາກ ຈົ່ງເອີ້ນຖາມວ່າ"

ภู ແຕ່ຫົວຫີຢ່າໃຫ້ຫັນມີອັນຂົມຄຽດນັ້ນເທີ້ນ ຄັນວ່າภูມີ ໃຈອັນຄຽດແລ້ວ ภูບໍ່ລ້ຽງ
ມີ້ງໄວ້ໃຫ້ຫນັກແຜ່ນດິນແທ້ດາຍ ເມື່ອນັ້ນພັນລູກທ້າວຈີ່ງຂາບວ່າເອີ້ງ ຄັນວ່າມີ້ງ
ຂ້າຟັນภูໄດ້ກໍຈີ່ງມາຂ້າຟັນລອງດູກ່ອນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວອ່ອຍຫ່ອຍຄຳຊາວ
ໄດ້ຍິນຄຳພັນລູກທ້າວ ກລ່າວສັນນັ້ນ ກໍມີ ໃຈອັນຄຽດໂກດໂກທາມາກນັກ ມັນຈີ່ງ
ໄສຊັນຊ້າງເຂົ້າໄປເຖິ່ງແລ້ວ ມັນຈີ່ງແກວ່ງຂໍຊ້າງຕີພັນລູກທ້າວ ເພື່ອວ່າຈັກໃຫ້
ຫົວແຕກຕາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພັນລູກທ້າວຈີ່ງແກວ່ງຂໍຊ້າງຮັບໄວ້ ກໍລວດໄປ
ຖືກຂໍທ້າວອ່ອຍຫ່ອຍຄຳຊາວ ຊະເດັນຟົ້ງຫນີໄປຊົ່ວແສນວາແລ້ວ ພັນລູກທ້າວ
ຈີ່ງຊ້ຳເອົາຂໍສັບຫນ້າຜາກທ້າວອ່ອຍຫ່ອຍຄຳຊາວ ຊອດງ່ອນດົ້ນແລ້ວ ມັນຈີ່ງສັບ
ແຍກຊ້າງຫັກໂຄບຄືນເມືອເມືອງທັງໄພ່ພົນໂຍທາບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອ
ທ້າວອ່ອຍຫ່ອຍຄຳຊາວເອົາໄພ່ພົນໂຍທາຫນີ ຄືນເມືອແລ້ວ ພັນລູກທ້າວຈີ່ງເອົາ
ໄພ່ພົນໂຍທາເຂົ້າສູ່ວຽງແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນສ່ວນດັ່ງທ້າວອ່ອຍຫ່ອຍຄຳ
ຊາວເມື່ອຮອດເມື່ອເຖິ່ງຜາສາດແລ້ວ ມັນຈີ່ງໄປເລັ່ງກິນຫູແມ່ແຫ່ງຕົນເບື້ອງກ້ຳ
ຊ້າຍ ກໍລວດສວ່າງຫາຍໄປບັດດຽວຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ
ກໍຊ້ຳກລ່າວເຊີ່ງທ້າວຕາຂາວດອກຝ້າຍວ່າ ດູຣາທ້າວຕາຂາວດອກຝ້າຍລູກຮັກພໍ່
ເຈົ້າຈີ່ງເອົາໄພ່ພົນໂຍທາອອກໄປຣົບເລວທ້າວພຣະລາມ ໃຫ້ໄດ້ຣາຊກາບກູພຣະ
ອົງເທົ້າວັນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຕາຂາວດອກຝ້າຍຈີ່ງຂາບວ່າໂດຍງ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ
ເຈົ້າຈີ່ງຂຶ້ນຂວີ້ຊ້າງອອກໄປເປັນຫົວຫນ້າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໄພ່ພົນໂຍທາຈີ່ງໄຫຼຫຼັ່ງ
ອອກໄປຕາມຫຼັ່ງອັກໂຂເພນີ້ນີ້ງຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວຕາຂາວດອກຝ້າຍເອົາໄພ່
ພົນໂຍທາໄປຮອດໄປເຖິ່ງທ່ຳກາງທີ່ງນາແລ້ວ ມັນຈີ່ງບອກໃຫ້ໄພ່ພົນໂຍທາທັ່ງ
ມວນໂຮຫົວໂຫຮ້ອງມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈີ່ງບອກທ້າວຫ້າວ
ກວ່າເສືອວ່າ ດູຣາເຈົ້າຫ້າວກວ່າເສືອລູກຮັກພໍ່ ເຈົ້າຈີ່ງເອົາລີພົນກຳລັງອອກໄປ
ຣົບເລວໄທຊາວເມືອງລັງກາ ໃຫ້ເຂົາຫັກໂຄບຄືນຫນີຢ່າຊ້າຢ່ານານກໍພໍ່ເທີ້ນ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອຈີ່ງຂາບວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າໃນເມືອພໍ່ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຂ້າ
ຜູ້ລູກໄປຣົບເລວໄທເມືອງລັງກາໃຫ້ເຂົາຫັກຄືນດັ່ງນັ້ນ ຂ້າກໍມີ ໃຈຍິນດີມາກນັກເປັນ
ດັ່ງໄດ້ຂຶ້ນສູ່ຊັ້ນຟ້າທີບທັ່ງດິບບໍ່ທັນຕາຍນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຈົ້າ
ຈີ່ງນີຣະມິດເປັນຊ້າງເພືອກຕົວນີ້ງ ແລ້ວເຈົ້າຈີ່ງຂຶ້ນຂວີ້ຊ້າງອອກໄປເປັນຫົວຫນ້າ

ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງມວນຈົງອອກໄປຕາມຫັ້ງອັກໂຂເພນີ
ຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອເອົາລີພົນໂຍທາໄປຮອດໄປເຖິງທ່ຳກາງທົ່ງ
ນາ ເລ້ວເຈົ້າຈົງໄປຕັ້ງຢູ່ທີ່ຈົມໃກ້ກຳລັງລີພົນທ້າວຕາຂາວດອກຝ້າຍມີປຣະໝານ ๑๐
ວາແລ້ວ ເຈົ້າຈົງໃຫ້ລີພົນໂຍທາທັງມວນໂຮຫົວໂຫຮ້ອງມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວຕາຂາວດອກຝ້າຍ ຈົງເອີ້ນຖາມທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອວ່າ ມີງນີ້ມີຊື່ສັນໃດ
ມີງຈົງເອົາລີພົນກຳລັງນາຕ່ກູນີ້ຈາ ມີງບ່ຢ້ານກົວກູພຣະອົງແວດວັງຂັງເອົາໄປ
ຂ້າເສັ່ງນັ້ນລີ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອຈົງຂານວ່າ ກູນີ້ຊື່ວ່າທ້າວຫ້າວກວ່າ
ເສືອ ຄົນທັງຫຼາຍເຫຼືອດັບມອດ ກູຈັກກິນຕັບປອດຕົນມີງແລນາ ຄັນວ່ານີ້ງ
ຢ້ານກົວເສືອຈັກກິນດ່ຳນັ້ນ ມີງຈົງເອົາໄພ່ພົນໂຍທາໜີເມືອເສັ່ງເທີ້ນ ມີງນັ້ນມີ
ຊື່ດ່ຳລີນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຕາຂາວດອກຝ້າຍ ຈົງຂານວ່າກູນີ້ຊື່ວ່າທ້າວຕາຂາວ
ດອກຝ້າຍ ກູຈັກໄປເກາະກ່າຍປົ່ນເປັ່ງ ກູຈັກຊົມເມັ່ງມີງກ້ຽວກອດ ກູຈັກສັບສອດ
[๑]ໄຂຂາກິນ ກູຈັກຊົມດູຂອງແຊບຢ່າໄດ້ຕີງຂ່ອຍ[๒] ແຂບໄປໜີ[๓] ນັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນ
ທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອຈົງຊ້ຳຂານວ່າເອີ້ງ ຄັນວ່ານີ້ງເຄີຍຊົມລູບໄລ້ ມີງຈົງມາແກະ
ໄງ້ຂອນຍາງ ມີງຈົງວາງຄືນດ່ງວທ້ອງໃຄ່ ຢ່າໄດ້ປາກເວົ້າໃຫ່ງຊະຫາວສູງຫຼາຍ
ເນີ ວ່າດ່ຳນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຕາຂາວດອກຝ້າຍໄດ້ຍິນຍັງຄຳທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອ
ກລ່າວສັນນັ້ນ ມັນກໍບັງເກີດມີໃຈໂກດຄ່ງດມາກນັກ ມັນຈົງມີດຢ່າ[๔] ປຣະໄປທຳໃຫ້
ທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອເຫັນແລ້ວ ມັນຈົງກລ່າວວ່າ ດູຣາທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອເຮີຍ
ມີງຈົງມາກິນຫຳຕາມໃຈ ຈົງມາກິນ [๕]ໄຄວກັບເຂົ້ານີ້ງເນີ ວ່າດ່ຳນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ຫ້າວກວ່າເສືອ ຈົງນີຣະມິດເປັນທະນູສິນຍິງໄປຖືກຫຳຄາຈວດທວດຢູ່ຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວຕາຂາວດອກຝ້າຍ ຈົງຮ້ອງວ່າໂອຍໆ ກູຕາຍແລ້ວເຈັບຫຳກູແທ້ນາ
ມີງຈົງມາເລັ່ງກິນເລືອດຫຳກູໃຫ້ໝົດເສັ່ງເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອ ກໍຊ້ຳ
ຍິງທະນູສິນໄປຖືກຮູປາກຊອດງ່ອນດົ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຕາຂາວດອກຝ້າຍ
ຈົງສັບແຍກຊ້າງຄືນເມືອ ທັງໄພ່ພົນໂຍທາຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອທ້າວຕາຂາວດອກ
ຝ້າຍໜີຄືນເມືອແລ້ວ ທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອ ຈົງເອົາໄພ່ພົນໂຍທາເຂົ້າສູ່ວ່ງງແຫ່ງ
ຕົນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວຕາຂາວດອກຝ້າຍເມື່ອຮອດເມື່ອເຖິງພາສາດແລ້ວ ມັນກໍໄປ
ເລັ່ງກິນຮູດັງແມ່ແຫ່ງຕົນເບື້ອງກ້ຳຂວາ ກໍລວດສວ່າງຫາຍເສັ່ງຍັງຄຳເຈັບປວດ

ຄວນເປັນ ๑ ໄຂວ່ ๒ ຄອບ ມີ ໜີໄປ ๔ ມີຍຜ້າ ๕ ໂຄຍ (ຕາມມະຫາວິຊຽນ)

ອັນນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສອນຈ້ຳກລ່າວເຊີ້ງທ້າວຜາບຫຼາບ
ເມ້ືອໆວ່າ ດູຣາທ້າວຜາບຫຼາບເມ້ືອໆລູກຣັກພໍ່ ເຈ້ົາຈ້ຳເອົາກຳລັງລ້ີພົນອອກ
ໄປຣົບເລອ ທ້າວພຣະລານໃຫ້ໄດ້ຣາຊການແຫ່ງກູພໍ່ເທ້ົາວັນເທ້ົານ ເມ້ືອນັ້ນທ້າວ
ຜາບຫຼາບເມ້ືອໆ ຈ້ຳຂານວ່າໂດຍໆ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈ້ົາຈ້ຳຂ້ົນຂ່ີຊ້ຳງອອກ
ຈາກເມ້ືອໆໄປແລ້ວ ໄພ່ພົນໃຍທາກໍລວກໂຫ່ຫ້ຼ ໄປຕາມຫ້ຼ ອັກໂຂເພ້ີ້ນ້ຳງທ້ັນ
ແລ ຄັນວ່າທ້າວຜາບຫຼາບເມ້ືອໆ ເອົາໄພ່ພົນໃຍທາໄປເຖ້ົາທ່ຳກາງທ້ົງນາແລ້ວ
ເຈ້ົາຈ້ຳບອກໄພ່ພົນໃຍທາແຫ່ງຕົນ ຍິງໜ້າໄມ້ປ້ືນໄຟໄປຫາວໆທ້າວພຣະລານ
ຝ້ັນດ້ັ່ງແຜ່ນດິນຈັກຫຼ ບຫ ້ ມໄປບັດໆວນ້ັ້ນຫ ັ້ນແລ ເມ ້ ອນ ັ້ ນທ ້ າວພ ຣ ະລ ານ ຈ ້ ຳ
ບອກໃຫ ້ ທ ້ າວໄຫ ມ ຄ ່ ຳເ ຜ ້ ອ ຝ ັ ້ ນ ວ ່ າ ດ ູ ຣ າ ທ ້ າ ວ ໄ ຫ ມ ຄ ່ ຳ ເ ຜ ້ ອ ຝ ັ ້ ນ ລ ູ ກ ຣ ັ ກ ພ ໍ ່ ເ ຈ ້ ົ າ ຈ ້ ຳ ເ ອ ົ າ
ໄພ່ພົນໃຍທາອອກໄປຫ ້ ຼ ນ ້ ຳ ນ ່ ວ ນ ກ ັ ບ ດ ອ ນ ໃ ຫ ເ ມ ້ ື ອ ໆ (ລ ົ ງ ກ າ ແ ລ ້ ວ) ຈ ້ ຳ ຄ ົ ນ ມ າ ກ ໍ ່ ພ ໍ ່
ເທ ້ ົ ານ ເ ມ ້ ື ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ ໄ ຫ ມ ຄ ່ ຳ ເ ຜ ້ ື ອ ຝ ັ ້ ນ ຈ ້ ຳ ຂ ານ ຄ ່ ຳ ພ ໍ ່ ແ ຫ ່ ງ ຕ ົ ນ ວ ່ າ ຂ ້ າ ແ ກ ່ ພ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ າ
ຄ ັ ນ ວ ່ າ ພ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ າ ໃ ຫ ້ ຂ ້ າ ຜ ູ ້ ລ ູ ກ ໄ ປ ຂ ້ າ ກ ໍ ຈ ັ ກ ໄ ປ ບ ໍ ່ ຍ າ ກ ສ ັ ້ ງ ແ ລ ຄ ັ ນ ວ ່ າ ເ ຈ ້ ົ າ ກ ລ ່ າ ວ ສ ັ ນ
ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ົ າ ຈ ້ ຳ ນ ິ ຣ ະ ມ ິ ດ ເ ປ ັ ນ ຊ ້ ົ ງ ເ ຜ ື ອ ກ ຕ ິ ວ ນ ້ ຳ ງ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ົ າ ກ ໍ ຂ ້ ົ ນ ຂ ່ ີ ຊ ້ ຳ ງ ອ ອ ກ ໄ ປ ທ ັ ້ ນ
ແ ລ ເ ມ ້ ື ອ ນ ັ ້ ນ ໄ ພ ່ ພ ົ ນ ໃ ຍ ທ າ ທ ້ ົ ງ ຫ ຼ າ ບ ກ ໍ ໂ ຫ ່ ຫ ້ ຼ ໄ ປ ຕ າ ມ ຫ ້ ຼ ອ ັ ກ ໂ ຂ ເ ພ ້ ີ ້ ນ ້ ຳ ງ ທ ັ ້ ນ
ແ ລ ເ ຈ ້ ົ າ ຈ ້ ຳ ເ ອ ົ າ ໄ ພ ່ ພ ົ ນ ໃ ຍ ທ າ ໄ ປ ຕ ັ ້ ງ ປ ່ ູ ທ ້ ຳ ຈ ົ ມ ໃ ກ ້ ທ ້ າ ວ ຜ າ ບ ຫ ຼ າ ບ ເ ມ ້ ື ອ ໆ ມ ີ ປ ະ
ຫ ມ າ ນ ๑๐ ວ າ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ົ າ ຈ ້ ຳ ບ ອ ກ ໄ ພ ່ ພ ົ ນ ໃ ຍ ທ າ ຍ ິ ງ ໜ ້ າ ໄ ມ ້ ປ ້ ື ນ ໄ ຟ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ຫ າ
ທ ້ າ ວ ຜ າ ບ ຫ ຼ າ ບ ເ ມ ້ ື ອ ໆ ມ າ ກ ນ ັ ກ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ “ ເ ມ ້ ື ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ ຜ າ ບ ຫ ຼ າ ບ ເ ມ ້ ື ອ ໆ ຈ ້ ຳ ເ ອ ້ ົ ນ
ຖ າ ມ ທ ້ າ ວ ໄ ຫ ມ ຄ ່ ຳ ເ ຜ ້ ື ອ ຝ ັ ້ ນ ວ ່ າ ມ ້ ງ ມ ີ ຊ ຸ ດ ັ ່ ງ ລ ີ ້ ມ ້ ງ ຈ ້ ຳ ເ ອ ົ າ ໄ ພ ່ ພ ົ ນ ໃ ຍ ທ າ ມ າ ຕ ่ ໍ ່ ກ ູ ້ ບ ັ ້ ນ ຈ າ
ມ ້ ງ ບ ໍ ่ ປ ້ ານ ກ ິ ອ ກ ູ ຜ ້ ູ ມ ີ ເ ຕ ຊ ະ ອ ິ ທ ິ ທ ີ ອ ັ ນ ມ າ ກ ນ ັ ້ ນ ລ ” ເ ມ ້ ື ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ ໄ ຫ ມ ຄ ່ ຳ ເ ຜ ້ ື ອ ຝ ັ ້ ນ
ຈ ້ ຳ ຂ ານ ວ ່ າ ກ ູ ້ ບ ັ ້ ນ ຊ ື ່ ວ ່ າ ທ ້ າ ວ ໄ ຫ ມ ຄ ່ ຳ ເ ຜ ້ ື ອ ຝ ັ ້ ນ ຜ ູ ້ ມ ີ ສ າ ວ ະ ສ ິ ນ ອ າ ຄ ົ ມ ອ ັ ນ ມ າ ກ ນ ັ ກ ນ ັ ້ ນ ແ ລ
ຄ ັ ນ ວ ່ າ ມ ້ ງ ປ ້ ານ ກ ິ ອ ມ ້ ງ ຈ ້ ຳ ຄ ົ ນ ເ ມ ື ອ ເ ສ ັ ງ ເ ທ ົ ້ ານ ມ ້ ງ ນ ັ ້ ນ ມ ຊ ຸ ດ ັ ່ ງ ລ ີ ້ ນ ັ ້ ນ ຈ າ “ ເ ມ ້ ື ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ
ຜ າ ບ ຫ ຼ າ ບ ເ ມ ້ ື ອ ໆ ຈ ້ ຳ ເ ອ ້ ົ ນ ຖ າ ມ ທ ້ າ ວ ໄ ຫ ມ ຄ ່ ຳ ເ ຜ ້ ື ອ ຝ ັ ້ ນ ວ ່ າ ມ ້ ງ ນ ັ ້ ນ ມ ຊ ຸ ດ ັ ່ ງ ລ ີ ້ ມ ້ ງ ຈ ້ ຳ
ເ ອ ົ າ ໄ ພ ່ ພ ົ ນ ໃ ຍ ທ າ ມ າ ຕ ่ ໍ ່ ກ ູ ້ ບ ັ ້ ນ ຈ າ ມ ້ ງ ບ ໍ ่ ປ ້ ານ ກ ິ ອ ກ ູ ຜ ້ ູ ມ ີ ເ ຕ ຊ ະ ອ ິ ທ ິ ທ ີ ອ ັ ນ ມ າ ກ ນ ັ ້ ນ ລ ๑ ”
ເ ມ ້ ື ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ ໄ ຫ ມ ຄ ່ ຳ ເ ຜ ້ ື ອ ຝ ັ ້ ນ ຈ ້ ຳ ຂ ານ ວ ່ າ ເ ອ ້ ົ ໆ ຄ ັ ນ ວ ່ າ ມ ້ ງ ມ ີ ກ ຳ ລ ັ ງ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ຊ າ ຍ ມ ້ ງ

---

๑ ແຕ່ວປູ່ໃນວົງເລັບຊ້ອນນ້ີ ໄດ້ເວ້ົາມາກ່ອນແລ້ວໃນລານຈານກ່ຳແລະໃນລານວັດຫນອງບອນ
ຊ ງ ່ ນ ແ ຕ ່ ວ ຈ ຳ ພ ວ ກ ນ ້ ີ ສ ອ ງ ເ ທ ົ ່ ອ ຄ ້ ີ ກ ັ ນ ແ ທ ນ ທ ີ ່ ແ ຕ ່ ວ ຈ ຳ ພ ວ ກ ນ ້ ີ ຄ ວ ນ ເ ປ ັ ນ “ ເ ມ ່ ື ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ ຜ າ ບ
ຫ ຼ າ ບ ເ ມ ້ ື ອ ໆ ຈ ້ ຳ ຂ ານ ວ ່ າ ກ ູ ້ ບ ັ ້ ນ ຊ ື ່ ວ ່ າ ທ ້ າ ວ ຜ າ ບ ຫ ຼ າ ບ ເ ມ ້ ື ອ ໆ ຜ ູ ້ ມ ີ ເ ຕ ຊ ະ ອ ິ ທ ິ ທ ີ ແ ລ ກ ຳ ລ ັ ງ ອ ັ ນ ມ າ ກ ກ ູ ້ ຈ ັ ກ
ຂ ້ າ ມ ້ ງ ໃ ຫ ້ ຕ າ ຍ ໄ ປ ເ ສ ັ ງ ນ ັ ກ ຄ ວ ນ ນ ້ ີ ແ ລ ”

จ๋ามาติภูให้ตายบั้นเห็ม ป้านแต่ทิอมื๋างแตก ๗ ส่าง "มื๋างบ่ห่างว่าตายบั้นแล"๑ เมื๊อบั้นท้าวผาบหฺวายเมื๊อๆได้ยินท้าวไหฺมคำเผื๊อฝั้นกล่าวสับบั้นมับจ๋าไสฺขับข้างเฮ้าไปเถิงแล้ว มับจ๋าแหว่าถ้อนตะบอๆติท้าวไหฺมคำเผื๊อฝั้นบ่มื๋านางหั้นแล เมื๊อบั้นท้าวไหฺมคำเผื๊อฝั้นจ๋ายมื๋รับจับเอาถ้อนตะบอๆอันบั้นได้แล้ว กำลวกติทิวท้าวผาบหฺวายเมื๊อๆแตกเป้น ๒ ผ่ายบ่มื๋านางหั้นแล เมื๊อบั้นท้าวผาบหฺวายเมื๊อๆ กำเจ๊บปวดหิวมากนัก เจ้ากำสับแยกข้างแตกถื้นเมื๊อหั้ๆไผ่พิมไยหาบ่เสสลสั้นแล ในเมื๊อท้าวผาบหฺวายเมื๊อๆถื้นหมิดส้างแล้ว ท้าวไหฺมคำเผื๊อฝั้นกำเอาลิพิมมะหิลละไยหาเฮ้าสู่อางแห่ๆถิมหั้นแล เมื๊อบั้นท้าวผาบหฺวายเมื๊อๆ ถื้นเมื๊อรอดผาสากแล้วกำไปเลิ๊งกินธูถั๋งแม่เบื๊อๆก้ำข้ายแล้ว กำลวกสว่างหายเสิ๋งบั๋งพิดอันเจ๊บปวดบั้น กำลวกถิเหมื๊องถั๋งเก้าบ่มื๋บากแป้อันใดอันบ๋างหั้นแล เมื๊อบั้นพระบาธามพะบาสอน จ๋าภล่าวเชิ๋ญท้าวคำเหฺมื๊อๆลอดเบ้าว่า ดูธาท้าวคำเหฺมื๊อๆลอดเบ้าลูภรักพ่ำ เจ้าจ๋าเอาลิพิมไยหาออกไปธิบเลอท้าวพระลาม เอาธาฉภาบตางพ่ำไห้ไก้กำพ่ำเห็ม เมื๊อบั้นท้าวคำเหฺมื๊อๆลอดเบ้าจ๋าขานว่า ข้าแก่พ่ำเป้นเจ้า ถับว่าพ่ำเป้นเจ้าไห้ข้าผู้ลูภไป ข้ากำจักไปตามพระธาฉอาดบาแห่ๆเจ้าภูบั้นแล ถับว่าเจ้าภล่าวสับบั้นแล้ว เจ้าจ๋าขับขอ๊ข้างออกจากเมื๊อๆไปหั้นแล เมื๊อบั้นไผ่พิมไยหาหิ๊วหฺวายกำโหฺมหู๋ๆไปตามหู๋ๆเจ้านากนักหั้นแล ถับว่าท้าวคำเหฺมื๊อๆลอดเบ้ากับหิ๊วไผ่พิมไยหาไปรอดไปเถิงท่ำภางหิ๋วนาแล้ว เจ้าจ๋าไห้ไผ่พิมไยหายิๆฉะบูหฺวายไปใส่อางท้าวพระลามมากนักแล้ว กำลวกพ้อมกับไรหิ๋อโหรร้องเป้นถั๋งแผ่นถินจักหฺวบลิๆเมื๊อพื้นบั้นแล เมื๊อบั้นท้าวพระลามจ๋าบอกไห้ท้าวจับทะปักโฉกว่า ดูธาเจ้าจับทะปักโฉกลูภรักพ่ำ เจ้าจ๋าเอาไผ่พิมไยหาออกไปธิบเลอท้าวคำเหฺมื๊อๆลอดเบ้าไห้ได้ธาฉภาบแห่ๆเธาพ่ำ ป่าข้าป่างนาง กำพ่ำเห็ม เมื๊อบั้นท้าวจับทะปักโฉกจ๋าขานว่า ข้าแก่เจ้าภู ถับว่าเจ้าภูไหฺ ผู้ข้าไปผู้ข้ากำจักไปบ่ยากสิ๋างแล ถับว่าเจ้าภล่าวสับบั้นแล้ว

---

๑ ในลานจานก่ำอูน "มื๋างกำห่างว่าจักตายหั้นแล" (ดูภ ฐ มัด ๔ หน้า ๖๔)

เจ้าจึ่งบีอะมิถเปันช้างเผือกถือบ่างแล้อ เจ้าจึ่งขึ่นขี่ไปหั้นแล เมื่อนั้น ไพ่พินไยหากไหูหู้งไปตามหู้ง อักไขเผบี้บ่างแล้อก่อลอดไปตั๋งปู่ที่จิ่มไก้ ท้าวถ่ำเหู๊อยางลอดเบ้า มีประหมาน ๑๐ วา แล้อก่ไห้ไพ่พินไยหาบ่าง ขุะบูหูอางไปใส่ลิพินไยหาท้าวถ่ำเหู๊อยางลอดเบ้ามากนักหั้นแล เมื่อนั้น ท้าวถ่ำเหู๊อยางลอดเบ้าจึ่งเอ็นถามท้าวจันทะปักไขุดว่า มึงบีมีชุสันใก มึงจึ่งเอาลิพินไยหาบ่างขุะบูหูอางไปใส่ลิพินไยหา "แห่งภูบี้จา"๑ เมื่อนั้น ท้าวจันทะปักไขุดจึ่งขานว่า ภูบี้ชุว่าท้าวจันทะปักไขุดใสแสง ภูจักฟัน ท้างแรงถ่อขาดไห้มึงตายแลนา เมื่อนั้นท้าวถ่ำเหู๊อยางลอดเบ้าจึ่งขานว่า เอ็ง ถับว่ามึงจักฟันก่จึ่งมาฟันไห้ตายเสังกูอบี้เหั้น เมื่อนั้นท้าวจันทะปักไขุด จึ่งใสชับช้างเข้าไปเถิงแล้อ ก่อลอดบ่ากบสีถันไขฟันท้าวถ่ำเหู๊อยางลอดเบ้ากิกแขนขาดเบื่อยางบ่างหั้นแล เมื่อนั้นท้าวถ่ำเหู๊อยางลอดเบ้า ก่บ้างเกิดเปันอันเจ็บแขนแห่งถินมากนัก เจ้าจึ่งสับแยกช้างถีแหก ถืบเมื่อท้างไพ่พินไยหามาบ่เสสสล่หั้นแล ไบเมื่อท้าวถ่ำเหู๊อยางลอดเบ้าหนีเมื่อแล้อ ท้าวจันทะปักไขุด ก่เอาลิพินไยหาแห่งถินเข้าสู่อางหั้นแล เมื่อนั้นท้าวถ่ำเหู๊อยางลอดเบ้า เมื่ยรอดผาสากแล้อ เจ้าก่ไปเลังกืบรูปากแม่แห่งถินแล้วก่ลอดสอ่างหายเสังบักถางอหั้นแล แม่บอ่าแขนขาดแล้วก่ดี หิวขาดแล้วก่ดี ก่ดีกต๋ดีเหมื่อบถั่งเก่าหั้นแล เมื่อนั้นพระบาธามพะบาสอนจึ่งกล่าวเชิง ท้าวถฉันเท้าฟ้าเมื่อางพิม อ่าถูธาท้าวถวัน เท้าฟ้าเมื่อางพิมลูกรักพ่ำ เจ้าจึ่งเอาไพ่พินไยหาไปธิบเลอท้าวพระลาม ไห้ได้ธาชุภาบป่าช้าป่างบางเท้าวันเหั้น เมื่อนั้นท้าวถวันเท้าเมื่อางพิมจึ่งขานว่า ข้าแก่พ่ำเปันเจ้าไบเมื่อพ่ำเปันเจ้าไห้ข้าผู้ลูกไปข้าก่จักไปนั้นแล ถับว่าเจ้ากล่าวถั่งนั้นแล้อ เจ้าจึ่งขึ่นขี่ช้างออกไปเปันหิวหน้าบ่มีบางหั้นแล เมื่อนั้นไพ่พินไยหาจึ่งไหูหู้งออกไปตามอักไขเผบี้บ่างหั้นแล ถับว่าท้าวถวันเท้าเมื่อางพิม เอาลิพินไยหาไปรอดไปเถิงท่ำกางทิงบาแล้วก่ไห้ลิพิน

---

๑ ใบลานจานก่ำขุม "มาต่ภูบี้จา" ผูก ๒ มัด ๔ หน้า ๖๗

ໂຍທາຍິງໜ້າໄມ້ປືນໄຟ ເຂົ້າໄປຫາທ້າວພຣະລານມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ທ້າວພຣະລານຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງທ້າວໂສດໃສແສງວ່າ ດູຣາທ້າວໂສດໃສແສງລູກ ຮັກພໍ່ ເຈົ້າຈົ່ງເອົາໄພ່ພົນໂຍທາອອກໄປຣົບເລວໄທເມືອງລັງກາໃຫ້ໄດ້ຣາຊການ ຕາງກູພໍ່ໂດຍພລັນເທົ້າວັນເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວໂສດໃສແສງກໍຂານວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ ເປັນເຈົ້າ ໃນເມື່ອພໍ່ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຂ້າຜູ້ລູກໄປ ຂ້າກໍຈັກໄປນັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວ ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງນິຣະມິດເປັນຊ້າງເພືອກຕົວນຶ່ງແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນຂວີ່ໄປເປັນ ຫົວໜ້າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໄພ່ພົນໂຍທາ ຈົ່ງໄຫຼຫຼັ່ງອອກໄປຕາມອັກໂຂເພນີ ນຶ່ງຫ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວໂສດໃສແສງເອົາລີພົນໂຍທາໄປເຖິງທ່ຳກາງທົ່ງນາແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງໄປຕັ້ງຢູ່ທີ່ຈົ່ມໃກ້ທ້າວຄວັນເທົ້າເມືອງພົມ ມີປຣະໝານ ๑๐ ວາແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງເອີ້ນຖາມວ່າມີ່ງນີ້ມີຊື່ດັ່ງລີ ມີ່ງຈົ່ງເອົາລີພົນໂຍທາມາຕໍ່ກູນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນ ທ້າວຄວັນເທົ້າເມືອງພົມຈົ່ງຂານວ່າ ກູນີ້ຊື່ວ່າທ້າວຄວັນເທົ້າເມືອງພົມ ກູຈັກ ເຊີຍຊົມເມັ່ງແກ້ວ ມີ່ງຈັກໄຫ້ແຈ້ວໆເສັ່ງດາຍແລນາ ມີ່ງນັ້ນມີຊື່ດັ່ງລີນັ້ນຈາ ເມື່ອ ນັ້ນທ້າວໂສດໃສແສງຈົ່ງຂານວ່າ ກູນີ້ ຊື່ວ່າທ້າວໂສດໃສແສງ ມີເຕຊະຣິທທີອັນ ມາກນັ້ນແລ ຄັນວ່າມີ່ງຢ້ານກົວເຕຊະຣິທທີສົມພານແຫ່ງກູແທ້ດັ່ງນັ້ນ ມີ່ງຮີບໜີ ໄປທ່ຽວພລັນເທົ້າວັນເທົ້ນ ຄັນວ່າທ້າວໂສດໃສແສງກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວຄວັນ ເທົ້າເມືອງພົມ ກໍໄສຊັນຊ້າງແລ່ນເຂົ້າໄປເຖິງແລ້ວ ກໍລວດຊັດຫອກໂຈກໃສ່ທ້າວ ໂສດໃສແສງບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວໂສດໃສແສງຈົ່ງແກວ່ງຂໍຊ້າງຮັບໄວ້ ກໍ ລວດໄປຖືກຫອກໂຈກອັນນັ້ນຊະເດັນໜີໄປໄດ້ແສນວາແລ້ວ ທ້າວໂສດໃສແສງຈົ່ງ ແກວ່ງຂໍຊ້າງ ຕີຖືກຫົວທ້າວຄວັນເທົ້າເມືອງພົມແຕກເປັນສອງເຟື້ອງບໍ່ມີນານ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າເມືອງພົມ ກໍບັງເກີດເປັນອັນເຈັບປວດມາກນັກ ເຈົ້າຈົ່ງສັບແຍກຊ້າງຄືນເມືອທັງໄພ່ພົນໂຍທາບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອທ້າວ ຄວັນເທົ້າເມືອງພົມ ຄືນເມືອເມືອງໜົດສ້ຽງແລ້ວ ທ້າວໂສດໃສແສງກໍເອົາໄພ່ ພົນໂຍທາເຂົ້າສູ່ວຽງແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າເມືອງພົມ ເມື່ອ ຮອດຜາສາດແລ້ວ ເຈົ້າກໍໄປດູດກິນນົມນາງສຸທໂທເບື້ອງກ້ຳຂວາແລ້ວ ກໍລວດ ສວ່າງຫາຍໄປບັດດຽວນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຈົ່ງກລ່າວ

ເຊິ່ງທ້າວຄີ່ງກົມໝາກແປບ (ວ່າດູຣາ)ລູກຮັກເຈົ້າຈົ່ງເອົາລີພົນໂຍທາອອກໄປຣົບ ເລວທ້າວພຣະລານ ເອົາຣາຊການກູພໍ່ໃຫ້ໄດ້ກໍ່ເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄີ່ງກົມໝາກ ແປບຈົ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າຄັນວ່າພໍ່ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຂ້າຜູ້ລູກໄປ ຂ້າກໍ່ຈັກໄປນັ້ນ ແລຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນຂວີຊ້າງອອກໄປບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອ ນັ້ນໄພ່ພົນໂຍທາກໍ່ໄຫຼຫຼັ່ງອອກໄປຕານອັກໂຂເພນີນີ່ງຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວຄີ່ງກົມ ໝາກແປບເອົາລີພົນໂຍທາໄປຮອດທ່ຳກາງທົ່ງນາແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ ລີພົນໂຍທາ ທັ່ງຫຼາຍຕົກແຕ່ງຫ້າງເດົາດາດີແລ້ວ ກໍ່ລວດພ້ອມກັນຍິ່ງຊະບູຫຼວງໄປໃສ່ວຽງ ທ້າວພຣະລານບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈົ່ງກລ່າວເຊິ່ງທ້າວຫຸລລະ ມານວ່າ ດູຣາທ້າວຫຸລລະມານລູກຮັກພໍ່ ເຈົ້າຈົ່ງເອົາລີພົນກໍ່ລັງອອກໄປຣົບເລວ ໄທເມືອງລັງກາ ໃຫ້ຊົ້ນກໍ່ໃຈ[1] ຈັກສນ່ອຍແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງຄືນມາກໍ່ພໍ່ເທົ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ ຫຸລລະມານຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າຄັນວ່າພໍ່ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຂ້າຜູ້ລູກໄປຂ້າກໍ່ ຈັກໄປນັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວຫຸລລະມານກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງນີ້ຣະມິດເປັນຊ້າງ ເພືອກຕົວນີ່ງແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນຂວີຊ້າງອອກຈາກວຽງໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນໄພ່ພົນໂຍ ທາກໍ່ພ້ອມກັນໄຫຼຫຼັ່ງໄປຕານຫຼັ່ງມາກນັກແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານກໍ່ເອົາໄພ່ພົນ ໂຍທາໄປຕັ້ງຢູ່ທີ່ ຈົ່ມໃກ້ທ້າວຄີ່ງກົມໝາກແປບ ມີປຣະໝານ ๑๐ ວາແລ້ວ ເຈົ້າ ຈົ່ງໃຫ້ໄພ່ພົນໂຍທາໂຮຫົວໂຫຮ້ອງມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄີ່ງກົມໝາກ ແປບຈົ່ງເອົ້ນຖາມທ້າວຫຸລລະມານວ່າ ມີ່ງນີ້ມີ ຊົ່ດັ່ງລີ ມີ່ງຈົ່ງເອົາລີພົນໂຍທາມາດໍ່ ກູນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງຂານວ່າ ກູນີ້ແມ່ນທ້າວຫຸລລະມານ ຜູ້ ມີອິທທີ ຣິທທີເຕຊະອະນຸພາບມາກນັກນັ້ນແລ ມີ່ງນັ້ນມີ ຊົ່ດັ່ງລີນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄີ່ງກົມ ໝາກແປບຈົ່ງຂານວ່າ ກູນີ້ແມ່ນທ້າວຄີ່ງກົມໝາກແປບແລ ກູຈັກໄປແນບຊ້ອນເມັ່ງ ມີ່ງນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງຂານວ່າເອີ່ງຄັນວ່າມີ່ງປາກນອນດອມເມັ່ງກູ ແທ້ດັ່ງນັ້ນ ມີ່ງຈົ່ງມາຂ້າຟັນຕົວກູໃຫ້ຕາຍເສັ່ງກ່ອນເທົ້ນ ມີ່ງຈົ່ງເອົາເມັ່ງກູໄປເປັນ ເມັ່ງມີ່ງນັ້ນເທົ້ນ ຄັນວ່າຕົນຕົວກູບໍ່ຕາຍມີ່ງປ່າຫວັ່ງຈັກໄດ້ລອດຫວ່າງຂາເມັ່ງກູຈັກ ເທົ່ອນັ້ນເທົ້ນ ມີ່ງຈົ່ງໄປເອົາຄວາຍແມ່ກາງທົ່ງນາມາເປັນເມັ່ງມີ່ງນັ້ນເທົ້ນ ຄັນວ່າ ທ້າວຫຸລລະມານກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ທ້າວຄີ່ງກົມໝາກແປບ ກໍ່ບັ່ງເກີດມີໃຈອັນ ຄຽດມາກຍິ່ງໝັກໝາ ມັນຈົ່ງໄສຊັນຊ້າງເຂົ້າໄປເຖິ່ງແລ້ວ ມັນຈົ່ງໂຕນຮ່ວມຊ້າງ

---

๑ ຄວນເປັນ "ແກ່ໃຈ"

ທ້າວຫຸລລະມານແລ້ວ ແລກອດກຸມຖືບທຳກັນໄປມາມາກນັກ ໃຜກໍບໍ່ຜາບແພ້ໃຜໄດ້ ກໍລວດມີເຕຊະຣິທທິສເມີກັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈົ່ງຖອດມີດໃນ ແອວແຫ່ງຕົນມາສັກແທງດູກຂ້າງທ້າວຄືງກົມໝາກແປບ ຊອດສັນຫຼັງແລ້ວ ທ້າວຄືງກົມໝາກແປບກໍເຊຊວນຄືນໄປຂວີຊ້າງແຫ່ງຕົນແລ້ວ ກໍລວດສັບແຍກ ຊ້າງຄືນເມືອເມືອງແຫ່ງຕົນບໍ່ມີນານ ແມ່ນວ່າໄພ່ພົນໂຍທາທັງມວນກັບກັນຫັກ ແຫກແຕກໜີເມືອບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອໄພ່ພົນໂຍທາແຫ່ງທ້າວຄືງກົມ ໝາກແປບໜີຄືນເມືອແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານກໍເອົາລີພົນກໍາລັງແຫ່ງຕົນເຂົ້າສູ່ ວຽງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄືງກົມໝາກແປບເມືອຮອດຜາສາດແລ້ວ ເຈົ້າກໍໄປດູດ ກິນນົມແມ່ແຫ່ງຕົນເບື້ອງກ້ຳຊ້າຍ ກໍລວດສວ່າງຫາຍເສັຽຍັງພິດອັນເຈັບປວດນັ້ນ ແລ ກໍລວດດີມາເໝືອນດັ່ງເກົ່ານັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າກຸມມານທັງ ຈ ເມື່ອຮອດ ເມື່ອງໝົດສ້ຽງແລ້ວ ເຂົາກໍພ້ອມກັນໄປຂາບໄຫວ້ພຣະຍາຣາພພະນາສວນອັນ ເປັນພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງຂ້າເສິກທັງຫຼາຍ ຝູງນີ້ ເປັນອັນກ້າແຂງມາກນັກ ບໍ່ອາດຈັກຜາບແພ້ໄດ້ກໍຂ້າແລ ແມ່ນວ່າຂ້າເສິກ ທັງຫຼາຍແຫ່ງ ເຂົາກໍມີມາກມີຫຼາຍ ຄັນວ່າຝູງຂ້າທັງຫຼາຍປ່ຽນກັນໄປເທື່ອໃດ ພໍໃຫ້ເປັນແມ່ທັບເສິກເຂືອນແຂງ ບ່າວໄພ່ສັນນັ້ນ ເຂົາກໍຊ້ຳປ່ຽນກັນໄປມາເປັນ ແມ່ທັບແລຄົນ ງ ກໍບໍ່ເຫັນຄົນອັນມາເປັນແມ່ທັບແລ້ວນັ້ນຈັກເທື່ອກໍທໍ່ເຫັນແຕ່ ຜູ້ໃໝ່ມາທັງມວນກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາ ທ່ານທັງຫຼາຍ ຈ ຄົນ ເຫດດັ່ງລີສູທ່ານທັງຫຼາຍອອກໄປເທື່ອໃດກໍມາຫັກຄືນ ມາເສັຽບໍ່ຫຼໍ່ຈັກເທື່ອ ເມື່ອວັນໜ້າເຊົ້າກູພຣະອົງກໍຈັກປີ້ຄໃຫ້ມັນສູງພາຍ[1] ປາຍ ເຂົາຍຸຄັນທອນແລ້ວແລລ່ຳລີງດູຂ້າເສິກທັງຫຼາຍຝູງນີ້ກ່ອນເທີ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງ ຈ ໜ່ລູກ ຕ້ານຈາຣະຈາເຊີງກັນໄປມາສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດຄ່ຳມືດ [6]ອັນນັ້ນຫັ້ນ ແລ ໃນເມື່ອຣາຕີຄືນອັນນັ້ນແລຮຸ່ງແສງແດດພຸ່ງຂຶ້ນຂອບເຂົາມາ ພຣະຍາຣາພ ພະນາສວນ ຈົ່ງນີຣະມິດຕົນອັນໃຫ່ຽສູງພຽງເຂົາຍຸຄັນທອນແລ້ວລ່ຳລີງດູຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບັ້ນຄົນທັງຫຼາຍໝາຍມີທ້າວພຣະລາມເປັນຕົ້ນ ອັນຢູ່ໃນວຽງກອງ ທັບທີ່ນັ້ນ ເຂົາກໍລີງແລເຫັນໜ່ວຍຕາພຣະຍາຣາພພະນາສວນສອງໜ່ວຍ

---

[1] ໃຫລານຈານກ່ຳຂຽນ "ພຽງ" "ຜູກ ຊ ມັດ ๔ ໜ້າ ๖ຝ"

[6] "ອັນນັ້ນ" ຄວນຕັດອອກ

ภับท้ายพระอาทิกหม่อยน้ำ ท้ายมอนมี ๓ หม่อย เอิาจ้ำกล่าวเซิ้งภับว่า ถูธาเจ้าท้ายหฺายเธิ็บ อันนี้พระอาทิกออกมา ๓ หม่อยแล เจ้าท้ายหฺาย จ้ำพาภับล่ำลิ้งถูเหิ็บว่าถั้งนั้น เมื่อนั้นห้าวพิกพีจ้ำกล่าวว่า ถูธาเจ้าท้ายหฺายเธิ็บ ในเบื้อเจ้าท้ายหฺายกล่าวว่าพระอาทิกออกมา ๓ หม่อยว่าถั้งนั้นก้อยแท้ บ่แม่นพระอาทิวแล ส่วนถั้งพระอาทิกนั้น ภ่อหม่อยถองแท้ถาย ในเมื้อห้าวพิกพีกล่าวสันนั้น ถึงท้ายหฺายจ้ำถามว่า ข้าแม่เจ้าภู ในเมื้อเจ้าภูกล่าวว่าพระอาทิกหม่อหม่อยถองสันนั้น เหถถั้งลิจ้ำออกมารงภับ ๓ หม่อยนั้นเด สองหม่อยนั้นแม่นอีสังนั้นเด เมื่อนั้นห้าวพิกพีจ้ำกล่าวว่า ถูธาเจ้าท้ายหฺายเธิบ ส่วนถั้งสองหม่อยนั้นแม่นหม่อยตาพระบาธาพพะบาสวนดอกถาย พระอาทิวหม่อหม่อยถองนั้นแล เมื่อนั้นห้าวพระลามจ้ำถามห้าวพิกพีว่า ถูธาท่านพิกพี ในเมื้อพระบาธาพพะบาสวน มีถินอันใหย่แลสูงนั้น มันจักมาภะทำร้ายแก่เราอันใถ อันน้ำบ่ป่าชะแล เหวถั้งลิเราจ้ำจักใหย่แลสูงพงพระบาธาพพะบาสวนแล้วแลธิบเลอได้นั้นจา เมื่อนั้นเจ้าภุมมางท้าย ๑๒ ถับอันมีอิาถิดเป้นต้นจ้ำพ้อมภับกล่าวว่า เหอะฝูงข้าใหว้มะหาธาชเจ้า ในเมื้อฝูงข้าท้ายหฺายอันเป้นลูกหฺานบ้าสันนี้ เจ้าภูป่าได้ร้อนธิม[1] หมิกติกใจว่าบ่สูงพงพระบาธาพพะบาสวนนั้นเหิ็น แม่นว่าฝูงข้าท้ายหฺายจักมีธะมิกใหย่ใหง่แลสูงพงชั้นฟ้าตาอะติงสาพุ้นกได้แล ถับว่าเจ้าภุมมางท้าย ๑๒ ถับกล่าวสันนั้นแล้ว ม้ามะนิภาบจ้ำกล่าวว่า ถูธาเจ้าท้ายหฺาย ๑๒ ถับแม่นว่าผู้ข้าอันชื่อม้ามะนิภาบนี้ จักภะทำถินใหย่แลสูงพงชั้นฟ้าอักภะนิฤาพุ้นกได้แลหำ่ อ่าใหห้าวอิาถิดมีธะมิกก่อนเหิ็นอันน้ำอายุพระบาธาพพะบาสวน กำยังยึกยาว ปู่มากแท้ถาย แม่นว่าเราท้ายหฺายจักภะทำสังใถมันกำบ่ถายง่าย ถับว่าห้าวพระลามจักไปธิบเลอกับก้อยมันกำได้ยาได้ใหห้ ป้นสอนไปถึกถือมันนั้นเหิ็น กำหำ่บอกใหห้ป้นสอนไปแล่นไล่ไต่ถามพระบาธาพ มะนาสวน พำใหห้มันชื่นม่วนหฺายจักสบ่อยแล้วแลใหห้ ป้นสอนถึนมานั้นเหิ็น ถับว่าม้ามะนิภาบกล่าวสันนั้นแล้ว ห้าวอิาถิดจ้ำอุ้มเอิา

---

๑ ถวนเป้น "ธ้อนธิน"

ທ້າວພຣະລານຂຶ້ນນັ່ງຢູ່ບ່າກ້ຳຂວາແລ້ວ ທ້າວອົງຄົດຈຶງນິຣະມິດໃຫ້ມີຕົນອັນໃຫ່ງ
ແລສູງ ພຽງປາບເຂົາຍຸຄັນທອນແລ້ວ ທ້າວພຣະລານຈຶງບາບເອົາປືນສອນ
ອອກມາແລ້ວ ເຈົ້າຈຶງບອກປືນສອນວ່າ ດູຣາທ່ານປືນສອນທ່ານຈຶງໄປປອກໃບ
ພຣະບາຣາພພະນາສວນຫຼົ້ນຈັກສນ່ອຍແລ້ວ ທ່ານຈຶງຄືນມາເທົ້າວັນເທົ້ນ ຄັນ
ວ່າເຈົ້າກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶງຍຶງປືນສອນໄປໂດຍພລັນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າທ້າວ
ພຣະລານບາບເອົາທະນູສິນຍຶງແລ້ວ ທ້າວອົງຄົດກໍລວດຫົດຫໍ້ງຕົນຕົວໃຫ້ນ້ອຍ
ແລ້ວກໍລວດເອົາທ້າວພຣະລານມາໄວ້ໃນຈຳນັກສານຈອດຄືເກົ່າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ປືນສອນຈຶງຜັນໄປໄລ່ໄຕ່ຕາມພຣະບາຣາພພະນາສວນ ບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ພຣະບາຣາພພະນາສວນ ກໍລີງແລເຫັນປືນສອນເຂົ້ານາຫາຕົນສັນນັ້ນ ພຣະ
ບາກໍຢູ່ບໍ່ໄດ້ພຣະບາກໍເຕັ້ນທະບານເຫາະຫອບໄປທີ່ໃດກໍດີ ປືນສອນກໍໄລ່ໄຕ່ຕາມ
ໄປໃນທີ່ນັ້ນພຣະບາຣາພພະນາສວນ ຈຶງໂຕນລົງນ້ຳນະຫາສມຸດແລ້ວແລດຳ
ມຸດລອດສອດເຂົ້າໄປລັບລີ້ ຢູ່ເໜືອຫຼັງຊ້າງມະໂນລີລາຕົນເຂົາສເມນພຸ້ນແລ້ວ
ປືນສອນຈຶງຫຼົບຄືນມາເຖິງເມືອງລັງກາແລ້ວປືນສອນ ຈຶງຊ້ຳໄປໄລ່ໄຕ່ຕາມຍັງ
ກຸມມານທັງ ໜ ອັນເປັນລູກແຫ່ງນາງສຸທໂທອັນຢູ່ໃນເມືອງທີ່ນັ້ນ ເຂົາກໍຢູ່ບໍ່ໄດ້
ເຂົາກໍພ້ອມກັນແຕກກຣະຈັດກຣະຈາຍໄປຄົນແຫ່ງຄົນຫົນ ລາງຄົນໄປໃຕ້ ລາງ
ຄົນແລ່ນໄປເໜືອ ລາງຄົນແລ່ນໄປກ້ຳຕາວັນຕົກ ລາງຄົນແລ່ນໄປກ້ຳຕາວັນອອກ
ລາງຄົນຂຶ້ນເມືອອາກາດກາງຫາວ ລາງຄົນດຳລອດສອດແຜ່ນດິນໄປ ບໍ່ອາດຈັກ
ຕັ້ງຕົນຢູ່ໄດ້ຫັ້ນແລ ປືນສອນຈຶງຫຼົບຄືນມາເຖິງທ້າວພຣະລານແລ້ວ ເຈົ້າຈຶງ
ບາບເອົາໄວ້ທີ່ດີຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວເຊຕຕະກຸມມານຈຶງກລ່າວເຊຶງທ້າວພຣະ
ລານວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ນະຫາຣາຊເຈົ້າ ໃນເມື່ອວັນໜ້າເຊົ້ານີ້ ພຣະບາຣາພພະ
ນາສວນກໍຈັກຍຶງທະນູສິນມາຫາເຮົາບໍ່ມີນານກໍຂ້າແລ ສ່ວນດັ່ງທະນູສິນອັນນັ້ນ
ຊຶ່ວ່າ ໂມກຂະສັຄຄະສີປະ ອັນກ້າແຂງມາກນັກ ຄັນວ່າປືນສອນອັນນັ້ນໄດ້ຖືກ
ບຸຄລະຜູ້ໃດກໍຈັກຕາບທ່ຽງແທ້ ບໍ່ສົງກາກໍຂ້ານາ ພຣະບາເຈົ້າຢ່າໄດ້ຫວັ່ນໄຫວໄປ
ມາກໍຂ້າເທົ້ນ ຄັນວ່າປືນອັນນັ້ນໄດ້ຖືກແລ້ວແລບໍ່ທັນໃສ່ຢາໃນວັນນັ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນກໍ
ທ່ຽງວ່າຈັກຕາບທ່ຽງແທ້ ບໍ່ສົງໄສຊະແລ ຜິວ່າທັນໃສ່ຢາໃນວັນນັ້ນກໍບໍ່ຕາບກໍຂ້າ

ແລ ສ່ວນດ້ຳປາທ້ຳຫ້ຼາຍຝູງນັ້ນມີ ມີ ປຣະການ ອັນນຶ່ງແມ່ນຕົ້ນໄມ້ຢູ່ໃນເຂົາ ຄັນທະມາທນາພຸ້ນແລ ອັນນຶ່ງແມ່ນຂີ້ງົວອຸສສຸພຣະຣາດ ອັນນຶ່ງແມ່ນຫົວໝອນ ພຣະຍາກາຣະນາກ[1] ແທ້ແລເຈົ້າຈົ່ງພາກັນຈົ່ຈຳນຳໄວ້ກໍຂ້າເທີ້ນ ອັນນຶ່ງຜີວ່າເຣົາ ທ້ຳຫ້ຼາຍຈັກຜີປອງຂ້າພຣະຍາຣາພພະນາສວນໃຫ້ຕາຍດ້ຳນັ້ນ ຄັນວ່າບໍ່ໄປ ເອົາປີ້ນແກ້ວວະຊິລະເພັດ ໃນພື້ນນ້ຳສມຸດພຸ້ນມາບິງໃສ່ກໍບໍ່ຕາຍຈັກເທື່ອແລ ສ່ວນດ້ຳປີ້ນອັນນັ້ນ ບ້ງມີ ຜີບັກຕົວນຶ່ງຢູ່ຣັກສາ ເປັນອັນມີເຕຊະຣິທທີ ມາກນັກ ຄັນ ວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດໄປຜາບແພ້ບັກຕົວນັ້ນໄດ້ ກໍຈົ່ງໄດ້ປີ້ນອັນນັ້ນອອກມາແທ້ ດາຍ ເຈົ້າທ້ຳຫ້ຼາຍຈົ່ງພາກັນຈົ່ຈຳນຳໄວ້ຢ່າຫ້ຼົງຢ່າລືມກໍຂ້າເທີ້ນ ຄັນວ່າທ້າວເຊຕ ຕະກຸມມານກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດຄ່ຳມືດຫ້ນແລ ໃນເມື່ອຣາຕີຄືນອັນນັ້ນແລ ຮຸ່ງແສງແດດພຸ່ງຂຶ້ນມາດ້ຳນັ້ນ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນອັນໄປລັບລີ້ຢູ່ໃນ ເຂົາສເມນທີ່ນັ້ນ ກໍຟ້າວຣີບອອກມາຈາກແມ່ນ້ຳທີ່ນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດຮ້ອງໄຫ້ມາ ຫາຜາສາດແຫ່ງຕົນດ້ວຍຄຳວ່າ ໂອນໍປານນີ້ທ້າວພຣະລານໄປຣີ້ລອກປອກໜ້າ ເອົາປ້າວເຣືອນຫໍ່ໂຮງລູກເມັ່ງແຫ່ງກູໜີໄປບໍ່ເສສສລໍແລນໍ ວ່າດ້ຳນັ້ນແລ້ວ ພຣະ ຍາຣາພພະນາສວນກໍມາຣອດຜາສາດແຫງຕົນແລ້ວ ພຣະຍາກໍຈົ່ງເຫັນນາງ ຈັນທາຣາຊເທວີແລນາງສີດາງອບປ່ອງຢ້ຽມຢູ່ຄ້າ ພຣະຍາຈົ່ງມີໃຈອັນຊົມຊົ້ນ ຍິນດີມາກນັກຫ້ນແລ ແມ່ນວ່າເຈົ້າກຸມມານທ້ງ ຈ ນັ້ນອັນເປັນລູກພຣະຍາ ຣາພພະນາສວນ ກໍດີເຂົາກໍພ້ອມກັນມາສູ່ຜາສາດຄົນເທື່ອຄົນທີ ຊູ່ຄົນ ເຫດວ່າ ເຂົາປ້ານກົວປີ້ນສອນ ທ້າວພຣະລານໄລ່ສັກໄລ່ແທງເປັນອັນມາກຫ້ນແລ ເມື່ອ ນັ້ນພຣະຍາຈົ່ງບອກເຕືນລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ ມາໂຮມທຸກແຫ່ງທຸກພາຍ ອັນຈັກນັບຄັນນະນາຕາດູໄດ້ ຈ ອັກໂຂເພນີແລ້ວ ພຣະຍາຈົ່ງບອກໃຫ້ເຈົ້າກຸມ ມານທ້ງ ຈ ວ່າດູຣາເຈົ້າລູກຣັກທ້ງ ຈ ບັດນີ້ກໍທ່ຍັງແຕ່ເຮົາພ່ລູກຣັກທ້ງ ຈ ຄົນນີ້ແລ ເຈົ້າລູກຣັກຈົ່ງອຸສສະຫະເອົາຣາຊການໃຫ້ໄດ້ໃນທີ່ນີ້ ຢ່າຄາດຢ່າ ຄາ ແມ່ນວ່ານໍຣະນາຕາຍເສັ່ງກໍຄຳແລ້ວ ກໍພໍ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກຸມມານທ້ງ ຈ ຈົ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ພໍ່ເປັນເຈົ້າ ຝູງຂ້າທ້ງຫ້ຼາຍທ້ງ ຈ ກໍຈັກອາສາໄປຕາຍຕາງພໍ່ເປັນເຈົ້າໃນວັນນີ້ບໍ່ໃຫ້ພົ້ນໃຫ້ກາຍ ຄັນວ່າຝູງຂ້າທ້ງ ຫ້ຼາຍຕາຍໝົດຊູ່ຄົນກໍຈົ່ງໃຫ້ເຄືອງພໍ່ເປັນເຈົ້າຕາຍກໍຂ້າແລ ຄັນວ່າເຈົ້າກຸມມານ

---

[1] ຄວນເປັນ "ກາລະນາກ"

ทั้ง ๙ รับพระธาตุอาจยาสังฆ์นั้นแล้ว ท้าวทองคำแลท้าวผาบหลาย เมืองก็พ้อมกันขึ้นขี่ช้างคิงตัวแล้ว ก็พ้อมกันไปทั้งแล เมื่อนั้น ท้าวคำเหม็ อาลอกเบ้าแลท้าวถวันเท้าเมืองพิม ก็พ้อมกันขึ้นขี่ช้างคิงตัวแล้ว ก็พ้อมกันไปทั้งแล เมื่อนั้นบางสุทโท แลท้าวถ้ากิมหมากแปบก็พ้อมกันขึ้นขี่ช้างคิงตัวแล้ว ก็พ้อมกันไปทั้งแล เมื่อนั้น พระยาธาพพะนาสวน จิ่งขึ้นขี่ช้างแล้วก็ออกไปกับดอนลูกแห่งตีนทั้งแล เมื่อนั้นส่องถั่งลีพินมะหาลละโยหาแห่งเจ้า ๑๑ คิงทั้ง ๑๒ อักโยเพนิกโหฺทั้งไปตามหฺงตาบต่ำเท้าเถิงท่ำภาษาท้งบาแล้ว ก็พ้อมกันเชิาปู่แล้ว ก็ให้บ่าวไพ่พินทั้งมวนยิงสินาณน้ำมอก หน้าไม้ปืนไฟเข้าไปหาวงๆท้าวพระลาม เป็นถั่งแผ่นดินจักหฺบหฺ่มเมื่อพื้นนั้นท้าวพระลามจิ่งบอกเถ้นให้ไพ่พินโยหาแห่งตีน ให้ตักแต่งเอาดาเบื้อตินถึแล้ว เจ้าภุมมางทั้ง ๑๒ คิงอันมีอิงถึกเป็นต้น ก็พ้อมกันนิระมิกเป็นช้างเผือกแล้ว ก็พ้อมกันขึ้นขี่แลคิงแลตัวแล้ว ก็พ้อมกันโหฺทั้งออกจากวงๆไปเป็นหอหน้าทั้งแล เมื่อนั้นท้าวพระลักแลท้าวพระลีจันกับทั้งพระบาลุดแลนางภิตตะธาด ก็พ้อมกันนิระมิกเป็นช้างเผือกแล้ว ก็พ้อมกันขึ้นขี่แลคิงแลตัวแล้ว ก็พ้อมกันโหฺทั้งออกจากวงๆไปทั้งแล เมื่อนั้นท้าวพิภพีแลท้าวอินทะชิกับทั้งท้าวเชตตะภุมมาง ก็พ้อมกันขึ้นขี่ช้างออกไปตามบ่อากจักนับได้ทั้งแล เมื่อนั้นท้าวพระลามจิ่งขึ้นขี่ม้ามะนิภาบชะเถ้ก ออกไปแล้วลีพินมะหาลละโยหาทั้งมวนจิ่งพ้อมกันโหฺทั้งออกไปตามหฺง ๙ อักโยเพนิแล้ว ก็พ้อมกันไปปู่ที่จิ่มให้ลีพินโยหาแห่งพระบาธาพพะนาสวนมีประหมาน ๑๐ วาแล้ว ก็ให้บ่าวไพ่ทั้งมวนโรทีวโหรร้องมีสงๆอัน พลึกสา เพิ่งกิวมากมักทั้งแล เมื่อนั้นท้าวทองคำแลท้าวคำภาภับทั้งท้าวหฺ้าชุ้อยแลท้าวอ่อยท่อยคำชาว ก็พ้อมกันใสชับช้างเข้าไปบ่มีบางทั้งแล เมื่อนั้นท้าวอิงถึกท้าวอาละยิกแลท้าวทิกชะกับแลพันลูกท้าวทั้ง ๔ พระอิงก็พ้อมกันใสชับช้างเข้าไปหาท้าวทั้ง ๔ อันเป็นลูกชายพระบาธาพพะนาสวนบ่มีบางทั้งแล เมื่อนั้นท้าว

ทอງคำจ໊ງฝากตี๊ข้ำงเข้ำไปเถ๊ງท้ำวอิงคิด แล้วกอ๋ชักหอกใจกไปใส่ท้ำวอิง
คิดบ่มีบำงหั้นแล เมื่อนั้นท้ำวอิงคิดจ๊ງแกว่งลำรับถ๊กแล้ว กอ๋ลอดปักก้ัว
เอำหอกใจกดวงนั้นได้แล้ว ท้ำวอิงคิดจ๊ງข้ำแหงถ๊กหว๊ใจท้ำวทอง
คำชอกออกสันหลังแล้ว ท้ำวทองคำจ๊ງสับแยกข้ำงออกหนีไปเถ๊ງบำง
สุทโทแล้วกอ๋ลอดไปเลังกินน้ำกาก้ำยอาแล้ว กอ๋สอ่ำงหำยไปบัดดงอนั้นแล
ข้ำยอีข้ำงใสชันเข้ำมาบ่ปำบ่เชำหั้นแล เมื่อนั้นท้ำวกำภา กอ๋ใสชันข้ำง
เข้ำไปหาท้ำวออาระยิดแล้ว กอ๋เงือดดาบสีกันใจแกว่งฟันหั้นแล เมื่อนั้น
ท้ำวออาระยิดจ๊ງแกว่งลำรับไว้แล้ว ท้ำวออาระยิดจ๊ງข้ำแกว่งดาบสี กัน
ใจฟันถ๊กแขนก้ำยขาว แห่งท้ำวกำภาขาวชะเดันออกบามดงอหั้นแล
เมื่อนั้นท้ำวกำภาจ๊ງถุบข้ำงหนีบพิงออกไปเถ๊ງบำงสุทโทลอดไป เลังกินน้ำ
ตาเบื้องก้ำซ้ำยแล้ว กอ๋ลอดสอ่ำงหำยไปยามดงอหั้นแล เมื่อนั้นท้ำวหู
ช้อยจ๊ງใสชันข้ำงไปหาท้ำวหิดชะกับแล้ว กอ๋แกว่งถ้อยวาระบองฝากตีบ่มี
บางหั้นแล แต่นั้นท้ำวหิดชะกับจ๊ງแกว่งลำรับถ๊กแล้ว ท้ำวหิดชะ
กับกอ๋ข้ำแกว่งออ๋ข้ำงตีถ๊กหิวท้ำวหู๊ชอ้ยแตก เป็งส่องฟั้งแล้วท้ำว
หู๊ชอ้ย กอ๋ข้ำถุบพายสางออกไปเลังกินหูก้ำยอาแห่งบำงสุทโท
แล้วกอ๋สอ่ำงหำยไปถึงเกำ้แล้ว กอ๋ข้ำใสชันข้ำงเข้ำมาหั้นแล เมื่อนั้น
ท้ำวอ่อยห่อยคำชาว กอ๋ใสชันข้ำงเข้ำไปเถ๊ງพันลูกท้ำวแล้ว กอ๋แกว่ง
ออ๋ข้ำงถีหั้นแล เมื่อนั้นพันลูกท้ำวจ๊ງแกว่งออ๋ข้ำงรับถ๊กแล้ว เจ้ำกอ๋ข้ำ
เงือดออ๋ข้ำงตีถ๊กหิวท้ำวอ่อยห่อยคำชาว แตกเป็งสองเพื่องหั้นแล
เมื่อนั้นท้ำวอ่อยห่อยคำชาว จ๊ງถุบพายสางถืบไปเลังกินหูบำงสุทโท
เบื้องก้ำซ้ำยแล้ว กอ๋สอ่ำงหำยไปยามดงอหั้นแล เมื่อนั้นท้ำวกาขาว
ดอกฝ้ายแลท้ำวผาบหู๊ายเมื้องกับหัวท้ำวคำเหู๊องลอดเบ้ำ แลท้ำว[๑]
ถวันเท้ำเมื้องพิมแล ท้ำวถึงกิมหมากแปบหัว ๕ พี่น้องกอ๋พ้อมกันใสชัน
ข้ำงเข้ำไปบ่ป้ำนบ่กิวหั้นแล เมื่อนั้นท้ำวหท้ำวกว่าเสือแลท้ำวใหมคำเมือ

---

๑ จบบูก ๒ มัด ๔ ผู้ก่าย ขุมต๋ม
ลิจจะบาแล้วยามแลงแลให้ถ่อยพิจาธะบาเอิาแด่ท้อบ

ຝັ້ນກັບທັງທ້າວຈັນທະປັດໂຊດ ແລທ້າວໂສດໃສແສງແລທ້າວຫຸລລະມານທັງ ๕ ພີ
ນ້ອງກໍພ້ອມກັນໄສຊັນຊ້າງເຂົ້າໄປຜ່າຊູນຕໍາບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຕາຂາວ
ດອກຝ້ານຈຶ່ງແກ່ວງຂໍຊ້າງຟາດຕີ ທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອກໍແກວ່ງຂໍຊ້າງຮັບໄວ້
ແລ້ວເຈົ້າກໍຊ້ຳແກວ່ງຂໍຊ້າງ ຟາດຕີເຖິງ ๖ ທີກໍລວດໄປຖືກແອວທ້າວຕາຂາວ
ດອກຝ້ານຫັກເພໄປແລ້ວ ທ້າວຕາຂາວດອກຝ້ານຈຶ່ງດຸນພາບສານອອກໄປເລັ່ງ
ກິນຮູດັງນາງສຸທໂທກ້ຳຂວາແລ້ວ ກໍສວ່າງຫາບໄປຍາມດຽວຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ທ້າວຜາບຫຼາບເມືອງກໍໄສຊັນຊ້າງ ເຂົ້າໄປເຖິງທ້າວໃຫນຄໍາເຝືອຝັ້ນແລ້ວກໍແກວ່ງ
ຂໍຊ້າງຟາດຕີຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວໃຫນຄໍາເຝືອຝັ້ນຈຶ່ງແກວ່ງຂໍຊ້າງຮັບຖືກແລ້ວ ກໍ
ຊ້ຳແກວ່ງຕີເຖິງສອງທີ ກໍລວດໄປຖືກຫວ່າງຄື່ວທ້າວຜາບຫຼາບເມືອງຊອດງ່ອນ
ດັ້ນແລ້ວທ້າວຜາບຫຼາບເມືອງ ຈຶ່ງດຸນພາບສານອອກໜີໄປເລັ່ງກິນຮູດັງແມ່ກ້ຳ
ຊ້າບກໍລວດດີ ຄືເກົ່າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄໍາເຫຼືອງລອດເບົ້າຈຶ່ງໄສຊັນຊ້າງເຂົ້າໄປ
ເຖິງທ້າວຈັນທະປັດໂຊດແລ້ວກໍແກວ່ງຂໍຊ້າງຕີຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຈັນທະປັດໂຊດ
ຈຶ່ງແກວ່ງຂໍຊ້າງຮັບໄວ້ແລ້ວ ເຈົ້າກໍຊ້ຳເງືອດຂໍຊ້າງສັບຖືກດູກຂ້າງທ້າວຄໍາເຫຼືອງ
ລອດເບົ້າຫັກໂປດອອກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄໍາເຫຼືອງລອດເບົ້າຈຶ່ງດຸນພາບສານ
ອອກໄປເລັ່ງກິນຮູປາກນາງສຸທໂທແລ້ວກໍລວດດີຄືເກົ່າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນ
ເທົ້າຟ້າເມືອງພົມ ຈຶ່ງໄສຊັນຊ້າງເຂົ້າໄປເຖິງທ້າວໂສດໃສແສງແລ້ວກໍແກວ່ງຂໍ
ຊ້າງຟາດຕີຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວໂສດໃສແສງຈຶ່ງແກວ່ງຂໍຊ້າງຮັບໄວ້ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງ
ເງືອດຂໍຊ້າງແກວ່ງຕີ ຖືກດູກຂ້າງ ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າເມືອງພົມຫັກສອງຊີກຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄວັນເທົ້າເມືອງພົມ ຈຶ່ງດຸນພາບສານຄືນໄປດູດກິນນົມແມ່ເບື້ອງກ້ຳ
ຂວາແລ້ວກໍສວ່າງຫາບເສັ່ງບັດດຽວນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄືງກົມໝາກແປບກໍໄສ່
ຊັນຊ້າງໄປເຖິງທ້າວຫຸລລະມານແລ້ວ ກໍແກວ່ງຂໍຊ້າງຟາດຕີຫັ້ນແລເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ຫຸລລະມານຈຶ່ງບໍ່ມີຮັບຈັບເອົາຂໍຊ້າງອັນນັ້ນໄດ້ແລ້ວ ກໍລວດເອົາຂໍຊ້າງສັບຫົວ
ທ້າວຄືງກົມໝາກແປບ ຖືກໜ້າຜາກຊອດຂມ່ອມຫົວຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຄືງ
ກົມໝາກແປບຈຶ່ງດຸນພາບສານ ຄືນໄປດູດກິນນົມແມ່ກ້ຳຊ້າບແລ້ວກໍສວ່າງຫາບ
ເສັ່ງພິດອັນເຈັບປວດບໍ່ເສສສລໍຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງເຈົ້າກຸມມານທັງ ๗ ອັນເປັນລູກ
ພຣະບາຣາພພະນາສວນນັ້ນ ກໍບໍ່ໜີ ໄປທີ ໃດກໍທໍ່ອວ່ານ ໜ້ານາຕໍ່ເຈົ້າທັງສິບ

ສອງພຣະອົງອັນມີອົງຄົດເປັນດັ່ນ ບໍ່ຫົນບໍ່ຖອບໜີໄປທີ່ໃດຫັ້ນແລເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ຫຸລລະມານກໍລີງແລເຫັນ ແມ່ທັບເສີກແຫ່ງພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ດ ຄົນ
ນັ້ນຍັງດີຢູ່ເໝືອນດັ່ງເກົ່າ ທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງສັບຊ້າງແຍກຄືນມາເຖິງທ້າວ
ເຊຕຕະກຸມມານແລ້ວ ຈົ່ງຖານວ່າດູຣາທ້າວເຊຕຕະກຸມມານສ່ວນດັ່ງແມ່ທັບເສີກ
ທັງ ດ ໄທເມື່ອງລັງການັ້ນ ເຂົາມີສາຕຕະສິນອາຄົມສັນໃດຍານເມື່ອເຣົາສັກແທງ
ຂ້າຟັນສົມພໍຕາຍຈົ່ງບໍ່ຕາຍນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວເຊຕຕະກຸມມານຈົ່ງຂານວ່າຂ້າ
ແກ່ເຈ້າກຸມມານສ່ວນດັ່ງແມ່ທັບເສີກທັງ ດ ນັ້ນ ມີສາຕຕະສິນອາຄົມແຕ່ທ້ອງ
ແມ່ແທ້ດີຫຼີແລ ຄັນວ່າເຈ້າກຸມມານທັງ ດ ໄປຖືກໜ້າໄມ້ປືນໄຟອັນໃດອັນນຶ່ງກໍດີ
ທຽນຍ່ອມໄປເລັ່ງກິນຕາທັງ ໒ ແລຫູທັງ ໒ ແລດັງແລຮູປາກແລນົມທັງ ໒ ແຫ່ງ
ນາງສຸທໂທຜູ້ເປັນແມ່ນັ້ນ ທຽນຍ່ອມສວ່າງຫາຍເສັ່ງພິດທັງມວນກໍຂ້າແລຄັນວ່າ
ທ້າວເຊຕຕະກຸມມານກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງນີຣະມິດເປັນຮູບ
ເຈ້າກຸມມານທັງ ດ ອັນເປັນລູກນາງສຸທໂທນັ້ນແລ້ວ ຈົ່ງທະຍານເຂົ້າໄປເລັ່ງກິນ
ຫູຕາປາກດັງແລນົມທັງ ໒ ເຕົ້າ ແລ້ວ(ເຈ້າ)ຈົ່ງນີຣະມິດເປັນເສັ້ນຂົນແລຜົມອັດຕາ
ຫູປາກດັງແລນົມທັງ ໒ ໄວ້ເພື່ອ ບໍ່ໃຫ້ມີນ້ຳໄຫຼອອກມາພໍເປັນຫວ້ານເປັນປາໃຫ້
ກຸມມານທັງ ດ ກິນໄດ້ແລ ທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງທະຍານຄືນມາແລ້ວມາເຖິງລີພົນ
ມະຫົລລະໂຍທາແຫ່ງຕົນແລ້ວ ເຈ້າຈົ່ງນີຣະມິດເປັນຫອກໂຈກ ດ ດວງນັ້ນຊັດໄປ
ໃສ່ເຈ້າກຸມມານທັງ ດ ກໍລວດໄປຖືກທຸກຄົນ ໆ ບໍ່ເສສສລໍແລ້ວເຂົາທັງ ດ ຄົນກໍ
ພ້ອມກັນດຸນພາຍສານ ຄືນໄປເລັ່ງກິນໃນອົງຄະເນື້ອຕົນແມ່ແຫ່ງຕົນເໝືອນດັ່ງ
ເກົ່າກໍລວດບໍ່ມີນ້ຳໄຫຼອອກມາ ພໍເປັນຫວ້ານເປັນປາອັນໃດອັນນຶ່ງເຈ້າກຸມມານ
ທັງ ດ ກໍລວດພ້ອມກັນຕາຍໄປໝົດສ້ຽງຊູ່ຄົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະ
ນາສວນກໍເຫັນລູກຕາຍໄປໝົດສ້ຽງແລ້ວ ເຈ້າກໍມີໃຈອັນກື້ວໂກດໂກທາມາກ
ນັກແລ້ວ ເຈ້າຈົ່ງຍົງທະນູສິນໄປຫາທ້າວພຣະລານບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ມ້ານະນີກາບກໍລີງແລເຫັນ ປົ້ນສອນພຣະຍາຣາພພະນາສວນເປັນແປວໄຟລາມ
ລຸກຮຸ່ງເຮືອງມາຫາຕົນສັນນັ້ນ ເຈ້າຈົ່ງກລ່າວເຊົ່ງທ້າວພຣະລານວ່າຂ້າແກ່ເຈ້າ
ກູປົ້ນສອນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຍົງມາແລ້ວພຸ້ນເນ ເຈ້າກູຈົ່ງເອົາຕົນໄປຣັບ
ປົ້ນສອນອັນນັ້ນໃຫ້ແລ້ວບຸພພະເວນກໍາແຫ່ງເຈ້າເສັ່ງເທົ້ນ ໃນເມື່ອຜູ້ຂ້າຈັກອ້າ

ปากรับเอาเสัง้าวนั้น ภ่ำแล้วบุพพะเวนภำแห่งเจ้าภูนั้นแล ถังว่าม้ามะนิภาบกล่าวสันนั้นแล้ว ป็นสอนพระยาราพพะนาสวนภ่ลวกมารอกบ่มีนางหั้นแล เมื่อนั้นท้าวพระลามภ่เหันป็นสองอันนั้นมารอกแล้ว เจ้าจ๋าบ่ถืนรับไว้แล้วป็นสอนภ่ลวกถึกพื้นถืนขุดออกหางหั้วถืนแล้วสั่นป็นสองเบื้องก้ำภิกฝั่งลิ่งถืนบ้างเกิดเป็นรากฐูซาย[๑] เหมือนดั่งรากไม้นั้นแล้ว สั่นป็นเบื้องก้ำปายภ่บ้างเกิดเป็นสั่นเป็นลำ ป็นองไปมาปู่ลิ่งอ้างๆเป็นอันเจับปอกเอหะนาบ่างหนักหนาหั้นแล เมื่อนั้นท้าวพระลามจ๋าเอ็นหาท้าวหุลละมางอ่ากูธาท้าวหุลละมางลูภรักพ่อ เจ้าจ๋ารีบไปหาเอาปามาใส่ถืนภูพ่ไดยพลันเท้าอันเท็น เมื่อนั้นท้าวหุลละมางได้ยินคำท้าวพระลามกล่าวสันนั้นเจ้าจ๋ารีบหะนาบ ไปด้วยอันลำดับป่าไม้ดิงดอนหั้วนอนเจ้าจ๋าไปรอดไปเถิงเอาะลับหะมาดบ่มีนางหั้นแล ถังว่าเจ้าไปรอดไปเถิงแล้วเจ้าจ๋าไปตั้งปู่เหนือจอมดอยแล้ว เจ้าจ๋าเอ็นรงกหาปาถืนนั้นว่ากูธาพระยาปาเรียท่านปู่ที่ใด ถังว่าไม้สั่นใดเป็นหว้านเป็นปาจ๋าบอกแก่เราแด่เท็น เราจักเอาไปป็นปอท้าวพระลามแล เมื่อนั้นปาถืนนั้นจ๋าภูภะยางท้าวหุลละมางลุ่มพุ้นว่า มาเอาเยิเราผู้เป็นพระยาปาปู่ถืนพูพื้นว่าดั่งนั้น เมื่อนั้นท้าวหุลละมาง จ๋าหะนาบลิ่งไปเถิงถืนพูแล้วเจ้าจ๋าซ้ำเอ็นหาว่าพระยาปาเจ้าเรีย ถังว่าเจ้าภูปู่ที่ใดจ๋าขานบอกข้าแด่เท็นเมื่อนั้นพระยาปาถืนนั้น จ๋าขานรับเหนือจอมดอยพุ้นว่ามาเอาเยิเราผู้เป็นพระยาปาปู่เหนือจอมดอยพื้นว่าดั่งนั้น เมื่อนั้นท้าวหุลละมางจ๋าซ้ำหะนาบขึ้นเมื่อเถิงจอมดอยพุ้นแล้ว แลเอ็นรงกหาสันนั้นแล้วพระยาปาภ่ซ้ำภูภะยางรับเหนือจอมดอยพุ้นแล้ว ซ้ำขานถืนดอยพุ้นหั้นแลเมื่อนั้นท้าวหุลละมางภ่มีใจถึดญงมาภบักเจ้าจ๋าเอาหางถืนภอด"ภ้องเอาดอย[๖] "ถังหะมาหบะอันนั้นได้แล้ว ภ่ลวกหะนาบถืนเมื่อมาดาว่ายามญงบ่จ๋าเมื่อเถิงเมื่อญลังภาบ่มีนางหั้นแล ถังว่าท้าวหุลละมางเอาดอยอันนั้นเมื่อรอกแล้วท้าวเชตตะภุมมาง จ๋าไปขุดเอาพระยาปาอันนั้นได้แล้วท้าว

---

๑ ฐูซาย ถวนเป้น ฉุยซาย

๖ ใบลานจานก่ำฆบ "ภ้องฤอดเอาดอย" ผูภ ๙ มัด ๔ หน้า ๙

ຫຸລລະມານຈຶ່ງເອົາດອບອັນນັ້ນ ເມື່ອສິ່ງໄວ້ທີ່ເກົ່າແລ້ວທ້າວຫຸລລະມານຈຶ່ງ
ທະບານໄປເຖິງງົວອຸສຸພະຣາດແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງກລ່າວວ່າດູຣາງົວອຸສຸພະຣາດເຮີບ
ເຮົາກໍນັກໄຄ່ປາກໄດ້ຂີ້ແຫ່ງທ່ານມາກນັກແລ ທ່ານຈົ່ງໃຫ້ທານຂີ້ແກ່ເຮົາແດ່ເທີ້ນ
ເມື່ອນັ້ນງົວອຸສຸພະຣາດຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາທ່ານຫຸລລະມານເຮີບທ່ານປ່າຫວັງຄອງ
ເຫັນຂີ້ແຫ່ງເຮົານັ້ນເທີ້ນ ຄັນວ່າບໍ່ເຖິງ ກ ວັນອັງຄານເຮົາກໍບໍ່ຂີ້ຈັກເທື່ອແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈຶ່ງຄນິງໃຈວ່າໂອນໍ່ໃນເມື່ອກູຈັກປູ່ຖ້າຄອງເອົາ
ໃຫ້ເຖິງ ກ ວັນອັງຄານແທ້ດັ່ງນັ້ນ ພໍ່ແຫ່ງກູກໍທ່ຽງວ່າຈັກຕາຍເສັ່ຽແລນາ ຄັນ
ວ່າທ້າວຫຸລລະມານຄນິງໃຈສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງຄັ້ນບີບທ້ອງງົວຕົວນັ້ນແລ້ວ
ຂີ້ງົວກໍຝຸດອອກໂດບພລັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈຶ່ງກອບກໍາເອົາ
ຂີ້ງົວອັນນັ້ນໄດ້ແລ້ວຈຶ່ງທະບານຄືນມາໂດບພລັນຫັ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້ານາຮອດແລ້ວ
ເຈົ້າຈຶ່ງເອົາຂີ້ງົວອັນນັ້ນມາຍົ່ນໃຫ້ທ້າວເຊຕຕະກຸມມານແລ້ວ ເຈົ້າກໍຊ້ຳທະບານ
ໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈຶ່ງລີ້ງແລຂຶ້ນເມື່ອຟ້າກໍເຫັນພຣະອາ
ທິດເຖິງແຖໃກ້ຄ່ຳແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງຄນິງໃຈວ່າໂອນໍ່ກູຈັກເອົາປາໄປໃສ່ທ້າວພຣະ
ລານອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງກູນີ້ ທ້າວເຊຕຕະກຸມມານກໍກລ່າວວ່າປ່າກາບວັນນີ້ແທ້
ນາ ບັດນີ້ພຣະອາທິດກໍເຖິງແຖໃກ້ຄ່ຳແລ້ວ ເຫດດັ່ງລີ້ກູຈຶ່ງຄືນມານີ້ຈາກໍທໍ່
ຄວນກູໄປຂໍດອມພຣະອາທິດ ປ່າໃຫ້ຟ້າວຕົກຕ່ຳລັບຈອມດອບນັ້ນເທີ້ນ ຄັນວ່າ
ທ້າວຫຸລລະມານຄນິງໃຈສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງທະບານຂຶ້ນໄປເຖິງພຣະອາທິດ
ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຂໍໃຫ້ເຈົ້າກູເຊົາປູ່ຈັກສນ່ອບກ່ອນຜູ້ຂ້າຈັກ
ໄປຫາປາມາໃສ່ທ້າວພຣະລານປ່າໃຫ້ກາບວັນນີ້ແທ້ນາ ຄັນວ່າກາບວັນນີ້ພໍ່ແຫ່ງ
ຂ້າກໍຈັກຕາຍເສັ່ຽວ່າດັ່ງນັ້ນນາ ເມື່ອນັ້ນພຣະອາທິດຈຶ່ງກລ່າວວ່າດູຣາທ້າວ
ຫຸລລະມານເຮີບ ຄັນວ່າປຣະໂຍຊນະແຫ່ງມີ່ງມີ້ຈົ່ງໄປພໍມີ່ງນັ້ນເທີ້ນ ອັນນີ້ເປັນ
ຫົນທາງກູອັນກູກັບທຽວໄປທຽວມາແທ້ນາ ມີ່ງປ່ານາຫ້ານກູເທີ້ນແມ່ນວ່ານີ່ງມາ
ຫ້ານກູທໍ່ໃດກໍດີ້ກູກໍບໍ່ຟັງແລກູກໍຈັກໄປພໍກູນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານໄດ້
ຍິນພຣະອາທິດກລ່າວສັນນັ້ນ ກໍມີໃຈອັນຄຽດມາກນັກດ້ວຍຄໍາວ່າໂອນໍ່ແມ່ນວ່າກູໄປ
ກໍເປັນທີ່ຍາກແກ່ໃຈມາກນັກ ກໍບໍ່ເປັນອັນງ່າຍຈັກແຫ່ງຈັກອັນແລນໍວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ
ທ້າວຫຸລລະມານກໍຈັບຫາງຮົດພຣະອາທິດ ບາຍແກ່ວງຄືນໄປກ້ຳຕາວັນອອກພຸ້ນ

ແล้ວพระอาทิตภ์มีใจอับถูกมาภบัภแล้ว ภ์ลวดบ่ถึบมาทั้บแลถับว่าท้าว
ทุลละมาบบายแภว่าพระอาทิตทีไปแล้ว ภ์ลวดบัๆเภิดเปับอับมืดมาภบัภ
เปับดั่ๆเมื่อภาๆถึบบั้บแล ท้าวทุลละมาบจึๆทิ้บลิๆมาเฤๆบ้ำสมุดแล้ว
เจ้าภ์ดำมุดบ้ำลิๆไปใบพื้บบ้ำทีบั้บแล้ว เจ้าจึๆไปรอดไปเฤๆพระยาภาระ
บาภอับบอบภิบยู่ใบผาสาดทีบั้บโภ้ภ ๆ ยู่ทั้บแล ถับว่าเจ้าไปรอดแล้วจึๆ
ฉัภฉุ้บตึบพระยาภาระบาภอิดทิวเมื่อยแถบมาภบัภ เจ้าจึๆฉะดุ้ๆตึบทั้บ
แล เมื่อบั้บพระยาภาระบาภ จึๆฤามท้าวทุลละมาบว่าดูธาทุลละมาบ
ท่าบมาแต่ทีใดท่าบจึๆมาปุภเรีาพระอิๆบี้จา เมื่อบั้บท้าวทุลละมาบจึๆ
ขาบว่าข้าแก่เจ้าภู ผู้ข้าภ์มาแต่เมื่อๆลัๆภาพุ้บเพื่อจัภมาขํทอบภับดอม
เจ้าภูภ์ข้าแล เมื่อบั้บพระยาภาระบาภจึๆฉุ้ำฤามว่าท่าบจัภเอิาทิวทอบ
ไปภะทำดั่ๆลึบั้บจา เมื่อบั้บท้าวทุลละมาบจึๆขาบว่าผู้ข้าจัภเอิาไปฝับ
ทาถึบพระยาพ่ํแท่ๆผู้ข้า ฉิว่าท้าวพระลามอับไปฤึภปึบพระยาธาพ
พะบาสวบบั้บแล เมื่อบั้บพระยาภาระบาภจึๆบายมืดมาปาดทิว
ทอบยึบใท้แก่ท้าวทุลละมาบแล้ว เจ้าภ์ฉุ้ำบอบยู่เหมือบดั่ๆเภิาบั้บแล
เมื่อบั้บท้าวทุลละมาบ ได้ทิวทอบพระยาภาระบาภแล้วภ์รีบออภพุ้บ
จาภแม่บ้ำแล้ว ภ์ลวดทะยาบเมื่อมาตาว่ายามดูวบึๆเจ้าภ์เมื่อรอดเมื่อ
เฤๆท้าวพระลามแล้ว เจ้าภ์บายยึบใท้แก่ท้าวเฉตตะภุมมาบทั้บแล
เมื่อบั้บท้าวเฉตตะภุมมาบ ได้ปามาโรมภับหมิดสู้ๆแล้วเจ้าจึๆเอิาถิภทึบ
มาบิดปึบใท้แทูภแล้ว เจ้าจึๆเอิามาฤัดใส่จัภสบ่อยแล้วเจ้าจึๆเอิาไปทา
ทู้ๆตึบบ่อบปึบฤึภบั้บทั้บแล เมื่อบั้บปึบอับบั้บภ์ลวดขาดพูๆทู้ๆตึบทั้บ
แล ส่วบดั่ๆสิ้บปึบเบื้อๆภ้ำภิภ ภ์ติภลิๆดึบเปับขุมเปับธูเลิภขำมาภบัภ
สิ้บปึบเบื้อๆภ้ำปายภ์ฉะเดับ ถึบไปฤึภหน้าผาภพระยาธาพพะบาสวบลิ้ม
ฟาดลิๆตายไปเทิๆเตืบจึๆถึบมาทั้บแล เมื่อบั้บท้าวพระลามภ์มี ตึบอับ
ดีแล้วเจ้าจึๆฤามท้าวทุลละมาบว่า ดูธาเจ้าทุลละมาบลูภรัภพ่ํเทดดั่ๆ
ลึพระอาทิตภ์เฤๆยามจัภใภ้ถ่ำแล้ว ภ์เลิาฉุ้ำฉะเดัดถึบไปภ้ำตาวับออภพุ้บ
บ่ถึบมาจัภเทื่อภ์พ่ํจา เมื่อบั้บท้าวทุลละมาบจึๆภล่าวว่าข้าแก่พ่ํเปับ

ເຈົ້າຍາມເມື່ອຂ້າຜູ້ລູກໄປແອ່ວຫາປາ ເພື່ອຈັກເອົາມາຫາຄືນເຈົ້າກູ ນັ້ນພຣະອາ
ທິດກໍເປັນອັນຕົກຕ່ຳຄ່ອຍໄປແລ້ວສັນນັ້ນ ຜູ້ຂ້າຈົ່ງທະຍານຂຶ້ນໄປຫ້ານໄວ້ພຣະ
ອາທິດກໍບໍ່ຟັງ ຜູ້ຂ້າຈົ່ງໄດ້ຈັບຫາງຣົດບາຍແກວ່ງຄືນໄປກ້ຳບົວຣະພາພຸ້ນແລ້ວ
ພຣະອາທິດກໍລວດຄຽດເສັ່ງ ບໍ່ຄືນມາເໝືອນດັ່ງເກົ່າເປັນອັນມືດຢູ່ບໍ່ແຈ້ງຈັກເທື່ອກໍ
ຂ້າແລ ບັດນີ້ເຈົ້າກູຈົ່ງບອກເຕືນພົ່ງຄະນາ ໄກ່ທັ່ງຫຼາຍໃຫ້ໄປຂັນອ່ອຍເຊີນເອົາ
ພຣະອາທິດຄືນມາກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈົ່ງບອກໄກ່ແກ້ວອັນເປັນ
ຂອງລ້ຽງແຫ່ງຕົນວ່າ ດູຣາທ່ານຈົ່ງບອກໄກ່ທັ່ງຫຼາຍໄປຂັນອ່ອຍເຊີນເອົາພຣະອາ
ທິດຄືນມາຕາມ "ຣາສມີ"[1] ຂອງເກົ່າເທົ້າວັນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນໄກ່ແກ້ວຕົວນັ້ນຈົ່ງບິນ
ໄປບອກເຕືນໄກ່ທັ່ງຫຼາຍໃນຊຸມພູທີບ ທັ່ງມວນໂຮມກັນແລ້ວໄກ່ທັ່ງຫຼາຍຈົ່ງ
ພ້ອມກັນບິນຂຶ້ນໄປເຖິງປາຍເຂົາຍຸຄັນທອນແລ້ວ ໄກ່ທັ່ງຫຼາຍຈົ່ງພ້ອມກັນຂັນ
ເອີ້ນຮຽກເອົາພຣະອາທິດເຮີຍ[2] ດ້ວຍຄຳວ່ານາເຍີພຣະອາທິດເຮີຍເຈົ້າບໍ່ມາໂລກາ
ໄຂແລງ[3] ຝູງຂ້າບໍ່ສ່ອງແຈ້ງມືດມົວ ຝູງຂ້າຍິນຢ້ານກົວລຳບາກຝູງຂ້າທຸກຍາກ
ອົດອາຫານເຈົ້າບໍ່ມາບໍ່ເປັນການເສັ່ງແລ້ວ ພຣະອາທິດແກ້ວເຮີຍເຣວຮີບມາເຍີ
ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນໄກ່ທັ່ງຫຼາຍກໍພ້ອມກັນຂັນແລເອີ້ນຮຽກເຖິງ ມີ ທີແລ້ວພຣະ
ອາທິດກໍອົດບໍ່ໄດ້ເຫດວ່າ ໄດ້ຍິນສຽງໄກ່ທັ່ງຫຼາຍຂັນບໍ່ຢ່າບໍ່ເຊົາຈັກເທື່ອພຣະອາທິດ
ຈົ່ງພົ້ນຂຶ້ນມາເປັນອັນໃສສ່ອງແຈ້ງ ທົ່ວຊຸມພູທີບທັ່ງມວນຫັ້ນແລແດນແຕ່ທ້າວ
ພຣະລານບອກໃຫ້ໄກ່ແກ້ວ ໄປຂັນເອີ້ນຮຽກເອົາພຣະອາທິດໃນກາລະປາງນັ້ນ
ປຽວນີ້ໄກ່ທັ່ງຫຼາຍຈົ່ງຂັນ ເຖິງຍານຈັກໃກ້ຮຸ່ງເຖິງສອງທີສາມທີແລ້ວພຣະອາ
ທິດຈົ່ງຂຶ້ນມາເທົ້າກາລະບັດນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍເຫັນປີ້ນ
ທະນູສິນຊະເດັນຄືນມາຖືກໜ້າຜາກຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າກໍມີໃຈອັນກົ້ວໂກດໂກທາມາກ
ນັກເຈົ້າຈົ່ງບອກເຕືນໄພ່ພົນໂຍທາ ໄຫຼເຂົ້າໄປຫາທ້າວພຣະລານມາກນັກຫັ້ນ
ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈົ່ງບອກເຕືນ ໄພ່ພົນໂຍທາໄຫຼຫຼັ່ງເຂົ້າໄປມາກ
ນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກແລທ້າວພຣະລີຈັນກັບທັ່ງພຣະຍາຄຸດແລນາງ
ກົດຕະຣາດທັ່ງ ๔ ພຣະອົງ ກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນຂວີຊ້າງຜັນເຂົ້າໄປໃສ່ພຣະຍາຣາພ

---

[1] ຄວນເປັນ "ຣັສມີ"
[2] "ເຮີຍ" ຄວນຕັດອອກ
[3] ໄຂແລງ ຄວນເປັນ "ໃຄ່ແລ້ງ"

ພະນາສວນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍເຫັນພຣະກະສັດທັງ ๔ ຂວີຊ້າງເຂົ້ານາຫາຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງໄສຊັນຊ້າງເຂົ້າໄປເຖິງແລ້ວກໍລວດເງືອດ ງ້າວແກວ່ງຟັນທ້າວພຣະລັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກກໍແກວ່ງດາບກາຍ ສິດຣັບໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ນາງກົຕຕະຣາດຈົ່ງໄສຊັນຊ້າງໄປເບື້ອງກ້ຳຂວາແລ້ວກໍແກວ່ງ ງ້າວຟັນຖືກແຂນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຂາດແລ້ວ ກໍຊ້ຳຕິດຕໍ່ຄືນມາດັ່ງເກົ່າ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລີຈັນ ໄສຊັນຊ້າງວຽນໄປເບື້ອງກ້ຳຫຼັງແລ້ວກໍຊ້ຳ ແກວ່ງງ້າວຟັນຖືກໄຫຼ່ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນຂາດໄປ ຫຼົ່ມທົບທາວເຂົ້ານີ້ແລ້ວ ກໍຊ້ຳຕິດຕໍ່ດີ ຄືເກົ່ານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຄຸດຈົ່ງໄສຊັນຊ້າງວຽນໄປເບື້ອງກ້ຳ ຊ້າຍແລ້ວກໍລວດພ້ອມກັນ ຟັນເຂົ້າທັງ ๕[1] ດ້ານບໍ່ຖອຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະ ຍາຣາພພະນາສວນ ກໍປົນວຽນຢູ່ທ່ຳກາງຊູ່ຄົນຊູ່ມີເຕຊະຣິທທີສເມີກັນ ພຣະຍາ ຣາພພະນາສວນກໍຄ້ຳບໍ່ໄດ້ ກໍລວດສັບແຍກຊ້າງຫົນກົ້ນຄືນໄປນາງກົຕຕະຣາດ ກໍຊ້ຳເງືອດງ້າວຟັນ ຖືກຫົວໄຫຼ່ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນກວາກໄປແລ້ວກໍຊ້ຳ ຕິດຈອດດີຄືເກົ່າຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນສັບຊ້າງອອກໄປແລ້ວ ພຣະຍາຈົ່ງຫຼຽວຄືນມາເອີ້ນ ຣຽກໃສ່ເຈົ້າທັງ ๔ ພຣະອົງວ່າດູຣາທ່ານທັງ ๔ ສູ ທ່ານນີ້ເປັນຄົນປົດນ້ອຍປົດຕ່ຳ ຍາໄດ້ມາຣົບເລວກັບດອມເຣົາພຣະອົງເທີ້ນ ທ່ານ ທັງຫຼາຍຈົ່ງຄືນໄປບອກທ້າວພຣະລາມ ມາຫຼົ້ນກັບດອມກູໂດຍພລັນເທົ້າວັນ ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກຈົ່ງຂານວ່າ ເອີ ๆ ເຣົາຫາກຈັກຄືນໄປບອກທ້າວ ພຣະລາມມາເລີກຊາກ ສົ່ງສະການແຫ່ງທ່ານໃນກາລະບັດນີ້ແລ ຄັນວ່າທ້າວ ພຣະລັກກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๔ ພຣະອົງຈົ່ງສັບແຍກຊ້າງຄືນມາເຖິງ ທ້າວພຣະລາມແລ້ວ ກໍບອກແກ່ທ້າວພຣະລາມໂດຍດັ່ງພຣະຍາຣາພພະນາ ສວນສັ່ງມາຊູ່ປຣະການຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມໄດ້ຍິນຄຳພຣະຍາຣາພ ພະນາສວນສັ່ງມາຫາຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງຂົ້ນຂວີມ້ານະນີກາບຍ້າຍຍ່າງເຂົ້າໄປ ໂດຍພລັນຫັ້ນແລ · ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍຫຼຽວເຫັນທ້າວພຣະລາມ ຂວີມ້າເຂົ້ານາຫາຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງໄສຊັນຊ້າງເຂົ້າໄປເຖິງແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງແກວ່ງ ງ້າວຟັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງແກວ່ງຂໍຊ້າງຣັບໄວ້ແລ້ວທ້າວພຣະ ລາມຈົ່ງຊ້ຳແກວ່ງຂໍຊ້າງຟາດຕີ ຖືກຫົວພຣະຍາຣາພພະນາສວນມຸ່ນຜົ່ງກຣະ

---

[1] ຄວນເປັນ "๔"

ຈວນໄປແລ້ວກໍຊ້ຳຄືນມາຄືເກົ່າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳ
ຊັດຫອກໂຈກໃສ່ທ້າວພຣະລານບໍ່ມີບານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈົ່ງຟາດ
ຂໍຊ້າງຣັບໄວ້ແລ້ວ ເຈົ້າກໍຊ້ຳເງື່ອດຂໍຊ້າງຟາດຕີຖືກແຂນພຣະຍາຣາພພະນາ
ສວນກໍຫັກຂາດຊະເດັນອອກແລ້ວ ກໍຊ້ຳຕີດຕໍ່ຄືນມາດັ່ງເກົ່າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະ
ຍາຣາພພະນາສວນ ຈົ່ງຊ້ຳຍົ່ງທະນູສົນມາໃສ່ແລ້ວມ້ານະນີກາບຈົ່ງອ້າປາກຄາບ
ເອົາໄດ້ແລ້ວເຈົ້າກໍຊ້ຳຖົ່ມນ້ຳລາຍ ປົ້ນສອນກໍປົວອອກໄປຖືກພຣະຍາຣາພພະນາ
ສວນຊະເດັນຕົກຊ້າງ ປົວໄປຖືກລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງຫຼາຍເຂົາກໍກອງກັນ
ຕາຍມີປຣະໝານໂກດນົ່ງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍລຸກໄດ້
ແລ້ວກໍຊ້ຳເຕັ້ນທະຍານຄືນມາຂວີຊ້າງຄືເກົ່າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈົ່ງ
ເອີ້ນຖາມພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ວ່າດູຣາທ່ານພຣະຍາໂຈນຜູ້ຖ່ອຍຮ້າຍຮາທັງ
6 ກໍໄດ້ຫຼົ້ນກັບດ້ວຍກັນ 6 ທີນີ້ແລ້ວແລ ບັດນີ້ທ່ານຈັກກະທຳດັ່ງລີຈົ່ງມາກະ
ທຳຮ້າຍແກ່ເຮົາບໍ່ແລ້ວຈັກເທື່ອນີ້ຈາ ທ່ານຍັງຈັກໂຍມເຮົາລີຮູ້ວ່າບໍ່ໂຍມນັ້ນຈາ
ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຈົ່ງຂາບວ່າດູຣາຊາຍໂຈນຜູ້ມາກະທຳຮ້າຍ
ແກ່ກູບໍ່ແລ້ວຈັກເທື່ອນັ້ນລີ ອັນຈັກໃຫ້ກູໂຍມມີ່ງກູກໍບໍ່ໂຍມຈັກເທື່ອແລ້ວແລ ບັດ
ນີ້ມີ່ງຈົ່ງຄືນເມືອເສັ່ງເທີ້ນ ມີ່ງຍາໄດ້ມາກະທຳຮ້າຍແກ່ກູຫຼາຍເທີ້ນ ຄັນວ່າ
ພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ກລ່າວບໍ່ທັນໝົດຄວາມມ້ານະນີກາບຈົ່ງໄປດີດຊະເດັນ
ຟ້ງຄືນໄປຕົກເມືອງລັງກາຂອງເກົ່າພຸ້ນກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ
ແຫ່ງພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ກໍເຫັນພຣະຍາເຈົ້າແຫ່ງເຂົາປົວໄປຕົກເມືອງ
ລັງກາແລ້ວເຂົາກໍມີໃຈອັນປ້ານກົວມາກນັກ ເຂົາກໍພ້ອມກັນແຕກໝີເມືອບໍ່
ເສສສລໍຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອລີພົນມະຫົລລະໂຍທາໄທເມືອງລັງກາໝີເມືອໝົດ
ສ້ຽງແລ້ວ ທ້າວພຣະລານຈົ່ງເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ ເຂົ້າສູ່ວຽງແຫ່ງຕົນ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາທ້າວຫຸລລະມານລູກຮັກພໍ່
ເຈົ້າຈົ່ງໄປເອົາປົ້ນແກ້ວວະຊິລະເພັດ ໃນພື້ນນ້ຳມະຫາສມຸດພຸ້ນມາກໍພໍ່ເທີ້ນ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງຂາບວ່າໂດຍ ໆ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງຖາມທ້າວ
ເຊຕຕະກຸມມານວ່າ ດູຣາທ້າວເຊຕຕະກຸມມານສ່ວນດັ່ງຫົນທາງອັນຈັກໄປເອົາ
ປົ້ນແກ້ວວະຊິລະເພັດນັ້ນໄປທາງໃດຈົ່ງຈັກຮອດນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວເຊຕຕະກຸມ

มาบจิ๎ๆขาบถำท้าวหุลละมาบว่า เจ้าจิ๎ๆไปใบสระกอกบัวบ่อบหิบหาๆ
ไปเมื๎อๆปัตตะหุมบั้นแล จิ๎ๆแอไปใบทิสสะภ้ำใต้บั้นเหิ๊นบหากจักไปเหับ
เภ้ำใจมักบั้นแล เมื๎อบั้นท้าวหุลละมาบจิ๎ๆซ้ำกล่าวอ่ากูอาท่านเชตตะ
กุมมาบผิอ่าเราไปผู้ญอะเล้อ แลบ่ได้ปืนยับบั้นเผ้เราก็จักถืบมาเอิา
ท้าวถวับเห้าฟ้าไปกับกอมะเราแท้กาบ เมื๎อบั้นท้าวเชตตะกุมมาบ
จิ๎ๆขาบว่าเอิ ๆ ผิอ่าเจ้ากูไปผู้ญอแล้วแลบ่ได้ปืนยับบั้นแท้เจ้ากูบาได้
ถืบมากก็ข้าเภ็บ ผู้ข้าหากจักบอกใบ้ท้าวถวับเห้าฟ้าไปตามชุะแล เมื๎อ
บั้นท้าวหุลละมาบจิ๎ๆกล่าวอ่า กูอาท่านเชตตะกุมมาบผิอ่าเราไปผู้ญอผิ
ปอๆเอิาบ่ได้แล้วแล บ่ถืบมาบอกถ้ำบั้นเหวถ้ำลือเจ้าจิ๎ๆรู้จักว่าได้แลบ่
ได้บั้นจา เมื๎อบั้นท้าวเชตตะกุมมาบจิ๎ๆกล่าวอ่าข้าแก่เจ้ากูผู้ข้าหาก
จักรู้แจ้ๆใบน้ำสมุกบั้นชุะแล เจ้ากูไปผู้ญอหากบ่ได้แท้ถ้ำบั้นน้ำสมุกกำ
บ่บิกบ่แหง้ๆแท้กาบ ผิว่าหากเจ้ากูได้ปืนยับบั้นแล้วน้ำสมุกกำจักบิก
แหง้ๆลิๆบือประหมาบเถิๆฝั่งชุะแล เหวว่าน้ำสมุกโหลิๆใบรูปืนยับเจ้ากู
ถอกเอิาใบถืบบั้นกาบ เมื๎อบั้นท้าวหุลละมาบจิ๎ๆขาบว่าเอิ ๆ ว่าถ้ำบั้น
แล้วเจ้าจิ๎ๆหะบาบไปผู้ญอเถิๆสระกอกบัวยับบั้น แล้วเจ้าจิ๎ๆลิๆไปตามรู
ก้าบวอกบัวบ่อบเจ้าเถ็บไปบั้นแล้ว เจ้าจิ๎ๆแอไปใบทิสสะหิบใต้บ่อยบ๎ๆ
แล้วเจ้าจิ๎ๆไปเหับผิยักติวบ๎ๆบ้ำเฝ้าปืนยับบั้นแท้ทั้นแล เมื๎อบั้นท้าวหุล
ละมาบจิ๎ๆบือระมึกเปับเมงแดงติวบ๎ๆ ใต่ไปจับว่อบถืบยักติวบั้นแล้วเจ้า
จิ๎ๆอิามือท้าสองถั้นบืบถ่ยักติวบั้นไว้แล้ว เจ้าจิ๎ๆกล่าวอ่ากูอายักถ่อย
ร้าบมึๆจักใบ้ปืนแก้วอะชิละเพ็กแก่ภูลี รู้ว่าบ่ใบ้บั้นจาผิอ่ามึๆบ่ใบ้
แก่ภูแท้ถ้ำบั้น ภูกำจักถั้นบืบถ่ใบ้มึๆตายใบภาละบักนั๊แล เมื๎อบั้นยัก
ติวบั้นมับจิ๎ๆร้องว่าโถย ๆ ข้าตายแล้ว เจ้ากูจักเอิากำจิ๎ๆเอิาเหิ๊นถับ
ว่าเจ้ากูเอิาไปได้ถ้ำใจมักแล้ว เจ้ากูจิ๎ๆเอิามาสิๆแก่ผู้ข้าใบทิ๊ บั๊แท้
ตายเมื๎อบั้นท้าวหุลละมาบ จิ๎ๆขาบว่าเอิ ๆ ถับว่าเราเอิาไปได้ถ้ำถ่ามัก
แล้วเราหากจักเอิามาสิๆใบ้แก่ท่านชุะแล ถับว่าเจ้ากล่าวถ้ำบั้นแล้ว
เจ้าจิ๎ๆประอาๆยักติวบั้นแล้ว เจ้าจิ๎ๆไปกอกเอิาปืนยับสักถืบปู่น้ำสมุกกำ

ໄຫຼ ລົງຕາມຮູປົ່ນຢູ່ນັ້ນ ກໍ່ລວດບົກລົງວາບ ໆ ມີປຣະໜານເຄິງຝັ່ງນຶ່ງແທ້ຫັ້ນ
ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມ ຈຶ່ງບອກໃຫ້ພວກນ້ອບໄປລ່ຳລົງດູກໍ່ເຫັນນ້ຳສມຸດ
ບົກແຫ້ງລົງເຄິງຝັ່ງນຶ່ງ ແລ້ວພວກນ້ອບກໍ່ເຂົ້າໄປຂາບໄຫວ້ທ້າວພຣະລາມວ່າ
ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຂ້າກໍ່ໄປລ່ຳລົງດູນ້ຳສມຸດ ກໍ່ບົກລົງເຄິງຝັ່ງນຶ່ງແທ້ ກໍ່ຂ້າແລໃນເມື່ອ
ພວກນ້ອບກລ່າວເຊິ່ງ ທ້າວພຣະລາມບໍ່ໜົດຄວາມທ້າວຫຸລລະມານກໍ່ແບກ
ເອົາປືນອັນນັ້ນມາຊອດບໍ່ມີນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມກໍ່ເຫັນທ້າວ
ຫຸລລະມານມາຮອດແລ້ວ ເຈົ້າກໍ່ມີໃຈອັນຊົມຊົ່ນຍິນດີມາກນັກຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອ
ມ້ານະນີກາບດີດພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຊະເດັນຄືນໄປເຖິງຜາສາດທີ່ນັ້ນ
ພຣະຍາກໍ່ເຂົ້າໄປເຖິງນາງຈັນທາຣາຊເທວີແລ້ວ ພຣະຍາຈຶ່ງກລ່າວເຊິ່ງນາງ
ວ່າພັທເທດູຣານາງເຮີບ ໃນເມື່ອກູ ພີ່ໄປຣົບເລວທ້າວພຣະລາມໃນທ່ຳກາງທີ່ງ
ນາທີ່ນັ້ນມ້ານະນີກາບ ກໍ່ຊ້ຳດີດກູ ພີ່ມາຕົກທີ່ນີ້ກູ ພີ່ກໍ່ມາສັ່ງເຈົ້າແລ້ວແລຈັກ
ໜີ່ໄປຕາບແລນາເຈົ້ານາງຈົ່ງຄ່ອບຢູ່ດີ ສວັສສະດີຍາໄດ້ມີໂພບໄພຖືກຕ້ອງນັ້ນ
ເນີ່ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງຈັນທາຈຶ່ງຂາບວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າຜົວຮັກຜູ້ຂ້າເຮີບ ຄັນວ່າ
ເຈົ້າກູ ບໍ່ຜາບແພ້ທ້າວພຣະລາມແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກູ ຈຶ່ງເອົານາງສີດາໄປສົ່ງເສັ່ງ
ກໍ່ຂ້າເທີ້ນ ເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້າກູ ຈຶ່ງມາວ່າ(ຈັກ)ຕາບຄອບຜູ້ຍິງໃຫ້ຄົນທັ່ງຫຼາບທົວ
ຂວັນເມື່ອໜ້າບັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຣາພພະນາສວນຈຶ່ງກລ່າວວ່າພັທເທດູຣາ
ນາງເຮີບ ເຮົາພີ່ກໍ່ບໍ່ສົ່ງນາງສີດາໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະລາມໄດ້ແລ້ວແລ ຄັນວ່າ
ເຮົາພີ່ສົ່ງນາງສີດາໃຫ້ແກ່ທ້າວພຣະລາມແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຄົນທັ່ງຫຼາບກໍ່ຈັກຊ້ຳ
ຫົວຂວັນເຮົາພີ່ວ່າບໍ່ເປັນຜູ້ຊາຍນັ້ນແລ ເຮົາພີ່ກໍ່ຈັກໄປຕາບເສັ່ງໃຫ້ແລ້ວຊາດ
ນັ້ນແລ ເຈົ້ານາງຈົ່ງຄ່ອບຢູ່ດີທໍ່ເນີ ຄັນວ່າພຣະຍາຣາພພະນາສວນກລ່າວສັນ
ນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງອອກຈາກຫ້ອງທ້ອງທີ່ນອນມາເຖິງທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວເຈົ້າ
ຈຶ່ງບອກເຕີນໄພ່ພົນໂຍທາໂຮມກັນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງຂຶ້ນຂວີຊ້າງອອກ ຈາກວຽງໄປ
ເປັນຫົວໜ້າແລ້ວ ຄົນທັ່ງຫຼາບຈຶ່ງໄຫຼ ຫຼັ່ງອອກໄປຕາມຫຼັ່ງມີປຣະໜານ
ວ່າໄດ້ສິບສອງອັກໂຂເພນີຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະຍາເອົາລີ້ພົນມະຫົລລະໂຍທາໄປ
ຮອດໄປເຖິງທ່ຳກາງທີ່ງນາແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງບອກໃຫ້ລີ້ພົນໂຍທາຍິ່ງຊະບູຫຼ ວງ
ແລໜ້າໄມ້ປົ່ນໄຟນ້ຳໜອກສີນາດ ເຂົ້າໄປຫາວຽງທ້າວພຣະລາມມາກນັກຫັ້ນ

ແລເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມ ຈຶ່ງບອກເຕືນໄພ່ພົນໂຍທາຕົກແຕ່ງຫ້າງດາທຸກ
ແຫ່ງທຸກພາຍແລ້ວ ກຸມມານທັງສິບສອງຄົນອັນມີອົງຄົດວາຣະຍົດເປັນຕົ້ນກໍ
ນີຣະມິດເປັນຊ້າງເພືອກແລ້ວ ແລຂຶ້ນຂວີ່ຄົນແລຕົວອອກໄປເປັນຫົວໜ້າຫ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລັກແລທ້າວພຣະຍາຄຸດ ແລທ້າວພຣະລີຈັນແລນາງກົຕຕະ
ຣາດທັ້ງ ๔ ພຣະອົງ ກໍພ້ອມກັນນີຣະມິດເປັນຊ້າງເພືອກແລ້ວກໍຂຶ້ນຂວີ່ໄປ
ຄົນຕົວຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພິກພີແລທ້າວອິທທະຊີກັບທັງທ້າວ ເຊຕຕະກຸມ
ມານແລທ້າວຫານຊະດ່ອງແລທ້າວຄອງຕາສາວ ກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນຂວີ່ ຊ້າງອອກ
ໄປຫ້ນແລ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງສິບສອງຄົນອອກໄປແລ້ວ ທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງຂຶ້ນ
ຂວີ່ມ້ານະນີກາບອອກໄປຕາມ ແລ້ວລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງ ຈ ອັກໂຂເພນີ
ຈຶ່ງໄປຕານຫຼັງແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນໄປຕັ້ງຢູ່ທີ່ຈົມໃກ້ ລີພົນມະຫົລລະໂຍທາແຫ່ງ
ພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ມີປຣະໝານ ๑๐ ວາ ແລ້ວກໍໃຫ້ໄພ່ພົນໂຍທາຍິງຊະ
ບູຫຼວງເຂົ້າໄປຫາລີພົນໂຍທາ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວພຣະລັກຈຶ່ງບາຍເອົາທະນູສິນ ຍິງໄປມີສຽງອັນດັງເນືອງນັນສນັ່ນກ້ອງ
ເໝືອນດັ່ງຟ້າຜ່າແສນທີນັ້ນ ປືນທະນູສິນຈຶ່ງຖືກພຣະຍາຣາພພະນາສວນຊະ-
ເດັນຂວ້ຳໜ້າລົງໃສ່ແຜ່ນດິນແລ້ວ ພຣະຍາຈຶ່ງບັງເກີດອັນເຈັບປວດເວທນາ
ມາກນັກແລ້ວ ພຣະຍາຈຶ່ງເຕັ້ນດີດກົ້ງເກືອກໄປມາ ແລ້ວປືນສອນຈຶ່ງຫຼດອອກ
ຈາກເນື້ອຕົນແຫ່ງພຣະຍາແລ້ວແລ ພຣະຍາຈຶ່ງສວ່າງຫາຍເສັ້ຽຍັງພິດທັງ
ມວນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງຊ້ຳຍິງທະນູສິນ ອັນມີສຽງອັນດັງ
ເນືອງນັນສນັ່ນກ້ອງເໝືອນດັ່ງຟ້າຜ່າໂກດເທືອນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນປືນຈຶ່ງໄປຕັດຄໍ
ພຣະຍາຣາພພະນາສວນຂາດແລ້ວ ພຣະຍາກໍຊ້ຳຈັບເອົາຫົວມາຕິດຕໍ່ດີ່ງານຄືເກົ່າ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງຍິງທະນູສິນໃສ່ແຜ່ນດິນຄາໄວ້ແລ້ວ ເຈົ້າກໍຊ້ຳ
ຍິງໄປຕັດຄໍພຣະຍາຣາພພະນາສວນຂາດແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງຖົກຖອດປືນອອກຈາກ
ແຜ່ນດິນແລ້ວ ຫົວພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ຕົກລົງໃນຮູປືນອັນນັ້ນແລ້ວແຜ່ນດິນ
ກໍລວດອັດແຈບດີ່ງາມແລ້ວ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳຄວາດ ๑ ດິນລົງໄປ
ເຖິງຫົວແຫ່ງຕົນແລ້ວ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນກໍຊ້ຳບາຍເອົາມາຕິດຕໍ່ດີ່ງານ

---

๑ ຄົງຈະແມ່ນ ຄວັດ
ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຄວາດ" ຄືກັນ (ຜູກ ๗ ມັດ ๔ ໜ້າ ๖๗)

ถึเก๋าแล้ว พระบาธาพพะบาสอบ จ๋าซ้ำทะบานเข้ามาหาห้าวพระลาม
เพื่อว่าจักภุมกอดถึบทำให้ตายหั้นแล เมื่อนั้นม้ามะนีกาบจ๋าทะบาน
ออกไปถึดพระบาธาพพะบาสอบ ป๋อไปถึกลีพินมะหิลละโยหาห้าหลาย
เอากำพ้อมกันตายมีประหมานโกดบ๋าหั้นแล เมื่อนั้นพระบาธาพพะบา
สอบกำผูดลุกได้แล้ว พระบากำซ้ำแล่นเข้ามาเถิงห้าวพระลามแล้ว ม้า
มะนีกาบกำซ้ำไปถึดถึกพระบาธาพพะบาสอบซะเด้นไปติกโก ประหมานได้
แสบอาหั้นแล เมื่อนั้นห้าวพระลามจ๋าบายเอาป๋านแก้วอะจิละเพัก
มาบ๋าใส่พระบาธาพพะบาสอบบ่มีบางหั้นแล เมื่อนั้นป๋านแก้วอะจิละเพัว
อันนั้น จ๋าไปถึกพระบาธาพพะบาสอบมุ่นกระจอบบ๋าไปแล้ว พระบา
กำลอดตายไปบ่ถืนมาถึเก๋าหั้นแล เมื่อนั้นพระบายมพีบางหั๋า ๔ กำเหบัน
พระบาธาพพะบาสอบตายไปแล้ว เจ้ากำริบมาผูกสอกมักคำเอาพระบา
ธาพพะบาสอบได้แล้ว เจ้ากำจับแก่ลากหั้นถิ๋าไปเถิงหม้าธิกแล้ว กำจับ
แกว่าพระบาธาพพะบาสอบลิ๋าใส่หม้าธิกแล้ว พระบากำหธิ๋าทุกระ
เวทบาในบาธิกหั้นนั้นเป้นอันเหิ๋าหางมีนบางมากนักหั้นแล ในเมื่อพระบา
ธาพพะบาสอบตายไปแล้ว ลีพินมะหิลละโยหาห้าหลายกำหักโลบถาบถืน
เมื่อเถิงเมื่อๆแล้วเอาจ๋าไปขาบไหอ้บาๆจันหาธาฉุเหอิ๋อ่า เหอะฝูๆข้าไหอ้
พระธาฉุเหอิเจ้าเริบ บัดนี้พระบาธาพพะบาสอบอันเป้นเจ้าแห่าเรา
ห้าหลายกำตายไปแล้ว เจ้าภูจักกะทำถั๋าลีกข้าจา เมื่อนั้นบาๆจันหา
ธาฉุเหอิได้บินถินกล่าวอ่า ผิวแห่าถินตายเสังถั๋านั้นบาๆจ๋าติอิกร้อๆไห้
มากนักด้วยคำอ่าโอนำ พระบาธาพพะบาสอบเรียผิวแก้วเจ้ากำตายเสัง
แล้ว จากผังเป้นที่ทุกนีเหนังใสกเสื้าเจ้าหากละหนุ่มเหน้าไธๆซาวสาวำ
เจ้าหากละผังสาวหนุ่มน้อยสาวำ เจ้าหากละข้อยข้าพ่พัน เจ้าหากละ
ผังยอันหนุ่มหน้าบาๆจันหาสาวำ เจ้าหากตายเมื่อฟ้าถินดุงอแลนำ ถันว่า
บาๆจันหาธาฉุเหอิกล่าวสันนั้นแล้ว บาๆจ๋าภล่าวเชิๆถินหั๋าหลายอ่า ถูธา
ท่านหั๋าหลาย ส่อนถั๋าข้าเสิกอันมากะทำร้ายแก่เราหั๋าหลาย นีกำบ่ใช้บุถละ
ผู้ใดผู้อื่นกำหากแม่นห้าวพระลาม อันเป้นน้องชายแห่าเรานี้แล ท่านหั๋า

ຫຼາຍປ່າໄດ້ປ້ານກົວວ່າທ້າວພຣະລານ ຈັກກະທຳຮ້າຍແກ່ທ່ານທັງຫຼາຍນັ້ນເທົ້ານ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລານມາຮຄດແລ້ວ ທ້າວບ່ໍກະທຳແລ ທ່ານທັງຫຼາຍຈົ່ງເອົານາງ ສີດາໄປຖວາຍເສັ່ງເທົ້ານ ເຫດວ່າທ້າວພຣະລານປຣະສົງກັບດອນນາງສີດາຈົ່ງ ມາໄດ້ຣົບເລວຂ້າຟັ່ນພຣະບາຣາພພະນາສວນຕາຍໄປໃນກາລະບັດນີ້ແລ ເມ່ືອ ນັ້ນຄົນທັງຫຼາຍໄດ້ຍິນນາງຈັນທາກລ່າວສັນນັ້ນ ເຂົາຈົ່ງພ້ອມກັນໄປຂາບໄຫວ້ ນາງສີດາວ່າ ເທວະຢູງຂ້າໄຫວ້ພຣະຣາຊເທວີເປັນເຈ້ົາ ບັດນີ້ພຣະບາຣາພ ພະນາສວນກໍຕາຍໄປແລ້ວ ບັດນີ້ຢູງຂ້າທັງຫຼາຍຈັກມາອັ່ງເຊີນເຈ້ົານາງໄປຮັບ ທ້າວພຣະລານເຂ້ົາມາສເວີຍຣາດບ້ານເມ່ືອງກໍ່ຂ້ານ ເມ່ືອນັ້ນນາງສີດາໄດ້ຍິນ ຂ່າວສານອາການວ່າ ພຣະບາຣາພພະນາສວນຕາຍແລ້ວສັນນັ້ນ ນາງກໍ່ມີໃຈ ອັນຊຶມຊຶ້ນຍິ່ນດີນາກນັກ ນາງຈົ່ງປຣະດັບປຣະດາເມ່ືອຕົນໃຫ້ ດີ ໃຫ້ງານແລ້ວ ນາງຈົ່ງລົງຈາກພາສາດໄປຂວ້ີຊ້ານ ຄ ວ ເປັນນ້ັງຄະລະແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງຊ້ໍາໄປອັ່ງເຊີນ ນາງຈັນທາຣາຊເທວ້ີລົງນາຂວ້ີຊ້ານແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງພ້ອມກັນແຫ່ແຫນນາງທັ ໒ ອອກຈາກເມ່ືອງໄປ ເພ່ືອວ່າຈັກເອົານາງສີດາໄປຖວາຍແກ່ທ້າວພຣະລານທັ້ນແລ ເມ່ືອນັ້ນນາງທັ ໒ ກັບທັງລ້ີພົນນະຫ້ລລະໂຍທາທ້ານວນ ກໍ່ພ້ອມກັນ ເຂ້ົາໄປເຖ້ິງຈໍານັກສານຈອດແຫ່ງທ້າວພຣະລານແລ້ວ ນາງຈັນທາກັບທັ້ງນາງ ສີດາກໍ່ລົງຈາກທ້ັ ໒ ຊ້ານແລ້ວ ນາງທັ ໒ ຈົ່ງພ້ອມກັນຂ້ຶນສູ່ສານຈອດແຫ່ງ ທ້າວພຣະລານແລ້ວນາງຈັນທາຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈ້ົານ້ອງທັ ໒ ບັດນ້ີພຣະ ບາຣາພພະນາສວນກໍ່ຕາຍໄປແລ້ວ ບັດນ້ີຂ້າຜູ້ພ້ີກໍ່ເອົານາງສີດາມາຖວາຍແກ່ ເຈ້ົານ້ອງແລ້ວກໍ່ຈັກອັ່ງເຊີນເຈ້ົານ້ອງເມ້ືອສເວີຍຣາດບ້ານເມ້ືອງນ້ັນແລ ເມ້ືອນ້ັນ ທ້າວພຣະລານຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພ້ີເປັນເຈ້ົາໃນເມ້ືອຂ້າຜູ້ນ້ອງມາຣົບເລວ ເມ້ືອງລ້ງກາ ທ້ັນ ຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍ່ບ່ໍປຣາຖນາມັກຈັກຣົບເລວ ສເວີຍຣາດບ້ານ ເມ້ືອງກໍ່ບ່ໍມ້ີດອກນາ ຂ້າກໍ່ຈັກມາຣົບເລວເອົານາງສີດາສ້ົງຄ ງ ວ ຄັນວ່າຂ້າຜູ້ ນ້ອງໄດ້ນາງສີດາແລ້ວ ຂ້າກໍ່ຈັກເມ້ືອເມ້ືອງແຫ່ງຂ້ານ້ັນແລ ເຈ້ົານາງພ້ີຈົ່ງ ສເວີຍຣາດບ້ານເມ້ືອງທ້ັນ ຕ ານໃຈມັກນ້ັນເທ້ົານ ເມ້ືອນ້ັນນາງຈັນທາຈົ່ງຊ້ໍາກລ່າວ ວ່າ ດູຣາເຈ້ົານ້ອງທ້ັ ໒ ເຣ້ຍ ຄັນວ່າເຈ້ົານ້ອງທ້ັງສອງບ່ໍສເວີຍຣາດບ້ານ ເມ້ືອງທ້ັ ນ້ັນແທ້ລ້ັ ງນ້ັ ເຈ້ົານ້ອງທ້ັ ງສອ ງ ຈົ່ງພາກັນເຂ້ົາໄປໃນເມ້ືອງລ້ັ ງກາພຸ້ນ

ເທົ້ນ ເຈ້ານ້ອງຈັກປຸກແປງບຸຄລະຜູ້ໃດສເວີຍຣາວບ້ານເມືອງ ກໍຈົ່ງປຸກແປງ
ໃຫ້ແລ້ວເສັ້ງກ່ອນ ເຈ້ານ້ອງຈົ່ງຄ່ອຍໜີເມືອກໍພີ້ເທົ້ນ ສ່ວນດ່ັງເຈ້ອຸປປຣາດ
ທ້າວພິກພີ້ແລ ມີລ້ານວ່າທ້າວອິທທະຊິ ທ້ານວນກັບທ້ານ:ທ້າວເຊຕຕະກຸມມານ
ພຣະບາຣາພພະນາສວນກໍຈັບແກວ່ງ:ດ້ນໜີໄປ ແຕ່ປາງເມ້ືອເຈ້ານ້ອງທ້ັງສອງ
ໃຊ້ປ້ືນສອນນາບອກປຣະວຸດຕິຂ່າວສານພຸ້ນແລ ທ້ານທານຊະດ່ອງກັບທ້ັງທ້ານ
ຄອງຕາສາວກໍລອດພາກັນລັກໜີ ໄປ ທ້ັງແມ່ທ້ັງລູກກໍບໍ່ມີບຸຄລະຜູ້ໃດຈັກເປ້ັນ
ເຊ້ືອແນວໃຫ້ສເວີຍຣາວບ້ານເມ້ືອງທ້ັນໄດ້ແລ ຄ້ັນວ່າເຈ້ານ້ອງທ້ັງສອງບໍ່ໄປປຸກ
ແປງຍ້ອນແສງໃຫ້ສເວີຍຣາດບ້ານເມ້ືອງ ດ່ັງນ້ັ້ນກໍສ່ອນຈັກສູນເສ້ົາເປ້ົາແປ້ນ
ບໍ່ມີບຸຄລະຜູ້ໃດສເວີຍຣາວບ້ານເມ້ືອງໄດ້ແລ ເມ້ືອນ້ັ້ນທ້ານອພຣະລານຈົ່ງກລ່ານວ່ານ
ຂ້ານແກ່ພ້ີເປ້ັນເຈ້ົ້ານ ສ່ວນດ່ັງຜິວແຫ່ງເຈ້ານ້ັ້ນກໍມີ ໃຈອ້ັນກວ້ານຂວ້ານນາກນ້ັກແທ້ນ
ເປ້ັນດ່ັງລ້ົຈ້ົງແກວ່ງດ້ົນນ້ອງໄພ້ແລນ້ອງຊ້ານກັບທ້ັງຫ້ານຊ້ານ ນ ຄົນ ໄປຕ້ົກ
ຟ້ານກ້ັນສນຸວກ້ັ້ານພຸ້ນ ຂ້ານຜູ້ນ້ອງກໍເກ້ັບກ້ັ້ານເອ້ົ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ
ອ້ັນເປ້ັນລູກພ້ີ່ລູກນ້ອງກ້ັນນ້ັ້ນແລ ຄ້ັນວ່າເຈ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ
ອິທທະຊິກ້ັບທ້ັງລູກແລເມ້ັງທ້ັງນ ຄືວ່າທ້ານເຊຕຕະກຸມມານແລທ້ານທານຊະ
ດ່ອງ ທ້ານຄອງ:ຕາສາວກໍນ້ານ້ານ້ານ້ານ ຄ້ັນວ່າທ້ານອພຣະລານກລ່ານສ້ັນນ້ັ້ນ
ແລ້ະເຈ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ ດູຣານ້ານ້ານ້ານ້ານ
ທ້ານພິກພ້ີແລທ້ານອິທທະຊິ ນ້ານ້ານ້ານ ເມ້ືອນ້ັ້ນພອກນ້ອຍຈົ່ງແລ່ນໄປ:ທ້ານພິກພ້ີແລ້ວກລ່ານວ່ານ ດ້ັ່ງທ້ານອພຣະ
ລານກລ່ານນ້ັ້ນທຸກອ້ັນແລ້ວ ທ້ານພິກພ້ີແລທ້ານອິທທະຊິ ກໍເອ້ົ້ານເອ້ົ້ານ້ານ
ແລເມ້ັງນ້ານ້ານ້ານ ເມ້ືອນ້ັ້ນນ້ານ້ານ
ເທ້ັນທ້ານະເຊຕຕະກຸມມານ ອ້ັນເປ້ັນລູກແທ່ງຕ້ົນນ້ານ ນ້ານ້ານ
ຈຸບຊຸ້ມຕ້ົນຂມ່ອມນ້ານ ເມ້ືອນ້ັ້ນທ້ານອພຣະລານ
ທ້ານພິກພ້ີກ້ັບທ້ັງນ້ານ ເພ້ືອຈັກ
ເມ້ືອ ໃຫ້ ເມ້ືອ
ປຣາດ

---

๑ ຄວນເປ້ັນ ອຸປພ້ີເສກ
ໃນລານຈານກ່ານ " ອຸສສະພ້ີເສກ " ຄືກ້ັນ " ພຸກ ๗ ນ້ັ ๔ ໜ້ານ ฉ๓ "

ບອກເວົ້ນໄໝ່ພົ້ນໃບທາທັ້ງນວນ ເພື່ອວ່າຈັກເຂົ້າເມືອເມືອງລ້ງກາທັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວພິກພີ້ຈ້ງເອົາບ່ວງຈັນທາຂຶ້ນຊ້າງ ກັບດອນລູກແລເມັ່ງແຫ່ງຕົນແລ້ວ
ທ້າວອິທທະຊີ ກໍເອົາລູກແລເມັ່ງແຫ່ງຕົນຂຶ້ນຂ້ວີຊ້າງແລ້ວ ເຈ້ົາທ້ັງສອງພີ້
ນ້ອງຈ້ງເອົາລີພົນມະຫົລລະໃບທາໃຫເມືອງລ້ງກາ ເມືອເປັນຫ້ວໜ້າທັ້ນແລ
ເມືອນັ້ນທ້າວພຣະລາບຈ້ງເອົາບ່ວງແພງສີນ່ວງກິຕຕະຣາດ ກັບທ້ັງນ່ວງສີກາ
ຂຶ້ນຂ້ວີມ້ານະນີ້ກາບແລ້ວ ກໍສະເດັ້ດອອກຈາກວ່ງໄປອັນນີ້ກຸມນ່ວງຫ້ຽງນ້ອຍແລ
ພີ້ນ້ອງວ່ງສາແຫ່ແຫນໄປນາກນັ້ກ ແລ້ວໄໝ່ພົ້ນໃບທາທັ້ງນວນກໍແວດລ້ອມອ້ອມ
ເປັ່ນ:ປຣະອ້ວນເຂ້ົາໄປເມືອງລ້ງກາທັ້ນແລ ເມືອນັ້ນທ້າວພິກພີ້ກໍໄປເຖ້ງທ່ຳ
ກ່ງເມືອງແລ້ວກໍລ່ວດໄປເຖ້ງຜ່າສ່ວດແຫ່ງຕົນແລ້ວ ເຈ້ົ່ວກໍເອົາລູກແລເມັ່ງ
ແຫ່ງຕົນຂຶ້ນສູ່ຜ່າສ່ວດ ສເວ້ຍຣ່ວດເມືອງລ້ງກາກັບດອນບ່ວງຈັນ:ກາຣ່ວດເທ້ວ
ທັ້ນແລ ເມືອນັ້ນທ້າວອິທທະຊີກໍເອົາລູກແລເມັ່ງແຫ່ງຕົນຂຶ້ນສູ່ຜ່າສ່ວດເປັ່ນເຈ້ົ່ວ
ອຸ:ປປ່ວດໃນເມືອງລ້ງກາທີ່ນັ້ນແລ ເມືອນັ້ນທ້າວພຣະລາບຈ້ງເອົາໄໝ່ພົ້ນໃບ
ທາໄປເຖ້ງແລ້ວ ເຈ້ົ່ວຈ້ງເອົ່ານ່ວງທ້ັ ມີ ຂຶ້ນສູ່ຜ່າສ່ວດຣາຊມຸ:ທ່ງ ອັນເປັ່ນ
ທ້ີ່ປູ່ແຫ່ງ:ພຣະບ່ວງຣ່ວມພະບ່ວງສ່ວນຕົນ:ຕ່ວນນັ້ນແລ ແມ່ນ:ວ່ທ້ົ່ວພຣະບ່ວງຄຸ
ແລເຈ້ົ່ວກຸມນ່ວງ ๑๖ ຄົນ ກໍພ້ອມກັນຂຶ້ນໄປເຊ້ົ່ວປູ່ໃນຜ່າສ່ວດຫ້ັ:ນັ້ນທັ້ນແລ
ເມືອນັ້ນທ້ົ່ວພຣະລ່ວມຈ້ງໃຊ້ພ່ວກນ້ອຍໄປເອົ່ທ້ົ່ວພິກພີ້ ອັນເປັ່ນພຣະບ່ວງໃນ
ເມືອງລ້ງກາບ່ວງສູ່ສ່ຳນັ້ກແຫ່ງຕົນແລ້ວ ເຈ້ົ່ວຈ້ງກ:ລ່ວວ:ວ່ກູ:ຣ່ວເຈ້ົ່ວພຣະບ່ວງນ້ອງ
ນັ້ກນີ້ເຮ່ົ່ວພຣະອ້ງຈັກ:ນ່ວງສ:ນົ ອັນເປັ່ນເມ້ັ:ພຣະບ່ວງຣ່ວມພະບ່ວງສ່ວນຜ້ັ:ຕ:ຍ
ນັ້ນ ເພື່ອຈັກແບ່ງປັ່ນແຈກປ່ວຍໃຫ້ແກ່ໃບ:ກ່ວງທ່ວງແຫ່ງເຮ່ົ່ວແດ່ເທ້ີ ເມືອນັ້ນ
ພຣະບ່ວງພິກພີ້ຈ້ງ:ວ່ນ:ວ່ໃ:ບ:ງ ຄັ້ນ:ວ່ເຈ້ົ່ວກ:ຈັກເອົ່ທ່ໍ່ໃດກໍຈ້ງເອົ່ກ:ນ:ໃຈນັ້ກ
ກໍ:ຳ:ເທ້ີ ເມືອນັ:ທ້ົ່ວພຣະລ່ວມຈ້ງບ:ກໃຫ້ພ່ວກນ້ອຍໄປທັ້ນເອົ່ນ່ວງສ:ນົ:ໃນ
ໃຣ່ງຊ:ວນ:ໃຣ:ນທຸ:ກແຫ່ງທຸ:ກ:ນ:ງແລ້ວ ເຈ້ົ່ວຈ້ງແບ່ງປັ່ນໃຫ້ແກ່ທ້ົ່ວພຣະລັ:
ແລທ້ົ່ວພຣະລ້ີຈັ:ກັບທ້ັ:ພຣະບ່ວງຄຸ:ດ ອັນເປັ່ນ:ຊະ:ຕ:ຍແຫ່ງຕົ:ນແລ:ນ:ແລຣ້ອ:
ແລ້ວເຈ້ົ່ວຈ້ງແບ່ງປັ່ນໃຫ້ແກ່ເຈ້ົ່ວກຸມນ່ວງທ້ັ ๑๖ ຄົນ ອັນເປັ່ນພ່ວກໃບທ:ກ:ນ
ແລ:ນ:ແລ ມີ ພ້ັ:ຝ:ງ:ໝ:ໄໝ່ພົ້ນໃບທາທ້ັ:ນ:ວ:ນ ຈ້ງ:ໃຫ້ໄປ:ອ:ກ:ໃ:ສ:ແ:ວ:ງ:ທ:ເ:ອ:ໃ:ໃ:ຫ້

ໄດ້ແລຄົນແລນາງນັ້ນເທື້ນ ຄັນວ່າເຈົ້ານີ້ພຣະຣາຊອາຈຍາສັນນີ້ແລ້ວ ທ້າວພຣະ
ລັກແລທ້າວພຣະລີ້ຈັນກັບທັງພຣະຍາຄຸດທັງ ນີ້ ພຣະອົງ ກໍເອົາເມັ່ງແລຄົນແລ
ຮ້ອຍໄປຫາທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນ ອັນເປັນທີ່ສຸກຂະສຳຣານຫັ້ນແລ ແມ່ນວ່າເຈົ້າກຸມ
ມານທັງ ຈ້ຄ ຄົນ ອັນມີອົງຄົດວາຣະຍົດເປັນຕົ້ນກໍໄດ້ເມັ່ງແລຄົນແລ ນີ້ ພັນແລ້ວ
ກໍເອົາເມັ່ງແຫ່ງຕົນໄປສູ່ຫ້ອງທ້ອງທີ່ນອນ ອັນເປັນທີ່ສຸກຂະສຳຣານແລ້ວ ໄພ່
ພົນໂຍທາທັງມວນເຂົ້າໄປຊອກໄຊ້ສແວງຫາເອົາໄດ້ແລຄົນແລເມັ່ງແລ້ວ ເຂົາກໍ
ຍຸທ່າງຊົມສເນຫາກັບດອມສາວໄທເມືອງລັງກາທັງມວນ ອັນອິ່ມເຕັມໄປດ້ວຍ
ການມະຄຸນທັງ ຫ ຫັ້ນແລ ແມ່ນວ່າແກ້ວເງິນຄຳລຳວັຕຖຸແລເສື້ອຜ້າອາພອນ
ທັງມວນກໍດີ ບຸຄລະຜູ້ໃດມັກໄຄ່ຢາກໄດ້ກໍໄປແອ່ວຊອກໄຊ້ສແວງຫາເອົາຕາມໃຈ
ມັກທຸກຄົນໆຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອທ້າວພຣະລາມໄດ້ຜາບແພ້ພຣະຍາຣາພພະນາສວນ
ແລ້ວແລ ຕັ້ງຢູ່ໃນເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນ ນີ້ ເດືອນ ແລ້ວເຈົ້າກໍມັກໄຄ່ຢາກເມືອຫາ
ເມືອງຈັນທະບຸຣີສີສັຕຕະນາກມາກນັກ ເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ພວກນ້ອຍໄປທັນເອົາພຣະ
ຍາພິກພີ້ກັບທັງນາງຈັນທາມາສູ່ສຳນັກແຫ່ງຕົນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາ
ພຣະຍາພິກພີ້ແລນາງຈັນທາຣາຊເທວີທັງ ຄ ເຣີຍ ບັດນີ້ເຮົາພຣະອົງກໍມາຕັ້ງ
ຢູ່ໃນເມືອງລັງກາທີ່ ນີ້ກໍເປັນອັນເຫິງຫານມຶນນານມາກນັກແລ ເຮົາພຣະອົງ
ກໍຈັກອຳລາຄາຈາກທ່ານທັງ ຄ ເມື່ອເມືອງຈັນທະບຸຣີ ສີສັຕຕະນາກພຸ້ນກ່ອນແລ
ທ່ານທັງ ຄ ຈຶ່ງພາກັນຢູ່ສວັສສະດີທໍ່ເນີ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາພິກພີ້ກັບທັງນາງຈັນທາ
ຈຶ່ງພ້ອມກັນຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຄັນວ່າເຈົ້າກູຈັກເມືອກໍຈຶ່ງຄ່ອຍເມືອດີກໍຂ້າເທື້ນ
ທໍ່ວ່າເພື່ອຂ້າທັງ ຄ ໄດ້ສເວີຍເມືອງລັງກາທີ່ ນີ້ກໍທໍ່ "ຫານໃຈ"[1] ຮ່ວມຮູດັງເຈົ້າ
ກູດອກດາຍ ເຈົ້າກູຢ່າໄດ້ໄລລະປຣະເພື່ອຂ້າທັງສອງແທ້ດາຍ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ພຣະລາມຈຶ່ງຂານວ່າ ເອີ ໆ ທ່ານທັງສອງ ຢ່າໄດ້ ຄິດຄະບົດຄົດລ້ຽວເໝືອນ
ດັ່ງພຣະຍາຣາພພະນາສວນນັ້ນດາຍ ເອີ ໆ ຄັນວ່າຜູ້ຂ້າຍັງກະທຳເໝືອນດັ່ງພຣະ
ຍາຣາພພະນາສວນນັ້ນແທ້ ເຈົ້າກູຈຶ່ງເອົາໄປຈັກໄປຍີຍຳກິນເສັ່ງກໍຂ້າເທື້ນ ຄັນວ່າ
ທ້າວພຣະລາມແລພຣະຍາພິກພີ້ສັ່ງລາກັນສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວພຣະລາມຈຶ່ງ
ບອກເຕືນໄພ່ພົນໂຍທາທັງມວນວ່າ ທ່ານທັງຫຼາຍຈຶ່ງພາກັນຕົກແຕ່ງຫ້າງດາ

---

[1] ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຫາໃຈ" ຜູກ ຈ ມັດ ຄ ໜ້າ ຄ້ຄ ແຕ່ຄວນເປັນ "ຫັນໃຈ"

ທຸກຄົນ ໆ ທໍ່ເນີ ເຮົາພຣະອົງກໍຈັກຄືນ(ເມືອ)ໃນວັນນີ້ຊະແລ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວເຈົ້າຈົງເອົານາງແພງສີ ນາງກົຕຕະຣາດ ກັບທັງນາງສີດາຂຶ້ນສູ່ມ້ານະນີ ກາບແລ້ວເຈົ້າກໍຂຶ້ນຂວີ່ມາກັບດອມນາງແລ້ວ ເຈົ້າຈົງໃຫ້ມ້ານະນີ້ກາບສຣະເດັຈ[1] ລົງຈາກພາສາດເຖິງທ່ຳກາງເມືອງແລ້ວ ເຈົ້າກໍລວດໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ ພຣະລັກແລທ້າວພຣະລີຈັນ ກັບທັງພຣະຍາຄຸດກໍເອົານາງສນົມຂຶ້ນຂວີ່ມາກັບ ດອມຄົນ ເພື່ອຈັກເອົາໄປເປັນເມັ່ງໃນຫົນທາງແລຄົນແລນາງແລ້ວ ກໍລວດ ສຣະເດັຈໄປຕາມຫຼັງທ້າວພຣະລາມຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກຸມມານທັງສິບສອງ ຄົນອັນມີອົງຄົດເປັນຕົ້ນ ກໍເອົານາງເມືອກັບດອມແລຄົນແລນາງແລ້ວ ກໍພ້ອມ ກັນຂຶ້ນຂວີ່ມ້າໄປຕາມຫຼັງເຈົ້າທັງ ມີ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນລີພົນໂຍທາທັງຫຼາຍອັນ ໄດ້ ຈ ອັກໂຂເພນີ້ນັ້ນ ເຂົາກໍພ້ອມກັນໄຫຼຫຼັ່ງໄປຕາມເຖິງທ່ຳກາງເມືອງແລ້ວ ເຂົາຈົງພ້ອມກັນເອີ້ນສັ່ງສາວໄທເມືອງລັງກາວ່າ ຄ່ອຍປູ່ດີເຍີສາວທຸມມາເມັ່ງ ແກ້ວ ພີ່ຈັກເມືອກ່ອນແລ້ວເລີກລາ ພີ່ຈັກເມືອກ່ອນນາໄພນ້ອງ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າລ້ອງ ຄ້ອງປູ່ດີ ຂໍໃຫ້ພຣະມີສີຫາຍໂສກ ພີ່ຈັກຂວ້ານໂຄກກວ້າງເມືອເມືອງກ່ອນເນີ ເອີ ໆ ຄ່ອຍເມືອດີເຍີຜົວຊະເທີ້ນຊູ້ແກ້ວໃຫ້ເຈົ້າເມືອຫາແມ່ໃນເຮືອນ ປ່າໄດ້ຄຶດບິດ ເບືອນຄົດຈາກ ຄຶດເມື່ອສອງຮາປາກດອມກັນ ຄຶດເມື່ອສອງຮານັ່ງໃນສ້ວມ ປ່າໄດ້ ຄຶດເຫງົາຫງ່ວມຫາເມັ່ງ ປ່າໄດ້ຄຶດປົ້ນເປັ່ງຫາຊູ້ ປ່າໄດ້ນອນຂົດຄູ້ຫຼາຍເນີ ວ່າດັ່ງ ນັ້ນແລ້ວກໍລວດກາບໄປເມືອຫນ້າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມກໍເອົາລີພົນມະ ຫົລລະໂຍທາໄປຮອດໄປເຖິງ ສຳນັກສານຈອດອັນຕົນໄດ້ຕັ້ງປູ່ຣົບເລວພຣະຍາ ຣາພພະນາສວນໃນກາລະປາງນັ້ນ ເຈົ້າກໍເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາຈອດເຊົາປູ່ ໃນທີ່ນັ້ນກ່ອນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົງກລ່າວເຊີງທ້າວຫຸລລະມານວ່າ ດູຣາທ້າວຫຸລລະມານລູກຮັກພໍ່ ເຈົ້າຈົງເອົາປົ້ນແກ້ວວະຊິລະເພັດໄປສົງໃຫ້ແກ່ ຜີຍັກ ອັນມັນໄດ້ຮັກສາໄວ້ນັ້ນແລ້ວຈົງຄືນມາກໍພໍ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈົງຂານວ່າ ໂດຍ ໆ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົງບາຍເອົາປົ້ນແກ້ວວະຊິລະເພັດອັນນັ້ນ ໄດ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈົງທະຍານໄປເຖິງສຣະດອກບົວອັນນັ້ນແລ້ວເຈົ້າຈົງລົງໄປຕາມຮູກ້ານ ດອກບົວອັນນັ້ນ ກໍລວດໄປເຖິງຍັກຕົວນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົງຍໍຍົ້ນປົ້ນໃຫ້ແກ່ຍັກແລ້ວເຈົ້າ ຈົງກລ່າວວ່າ ດູຣາຍັກເຮີຍທ່ານຈົງເອົາປົ້ນແຫ່ງທ່ານໄວ້ເສັ່ງເທີ້ນ ເຮົາກໍເອົາຂອງ

---

[1] ຄວນເປັນ "ສະເດັດ"

ท่านไปแล้วประโยชนะทุกอันแท้แล เมื่อนั้นยักติวนั้นจึงบายเอาปืนแท่ง
มันไปยักไว้ในรูที่เก็าบั้น แล้วน้ำสมุดกำลวดมากบองลึบลวดอื้นเพื่อนถั่ง
เก็าทั้นแล เมื่อนั้นยักติวนั้นจึงถามท้าวทุลละมานว่า ข้าแก่เจ้าภูในเมือ
เจ้าภูเอาปืนผู้ข้าไปนั้นเจ้าภูเอาไปกะทำถั่งลี้ ก็จึงเปันอันเทิงทานมึนนาน
แท้จึงเอามาสิงนั้นก็ข้าจา เมื่อนั้นท้าวทุลละมานจึงขานว่า ดูธายักเรีย
เราก็เอาปืนแท่งท่านไปยิงใส่พระยาธาพพะนาสวน อันปู่ในเมืองลังกา
พุ้นแล เมื่อนั้นยักติวนั้นจึงซ้ำถามว่า ข้าแก่เจ้าภูเทดถั่งลี้เจ้าภูจึงรู้จักว่า
ผู้ข้ามี ปืนนั้นจา เมื่อนั้นท้าวทุลละมานจึงกล่าวว่า ดูธายักเรียเราก็รู้แจ้ง
แต่พระยาอินทำนวายทวายไว้ว่า พระยาธาพพะนาสวนผู้นี้ก็บ่ตาย
ด้วยหน้าไม้ปืนไฟอันมีในเมืองถิบที่นี้แล ท่ำเวั้นไว้แต่บุถละผู้มีสาตตะสิน
อาถิมไปเอาปืนในพื้นน้ำสมุดพุ้นมายิงใส่จึงจักตายแล ว่าถั่งนั้นพระยา
"ไอสวน"[๑] จึงสืบเอาถำอันนั้นมาเว้าให้พระยาธาพพะนาสวน แล้วพระ
ยาธาพพะนาสวนจึงบอกให้ท้าวพิกพีถิบเปันบ้องซายแล้ว ท้าวพิกพีจึง
มาเว้า(กับ)เราถับว่าเราได้รู้แจ้งแล้วเราจึงมาเอาไปยิงใส่พระยาธาพพะ
นาสวนเพื่อถั่งนั้นแล เมื่อนั้นยักติวนั้นได้ยินถำท้าวทุลละมานกล่าวสันนั้น
มันจึงขานว่า สาทุ ๆ เจ้าภูจึงเมือด้วยดีก็ข้าเก็บ ถับว่ายักกล่าวสันนั้น
แล้วท้าวทุลละมานจึงทะยานถึนมาบ่มีนาน ก็ลวดเถิงสระดอกบิวอันเปัน
เถ้าทิบทางแล้ว ก็ลวดมาเถิงสำนักสานจอดยามดูวทั้นแล เมื่อนั้นท้าว
พระลามก็เทันท้าวทุลละมานมารอดแล้ว เจ้าก็มีใจอันชุมชื่นยินดีมาก
นักแล้ว เจ้าก็บอกเถิบไพ่พินโยทาทังทูาย ย้ายออกไปหมิดสังงแล้ว
เจ้าก็เอา มี นางอื้นขอีม้าภับดอมติบแล้ว เจ้าก็ซ้ำสระเดัดไปถามทูง
ลีพินมะทิลละโยทาทังมวนแล้ว ก็ลวดไปเถิงขิวชะพานอันท้าวทุลละ
มานแต่งแปงไว้นั้น ก็ลวดพ้อมกับข้ามไปด้วยอันลำดับนับถาวทางที่นั้น
ก็ลวดถ่ำมืดในท่ำภางขิวที่นั้น ก็พ้อมกับจอดเซิาในสาลาสานจอดทุก
ถิบ ๆ แล้วก็พากับบอนทั้นแล ในเมื่อธาตีถึนอันนั้นเถิงแถใก้ท่งงแล้ว ยัง

---

๑ ใบลานจานก่ำขงบ "ไอยสวน" "ผูก ๗ มัด ๔ หน้า ๔๕"

ມີເທວະບຸດຕົນນຶ່ງ ອັນຢູ່ວິມານພາສາດເໜືອອາກາດກາງຫາວ ທີ່ນັ້ນກໍ່ເຫັນ ລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງຫຼາຍ ຈອດເຊົານອນຢູ່ໃນສາລາສານຈອດ ທີ່ນັ້ນ ເທວະບຸດຕົນນັ້ນຈຶ່ງຊະເດັດມາລຽບລ່ຳພໍ່ ຄອຍດູກໍ່ຈຶ່ງເຫັນທ້າວພຣະລານຕິດໄຕ້ ໂຄມໄຟເຮືອງຮຸ່ງຢູ່ບໍ່ຂາດສາຍ ສັນນັ້ນເທວະບຸດຕົນນັ້ນຈຶ່ງເຂົ້າໄປເຖິງທ້າວພຣະ ລານແລ້ວ ກໍ່ຖາມວ່າເຈົ້າກູເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາໄປທີ່ໃດ ມາກຄານຫຼວງ ຫຼາຍກໍ່ຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈຶ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູຜູ້ຂ້າກໍ່ໄປຣົບ ເລວເມືອງລັງກາ ແລ້ວຈຶ່ງມາກໍ່ຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນເທວະບຸດຕົນນັ້ນຈຶ່ງຖາມວ່າ ເຈົ້າກູໄປຣົບເລວເອົາວັຕຖຸເຍືອງໃດ ໃນເມືອງລັງກາທີ່ນັ້ນກໍ່ຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ ພຣະລານຈຶ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ຜູ້ຂ້າກໍ່ໄປຣົບເລວເອົານາງສີດາແລ ຄັນວ່າ ທ້າວພຣະລານກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວເທວະບຸດຕົນນັ້ນກໍ່ລວດເລີກລາເມື່ອຫັ້ນແລໃນເມື່ອ ຣາຕີອັນນັ້ນແລຮຸ່ງແຈ້ງມາແລ້ວ ທ້າວພຣະລານກໍ່ເອົານາງທັງ ມີ ຂຶ້ນຂວີມ້າກັບ ດອນຕົນແລ້ວ ກໍ່ເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາໄປຕາມຂົວຊະພານທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບັ້ນຄົນທັງຫຼາຍ ໝາຍມີທ້າວພຣະລານເປັນຕົ້ນ ກໍ່ພ້ອມກັນໄປດ້ວຍອັນ ລຳດັບ ວັນຄືນມື້ນນານມາກນັກແລ້ວ ກໍ່ລວດມີດແລ້ວເຈົ້າກໍ່ພາໄພ່ພົນໂຍທາເຊົາ ນອນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີລູກສາວພຣະຍານາກຜູ້ນຶ່ງ ອອກມາແອ່ວຫຼິ້ນໃນຣາ ຕີ ຄືນນັ້ນ ກໍ່ຈຶ່ງເຫັນໄພ່ພົນໂຍທາທັງຫຼາຍມາຈອດເຊົານອນໃນຂົວຊະພານທີ່ນັ້ນ ນາງຈຶ່ງແອ່ວໄປແອ່ວມາ ລ່ຳລີງດູກໍ່ຈຶ່ງເຫັນທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າ ໄຕ້ຜາງປຣະ ທີບຢູ່ນັ່ງຄ້ຽວໝາກຢູ່ໃນຣາຕີ ຄືນນັ້ນ ນາງລູກສາວພຣະຍານາກຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງເຂົ້າໄປ ປາກຕ້ານຈາຣະຈາກັບດ້ວຍປຣະຣິຍາຍ ຫຼາຍປຣະການຕ່າງໆດ້ວຍຄຳວ່າ ຂ້າ ແກ່ເຈົ້າອ້າຍຜູ້ສົມງາມເຈົ້າຫາກມີເມັຽນົງຮາມຫຼ້າຊ້ອຍ ເຈົ້າບໍ່ປາກໄດ້ຂ້າມ່ອນ ນ້ອຍເມືອດອມແດ່ ລີ ສັງເລົ່ານັ່ງຄອມມອນໂສກເສົ້ານັ້ນເດ ສັງບໍ່ຊົມໝຸ່ມ ເຫງົ້າເຝືອແຝງ ຢ່າໄດ້ຕາລ່ຳແຍງດູນ້ອງແມ່ນວ່າໄຫ້ຮ່ຳຮ້ອງຫອດຫົວຕາຍ ເຈົ້າ ຫາກເຫຼືອດຕາກາຍເບີດແງ້ນ ເຫຼືອແຕ່ຄືດຄັ່ງແຄ້ນດອມເມັຽແລນໍ ເມື່ອນັ້ນ ທ້າວຄວັນເທົ້າຟ້າຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣານາງໂສພາ ຕາບອດເຈົ້າຫາກງາມອອດ ຫຼອດອິນແປງ ພີ່ກໍ່ຂໍ່ລ່ຳແຍງຮູບເຈົ້າພີ່ກໍ່ຂໍ່ເຕ້າແຕງກິນ ຢ່າໄດ້ ມີ ໃຈຂີນດູຫຼາກ ຢ່າໄດ້ໄປຟັນຖາກເປືອກດົນ[1] ແລນໂມນເຮີຍແມ່ໄຂ່ ແມ່ນວ່າຮ້ອງຮ່ຳໄຫ້ບໍ່ຈາ ແມ່ນ

---

[1] ຄວນເປັນ "ເປືອກໂດນ"

ວ່າຮ້ອງຮຽກຫາກໍບໍ່ເວົ້າ ພີ້ກໍຂໍສັກເທົ້າຫາດຊາຍ ພີ້ກໍຂໍລູບບາຍຊົ້ນແຫ່ງນ້ອງ ພີ້ກໍ
ຂໍຕົກແຕ່ງສາລາ "ເອົາພາ"[1] ຮີບໂຜດອ້າຍ ປ່າໄດ້ນັ່ງເທົ້າຊ້າຍ "ເລີດເບີດເມີຍ"[2]
ປ່າໄດ້ນອນສາດເຕີຍເບີດແງ້ນ ປ່າໄດ້ນັ່ງຕັ່ງແປ້ນຫົວພາຍ ຂໍໃຫ້ 'ນ້ອງປາຍ"[3]
ຂອງຕ້ອນ ພີ້ກໍຂໍແຂ່ງແດດຮ້ອນເຫືອໄຫຼ ພີ້ກໍຂໍທານໄປອາບນ້ຳແດ່ແມວ່າດັ່ງນັ້ນ
ຫັ້ນແລ[4] ແລ້ວກໍລວດພ້ອມກັນຫົວມາກນັກແລ້ວ ລູກສາວພຣະຍານາກກໍເລີກລາ
ເມືອຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອຣາຕີ ຄືນອັນນັ້ນແລຮຸ່ງແສງແດດພຸ່ງຂຶ້ນມາດັ່ງນັ້ນ ທ້າວພຣະ
ລາມກໍເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາຍ້າຍອອກໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍໄປຕາມຂົວຊະ
ພານອັນນັ້ນ ດ້ວຍອັນລຳດັບວັນຄືນມືນນານມາກນັກແລ້ວ ເຈົ້າກໍພົ້ນຈາກຂົວຊະ
ພານອັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດເຖິງແຄມຝັ່ງນ້ຳແລ້ວ ເຈົ້າກໍເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາ
ໄປຈອດເຊົາຢູ່ເໜືອຝັ່ງທີ່ນັ້ນ ແລ້ວກໍລວດຄ່ຳມືດຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບັ້ນຄົນທັງຫຼາຍ
ໝາຍມີທ້າວພຣະລາມເປັນຕົ້ນ ກໍລວດພາກັນນອນຟັງຍິນອອນຊອນເປັດປ່ອງ ມີ
ທັງ(ລົມ)ລ່ອງສາຂີໝາວເປັນດີຈ້ອຍໆມີທັງເໝີຍໝອກຍ້ອຍປາຍໄຮມີທັງຝູງໝາ
ໄນໄລ່ເນື້ອ ມີທັງຝູງສ່ຳເຊື້ອໝູ່ຟານ ມີທັງເສືອ(ຫານ)ຮ້ອງກາງດົງຄື ຄືນທ້ວງຕົ້ນ
ເນືອງນັ້ນ ໃນເມື່ອຣາຕີ ຄືນອັນນັ້ນແລຮຸ່ງແຈ້ງມາແລ້ວ ທ້າວພຣະລາມກໍເອົາລີພົນ
ມະຫົລລະໂຍທາຍ້າຍອອກໄປຕາມປ່າໄມ້ດົງດອນທັງມວນອັນເດັ່ງຣະດາດ ເຕັມໄປ
ດ້ວຍໄມ້ທັງຫຼາຍ ອັນເປັນດອກແລໝາກມີມາກຍິງນັກໝາ ມີທັງດອກຈຳປາແລ
ດອກຂັດເຄົ້າຫອມຮ່ວງເຮົ້າໂຮຍຮວາຍ ມີທັງດອກນາງກາຍແລຊະມັ່ງ ເຈົ້າກໍຄືດ
ແຄ້ນຄັ່ງຫາເມັ່ງ ຄືດເໜັ່ງ ໆ ຮອດບ້ານມີທັງຕົ້ນໝາກສ້ານຕົ້ນພູເຈົ້າກໍລ່ຳລີງດູທຸກ
ແຫ່ງ ມີທັງຕົ້ນໝາກແໜ່ງມືດມົວ ມີທັງນົກຖົວລາງຂວາຊ້າຍ ມີທັງເສືອໂຄ່ງຍ້າຍ
ແຕກໜີ ເຂົາກໍກົວເຫັນລີພົນລ້ານປຣະສັດສິງປ້ານພ່າຍໜີ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍເອົາລີ
ພົນມະຫົລລະໂຍທາໄປດ້ວຍອັນລຳດັບວັນຄືນມືນນານມາກນັກ ເຈົ້າຈຶງໄປຮອດໄປ
ເຖິງແຄມນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍອັນນີ້ງ ເຈົ້າກໍພາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງຫຼາຍຈອດເຊົາ
ເປັນຄາວນອນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈຶງບອກເຕີນລີພົນມະຫົລລະໂຍທາທັງຫຼາຍ
ປຸກແປງສານຈອດບໍຣະບວນແລ້ວກໍລວດພາກັນນອນຫັ້ນແລ ພໍເມື່ອຣາຕີ້ເດິກ

---

[1] ຄວນເປັນ "ສີ ໂສພາ" [2] ຄວນເປັນ "ແລ້ວເບີດເສີຍ" (ຕາມມະຫາວິຊ ງນ)
[3] ຄວນເປັນ "ນ້ອງແຈກປາຍ" ໃບລານຈານກ່ຳຂ ງນ (ພູກ ຈ ມັດ ๔ ໜ້າ ๔๐)
[4] ຈົບມັດ ๔ ພູກ ຈ

ถาดถ้อย มีท้าวเหมียปาดบ้อยถืนพู มีท้าวฝูงสัตถูเหมือยป่า มีท้าวเสือใถ่ง แลเสือเหี๊อฮาชาย[๑] เฮาป้าปายแวดล้อม "ชะเพื๋อ"[๒] พ้อมถ้ามถาภ์มีแล เถิงเมื๋อธาถี ถืบอันนั้นแลรุ่งแสงแดดพุ่งขึ้นมา ถ้างนั้นท้าวพระลาม ภ์เอาลิพิบมะหิลละโยหาไปด้วย อันลำดับพูผาป่าไม้ท้างฮวบบ่อาดจักนับ อ่างใด้ มีไม้ภู่แลไม้แดง ไม้แพงแลไม้ตับเต่า มีท้างถอภขัดเถ้า หอมบิว มีท้างฝูงถิวะถวายสูงสนั้น มีท้างสูงจักจั่นร้องสูงฮวบภ์มี แล เมื๋อนั้นเจ้าจิ๋งเอาลิพิบมะหิลละโยหา ไปเถิงเมื๋องิ่งหะปะถา บะถอบภ์มีแล เมื๋อนั้นนั้นถึงท้างชายหมายมีพระยามุบจิรากเป้งต้น อัน ปู่ในเมื๋องิ่งหะปะถาบะถอบ ที่นั้นเฮาภ์รู้ข่าวว่าท้าวพระลามเอาลิพิบ มะหิลละโยหาบารอดมาเถิงแล้ว เฮาภ์มีใจอันชุมชื่นยินถืมาภบักแล้ว ภ์ลวมพากันไปรับไปต้อนในหินหางแล้วแล แห่แหนท้าวพระลามเข้า เมื๋อเถิงท่ำภางเมื๋องแล้ว ภ์ซ้ำแหนแห่ท้าวพระลามไปเซิาในสำนัก สานจอด ในท่ำภางท้างบายของเก้าทั้นแล ส่วนถ้ำไพ่พิบโยหาใหเมื๋อง งิ่งหะปะถาบะถอบ อันไปภับถอบท้าวพระลาม ๒ อักโยเผนินั้น เจ้าภ์ บอกใท้เฮาเมื๋อป้าวเรือน หาลูกเมู่แห่งเฮาบ่เสสสล่ทั้นแล ภ์ท่บ้า แต่ลิพิบมะหิลละโยหาใหเมื๋องภาสี อันมาภับถอมท้าวพระลิจับอักโย เผนิบ้างทั้นแล เมื๋อนั้นท้าวพระลิจับจิ๋งเข้าไปอาบลาท้าวพระลามว่า เทอะข้าแก่มะหาราชเจ้า บัถนิจิจะ[๓] ราชภาบภ์แล้วบ่ระบอบ บ่เสส สล่ทุภภ้ำทุภฝ่ายแล้วแล ผู้ข้าจักข่อำลาลาจากเจ้าภูเมื๋อเมื๋องภาสี อัน เป้นที่ปู่แห่งข้าแล เมื๋อนั้นท้าวพระลามจิ๋งขาบว่า เอิ ๆ ท่านมักใค่ จภเมื๋อภาจิ๋งเมื๋อเทิง อันบางท่านจิ๋งเอาบางภตตะธาภแลท้าวถอบ เท้าฟ้า ภับทั้งท้าวชาถาพระยาแลท้าวภัลละหาพระยา เมื๋อเป้น เพื๋อนฝูงแห่งท่านเท้อ เราภ์จักเอาไปภับถอมเรา ท่แต่บางแพงสี แลบางสีถาวนั้นแล เมื๋อนั้นท้าวพระลิจับจิ๋งขาบว่า โถย ๆ ถับว่าเจ้าภู

---

๑ ถวมเป้น ลาย ๒ ถวมเป้น ชะเพื๋อภ (ตามมะหาวิชุม)

๓ ถวมเป้น ภิจจะธาชุภาบ
ใบลามจามก่ำชุม "จิจะธาชุภาบ" ถืภัน ผูภ ๑๐ มัด ๔ หน้า ๔

ໃຫ້ຜູ້ຂ້າເອົາເມືອ ຜູ້ຂ້າກໍຈັກເອົາ ເມື່ອນັ້ນນາງກົຕຕະຣາດແລທ້າວຄວັນເທົ້າ ຟ້າກັບທັງທ້າວຊາຕາພຣະຍາ ແລທ້າວກັລລະຫາພຣະຍາ ທັງສີແມ່ລູກ ກໍພ້ອມກັນເຂົ້າໄປຂາບລາທ້າວພຣະລາມວ່າ ເທວະ ຝູງຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊ ເຈົ້າ ບັດນີ້ຕູຂ້າທັງ ๔ ແມ່ລູກກໍຈັກອໍາລາຄາຈາກເຈົ້າກູ ເມື່ອເມື່ອງແຫ່ງຂ້າ ກ່ອນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົງຂາບວ່າ ເອີ ງ ເຈົ້າທັງສີແມ່ລູກຈົງພາ ກັນເມືອດີກໍພໍ່ເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວທ້າວພຣະລີຈັນແລນາງກົຕຕະຣາດ ກັບທັງ ທ້າວທັງສາມພີ່ນ້ອງ ກໍເອົາລີພົນມະຫົລລະໂຍທາອັກໂຂເພນີ່ນັ້ນ ລົງສູ່ຊະເພົາ ແລ້ວ ກໍລວດຍ້າຍອອກໄປດ້ວຍອັນລໍາດັບນັບວັນຄືນມົນນານມາກນັກແລ້ວ ກໍໄປ ຮອດໄປເຖິງເມືອງກາສີ ອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາຄຸດຈົງ ໄປອໍາລາຄາຈາກທ້າວພຣະລາມວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ບັດນີ້ຜູ້ຂ້າກໍມັກໄຄ່ປາກເມືອ ມາກນັກ ຜູ້ຂ້າກໍຈັກອໍາລາຄາຈາກເຈົ້າຊະຫາຍກ່ອນແລ ບັດນີ້ເຈົ້າຊະຫາຍ ຈົງຄ່ອຍຢູ່ດີທໍ່ເນີ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົງຂາບວ່າ ເອີ ງ ເຈົ້າຊະຫາຍຈັກ ເມືອກໍຈົງເມືອດີເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວພຣະຍາຄຸດກໍບົນຂົ້ນສູ່ອາກາດກາງຫາວ ແລ້ວ ກໍລວດເມືອຮອດເມືອເຖິງເມືອງແຫ່ງຕົນກໍມີແລ ບັດນີ້ກໍທໍ່ຍັງແຕ່ເຈົ້າ ๑ມີ ພຣະອົງຄືວ່າ ພຣະລັກພຣະລາມແລນາງແພງສີແລນາງສີດາ "ກັບທັງ ເຈົ້າທັງສອງ"[๑] ຢູ່ໃນຈໍານັກສານຈອດທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົງ ກລ່າວເຊີງພຣະຍາມຸນຈິຣາດວ່າ ດູຣາທ່ານພຣະຍາມຸນຈິຣາດ ບັດນີ້ໄພ່ພົນໂຍທາ ເພື່ອນຝູງແຫ່ງເຂົາກໍເອົາກັນບິນໄປຫາບ້ານເມືອງ ຢ້າວເຮືອນແຫ່ງເຂົາຊະແລ ກໍທໍ່ຍັງແຕ່ເຮົາໄປ ອົງອ້າຍນ້ອງລູກເມັ່ງ ๑ມີ ຄົນທໍ່ນັ້ນແລ ທ່ານຈົງບອກເຕືນ ຍິງຊາຍສາວບ່າວມາຫຼົ້ນຊຸົ້ນມ່ວນດອມເຮົາ ໃນຣາຕີຄືນນີ້ແດ່ເທີ້ນ ເຖິງວັນຫນ້າ ເຊົ້າເຮົາກໍຈັກອໍາລາຄາຈາກທ່ານເມືອແທ້ແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາມຸນຈິຣາດຈົງຂາບ ວ່າ ໂດຍ ງ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລເຈົ້າຈົງບອກພວກນ້ອຍ ໄປເຕືນຄົນທັງຫຼາຍຫນາຍ ມີຍິງຊາຍນ້ອຍຫນຸ່ມທັງມວນວ່າ ດູຣາທ່ານພວກນ້ອຍ ທ່ານຈົງໄປບອກເຕືນ ຄົນທັງຫຼາຍມາຫຼົ້ນຊຸົ້ນມ່ວນ ຮົບງັ້ນ[๖] ໃນຣາຕີ ຄືນນີ້ທຸກຄົນ ງ ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນ

---

๑ ຄວນເປັນ "ກັບທັງເຈົ້າກຸມມານທັງ ຜ"

๖ ຄວນເປັນ ຄົບງັ້ນ ໃບລານຈານກ່ໍາຂຽນ "ຮົບງັ້ນ" ຄືກັນ ຜູກ ๑๐ ມັດ ๔ ຫນ້າ ກ

พวกน้อยจิ่งฟ้าวไปบอกเต๊นถึงท้าวทั้งหลาย ทั่วทุกแห่งทุกพายว่า ดูรา ท่านท้าวทั้งหลาย บัดนี้เจ้าปู่ทิวอิงช่อว่าท้าวพระลาม ก็มีใจโสกเส้าโสกา ด้วยเหตุอันใหม่พิบโยหา พักพวกทั้งจากพระอิงหมิดสั้งๆแล้ว เจ้าท้าวทั้งหลายจิ่งพากันไปทั้นชุ้นม่วน กับด้วยเจ้าในราตีถึงอันนี้ทุกถ้วนๆ เห็นว่าถั้งนั้นแล้ว พวกน้อยก็ลอดถึงมาทั้นแล เมื่อนั้นบั้นถึงท้าวทั้งหลาย หมายมีบิ่งชาบสาวบ่าวเฝ้นต้น เขาก็ได้ยินพวกน้อยไปบอกเต๊นสั้นนั้น เขาก็พ้อมกันใหญ่ทั้งเข้ามา จอกเชิ้าปู่ในสำนักสางจอกของเก๊า อันเจ้าพระลิจันแลพระยาคุด ประวางหมี่เสั้งนั้นเต้มเห้า[1] ทุกแห่งทุกพายทั้นแล ในเมื่อพระอาทิดติกต่ำถ่ำลับจอมดอยไปแล้ว ถั้งนั้นบั้นถึงท้าวทั้งหลาย บางพ่องขับบางพ่องฟ้อน บางพ่องซ้อนชิมกัน บางพ่องทิวชุ้นวันใบปอก เมื่อนั้นเจ้าภุมมางท้าว ๙ อันมีอิงถิดวาระยิดเฝ้นต้น เจ้าก็พ้อมกันลิ่งไปทั้นม่วน กับดอมถึงท้าวทั้งหลายในที่นั้น เฝ้นอันสนุกแก่ใจมากมักทั้นแล ในเมื่อราตีถึงอันนั้นแลรุ่งแสงแดดพุ่งขึ้นมา ถั้งนั้นผู้บิ่งท้าวทั้งหลายจิ่งเอิ้นสั่งเจ้าภุมมางท้าวทั้งหลาย อันมีท้าวอิงถิดเฝ้นต้นว่าค่อยปู่ดีเบิ้เจ้าภุมมางท้าว ๙ น้องจักลาจากเจ้าเมื่อนอนก่อนแล เมื่อดีเบิ้อุ่นเบิ้ ให้เจ้าไปบุ่งสั้นเอื้อผ้งญอ ถันว่าหงอไปมาเหันหน้าอให้ทานเสื้อผ้าของนาง อ ให้ทานหมากปางแก่อ้าย ยาได้จอ้ายกอ้ายเบิดภาย ผิ้กอ ถวายบาแม่สี ยาได้บั่ง "ปากปิดปี้"[2] เมื่อนอนแด่เมื่อว่าถั้งนั้นแล้ว บิ่งชาบสาวบ่าวท้าวทั้งหลายก็เลิกลาภิเมื่อทั้นแล เมื่อนั้นท้าวพระลามจิ่งกล่าวเชิ้าท้าวพระลัก อันเป้นน้องแห่งตินว่า ดูราเจ้าน้องบัดนี้ราท้าวสองจิ่งพากันลงบแถมฝั่งน้ำสมุดไป ก็ตาวันติกพุ้นก่อนเห้น ถันว่าราท้าวสองไปเหันประเทดที่ใด เป้นที่สร้างบ้านแปงเมืองแท้ถั้งนั้น ราท้าวสองจิ่งจักสร้างบ้านแปงเมืองให้เป้นที่สนุกแก่ใจแล้ว ราท้าวสองจิ่งจักเมืองเมืองแห่งรานั้นเห้น เมื่อนั้นท้าวพระลักจิ่งขานว่า โดยๆ ว่าถั้งนั้นแล้ว ท้าวพระลามจิ่งกล่าวเชิ้าพระยามุนจิรากว่า ดูรา ท่าน

---

๑ ถวนเป้น "ทิ่ว"

๒ ใบลานจานก่ำฆุบ "ย่างปิดปี้" (ผูก ๑๐ มัด ๔ หน้า ๗)

ມຸນຈິຣາດ ບັດນີ້ເຮົາພຣະອົງກໍຈັກອຳລາຄາຈາກທ່ານໄປຕາມໃຈມັກແຫ່ງເຮົາກ່ອນ
ແລ ທ່ານຈົງຢູ່ສວັສສະດີນັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາມຸນຈິຣາດຈົງຂານວ່າ ໂດຍ ໆ
ຄ່ອຍໄປດີເຍີເໜືອຫົວພຣະຍ່ຳເກົ້າ ຂໍໃຫ້ພຣະເປັນເຈົ້າໄປດີແດ່ເທີ້ນ ຄ່ອຍຢູ່ເດີເຍີ
ມຸນຈິໂຕນາດໄທ້ ຍາໄດ້ທຸກປາກໄຮ້ຂີນໃຈແດ່ເທີ້ນ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລາມ
ກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົງບາຍເອົາປື້ນສອນມາແລ້ວເຈົ້າຈົງກລ່າວວ່າ ດູຣາ ປື້ນ
ສອນຄັນວ່າຖານະທີ່ໃດຈັກຄວນສ້າງບ້ານແປງເມືອງແທ້ ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈົງໄປຕົກ
ໃນທີ່ນັ້ນເທີ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້າກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຈົ້າກໍຊັດປື້ນສອນໄປຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນປື້ນສອນຈົງໄປຕົກໃນປຣະເທດທີ່ນີ້ງແລ້ວ ປື້ນສອນຈົງນີຣະມິດເປັນທາດລູກ
ນີ້ງອັນດີງາມມາກນັກ ຄັນວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດເຂົ້າໄປທີ່ຈົມໃກ້ທາດລູກນັ້ນ ແລ້ວແລ
ຕົບຕີຫົວອົກແຫ່ງຕົນ ດັ່ງນັ້ນທາດລູກນັ້ນກໍມີສຽງອັນດັງເໝືອນດັ່ງສຽງຄ້ອງນັ້ນ
ແລ ເຫດດັ່ງນັ້ນທາດລູກນັ້ນຈົງໄດ້ຊື່ວ່າ ທາດຄ້ອງຫົວອົກ ເທົ້າກາລະບັດນີ້ແລ
ຄັນວ່າປື້ນສອນນີຣະມິດເປັນທາດຄ້ອງຫົວອົກໄວ້ແລ້ວ ປື້ນສອນຈົງຊ້ຳຊະເດັດໄປ
ຕົກໃນປຣະເທດທີ່ນີ້ງແລ້ວ ປື້ນສອນຈົງນີຣະມິດເປັນສຣະໂບກຂະຣະນີອັນນີ້ງ
ອັນມີກຳແພງແວດລ້ອມອ້ອມໄປແລ້ວດ້ວຍຫິນທັງມວນ ມີຫົນທາງລົງໄປເປັນ
ອັນຮາບຮຽງພຽງງາມມາກນັກ ມີພື້ນອັນລວດ[1] ໄປດ້ວຍຫິນທັງມວນຫັ້ນແລ ໃນ
ເມື່ອທ້າວພຣະລາມຊັດປື້ນສອນໄປແລ້ວ ເຈົ້າກໍເອົານາງທັງສອງຂຶ້ນຂວີ້ມ້າກັບ
ດອນຕົນແລ້ວ ກໍໃຫ້ມ້ານະນີກາບທະຍານໄປເໝືອອາກາດກາງຫາວ ແລ້ວ
ເຈົ້າກຸມມານທັງ ໜ ອັນມີອົງຄົດເປັນຕົ້ນ ກໍອູ້ມເອົາທ້າວພຣະລັກແລ້ວກໍລວດ
ທະຍານໄປຕາມຫຼັງມ້ານະນີກາບ ມາຕາວ່າຍາມດຽວນີ້ງກໍໄປເຫັນທາດຄ້ອງ
ຫົວອົກແລສຣະໂບກຂະຣະນີ ກໍຈົງເຫັນປື້ນສອນສັກດິນຈວດທວດຢູ່ຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົງກລ່າວວ່າ ຖານະທີ່ນີ້ບໍ່ເປັນມັງຄະລະອັນດີ ເຫດວ່າປື້ນ
ສອນມາກະທຳເສັຽກ່ອນ ບໍ່ໄດ້ຫາມີ້ຫາວັນທັນຍາມອັນດີນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ
ລາມຈົງຊ້ຳຊັດປື້ນສອນໄປແລ້ວ ຈົງໃຫ້ທ້າວຫຸລລະມານຫອບອູ້ມເອົາດອຍໜ່ວຍ
ນີ້ງ ອັນມີຕົ້ນໄມ້ເປັນຫວ້ານເປັນຢາດີ ໄປຕາມຫຼັງປື້ນສອນອັນນັ້ນ ຄັນວ່າ
ປື້ນສອນໄປຕົກທີ່ໃດ ທ້າວຫຸລລະມານຈົງເອົາດອຍໜ່ວຍນີ້ ໄປໄວ້ກ້ຳເໝືອນັ້ນເທີ້ນ
ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວທ້າວຫຸລລະມານ ກໍຫອບອູ້ມເອົາດອຍໜ່ວຍນັ້ນ ທະຍານໄປ

---

[1] ຄວນເປັນ ລວາດ

ตามป๊ินสอนแท้ทั้นแล เมื๊อนั้นป๊ินสอนจ๋ำไปติภปะเทดทั๋ำ๋ำแล้ว ท้าว
ทุลละมานจ๋ำ่เอ๊าถอยหน่อยนั้น ไปไว้ในทิสสะก้ำเหมื๊อแล้ว ท้าวทุล
ละมานจ๋ำเอ๊าหางแห่ำ่ตีน ปัดภวาดแผ้อบังถานะทั๋นั้น ให้ฮาบฮำงพำง
ำามบ๋ำงนักแล้ว เจ๊าภังำ่ปู่ถ้าท้าวพระลานทั้นแล เมื๊อนั้นท้าว
พระลานจ๋ำเอ๊าบาำทั๊สอำ๊ขึ้นขวั๋ม้าภับถอมตินแล้ว ภ๋ลวดทะยานไป
ภับถอมป๊ินสอนอันนั้นแท้ทั้นแล เมื๊อนั้นเจ๊าภุมมานทั๊ำ ๒ ภ๋พ้อมภัน
ทะยานไปตามทั๊ำป๊ินสอนแล ท้าวทุลละมานมาตาว่า ยานญวนั๋ำ
ภ๋ไปรอดไปเถิำถานะทั๋นั้นแล้ว เจ๊าภ๋เห็นอ๊ำเขดปะเทดทั๋นั้นอันฮาบฮำง
พำงำามมาภนัก เจ๊าจ๋ำถามว่าดูธาท่านทุลละมานบุถละผู้ใดมาถาภ
ถาำแล ปัดภวาดในถานะทั๋นั้นจา เมื๊อนั้นท้าวทุลละมานจ๋ำขานว่า
ข้าแก่พ่ำ่เป็นเจ๊า ข้าผู้ลูกภ๋รู้แจ้ำ่ว่าพ่ำ่เป็นเจ๊า จักมาส้ำ่งบ้านแปำ
เมื๊อำในถานะทั๋นี้ ถั๋นั้นข้าผู้ลูกภ๋ปัดภวาดแผ้อไว้ถ้าเจ๊าภุภ๋ข้าแล เมื๊อ
นั้นท้าวพระลานจ๋ำภล่าวว่า ดูธาท้าวทุลละมานในเมื๊อเราทั๊ำฮ๎าบบ่ได้
หาอันทันขามอันดีอันำาม เหดถั๋ลีเจ๊าจ๋ำมาถาภถาำภวาดแผ้อเสู่ำก่อน
นี๊จา ภ๋ท่ำ่เราทั๊ำฮ๎าบปะวาำไปหาทั๋๊อ่นก่อนเทั๋น เหดถั๋นั้นถานะทั๋นั้น
จ๋ำได้ชื่อว่า ละไว้เท๊ำภาละบัดนี๊แล เมื๊อนั้นเจ๊าทั๊ำ ๓ พระอิำภ๋พ้อมภัน
ตระเดินไปในป่าดิำพิำไพทั๋นั้น ด้วยอันล่ำดับมีปะหมานพันวาแล้ว เจ๊า
จ๋ำไปรอดไปเถิำปะเทดทั๋๊ำ๋ำ เป็นอันฮาบฮำงพำงำามมาภนักแล เจ๊า
จ๋ำให้ม้ามะนีภาบนี๊ระมิดเป็นเมื๊อำอันบ๋ำ๋ำ อันปะภอบไปด้วยผาสาด
ธาตุมุบทำงแล ทั๋ไรำแลเรือบฉานเป็นสุดระสำธานมากนัก เหดถั๋
นั้นถานะทั๋นั้นจ๋ำได้ชื่อว่า พิดสบูโลภ เท๊ำภาละบัดนี๊แล เมื๊อนั้นเจ๊าทั๊ำ
๓ พระอิำภ๋ถระเดินไปด้วยอันล่ำดับป่าดิำพูดอยทั๋นั้น มีปะหมานพัน
วาบ๋ำ๋ำแล้ว เจ๊าจ๋ำให้ม้ามะนีภาบนี๊ระมิดเป็นบ้านเมื๊อำแล ผาสาดธาตุ
มุบทำงแล้ว เจ๊าจ๋ำให้ม้ามะนีภาบนี๊ระมิดเป็นตูบผ:ม เป็นอันดีอันำาม
ภว้ำงขวำงมากนักแล้ว เจ๊าจ๋ำบอภ:ติบถิบทั๊ำฮ๎าบหมานมีบ๋ำ๋ำชายสาว
บ่าวมาโรมภันในตูบ ทั๋นั้นแล้ว ภ๋ลวดถั๊ำเป็นบุนปาำฮูำทั๊ำนมะโท

ສົບຄົບງັນມີນາງຕ່າງໆ ມາກນັກ ບາງພ່ອງຂັບບາງພ່ອງອ່ານໜັງສື ບາງ
ພ່ອງຕົບມືແລໂຮຮ້ອງ ບາງພ່ອງເຕາະຕ່ອບຕ້ອງຂອງແພງ ບາງພ່ອງຕາ
ລ່ຳແຍງຂອງຫຼາກ ພີ້ກໍຂໍ່ເຂົ້າຕາກກິນເບີ ພີ້ກໍຂໍ່ບໍ້ງເກືອກັບແຈ່ວ ພີ້ກໍຂໍ່ຫ້າງ
ແຮ້ວທາງຮອມ ພີ້ກໍຂໍ່ສ້າງລອມ[1] ທັ່ງປຸ່ມ ພີ້ກໍຂໍ່ສັກສຸ່ມແຄມຂອງ ພີ້ກໍຂໍ່ກາງ
ມອງແຄມຫາດ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າອາດຫຼາດໂຜດຜາຍ ພີ້ນີ້ເປັນຄົນຊາຍ "ຄຶດ"[2]
ຍາກ ຍາໄດ້ເຮັດຊຶກຊາກກູນາແດ່ເນີ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວຝູງບ່າວແກ້ວຊາຍຮາມ
ເວົ້າຄຳງາມຊຶ້ນມ່ວນເລີຍເຖິງຖ້ວນ ກ ວັນແລນາ ໃນເມື່ອຄົນທັງຫຼາຍມາຫຼົ້ນ
ມະໂຫສົບຄົບງັນ ໃນຖານະທີ່ນັ້ນເປັນອັນຊຶ້ນມ່ວນຍິງນັກໜາ ເຫດດັ່ງນັ້ນໃນທີ່ນັ້ນ
ຈິງໄດ້ຊື່ວ່າ ນະຄອນສວັນ ເທົ້າກາລະບັດນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີເທວະດາຕົນ
ນຶ່ງກໍເຫັນທ້າວພຣະລາມມາສ້າງບ້ານແປງເມືອງຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ເທວະດາຕົນນັ້ນ
ຈິງອອກມາຖາມທ້າວພຣະລາມວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູທັງຫຼາຍ ຜີວ່າເຈົ້າກູທັງ
ຫຼາຍຈັກມາສ້າງແປງບ້ານເມືອງຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ກໍບໍ່ເປັນໄຊຍະມັງຄະລະດີງາມແທ້ແລ
ເຈົ້າກູຈົງພາກັນໄປສ້າງແປງເມືອງຢູ່ໃນແຄມນ້ຳທີ່ນຶ່ງ ເປັນທີ່ສຸກຂະສຳຣານຍິງ
ນັກ ທໍ່ວ່າຍັງມີ ຜີຍັກຕົວນຶ່ງຊື່ວ່າ ນາທີຍັກ[3] ມີປຣະຣິວານໄດ້ພັນນຶ່ງຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນແລ
ເຈົ້າກູຣົບເລວຜີຍັກຕົວນັ້ນໜີເສັ່ງແລ້ວ ເຈົ້າກູຈົງພາກັນສ້າງແປງເມືອງຢູ່ ທີ່ນັ້ນກໍ
ຂ້າເທີ້ນ ຄັນວ່າເທວະດາກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ກໍລວດໜີໄປຫາທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມໄດ້ຍິນຄຳເທວະດາກລ່າວເປັນສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈິງ
ເອົາໝູ່ຊຸມອ້າຍນ້ອງລູກເມັ່ງແຫ່ງຕົນ ຕຣະເດີນໄປຮອດແຄມນ້ຳທີ່ນັ້ນບໍ່ມີນານຫັ້ນ
ແລ ເມື່ອນັ້ນນັ້ນທີຍັກກໍເຫັນທ້າວພຣະລາມເອົາໝູ່ຊຸມລູກເມັ່ງໄປເຖິງທີ່ນັ້ນ ມັນ
ກໍມີ ໃຈຫວງແຫນ ບໍ່ໃຫ້ບຸຄລະຜູ້ໃດໄປຫາທີ່ຢູ່ແຫ່ງມັນ ໆ ຈິງຈັບເອົາ ຂວັນເພັດ[4]
ແລຄ້ອນຕຣະບອງເຂົ້ามາຫາ ເພື່ອວ່າຈັກໄລ່ຂ້າໜີຈາກແຜ່ນດິນແຫ່ງມັນຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈິງຍິງປືນສອນໄປຖືກຜີຍັກຕົວນັ້ນ ຊອດອອກບໍ່ມີນານຫັ້ນ

---

[1] "ລອມ" ຄວນເປັນ "ຫອມ"

[2] ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ອຶດ" ຜູກ ๑๐ ມັດ ๔ ໜ້າ ๑๔

[3] ຄວນເປັນ "ນັນທີຍັກ"

[4] ຄົງຈະແມ່ນ ຂວານເພັດ ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ຂວານ" ຜູກ ๖๐ ມັດ ๔ ໜ້າ ๑ກ

ແລ ສ່ວນດ້ຳປົ້ນສອນຊອດອອກຈາກພີຍັກຕົວນັ້ນ ລວດໄດ້ຊື່ວ່າ ໄຊຍະຊະນະ ເມື່ອພາຍໜ້າພຸ້ນກໍໄດ້ຊື່ວ່າ ໄຊຍະນາດ ເທົ້າກາລະບັດນີ້ແລ ຄັນວ່າພີຍັກ ຕົວນັ້ນໄດ້ຖືກປົ້ນສອນເຫຼັ້ມນັ້ນແລ້ວ ມັນກໍມີເນື້ອຕົນອັນເຈັບປວດເວທນາມາກ ນັກ ມັນຈົ່ງພາປຣະຣິວານແຫ່ງມັນ ພ່າຍໜີໄປໃນທີສສະກ້ຳອາຄະເນແລ້ວ ມັນກໍບັງເກີດເປັນອັນເຈັບປວດເນື້ອຕົນມັນມາກນັກ ມັນຈົ່ງໃຫ້ລູກບ່າວແຫ່ງມັນ ໄປສແວງຫາໝາກສົ້ມມາເປົ່າພົ້ນແລ້ວແລກິນມາກນັກ ກໍຈົ່ງພໍຫັນໃຈໄດ້ຈັກ ສນ່ອຍຫັ້ນແລ ສ່ວນດ້ຳພິດປົ້ນສອນອັນນັ້ນກໍລວດກໍາຣາບຜາບແພ້ໝາກສົ້ມທັງ ຫຼາຍອັນຢູ່ໃນປຣະເທດທີ່ນັ້ນ ກໍລວດບັງເກີດເປັນອັນຫວານແຊບນົວທົວທຸກແຫ່ງ ທຸກພາຍ ນັນທີຍັກຕົວນັ້ນກໍຫາໝາກສົ້ມອັນຈັກເປົ່າແລກິນບໍ່ໄດ້ ມັນກໍລວດ ຕາຍໄປໃນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍັກທັງຫຼາຍຝູງເປັນປຣະຣິວານ ກໍເຫັນເຈົ້າ ເຂົາຕາຍແລ້ວ ເຂົາກໍພ້ອມກັນໄປຂຸດເອົາດິນມາຖົມໄວ້ ບາງພ່ອງໄປຖົກ ເອົາ ໄມ້ແລເຄື່ອເຂົາເຖົາວັນທັງຫຼາຍມາຖົມໄວ້ ກໍລວດບັງເກີດເປັນພູດອຍໄດ້ ດ ໜ່ວຍ ຈົ່ງໄດ້ຊື່ວ່າດອຍ ນັນທີຣາດ ເທົ້າກາລະບັດນີ້ແລ ຄັນວ່າທ້າວພຣະລາມໄດ້ ຜາບແພ້ນັນທີຍັກກັບທັງປຣະຣິວານໜີໄປແລ້ວ ເຈົ້າກໍໃຫ້ມ້ານະນີກາບ ນີມິດ ເປັນເມືອງອັນນຶ່ງຊື່ວ່າ ກຸງສີອາຍຸທທິຍາ ເທົ້າກາລະບັດນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນ ທ້າວ ພຣະລາມຈົ່ງໃຫ້ອົງຄົດເປັນເຈົ້າເມືອງ ວາຣະຍົດເປັນວັງໜ້າໃນເມືອງທີ່ນັ້ນ ຫັ້ນ ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈົ່ງກລ່າວເຊີງທ້າວຫຸລລະມານວ່າ ດູຣາທ້າວ ຫຸລລະມານ ທ່ານຈົ່ງຕຣະເດີນໄປແອ່ວຫານັນທີຍັກ ກັບທັງປຣະຣິວານແຫ່ງມັນ ດູເທີ້ນມິດຄາວ່ามັນຕາຍແລ້ວລື ຮູ້ວ່ามັນຍັງກໍໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງແລ້ວຈົ່ງຄືນມານັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານຈົ່ງຂານວ່າ ໂດຍ ງ ວ່າດ້ຳນັ້ນແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງທະຍານໄປ ແອ່ວຫາທົວທຸກແຫ່ງທຸກພາຍກໍບໍ່ເຫັນ ນັນທີຍັກກັບທັງປຣະຣິວານແຫ່ງມັນ ໃນທີ່ໃດທີ່ນຶ່ງ ເຈົ້າຈົ່ງໄປຈອດເຊົາໃນແມ່ນ້ຳທີ່ນຶ່ງ ແຫ່ງທີສສະກ້ຳຫໍຣະດີຫັ້ນ ແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີນາງເທວະດາຕົນນຶ່ງ ລີ້ງເຫັນທ້າວຫຸລລະມານຢູ່ໃນແຄມ ນ້ຳທີ່ນັ້ນ ນ້ອຍນຶ່ງເທວະດາຈົ່ງຄນິ່ງໃນໃຈວ່າ ສ່ວນດ້ຳທ້າວຫຸລລະມານກໍ ມານັ່ງຢູ່ໃນແຄມນ້ຳທີ່ນີ້ ແມ່ນ້ຳອັນນີ້ກໍໄດ້ຊື່ວ່າ ແມ່ນ້ຳຫຸລລະມານ ແລນໍ ວ່າດ້ຳນັ້ນແລ້ວແມ່ນ້ຳອັນນັ້ນກໍຈົ່ງໄດ້ຊື່ວ່າ ແມ່ນ້ຳຫຸລລະມານເທົ້າກາລະບັດນີ້ແລ

ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານກໍໄປແອ່ວຫານັນທີຍັກ ກັບທັງປຣະຣິວານກໍບໍ່ເຫັນໃນ
ທີ່ໃດທີ່ນີ້ງ ມັນຈິງຄືນມາຄອບທ້າວພຣະລາມວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ມະຫາຣາຊ
ເຈ້າ ໃນເມື່ອເຈ້າກູມີພຣະຣາຊອາຈຍາໃສ່ຫົວຜູ້ຂ້າໄປແອ່ວຫານັນທີຍັກນັ້ນ ກໍບໍ່
ເຫັນໃນທີ່ໃດທີ່ນີ້ງ ຂ້າຈິງມາຄອບໄຫວ້ສາເຈ້າກູໃນກາລະບັດນີ້ກໍຂ້າແລ ເມື່ອ
ນັ້ນທ້າວພຣະລາມຈິງຂານວ່າ ເອີ ງ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າຈິງກລ່າວເຊີງທ້າວອົງ
ຄົດເປັນເຈ້າເມືອງແລ ທ້າວວາຣະຍົດອັນເປັນຝ່າຍຫນ້າໃນເມືອງກຸງສີອາຍຸທທີ
ຍາມະຫານະຄອນທີ່ນັ້ນວ່າ ດູຣາເຈ້າລູກຣັກທັງສອງ ບັດນີ້ກູພໍ່ກໍຈັກພາກັນ
ເມືອຫາເມືອງແຫ່ງເຮົາກ່ອນແລ ເຈ້າລູກຣັກທັງສອງຈິງພາກັນຕຸ້ມຂ້າຫອມໄພ່
ໃຫ້ດີກໍຂ້າເທີ້ນ ຄ່ອຍປູ່ດີເຍີບຸຕຕາເຣີຍລູກເຕ້າ ພໍ່ຈັກຫນີຈາກເຈ້າເມືອເມືອງ
ປ່າໄດ້ມີຄຳເຄືອງໂສກເສ້າໃຫ້ໄດ້ເປັນເຈ້າຍິງລີຊາກໍພໍ່ເນີ ເມື່ອນັ້ນທ້າວອົງຄົດຈິງ
ຂານວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈ້າຄັນວ່າພໍ່ເປັນເຈ້າ ຈັກເມືອຂ້າຜູ້ລູກກໍຈັກເມືອເສັ່ງ
ກ່ອນແລ້ວຈິງຄືນມາປູ່ໃນເມືອງແຫ່ງຂ້າຊະແລ ຄັນວ່າທ້າວອົງຄົດກລ່າວສັນນັ້ນ
ແລ້ວ ເຈ້າ ๑ມີ ພຣະອົງກໍພ້ອມກັນທະຍານໄປດ້ວຍອາກາດກາງຫາວ ແລ້ວກໍ
ສຳເພາະຫນ້າຕໍ່ທິສສະກ້ຳຕາວັນອອກແລ້ວ ກໍໄປດ້ວຍອັນລຳດັບປ່າໄມ້ພູດອຍ
ທັງມວນແລ້ວ ເຈ້າຈິງພາກັນລົງຈອດເຊົາໃນແຄມນ້ຳມູນທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນເຈ້າຈິງໃຫ້ມ້ານະນີກາບນີຣະມິດເປັນເມືອງອັນນີ້ງ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍຫໍໂຮງເຮືອນ
ຊານລຽບແຄມນ້ຳທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າຈິງໃຫ້ທ້າວທົດຊະກັນເປັນເຈ້າເມືອງພັນລູກ
ທ້າວເປັນຝ່າຍຫນ້າແລ້ວ ເຈ້າຈິງໃສ່ຊື່ວ່າ ເມືອງຄອນຣາດ ຫັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນເຈ້າທັງ ๑ມີ ພຣະອົງກໍທະຍານໄປກ້ຳຝ່າຍຕາວັນອອກແລ້ວ ເຈ້າຈິງພາກັນ
ລົງຈອດເຊົາປູ່ໃນທ່ຳກາງໂຄກທີ່ນີ້ງແລ້ວ ເຈ້າຈິງໃຫ້ມ້ານະນີກາບນີຣະມິດເປັນ
ເມືອງອັນນີ້ງຊື່ວ່າ ເມືອງພາຍສົງ ແລ້ວ ເຈ້າຈິງໃຫ້ທ້າວຫ້າວກວ່າເສືອເປັນ
ເຈ້າເມືອງ ທ້າວໃຫນຄຳເຝືອຝັ້ນເປັນຝ່າຍຫນ້າແລ້ວ ເຈ້າທັງ ๑ມີ ພຣະອົງກໍຊ້ຳ
ທະຍານໄປກ້ຳຕາວັນອອກແລ້ວ ເຈ້າຈິງໄປເຖິງແມ່ນ້ຳມູນເບື້ອງກ້ຳໃຕ້ແລ້ວ ເຈ້າ
ຈິງພາກັນລົງຈອດເຊົາປູ່ໃນແຄມນ້ຳມູນທີ່ນັ້ນແລ້ວ ເຈ້າຈິງໃຫ້ມ້ານະນີກາບນີຣະ
ມິດເປັນເມືອງອັນນີ້ງຊື່ວ່າ ເມືອງພິມາຍ ແລ້ວເຈ້າຈິງໃຫ້ທ້າວຈັນທະປັດໂຊດ

ເປັນເຈົ້າເມືອງ ທ້າວໂສດໃສແສງເປັນຝ່າຍໜ້າແລ້ວ ເຈົ້າທັງ ๑ນີ ພຣະອົງ
ຈົ່ງພ້ອມກັນທະຍານໄປໃນອາກາດກາງຫາວ ແລ້ວກໍສຳເພາະໜ້າຕໍ່ຕາວັນອອກ
ແລ້ວ ກໍໄປເຖິງແມ່ນ້ຳ "ນັທທີ"[๑] ແລ້ວ ເຈົ້າກໍຊ້ຳທະຍານຂວ້ານແມ່ນ້ຳ
ໄປເຖິງເມືອງຈັນທະບຸຣີ ສີສັຕຕະນາກແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງສະເດັດເຂົ້າສູ່ຜາສາດແຫ່ງຕົນ
ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງສີພິມພາແລນາງສີກັນຍາຣາຊເທວີ ກັບທັງນາງທັງ
ຫຼາຍ ກໍພ້ອມກັນເອົາລູກແຫ່ງຕົນມາຮັບມາຕ້ອນຜົວແຫ່ງຕົນທຸກຄົນ ๆ ແລ້ວ
ກໍພ້ອມກັນຊົມຊື່ນຍິນດີເຊິງກັນໄປມາມາກນັກແລ້ວ ຕ່າງຄົນກໍຕ່າງເອົາ ຜົວແຫ່ງ
ຕົນໄປຫາທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນທຸກຄົນ ๆ ກໍມີແລ ໃນເມື່ອພຣະຍາລາມມະຣາດແລເຈົ້າອຸປ
ປຣາດ ທ້າວພຣະລັກເອົານາງແພງສີແລນາງສີດາ ມາຮອດມາເຖິງເມືອງ
ຈັນທະບຸຣີສີສັຕຕະນາກນັ້ນໄດ້ ຝີ ເດືອນແລ້ວ ເຈົ້າກຸມມານທັງ ຊ ອັນມີອົງຄົດ
ເປັນຕົ້ນ ກໍພ້ອມກັນໄປອຳລາຄາຈາກພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນອູ້ມ
ເອົາເມັ່ງແຫ່ງຕົນ ທະຍານຄືນໄປຢູ່ເມືອງພິມາຍພາຍສົງແລເມືອງຄອນຣາດຕາບຕໍ່
ເທົ້າເຖິງເມືອງ ກຸງເທພພະມະຫານະຄອນ ແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນຢູ່ສເວີຍຣາຊ
ສັມປັຕຕິບ້ານເມືອງແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາລາມມະຣາດຈົ່ງກລ່າວ
ເຊິງມ້ານະນີກາບວ່າ ດູຣາທ່ານມ້ານະນີກາບ ສ່ວນດັ່ງທ້າວຫຸລລະມານ
ອັນເປັນລູກນາງແພງສີນີ້ ລາງເທື່ອເກີດເປັນລີງ ລາງເທື່ອເກີດເປັນຄົນຢູ່ສັນນີ້
ທ່ານຈົ່ງໄປເອົາໝາກນີໂຄດມາໃຫ້ມັນກິນລອງດູກ່ອນເທີ້ນ ໝົດບຸພພະເວນກຳ
ແຫ່ງມັນແລ້ວ ກໍລວດເກີດເປັນຄົນກໍບໍ່ຮູ້ໄດ້ແລ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບໄດ້ຍິນພຣະຍາ
ລາມມະຣາດກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງທະຍານໄປມາຕາວ່າຍາມດ່ງວນີ້ງກໍໄປ
ເຖິງໄມ້ນີໂຄດແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງອ້າປາກຄາບເອົາໝາກນີໂຄດໄດ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງທະ
ຍານຄືນມາດ້ວຍອັນລຳດັບປ່າໄມ້ພູດອຍ ຂັນມະຣະ ກໍລວດມາຮອດມາ
ເຖິງເມືອງຈັນທະບຸຣີສີສັຕຕະນາກແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງເຂົ້າສູ່ຜາສາດແຫ່ງພຣະຍາ
ລາມມະຣາດບໍ່ນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາລາມມະຣາດຈົ່ງເອົາໝາກນີໂຄດ
ຍື່ນໃຫ້ແກ່ທ້າວຫຸລລະມານບໍ່ນານຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວຫຸລລະມານ ຈົ່ງບາຍເອົາ
ໝາກນີໂຄດມາກິນແລ້ວ ເຈົ້າກໍລວດເກີດມາເປັນຄົນມີຮູບໂສມອັນຜູ້ດີຜູ້ງາມມາກ
ນັກຫັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງບຸພພະເວນກຳແຫ່ງທ້າວຫຸລລະມານນີ້ ບຸຄລະຜູ້ມີຜຍາ

---

๑ ໃບລານຈານກ່ຳຂ່ຽນ ທະນະທີ ຜູກ ๑๐ ມັດ ๔ ໜ້າ ๖๖ ແຕ່ຄວນເປັນ ທະນະນະທີ

เพ็ๆรู้ด้ๆนี้ ในเมื้อชาตวิก่อนพุ้นท้าวหุลละมานผู้นี้ ได้เกิดมาเป็นลูก พระยาในเมื้อๆ พาธามาสี ชื่อว่า "ภิมิพาธาด"๑ ในเมื้อท้าวภิมิ พาธาดผู้นั้นใหม่มาได้ ๑๕ ปลิ๖ แล้ว เจ้าภ่บ่ป้านภิวบุถละผู้ใด เจ้าจิๆไป ฟากติลูกสั้นแลหวานในเขดอัดอาอารามมาภนัก ภ่บ่มิบุถละผู้ใดจักห้าม ไว้ได้ เหดว่าป้านภิวอำนาดอาจยานั้นแล ในเมื้อเจ้าใหม่มามิอายุได้ ๑๕ ปลิแล้ว เจ้าจิๆถือรอดถันนิใดดอันดินภะทำผิดนั้น เจ้าจิๆเอาแผ่นผ้า ไปจุ่มน้ำมันแล้วแล "เอาถอยอะตันดินทั้งมวนแล้ว"๖ เจ้าจิๆปรากุนา ว่า ในชาดิอันผู้ข้าได้ภะทำอันสาโหด มานงดบงพุทธะสาสนามาก นัก บัดนี้ผู้ข้าได้ประจักจุดดินบูชาพระมะหาทาดเจ้า ขอให้ผู้ข้าหายบาบ แลเวบกำ อันผู้ข้าได้ภะทำราวิสาสนานี้ภ่ข้าแท้ ถันว่าผู้ข้าตายจาก ชาดิอันนี้แล้ว ผู้ข้าได้ไปเกิดเป็นสัดภ์ เป็นถินภ์ ขอให้ผู้ข้ามิอิทธิ ริทธิอันมากภ่ข้าแท้ ถันว่าท้าวภิมิพาธาดปรากุนาสันนี้แล้ว เจ้าจิๆ เอาไฟจุดแผ่นผ้า อันจุ่มน้ำมันก้วยพันดินแท่าเจ้านั้น ไฟภ่ลวดลามลุก ไหม้เบื้อดินทั้งมวนแล้ว เจ้าจิๆลิๆวงบอ้อมข้าๆได้ ๗ รอบแล้วภ่ละดตาย ไปภ่จิๆได้มาเกิดเป็นท้าวหุลละมานเป็นลิๆภ้า แล้วแลมิเดชะอิทธิอัน มากก้วยภุสสะละบุบ อันเจ้าได้บูชาชีวิดในพระมะหาทาดนั้นแล ท่ว่า บุพพะเวบกำเจ้าบ่หมิดบ่สู้ๆ ภ่จิๆได้เกิดเป็นลิๆด้วยเหดอันเจ้าได้ภะทำ ราวิแก่สาสนานั้นแล ในเมื้อท้าวหุลละมานได้ภืบหมาภนิใด เกิด เป็นถินมาแล้ว พระยาลามมะราดจิๆมิพระราชอาจยาใส่หัวท้าวหุล ละมาน ให้เป็นบายจำถ้ๆเภับภำเอาวัดถุเข้าของๆอันถินทั้งหลาย เอามา ชื่แลขายนั้นแล ทุภสิๆทุภอันแม่นว่าบุถละผู้ใดเอาอันใดมาขาย ภ่เภับ ภำเอามาภืบตามอัดถุอันนั้นทั้งแล เมื้อนั้นท้าวพระลามจิๆถนิๆในใจ ว่าในเมื้อภูพระอิๆหนีไปรบเลวเอานางสีดา ภับถอมพระยาราพพะนา

---

๑ ในลานจานก่าฆุม "นิพาธาด" ผูก ๑๐ มัด ๔ หน้า ๖๕

๖ ถวนเป้น ปี ในใบลานจานก่าฆุม "ปลิ" ผูก ๑๐ มัด ๔ หน้า ๖๕

๗ ถวนเป้น "เอาก้วงพันดินดิวทั้งมวนแล้ว" (ตามมะหาวิฆุม)
ใบลานจานก่าฆุม "เอาถอยะตันดินดิวอันมวนแล้ว" ผูก ๑๐ มัด ๔ หน้า ๖๕

ສວນນັ້ນໄດ້ ນິ ປລີ[1] ແລ້ວ ກູພຣະອົງຈົງໄດ້ຄືນມາເຖິງເມືອງທີ່ນີ້ແລ້ວ ໃນເມື່ອ ກູພຣະອົງມາເຖິງເມືອງແລ້ວ ນາງສີດາກໍທຣົງຄັບພະຈັກປຣະສູດລູກແລ້ວກູ ພຣະອົງກໍບໍ່ເຫັນຮົ້ວວຽງບ້ານເມືອງຈັກເທື່ອ ບັດນີ້ກູພຣະອົງຈັກຂວີ້ມ້ານະນີ້ກາບ ໄປລຽບດູຮົ້ວວຽງບ້ານເມືອງແຫ່ງກູກ່ອນເທື່ນ ຄັນວ່າເຈົ້າຄນິງໃຈສັນນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈົງຂຶ້ນຂວີ້ມ້ານະນີ້ກາບ ສຣະເດັດໄປລຽບດູຮົ້ວວຽງທັງມວນແທ້ຫັ້ນແລ ໃນ ເມື່ອພຣະບາລາມມະຣາດສຣະເດັດຫນີໄປແລ້ວ ນາງສນົມທັງຫຼາບຈົງບໍ່ມີໄຫວ້ ນາງສີດາວ່າ ເທວະຝູງຂ້າໄຫວ້ເທວີເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງຮູບສົມແຫ່ງພຣະບາຣາພ ພະນາສວນນັ້ນ ເປັນຄົນຜູ້ ດີຜູ້ງາມແທ້ ລີ ຮູ້ວ່າເປັນຄົນຜູ້ ຂີ້ຮ້ານນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນ ນາງສີດາຈົງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາບ ສ່ວນ ດັ່ງພຣະບາຣາພພະນາ ສວນ ອັນເປັນຜົວແຫ່ງຂ້ານັ້ນກໍເປັນອັນຜູ້ດີຜູ້ງາມມາກນັກແທ້ແລ ເມື່ອນັ້ນ ນາງສນົມທັງຫຼາບຈົງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພຣະເທວີເຈົ້າໃນເມື່ອພຣະບາຣາພພະ ນາສວນ ອັນເປັນຜົວແຫ່ງເຈົ້ານີ້ຮູບອັນຜູ້ ດີ ຜູ້ງາມ ຂ້າທັງຫຼາບກໍມັກໄຄ່ປາກ ເຫັນຫນ້າເດນໍ ເຈົ້າກູຈົງແຕ້ມຮູບພຣະບາຣາພພະນາສວນໃຫ້ຝູງຂ້າທັງຫຼາບ ລ່ຳແຍງດູເທື່ນ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົງກລ່າວວ່າ ຜີວ່າສູທ່ານທັງຫຼາບມັກໄຄ່ ປາກເຫັນຮູບພຣະບາຣາພພະນາສວນແທ້ດັ່ງນັ້ນ ສູທ່ານທັງຫຼາບຈົງເອົາສມຸດ ຂາວມາກູຈັກແຕ້ມໃຫ້ສູທ່ານທັງຫຼາບລ່ຳແຍງດູເທື່ນ ເມື່ອນັ້ນນາງສນົມທັງ ຫຼາບຈົງໄປເອົາສມຸດຂາວແລສໍດໍາມາໃຫ້ແກ່ນາງສີດາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງ ສີດາໄດ້ສມຸດຂາວແລສໍດໍາມາແລ້ວ ນາງຈົງແຕ້ມຮູບພຣະບາຣາພພະນາ ສວນຍາມດຽວນີ້ງກໍແລ້ວບໍຣະບວນ ນາງຈົງເອົາຍື່ນໃຫ້ແກ່ນາງສນົມທັງຫຼາບ ລ່ຳລີງດູ ເຂົາກໍພ້ອມກັນວ່າງາມແທ້ນໍ ວ່າດັ່ງນັ້ນທຸກຄົນ ງ ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ນາງສນົມທັງຫຼາບກໍພ້ອມກັນລ່ຳແຍງດູຮູບ ອັນນັ້ນບໍ່ເປີດບໍ່ເຫຼື[6] ບໍ່ຂາດຈັກເທື່ອ ຕາບຕໍ່ເທົ້າທ້າວພຣະລາມມາຮອດຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະບາລາມມະຣາດໄປລຽບ ເມືອງມາເຖິງແລ້ວ ເຈົ້າກໍຂຶ້ນສູ່ຜາສາດແລ້ວນາງທັງຫຼາບກໍບໍ່ທັນມ້ຽນຮູບອັນນັ້ນ ເສັຽ ກໍລວດເອົາໄປບັດໄວ້ໃນພື້ນຕັ່ງ ອັນພຣະບາລາມມະຣາດຈັກນັ່ງຫັ້ນແລ ຄັນວ່າພຣະບາລາມມະຣາດມາຮອດມາເຖິງແລ້ວ ເຈົ້າຈົງສໍາຣະສົງດ້ວຍນ້ຳອົບ

---

[1] ຄວນເປັນ ປີ ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ປລີ" ຜູກ ๑๐ ມັດ ๔ ຫນ້າ ๖ກ

[6] ຄວນເປັນ "ເບື່ອ" (ຕາມມະຫາວິຊຽນ)

ນ້ຳຫອມອັນດີນັ້ນ ແລ້ວເຈ້ົາຈົ່ງໄປນ້ຳເໜືອຕ່ຳອັນນັ້ນແທ້ຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຮູບ
ພຣະບາຣາພພະນາສວນຈົ່ງປາກເໜືອນດັ່ງຄົນດ້ວຍຄຳວ່າ ດູຣາທ່ານຜູ້ຖ່ອຍ
ຮ້າຍ ເຮົາກໍເປັນເຊື້ອຊາດມະຫາກຣະສັດ[1] ທ່ານກໍເປັນເຊື້ອຊາດມະຫາກະສັດ
ເໜືອນດັ່ງດຽວກັນ ເປັນດັ່ງລີ້ທ່ານຈົ່ງມານ້ຳເໜືອຫົວແຫ່ງເຮົານີ້ຈາ ຄັນວ່າ
ຮູບພຣະບາຣາພພະນາສວນປາກເໜືອນດັ່ງຄົນສັນນັ້ນ ພຣະບາລາມມະຣາດ
ຈົ່ງບອກໃຫ້ພວກນ້ອຍຊອກໄຊ້ສແວງຫາໃນພົ້ນຕ້ົງຂວ້ົາທ້ັນ ກໍຈົ່ງໄດ້ຮູບອັນນັ້ນກໍ
ເອົາມາ ແລ້ວພຣະບາລາມມະຣາດຈົ່ງຖາມວ່າ ບຸຄລະຜູ້ ໃດມາແຕ້ມຮູບໄວ້ໃນພົ້ນ
ຕ້ົງແຫ່ງກູນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາກໍຕົກຄະມະຫ່ ່ ານເຫ ່ ຍ ງປາກບ ່ ໍ ໄດ້ ນາງສນົມ
ທ້ັງຫ ່ ານລ ່ ຳລີ ່ ງຈົ ່ ງຂານຕາງນາງສີດາວ ່ າ ເທວະຝ ່ ງຂ ້ ານ ້ ອຍມະຫາຣາຊເຈ ້ ົ ້ າ
ຝ ່ ງຂ ້ ານ ້ ອຍ ກໍນັກໃຈ ່ ປາກເຫັນຮູບພຣະບາຣາພພະນາສວນມາກນັກ ຝ ່ ງ
ຂ ້ ານ ້ ອຍຈົ ່ ງໃຫ ້ ພຣະຣາຊເທວ ີ ເຈ ້ ົ ້ າ ແຕ ້ ມຮູບພຣະບາຣາພພະນາສວນໃຫ ້ ້
ຝ ່ ງຂ ້ ານ ້ ອຍ ລ ່ ຳລີ ່ ງ ຄ ່ ໍ ບ ່ ໍ ທັນ ລຶ ບ ຈົ ່ ງ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ ່ າ ບ ັ ດ ໄ ວ ້ ໃ ນ ທ ີ ້ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຂ ້ ານ ່ ານ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ
ພຣະບາລາມມະຣາດ ກໍ ບ ັ ງ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ໃ ຈ ອ ັ ນ ໂ ກ ດ ເ ຄ ້ ຽ ງ ຄ ມ ນ ັ ກ ນ ັ ກ ດ ້ ວ ຍ ຄ ຳ ວ ່ ານ ດ ູ ຣ ານ ່ ານ ່ ານ
ສີດາອັນເປັນຄົນບ ໍ ່ ຖ ່ ອຍຮ ້ ານ ໃ ນ ເ ມ ື ້ ອ ກ ູ ພ ຣ ະ ອ ົ ່ ງ ໄ ປ ຣ ົ ບ ເ ລ ວ ເ ອ ົ ່ ານ ໍ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ຍ ານ
ບ ໍ ່ ງ ນ ັ ກ ໃ ກ ້ ສ ະ ແ ໝ ່ ງ ຕ ານ ບ ຸ ນ ກ ູ ຫ ານ ຈ ົ ່ ງ ຄ ືນ ມ ານ ເ ຖ ົ ່ ງ ບ ້ ານ ເ ມ ື ້ ອ ງ ທ ີ ້ ນ ີ ້ ນ ໍ ່ ງ ເ ລ ່ ານ ມ ີ ໃ ຈ
ອ ັ ນ ຄ ຶ ດ ຮ ອ ດ ຄ ຶ ດ ເ ຖ ົ ່ ງ ພ ຣ ະ ບ າ ຣ າ ພ ພ ະ ນ າ ສ ວ ນ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຊ ູ ້ ແ ຫ ່ ງ ໍ ່ ງ ແ ລ ້ ວ ແ ລ ແ ຕ ້ ມ
ຮ ູ ບ ໄ ວ ້ ລ ່ ຳ ແ ຍ ງ ບ ໍ ່ ແ ລ ້ ວ ຈ ັ ກ ເ ຫ ົ ້ ອ ນ ີ ້ ຈ າ ເ ມ ື ້ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ກ ນ ້ ອ ຍ ເ ຫ ັ ນ ພ ຣ ະ ບ າ ກ ໍ ້ ວ ໂ ກ ດ ແ ກ ່
ນ າ ງ ສ ີ ດ າ ມ າ ກ ນ ັ ກ ສ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ກ ນ ້ ອ ຍ ຈ ົ ່ ງ ແ ລ ່ ນ ໄ ປ ຂ ານ ທ ູ ນ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ອ ຸ ປ ປ ຣ າ ດ ທ ້ າ ວ
ພ ຣ ະ ລ ັ ກ ວ ່ າ ຂ ້ ານ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ກ ູ ບ ັ ດ ນ ີ ້ ອ າ ຈ ຢ າ ຫ ູ ວ ງ ອ ົ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ພ ັ ້ ນ ບ າ ດ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ເ ມ ື ້ ອ ງ
ມ ີ ໃ ຈ ໂ ກ ດ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ນ າ ງ ສ ີ ດ າ ມ າ ກ ນ ັ ກ ກ ໍ ຂ ້ ານ ແ ລ ຂ ໍ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ກ ູ ຈ ົ ່ ງ ສ ຣ ະ ເ ດ ັ ດ ໄ ປ ຫ ້ ານ ໄ ວ ້
ຢ ່ າ ໃ ຫ ້ ຫ ູ ວ ງ ຂ ້ ານ ນ າ ງ ສ ີ ດ າ ເ ສ ັ ງ ແ ຕ ່ ກ ໍ ຂ ້ ານ ເ ທ ົ ້ ານ ເ ມ ື ້ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ອ ຸ ປ ປ ຣ າ ດ ທ ້ າ ວ ພ ຣ ະ
ລ ັ ກ ຈ ົ ່ ງ ຖ າ ມ ວ ່ າ ດ ູ ຣ າ ທ ່ ານ ພ ວ ກ ນ ້ ອ ຍ ເ ປ ັ ນ ເ ຫ ດ ດ ັ ່ ງ ລ ີ ້ ຫ ູ ວ ງ ຈ ົ ່ ງ ໂ ກ ດ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ນ າ ງ ສ ີ
ດ ານ ັ ້ ນ ຈ າ ເ ມ ື ້ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ກ ນ ້ ອ ຍ ຈ ົ ່ ງ ຂ ານ ວ ່ າ ຂ ້ ານ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ກ ູ ໃ ນ ເ ມ ື ້ ອ ອ ົ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ ້ າ
ພ ັ ້ ນ ບ າ ດ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ໂ ກ ດ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ນ າ ງ ສ ີ ດ ານ ັ ້ ນ ດ ້ ວ ຍ ເ ຫ ດ ນ າ ງ ສ ີ ດ າ ແ ຕ ້ ມ ຮ ູ ບ ພ ຣ ະ ບ າ ຣ າ ພ
ພ ະ ນ າ ສ ວ ນ ໃ ຫ ້ ນ າ ງ ສ ນ ົ ມ ທ ້ ັ ງ ຫ ູ ວ ງ ຍ ່ ານ ໍ ່ ງ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ຈ ົ ່ ງ ມ ີ ໃ ຈ ໂ ກ ດ ວ ່ ານ ນ າ ງ ສ ີ
ດ ານ ີ ໃ ຈ ຮ ັ ກ ພ ຣ ະ ບ າ ຣ າ ພ ພ ະ ນ າ ສ ວ ນ ແ ລ ແ ຕ ້ ມ ຮ ູ ບ ໄ ວ ້ ລ ່ ຳ ແ ຍ ງ ວ ່ າ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຂ ້ ານ ແ ລ

---

๑ ຄວນເປັນ "ภะสัด"

ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າອຸປປຣາດທ້າວພຣະລັກ ຈົ່ງຟ້າວໄປເຖິງ ພຣະຍາລາມມະຣາດ ແລ້ວແລຍໍມື ໄຫວ້ວ່າ ເທວະຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າ ເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້າກູຈົ່ງຈັກຂ້ານາງ ສີດາເສັ່ງນັ້ນກໍຂ້າຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາລາມມະຣາດຈົ່ງຂານວ່າ ດູຣາເຈົ້ານ້ອງສ່ວນ ດັ່ງນາງສີດາຜູ້ນີ້ ມັນກໍມີໃຈອັນຣັກຊູ້ມັນມາກນັກ ມັນກໍຍັງແຕ້ມຮູບໄວ້ລ່ຳແຍງ ຢູ່ທຸກຄ່ຳເຊົ້າວັນຄືນແທ້ນາ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າອຸປປຣາດທ້າວພຣະລັກຈົ່ງຊ້ຳຖາມ ວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ໃນເມື່ອນາງສີດາແຕ້ມຮູບພຣະຍາຣາພພະນາສວນນັ້ນບຸຄລະ ຜູ້ອື່ນໃຫ້ແຕ້ມນັ້ນລີ ຮູ້ວ່ານາງຫາກແຕ້ມໄວ້ລ່ຳແຍງຜູ້ດຽວນັ້ນກໍຂ້າຈາ ເມື່ອ ນັ້ນນາງສີພິມພາຣາຊເທວີຈົ່ງຂານຮັບທ້າວພຣະລັກ ເພື່ອວ່າຄິດຊ່ອຍນາງສີດາ ວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າອາວໃນເມື່ອແຕ້ມຮູບພຣະຍາຣາພພະນາສວນນັ້ນ ກໍບໍ່ເປັນ ດ້ວຍຈິດໃຈແຫ່ງນາງດອກນາ ກໍຫາກແມ່ນຝູງຂ້າທັງຫຼາຍໃຫ້ແຕ້ມແລວ່າດັ່ງ ນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາລາມມະຣາດກໍບໍ່ຟັງ ເຈົ້າກໍຍັງໂກດຄຽດດ້ວຍຄຳວ່າສູ ທ່ານທັງຫຼາຍຢ່ານາກລ່າວ ໃຫ້ເປັນຫຼາຍຖ້ອຍຫຼາຍຄວາມນັ້ນເທີ້ນ ແມ່ນວ່າ ບຸຄລະຜູ້ໃດມາຫ້ານກູ ງ ຈັກຂ້າກັບດອມນາງສີດານັ້ນແລ ເປັນດັ່ງລີ້ສູທັງຫຼາຍ ຈົ່ງພ້ອມກັນຣັກພຣະຍາຣາພພະນາສວນແລ້ວ ແລແຕ້ມຮູບໄວ້ລ່ຳແຍງທຸກ ຄົນ ງ ນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າອຸປປຣາດທ້າວພຣະລັກ ຈົ່ງມີຄຳຫ້ານພຣະຍາ ລາມມະຣາດວ່າ ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າ ໃນເມື່ອນາງສີດາກະທຳຜິດມີສສະຈານ ປານສັນນີ້ ພີ່ເປັນເຈົ້າຢ່າວ່າຈັກຂ້າໃຫ້ຕາຍເສັ່ງຊີວິດອີນທີກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາລາມມະຣາດໄດ້ຍິນຄຳເຈົ້າອຸປປຣາດ ທ້າວພຣະລັກກລ່າວຫ້ານສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງຈັບເອົາດາບກາຍຍະສິດ[1] ອອກມາ ເພື່ອວ່າຈັກຟັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າອຸປ ປຣາດທ້າວພຣະລັກ ເຫັນພີ່ຊາຍແຫ່ງຕົນຖອດດາບກາຍສິດອອກມາດາຈັກຂ້າ ຟັນຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງຈັບເອົານາງສີດາໄດ້ ແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງແລ່ນຈາກຜາສາດ ໂດຍພລັນ ແລ້ວພຣະຍາລາມມະຣາດ ກໍຄຽດໄລ່ຟັນເຈົ້າອຸປປຣາດ ທ້າວ ພຣະລັກຕາບຕໍ່ເທົ້າພົ້ນຈາກຜາສາດແລ້ວຈົ່ງເຊົ່າຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າອຸປ ປຣາດທ້າວພຣະລັກ ຈົ່ງອູ້ມເອົານາງສີດາແລ່ນໄປເຖິງມ້ານະນີກາບແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາມ້ານະນີກາບເຮີຍ ບັດນີ້ພຣະຍາລາມມະຣາດ ກໍຈັກ

---

[1] ຄວນເປັນ "ກາຍສິດ"

"ข้าเสังแล้ว"๑ ท่านม้ามะนิภาบจิ่งไปห้าม พระยาลามมะธาดไว้ ป่าให้ข้านางสิดาเสังเท็บ เมื่อนั้นม้ามะนิภาบจิ่งถามนางสิดาว่า พักเห ดูธานาง เหดดั่งลีพระยาลามมะธาดจิ่งจักข้าเจ้าเสังนั้นจา มิถถา ว่าเจ้านางเหั้นผู้สูชายผู้อื่นเสังจากผิวแห่งนางนั้นลี รู้ว่าเจ้านางไปตอบ ฤงถอามแล ป้อยถ่าข้าถีพระยาลามมะธาดนั้นเด เมื่อนั้นนางสิดา จิ่งขานว่า ข้าแก่เจ้าภู ผู้ข้ากบ่ได้กะทำผิดพระยาเจ้าถ้วยเหดอันอื่น ดอกนา กบ่ได้แต้มรูบพระยาธาพพะนาสวน ให้นางสนมทั่งหลายล่า แยงดูถ้วยเหดว่า นางทั่งหลายปากเหันพระยาธาพพะนาสวนนั้น กข้า แล ขอแก่เจ้าอาวพระลักแลม้ามะนิภาบแลเอาผู้ข้าไว้ได้แก่เท็บ เมื่อ นั้นม้ามะนิภาบจิ่งถนิ่งใจว่า โอนพระยาลามมะธาดตินนี้กหา "ที่"๒ พิจาระนาบ่ได้ ตั้งแต่ปากข้าน้อยาดแห่งถิน ปางเมื่อพระยาธาพ พะนาสวนมาแบกเอานางสิดา หนีไปเมื่อยล้งกาพุ้นสืบต่มา ตาบต่ เท้าเอานางสิดามารอดเมื่อยแล้ว ซ้ำปากข้านางสิดาเสังนี้จา ถันว่า ม้ามะนิภาบถนิ่งใจสันนี้แล้ว เจ้าจิ่งกล่าวเชิญเจ้าอุปปราดท้าวพระ ลักว่า ดูธาท้าวพระลัก กบ่ถวนเราทั่งหลายเอานางสิดาไปสิ่งให้เจ้า รัสสีตินเป็นพ่ล้งแห่งนางเสังเท็บ ในเมื่อเราทั่งหลายจักปะฮึกอ่อระนา กับถอมพระยาลามมะธาด เพื่อบ่ให้ข้านางสิดาเสังแล้วแท้ ดั่งนั้น กบ่จักบังเกิดเป็นอิอาดผิดฤงกันบ่แล้ว เป็นดั่งโลกทั่งหลายกล่าวไว้ว่า บุ่งผ้าลายหมาเห่า เอ้าลำเก่าผิดกับดั่งนั้นแล้ว เมื่อนั้นเจ้าอุปปราด ท้าวพระลักจิ่งกล่าวว่า ดูธาท่านม้ามะนิภาบแก้ว ผิแลจักเอานาง ไปสิ่งแก่เจ้ารัสสีแท้ดั่งนั้น เราจักให้บุถละผู้ใดเอาไปสิ่งนั้นจา เมื่อ นั้นม้ามะนิภาบจิ่งกล่าวว่า ผิว่าบ่มีบุถละผู้ใดจักไปสิ่งแท้ดั่งนั้น ผู้ข้า ผู้เป็นม้ามะนิภาบนี้ กจักเอาไปสิ่งเสังให้แล้วนั้นแล ท่อว่าเจ้าภูจิ่งเอา

---

๑ ใบลานจานก่ำอูน "ข้านางสิดาเสังแล้ว" ผูก ๑๐ มัด ๔ หน้า ๓๕

๒ ใบลานจานก่ำอูน "ถำ" ผูก ๑๐ มัด ๔ หน้า ๓๓

ດາບກາບສິດ ຟັນສັດຕົວໃດຕົວນຶ່ງພໍໃຫ້ເລືອດຕິດຄົມດາບນັ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງຂຶ້ນ
ໄປຄອບພຣະຍາລາມມະຣາດວ່າ ຂ້ານາງສີດານັ້ນເທົ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນເມື່ອນັ້ນເຈົ້າ
ອຸປປຣາດທ້າວພຣະລັກ ຈຶ່ງຈັບເອົາດາບກາບສິດໄດ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງໄປແອ່ວ
ດູໃນປ່າທີ່ນັ້ນກໍບໍ່ເຫັນສັດອັນໃດອັນນຶ່ງ ມາຕາບໃນທີ່ນັ້ນພໍໃຫ້ໄດ້ຟັນແລ້ວເອົາ
ເລືອດທາຄົມດາບໄປໃຫ້ພຣະຍາລາມມະຣາດ ເຫັນວ່າຂ້ານາງສີດາແລ້ວນັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາອິນຕົນເປັນເຈົ້າແກ່ເທວະດາ ຈຶ່ງຮູ້ຫົວໃຈທ້າວພຣະລັກວ່າປາກ
ເອົາໄປໃຫ້ທ້າວພຣະລາມເຫັນນັ້ນ ພຣະຍາອິນຈຶ່ງສຣະເດັດລົງມາເຖິງ "ຝາກາ
ດາດ"[๑] ທີ່ນນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍາອິນຈຶ່ງນີ້ມິດເປັນໝາຕາຍຕົວນຶ່ງ ແລ້ວຈຶ່ງເອົາມາ
ຖິ້ມໄວ້ຕໍ່ໜ້າທ້າວພຣະລັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າອຸປປຣາດ ທ້າວພຣະລັກຈຶ່ງ
ເອົາດາບຟັນຊາກໝາຕາຍຕົວນັ້ນ ໃຫ້ເລືອດຕິດຄົມດາບແລ້ວ ເຈົ້າອຸປປະຣາດ
ທ້າວພຣະລັກ ຈຶ່ງຖືເອົາດາບແລ່ນໄປເຖິງພຣະຍາລາມມະຣາດ ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງ
ກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ພີ່ເປັນເຈົ້າຂ້າຜູ້ນ້ອງກໍໄດ້ເອົານາງສີດາໄປຂ້າແລ້ວແລ ຄັນ
ວ່າພີ່ເປັນເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກູຈຶ່ງລ່ຳລືງດູເລືອດຕິດຄົມດາບນີ້ ກໍຂ້າເທົ້ນ
ເມື່ອນັ້ນພຣະລາມມະຣາດຈຶ່ງຂານວ່າ ເອີ ໆ ຄັນວ່າທ່ານໄດ້ຂ້ານາງສີດາແລ້ວກໍເປັນ
ອັນດີນັກແລ້ວ ວ່າດັ່ງນັ້ນເມື່ອນາງແພງສີໄດ້ຍິນທ້າວພຣະລັກກລ່າວວ່າ ໄດ້ຂ້າ
ນາງສີດາຕາຍແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນກໍມີໃຈອັນຄຶດຮອດຄຶດເຖິງນາງສີດາມາກນັກ ເຫດ
ວ່າໄດ້ດຸ່ງເດີນໄປມາກັບດອມກັນແຕ່ເມື່ອງລັງກາ ມາເຖິງເມື່ອງລ້ານຊ້າງ ທີ່ນີ້
ນາງຈຶ່ງມີນ້ຳຕາອັນໄຫຼອອກບໍ່ຂາດໜ້າແລ ໃນເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີຈຶ່ງຮ້ອງ
ໄຫ້ມີສຽງອັນດັງ ດັ່ງນັ້ນກໍຢ້ານກົວພຣະຍາລາມມະຣາດ ວ່າຈັກຟັນໃຫ້ຕາຍ
ກັບດອມນາງສີດາ ກໍທໍ່ຮ້ອງໄຫ້ຮ່ຳໄຮໄປມາໃນໃຈ ບໍ່ອອກປາກດ້ວຍຄຳວ່າ ໂອ
ນໍສີດາເຮີຍນາງນາດ ເຈົ້າກໍຕາຍເສັຽມໍຣະນາດ ຄຶດເມື່ອສອງຮາເດີນນຳເຈົ້າ
ທຸກຄ່ຳເຊົ້າທໍ່ຄອນ ເຖິງຍາມນອນຊັກໄຊ້ ຮາຄ່ອຍຊົມຮົມໄມ້ໜາວເປັນ ບັດນີ້
ເວນກຳເປັນເຖິງນ້ອງ ເຈົ້າຫາກຕາຍລ້ອງຄ້ອງຕົນດຽວແລນໍ ຄັນວ່ານາງແພງ
ສີຮ້ອງໄຫ້ຫານາງສີດາໃນໃຈບໍ່ອອກປາກສັນນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງສນົມທັງຫຼາຍເຂົາ
ຄນິງໃຈອັນຄຶດຮອດ ຄຶດເຖິງນາງສີດາມາກນັກ ເມື່ອວ່າຈັກຮ້ອງໄຫ້ມີສຽງ

---

๑ ຄວນເປັນ "ຝາກະດາບ" (ຕາມມະຫາວິຊຽນ)

"ອັນດັ່ງດ້ຳນັ້ນ"๑ ກໍຊ້ຳກົວພຣະບາຈັກຂ້າໃຫ້ຕາຍ ເຂົາກໍບິນຫົນຫວາຍໂສກ
ເລົ້າ ເພື່ອວ່າຄຶດຮອດເຈົ້າສີດາແລນາ ບໍ່ທໍ່ແຕ່ນັ້ນແມ່ນວ່າເສນາອາມາດແລ
ຊາວບ້ານຊາວເມືອງທັ້ງນວນກໍ ດີ ເຂົາກໍໄດ້ບິນຂ່າວສານອາກາດວ່າ ທ້າວ
ພຣະລາມມີອາດໃຫ້ທ້າວພຣະລັກ ເອົານາງສີດາໄປຂ້າແລ້ວແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນເຂົາ
ກໍພ້ອມກັນຮ້ອງໄຫ້ແລ້ວ ແລະຊິບເຊົາເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອວ່າຄຶດເຖິງ
ແກ້ວແກ່ນໃຫ້ສີດາແລນາ ເມື່ອນັ້ນມ້ານະນີກາບຈົ່ງໃຫ້ນາງສີດາຂຶ້ນຂີ່ຫຼັງ
ແທ່ງຕົນທັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງທະຍານອອກຈາກຜາສາດ ໄປພົ້ນຈາກເມືອງແລ້ວ
ເຈົ້າຈົ່ງໄປດ້ວຍອັນລຳດັບອາກາດກາງ:ຫາວ ທັ້ງນວນນາຕາວ່າລັ ມ ກ ງ ອ ບ ໍ ງ ເຈົ້າ
ຈົ່ງໄປເຖິງເກາະດອນນ້ຳມະຫາສະມຸດ ອັ ເປັນທີ່ປູ່ແທ່ງຕົນເຈົ້າຣັສ ີ ອັນເປັນ
ພໍ່ລ້ຽງແທ່ງນາງສີດານັ້ນແລ ຄັນວ່ານ້ານະນີກາບໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວ ນ້ານະ
ນີກາບຈົ່ງລົງໄປຈອດເຊົາຢູ່ໃນທ ີ ຈົ ນ ໃ ້ ອ າ ສ ນ ບ ິ ວ ສ າ ລ າ ແລ້ວນ້ານະນີກາບ
ຈົ່ງໃຫ້ນາງລົງຈາກຫຼັງແທ່ງຕົນ ແລ້ວນ້ານະນີກາບຈົ່ງກ ລ ່ າ ວ ເ ຊ ິ ນ ນ າ ງ ວ ່ າ
ດູຮານາງ ເຈົ້າຈົ່ງໄປຢູ່ກັບດອນເຈົ້າຣັສ ີ ອັ ເປັ ນ ພ ໍ ່ ລ ້ ຽ ງ ແ ທ ່ ງ ນ າ ງ ໃ ນ ທ ີ ່ ນ ີ ້ ກ ່ ອ ນ
ເທ ີ ້ ນ ຄັ ນ ວ ່ າ ບ ຸ ນ ນ າ ງ ມ ີ ເ ມ ື ອ ຫ ນ ້ າ ນ າ ງ ຫ ວ ກ ຈ ັ ກ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ເ ມ ື ອ ງ ຈ ັ ນ ທ ะ ບ ຸ ຣ ิ
ສ ิ ສ ัຕ ຕ ะ ນ າ ກ ພ ຸ ້ ນ ທ ี ่ ນ ี ້ ງ ບ ่ ป ่ າ ຊ ะ ແ ລ ເ ມ ื ่ อ ນ ั ้ น ນ า ง ส ี ด า จ ่ ง ก ล ่ า ว ว ่ า ข ้ า แ ก ่
ເຈ ้ า ภ ู ເ ຫ ต ุ ก ็ ล ี ข ้ า จ ั ก ไ ด ้ ค ื น เ ม ื อ เ ม ื อ ง จ ั น ท ะ บ ุ ร ิ ส ิ ส ั ต ต ะ บ า ก น ั ้ น จ า ใ น เ ม ื ่ อ
ข ้ า ม า ป ู ่ ใ น ท ี ่ น ั ้ น แ ล ้ ว ข ้ า ก ็ จ ั ก ต า ย ก ั บ เ จ ้ า ร ั ส ี ป ู ่ ใ น ท ี ่ น ั ้ น แ ล เ ห ต ว ่ า ข ้ า บ ่ ม ี
ส า ต ต ะ ส ิ บ อ า ค ม อ ั น จ ั ก ไ ป เ ห ็ น อ า ก า ด ก า ง ห า ว ไ ด ้ น ั ้ น แ ล ເ ม ื ่ อ ນ ั ้ ນ ນ ้ ານ ะ ນ ี
ກ າ ບ ຈ ົ ່ ງ ກ ล ่ า ว ว ่ า ດ ู ຮ า ນ า ง ผ ี ว ่ า ນ า ง ม ั ก ใ ส ่ ป า ก ไ ด ้ ส า ต ต ะ ส ิ บ อ า ค ม ອ ั ນ ຈ ั ก
ไ ป เ ห ็ น อ า ก า ด ก า ง ห า ว ไ ด ้ แ ท ้ ด ั ่ ง ນ ั ้ ນ ນ า ง จ ่ ง ร ว ม เ อ ิ า ก ั บ ด อ ม เ ร ิ า ນ ี ้ ເ ส ั ่ ง ເ ท ็ ้ ม
ຄ ัน ວ ่ า ນ า ง ท า ก ไ ด ้ ส า ต ต ะ ส ิ บ ก ั บ ด อ ม เ ร ิ า แ ล ้ ว ແ ม ่ น ว ่ า ນ า ง จ ั ก ล ื ม ไ ป ອ ิ บ เ ລ อ
ท ้ า ว พ ร ะ ล า ม อ ั น เ ป ั น ผ ิ ว แ ท ่ ง ນ า ง ນ ั ้ น ก ็ ด ี ก ่ ง ว ่ า จ ั ก ท ำ ก ั บ ใ ผ ก ็ บ ่ ย า ก ผ า บ
แ ພ ้ ใ ผ ไ ด ้ ช ะ แ ล ค ัน ว ่ า ນ ้ า ม ะ ນ ี ก า บ ก ล ่ า ว ด ั ่ ง ນ ั ้ ນ แ ล ้ ว ນ า ง ก ็ ล อ ด ร ว ม ก ั บ
ด อ ม ນ ้ า ม ะ ນ ี ก า บ ไ ด ้ ท ุ ก ส ิ ่ ง ท ุ ก อ ั น ແ ล ้ ว ນ ้ า ม ะ ນ ี ก า บ จ ่ ง ท ะ ย า น ล ื ม เ ม ื อ เ ม ื อ ง
ล ้ า ง ช ้ า ง อ ง จ ั น พ ุ ้ น บ ่ ม ี ง า ง ท ั ้ ง แ ล ເ ม ื อ น ั ้ น น า ง ส ี ด า จ ่ ง เ อ ้ า ไ ป เ ถ ิ ง ป า ก ม ุ ง ช ิ ก

๑ ในใบลานจานก่ำฆูบ " ອັ ນ ດ ັ ่ ง ใ ນ ล ำ ด ั ้ ง ນ ั ้ ນ " ผูก ๑๑ มัด ๔ ໜ ้ า ๔๐

ອາສົມບົດສາລາ ແล้ວນາງจึ่ງຂຶ້ນໄປຂາບໄຫວ້ເจ้ົາຣັສສີ ອັນໄດ້ເປັນພໍ່ລ້ຽງ ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເจ้ົາໃນເມືອຜູ້ຂ້າໜີจากເจ้ົາກູ ເມືອຢູ່ລ້ານຊ້າງວຽງจັນ ພຸ້ນນານໄດ້ສາມປີ ນີ້ແล้ວ ເจ้ົາກູບັງຄ່ອບຢູ່ສວັສສະດີກໍຂ້າລີ ເມື່ອນັ້ນເจ้�ຣັສສີ จึ่ງຂາບວ່າ ເจ้ົາພໍ່ກໍບັງຄ່ອບຢູ່ສວັສສະດີກໍພໍ່ແລ ທໍ່ວ່າເจ้ົາລູກຣັກເປັນເຫດສັນ ໃດจึ่ງจັກດຸ່ງເດີນມາຜູ້ດຽວ ບໍ່ມີໃຜມາເພື່ອນຂ້າງກໍພໍ່ຈາ ມີດຄາວ່າເจ้ົາລູກ ຣັກປຣະຜົວມາກໍພໍ່ລີ ຮູ້ວ່າທ້າວພຣະລາມໄລ່ຂ້າຟັນເจ้ົາລູກຣັກ จึ่ງໜີມາກໍພໍ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາ จึ่ງລັບບັງໄວ້ບັງຄຳຜາງຮ້ານອັນມີໃນຕົນນັ້ນ ນາງจึ่ງ ບ້ອງບໍ່ບັງຜົວແຫ່ງຕົນດ້ວບຄຳວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເจ้ົາບານເມື່ອຂ້າຜູ້ລູກມາຜູ້ ດຽວສັນນີ້ ກໍບໍ່ມີຄຳຜິດພີນ້ອງສັນໃດກໍຂ້າແລ ທໍ່ວ່າຂ້າໄດ້ໄປຢູ່ກັບດອມຜົວທີ ນັ້ນເຫີງນານນັກ ຂ້າจึ่ງທຣົງຄັບລູກກັບດອມຜົວແຫ່ງຂ້າ ນານໄດ້ ๑๐ ເດືອນ ນີ້ແล้ວ ຂ້າກໍມັກໄຄ່ຈັກມາປຣະສູດລູກກັບດອມພໍ່ເປັນເจ้ົາທີ່ນີ້ ຂ້າບອກຜົວ ແຫ່ງຂ້າແล้ວຂ້າກໍແລ່ນມານັ້ນແລ ແມ່ນວ່າຜົວແຫ່ງຂ້າຈັກມາດອມຂ້າກໍບໍ່ໃຫ້ມາ ຂ້າກໍທໍ່ມາຜູ້ດຽວສັນນີ້ແລ ຄັນວ່າຜູ້ຂ້າປຣະສູດລູກແล้ວ ລູກຜູ້ຂ້າໃຫ່ຽມາພໍ່ຮູ້ ຈັກພາສາຄົນຂ້າກໍຈັກຄືນເມືອຫາຜົວແຫ່ງຂ້ານັ້ນແລ ຄັນວ່ານາງສີດາກລ່າວ ສັນນັ້ນແล้ວ ເจ้ົາຣັສສີจึ่ງຂາບວ່າດີ ๆ ພໍ່ແล้ວ ວ່າດັ່ງນັ້ນແล้ວເจ้ົາຣັສສີจึ่ງ ນີຣະມິດຜາສາດ ແທນທີ່ຢູ່ແຫ່ງນາງແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ແล้ວເจ้ົາຣັສສີນີຣະມິດເປັນ ນາງຄ່ອມເປັ້ຽສອງຄົນ ເພື່ອໃຫ້ຢູ່ປົ້ນປົວນາງນັ້ນ ແล้ວເจ้ົາຣັສສີจึ่ງໃຫ້ນາງ ສີດາໄປຢູ່ກັບດອມນາງຄ່ອມເປັ້ຽສອງຄົນໃນຜາສາດທີ່ນັ້ນ ແล้ວນາງจึ่ງເຂ້ານາ ບົວຣະບັດເจ้ົາຣັສສີ ດ້ວບຄອງວັດທັງມວນ ຄືວ່າປັດຕາດກວາດຍູແລຫັກດອກໄມ້ ຮ່ານນ້ຳເໝືອນດັ່ງຕົນໄດ້ຢູ່ແຕ່ກ່ອນນັ້ນແລ ເຖິງເມື່ອເດືອນ ຝີ ເພັງ ວັນ ມີ ຍາມ ອຸທທັງຣາຊາມາຮອດມາເຖິງແล้ວ ນາງจึ่ງປຣະສູດໄດ້ລູກຊາບຜູ້ນຶ່ງ ເจ้ົາຣັສສີ จึ่ງໃສ່ຊື່ລູກແຫ່ງນາງວ່າ ທ້າວພຣະບຸດຫັ້ນແລ ຄັນວ່າລູກນາງໃຫ່ຽມາໄດ້ ມີ ປີ ແล้ວ ນາງจึ่ງສອນສາຕຕະສິນອາຄົມໃຫ້ແກ່ລູກຕົນບໍ່ເສສສລໍ ໂດບດັ່ງ ມ້ານະນີກາບ ຫາກບອກໃຫ້ນາງທຸກສິ່ງທຸກອັນ ແล้ວທ້າວພຣະບຸດກໍລວດມີ ເຕຊະຣິທທີ[๑] ເໝືອນດັ່ງທ້າວພຣະລາມ ແລມ້ານະນີກາບດັ່ງດຽວກັນນັ້ນແລ ເມື່ອ

๑ ຈົບຜູກ ๑๐ ມັດ๔

ນັ້ນທ້າວພຣະບຸດ ຈຶ່ງທະຍານໄປແຄ່ວຫົ້ນໃນເກາະດອນນ້ຳສມຸດທ໌ນັ້ນ ແຕ່
ເຊົ້າເຖິງຄ່ຳກໍບໍ່ມາຈັກເທ໊ອ ດັ່ງນັ້ນນາງສິດາຈຶ່ງໄປໃຫວ້ເຈ້າຣັສສີ່ວ່າ ຂ້າແກ່
ພໍ່ເປັນເຈ້ົາໃນເມ໊ືອລຸກຜູ້ຂ້ານ້ອຍໃຫ່ງມາ ຄຳທຸກຄຳຍາກລຳບາກແກ່ໃຈຜູ້ຂ້ານ້ອຍ ອັນຄຶດ
ຮອຄຶດເຖິງລຸກຜູ້ຂ້ານ້ອຍແທ້ກໍຂ້ານ້ອຍເ໗ົ້ນ ເມ໊ືອນັ້ນເຈ້ົາຣັສສີຈຶ່ງໄປເອົາໄມ້ນາ:ຈາກແປ
ດ໊ົງງາມ ແລ້ວເຈ້ົາຣັສສີຈຶ່ງຄວັກໄມ້ໃຫ້ເປັນຮູບພຣະບຸດ ແລ້ວຈຶ່ງບ໊ົນໃຫ້ແກ່
ນາງທັ້ງແລ ເມ໊ືອນັ້ນນາງສິດາກໍເທ໊ັນຮູບໄມ້ອັນນັ້ນ ເໝ໊ືອນດັ່ງລຸກແທ່ງຄົນ
ນາງຈຶ່ງມ໊ີ ໃຈອັນຊຸ໊ມຊຸ໊ນບ໊ົນດ໊ົນນາກນັກ ແລ້ວນາງຈຶ່ງເອົາຮູບໄມ້ອັນນັ້ນເມ໊ືອໄວ້ໃນ
ພາສາກແທ່ງ:ຄົນທັ້ນແລ ເມ໊ືອນັ້ນທ້າວພຣະບຸດໄປແຄ່ວຫົ້ນແລ້ວ ເຈ້ົາຈຶ່ງ:ຄົນ
ມາເທ໊ັນຮູບໄມ້ອັນນັ້ນ ເຈ້ົາຈຶ່ງຖາມແມ່ແທ່ງ:ຄົນວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈ້ົາບຸຄລະ
ຜູ້ໃດນາ:ຄວັກຮູບໄວ້ໃນ:ກ໊ັ:ກໍຂ້ານ້ອຍຈາ ເມ໊ືອນັ້ນນາງສິດາຈຶ່ງຂານຄຳລຸກແທ່ງ:ຄົນວ່າ
ອັນນາ๑ ດູຮາເຈ້ົາລຸກຮັກແມ່ ໃນເມ໊ືອເຈ້ົາລຸກໄປແຄ່ວຫົ້ນບໍ່ມາຈັກເທ໊ອສັນນັ້ນ ກູ
ແມ່ກໍມ໊ີໃຈອັນ:ຄຶດຮອ:ຄຶດເຖິງເຈ້ົານາກນັກ ແລ້ວກູແມ່ຈຶ່ງໃຫ້ເຈ້ົາຣັສສີ:ຄວັກໄມ້
ອັນນ໊ຶ່ງໄວ້ ເພ໊ືອຈັກໃຫ້ລຳແຍງ:ດູ:ຕາງເຈ້ົາແມ່ກູນາ ເມ໊ືອນັ້ນທ້າວພຣະບຸດ
ຈຶ່ງກ:ລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈ້ົາເຮ໊ີຍ ຂ້ານ້ອຍກໍນັກປາກໄດ້ຮູບໄມ້ອັນນ໊ຶ່ງເ໗ົ້ອ
ເ໗ິດເປັນ:ຄົນແລ້ວແລ ເປັນຄູ່ຫ໊ົ້ນນາກນັກແທ້ນາ ແມ່ເປັນເຈ້ົາຈຶ່ງໄປໃຫວ້ເຈ້ົາ
ຣັສສີໃຫ້ແປງເປັນຮູບໄມ້ອັນນ໊ຶ່ງເ໗ິດເປັນ:ຄົນໃຫ້ແກ່ຂ້າແກ່ເ໗ົ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນປູ່
ໃຈວ້ຽ ບໍ່ຊ້ານ:ສາບທັ້ນແລ ເມ໊ືອນັ້ນນາງສິດາຈຶ່ງເອົາຮູບໄມ້ອັນນັ້ນ ໄປໃຫວ້ເຈ້ົາ
ຣັສສີວ່າຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈ້ົາ ສ່ວ:ດັ່ງ:ຫ໊ານຊາບແທ່ງເຈ້ົາກູ ທ້າວພຣະບຸດນາ
ເທ໊ັນຮູບອັນເຈ້ົາກູ:ຄວັກໄວ້ ກໍ:ຳ:ຄຶດ:ຄຳປາກໄດ້ເປັນ:ຄົນ ເໝ໊ືອນດັ່ງ:ດຸ:ງອກັນແລ້ວ
ແລເອົາເປັນຄູ່ຫ໊ົ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນກໍຈຶ່ງໃຫ້ຜູ້ຂ້ານ້ອຍເອົາຮູບໄມ້ອັນນ໊ຶ່ງ ນາໃຫ້ເຈ້ົາກູສຸບ๖
ໃຫ້ຮູບອັນນ໊ຶ່ງເ໗ິດເປັນ:ຄົນກໍຂ້ານ້ອຍນາ ເຈ້ົາກູຈຶ່ງສຸບຮູບໄມ້ອັນນ໊ຶ່ງເ໗ິດເປັນ:ຄົນ ເ:ພ໊ືອ
ໃຫ້ເປັນຄູ່ຫ໊ົ້ນແກ່ທ້າວພຣະບຸດແກ່ກໍຂ້ານ້ອຍເ໗ົ້ນ ເມ໊ືອນັ້ນເຈ້ົາຣັສສີຈຶ່ງ:ຊານວ່າ:ດ໊ົ
ແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຈ້ົາຣັສສີຈຶ່ງບາຍເອົາຮູບໄມ້ອັນນັ້ນ ນາສູ:ຄາ:ຖາໃສ່ແລ້ວ
ກໍລ:ອ:ບ້ານ:ເ໗ິດເປັນ:ຄົນ ຈຶ່ງໃສ່ຊ໊ື່ວ່າ ທ້າວພຣະຮູບ ທັ້ນແລ ເມ໊ືອນັ້ນນາງ
ສິດາຈຶ່ງອຸ້ມເອົາທ້າວພຣະຮູບເມ໊ືອສູ່ພາສາກແທ່ງ:ຄົນ ແລ້ວທ້າວພຣະບຸ:ວກໍ
ເທ໊ັນທ້າວພຣະຮູບອັນແມ່ແທ່ງ:ຄົນອຸ້ມເອົາມານັ້ນ ເຈ້ົາຈຶ່ງແລ່ນໄປບາຍແຂນຈູ

---

๑ ຄວນເປັນ "ตาตะ"

๖ "สุบ" ຄວນເປັນ "สูก" (ตามมะหาวิชุย)

ມາຫຼົ້ນກັບດອມຕົນ ແລ້ວກໍກລ່າວວ່າເຈົ້ານ້ອງຈົ່ງມາເບີມາຫຼົ້ນກັບດອມພີ່ເບີ ວ່າດັ່ງນັ້ນທ້າວພຣະຮູບຈົ່ງຂານວ່າດີ ໆ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍພ້ອມກັນແລ່ນຫຼົ້ນໃນ ທ່ຳກາງຜາສາດທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນໄປພາຍໜ້ານາງສີດາ ຈົ່ງສັ່ງສອນ ສາຕຕະສິນແກ່ທ້າວພຣະຮູບທຸກສິ່ງທຸກອັນ ແລ້ວທ້າວພຣະຮູບກໍລວດມີເຕຊະ ຣິທທີເໝືອນດັ່ງທ້າວພຣະບຸດແລນາງສີດາດັ່ງດຽວກັນນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີໃນວັນ ນຶ່ງ ທ້າວພຣະບຸດຈົ່ງຖາມແມ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ແມ່ເປັນເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງເຈົ້າ ຣັສສີຕົນນັ້ນແມ່ນພໍ່ຜູ້ຂ້າແທ້ລື ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກ ຮັກແມ່ເຮີຍ ສ່ວນດັ່ງເຈົ້າຣັສສີຕົນນີ້ບໍ່ແມ່ນພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າແມ່ນາ ຫາກແມ່ນ ພໍ່ຕາແຫ່ງເຈົ້າແມ່ແລ້ວລູກແກ້ວແມ່ເຮີຍ ສ່ວນດັ່ງພໍ່ແຫ່ງເຈົ້ານັ້ນຊື່ວ່າທ້າວພຣະ ລາມຢູ່ໃນເມືອງຈັນທະບຸຣີສີສັຕຕະນາກພຸ້ນກໍແມ່ນາ ຍາມເມື່ອກູແມ່ໄດ້ພັດພາກ ຈາກພໍ່ແຫ່ງເຈົ້ານັ້ນ ກູແມ່ກໍໄດ້ແຕ້ມຮູບພຣະຍາຣາພພະນາສວນ ໃຫ້ນາງ ສນົມທັງຫຼາຍລ່ຳແຍງດູ ແລ້ວທ້າວພຣະລາມອັນເປັນພໍ່ແຫ່ງເຈົ້າ ກໍມີໃຈ ອັນໂກດຄຽດໃຫ້ແກ່ກູແມ່ມາກນັກ ມ້ານະນີກາບຈົ່ງເອົາກູແມ່ມາໄວ້ໃນທີ່ນີ້ກໍແມ່ ນາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະບຸດໄດ້ຍິນຄຳນາງສີດາ ອັນເປັນແມ່ແຫ່ງຕົນກລ່າວສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວວ່າຂ້າແມ່ເປັນເຈົ້າ ຂ້າຜູ້ລູກກໍມັກໄຄ່ຢາກເຫັນໜ້າພໍ່ແຫ່ງຂ້າ ມາກນັກແລ ແມ່ເປັນເຈົ້າຈົ່ງເອົາຜູ້ຂ້າໄປຢາມພໍ່ແຫ່ງຂ້າແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ນາງຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າລູກຮັກແກ່ແມ່ ຄັນວ່າເຈົ້າລູກຮັກມັກໄຄ່ຢາກຈັກໄປ ຢາມພໍ່ເຈົ້າແທ້ດັ່ງນັ້ນ ກູແມ່ຫາກຈັກພາໄປຊະແລ ຄັນວ່ານາງສີດາກລ່າວ ເຊິ່ງລູກຕົນສັນນັ້ນແລ້ວ ນາງຈົ່ງໄປຂານໄຫວ້ເຈົ້າຣັສສີວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າ ບັດນີ້ທ້າວພຣະບຸດກໍມັກໄຄ່ຢາກເມືອຫາພໍ່ມາກນັກ ຜູ້ຂ້າກໍຈັກຂານລາເຈົ້າກູ ເມື່ອເສັຽກ່ອນກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຣັສສີຈົ່ງຂານຄຳເຈົ້າລູກຮັກ ຈັກພາລູກ ຫຼ້ານ້ອຍເມື່ອກໍຈົ່ງເມື່ອກໍພໍ່ເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງຂານລາເຈົ້າຣັສສີມາ ຫາຜາສາດແຫ່ງຕົນ ແລ້ວເຈົ້າທັງສາມແມ່ລູກກໍພ້ອມກັນທະຍານເມື່ອກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສາມແມ່ລູກ ກໍພາກັນໄປດ້ວຍອັນລຳດັບ ອາກາດກາງຫາວ ທັງມວນ ແລ້ວກໍລວດພາກັນໄປເຖິງເຂດຂົງ ເມື່ອງຈັນທະບຸຣີ ສີສັຕຕະນາກ ແລ້ວນາງສີດາຈົ່ງນີຣະມິດຮູບສົມແຫ່ງຕົນ ໃຫ້ຜູ້ ດີຜູ້ງາມຍິ່ງກວ່າເກົ່າ ເພື່ອ ວ່າໃຫ້ຄົນທັງຫຼາຍຮູ້ຈັກຮູບສົມແຫ່ງເຈົ້າ ວ່າບໍ່ແມ່ນນາງສີດາຫັ້ນແລ ເມື່ອ

ນັ້ນເจ้าทัๅสามแม่ลูก จึๅพ้อมกับไปจอดเฉิาปู่ใบบ้านทีบึๅ อับเปับที จึมใก้ไอเมือๅจับทะบุธีสีสัตตะบาทที่บั้บ มีปธะหมาบถาวๅวบึๅ[๑] ทั้บแล เมื่อบั้บเจ้าทัๅสามแม่ลูก จึๅพ้อมกับไปอํเฉิาปู่ใบเรือบภวาบบ้านผู้บึๅ ส่วบถั่ๅภวาบบ้านผู้บั้บภํมีลูกสาวสอๅถิบ ผู้พีบั้บฉีว่าบาๅบิวสี ผู้บ้อๅบั้บฉีว่าบาๅถํามีทั้บแล เมื่อบั้บบายภวาบบ้านผู้เปับพ่ํ ภํเทับเจ้าทัๅสามแม่ลูกอึ้บมาเฉิาใบเรือบที่บั้บ เจ้าจึๅเอิ้บหาลูกแท่ๅติบว่า ดูธาบาๅบิวสีถํามีลูกรักพ่ํเรีย ยัๅมีฉายบ้อยสอๅถิบ อึ้บมาจอดเฉิาใบเรือบราที่บี้ เพื่อจักมาปากจาเว้าทึ้บกับดอม เจ้าลูกรักทัๅสอๅบั้บแล บัดบี้เจ้าลูกรักทัๅสอๅจึๅแต่ๅอับหมากแล ภอกปามาสู่อวับแอกสอๅถิบบี้ทๅวอ้ๅว[๒] แด่ภํพ่ํเที้บ เมื่อบั้บบาๅบิวสีแลบาๅถํามี ทัๅสอๅพีบ้อๅจึๅพ้อมกับแต่ๅอับหมาก ฤือออกมาฤวายแก่เจ้าทัๅสอๅพีบ้อๅ ถือว่าท้าวพระบุดแลท้าวพระรูบบั้บแล้ว บาๅทัๅสอๅจึๅพ้อมกับกล่าวว่าอ้าแก่เจ้าอ้ายเรีย อับอับบี้ฉีว่าไม้ๅึวหมุ่มตีบผา อํอัๅเฉิบสีโสพามาถ้ๅวถึดถิดถ้ๅวหายใจ บ้อๅบี้เปับจามไอทูดเรื้อบ อํให้เจ้าอิดเยื้อบดูดปา อํให้เจ้าหับตาถ้ๅวหมาก อํให้เจ้าเยื้อบปากต้าบจาดอม อํแก่สีถอมมอมสอๅอ้าย ป่าไก้เทับที่ร้ายถิบพอยแก่เบี้ เมื่อบั้บท้าวพระบุดจึๅอาบว่า ดูธาสีบิวบาบอุ่บเบื้อเปับฉาดเฉื้อไทดอบ พีภํอํรๅๅหมอบเจ้าแก่ พีปากอํถ้ๅวหมากแก่ออๅบ้อๅ พีปากอํฉี้ๅวแม่บ้อย พีปากอํฉี้ถวายดำบ้อย ยัๅจักอายให้อ้อยลืบํสายถํเรียบิวบาบ พีปากหมากภอกวๅๅจับแลบา ว่าถั่ๅบั้บแล้วบาๅบิวสีแลบาๅถํามี ภํติกแต่ๅหาบหมากแตๅ จักเอิาไปอายใบเบือๅจับทะบุธีสีสัตตะบาทพุ้บแล เมื่อบั้บท้าวพระบุดจึๅฤามบาๅทัๅสอๅว่า ดูธาเจ้าทัๅสอๅบัดบี้เจ้าบาๅทัๅสอๅจักแต่ๅหาบหมากแตๅไปอายใบที่ใดภํพีจา เมื่อบั้บบาๅบิวสีจึๅอาบว่า

---

๑ ๅวบึๅ ถวบเปับ ฉิ่วบึๅ
ใบลาบจาบก่ำอๅบ "ๅวบึๅ" ถึกับ ผูก ๑๑ มัด ๔ หน้า ฌ

๒ ถวบเปับ ถ้ๅว
ใบลาบจาบก่ำอๅบ "อ้ๅว" ถึกับ ผูก ๑๑ มัด ๔ หน้า ฦ

ຂ້າແກ່ເຈົ້າອ້ານເຮີບ ເພື່ອຂ້າທັງສອງພີ່ນ້ອງ ກໍຈັກພາກັນຫາບໝາກແຕງ ໄປຂາບໃນເມືອງຈັນທະບຸຣີສີສັຕຕະນາກພຸ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະບຸດຈົ່ງກລ່າວ ວ່າ ດູຣາເຈົ້ານາງທັງສອງເຮີບ ຄັນວ່າເຈົ້ານາງທັງສອງຈັກໄປເມືອງຈັນທະ ບຸຣີ ສີສັຕຕະນາກແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເພື່ອຂ້າທັງສາມແມ່ລູກ ຂໍທານໄປກັບດອມເຈົ້າ ທັງສອງແດ່ເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງບົວສີຈົ່ງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າອ້ານທັງສອງເຮີບ ຄັນວ່າເຈົ້າທັງສາມຈັກໄປ ກໍຈົ່ງມາໄປກັບດອມເພື່ອຂ້າທັງສອງກໍຂ້າເທີ້ນ ເມື່ອ ນັ້ນທ້າວພຣະບຸດແລທ້າວພຣະຮູບ ກັບທັງນາງສີດາກໍພ້ອມກັນໄປຕາມຫຼັງ ນາງທັງສອງ ແຕ່ເຊົ້າຕາບຕໍ່ເທົ້າພໍງາບ ກໍຈົ່ງໄປຮອດໄປເຖິງທ່ຳກາງທົ່ງນາ ແລ້ວນາງສີດາກໍແລເຫັນຫໍພາສາດອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນແຕ່ກ່ອນ ນາງກໍ ບັງເກີດມີຄວາມໂສກທຸກມາກນັກ ເພື່ອວ່າຄືດຮອດຄືດເຖິງທ້າວພຣະລາມ ອັນ ເປັນຜົວແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງ ๕ ພຣະອົງ ອັນມີນາງສີດາເປັນຕົ້ນ ກໍພ້ອມກັນໄປພົ້ນຈາກທົ່ງນາທີ່ນັ້ນ ແລ້ວກໍລວດເຂົ້າໄປເຖິງທ່ຳກາງເມືອງຫັ້ນ ແລ ເມື່ອນັ້ນຊາວເມືອງທັງຫຼາຍກໍເຫັນທ້າວພຣະບຸດ ແລທ້າວພຣະຮູບມາ ກັບດອມນາງບົວສີແລນາງຄໍາມີດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈົ່ງເອີ້ນຖາມວ່າ ເຈົ້າຜູ້ສົມສີໄວ ອຸ່ນເນື້ອ ເຈົ້າຜູ້ງາມເອື້ອເຂື້ອ[๑] ດໍາປັງ ເຈົ້າໄປສັງຢ່າງຟ້າວ ນ້ອງກໍຂໍແບກງ້າວ ຕາມຫຼັງ ນ້ອງກໍຂໍພາຍກາປັງຕາມສົ້ນ ນ້ອງປາກກິນແຈ່ວປົ່ນໃນດອນ ຂໍໃຫ້ ພຣະພູທອນໂຜດນ້ອງ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າລ້ອງຄ້ອງໂຜດຮຽມແດ່ເນີ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະ ບຸດຈົ່ງຂານຕອບວ່າ ເຈົ້າໄຫຼ ຫຼອບສົບຍາວ ເຈົ້າຕາຂາວສົບສັ້ນ ພີ່ປາກໄປ ຊັກຊັ່ນລາກຄວາຍ ພີ່ປາກໄປລູບບາບຊົ້ນສວດ ພີ່ປາກຫຼົ ກໝວດຂົນຄາງ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າສີດອມມອມໂຜດໃຫ້ ຢ່າໄດ້ຈົມໄຈ້ວງແຕ່ໄກແດ່ເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງບົວສີ ແລນາງຄໍາມີ ກໍພາເຈົ້າທັງສາມ ໄປເຖິງກາດລາດ[๖] ແລ້ວ ນາງທັງສອງກໍລວດໄປຂ່າວຂາຍໝາກແຕງວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັງຫຼາຍບຸຄລະຜູ້ໃດ ປາກຊົ້ໝາກແຕງ ກໍພາກັນມາຊົ້ເອົາໄປກິນເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນເມື່ອນັ້ນແມ່ກາດ ລາດລີທັງຫຼາຍຈົ່ງຂານວ່າດີ ງ ແລ ເຈົ້າທັງຫ້າເອົາໝາກແຕງມາຂາຍ ເອົາ ວັຕຖຸເຍື່ອງໃດນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະບຸດຈົ່ງຂານຕອບວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັງ

---

๑ ຄວນເປັນ "ເອື້ອເຄື້ອ"

๖ ຄວນເປັນ ກາງລາດ

ຫ້ຼາຍ ຄັນວ່າບຸຄລະຜູ້ໃດເອົາວັຕຖຸອັນໃດມາຊື້ ຂ້າກໍຈັກຂາຍໃຫ້ນັ້ນແລ ວ່າດັ່ງ
ນັ້ນຊາວກາດລາດລີທັງຫ້ຼາຍ ກໍມາຊື້ເອົາຕາມກາງລາດ "ນາຄາ"[1] ອັນຖືກແລ
ແພງນັ້ນແລ ສ່ວນດັ່ງທ້າວພຣະບຸດແລທ້າວພຣະຮູບ ກໍເປັນຜູ້ສຳຜານແຜ້ວ
ໃຫ້ແລ້ວ ກິຈຈະບໍຣະບວນບໍ່ໃຫ້ເພີ່ງສັກອັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນລູກບ່າວຫຸລລະ
ມານ ອັນຄວ່າສແວງຫາເກັບກຳເອົາຍັງວັຕຖຸ ເຂົ້າຂອງອັນຄົນທັງຫ້ຼາຍເອົາ
ມາຂາຍນັ້ນ ກໍລວດໄປຈວບໄປພົບທ້າວພຣະບຸດແລທ້າວພຣະຮູບ ອັນເປັນຜູ້
ຊື້ແລຂາຍໝາກແຕງ ໃຫ້ແກ່ນາງບົວສີແລນາງຄຳມີນັ້ນແລ ຄັນວ່າລູກບ່າວ
ຫຸລລະມານໄປຮອດໄປເຖິງແລ້ວກລ່າວວ່າ ດູຣາທ່ານທັງຫ້າອັນເປັນພໍ່ຄ້າໝາກ
ແຕງ ບັດນີ້ທ້າວຫຸລລະມານກໍ ໃຊ້ໃຫ້ແກ່ເຮົາ ມາເກັບເອົາວັຕຖຸເຂົ້າຂອງອັນ
ຄົນທັງຫ້ຼາຍ ເອົາມາຂາຍໃນກາດລາດທັງມວນ ບັດນີ້ເຮົາຜູ້ເປັນຄົນໃຊ້ກໍມາ
ເຫັນທ້າວທັງຫ້າ ອັນເປັນພໍ່ຄ້າໝາກແຕງມາຂາຍໃນທີ່ນີ້ ເຮົາກໍຈັກເກັບເອົາ
ໝາກແຕງກັບດອມທ່ານທັງຫ້ຼາຍແລ ບັດນີ້ທ່ານທັງຫ້ຼາຍຈົ່ງເອົາໝາກແຕງ
ມາໃຫ້ແກ່ເຮົາໝ່ວຍນີ້ງ ເຮົາຈັກເອົາໄປຖວາຍແກ່ທ້າວຫຸລລະມານ ຕາມພຣະ
ຣາຊອາຈຍາຕັ້ງໄວ້ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະບຸດຈົ່ງກລ່າວວ່າ ດູຣາທ່ານຜູ້
ເປັນຄົນໃຊ້ ສ່ວນດັ່ງໝາກແຕງແຫ່ງເຮົານີ້ ເຮົາກໍໄດ້ຊື້ເອົາເປັນເງິນເປັນຄຳ ເຮົາ
ຈົ່ງໄດ້ເອົາມາຂາຍໃນກາດລາດທີ່ນີ້ດາຍ ທ່ານຈັກມາຖອດເອົາກັບດອມເຮົາດາຍ
ດອກດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍບໍ່ໃຫ້ງ່າຍແລ ຜິວ່າທ່ານຢາກໄດ້ຈົ່ງໄປເອົາເງິນ ກັບດອມ
ທ້າວຫຸລລະມານມາຊື້ເອົາກັບດອມເຮົາເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນນາງບົວສີຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງ
ທ້າວພຣະບຸດວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າອ້າຍຢ່າໄດ້ຂັ້ນຮັດຕັນ ປ້ອງພຣະຣາຊອາຈຍາເຈົ້າ
ແຜ່ນດິນຂອງທ່ານນັ້ນເທີ້ນ ເຈົ້າອ້າຍຈົ່ງເອົາໝາກແຕງ ໃຫ້ແກ່ລູກບ່າວທ້າວ
ຫຸລລະມານໝ່ວຍນີ້ງເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະບຸດຈົ່ງຂານຄຳນາງບົວສີວ່າ ດູຣາ
ເຈົ້ານ້ອງຮັກພີ້ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ລູກບ່າວຫຸລລະມານມາເກັບເອົານັ້ນແລ ແມ່ນວ່າລູກ
ບ່າວເຈົ້າຟ້ານາເກັບກໍດີ ເຮົາພີ້ກໍບໍ່ອາດຈັກໃຫ້ໄດ້ແລ ແມ່ນວ່າເຂົາໄຶ້ເອົາແຜ່ນ
ດິນລ້ານຊ້າງວຽງຈັນມາທັບມາເຕັງກໍ ດີ ເຮົາພີ້ກໍຈັກເອົາກ້ຳປັ້ນຕີໃຫ້ແຕກກຣະ
ຈວນໄປນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນລູກບ່າວຫຸລລະມານໄດ້ຍິນຄຳພໍ່ຄ້າໝາກແຕງກລ່າວ

---

[1] ນາຄາ ຄວນເປັນ ຣາຄາຈົ່ງຖືກ
ໃນໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ນາຄາ" ຄືກັນ ຜູກ ๑๑ ມັດ ๔ ໜ້າ ๑๑

ເປັນຄວາມຂົມເຫັງບ້ານເມືອງສັນນັ້ນ ลูกบ่าวท้าวทุลละมาบ จึ่งฟ้าว
ແล่บมาຂາບໄຫວ້ท้าวทุลละมาบว่า ຂ້າແກ່ເຈົ້າภูยังมีพ่ำถ้าหมากแตงหมู่
ນຶ່ງ ທັງມວນມີ ๕ ຄົນ ผู้ยิ่ง ມີ ຄົນ ผู้ຊາບ ๖ ຄົນ มาຂາບหมากแตงใบ
ภาดลาดหีบั้ນ ยามเมื่อผู้ข้าไปเภับเอิ่าหมากแตงภับดอมเขิ่าดั่งบั้ນ ເຂົ້າ
ກໍບ່ໃຫ້ເภับเอิ่าจักหม่อยภ່ຂ້າແล ภ່ທ່ມີຄ່ຳໂອດອ້າງວ່ານ່ປ້ານບ່ກົວ ບุถละผู้
ใดอับยู่ใบเมืองหีบี้จักถิบภ່ຂ້າແล เมื่อบั้ນท้าวทุลละมาบได้ยิบถ่ำลูกบ่าว
ແຫ່ງติบมาภล่าวสับบั้ນ มับภ່ມີใจอับถึดถ່ຽດมาภบัภ มับจึ่งผับลิ่งไป
ເຖິ່ງพ่ำถ้าหมากแตงทัງห้าถิบ อับมีท้าวพระบุดเปับติ้บแล้ว ภ່ບ່ປາภ
ບ່ຈາກໍ່ลอดไปบายเอิ่าหมากแตงหม่อยบึ่งหั้บแล เมื่อบั้ນท้าวพระบุดจึ่ง
ภล่าวว่าท่าบย่ำเอิ่า ๆ ท่าบย่ำมาขึ้มเหังเรำผู้เปับลูกถ้า ถับว่าท่าบ
ບ່ຢ່ານ່ເຊົ່ານ້ຫ້ງจักฤึภภ้ำปั้บเรำบ่ถาดแล เมื่อบั้ນท้าวทุลละมาบภ່ບ່ຟັ່ງ
ภ່ທ່ຍັ່ງบายเอิ่าหมากแตง แล้วแลอว่ายหน้าหนีไปหั้บแล เมื่อบั้ນท้าว
พระบุด จึ่งผูดลุภไปติบตาท้าวทุลละมาบแตภฉะเดับออภแล้ว เจ้ำภ่
ຊ້ຳถวาบายเอิ่าใส่ไภบตาของเภ้าแล้ว ภ่ຊ້ຳรู้แจ้งใสมาถึเภ้าบั้ນแล้ว
ท้าวทุลละมาบภ่ມີใจอับไภดถ່ຽດมาภบัภ เจ้ำจึ่งถวามีไปว่าจักติบตา
ท้าวพระบุดตอบภับสับบั้ນแล เมื่อบั้ນท้าวพระบุดจึ่งย่ำแขบสอภฉัดฤึภ
มีท้าวทุลละมาบ ຂາດຊະເດັນไปติภไภได้สามวา แล้วภ่ຊ້ຳไปเอิ่ามาติด
ต่ำดีแล้ว ท้าวทุลละมาบจึ่งย่ำตึบฤึบท้าวพระบุดหั้บแล เมื่อบั้ນท้าว
พระบุดจึ่งย่ำตึบฤึบตอบ ฤึภหิวเขิ่าท้าวทุลละมาบขาดฉะเดับออภหั้บแล
เมื่อบั้ນท้าวทุลละมาบ จึ่งถวามีบายเอิ่ามาติดต่ำดี ถึเภ้า แล้วเจ้ำภ่ຊ້ຳ
ທະยาบไปภุมภอดฤึบทำมาภบัภหั้บแล เมื่อบั้ນท้าวพระบุดจึ่งย่ำตึบฤึบ
ท้าวทุลละมาบฉะเดับไป ติภท่ำภางแม่น้ำของหีบั้ນ แล้วเจ้ำภ่ຊ້ຳທະ
ยาบถึบมาเฤิ่งแล้ว เจ้ำภ่ຊ້ຳນີ້ຣະມິດເປັນທະນູສິນ ยิ่งไปหาท้าวพระบุด
หั้บแล เมื่อบั้ນท้าวพระบุดจึ่งย่ำมีรับจับเอิ่าปึบสอบ อับบั้ນได้แล้วเจ้ำ
ภ่ຊັດຖິ້ມไปฤึภท้าวทุลละมาบ ปิวไปฤึภฝาผาสาดพระยาลามมะธาด ไปด
ເຂ້ຳไปพายใบพุ้บหั้บแล เมื่อบั้ນพระยาลามมะธาด ภ่ເຫັນท้าวทุลละ

มางปือถืบมาะถึงถิบสับบั้บ เจ้ากมิ ใจอับต้บธิบมาภบัภ แล้อเจ้าจิ้ง ถามอ่า ดูธาท่านหุลละมาบ เปังถ้ลีท่าบจิ้งชะเดับถืบมาเถิงเธิาบั้จา เมื้อบั้บท้าวหุลละมาบจิ้งธาบอ่า ข้าแก่เจ้าภูมิพธะธาชอาจยาใส่หิวผู้ ข้าว่าให้ไปเภับเอาธองถิบหัวหูาย อับมาขายในภาถลาถกิบ ว่าถั้งบั้บ กลอถไปพิบพ่ถ้าพ่บ้างกข้าแล ส่อบถั้งพ่ถ้าหบู่บี้ มิเถชะธิหทิมาภบัภ ขามเมื้อผู้ข้าไปเภับเอาหมากแถง กับถอมเขาถั้งบั้บ เขากเอาถิบถิบ ทำผู้ข้าชะเดับมาถิภในทิ่บี้กข้าแล ว่าถั้งบั้บเจ้าทัสามแม่ลูภ อับบาง สิถาะเลท้าวพธะบุถ ท้าวพธะธูบได้ภะทำร้ายแก่ท้าวหุลละมาบ แล้อ เจ้ากพ้อมกับอู้มเอาบางบิอสิบางถ่ามิ อับเป็บแม่ถ้าหมากแถง ทะยาบ ถืบไปพั้บจากเมื้อๆ แล้อเจ้าทัสามเอาบางทัสอๆไปสิๆเถิงเธื้อบ แล้อบางสิถากับท้าวพธะบุถเลท้าวพธะธูบ กพ้อมกับทะยาบเลาะ ลูบลิๆไปตามแม่บ้ำฮอๆทิ่บั้บ แล้อกลอถพ้อมกับไปจอถเชิาปู่แถมบ้ำทิ่ บั้บหั้บแล ถับอ่าเจ้าทัสามแม่ลูภจอาเชิาปู่แล้อ กลอถพาภับลิๆไปฮาบ บ้ำสำธะเมื้อถิบถิแล้อ กพาภับฮอมมาบั้งเชิาปู่ในแถมบ้ำทิ่บั้บ ถ้าะฮอๆ จอบะฮอบกูข้าเสิภอับจักมาภะทำร้ายแก่ถิบถั้งบั้บ ส่อบถั้งถาบะทิ่บั้บ จิ้งได้ชื่อ่า สิถาบางถอๆ เพื่อถั้งบั้บแล

บัถบี้จักจาเถิงท้าวพธะลามแลท้าวหุลละมาบ อับถ้าบจาธะจากับ ในผาสาถทิ่บั้บก่อบแล ถับอ่าเจ้าทัสอๆต้าบจาธะจากับถั้งบั้บแล้อ ท้าว พธะลักพธะลาม จิ้งพ้อมกับหั้บขอ้มม้ามะบิภาบ ทะยาบออถจากผาสาถ ไป แล้อท้าวหุลละมาบกซ้ำทะยาบไปตามหู้างทั้บแล เมื้อบั้บเจ้าทัสาม ภับทัมม้ามะบิภาบ กพ้อมกับไปเถิงภาถลาถทิ่บั้บ แล้อกลอถถามสิ่บต่ถู ภับถอมชาวลาถทิ่บั้บทั้บแล เมื้อบั้บชาวลาถทัหูายจิ้งบอถแก่เจ้าทั สามอ่า ฝูงข้าไทอ้มะหาธาชเจ้า ส่อบถั้งพ่ถ้าหมากแถงท้าถิบบั้บ กพ้อม กับทะยาบไปเขื่อธาภาถภางหาวก้ำพุ้บกข้าแล อ่าถั้งบั้บแล้อเจ้าทั สามกพ้อมกับทะยาบเลาะลูบลิๆไปตามแม่บ้ำฮอๆทิ่บั้บ แล้อจิ้งเหับเจ้า ทัสามแม่ลูภบั้งปู่แถมฝั่งบ้ำทิ่บั้บทั้บแล เมื้อบั้บท้าวพธะลักจิ้งบายเอา

ทะบูสิบมาบิ๎ไปใส่บ่ำบางทั้บแล ผื๋อบั้บท้าวพระบุถจิ๎บ่มีรับจับเอิาป๋ำ
ทะบูสิบอันบั้บได้แล้อ เจ้ากำช้ำชักป๋ำอันบั้บถืบไปถึกท้าวพระลัก ฉะเดัน
ถึกหู๎ามม้ามะนีกาบตกลิ๎าแล้อ ม้ามะนีกาบจิ๎าทะยามไปรับเอิาบ่ำทัน ตกิ
ลิ๎าธอกถืบทั้บแล ผื๋อบั้บท้าวพระลามจิ๎าบ่ำทะบูสิบบิ๎าไปใส่บ่ำบางทั้บ
แล ผื๋อบั้บท้าวพระบุถจิ๎าบีมีกเป้นทะบูสิบ บิ๎าไปตอบกำลอกไปถึกทะบู
สิบท้าวพระลามแลอแล ภูมกอกป่นลมเอากบอบผมะอากาถกาวหาว
เป้นถ่ำจูกบั้๎ไฟหมื้นแล้อแล หู๎บลิ๎ามาเถิ๎าถืบแล้อกำลอกจะเดันจากกัน
ออกไปหาท่ีปู่แห่ำตินหั้นแล ผื๋อบั้บท้าวพระลามกำเหับป๋ำสอบแห่ำ
ตินจะเดันถืบมาเถิ๎าแห่ำเก๋าสับบั้บ เจ้ากมี ใจอับถึกาอ้ัสสจับมากบัก เจ้า
กำให้ม้ามะนีกาบทะยามเอ้าไปท่ีจ๋มใก้ แล้อเจ้าจิ๎าแกอ่ำถาบกายสึกพัน
หั้นแล ผื๋อบั้บท้าวพระบุถจิ๎าบีระมึก เป้นถาบกายสึกแกอ่ำรับหั้น
แล ใบผื๋อบั้บถาบกายสึกท้าวพระบุถ ไปถึกถาบกายสึกท้าวพระ
ลามแล้อ กำลอกกอกกู้อล๋มเอ้ากับแล้อ แลหูกมีเจ้าท้าสอิาข๋ันผื๋อ
อากาถกาวหาวแล้อ กำลอกหูกออกจากกันหมี ไปหาท่ีปู่แห่ำตินแล ผื๋อ
บั้บม้ามะนีกาบ จิ๎าทะยามเอ้าไปถึกถ้อบคำใส่ใจอ่าจักให้มุ่นผิาภระจอบ
ตายไปท้าสามถินหั้นแล ผื๋อบั้บท้าวพระบุถกับท้าท้าวพระรูบ กำพ้อม
กับจับเอิาขามม้ามะนีกาบแล ถินแลสอิาขาได้แล้อ กำลอกถูใกลกับไปมา
เหมื๋ออากาถกาวหาว แล้อกำลอกหู๎บลิ๎ามาเถิ๎าแผ่นถินแล้อ ม้ามะนี
กาบจิ๎าเต้บถึกถืบทำมากบักกำถิ ท้าวพระบุถแลท้าวพระรูบ กำบ่ำประ
บ่ำอาิตินม้าได้ เจ้าท้าสอิากำพ้อมกับจับหมั้บแก่บมากบัก กำบ่ำอากจัก
รูบ[๑] ออกได้หั้นแล ส่อบถ้ามม้ามะนีกาบแลท้าวพระบุถ แลท้าวพระ
รูบภุมกอกกู้อกับไปมาท่ีบั้บบางได้สามอับ แล้อกำลอกพ้อมกับหื๋อผื๋อย
แถบ ท้าสอิาถือว่าท้าวพระบุถท้าวพระรูบ กับท้ามม้ามะนีกาบกำเลิก
ลาออกจากกัน แล้อกำลอกพ้อมกับลิ๎าอาบน้ำกำหิว บำระบวบแล้อแล

---

๑ ถอบเป้น หูก
ใบลามจามก่ำข๎าบ "รูก" ถึกับ ผูก ๑๑ มัก ๔ หน้า ๖๑

ມານ່ງເຊົາຢູ່ ແລ້ວທ້າວພຣະລານຈຶງຖາມວ່າ ດູຣາທ່ານທັງສານບັດນີ້ທ່ານ
ລຸກແຕ່ທີ່ໃດມາ ທັງສານຄົນອັນມີເຕຊະຣິທທີອັນມາກສເມີ ດັ່ງເຮົາພຣະອົງ
ແລມ້ານະນີ້ກາບນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶງຂານວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູສ່ວນດັ່ງ
ທ້າວນ້ອຍທັງສອງນີ້ກໍແມ່ນລູກຜູ້ຂ້ານີ້ແລ ແມ່ນວ່າຕົນຕົວແທ່ງຜູ້ຂ້ານີ້ກໍແມ່ນ
ນາງສີດາອັນເປັນເມັຽແທ່ງເຈົ້າກູນັ້ນເດ ເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້າກູຈຶງບໍ່ຮູ້ຈັກຜູ້ຂ້ານັ້ນເດ ຍາມ
ເມື່ອຜູ້ຂ້າເອົາລູກທັງສອງໄປຮອດເມືອງພຸ້ນ ແລ້ວເຈົ້າກູກໍຊ້ຳໃຫ້ທ້າວຫຸລລະມານ
ມາກະທຳຮ້າຍແກ່ຜູ້ຂ້ານາກນັກ ແລ້ວຜູ້ຂ້າຈຶງໄດ້ເອົາລູກທັງສອງໜີມາເຖິງທີ່
ນີ້ ແລ້ວເຈົ້າກູກໍຊ້ຳຂຶ້ນຂວີມ້ານະນີ້ກາບໄຕ່ຕາມນຳມາໄລ່ຂ້າໄລ່ຟັນບໍ່ຮູ້ແລ້ວ
ຈັກເທື່ອນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈຶງກລ່າວວ່າ ພັທເທດູຣານາງຜິວ່າເຈົ້າ
ນ້ອງແມ່ນນາງສີດາແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເປັນດັ່ງລີ້ຈຶງບໍ່ເມືອເຖິງຜາສາດຫາພີນັ້ນຈາ ເມື່ອ
ນັ້ນນາງສີດາຈຶງກລ່າວວ່າຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ ເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້າກູຈຶງໃຫ້ຜູ້ຂ້າເມືອຫາຜາ
ສາດນັ້ນຈາ ແມ່ນວ່າຜູ້ຂ້າຢູ່ໃນທີ່ໃດກໍດີ ເຈົ້າກູກໍຍັງມາໄລ່ຂ້າໄລ່ຟັນຢູ່ບໍ່ແລ້ວ
ດັ່ງນັ້ນເດ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈຶງກລ່າວວ່າ ດູຣານາງເຮົາພີ້ກໍບໍ່ຮູ້ແຈ້ງວ່າ
ເຈົ້າແມ່ນນາງສີດາ ດັ່ງນັ້ນເຮົາພີ້ຈຶງໄດ້ໄລ່ຂ້າໄລ່ຟັນນັ້ນແລ ເຫດດັ່ງລີ້ເຈົ້າຈຶງ
ມີຮູບສົມອັນງາມກວ່າເກົ່ານັ້ນເດ ສ່ວນດັ່ງທ້າວນ້ອຍທັງສອງນີ້ ເຈົ້ານາງໄປ
ສົມສູ່ຢູ່ກິນກັບດອມບຸຄລະຜູ້ໃດຈຶງໄດ້ມານັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈຶງກລ່າວວ່າ ຂ້າ
ແກ່ເຈົ້າກູ ສ່ວນດັ່ງທ້າວນ້ອຍທັງສອງນີ້ກໍແມ່ນລູກເຈົ້າກູນັ້ນແລ ຍາມເມື່ອເຈົ້າ
ກູໄລ່ຂ້າໄລ່ຟັນຜູ້ຂ້າໜີປາງນັ້ນ ຜູ້ຂ້າກໍຍັງທຣົງຄັບແຕ່ທີ່ນີ້ໄປເກີດພາຍໜ້າພຸ້ນ
ແລ້ວ ລູກຜູ້ຂ້າກໍຖາມຫາພໍ່ມາກນັກ ຜູ້ຂ້າຈຶງໄດ້ເອົາລູກດຸ່ງເດີນມາເຖິງເຈົ້າກູ
ແລ້ວ ເຈົ້າກູກໍຊ້ຳໄລ່ຂ້າໄລ່ຟັນສະແມ່ງຕາຍ ບຸນຜູ້ຂ້າຫຼາຍຈຶງໄດ້ເປັນຄົນສິບຕໍ່
ມາເທົ້າກາລະບັດນີ້ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈຶງຮູ້ແຈ້ງວ່າ ທ້າວພຣະບຸດ
ແລທ້າວພຣະຮູບເປັນລູກແທ່ງຕົນສັນນັ້ນ ເຈົ້າຈຶງຜູດລຸກໄປອູ້ມເອົາມາຈູບຊົມ
ດົມຂມ່ອມມາກນັກ ແລ້ວເຈົ້າຈຶງກລ່າວວ່າ ຕາຕະດູຣາເຈົ້າລູກຮັກທັງສອງ ພໍ່
ປຽວວ່າເຈົ້າລູກຮັກຕາຍເສັຽ ກັບທ້ອງແມ່ແຕ່ເມືອກູພໍ່ໃຫ້ທ້າວພຣະລັກ ເອົາໄປ
ຂ້າເສັຽປາງນັ້ນແລ ບັດນີ້ບຸນເຈົ້າລູກຮັກກັບທັງນາງສີດາມີຫຼາຍ ເຈົ້າທັງສານ
ຈຶງບໍ່ຕາຍແລ້ວແລຄືນມາຫາກູພໍ່ສັນນີ້ ເຮົາທັງຫຼາຍຈຶງພ້ອມກັນຄືນເມືອກໍພໍ່ເທີ້ນ

ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະບຸດຈົ່ງຂານຄຳພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າແກ່ພໍ່ເປັນເຈົ້າພີວ່າແມ່ແຫ່ງ
ຂ້າ ເມື່ອກັບດອມເຈົ້າກູແທ້ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າຜູ້ລູກຈົ່ງຈັກເມື່ອກັບດອມແມ່ແຫ່ງຂ້າ
ນັ້ນແລ ພີວ່າແມ່ແຫ່ງຂ້າບໍ່ເມື່ອດັ່ງນັ້ນ ຂ້າຜູ້ລູກກໍບໍ່ເມື່ອແທ້ແລ ເມື່ອນັ້ນທ້າວ
ພຣະລານຈົ່ງກລ່າວເຊີ່ງນາງສີດາວ່າ ພັທເທດູຣານາງເຈົ້າຈົ່ງພາລູກແຫ່ງຣາ
ຄືນເມື່ອຢູ່ກັບດອມກູພີນັ້ນເທີ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າກູ
ພີວ່າເຈົ້າກູບໍ່ໄລ່ຂ້າໄລ່ຟັນຜູ້ຂ້າ ເປັນດັ່ງແຕ່ກ່ອນເກົ່າເມື່ອຫຼັ່ງດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຂ້າກໍ
ຈັກຄືນເມື່ອແທ້ແລ ອັນນີ້ງຜູ້ຂ້າກໍຢ້ານກົວເຈົ້າບໍ່ພີຈາຣະນາ ເໝືອນດັ່ງແຕ່ເກົ່າ
ທໍ່ແຕ່ຜູ້ຂ້າແຕ້ມຮູບ ພຣະຍາຣາພພະນາສວນທໍ່ນັ້ນ ເຈົ້າກູກໍວ່າເປັນໂທດເຖິງ
ຕາຍ ພີວ່າຜູ້ຂ້າຫາກກະທຳມີຈສະຈານພານຄອງເມືອງ ຂ້າເສັ່ງກໍຄຳແລ້ວແລ
ນາ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະລານຈົ່ງກລ່າວວ່າ ພັທເທດູຣານາງເຮີຍ ຄັນວ່ານາງ
ຫາກເມື່ອຢູ່ກັບດອມກູພີດັ່ງນັ້ນແມ່ນວ່ານາງຈັກກະທຳສັນໃດ ກູພີກໍບໍ່ວ່າສັ່ງແກ່
ເຈົ້າທໍ່ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ທຳມີຈສະຈານພານຄອງເມືອງ ອັນເປັນໂທດປາຣະຊິກຈົ່ງເວົ້າ
ລ້ຳກວ່ານັ້ນຕາມເຈົ້າດອກນານາງເຮີຍ ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາຈົ່ງກລ່າວວ່າ ຂ້າແກ່
ເຈົ້າກູ ພີວ່າເຈົ້າກະທຳ [1] ເໝືອນດັ່ງແຕ່ກ່ອນນີ້ເມື່ອຫນ້າເມື່ອຫຼັ່ງ ເປັນທີສຸດ
ທີແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຂ້າກໍຈັກເມື່ອແທ້ແລ ຄັນນາງສີດາກລ່າວສັນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວ
ພຣະລານຈົ່ງຂຶ້ນຂວີມ້ານະນີການ ແລ້ວກໍລວດທະຍານຄືນເມື່ອ ແລ້ວເຈົ້າທັງ
ສານແມ່ລູກກັບທັງທ້າວຫຸລລະມານ ກໍພ້ອມກັນທະຍານເມື່ອກັບດອມເຈົ້າຫັ້ນ
ແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າທັງສານກັບທັງມ້ານະນີການ ກໍພ້ອມກັນທະຍານໄປດ້ວຍ
ອັນລຳດັບປ່າໄມ້ດົງດອນທັງມວນ ກໍເມື່ອຮອດເມື່ອເຖິງເມື່ອງຈັນທະບຸຣີສີສັຕຕະ
ນາກ ແລ້ວກໍລວດເຂົ້າສູ່ຜາສາດແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງແພງສີກໍເຫັນ
ນາງສີດາຄືນມາເຖິງຜາສາດທີ່ນັ້ນ ນາງກໍມີໃຈອັນຊົມຊື່ນຍິນດີມາກນັກແລ້ວ
ນາງຈົ່ງແລ່ນເຂົ້າໄປບາຍແຂນນາງສີດາ ແລ້ວແລຮ້ອງໄຫ້ມາກນັກ ດ້ວຍຄຳວ່າ
ດູຣາເຈົ້ານາງນ້ອງພີ່ເຮີຍ ພີກໍຢ່ຽວວ່ານາງນ້ອງຕາຍໄປ ພີ່ກໍຢ່ຽວວ່າສົມສີໄວ
ຕາຍຈາກພີ່ກໍທຸກລຳບາກຄນິງຫາ ບັດນີ້ສີໂສພາມາແລ້ວຂໍໃຫ້ນ້ອງນາດແກ້ວ
ຍືນຍາວກໍ່ພີ່ເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນເມື່ອນັ້ນພຣະຍາລານມະຣາດ ແລເຈົ້າອຸປປຣາດ

---

[1] ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ເຈົ້າກູບໍ່ກະທຳ" ຜູກ ๑๑ ມັດ ๔ ຫນ້າ ๖๔

ท้าวพระลัก ได้เอิางาๆสีดาภับทัๆท้าวพระบุด แลท้าวพระรูบเข้ามาเมือๆ แล้วเจ้าภํปู่สเวียธาดบ้างเมือๆสัมปัตติ ใบเมือๆจับทะบุธีสีสัตตะบาภทีบั้บ เปับอับประภอบด้วยทัสสะธาดุทำ ๑๐ ประภาบ อับมีสิบแลทาบเปับตีบทั้บแล เมือบั้บเจ้าจีๆบอภใช้ถิบทัๆซ๊าย ปุภสาลาทาบทิภซ๊ๆถือว่า ปัภตูทัๆ ๔ แลทาๆภาๆอ๋ๆแล ปัภตูถุ้มบ้อยแท่ๆติบ แล้วเจ้าภํติภแต่ๆเข้าขอๆใช้เปับทาบแล วับแลทิภแสบถำเปับประทาบทุภวับ ๆ บ่ขาดทั้บแล บ่ท่ํแต่บั้บแม่บว่าถิบทัๆซ๊าย ฝูๆเปับทีเปับสิบแลข้อยข้าทาสาแท่ๆท่าบภํดี เจ้าภํบำเอิาเข้าขอๆไปใดุ้ไปแทบแล้วแล ประป่อยไปตามใจแท่ๆเขิาทั้บแล แม่บว่าถิบทัๆซ๊ายฝูๆเปับโทดอับได้เข้าถอภขัๆกัๆถาภํดี เจ้าภํป่อยใช้เขิาปู่ตามสุภขะสำธาบทั้บแล เมือบั้บท้าวพระบุดแลท้าวพระรูบ ทัๆสอๆพีบ้อๆภํมักไถ่จักไปแอ่วซ๊ๆบใบสะภะละดุมพูทีบทัๆมวบ เจ้าจีๆไปอำลาถาจาภพ่ํแท่ๆติบว่าเทวะข้าแภ่มะทาธาดุเจ้า บัดนี้เผือข้าทัๆสอๆพีบ้อๆภํมักไถ่ ปาภไปแอ่วซ๊ๆบมาภบัภ เผือข้าทัๆสอๆภํมาอำลาถาจาภพ่ํเปับเจ้า เพือจักไปแอ่วซ๊ๆบภ่อบแล เมือบั้บพระยาลามมะธาดจีๆขาบว่า เอี๊ๆ เจ้าทัๆสอๆมักไถ่จักไปภํจีๆไปภํพ่ํเทีบ เมือบั้บเจ้าทัๆสอๆได้ยิบถำพระยาพ่ํใช้อะบุยาดสับบั้บแล้ว เจ้าทัๆสอๆจีๆพ้อมภับทะยาบไป แอ่วซ๊ๆบทีวดุมพูทีบทัๆมวบแล้ว เจ้าทัๆสอๆจีๆพ้อมภับไปแวดล้อม อ้อมขอบจักภะวาบแล้ว เจ้าทัๆสอๆจีๆพ้อมภับไปจอดเดิาปู่เหนือดอย ขอบจักภะวาบเบื้อๆภ้ำใต้พํประหมาบถาวบีๆแล้ว ยัๆมีบาๆเทวะดาสอๆติบ ปู่ใบผาสาดวิมาบทีบั้บ ภํลีๆเหับเจ้าทัๆสอๆพีบ้อๆไปเดิาปู่ใบทีบั้บ บาๆเทวะดาทัๆสอๆจีๆเอิ้บใส่ว่า ข้าแภ่เจ้าทัๆสอๆเรีย สัๆเลิาบั่ๆอ้อๆป้อๆบ่ํปาภ ขํใช้มาถ้ๆวหมาภดูดปา ขํใช้มาปาภจาภับซ๊ๆบ ขํใช้มาดูดภีบมาลา ป่าได้ลๆว ๑ ไปมาเหนือใต้ บ้อๆหาภเอิ้บไจว้ๆบ่ํตีๆแลบํ เมือบั้บท้าวพระบุดจีๆขาบตอบว่า โอบํบ้อๆเรียพีภํมาปามลอบไดุดุวาๆ พีภํ

๑ ถวบเปับ ซ๊ๆวไปมา
ใบลาบจาบภ่ำขๆบ "ลๆว" ถีภับ ผูภ ๑๑ มัด ๔ หน้า ๖๕

ເຫັນປາຢ້າງມາຖືກ ພົ້ນີ້ລົນປາກກົກນອນພອຍ ພົ້ກໍນາວອຍ ๆ ລົນຕ້ອງກໍ
ຈ໋ງມາຈອບນ້ອງນົງເພຍງກໍທໍ່ວາລ່ຳແຍງດາຍດອກ ເໝືອນດັ່ງແສງເດດຕ້ອງ
ຕອກຕາກໍບໍ່ບາຍເອົາມາຊົມໄດ້ແລນໍຄັນວ່າເຈ້ົາທ້ົາສອງກລ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາງເທ
ວະດາກວັກກິກວາ ເອ້ີນຮ້ອງມາຊົມນ້ອງສາຍຄໍມາງອຍຕໍ່ໄມ້ດອກ ນ້ອງຫາກເອ້ີນ
ຈ້ອກ ๆ ບໍ່ຫຼ ງວມາເປ້ືອງປ ງວເສ ງ້ອນ ນາຊົນຊ້ອນເສ ງເບ້ືອ່ າດ ັ່ງນັ້ນເມ ື່ອນັ້ນທ ້ າວ
ພຣະບຸດແລທ ້ າວພຣະຮູບກລ ວດຈ ູ ບຊ ຸ ມ ຖ ານ ຄ ອ ງ ສ ງ ສ ານ ແລ ວ ກ ພ ອ ມ ກ ນ ທ ະ
ຍານ ໄ ປ ຕ ານ ດ ອ ຍ ຂ ອ ບ ຈ ັ ກ ກ ະ ວ ານ ເ ຖ ງ ຕ າ ວ ັ ນ ຕ ົ ກ ແ ລ ວ ກ ໍ ລ ວ ດ ພ າ ກ ັ ນ ເ ຊ ົ າ ປ ູ ່ ລ າ ວ ນ ໆ
ແ ລ ວ ບ ັ ງ ມ ີ ພ ີ ຍ ັ ກ ຖ ວ ນ ໆ ອ ັ ນ ມ ີ ເ ຕ ຊ ະ ຣ ິ ທ ທ ີ ອ ັ ນ ມ າ ກ ປ ູ ່ ເ ໜ ື ອ ຈ ອ ມ ດ ອ ຍ ທ ົ ່ ນ ທ ັ ້ ນ ແ ລ
ຄ ັ ນ ວ ່ າ ພ ີ ຍ ັ ກ ຕ ວ ນ ັ ້ ນ ເ ທ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ າ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ແ ລ ວ ມ ັ ນ ກ ໍ ມ າ ເ ຖ ງ ທ ີ ່ ຈ ົ ມ ໃ ກ ້ ແ ລ ວ ແ ລ ຖ າ ມ
ວ ່ າ ກ ູ ຮ າ ທ ່ ານ ອ ້ ານ ນ ້ ອ ຍ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ເ ຮ ີ ຍ ເ ຫ ດ ດ ັ ່ ງ ລ ື ເ ຂ ື ອ ທ ່ ານ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ຈ ້ ົ ງ ພ າ ກ ັ ນ ມ າ
ຕ າ ຍ ໃ ນ ທ ີ ່ ນ ັ ້ ນ ນ ັ ້ ນ ຈ ວ ທ ່ ານ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ວ ່ າ ໄ ຜ ນ ວ າ ອ ົ ກ ປ ູ ່ ທ ີ ່ ນ ັ ້ ນ ນ ັ ້ ນ ລ ີ ເ ຂ ື ອ ທ ່ ານ ທ ້ ົ າ
ສ ອ ງ ຈ ້ ົ ງ ພ າ ກ ັ ນ ມ າ ໂ ຕ ນ ລ ົ ງ ໃ ຫ ້ ຕ າ ຍ ເ ສ ັ ງ ຊ ີ ວ ິ ດ ອ ິ ນ ທ ີ ່ ເ ປ ົ ່ າ ດ ວ ຍ ນ ັ ້ ນ ເ ດ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ
ພ ຣ ະ ບ ຸ ດ ຈ ້ ົ ງ ຂ ວ ນ ວ ່ າ ເ ອ ີ ๆ ຜ ວ ່ າ ທ ່ ານ ບ ັ ງ ອ າ ດ ເ ພ ື ່ ອ ຈ ັ ກ ກ ິ ນ ເ ຜ ື ່ ອ ຂ ້ າ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ໄ ດ ້
ຈ ້ ົ ງ ມ າ ກ ິ ນ ທ ່ ງ ອ ພ ລ ັ ງ ເ ທ ົ ້ າ ອ ັ ນ ເ ທ ົ ້ ນ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ຜ ີ ຍ ັ ກ ໄ ດ ້ ບ ິ ນ ຄ ໍ ່ ເ ຈ ້ ົ າ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ກ ລ ່ າ ວ ສ ັ ນ
ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ມ ັ ນ ກ ໍ ມ ີ ໃ ຈ ອ ັ ນ ໂ ກ ດ ເ ງ ດ ມ າ ກ ນ ັ ກ ມ ັ ນ ຈ ້ ົ ງ ຄ ວ າ ມ ບ ໍ ່ ບ າ ຍ ເ ຈ ້ ົ າ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ເ ພ ື ່ ອ
ວ ່ າ ຈ ັ ກ ເ ອ ົ າ ມ າ ກ ິ ນ ທ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ ພ ຣ ະ ບ ຸ ດ ຈ ້ ົ ງ ບ ໍ ່ ຕ ິ ນ ຖ ິ ບ ຜ ີ ຍ ັ ກ ວ ນ ັ ້ ນ ຊ ະ
ເ ດ ັ ນ ໄ ປ ຕ ິ ດ ຂ ອ ບ ຈ ັ ກ ກ ະ ວ ານ ພ ຸ ້ ນ ບ ່ ໍ ນ ານ ທ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ ົ າ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ຈ ້ ົ ງ ພ ້ ອ ມ
ກ ັ ນ ທ ະ ຍ ານ ວ ງ ໄ ປ ຕ ານ ຂ ອ ບ ຈ ັ ກ ກ ະ ວ ານ ເ ຖ ງ ທ ີ ่ ส ะ ก ้ า เ ห ื อ แ ล ้ ว ก ล อ ด
ພ າ ກ ັ ນ ເ ຊ ົ າ ປ ູ ่ ລ າ ວ ນ ໆ ແ ລ ້ ວ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ບ ັ ງ ມ ີ "ທ ິ ບ ພ ຣ ะ ຍ າ ທ ອ ນ" [๑] ຜ ู ้ ນ ໆ ມ ັ ນ ກ ໍ ຫ ຼ ງ ວ
ເ ຫ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ າ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ມ າ ເ ຊ ົ າ ປ ູ ่ ທ ີ ่ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ມ ີ ໃ ຈ ອ ັ ນ ກ ົ ້ ວ ໂ ກ ດ ໂ ກ ທ າ ມ າ ກ ນ ັ ກ ມ ັ ນ ຈ ້ ົ ງ
ເ ຕ ັ ້ ນ ທ ະ ຍ ານ ເ ຂ ້ ົ າ ມ າ ຫ າ ເ ຈ ້ ົ າ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ແ ລ ້ ວ ຈ ້ ົ ງ ແ ກ ່ ງ [๒] ດ າ ບ ກ າ ຍ ສ ິ ດ ເ ງ ົ ື ອ ກ ຟ ັ ນ
ບ ໍ ่ ນ ານ ທ ັ ้ ນ ແ ລ ເ ມ ื ่ อ นั ้ น ท ้ า ว พ ร ะ บ ุ ด จ ้ ง บ ่ ม ี ร ั บ จ ั บ เ อ ิ า ด า บ ก า ย ส ิ ด ไ ว ้ แ ล ้ ว
ເ ຈ ້ ົ າ ກ ໍ ຊ ້ ົ າ ເ ງ ົ ື ອ ກ ຟ ັ ນ ຖ ືກ ຫ ົ ວ ທ ິ ບ ພ ຣ ะ ຍ າ ທ ອ ນ ຂ າ ດ ຊ ະ ເ ດ ັ ນ ໄ ປ ແ ລ ້ ວ ມ ັ ນ ກ ໍ ຈ ັ ບ ເ ອ ົ າ
ມ າ ຕ ິ ດ ຕ ໍ ່ ຄ ື ເ ກ ົ ່ າ ແ ລ ້ ວ ມ ັ ນ ກ ໍ ມ ີ ໃ ຈ ອ ັ ນ ປ ້ ່ ານ ກ ົ ວ ມ າ ກ ນ ັ ກ ແ ລ ້ ວ ມ ັ ນ ກ ໍ ລ ວ ດ ເ ຕ ັ ້ ນ ທ ະ
ຍ ານ ໜ ີ ໄ ປ ພ ໍ ມ ັ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ້ ົ າ ທ ້ ົ າ ສ ອ ງ ກ ໍ ຊ ້ ົ າ ທ ะ ย า น ว ง อ ้ อ ม ไ ป เ ถ ิ ง ก ้ า ต า ว ั น

---

๑ ຄວນເປ ັ ນ "ທ ິ ພ ຍ າ ທ ອ ນ"

๒ ຄວນເປ ັ ນ ແ ກ ່ ງ ๆ
ໃ ບ ລ ານ ຈ ານ ກ ່ ຳ ຊ ຸ ມ "ແ ກ ່ ງ ๆ" ຄ ື ກ ັ ນ ຫ ູ ກ ๑๑ ມ ັ ດ ๔. ໜ ້ າ ๓๐

ອອກແล้ວ ກໍลວດພາກັນເຊົາຢູ່ຄາວນ້ອຍນຶ່ງແล้ວ ຍັງມີນາງກິນນະຣີສອງຄົນ
ມາພົບຈວບເຈົ້າທັງສອງເອົ້ນຖາມວ່າ ຂ້າແກ່ເຈົ້າບ່າວນ້ອຍໜ້າຊູ່ມຊ້ອຍໃສງາມ
ຂໍໃຫ້ເຈົ້ານາປານຕົນນ້ອງ ຢ່າໄດ້ແບກຣົມຈ້ອງດູດາຍ ນ້ອງນີ້ເຊື້ອປາຊວາຍ
ປາບຶກໃຫ່ງ ຂໍໃຫ້ແກ້ວແກ່ນໄທ້ມາເຍີວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນທ້າວພຣະບຸດ
ຈິງຂານວ່າ ໂອນໍ່ເຈົ້າດອກຊ້ອນກາງດອນເດິກອ່ອນຊອນ ພີ້ຂໍນອນດອມ
ແກ້ວຢ່າໄດ້ເອົ້ນແຈ້ວ ๆ ສງງວອນ ພີ້ນີ້ເຊື້ອໜາກມອນແຄມຫາດ ພີ້ນີ້ເຊື້ອປາ
ຈາດຜອມເຫຼືອງ ຂໍໃຫ້ພຣະບຸນເຣືອງຜາຍໂຜດ ຢ່າໄດ້ເວົ້າໂທດ ๆ ເປົ່າດາຍ
ແດ່ເນີ ວ່າດັ່ງນັ້ນແล้ວເຈົ້າທັງສອງກໍลວດເຕັ້ນທະຍານກ້ງວ ວງນຄືນມາເຖິງ
ເມືອງຈັນທະບຸຣີສີສັຕຕະນາກ ແล้ວກໍພ້ອມກັນເຂົ້າສູ່ຜາສາດແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນນາງສີດາກໍເຫັນລູກທັງສອງ ມາຮອດມາເຖິງແล้ວ ກໍມີໃຈອັນຊົມຊື່ນ
ຍິນດີມາກນັກຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາລາມມະຣາດແລ ເຈົ້າອຸປປະຣາດທ້າວ
ພຣະລັກກໍສເວີຍຣາດບ້ານເມືອງ ສັມປັຕຕິໃນເມືອງຈັນທະບຸຣີສີສັຕຕະນາກທີ
ນັ້ນນານໄດ້ອາສົງໄຂປີແล้ວ ເຈົ້າຈິງອຸສສະພິເສກທ້າວພຣະບຸດເປັນເຈົ້າເມືອງ
ແล้ວ ກໍໃຫ້ທ້າວພຣະຮູບເປັນຝ່າຍໜ້າ ແล้ວເຈົ້າທັງສອງພີ້ນ້ອງຄືວ່າທ້າວ
ພຣະລັກພຣະລາມ ກໍສຸຣະຄຸດ [1] ຈຸຕຕິຕາຍໄປແล้ວ ກໍໄດ້ເອົາຕົນເມືອເກີດໃນ
ຊັ້ນຟ້າຕາວະຕິງສາສວັນເທວະໂລກພຸ້ນກໍມີແລ ແມ່ນວ່ານາງສີດາຕົນເປັນແມ່
ແຫ່ງທ້າວພຣະບຸດແລທ້າວພຣະຮູບ ກັບທັງທ້າວຫຸລລະມານ ກໍພ້ອມກັນຕາຍ
ໄປໃນປີດງວ ກໍທໍ່ຍັງແຕ່ພຣະບຸດແລພຣະຮູບ ທັງສອງພີ້ນ້ອງຢູ່ສເວີຍຣາຊ
ສັມປັຕຕິ ໃນເມືອງຈັນທະບຸຣີສີສັຕຕະນາກທີ່ນັ້ນແທນພໍ່ແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ສ່ວນ
ດັ່ງ ພຣະລາມມະຣາດຊາດົກ ດວງນີ້ ອັນພຣະພຸທທະເຈົ້າເທສສນາ
ໃນປ່າເຊຕຕະວັນນະອາຣາມ ເພື່ອໃຫ້ເປັນນິທານແລ ໄດ້ຮູ້ແຈ້ງແກ່ຄົນແລເທວະ
ດາທັງຫຼາຍແລພຣະພຸທທະເຈົ້າ ຈິງຊັກເອົາ ອັຕຕິຕະທັມມະເທສສນາ
ມາປຽບທຽມປັຈຈຸບັນນາໃນກາລະບັດນີ້ ວ່າດູຣາພິກຂຸທັງຫຼາຍ ສ່ວນດັ່ງພຣະ
ຍາຣາພພະນາສວນ ອັນເກີດມາກະທໍາເວນແກ່ພຣະຍາລາມມະຣາດ ໃນກາລະ
ປາງນັ້ນ ບັດນີ້ກໍຫາກແມ່ນເທວະທັຕຕະເຖນ ອັນເກີດມາກະທໍາເວນແກ່ພຣະ

---

[1] ສຸຣະຄຸດ ຈຸຕຕິ ຄົງຈະແມ່ນ ສຸຣະຄົດຈຸຕຕິ
ໃບລານຈານກ່ຳຂຽນ "ສຸຣະຄຸດຈຸຕຕິ" ຄືກັນ ຜູກ ๑๑ ມັດ ๔ ໜ້າ ນີ

ตะฤาถะตะใบภาละบัถบี้แล ส่วนถั่ๆบาๆจับหาธาฉเหวี ฮับเปับเมัๆ
แห่ๆติบ พธะยาธาพพะบาสวนใบภาละปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บบาๆ
ภิบจิมาบะวิภาใบภาละบัถบี้แล ส่วนถั่ๆห้าวพิภพีฮับเปับพธะยาแหบพี
ฉายแห่ๆติบใบภาละปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บฉุมพูปัตติใบภาละบัถบี้แล
ส่วนถั่ๆห้าวอิหหะฉี ฮับเปับเจ้าฮุปปธาถแต่ๆตาๆติบ ห้าวพิภพีใบ
ภาละปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บมะหาฮุปปะลิเฤบใบภาละบัถบี้แล ส่วน
ถั่ๆพธะยาไฮยะสวน ฮับเปับปู่แห่ๆพธะยาลาบมะธาถ ใบภาละปาๆบั้บ
บัถบี้ภํหาภแม่บพธะยา "สิบุตะธาถ" ๑ ฮับเปับปู่แห่ๆพธะตะฤาถะตะ
ใบภาละบัถบี้แล ส่วนถั่ๆพธะยาวิธุลหะ ฮับเปับพ่ํแห่ๆพธะยาธาพพะ
บาสวนใบภาละปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บห้าวสุถโหหะบะ ๒ ใบภาละ
บัถบี้แล ส่วนถั่ๆบาๆมะลิภาธาฉเหวีใบภาละปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บ
บาๆวิสาฉาใบภาละบัถบี้แล ส่วนถั่ๆเจ้าธัสสีฮับเปับพ่ํล้ๆบาๆสีถา ใบภา
ละปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บมะหาภัสสะปะเฤบ ใบภาละบัถบี้แล ส่วน
ถั่ๆเจ้าธัสสี ฮับเปับพ่ํแห่ๆบาๆแพๆสีใบภาละปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บ
มะหาสาธีบุตตะเฤบใบภาละบัถบี้แล ส่วนถัๆห้าวสัๆถีบ ฮับห้าวพธะ
ลาม ยิๆหะบูสิบใส่พื้บติบตายเสัๆปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บฮิๆถุลีมาบ
เฤบ ใบภาละบัถบี้แล ส่วนถั่ๆห้าวพธะลีจับ ฮับภะหำร้ายแก่พี่ฉาย
แห่ๆติบ ใบภาละปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บมะหาจุบหะเฤบ ใบภาละบัถบี้
ส่วนถั่ๆบาๆสุหโห ฮับเปับเมัๆแห่ๆพธะยาธาพพะบาสวน ใบภาละ
ปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บบาๆโถตะมี ใบภาละบัถบี้แล ส่วนถั่ๆเจ้าภุม
มาบหัๆ ๗ ฮับเปับลูภแห่ๆบาๆสุหโห ใบภาละปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บ
ฉีบาสาวิภ แห่ๆเหวะหัตตะเฤบ ใบภาละบัถบี้แล ส่วนถั่ๆห้าวเฉตตะ
ภุมมาบ ฮับพธะยาธาพพะบาสวน แภว่ๆถึมมาหาห้าวพธะลาม ใบ
ภาละปาๆบั้บ บัถบี้ภํหาภแม่บพธะยาสีหัมมะฮะโสภ ใบภาละบัถบี้แล
ส่วนถั่ๆพธะยาปัตตะหูม ฮับมาจับเฮิาห้าวพธะลาม ไปใส่ถฮภเหัภ

๑ ใบลาบจาบภ่ำฉูบ "สีหาบุตะธาถ" ผูก ๑๑ มัถ ๔ หน้า ปิ๔
๒ ต้ฮๆเปับ "สุภโภหะบะ ฮับเปับพ่ํแห่ๆพธะอาบิบ" (ตามมะหาวิฉูบ)

ไว้ใบภาละปาๆบั้บ บัดบี้ภํหาภแม่บพระยาเทอาบำปิยะติสา ใบภาละ
บัดบี้แล ส่อบถั่ๆพระยาจับทะเสบา ฮับเปับพ่ํแท่ๆบาๆถำฉาอแลบาๆ
แฮดไถ้ ใบภาละปาๆบั้บ บัดบี้ภํหาภแม่บพระยาปะเสบ ใบภาละบัดบี้
แล ส่อบถั่ๆฉุบพิพัภ ฮับเปับพ่ํแท่ๆบาๆถำเพิาใบภาละปาๆบั้บ บัดบี้ภํ
หาภแม่บพระยาพิมมะเสบ ใบภาละบัดบี้แล ส่อบถั่ๆพระยาสิมพะลิภา
ฮับเปับเจ้าเมืฮๆภัตตะสีลาบะถอบ ๑ บั้บใบภาละปาๆบั้บ บัดบี้ภํหาภแม่บ
พระยาฮะสัตตะสัตตู ใบภาละบัดบี้แล ส่อบถั่ๆพระยาพริหมจัภ ฮับ
เปับเจ้าเมืฮๆทอาย ใบภาละปาๆบั้บ บัดบี้ภํหาภแม่บท้าวภุมมาบละ
เพัด ใบภาละบัดบี้แล ส่อบถั่ๆพระยาทัตตะธัตฤะ ฮับเปับพ่ํแท่ๆท้าว
พระลาม ใบภาละปาๆบั้บ บัดบี้ภํหาภแม่บพระยาสีสุทโททะบะ ฮับ
เปับพ่ํแท่ๆภูพระตะฤาถะตะ ใบภาละบัดบี้แล ส่อบถั่ๆบาๆวิสุททิโสดา
ใบภาละปาๆบั้บ บัดบี้ภํหาภแม่บบาๆสิมะหามายา ฮับเปับแม่แท่ๆ
ภูพระตะฤาถะตะ ใบภาละบัดบี้แล ส่อบถั่ๆท้าวพระลัภ ฮับเปับบ้ฮๆ
แท่ๆท้าวพระลาม ใบภาละปาๆบั้บ บัดบี้ภํหาภแม่บมะหาฮาบิบทะเฤบ
ใบภาละบัดบี้แล ส่อบถั่ๆม้ามะบิภาบ ฮับเภิดภับท้าวพระลามใบภาละ
ปาๆบั้บ บัดบี้ภํหาภแม่บมะหาโมภถับลาบะเฤบ ใบภาละบัดบี้แล ส่อบ
ถั่ๆบาๆภับยา ฮับเปับธาฉุเทวีแท่ๆท้าวพระลัภ ใบภาละปาๆบั้บ
บัดบี้ภํหาภแม่บบาๆสุบับทา ใบภาละบัดบี้แล ส่อบถั่ๆบาๆสีพิมพาธาฉุ
เทวีใบภาละปาๆบั้บ บัดบี้ภํหาภแม่บบาๆสิบทะธาพิภฉุบี ๒ ใบภาละบัด
บี้แล ส่อบถั่ๆท้าวพระบุด ฮับเปับลูภท้าวพระลาม ใบภาละปาๆบั้บ
บัดบี้ภํหาภแม่บท้าวธาทุลเฤบ ใบภาละบัดบี้แล ส่อบถั่ๆบาๆสีดาธาฉุ
เทวีใบภาละปาๆบั้บบัดบี้ภํหาภแม่บบาๆทาสีภา ๓ ใบภาละบัดบี้แล ส่อบ
ถั่ๆเจ้าภุมมาบทัๆ ๗ ฮับมีท้าวฮิๆถิดเปับต้บ ใบภาละปาๆบั้บ บัดบี้ภํ
หาภแม่บฉีบาสาวิภแท่ๆท้าวพระลาม ๔ ใบภาละบัดบี้แล ส่อบถั่ๆพระ
ลามมะธาดภุมมาบ ฮับภำธาบบาบเตัๆพระยาธาพพะบาสอบ ใบภาละ

---

๑ (ตามมะหาวิฉุบ) ถอบเปับ เจ้าเมืฮๆตักภะสีลาบะถอบ

๒ ถอบเปับ "สุบทะธาพิภฉุบี"

๓ ถอบเปับ "ภํ่หาภแม่บบาๆยะโสทะธาพิมพา"

๔ ถอบเปับ "ภํ่หาภแม่บฉีบาสาวิภแท่ๆภูพะตะฤาถะตะ"

ปางนั้น บัณฑิกมหาอำมาตย์ก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าหัตถกราชถึงที่ประทับ ครั้นถึงแล้วก็ถวายบังคมพระเจ้าหัตถกราชแล้วก็ทูลว่า ข้าแต่มหาราชเจ้าผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน ขอพระองค์จงทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้าด้วยเถิด ข้าพระพุทธเจ้าจะขอถวายพระพรพระองค์ว่า ขอพระองค์จงทรงพระเจริญด้วยพระชนมายุยืนนานเถิด ขอพระองค์จงทรงพระเจริญด้วยพระราชทรัพย์ ด้วยพระราชโอรส ด้วยพระราชธิดา ด้วยพระราชมเหสี ด้วยพระราชบริวาร ด้วยพระราชพาหนะ ด้วยพระราชอิสริยยศ ด้วยพระราชอิสริยศักดิ์ ด้วยพระราชอิสริยสุขทุกประการเถิด ขอพระองค์จงทรงพระเจริญ

ใบแก้ถำผิด

หน้า	แถว	ถำผิด	ถำถึก
๑	๑ฌิ, ๒๑	ห้ำ	ห้ำ
๖	๑๕	ใป	ไป
๗	๒๖, ๒๗	หนู่	หนู่
๗	๒๗	สะบับ	สะบับ
๑๐	๒๐	ฌือ	ฌือ
๑๕	๑๗	ปุถละ	บุถละ
๒๐	๒	ฌือบ	ฌือบั้บ
๒๗	๒๖	ให้	ไห้
๔๕	๑๒	ฌืำ	ฌืำ
๔๗	๑๐, ๑๑, ๑๔, ๒๒		
๔ฌิ	๒๒	สืำ	สืำ
๔๗	๒	สืบ	สืบ
๔๗	๑	เห้บ	เหับ
๕๑	๑๒	ประหนาบ	ประหนาบ
๕๒	๑๗	เจ้า	เจ้า
๕๔	๑๒	ให้	ไห้
๕๕	๗	ภว่าว	ภล่าว
๕ฌิ	๔	บ้อย	บ้อย
๗๗	๑๗	ถั่ำ	ถัำ
๗๒	๑๐, ๑๕	ราพพระบาสวบ ราพพระสวบ	ราพพะบาสวบ
๗๐	๒๖	ว่าำ	ว่า
๗๒	๒๗	ตัสส	ตัสสะ
๗๗	๔	สอบ	สวบ

ຫນ້າ	ແຖວ	ຄຳຜິດ	ຄຳຖືກ
๑๐๖	๑๖, ๑ມີ		
๑๐ຜີ	ຜີ	ຊອກໃຊ້	ຊອກໄຊ້
๑๕๑	ຜີ		
๑๔๑	ຊ	ພີ້	ພີ
๑ຈກ	๖ກ	ຊົມ	ຊົນ
๖๐๖	๑	ວເຕົປັນ	ຕົວເປັນ
๖๑๕	ກ	ສ້ນ	ສັນ
๖๖๔	ຊ	ເສ້ງ	ເສັງ
๖๖ກ	๑๖	ຂັ້ນໃດ	ຂັ້ນໄດ
๖ມີ๕	ຊ	ເຈ້ງ	ເຈ້ວ
๖ມີຊ	๑๖	ກ້ຳພ້ວ	ກ່ຳພ້ວ
๖ມີຊ	๑ກ	ມ້ດ	ມັດ
๖๔ມີ	ຈ	ພລະລັກ	ພຣະລັກ
๖๕ຈ	๑๑	ຣູບ	ຣູບ
๖ຊ๖	๖๔	ເກດີ	ເດີກ
ມີມີ๔	๑๐, ๖๐	ໄສ່	ໄສ
ມີກມີ	๔	ຊ້ນ	ຊັນ
ມີຈ๐	๔	ປາກ	ບາກ
๔๑ຊ	๖๕	ຣາບ	ຣາບ

• • • • •

■ ພິມທີ່ໂຮງພິມ ມິດໄທຍ ຫນອງຄາຍ ■

ນາຍຈຣິດ ສກຸລຄຸ ຜູ້ພິມຜູ້ໂຄສະນາ 2516